

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GÖREV SİFİR SAATİ

DILAN ALADAĞ ÇETİN

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

1. [Giriş](#)
2. [İC Urgan](#)
3. [II C Kimin Peşinde?](#)
4. [III C Geçmişin Hatırası](#)
5. [IV C Baş Belası](#)
6. [V C Aşkın Şafağı](#)
7. [VI C Cüzi Miktar](#)
8. [VII C Sana Güvenmiyorum](#)
9. [VIII C Hezeyanın Buruk Tebessümü](#)
10. [IX C Bal Bela](#)
11. [X C Amansız Duygular](#)
12. [XI C Belki Evet](#)
13. [XII C Senden Kaçıyorum](#)
14. [XIII C Sinsi Şeytan](#)
15. [XIV C Yargısız Bedel](#)
16. [XV C Külden Yangın](#)
17. [XVI C Firâk Zindanı](#)
18. [XVII C Şeb-i Ateş](#)
19. [XVIII C Siyah Mektup](#)
20. [XIX C Hainin Güncesi](#)

21. [XXC Azap ve Gazap](#)
22. [XXIC Hicran Şafağı](#)
23. [XXIIC Yıldızların Söndüğü Gece](#)
24. [XXIIIC Vatan İçin Ölmek](#)
25. [XXIVC Ölüler Dirilmez](#)
26. [XXVC Kırık Gurur](#)
27. [XXVIC Sadakat ve Kan](#)
28. [XXVII C İçimizden Biri](#)
29. [XXVIII C Kuyu](#)
30. [XXIX C Gölgenin Altında](#)
31. [XXX C Bedenin Kılıf Olduğu Gece \(+18\)](#)
32. [XXXI C Ateşperest](#)
33. [XXXII C Kalp, Vezir Olmaz \(+18\)](#)
34. [XXXIII C Saat Sıfır \[FİNAL\]](#)

Giriş

VEEEEE BEN GELDİM!!!!!!

İnstagram oylamasında Askeri/Romantizm kategorisinde kitap okumak isteyen okurlarımın anketi kazanması sonucu, işte o kitap geldi!

Bildiğiniz üzere, her kategoriden ve konudan kitabı kendime has, farklı biçimler de ele almayı severim. Bu kitapta da aynısı olacak. Bol bol araştırma yapmak zorunda kaldığım bir seri oldu :)

Gecenin Sessizliği kitabımda tam bir askeri romantizm kurgusu işlenmediğinden hepimizin içinde kalmış anlaşılan. Şöyle bol bol göreve gideceğimiz bir şeyler okumak/yazmak efsane olacak.

Ben çok heyecanlıyım. Benim ilk Askeri/Romantizm türündeki kitabım olacak.

Umarım bu kitapta da beni sonuna kadar destekler ve yanımda olursunuz. Sizlerle bu yolu yürüyecek olmak beni fazlasıyla heyecanlandırıyor.

Giriş bölüm ithafı, kitaptaki karakterlerimizin adaşları canözlerim için. [beyzolliee landelimanyak Aysee1201 maviyisevenhayaller esragonul07 Hilalay638](#) ♥

Bol aksiyon, kaos dolu kitabımızın Giriş Bölümü ile sizleri baş başa bırakıyorum.

Keyifli okumalar dilerim ♥

Yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayın lütfen ♥

ÖPTÜM XOXO

(SİT, Savunma ve İstihbarat Teşkilatı – Kara Bereli gibi tabirler tümüyle bu kurgu için yazar tarafından oluşturulmuş, gerçek hayatla, kişi ve kurumlarla hiçbir ilgisi olmayan kurgusal rütbeler ve kurumlardır.)

Gece, üstlerine çöken düşman gibi her yeri kapladığında harekete geçme vakti nihayet geldi. Şehrin kimsesiz, dar sokaklarında adım seslerine karışmış pus eşliğinde ilerlemeye başladılar. Herkesin aklında yalnızca vatan için canını ortaya koymak vardı. Türkleri bölmek isteyenler, bizi yalanlarla, zaafarla durduramayacaklarını bilsindi! Durmak yoktu, yol tekti. Tüm dünya durdurmak için bir araya gelse de mümkün değildi, zamanında denemişlerse de zaten Türk'ü durduramamışlardı!

Bakışlarını hemen yanındaki adama kaydırды. Bu görevde de birlikteydiler. İşine konsantre olmuş görünüyordu. Yüzündeki maskeye rağmen ciddi ifadesi belli oluyordu.

"Yüzündeki maskeye rağmen surat astığını görüyorum, surat asmayı kes, Pençe !"

Sesini işittiğinde yüzünü buruşturdu. Ona bakmıyordu bile! Beraber yetişmişlerdi. Çok uzun zaman bugüne gelebilmek için çabalamışlardı. Eğitim alırken, ilk görevlerine çıkarken de yan yanaydılar. Elleri zincirle bağlı şekilde bir nehrin içinde de sınırın ötesinde bombardımanın ortasında da... Yıllarca aynı timde omuz omuza çarpışmışlardı. Birbirlerinin arkasını kollamışlardı, her kardeşin yapacağı gibi.

Üstün başarıları sayesinde yüzbaşı rütbelerini aldıktan sonra yetiştirildikleri tim komutanlığı görevine getirilmişlerdi. Şimdi de iki farklı timin başındaydılar ama hiç değişmemişlerdi. Birbirleriyle uğraşmaktan vazgeçmemişlerdi. İki kardeş gibi birbirlerini gördükleri her an sataşırlardı.

Bu, can bağıyla kardeş olmaktı. Çünkü bir asker bilirdi, yarın belki kendisi belki de arkadaşı birbirlerinin kollarında şehit olacaklardı!

"Çok konuşma, *Pusula* ."

"Huysuz götünü de alıp siktir git o zaman, *Pençe* !"

Başını hışımla ona çevirdi. Bazen o laubali ağzını dağıtmak gibi deli bir dürtüyle doluyordu fakat yine sakın kalmayı seçecekti. Görevdeki tüm erler bu hallerine alışıklardı, dikkatleri dağılmazdı ama yine de çok uzatmamak gerekirdi.

"Cümle aleme ibret olsun diye seni şu sokağın ortasına yatırır..." Bu sözleri öyle büyük bir soğukkanlılıkla söyledi ki sakın tavrı kendisini de şaşırttı...

"Komutanım!"

Arkadan koşa koşa gelen eri işittiğinde başını ona çevirdi. "Söyle, asker!" dedi her zamanki gibi otoriter bir sesle.

"Siviller de varmış, komutanım!"

"Hay sikeyim..." diye mırıldandı *Pusula* .

"Sivil olduğuna emin miyiz, istihbaratı kimden aldık, terör destekçisi olabilirler ya da o piçler kalkan olarak sivil kullanıyor olabilir pek tabi!"

"SİT'ten bildirildi, komutanım!" (*SİT: Savunma ve İstihbarat Teşkilatı. Bu kitap için tamamen kurgusal olarak oluşturulmuş bir kurumdur.*)

"Gelen belgeyi göster, asker!" derken sesi kati çıktı. Tam o esnada yanlarına gelip selam duran askere çevirdi bakışlarını.

"Kara Bereliler hazır komutanım!"

(*SİT, Savunma ve İstihbarat Teşkilatı – Kara Bereli gibi tabirler tümüyle bu kurgu için yazar tarafından oluşturulmuş, gerçek hayatla, kişi ve kurumlarla hiçbir ilgisi olmayan kurgusal rütbelere ve kurumlardır.*)

Önce istihbaratın kesinliğinden emin olabilmek için **SİT** ile irtibata geçtiler. Aldıkları bilgiler, istihbaratın doğru olduğunu kanıtlıyordu. Dudaklarından bir küfür yuvarlandı. O piçler sivilleri kalkan olarak kullanıyorlarsa şayet o zaman işleri zordu. Çünkü herhangi birinin çatışma esnasında zarar görmesi spekülasyonları alevlendirecekti. Halkı galeyana getirmek için bahane olarak kullanacaklardı. Demeyeceklerdi ki biz sivil kendimize kalkan yaptık, diyeceklerdi ki Türk Askeri sivil öldürdü! Başını kaldırıp karşısındaki adama baktı çattığı kaşları eşliğinde. Ne yapacaklardı?

"Önce sivilleri çıkarmalıyız, *Pençe* !"

Gözlerini yumup derin bir nefesi ciğerlerine çekti. İşlerin beklendiğinden bile pis olacağı şimdiden anlaşılıyordu. O kalles teröristler fark etmeden, ruhları bile duymadan yapacakları operasyon giderek kritik bir noktaya sürükleniyordu. Biliyordu, onların operasyonları televizyon kanallarında yayınlanmazdı, öldüler mi sadece *şehit* derlerdi ama işin içine sivil girdiğinde işler karıştırdı. Ki sivilin ne kadar sivil olduğu da her zaman tartışmaya açık bir kapıydı. Gözleri kanında kaynadığını hissettiği öfkeyle hışımla açıldı. Aldığı nefesi sertçe verirken tek hamlede kafasındaki maskeyi çıkarıp karşısındaki adama doğru yürüdü. Önünde durduğunda üniformasının üstündeki Türk Bayrağına parmağını bastırdı.

"Şayet şehit kanıyla sulanmış topraklarımızın kutsal bayrağına ihanet içindeyseler, hiçbirini kurtarmaya çalışmam, *Pusula* !"

Ona dikkatle bakan adamın ne demek istediğini çok iyi anladığını biliyordu. Zaten kastettiği şey barizdi. Bu vatanın her bir ferdi huzurla, barış içinde yaşasın diye onlar canlarını an dahi düşünmeden feda etmeye hazır vatan evlatlarıydılar. Fakat iş bozgunculuk edene geldiğinde kılını dahi kıpırdatmazdı. Hiçbir askerinin yediği kaba pisleyen hainler için canını vermesine izin vermezdi!

Allah'a kesin söz verdikten sonra sözlerinden dönenler, Allah'ın korunup gözetilmesini emrettiği hususları koparıp atanlar ve yeryüzünde bozgunculuk yapanlara gelince, işte lânet de bunlar içindir, varılacak en kötü yer olan cehennem de bunlar içindir. (Ra'd / 25. Ayet)

İşte öyleleri bozguncuydular, bozguncuya ne yapılacağı da açıktı. Hiçbiri için bir anne ve babaya evladını toprak altına gömdürmezdi! Onlar saflarını seçtiyse, hain olmayı seçtiyse o zaman bu seçimlerinin bedelini ödemekte onların yükümlülüğüydü. Mesele eğer vatan meselesiyse kimseye müsamahası yoktu.

"Hiçbir Türk askerinin kanını, bir kansız hain için döktürmem, müsaade de etmem *Pençe* !"

Duymayı beklediği sözleri işittiğinde ifadesindeki zemheri usul usul dağıldı. Aynı fikirde olmaları genel de iyiye işaretti. Çok da nadirdir... Zaten oradakiler eli silah tutmayan, masum sivillerse her birini kurtarmak için canlarını ortaya koyarlardı fakat hainlerse işte o zaman vay hallerineydi!

"Tek bir emirle taş üzerinde taş, gövde üzerinde baş bırakılmayacak." Diye erlere seslenirken her birine döndü ve hepsiyle tek tek göz göze gelmeye özen gösterdi *Pençe* . "Vurduğunuz leş olsun. Türk olmak zordur çünkü dünya ile savaşırsın, Türk olmamak daha zordur çünkü **Türk** ile savaşırsın. Ecdadımızın heybeti maruf-ı cihandır. Fıtrat değişir sanma! Bu kan yine o kandır."

Sözlerinin ardından her bir askerinde kabaran gururu gördü. Türkler öyle bir ecdadın torunuydu ki, iki kolu ve bacağı olmasın yine de düşmanla cenk ederdi!

Dar sokaklardan hızlı adımlarla geçtiler. Her biri önündekinin arkasını kolluyordu. *Pusula* ve *Pençe* önden ilerliyorlardı. Caminin içinde gizlendiklerini bildikleri hainlerin önce etrafını kuşattılar. Tek bir ışık kaynağı dahi olmadığından dikkatli olmak zorundaydılar. Zifiri karanlıkta hareket etmek işlerini zorlaştırsa da operasyon başladığı gibi fenerlerini yakacaklardı. Şimdilik bir gölge gibi beklemelilerdi, emir gelene kadar.

"Caminin etrafını ablukaya aldık, komutanım!"

Duyduğu sesle yanındaki adama döndü. İkisi de başının olumlu anlamda bir kez salladıktan sonra el hareketiyle ileriye işaret etti. Herkesin gördüğünü biliyordu. Önce mutlak bir sessizlikle caminin bahçesine giriş yaptılar. Bir ekip ilk girişi tutarken diğerine de üst kata çıkan merdivenleri tutmak kaldı.

Bahçeye girdikten sonra her biri postallarına ayakkabı yağmurluğu geçirmişlerdi. Hiçbir kutsala saygısızlık etmek gibi bir amaçları yoktu bu sebeple camide seccade olarak kullanılan halılara kirli postallarla basmak uygun olmazdı. Elbette hassasiyet göstereceklerdi!

"Başlıyoruz!" dedi *Pençe* .

"Gazamız mübarek olsun!" Hemen onun sözünü tamamladı, *Pusulula* .

Ve fenerler yakıldı.

Ortalık fenerlerden çıkan ışıklarla biraz olsa da aydınlanırken operasyon başladı. Onlar camiye girdiğinde uykularından uyananlar hazırlıksız yakalandı. Nöbet tutması gereken salağı da daha cami bahçesinde uyurken paket ettiklerinden kimse de haber verememişti onlara. O sebeple hazırlıksız yakalamayı başarmışlardı. Çoğunu henüz çatışma çıkmadan etkisiz hale getirip tutuklamayı başardılar.

Sivil gibi görünenler üst katta bulundu, derhal kendileri teslim oldular. Silahsızdılar. Onları ivedilikle dışarı çıkarıp çatışmadan uzaklaştırdılar. Eli silah tutan üç beş kalleş teslim olmamak için direnmeye çalıştılar. Silahlarından çıkan ses geceyi bir şimşek gibi yandı. Olaylar artık ucunu yakalayamadıkları kadar hızlı ilerliyordu. İki silahlı kalleş etkisiz bırakılmak suretiyle vurulduktan sonra çok kişi de kalmamışlardı.

"Teslim olun, **Türk Askeri** geldi!" diye haykırdı *Pusulula* .

"Uyuyacak yeri olmayan sivillere böyle haince saldırdıktan sonra mı?"

Birinin sorusuyla tek kaşı havalanan *Pençe* bakışlarını sesin geldiği tarafa çevirdi. Elinde tuttuğu AKM namlusu onları hedef alırken sivil olduğunu iddia etmesi komik göründü gözüne. Çok iyi bilirdi bu numarayı, çok iyi!

"Yaklaşık on beş adet taramalı tüfek ele geçirdik, nerenin sivilisiniz siz, Türk Milletinden olmadığınız bariz!" derken sesi bilindik sakin tonundaydı fakat aleni bir tehdit seziliyordu. "Elindeki silahı bırak, teslim ol yoksa seni etkisiz hale getirmek zorundayız!"

"Kendimi korumak amacıyla silahı bulduğum yerden aldım, asker! Senin görevin bizi de korumak!"

Sözleri bir gözünün seğirmesine neden oldu. Ne demişti o?

"Hiçbir kalleş piçi korumak zorunda değilim! Benim görevim vatan evladını korumak, soysuz itleri değil!" derken öfke sesinde titreşti.

"Sivilleri operasyon başlamadan dışarı çıkarttık, hiçbirinin kılına dahi zarar gelmedi. Madem öyle burada ne işin var? Adın ne senin?" diye sordu *Pusula* .

"Adım Vural, bizi korumadığınız için koruyacak birilerine, bir güce, bir orduya ihtiyacımız vardı! Biz de kurduk!"

Her sözüyle onu kışkırtmaya çalıştığının farkındaydı. Onun oyununa gelmeyecek kadar deneyimliydi ama son sözü damarına basmıştı. Bu vatani bölmelerine asla müsaade etmeyeceklerdi!

"Ordu mu?" dedikten sonra bir kahkaha attı *Pusula* .

"Ordusunu siktiğim, gerillalar ne zamandır düzenli bir ordu olabildi?"

Ayakta, eli silah tutan bir tek kendinin kaldığının farkındaydı ama peşinde olduğu bir şey vardı sanki. O anın sıcaklığından onların göremediği bir şey... Onları bir tuzağa çekiyordu, neydi amacı?

"Bırak o silahı!" diye yeniden ikaz etti *Pençe* .

"Yoksa o silahı götüne sokup bir parçan haline getireceğim!" diyerek sözünü tamamladı yine *Pusula* . "Altyazı da geçtim piç, anlamadın mı?"

"Bir gün hepinizi bu topraklardan kovacağız, toprak hırsızları!" dedikten sonra silahı ateşlemek için harekete geçti.

"Senin etini sıyrır, kemiğini sikerim itin dölü! Bırak o elindeki, aklından dahi geçirme!" derken elindeki silahı kaldırıp onu hedef aldı *Pençe* .

İkazına rağmen silahı sıkıca kavrayıp ateş etmeye hazırlandığını anladığında sınırsız sıklığı dişlerinden yükselen gıcırtağı uzun namlulu tüfeğinden çıkan ateş sesi karıştı. Adam tam sol yanından vurulduğu sırada elindeki AKM yere düştü. Savrulan bedeni de silahını takip etti. Sessizlik hükmünü ilan etmişken başını hafifçe yana çevirdi. *Pusula* ona şaşkınlıkla bakıyordu. Bu yaptığını o bile anlamamıştı. Adamın parmağı tetiğe bile dokunamamıştı...

"Ne yaptın?" diye sordu telaşla *Pusula* .

"Götünü kurtardım!" diye konuştu öfkeyle *Pençe* .

"Terörist listesinde adı yok, operasyon içinde siviller olduğu istihbaratı var, adamın üstünde sivil kıyafet var..." derken hâlâ dehşet içindeydi.

"Ateş edecekti..."

"Dua et ölmesin!"

"Umarım geberir de tahtalı köyü boylar!"

"Dua et gebermesin, *Pençe* !" Öfkeyle bağırdı *Pusula* . "Ölürse istihbaratı sıksek bile götünü kurtaramayacağız!"

"Terörist bir orospu çocuğunu öldürdüm diye açığa alacaklarsa..."

"Terörist olduğunu kanıtlamaya bak o zaman!" dedikten sonra hışımla arkasını dönüp oradan çıktı.

Operasyon bittiğinde yaralar ambulansla hastaneye götürülürken siviller sorgulanmak üzere sınır karakoluna götürüldü.

Pusula haklı çıktı, adamın ne terörist listesinde adı ne de terörü desteklediğini gösteren bir delil yoktu. Terör destekçisi olduğunu gizleme gereği bile duymayan sözde Türkiye Cumhuriyeti'nin bir avukatı ise olaydan sonra soruşturma açılması için başvuru yaptı, birkaç televizyon programında spekülasyon yarattı. Savunma ve İstihbarat Teşkilatı, operasyondan önce sivil bilgisi paylaşıldığı halde sırf elinde silah var diye birini vurduğu için öfkeden kaynıyordu. Sözde sivil olan birini, kendini

korumak pahasına da olsa ölümcül bir şekilde yaraladığı için soruşturma yiyeceği su götürmez bir gerçektir. Komaya giren it şayet uyanırsa bile vereceği ifade de şimdiden belliydi. Oradaki herkes onun lehine ifadelerini Yüksek Şura'ya vermişlerdi. Disiplin kurulunun toplanıp karar alması bekleniyordu.

Gökbörü Tim Komutanı, Nam-1 Diğer Pençe'nin başına nasıl bir çorap örüldüğü ise hâlâ muammaydı...

• **Giriş Bölümünü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.**

İNSTAGRAM: dilanwattpad (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayınnnnn.)

YAKINDA! DREAME: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

Yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayın, öptüm xoxo

İC Urgan

İLK BÖLÜMLE GELDİİİMMMMMM

YAZARKEN O KADAR KEYİF ALDIM Kİ KELİMELERLE
ANLATAMAM! RESMEN BU KİTAP İÇİN BEKLİYORMUŞUM
HEEE :DDDDD

UMARIM SİZLER DE KEYİF ALARAK OKURSUNUZ ♥

YORUMLARINIZI ÇILGIN GİBİ MERAK EDİYORUMMMM,
YORUM YAPMAYI UNUTMAYIN

KEYİFLİ OKUMALAR DİLERİM ♥

İLK BÖLÜM İTHAFI [beyzolliee](#) İÇİN ELBETTE. SÖZÜM VARDI
:))) SEN BAYILIRSIN BALIM ♥

ÖPTÜM XOXO

*(SİT, Savunma ve İstihbarat Teşkilatı – Kara Bereli gibi tabirler tümüyle
bu kurgu için yazar tarafından oluşturulmuş, gerçek hayatla, kişi ve
kurumlarla hiçbir ilgisi olmayan kurgusal rütbeler ve kurumlardır.)*

AFİŞ OLAAAYYYY ♥

*"Bu kitaptaki tüm karakterler ve olayların gerçek kişi ve kurumlarla ilgisi
yoktur. Tamamen hayal ürünüdür."*

B İ R | Urgan

♪ ♪ ♪ Kubilay Karça - Beni Annem Bile Sevmedi

Ayağımdaki postallar yere sertçe vuruyordu. Gözlerim keskin bir şekilde etrafımı tarıyordu. Ne olduğunu, neden durup dururken buraya çağırıldığımı merak ediyordum. Açıkçası uzun zamandır üstlerimin sessiz olması da ürkütücüydü ama beklenmedik anda çağırılmam daha ilginç geliyordu.

Önceden haber verir, geleceğim günü bildirir ve İstihbarat binasına gelmem öyle istenirdi. Savunma ve İstihbarat Teşkilatında görevlendireli yıllar oluyordu. Sürece hâkimdim. Bu seferkinin farklı olduğunu düşünmem acilen gelmemin istenmesiydi. Nizami ilerleyen süreç bir anda kısaltılmıştı. Elbette bu da aklımı kurcalamayı başarıyordu.

Asansörle istediğim kata çıktıktan sonra ilerlemeye devam ettim. Koridorda yürüdüğüm esnada Nur'un yanıma doğru süzülerek gelişini göz ucuyla gördüm. Hemen sonra yanımda yürümeye başladı.

"Bir Tim komutanı, büyük bok yemiş, diye duydum." Diye fısıldarken öğrendiği istihbaratı hemen bana söylemesine şaşırmadım. Onun üstüydüm, bu da onun göreviydi. "İstihbaratı aldığı halde emre uymamış."

"Bunun bizimle nasıl bir alakası olabilir?" Düşünceler kafamdan geçip gitmeye başladı. Aklımda dolanan tilkiler nedense benim başımın ağrıyacağını seziyorlardı.

"Bilemiyorum, ben senin verdiği son görevin üstünde çalışmaya devam ediyorum." Diyerek homurdandı.

Neden homurdandığını çok iyi biliyordum. Aldığı son görevle kılık değiştirerek bir uyuşturucu baronunun inine sızması gerekiyordu. Bu sebeple İstanbul'un en lüks, en nam salmış gece kulüplerinden birinde çalışmaya başlaması gerekmişti.

"Başlama yine..." dedim sırtışıma gizlemeye çalışırken.

"Eskort yaptın beni, Beyza!" dedi öfke dolu bir yılan gibi tıslayarak. Kahkahamı zorlukla bastırdım.

"Eskort olmadın, Nur!" Onu ikna etmeye çalışmayacaktım. Her seferinde aksini söylesem de fikri değişmiyordu.

"Oldum, senin yüzünden!"

"Sen İstihbaratçısın!"

"Gizli görevlerde neden tüm pis işi ben yapıyorum?"

Söylenmesine bir şey demedim. Kıdemli ajanlarımdan olduğu için birlikte toplantı odasına girdik. Bizi gördüğünde müdürümüz ayaklandı. Hemen yanında oturan adamı gördüğümde ise donakaldım ve sonraki an yutkundum. **Albay Cemil Karan** ... Onun burada ne işi vardı?

"Yeniden görüşmek ne güzel, Beyza..." diyerek ayaklandı yalancı bir gülümsemeyle.

Yüzümü buruşturmamak için mimiklerime direnmem gerekti. Askerken, henüz çok gençken, sırf kadın olduğum için bu mesleğe layık olmadığımı defalarca kez hareketleriyle göstermiş zalim bir adamdı. Akademiyi birincilikle bitirmiştım! Yüksek lisansımı ise ondan kurtulabilmek için Milli İstihbarat Akademisi'nde yapmıştım. Şimdi olduğum konumdayken onu ne kadar da haksız çıkarttığımı çok iyi bilsem de onu görmek tokat yemiş hissi bırakıyordu üstümde.

"Komutanım!" diyerek derhal selamladım onu.

Benim hemen ardından Nur'da aynı şekilde selamladı. Bu fasıl bittikten sonra oval masaya oturduk. Ne isteyeceklerini merak ettim. Bu sefer ki görev sanırım Kara Kuvvetleriyle ilgili olacaktı.

"Gökbörü Timi Komutanı Bahadır Sorgun Kızıllarlan'ın emre itaatsizlikten dolayı soruşturma altında olduğunu duymuşsundur." Derken direkt olarak gözlerimin içine bakıyordu, Albay Cemil.

Elbette duymuştım. İstihbarat sağlayıcı bizim ekipti. Operasyonun yapıldığı alanda sivil bilgisini almak kolay olmuştu. Operasyondan birkaç gün önce köydeki kahvehanede çenesi düşük adamlar sağ olsun, orada sivillerin de olduğunu öğrenmiş ve operasyona katılan komutanlara bildirmiştik. Buna rağmen bir tim komutanı, terörist listesinde ismi olmayan, sivil olduğu düşünülen birini komalık etmişti. Nefsi müdafaa

olduğu kanıtlanana kadar görevden uzaklaştırılmış olduğunu tahmin ediyordum. Terör destekçisi hain bir avukatın bu işin peşini bırakmayacağını da öğrenmiştim. Hatta bu sebeple Savunma ve İstihbarat Teşkilatının en ünlü avukatını onu savunsun diye bizzat kendim çağırmıştım. Bunları biliyordum ama şu anda burada oluşumun asıl sebebini hâlâ anlayamıyordum.

"Evet, haberim var, komutanım. En cevval avukatı savunma yapması için görevlendirdim."

Sözlerimle dudaklarında alaylı bir titreme oldu. Bir zamanlar hor gördüğü, küçümsediği kadın şimdi karşısında Savunma ve İstihbarat Teşkilatı'nın Terörle Mücadele Başkanlığına bağlı Baş Kıdemli İstihbaratçı Yüzbaşı Beyza Karaaslan olarak duruyordu. *(Baş Kıdemli İstihbaratçı unvanı kurgusal bir unvandır.)*

"Geçici süreyle Gökbörü Tim Komutanlığına atandın, Beyza."

Duyduğum sözü idrak edebilmem birkaç saniye sürdü. İdrak ettiğimdeyse müdürüme hayretle döndüm. Sanki biri o an yüzüme soğuk su çarptı. Bu nasıl olabilirdi? Ben yıllardır SİT tarafından istihbaratçı olarak görevlendiriliyordum. Bir anda Kara Kuvvetlerine bağlı Kara Bereli bir time komutanlık etme emrim olağanüstüydü. *(Kara Bereli kurgusal bir unvandır.)*

"Müdürüm..." dedim şaşkınlığımı gizleyemezken.

"Timin içinde köstebek var."

Albay Cemil'in sözleriyle dehşetle ona döndüm. Bu da ne demek oluyordu? Asker olmuş, vatan için canını feda edebilecek kadar gözünü karartmış biri nasıl böyle bir hainlik yapabilirdi aklım almadı. Böylesine şerefli bir görevi kötüye kullanmak, hainlik, kalleşlikti!

"Haini bulmak zorundayız. Olay tüm detaylarıyla düşünülmüş bir kumpas. Terörist, kimi kışkırtacağını bile çok iyi biliyormuş. Köstebek olmasa böyle bir şey mümkün değil! O time komutanlık ederken köstebeği bulman gerekecek!"

Nefesimi tuttum, bir süre veremeyeceğimi de çok iyi biliyordum. Kışladan ilk çıktığım gün aklımın kuytularında dolanıyordu başı boş bir bela gibi. Albay Cemil Karan, adeta beni pes ettirmek için elinden geleni ardına koymamıştı ve nihayet SİT'ten gelen teklifi hiç düşünmeden kabul etmeme neden olmuştu. Buraya geldiğim için pişman değildim. Vatanıma en iyi şekilde hizmet etmiştim, nerede olduğunun bir önemi yoktu fakat insanın içinde bir sızı bırakıyordu geçmiş her şeye rağmen... Bir çocuk ölmüştü içimde ve çok iyi biliyordum ki o çocuk bendim. Şimdi bana sahte bir gülümseme ile bakan adamın gözlerinin ardındaki küçümsemeyi görebiliyordum. Bir zamanlar bir hemcinsimin canını çok yaktığı aşikârdı, o da acısını her kadından çıkarmaya karar vermiş gibi görünüyordu!

Nur, artık konuşmam gerektiğini anımsatmak için nahifçe dirseğime dokunduğunda tuttuğum nefesi usulca dudaklarımın arasından bıraktım. Bakışlarımı Albay Cemil'e çevirdim. O tiksindiğim sırtışıyla suratıma bakıyordu pişkin bir edayla. O gülüşünü dağıtabilmeyi ne çok isterdim...

"Emredersiniz, müdürüm!" dedim disiplinli bir asker edasıyla.

Sözlerimle karşımdaki albayın sırtışı genişledi. Kim bilir aklında ne vardı?

Bir Hafta Sonra

Yeniden giyeceğimi hiç düşünmediğim üniformamla aynadaki aksime bakarken alt dudağım titredi. Unvan nişanıma dokunurken gözlerim doldu. Geçmişin acı anıları uğursuz bir şekilde zihnime süzüldü. Akademide, dönemimdeki sayılı kadınlardandım. Kadın olduğum için hiçbir tatbikatta görev almama müsaade etmemişti Albay Cemil. Görevlere gittiğimizde daima arkada bırakılmamı sağlamıştı. Yetmemişti, eziyetleri az görmüş olmalı ki Doğu Sınırı görevi bittikten sonra beni kelimenin tam anlamıyla arkasında bırakmıştı.

Karargâha nasıl döndüğümü hâlâ hatırlamıyordum. Sınırın ötesinde, ölüme terk edildiğimi anladığımda yaşadığım şok ve korkuyu unutamamıştım. Yüksek Lisansımı tamamladıktan sonra Savunma ve İstihbarat Teşkilatı'ndan gelen teklifle an dahi düşünmeden Kara Kuvvetleri'nden

ayrılıp İstihbarata geçiş yapmıştım. Bunca sene sonra oraya yeniden dönüyor olmak tuhaf bir hissi tetikliyordu içimde. Buna korku diyemezdim. Hoş karşılanmayacağımı biliyordum. Gökbörü Timi, kendi komutanlarının haksız yere görevden uzaklaştırılmasını dahi sindirememiş olmalıydı. Bir de görevlendirilen yeni komutanla bana karşı tepkili olmaları beklendik olurdu. Asıl görevimi de bilmeyeceklerdi...

Üniformamın üstünü eteklerinden tutup ekiştirdikten sonra sıkı sıkıya topuz yaptığım saçlarımı düzelttim. Ardından yan tarafımda duran Kara Beremi aldım ve jilet gibi keskince toplanmış saçlarımın üstüne güzelce yerleştirdim. Hazırladığım bavulu da alıp evimden çıktım. Bir süre burada olamayacağımı çok iyi biliyordum. Arabama binip uzun yolculuğun tadına vararak yol aldım. Birkaç saatlik yolculuğun ardından nihayet Kara Kuvvetleri Kışlasına ulaştım. Kapıdaki asker beni durdurdu. Camı açıp ona doğru kimliğimi uzattım.

"Komutanım!" diyerek selam durdu.

Onu başımla selamladıktan sonra açılan yoldan ilerlemeye devam ettim. Biraz ilerideki otoparka arabamı park ettim. Arabayı durdurup indim. Kapıyı kapatırken usul usul çevremi incelemeye başladım. Değişen pek bir şey yok gibiydi. Yemyeşil, temiz hava doluydu. Havayı derince soludum. Arabamın bagajını açıp bavulumu elime aldıktan sonra tam kapatırken ileride durmuş beni izleyen adamı gördüm.

Asker yeşili kısa kollu tişörtü terlediği için bedenine yapışmıştı. Bu havada terlediği için biraz önce antrenman yaptığını anlamak mümkündü. Altında kamuflaj pantolonu ve postalları vardı. Beresini takmamıştı. Dimdik bir şekilde bana bakıyordu. Kim olduğumu biliyordu, beni bekliyordu...

Yavaşça arabanın bagajını kapattıktan sonra kilitleyip ona doğru ilerlemeye başladım. Olduğu yerde durup ona yaklaşmamı izledi. Zaten kışladaki lojmanda kalacağım için yolumun da üstünde duruyordu aslında.

Tam önünde durduğumda onu başımla selamladım. Aynı rütbedeydik fakat geçici bir süreyle onun timine komutanlık edeceğim için beni saygıyla selamlaması gerekirken öfkeyle gözlerime bakmasına şaşırdım desem

inandırıcı olmazdı. Beni bir tehdit olarak görüyordu. Hem de İstihbarat tarafından gönderilmiş bir tehdit...

"Hiçbir kadından emir almam!" Bariton ses tonunu işittiğimde dudaklarımda bir tebessüm oluştu. Aynen, almazsın...

"Sana da iyi günler, Yüzbaşı Bahadır Sorgun Kızılarslan!" Gözlerimi kaldırıp hiçbir çekince göstermeden gözlerinin içine baktım. Kara irisleri tarumar edercesine bakıyordu. "Diğer kadınları bilmem ama benden emir alacaksınız!"

"Benim timimde, bana emir veremezsin!" derken sesi katiydi.

"Timinde de başka yerlerde de sana emir vereceğim, Yüzbaşı!"

Sırtışıımı gizleme gereği duymadan, tüm dişlerimi göstere göstere gülümseyip ardından onu arkamda bıraktım. İlk tanışma en zoru olacaktı, onu da atlattığımızı göre yarın içtimada görüşecektik. Kozlarımızı başka zaman paylaşırdık nasılsa bol bol vardı!

Lojmanda kalacağım evi gösteren askere teşekkür ettikten sonra usulca kısa süreli evime girdim. Kısaca bir incelemenin ardından bavulumu yatak odasına bıraktım. Evin eşyalı olması işime gelmişti.

Yerleşme işi bittikten sonra telefonumu elime aldım. Hava biraz serin olduğu için eşofman takımının hırkasını alıp evden çıktım. Biraz lojmanın içinde dolaşmakta fayda vardı. Anımsadığım gibiydi ama değişiklikler varsa şimdiden öğrenmek işime yarardı. Sürprizleri sevmezdim...

Lojmanın ağaçlı, kızıl topraktan bisiklet yolunda sessizliğin eşliğinde yürürken hava kararmaya başladı. Nur'dan gelen mesajı kontrol ediyordum pür dikkat. Yanındaki kızlardan öğrendiklerinin hepsini rapor etmişti ama hâlâ işe yarar bir delil yoktu. Bu da giderek gerilmeme neden oluyordu. Buraya geldiğim için ona tam yetki vermişim. Delinin tekiydi, ne yapacağı da belli olmuyordu. Kız kardeşim gibi sevdiğimden onun için biraz endişeliydim.

"Ananı..."

"Has..."

Duyduğum sesle başımı çevik bir hamleyle kaldırdım, elim belimdeki silaha gitti ve onu tutmuşken karşıdaki askerleri gördüm. Tetikteki halim kendini sükuta bırakırken üstümü düzeltip bakışlarımı onlara çevirdim.

"Anlayamadım?" diye sorarken tek kaşım benden bağımsız havalandı ve tehditkâr bir edayla onlara baktım.

"Komutanım!" diyerek selamladı yalnızca biri. Diğerinin Yunan Heykeli gibi sabit durmasından kim olduğunu anladım.

"Yüzbaşı Merih Akkurt," diyerek kendini tanıttı diğeri.

"Sungur Timi Komutanı, Namı Diğer *Pusula* ..." diye mırıldandım şeytani bir şekilde selamlarken.

"Baş Kıdemli İstihbaratçı Yüzbaşı Beyza Karaaslan." Dedi sözlerime karşılık.

"Ta kendisi," derken gülümsemem genişledi. "Geçici Gökbörü Timi Komutanı." Eklemeyi elbette unutmadım.

Yanda duran asker boğazını temizledi sözlerimin ardından. Kahkaha atmamak için kendimi tutmam gerekti. Sanırım bir kadın olduğum için hâlâ bu duruma alışamamışlardı.

"Geçici..." diye ağzının içinde homurdandı Merih. Anlaşılan arkadaşının yerine geçmem pek hoşuna gitmemişti...

"Size iyi akşamlar," diyerek yanlarından ayrıldım.

Biraz daha yürüdükten sonra geri döndüm. Sabah çok erken kalkacağım için erkenden uyumak en makul olanıydı. Duşumu alıp uyumak için yatağıma geçtim. Gece boyunca kâbuslar peşimi bırakmadı...

Sabahın ilk ışıklarıyla uyandıktan sonra hızlıca hazırlandım. Postallarımı da giyip evden çıktım. İçtima için bahçeye geldiğimde orada kendimden başka kimseyi göremediğimde kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Bakışlarımı

kolumdaki saate çevirdim, oysa tam vaktinde buradaydım. Sanırım bilmediğim bir direnişti bu... Nöbetteki askerin çekinerek yanıma geldiğini gördüğümde ona döndüm.

"Günaydın, asker!" dedim kati bir ses tonuyla.

"Günaydın, komutanım!" diyerek selam durdu.

"Askerler nerede?"

Sorumla kızarıp bozardı. Şimdi onun utancıyla uğraşacak vaktim yoktu. Cevabını beklemeden koğuşların olduğu tarafa yöneldim. Kışla sessizdi. Birazdan bu durum değişecekti! Adımlarım sertçe zemine çarpıyor, tok bir ses çıkarıyordu. Disipline etmem gereken bir düzine asker olduğunu düşündükçe canım sıkılsa da bunu ifademe yansıtmamaya devam ettim. Durumu protesto edebilirlerdi, komutanlarının haksız yere soruşturma yemesini protesto edebilirlerdi ama görev icabı yerine atanmış bir komutanı... Kimsenin haddine değildi!

Koğuşun demir kapısını hışımla açtım aynı hışımla gidip arkasındaki duvara çarptığında birkaç asker irkilerek uyandı.

"Koğuş, kalk!" Aksini yapmalarını mümkün kılmayacak tondaki sesimi işittikleri anda uyuyanlar da uyandılar.

Hepsi şaşkınlıkla kapının ağzında duran bana bakakaldılar. Erkeklerin koğuşunu basmam beklenmiyordu sanırım...

"Hazırlanıp, bahçeye çıkmak için yalnızca beş dakikanız var. Eksiksiz, eksik kıyafetsiz, beş dakika içinde bahçede bulunmayan, benim görev süremce cezalı olacaktır!"

Geldiğim gibi bir hiddetle orayı terk ettiğimde arkamda birbirinden şaşkın erkekler bıraktığıma emindim... Gördüğüm disiplin neyse onu uygulardım. Bu saygısızlık kabul edilemezdi!

Bahçeye çıktıktan sonra nöbetçi askere bir el işaretiyle yanıma gelmesini söyledim. Korkuyla bana doğru yaklaşmaya başladı. Tam önümde

durduğunda elimi uzatıp sertçe omzunu tuttum. Tutuşumun altında küçüldüğünü hissettim.

"Bana bir sandalye getir. Demir ayaklı olsun, asker!"

Emrimi alır almaz selam durup hemen harekete geçti. Koşa koşa gözden kaybolduğu sırada koğuştan yavaş yavaş çıkan askerleri görmeye başladım. Seke seke gelenleri izlerken dudaklarımı süsleyen gülümsemeyi kendim bile görsem kendimden korkardım. Bir bir sıraya girdiler. O esnada üstlerini başlarını düzeltmekle meşgullerdi. Beni tanımıyorlardı, tanımlarını sağlayacaktım!

Kolumdaki saati kontrol ettiğim sırada nöbetçi asker istediğim sandalyeyi yanıma bıraktı. Onu başımla selamladıktan sonra görev yerine gönderdim. Ardından sandalyeyi sırt kısmının üstünden tutup yürüdüğüm esnada arkamdan çekmeye başladım. Demir ayaklarının yere sürtünürken çıkarttığı iğrenç ses benim kulaklarıma sanki klasik müzikmişçesine geldi. Benim dışımdaki kimse aynı fikirde değildi. Sandalyeyi tam ortaya yerleştirip ters bir şekilde üstüne oturdum. Kollarımı sırt kısmının üstüne koyup kavuşturdum. Çenemi koluma yasladım ve askerlere bir bir bakmaya başladım.

"Son saniyeler..." diye mırıldandım psikopatça bir edayla. "Koğuş sorumlusu, bir adım öne çık!"

Sözümle bir asker derhal öne çıktı. Durdu, beni selamladı.

"Tüm arkadaşların burada mı, asker?" diye sordum.

"Evet, komutanım!"

Yanıtından memnun bir şekilde yerimden kalktım ve sandalyenin önünde durdum. Ellerimi arkamda bağladım ve dik bir şekilde her askere dikkatle baktım.

"Günaydın, asker!" dedim beklemedikleri bir tonla.

"Günaydın, komutanım!" dediler hep bir ağızdan.

"İçtima saatinde uyumanın cezasını bileneğiniz var mı?" diye sordum merakla. Kimseden çıt çıkmadı elbette. "Öğrenmek ister misiniz?" Sessizlik yine bozulmadı. "Şınav pozisyonu al asker!"

Birbirlerine şaşkınlıkla baktılar. Ardından el mecbur sözlerime uymak zorunda kaldılar. Her biri şınav pozisyonunda durup beklemeye başladı. Kolları titremeye başlayana kadar sessiz durdum. O sırada önlerinde volta attım.

"On şınav cezası, başla, bir!"

Sözlerimle hepsi ilk şınavı çekti.

"İki."

Yine aynı şekilde devam etti.

"Üç."

Çok basit bir ceza ile yırttıklarını düşünüyorlardı.

"Dört."

Yanılıyorlardı.

"Beş."

Dokuza kadar saydıktan sonra bir süre durdum. Meraklılar başlarını kaldırıp bana bakmaya cesaret edebildiler.

"Bir!" dediğim an şaşkınlık dolu nidalar döküldü. "Bir şey mi diyordunuz?"

Sorumla her biri suspus kesildi ve şınav çekmeye devam ettiler. Bir süre daha dokuza kadar sayıp en başa döndük.

"On!"

Nihayet son şınavı saydığımda aslında takribi yüz adet şınav çekmiş olmalıydılar. Son şınavın ardından yeniden hazır pozisyonlarına geçtiler.

"Asker, rahat!" dedim biraz dinlenebilmeleri için.

Aynı cezayı şahsıma münhasır bir şekilde alıp neredeyse iki yüz sınav çektiğim gün aklıma geldi. Yağmurlu bir gündü. Albay Cemil elbette eften püften bir sebepten bana bu cezayı uygun görmüş, o soğuk günde, yağmurun altında bayılıta kadar sınav çektirmişti. Sonrasında da zatürre olmuşum...

"Her sabah, yedi de bu bahçede, hazır bulunacaksınız!" dedim kati bir tonla. "Aynı saygısızlığı bir kere daha tekrarlarsanız her birinizi Disiplin Mahkemesine gönderirim!"

Öğle arasına kadar, onları çok zorlamadan antrenman yapmalarını emrettim. Bugün bir göreve gitmeyecektik ama formdan düşmelerini de istemezdim. Sandalyeme oturmuş onları izlerken üstümde beliren gölge ile başımı hafifçe kaldırdım.

"Benim askerlerime, benim timime ceza mı verdin?"

Buz gibi ses tonuyla karşısındaki korkutmayı, ürkütmeyi, sindirmeyi amaçlıyor olabilirdi fakat bende pek işe yaramıyordu doğrusunu söylemek gerekirse.

"Timimdeki askeri nasıl disipline edeceğimi sana mı sormalıydım, Yüzbaşı?"

Sorumla yüzündeki o ifadesizlik dağıldı. Gizlemek istese de bu durumun canını ne kadar sıktığını gözlerinde gördüm.

"Sen..."

"Avukat Ayliz Göktürk ile görüşmen yok mu senin?" diye sordum cümlesini tamamlamasına müsaade etmeden.

"Onun için geldim, seni de bekliyorlarmış..." diye homurdandı. "Bir bekçimiz eksikti."

"Eksikmiş demek ki ben gönderildim, Yüzbaşı Bahadır Sorgun!"

Onunla inatlaşmak gibi bir derdim yoktu. Buraya ayak bastığım ilk andan beri duruma karşı olan tüm öfkesini bana kusuyor olması onun suçuydu. Bu durumun sorumlusu ben değildim, oydu!

"Ya sabır..." diye söylendi kendi kendine. O esnada Sungur Timi, atış talimi için alana giriyorlardı.

"Yüzbaşı Merih!" diye seslendim direkt olarak ona dönerken.

"Yüzbaşı Beyza?" dedi merakla bana dönerken.

"Kısa bir bekçilik işi için ayrılmam gerekiyor, Gökbörü Timi size emanet!" diyerek ona göz kırptım.

"Ne... nasıl?" Şaşkınlıkla bir bana bir de tam yanımda duran adama bakakaldı. "Sorgun..."

Bazı şeyleri sürekli hatırlatmamayı umuyordum.

"Yetki bende, Sorgun da değil!" diyerek ona durumu özetledim. "Ve onun yüzünden timimin başından ayrılmak zorundayım." Sahte bir gülümseme oturdu dudaklarıma. "Kolay gelsin!"

Onlar şaşkınlıkla arkamdan bakarken hızlı adımlarla ilerlemeye başladım. Arkamdan geldiğini biliyordum. Kuşatıcı varlığını hissetmemek çok zordu. Baskındı ve bunu hissettirmek için özel bir çaba sarf etmesine gerek yoktu. Kazıya kazıya geldiği yerinden bir hain yüzünden edilmekten korkuyordu, onu anlıyordum ama hiçbirinin sorumlusu ben değildim ve acısını benden çıkartmak onu bu durumdan kurtarmayacaktı.

"Aylız, en iyisidir. Merak etme, kurtaracağız kıcını." Diye konuştum arkamdan gelirken.

"Kimsenin kıcımı kurtarmasına ihtiyacım yok, istihbaratçı!"

O son sıfatı küçümseyerek mi kullandı?

"Baş Kıdemli İstihbaratçı Yüzbaşı Beyza Karaaslan, Namı Diğer, **Kara** !" Tok sesimle birlikte sertçe durduğumda hızını alamamış olacak ki bana

çarptı.

İkimiz de dengemizi kısa bir anlığına kaybettiğimizde, beni dirseğimin hemen üstünden yakaladı. Dokunuşuna tüm vücudum topyekûn tepki verdi ve kasıldı. Hayretle dönüp yüzüne bakakaldım.

"Soyadından kod adı seçmen pek güvenilir olmuş, istihbaratçı!" derken alaylıydı sesi.

"Seninkinden iyi gibi geldi kulağıma," diyerek karşılık verdim.

"Benimki, **Pençe** ..." dedi kendini beğenmiş bir sesle.

Aklıma gelen fikirle yüzüme bir gülümseme yayıldı. Artık değildi...

"Artık, *Kızıl* !"

Sözlerimle dehşetle yüzüme bakakaldı. *Kızılarslan* ... Madem kendi soyadımdan dolayı seçtiğim kod adını pek eğlenceli bulmuştu, çok beğenmişti o zaman ona bundan sonra soyadından dolayı böyle seslenecektim!

"Sakın!" diyerek uyardı.

"Bundan sonra, *Kızıl* ..."

"Beni delirtmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır, amacım korumak!" dedikten sonra kolumu elleri arasından kurtardım. "Kızıl, başını belaya sokma. Ben ne dersem, *emret komutanım* , diyeceksin artık!"

"Böyle işin aslını astarını..."

"O cümleyi tamamlama!" diyerek araya girdim.

"Çoğaltayım," diyerek kibarlaştırdı sağ olsun...

Konuşmadan kalan yolu tamamladık. Ayliz bizi bir toplantı odasında bekliyordu. Tam yanında Albay Cemil duruyordu. Onu her gördüğümde tokat yemiş etkisini üstümden atamıyordum. Bunu bir an önce ařmalıyđım. Geldiğimizi gören Ayliz hemen ayaklandı.

"Avukat Ayliz Göktürk," diyerek elini Bahadır Sorgun'a doğru uzattı.

"Yüzbaşı Bahadır Sorgun Kızılarslan."

Soyadını söylediğİ an göz göze geldik. Ben gülmemek için kendimi zor tutarken o sinirden bozariyordu. Tanışma faslının ardından hepimiz oturduk.

"Umuyoruz ki bu davadan sonra da yüzbaşı olarak görevine devam edecek, avukat hanım." Gevşek gevşek gülen Albay Cemil, dikkatle Ayliz'i inceliyordu.

"Müvekkilim ile baş başa bir görüşme yapıp, konuyu detaylarıyla öğrenirsem o zaman nasıl bir savunma yapacağımıza karar vereceğim, Albayım." Diyerek ona yanıt verdi kısaca.

"Öncesinde ikinizle de aynı anda konuşmak istedim." Sözleriyle bize döndü Albay Cemil. "Beyza, ilk günün güzel geçmiş diye duydum. Benden birkaç şey öğrenmiş olman ne güzel..."

Mideme kramp girse de yüzümde mimik oynamadı. Direkt olarak onun gözlerine bakmaktan çekinmedim. Beni korkutup sindiremeyeceğini görmesi gerekiyordu.

"Çok şükür bir şeyler biliyoruz, Komutanım!"

"Ne iyi ne iyi..." diyerek Bahadır Sorgun'a döndü. "Beyza'nın neden geldiğini sormuştun, ondan dinle."

Topu bana attığına inanamıyordum!

"Niye?" diye sordu yüzüme bile bakmadan.

"Timinde bir köstebek var!" Sözlerimle şiddetli bir inkâr ile ayaklandı.

"Bu asla olamaz! Timimi gasp etmene ses etmedim ama iftira atmana asla müsaade etmem!" diyerek işaret parmağını yüzüme doğru salladı.

"Gasp etmedim, yediğin halt sebebiyle sen uzaklaştırılınca ben atandım..." diye mırıldandım usanmış bir sesle.

"Bahadır, otur yerine!" diyerek bir anda araya girdi Albay Cemil. "Bunu biz tespit ettik, Beyza'nın görevi köstebeği yakalamak! Onu bunun için ben getirdim. Sen uzaklaştırılmışken güvenebileceğim başka biri yoktu."

Hayretle bakışlarımı kaldırıp Albay Cemil'e sapladım. Ne demişti o? Güvenmek mi?

"Komutanım..."

"Beyza, alanında en iyisi. Yetiştirilmiş en iyi istihbaratçılardan biri olmasının yanı sıra akademi çıkışlı. Nizamı, düzeni bilir. Bunun için eğitildi! Köstebeği kısa sürede bulacağına eminim."

Takdir dolu sözleri ben mi uyduruyordum yoksa gerçekten söylüyor muydu emin bile olamıyordum. Öylesine imkânsızdı ki benim için Albay Cemil tarafından takdir dolu sözler işitmek...

"Böldüğüm için özür dilerim ama davanın ilk duruşmasının haftaya görüleceği düşünülünce, müvekkilimle acilen görüşmem gerek." Diyerek araya girdi Ayliz.

"Affedersin, avukat hanım. Siz burada kalın, bizim işimiz bitti zaten."

Albay Cemil'in sözleriyle derhal ayaklandım ve o odadan çıkarken peşinden gittim. Koridorda yürüdüğümüz esnada yine konuşmaya başladı.

"Her zaman iyi bir asker olacağını biliyordum ama böylesini ben bile hayal edemezdim."

Daha fazla susamayacağımı çok iyi biliyordum. Söylemezsem bir ömür boyu azap çekerdim.

"Oysa ben daha çok kadın olduğum için bu işe layık değilmişim gibi düşünüyorsunuz sanıyordum."

"Başta belki ama gelişimini gördükçe yanıldığımı anladım. Bu yüzden yüksek lisans başvurunda referans olmayı teklif ettim."

"Benden kurtulmak istediğinizi sanıyordum..."

"Vatanın her iyi evladı, takdiri hak eder, Beyza. Sen iyi bir asker, çok iyi bir istihbaratçısın."

Şaşkınlığım birkaç saniye konuşmama müsaade etmedi. Kırk yıl düşünsem Albay Cemil'in böyle düşündüğünü hayal edemezdim.

"Teşekkür ederim, komutanım!"

Yollarımız ayrıldıktan sonra atış talimi yapan askerin yanına gittim. Orada, gölgede oturan adamı gördüğünde dudaklarıma alaylı bir gülümseme oturdu. Benim sandalyeme oturduğu gözümünden kaçmadı. Sinsi sinsi yanına yaklaştım. Boyum ve kütlem buradaki askerlere nazaran elbette kadın olduğum için daha normal sayılırdı. Sessizlik konusunda da pek âlâ iyiydim. Bunun sayesinde tam arkasından ona yaklaştım. Ensesinde bittiğimde fısıldadım.

"Sandalyemden kalk, Yüzbaşı Merih!"

"Cenazeni taşıyan cemaati..." Sesimi duyduğu gibi yerinden sıçradığında bizi gören birkaç askerin kıkırdaması işitildi.

"Cümlemenizi tamamlamak ister misiniz, Yüzbaşı Merih?"

"Yüzbaşı Beyza?" dedi şaşkınlıkla yüzüme bakarken.

"Yerimde oturuyorsunuz!"

"Aklımı almadan da rica etsen kalkardım zaten, malum ben centilmen bir komutanım." Diyerek sandalyeyi işaret etti oturabilmem için.

Bir eli hâlâ sandalyenin sırt kısmındaydı. Ne yapacağını çok iyi biliyordum. Bu numarayı yiyecek bir çaylak değildim. Bu yüzden sandalyeyi tutan elinin üstüne sertçe elimi koyup güzelce bir sıktım.

"Teşekkürler, Yüzbaşı Merih!" dedim sıkılı dişlerimin arasından.

"Elinin ayarını..." diye tısladı dişlerinin arasından bir yılan edasıyla.

"Yeniden şahsıma karşı bir küfür girişimine girişersen, seni buna pişman etmekten memnuniyet duyacağım, Yüzbaşı Merih!"

"Merakla bekliyorum, Yüzbaşı Beyza."

"Çok sevdiğin devrenin yerine gönderildiğim için mi bu kadar sinirlisin yoksa genel halin mi böyle uyuz?" diye sordum merakla. "Nur olsaydı çoktan ağzının payını vermişti senin..."

"Öncelikle, o puştan hiç hoşlanmam..."

"Ağzının yayına beton döker sonra da sike sike betonu sökerim, Merih!"

Arkamdan işitilen gür sesli küfürle şaşkınlıkla o tarafa döndüm. Bu yaratıcı küfürü ben buradayken edebilmiş olmasına hayretten başka ne hissedebilirdim ki?

"Östaki boruna bir sokarım, ağzından çıkanı kulağı duymaz, Sorgun!"

"Bu aranızdaki bir fantezi mi?" diye sordum dehşet içinde.

"Çok mu rahatsız oldun, defol git o zaman o çok elit istihbaratına. Burada böyle, küçük hanım!"

Bu adama haddini bildirmenin zamanı demek ki gelmişti...

"Bir daha komutanına saygısızlık edersen, uğraştığın bela birken iki olur, *Kızıl* !"

" *Kızıl* ?" diye sorarken dehşetle arkadaşına döndü Merih ve hemen ardından bir kahkaha koyuverdi. Diğer askerler de kıkır kıkır gülmekten

kendilerini alıkoymadılar.

"Hay sikeyim, tüm tabura rezil oldum şimdi!"

KARAKTER TANITIMI

YÜZBAŞI BAHADIR SORGUN KIZILARSLAN

BAŞ KIDEMLİ İSTİHBARATÇI YÜZBAŞI BEYZA KARAASLAN

YÜZBAŞI MERİH AKKURT

İSTİHBARATÇI AJAN NUR GÖKDENİZ

AVUKAT AYLİZ GÖKTÜRK

SAVCI ALPAY BARLAS

• Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.

• Karakterlerimizi vs beğendiniz mi, iletişimlerine siz de benim kadar gülüyor musunuz?

• Kimler Merih ve Bahadır Sorgun'un daha önce Gecenin Sessizliği kitabında Ahmet Kürşat'ı karşılamaya gelen komutanlar olduğunu hemen anladı???

İNSTAGRAM: dilanwattpad (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayınnnnn.)

DREAME: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

Yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayın, öptüm xoxo

İÇ Kimin Peşinde?

SINIR: 70 OY / 200 YORUM

BEEENN GEEELLLDDDDİİİİMMM

OLDUKÇAAA UZUN BİR BÖLÜM OLDU. AMA YAZARKEN ÖYLE EĞLENDİM Kİ ♥

BÖLÜM İTHAFI [landelimanyak](#) Nur için. Keyifli okumalar bebek ♥

Keyifli okumalar dilerim ♥

Yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayın lütfen ♥

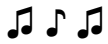
ÖPTÜM XOXO

Afişlerrr (bölüm sonunda da var :d) ofofofofofofofofofoffffff

İKİ | KİMİN PEŞİNDE?

Berkay Altunyay – Sevmedim Senin Kadar

Maskemi yüzüme indirmeden hemen önce arkamı dönüp tüm erlere baktım. Tek tek her biriyle göz teması kurdum. Tüm hafta boyunca bu görev için hazırlandık. Planlar, strateji tercihleri, kullanılacak mühimmat derken nihayet buradaydık. Kocaeli'nin Derince ilçesinde bulunan Derince Limanı'ndan yapılacak kaçak silah sevkiyatına şafak operasyonu gerçekleştirilecekti. Alınan istihbarat için aylarca uğraştığımızı biliyordum.

Nihayet onları yakalayıp demir parmaklıkların ardına gönderecek olmaktan onur duyuyordum.

Yıllardır operasyonun saha kısmında görev yapmadığım için paslandığımı düşünüp bütün haftamı çalışarak geçirdim. Fakat tam şu anda anlıyordum ki bazı şeyler kandan geliyordu. Şimdi kendimi kırk kaplan gücünde hissediyordum. Vatanıma zarar vermek isteyen birinin karşısında hep böyle hissedecektim sanırım.

"Liman PÖH ve JÖH birliklerinin destekleriyle abluka altına alındı, komutanım. Komandolar hazır, emrinizi bekliyoruz!" dedi kıdemli Teğmenlerden biri.

"Hazır olun, birazdan gireceğiz!"

Maskemi yüzümün tamamını kapatacak şekilde indirdikten sonra tüfeğimi kontrol ettim. HK416 (*M416 da denir.*) (*Alman yapımı Piyade Tüfeği.*) en sevdiğim tüfektir. Eklentileri ile hem sekmesini azaltmak konusunda çok başarılıydı hem de diğerlerine göre daha hafıftı. Elbette bunlar benim kendi deneyimimden çıkardığım sonuçlardı. Bu sebeple HK416 kullanmayı tercih ederdim daima.

Mesela Nur bir psikopat olduğu için şayet keskin nişancı yoksa AWM (*Accuracy International Arctic Warfare, Birleşik Krallık yapımı bir keskin nişancı tüfeğidir.*) eğer ki otomatik bir tüfek kullanacaksa Groza (*Rus yapımı bir piyade tüfeğidir.*) tercih ederdi. Aklıma Nur geldiğinde bu iş bittikten sonra en kısa zamanda SİT binasına gitmem gerektiğini anımsadım.

"Kara Bereliler, şimdi!"

Aldıkları emirle birlikte koordineli bir şekilde limanın ön girişinden geçtik. Saat çok erken olduğu için zaten kimsecikler yoktu. Hızlıca depo olarak kullanılan kısımlara ilerledik. Tren raylarını bir aksilik çıkmadan aştıktan sonra nihayet depoya giriş yaptık. Etraf yeni doğan güneşle yavaş yavaş aydınlanmaya başlıyordu ama fenerlerimiz de açıktı.

Sessizlik hâkimiyeti eline almıştı ama bunu yemezdik. Kızıl ötesi kameralardan tespit edilen yerdeydik! Herkes öncelikle siper aldı ardından ben ilk uyarıyı ilettim.

"Teslim olun, etrafınız sarıldı, *Türk askeri* burada!"

İkazımdan hemen sonra ateş açılması tahmin ettiğimiz bir şeydi. O yüzden öncelik her zaman siper almak olmalıydı. Karşındaki düşmanın ne zaman ne yapacağı hiçbir zaman belli olmazdı.

Sıcak çatışma, karşıdakilerin sayısının az olması sebebiyle olabilecek en kısa sürede tamamlandığında yaralanmamış olan suçlular PÖH tarafından tutuklandı. Yaralılar tedavi edilmek üzere ambulansla hastaneye götürüldü. Ölenler ise incelenmek üzere adli morga gönderildi.

Yüzden fazla kaçak silah, uyuşturucu madde ve bir miktar para ele geçirildi. Onları da yetkili kuruma teslim ettikten sonra hiç kayıp vermeden görevi tamamladık. Yaralanan iki askerim tedavi olmak için hastaneye gitti. Ben de elbette arkalarından gittim. Hastanede yapılan müdahalenin ardından doktorlarından durumlarının iyi olduğunu öğrendim ve onları ziyaret ettim. Aynı odada kalıyorlardı.

"Geçmiş olsun, asker!"

"Sağ ol, komutanım!" diye karşılık verdiler aynı zamanda.

"Çabucak iyileşin, sizensiz olmaz." Derken gülümsedim.

Bu ilgim hoşlarına gitmiş, önemseniyor olduklarını görmek onları mutlu etmişti.

"En kısa zamanda geri döneceğiz, komutanım."

"Güzelce dinlenin, bu bir emirdir!" dedim hâlâ gülmeye devam ederken. Onlar da sözlerimden sonra gülümsediler.

Onlara veda etmiş odadan çıkmaya hazırlanırken hışımınla açılan kapıyla bakışlarım o tarafa döndü. Sivil bir şekilde odadan içeri giren adam ile göz

göze geldik. Burada olduğumu gördüğünde tek kaşı merakla havalandı sorgularcasına.

"Kerem, Pusat... İyi misiniz, aslanlarım?" derken bana hiçbir şey söylemeden yanımdan geçip gitti. Bir şey demedim. Öfkesini çıkaracak yeni bir yer bulana kadar hedefinin ben olduğuna ikna olmuştum artık.

"İyiyiz, komutanım. Beyza Komutanımız sağ olsun, herkes özel olarak ilgilendi bizimle."

Kollarımı göğsümde birleştirdim ve dikkatle sırtını izlemeye başladım. Sonraki an bana döneceğini bildiğimden... Yanılmadım, erlerin sözünden hemen sonra arkasını dönüp şaşkınlıkla bana baktı. Askeriyle ilgili olan tek komutan kendi zannediordu herhalde.

"Timim yetmedi, askerlerimin gönlünü de mi çalmaya çalışıyorsun Yüzbaşı Beyza Sena Karaaslan?"

İkinci ismimi işittiğim an sarsıldığımı hissettim. Bir ara kimlikten bile çıkarmayı düşündüğüm ismim. Çok sevgili (!) beni terk eden annem tarafından eklenmiş ismi hiçbir zaman kullanmak istememiştim. Henüz çocukken beni ve babamı arkasına dahi bakmadan başka bir adam için terk etmişti. Hayatımda hiçbir zaman yeri olamayacağı için onun koyduğu ismi de kullanmıyordum. Kendimi tanıtırken de bu ismi söylemediğime göre bu adam ismimi nereden biliyordu?

"Birincisi," diyerek tek parmağımı kaldırdım ve onun üstüne doğru adım attım. "Emre itaatsizlik etmeseydin de timine ben atanmasaydım o zaman Yüzbaşı Bahadır Sorgun! İkincisi," Tam dibinde bittim ve başımı kaldırıp dik bir şekilde gözlerinin içine baktım. "Beni araştırmak için aptal olman gerekirdi ve sen en kallavi aptal olduğunu az önce ağzından kaçırdın!" Sözlerimin ardından parmağımın ucunu göğsüne vurdum. Öylece bakakaldı. Diyecek bir söz bulmak için düşünmesi gerekti.

"Neden?" diye sordu. Bu soru için bu kadar düşündüğüne inanamıyordum!

"Milli Gizli bir istihbaratçıyı araştırmayı sadece aptallar göze alabilir."

"Beni şikâyet mi edeceksin yoksa üstlerine, Beyza Sena?"

Adımı sıfatlarından arınmış bir şekilde hem de tam haliyle ondan duymak mideme kramp girmesine neden oldu. Bilerek yapıyordu! Bilerek o ismi kullanıyordu çünkü beni araştırdıysa her şeyden de haberi olması gerekirdi.

"Bir daha ikinci ismimi kullanırsan karşıdakinin beceriksiz bir terörist olmadığını ve onun gibi beni komaya sokamayacağını kanıtlarım sana, Bahadır Sorgun! İnan bana, merhamet için yalvartırım seni!"

Sözlerimin ardından hışımla odadan çıktım. Çenemi öyle bir kuvvetle sıkıyordum ki tüm kaslarımın ağrıyacağına emindim. Bu kadar bel altı dövüştüğüne inanamıyordum. Tamam, asabı bozuk olabilir ama bunun benimle ne ilgisi vardı? Sonuçta ben demedim git emre itaatsizlik et diye!

Arabamı getiren askere teşekkür ettikten sonra onu arkadaşlarının başına gönderdim. Ardından hızlıca Nur'un çalıştığı barın yolunu tuttum. Saat henüz çok erken olduğu için trafik açıktı. Yarım saat sonra işe gidenler tarafından tıkanacağına emindim. Neyse ki ben onların ters istikâmetindeydim.

Bara gitmeden önce kendi evime gitmeye karar verdim, duş aldım ve üstümü değiştirdim. Biraz makyaj yapmam gerekti elbette. Saçlarımı açık bıraktım. Üstüme bir etek ve tişört giydim. Malum sabahın köründe içmeye giden bir kadın gibi görünmeliydim... Yolda Nur'a mesaj çektim.

Barın önünde arabayı valeye teslim edip hızlıca içeri girdim. Bar sandalyesinde barmenin önünde otururken alkolsüz bir içecek istedim.

"Alkolsüz içeceksen bir kafeye de gidebilirdin," dedi yakışıklı barmen adeta flört ederek.

"Bu saatte içmeye gelen az olur, kalabalık bir yeri başım kaldıracak gibi değil." Diyerek yanıt verdim.

"Çok mantıklı," Göz kırpıp barı silme işine devam etti.

O esnada birkaç çalışan kızla sohbet ettim ki kimsenin gözüne batmayayım. Onlar erkenciydi. Sanırım yaptıkları işe ayık kafayla katlanamıyorlardı.

"Uzak dur böyle yerlerden kızım. Her türlü pislik burada. Doğru düzgün paramızı bile vermiyorlar..." derken elindeki tekilayı fondip yaptı.

"Neden bırakmıyorsun madem memnun değilsen?"

"Bırakmak mı?" Şuh bir kahkaha attı. Aleni alayı biraz sinirimi bozdu doğrusu. Aptal gibi hissettirdi bana kendimi. "Kızım buradan anca ölümüz çıkar."

Tüylerim diken diken oldu. Öyle bir ülkede yaşıyorduk ki faili meçhul binlerce kadın cinayeti vardı ve bir gün bu kadının da aynı durumda olabileceğinin farkına varmak insanın kanının çekilmesine neden oluyordu.

"Güzellik, ne işin var bu saatte burada?" Kırıtarak, muntazam bir cilveyle yanımıza gelen Nur'u gördüğümde sıırtmamak için kendimi zor tuttum.

"Biraz kafa dinlemek istedim, bu arada ismim Pelin." Diyerek ona göz kırptım.

"Asuman, memnun oldum fıstık." Diyerek yanağımdan bir makas aldı Nur.

Elbette gerçek isimlerimizi kullanmıyorduk. Böylesi bir aptallığı en acemisi dahi yapmazdı da zaten. Biraz etrafı gözlemledikten sonra hesabı ödeyip oradan ayrıldım. Kapıdan çıktığım sırada önümde izbandut gibi dikilen adamla tek kaşım havalandı.

"Buyurun?" diye sordum merakla adama bakarken.

"Patron seni görmek istiyor!"

"Sebep?" diye sorarken tasasız görünüyor olsam da içten içe korkmaya başlamıştım bile. Gözlem yapmaya geldiğimi anlamalarının imkânı yoktu!

"Gidince öğrenirsin!" diyerek bir anda beni kolumdan tuttu.

"Elini çek," dedim sakın olmasına özen gösterdiğim sesimle. "Ve bana derhal arabamı getir polis çağırmadan hemen önce!"

"Patronun emri!"

"O elini çekmezsen birazdan patronunun götüne sokacağım ilk şey elin olacak!" diye tıslarken gözümün karardığını fark ettim.

Sanki ben konuşmuyormuşum gibi beni adeta çekiştirerek peşinden götürdü. Elbette onu durdurabilirdim, bunun için eğitilmiştim bile fakat kendimi ifşalamaktan başka işe yaramazdı. Bunu göze alamazdım. Aylardır yürüttüğümüz operasyon benim yüzümden ifşa olmamalıydı. Beni bir odanın önüne götürdü. Kapıyı çaldıktan sonra aldığı olumlu komutla kapıyı açıp kendiyse beraber beni de içeri soktu.

"Patron, kadını getirdim."

Beni öne doğru itirdi. Dengemi kaybetmeden ayakta kalmayı başardım. Merakla karşımdaki adama baktım. Benden bir iki yaş büyük olduğunu düşündüğüm adam dikkatle beni inceliyordu. Aynı dikkatle ben de onu inceliyordum. Kısa bir süre sonra kışını asla kurtaramayacağı bir belaya bulaştıracağım adamın kim olduğunu bilmek güzel olacaktı. En nihayetinde sayemizde ömrünün geri kalanını parmaklıklar ardında geçirecekti.

"Gazeteci misin?"

Sorduğu soruyla neredeyse kahkaha atacaktım ama bu şekilde düşünmesi işimi kolaylaştırırdı. Gazeteci olmak istihbaratçı olmaktan iyiydi, hayatta tutardı!

"Vatandaşım!" dedim üstüne basa basa. "Sessiz sakın bir yerde zıkkımımı içeyim başım ağrımasın dedim ama mekânın sahibi ve adamları tarafından taciz ediliyorum!"

Sözlerimle adam şaşırmaşa benziyordu. Yüzündeki alaylı sırıtiş ise dağıtılmaya değer duruyordu. Keşke bir tane suratının ortasına geçirebilseydim.

"Çok şüpheli..." dedi laubali bir sesle.

"Nesi?" Sorum istediğimden bile sert çıktı. "Araba kullanacağı için alkolsüz içki içmeyi tercih eden sıradan bir vatandaş mı?"

"Çalışanlarımın aklını karıştırıyormuşsun."

"Ne?"

"İşi bırakmalarını falan söylüyormuşsun..."

"Ben sadece memnun değilse istifa edebileceğini söyledim, malum her çalışanın yasal hakkı!" derken kolumu nihayet izbandutun elinden çekip kurtardım. "Bir başka yasal hakkı da söyleyeyim sana, başınıza polis yığar ve zorla alıkonulduğum için şikâyet edebilirim sizi!"

Sözlerime kahkaha attığında ne yalan söyleyeyim irkildim. Onu eğlendiriyor muydum?

"Çok hoşuma gittin, Pelin..." dedi manidar bir ses tonuyla. "Bundan sonra ne zaman buraya gelsen hesabın benden."

"Ne münasebet?" diye çıkıştım çirkef bir sesle. "Böyle kaba saba bir adamın mekanına bir daha ayak bile basmam! Şimdi müsaadenizle!"

Kimse beni durdurmaya kalkmadığı için rahatça o odadan ve mekândan çıkmayı başardım. Kalbim kulaklarımda atarken nefes nefese valenin barın önüne çektiği arabama bindim. Sıradan bir vatandaş gibi tepkiler vermeye özen gösteriyordum. Açık vermemek için bir hayli uğraşıyordum. Beni araştıracaktı, biliyordum. Adamın bilmediğiye gerçekten bana sağlanmış Pelin Korhan adlı bir kimlik olduğuydu. Operasyonlar esnasında kullandığım, gerçekten ayrımını yapılmasının imkânsız olduğu bir kimlik...

Edindiğim bilgileri aktarmak üzere SİT binasına gittim. Müdürümle kısa bir toplantı yaptık yalnızca. Çok kısa bir süre önce yaşadığım olayları da elbette tüm detaylarıyla ilettim. Müdürüm çok dikkatli olmamız gerektiğini

üstüne basa basa ilette. Nur'u da tetikte olması için haberdar ettim ama zaten haberi vardı. İstihbarat konusunda çok iyiydi.

İşimi bitirdikten sonra kışlaya gitmek üzere yola çıktım. Şehrin öbür tarafında kaldığından yol bir hayli uzun sürüyordu. Arabamın plakası sisteme kaydedildiği için yeniden kimlik göstermeden içeri girdim. Arabayı park edip inip lojmanların olduğu tarafa doğru yürümeye başladım. O esnada elbette timdeki köstebeği ve o uyuşturucu baronunu düşünüyordum. Nur zaten tam yetkili olduğu için o kısmı kendisi hallediyordu ama yine de tüm operasyondan haberdar olmak istiyordum. Timdeki köstebeğe gelince, geçen onca güne rağmen bir kişiden bile açık görmemiştim. Operasyonda da tüm erler yapabileceklerinin en iyisini ortaya koymuşlardı. Canlarını ortaya koyuyorlardı, daha ötesi var mıydı?

Kimdi bu köstebek?

"Baş Kıdemli İstihbaratçı..."

Gizlice bana arkadan yaklaşan adamın adım seslerini birkaç dakikadır dinlediğimden elbette orada birinin olduğundan haberdardım. O tam konuşacakken ona dönüp kolumun birini boğazına diğerini de karnına yaslamıştım. Çelme takıp koca adamı yere serdiğimde tam da üstüne düşmek gibi bir planım yoktu. Beyefendi tabi ki saldırıma karşılık vermiş ve onu yere düşürürken kollarımdan tutarak beni savunmasız bırakıp bir de üstüne düşmeme sebep olmuştu. Şimdi iki seksen yatıyorduk yerde altlı üstlü!

"Ölmek mi istiyorsun?" diye sordum öfkeyle.

"Yaklaştığımı ruhun bile duymamıştı nasıl bu kadar hızlı tepki verebilirsin?"

"Ruhum mu duymamıştı?" Sözlerimin ardından kıkırdadım. "Ne zamandır peşimde olduğunu saniyesi saniyesine biliyordum, Yüzbaşı!" Kaşları hayretle ya da hayranlıkla havalandı. Sanırım beni fazla hafife aldığını anladığı ilk andı. Son olmayacaktı.

"Kışla da düşman mı olur, neden tetiktesin?"

"Köstebek varsa düşman da olabilir, Yüzbaşı. Size de tetikte olmanızı öneririm!" dedim çokbilmiş bir edayla. "Ayrıca üstünde yatmamdan memnun olabilirsiniz ama aynısını şahsım için söyleyemeyeceğim!"

Sözlerimle gözlerinde bir ifade parladı. Ardından boğazını temizleyip sıkıca tuttuğu kollarımı bıraktı. Ben de en az temasla üstünden kalkabilmek için elimden geleni yaptım.

"Yerdeyken hâlâ işini bitirebilirdim, şaşkınlıktan tüm gardlarını düşürmemelisin. Formdan mı düşüyorsun, Yüzbaşı Bahadır Sorgun?"

Alaylı sesimi duyduğunda yerden kalmış üstündeki tozu temizliyordu. Sözlerimin ardından duraksadı ve başını kaldırıp tuhaf bir bakış attı. Haddimi mi aşıyordum? O zaman kendi zehrinin tadına baksındı!

"Yüzbaşı Beyza Se..." Tek kaşım havalandı. Bu hareketimle susmak zorunda kaldı. Onu uyarmıştım. Yerinde olsam benimle çok uğraşmazdım. Sabrımın da bir sınırı vardı.

"Neden ikinci isminden bu kadar rahatsızsın?"

"Sana ne!" dedim öfkem beni ele geçirirken. "Kullanmıyorum ve kullanılmasını istemiyorum, o kadar!"

"Bugün SİT binasına gitmişsin. Şikâyet ettin mi bari beni?" Kasvetli hava muzip sorusuyla neyse ki.

"Senden mühim meseleler konuştuk, sana sıra gelmedi. Bir dahakine edeyim mi, *Kızıl* ?"

"Kızılını..." diye mırıldandıktan sonra duraksadı ve bakışlarını bana çevirdi. Abanoz karası gözleri gözlerimde oyalandı. "Sana ikinci isminle seslenmek konusunda anlaştığımıza göre sen de bana o şekilde seslenme."

"Emir komuta zincirine baktığımızda en son bana emir veremiyordun sanki, Bahadır Sorgun." Dedikten sonra göz kırıp yanağından bir makas aldım. Hareketimle tüm bedeni kaskatı kesildi. Onu öylece orada bıraktım ve

sırıtarak evime doğru yola çıktım. Eve gidip kahkahalarla o haline gülmek istiyordum.

Yazardan

Yanında birkaç erle beraber yolda yürüdükleri esnada Beyza ve Bahadır Sorgun'u gören Merih, herkese sessiz olmasını emredip bir köşeden ne yaptıklarını merakla izledi. Diğer askerlerin izlemesine elbette izin vermedi. Ne olur ne olmaz önlem almak gerekirdi.

Beyza'nın yanağından makas aldığı Sorgun'un kazık gibi kalakaldığını görünce kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Beyza'nın gitmesiyle de hemen yanına doğru ilerledi. Hâlâ kızın gittiği boşluğa bakıyordu.

"Ulan şahtın şahbaz oldun!" diyerek Bahadır Sorgun'un koluna bir tane geçirdi kendine getirebilmek için. "Müptezel gibi geziyordun zaten, çarpılmanla hiç uğraşamam."

"Akşam akşam sikimi bokuna bulama siktir git, Merih!"

"Leyla Leyla bakıyorsun oğlum kızın arkasından, kendine gel lan!" diyerek diretti Merih.

"Senin işin gücün yok mu lan?" Merih'in omzundakini elini ittirip hızlı hızlı yürümeye başladı.

"Ulan piç, çocuklarla yarın izinliyiz diye mekâna gideceğiz. Seni çağırmayı düşünen beynimin vidalarına sokayım, siktir git!"

"Dimağını siker, göt cidarlarını gevşetirim uğraşma benimle." Diyerek karşılık verdi yalnızca Bahadır Sorgun. O esnada hızlı hızlı ilerlemeye devam ediyordu.

"Bir bok yapamazsın!"

Keyfinin yerinde olmadığı anlaşılan Bahadır Sorgun'u geride bırakıp biraz uzakta olan mekâna gittiler. Akşam kışlaya dönmek yerine çocuklardan

birinin mekâna yakın evinde kalacaklardı. Elbette önceden bildirmişlerdi. İzinli oldukları için de bir sorun yoktu. Uzun bir yolculuğun sonunda çok ünlü mekândan içeri sorunsuz bir şekilde girdiler. Çocuklardan birinin ayarladığı loca tarzı koltuklara oturdular.

"Lan piç, nasıl ayarladın burayı?" diye sorarken gevşek gevşek sırtıyordu Merih.

"Komutanım, elim kolum uzundur." Biraz çekinerek yanıtladı Kıdemli Üsteğmen Ömer.

"İyi iyi, bir işimize yaradı."

Gecenin ilerleyen saatlerine doğru çocukların keyifleri yerindeydi. Yanlarındaki kadınlarla sohbet etmelerine ses etmiyordu. Zaten akıllarını kaybedecek kadar içmelerine müsaade etmiyordu. Ağızlarından çıkanı her zaman bilmeliydiler nihayetinde.

"Sen neden eğlenmiyor gibi görünüyorsun, yakışıklı?"

Müziğin yüksek sesine rağmen işittiğiyle irkildi. Bakışlarını kaldırıp tam tepesinde duran kadına şaşkınlıkla baktı. Dibinde duran kadının varlığını sezemediğine inanamadı. Önünde dolu bardağa bakıp onu içmeyeceğine karar verdi. Sanırım fazla kaçırmıştı.

"Eğleniyorum," dedi yalnızca. Diğerlerinin kararına saygı duyuyor olsa da kendisi bu tarz şeylerden hoşlanmayan biriydi. Bu yüzden herhangi bir kadınla iletişim kurmamış, kimsenin yanına oturmasına müsaade etmemişti.

"Yüzün öyle söylemiyor," diyerek cilveyle koluna sürtünen kadınla irkildiğini hissetti. Bir an akli kayar gibi olsa da derhal kendini toparladı ve cevap vermemeye karar verdi. "Yakışıklı baksana bir."

"Eskortlarla konuşmuyorum," dedi zar zor duyulan bir sesle.

Bu sözleri elbette işitti Nur. Tek kaşı tehditvari bir edayla kalkarken bu kendini beğenmiş piçe haddini bildirmek istedi.

"O zaman ne işin var lan burada?" diye sorarken kendine hâkim olabilmeyi diliyordu.

"Eğlenmeye geldim ve böyle eğleniyorum, istemiyorum seni."

"Hah!" dedi Nur resmen hakaret üstüne hakaret işitirken. "Ben de sana ölmüyorum, densiz herif!" Usulca ondan uzaklaştı ama söylenmeye devam ediyordu. "Piçe bak, sanki zorla ırzına geçtik, al senin olsun çok kıymetli namusun!"

Görevi esnasında kimseyle birlikte olmuyordu elbette Nur. Sadece masaya gider, birkaç kişiyle sohbet ederdi. İşini yaparken içerden, ulaşılması zor bilgileri toplamak için kılık değiştirmeye alıştı. Tüm bunları görev olarak görüyor ve kılığına girdiği kişilik nasılsa onun gibi davranmaya özen gösteriyordu. Bu görevin başından beri böylesine aşağılanmamıştı. O kendini bilmeze haddini bildirebilmeyi çok isterdi.

Barın arka kapısından sokağa çıkıp cebinden bir sigara çıkardı. Aslında sigara içmezdi ama rolü gereği burada kullanıyordu. Bağımlısı olacaktı neredeyse...

"Bana baksana sen..." İşittiği sözlerin hemen ardından bileğinden kavrayan büyük elle neye uğradığını şaşırıldı. "Sen bana, piç mi dedin?"

Bileğini tutan eli bileğinden yakalayıp ters yönde kıvrırdığında elinin altında kıvranan şimdi oydu.

"Bana dokunmadan önce iki kere düşün, sik kırığı!" Rol gereği malum küfürbaz bir insan olması bekleniyordu. Nur bu konuda hiç zorlanmamıştı...

"Lan bıraksana elimi, kafayı mı yedin?"

"Ne oramı buramı elliyorsun oğlum, sana temiz bir dayak çekerim!"

"Tamam lan, bırak!" dediğinde adama sırtıttı ve uzatmadan elini bıraktı.

"İyi, ağlama hemen yakışıklı. Güzel yüzün dağılsın istemeyiz tabi." Şimdi de tatlı tatlı gülümsüyordu az önce o küfrü eden de neredeyse adamın bileğini kıracak olan da kendi değilmişcesine.

"Ağzında çok bozuk."

"Tamir mi edeceksin? Hayırdır bilader hani eskortlarla konuşmazdın, donum gibi götümün peşinden ayrılmıyorsun!"

Nur'un her yeni sözüyle adeta yamulduğunun farkındaydı Merih. Ne diye peşinden geldiğini bile bilmiyordu. Sahi aklında ne vardı? Küfrettiğini duyduğunda masadan kalkıp buraya gelirken ne düşünüyordu?

"Konuşmuyorum dedim, yatmıyorum değil." Duyduğu sözle bu sefer dumura uğrayan Nur oldu.

"Yalnız biz öyle bir iş yapmıyoruz, yakışıklı. Gelirsin, adam gibi sohbetini edersin sonra da siktir olup gidersin. Racon bu! Konsomatrislik budur, bilmiyorsan öğren çömez."

Sırıttı Merih. Her sözünü hakaret olarak algılaması aslında yaptığı işte yeni olduğunu gösterirdi. Yıllanmış biri onun kadar alıngan davranmazdı.

"Parası neyse..."

"Ulan, senin sikinden telefon anteni bile olmaz kalkmış para teklif ediyor. Gebertirim seni!" derken uzun tırnaklarıyla yüzüne saldırdı Nur. Söylediği söze sonradan gülmeyi aklına yazdı. Nur'un hamlesinden tek bir çizikle kurtulmayı başaran Merih, biraz daha bu kadınla uğraşırsa başının belaya gireceğini anladı. Manyağın tekiydi. Sinir olsun diye bile uğraşılmazdı.

"Telefon anteni bile olmaz mı, gördün mü lan?"

"Ay sen alındın mı, bamyay?" dedi Nur, birazdan elinde kalacak olan adama son kez bakarken.

"Gel göstereyim sana bamyayı!" diyerek elini bir anda kemerine götüren Merih ile bir çılgılık attı Nur.

"Sapık var!"

"Ulan, sus!"

Nihayet birbirlerinden uzaklaştıklarında ikisi de öfkeyle soluyordu.

"Bir daha kime neyi teklif ettiğini iki kere düşünürsün, düdük makarna!"

"Allah çevrendeki herkese sabır versin, ruh hastası!"

O gün orada yolları ayrıldı ama yeniden birleşeceğinden ikisinin de haberi yoktu...

Ayağındaki topuklu ayakkabının tıkırtısı fayans zeminde yankılanırken hızlı hızlı ilerledi. Bahadır Sorgun ile yaptıkları görüşmeden sonra hâkimin karşısında nasıl savunma yapacaklarına karar vermişti. Komadaki adamda henüz bir gelişme yoktu. Fakat olay yerinden getirilen kanıtlar sayesinde kolayca müvekkilini aklayabileceğini biliyordu. Duruşmanın görüleceği dava salonunun olduğu koridora döndüğünde orada Albay Cemil ve Bahadır Sorgun'u görebildi. Hızlıca yanlarına gitti.

"İyi günler," diyerek her ikisiyle de el sıkıştı.

"İyi günler, avukat hanım. Umuyoruz ki bizi bu boktan kurtaracaksınız." İşittiği argo sözcükle yüzü ekşidi Ayliz'in.

"Elimizden geleni yapacağız, Albayım."

Mübaşirin davalı ve davacıları mahkeme salonuna çağırmasıyla hepimiz o tarafa yöneldik. Kapıya doğru yürürken teröristi temsil eden terör destekçisi avukat ile göz göze geldiğinde dudakları düz bir çizgi halini aldı.

"Bu davayı alarak hata ettiniz, avukat hanım."

"Bu vatana hıyanet ederek, mezarınıza toprak attınız, avukat bey!" Ayliz, hiç düşünmeden bu sözleri ettikten sonra sırtıttı.

"Bu bir tehdit mi?"

"Hayır, tüm teröristlerin sonu." Deyip göz kırptı.

"Bu ülkenin kanunları..."

"Evet, ne güzel söylediniz öyle. Bizim ülkemizin kanunları sayesinde şu anda adil yargılanma hakkına sahipsiniz. Fakat sanmayın ki meydanı size bırakacağız!" Bu vatani kendi vatani sayan, bu vatani bölmek istemeyen herkesin gönlünde yeri vardı ama aksini yapan kimseye affı yoktu.

Hızlıca salondan içeri girip yerini aldı. Tam yanında oturan Bahadır Sorgun'a teskin edici bir ifadeyle baktı. Bu davanın iyi geçeceğine olan inancı tamdı. Mahkeme başladı, Savcı Alpay Barlas öncelikle davalının yargılanacağı suçları bir bir sıraladı. O esnada dikkatle zaten tanıdığı savcıya bakıyordu Ayliz.

"Müşteki (*Müşteki, suçtan zarar gören veya suçun mağduru olan kişi olup davaya katılması halinde "katılan" sıfatına haiz olur.*) vekilinin iddiaları bu yönde. Davalı vekilini dinlemek üzere Avukat Ayliz Hanıma söz verelim."

Usulca ayağa kalktı Ayliz. Üstünü düzelttikten sonra kısaca boğazını temizleyip konuşmaya başladı.

"Dava dosyasında sunulan kanıtlarda, müşteki diye anılan davacının hemen yanında bulunan uzun namlulu tüfek üzerinde, direkt olarak tetiğinin üstünde parmak izine rastlanmıştır. Tüfeği tutmak suretiyle müvekkillerime doğrulttuğu ve ateş etmeden hemen önce müvekkilimin silahından çıkan kurşun ile etkisiz hale getirdiği görgü tanıkları beyanında da mevcuttur. Anlaşıldığı üzere müvekkilimin bu davranışı yalnızca meşru müdafaadır. Aksini iddia eden tek bir delil olmamasına rağmen davacı vekili davada ısrarcıdır. Müştekinin ailesinin, aylar önce kayıp başvuru yaptığını davaya sunulan deliller içerisinde görebilirsiniz sayın hâkim. İfadelerinde, evlatlarının terör örgütüne katıldığından şüphelendiklerini de belirtmişlerdir."

"Bir ailenin yalnızca korkusunu dile getirmesi kanıt olarak kabul edilemez!" diyerek derhal itiraz etti davalı avukatı.

"Sözümü kesmeyin, avukat!" Onun gibi aleni terör destekçisi birine sayın sıfatı kullanmayı gereksiz gördü Ayliz.

"Sayın Hâkim," diyerek araya girdi Savcı Albay. "Davacı vekili haklı, endişeni belirten ailenin sözleri direkt olarak delil kabul edilemez."

Hayretle döndü ona Ayliz. Bunu söylemek onun göreviydi ama yine de sinir olmadan edemedi.

"Aleni bir ifade mevcut, Savcı Bey! Ailesinin endişelerinin hemen üstüne davacı nasıl oluyorsa teröristlere baskın yapılan yerde ortaya çıkıyor. Hem de tüm siviller üst kattayken onun diğer teröristlerle yan yana olması da göz ardı edilemez, silahlı olduğu da kanıtlandı!" diyerek öfkesini kustu Ayliz. Ona bakan Alpay'ın kaşı havalandı. Bu ne cüret dercesine ona bakıyordu. Mesele vatan meselesiye kendine hâkim olamazdı Ayliz.

"Avukat Hanım da haklı," diyerek araya girdi hâkim. "Davacı şayet sivilse neden sivillerle beraber değildi?"

"Üstelik Sayın Hâkim," diyerek sözü yine ele aldı Ayliz. "Siviller operasyon başlamadan bölgeden uzaklaştırılıyor. Sivillerin yanında olsaydı eğer camiden çıkarılmış olurdu zaten. Ayrıca şahitlerin ifadelerinde, her biri dava dosyasında mevcuttur, yer alanlar da bir o kadar ilginç." Dosyalar arasından doğru kâğıdı çıkarıp okumaya başladı Ayliz.

"Bizi korumadığınız için koruyacak birilerine, bir güce, bir orduya ihtiyacımız vardı! Biz de kurduk! Bir gün hepinizi bu topraklardan kovacağız, toprak hırsızları!" Okuma işi bittiğinde kâğıdı masaya koyup yeniden hâkime döndü. "Anlaşıldığı üzere davacı aslında şu anda yanımda duran şerefli bir Türk askeri olan Bahadır Sorgun yerine davalı olarak hesap vermeli. Meşru müdafaa yapan bir askerin burada işi yok!"

Sözlerinin sert olduğunun farkındaydı ama baskılar yüzünden bu kadar keskin olmak zorundaydı. Malum isimler ifşalanmamış olsa da olay bir şekilde medyaya sızmıştı. Davanın kalanı beklediklerinden bile iyi geçti. Sunulan her bir delil, şahit ifadeleri, olay yeri incelemesi ve bilirkişi raporu, her şey onların lehineydi. Bu davayı tek celse de bitirebilecek kadar çok delil sunmuştu mahkemeye.

Bahadır Sorgun, hâkim için bir kez daha olayı olduğu gibi anlattıktan sonra yerine geçti. Davacı avukat asılsız suçlamalarına devam etti ama galeyana

gelmelerine müsaade etmedi Ayliz. Bahadır Sorgun öfkeden delirse de oturduğu yerde oturmaya devam etti elbette.

"Karar." Hâkimin sözleriyle herkes ayaklandı. "Davalının tutuksuzluğunun devamına; Mahkemeye sunulan deliller, ifadeler ve bilirkişi raporunun okunup değerlendirilebilmesi için davanın 15 Ekim 2024, 14:00 tarihine ertelenmesine karar verilmiştir."

Aslında bu celse de bitebilirdi ama karşı tarafın itiraz edebileceği hiçbir şey kalmaması için hâkimin bu kararı verdiğine emindi Ayliz. Neyse, diğer celse de bu işi kökünden bitirirlerdi.

"Şanslısın, hâlâ tutuksuz yargılanıyorsun." Diye mırıldandı Ayliz.

"Soruşturma bitmediği için görevime hâlâ dönemiyorum, Avukat Hanım."

"Soruşturmayı bitmiş sayabiliriz. Dava lehine sonuçlanacak, Yüzbaşı." Kendinden emin bir şekilde söylediği sözlerin aksine inanmıyordu. Tüm kanıtlar ortadaydı...

Spor salonunda, kum torbasını yumruklarken aslında kendimce terapi yapıyordum. Nur'la son konuşmamdan sonra keyfim pek yerine gelmişti. Yaşadığı olayı öyle bir anlatmıştı ki gülmekten karnıma ağrılar girmişti. Güzel bir gelişme vardı. Uyuşturucu baronunun mal satışı görüşmesi ayarladığını tespit etmişti. Hemen üstlerimize durumu bildirmişti. Çok yakında o kendini beğenmiş piçin gülüşünü gerçekten dağıtacağtım.

Kum torbasına sol kroşe vurup ardından etrafımda dönerek en üst noktaya tekme attım. Saçlarım terden ıslanmıştı. Uzun zamandır çalışıyor olmalıydım. At kuyruğu yaptığım saçlarım çoktan dağılmış, terle yüzüme yapışmıştı. Nefes nefeseydim ama hâlâ durmak istemiyordum.

"Ulan şerefsiz, ulan şerefsiz..." Öfkeyle birinin spor salonuna girdiğini duyduğumda irkildim. "Hele bir komadan çık, hele bir çık... Seni bayır aşağı yatırıp, kayamayasın diye ağzına takoz sokup manzarayı seyrede seyrede sikmezsem bana da Sorgun demesinler!"

Öfkeyle köşedeki başka bir kum torbasına gidişini şaşkınlıkla seyrettim.

"O basurlu götünü cümle aleme siktireceğim orospu çocuğu!"

Hışımla girişti kum torbasına. Karşısında gerçekten o adam varmışçasına bir hiddetle yumruklamaya başladı.

"Bahadır Sorgun?" Sesim cılız çıktı. Öfkeli olduğu için zaten sinir olduğu birini görmek onu daha da öfkeliendirecekti nihayetinde. Usul usul yaklaşmak en iyisiydi.

Şaşkınlıkla durup bana döndü. Orada olmamı beklemediği için normaldi bu kadar şaşırması. Tabi kulak misafiri olduğum o muntazam cümleleri de düşününce açıkçası utanmasını beklerdim ama hâlâ bir boğa gibi burnundan soluyordu.

"Hâlâ sende!" dedi öfkeyle solurken.

"Ne?"

"Hâlâ Gökbörü Timi komutanısın yani, merakın giderildiyse sövmem gereken işler var!" diyerek arkasını döndü.

Asabım iyice bozuldu. Tüm öfkesini bana kusmasından sıkıldım. Önünü arkasını düşünmeden hızlı adımlarla ona doğru yürüdüm. Kum torbasını tüm vücuduyla dövüyordu, onu yakalamak riskliydi ama bu riski göze aldım. Kolunu tutup bir anda kendime çevirdim. Gücüm karşısında yine bir şaşkınlık yaşadı.

"Derdin ne senin?" diye patladım nihayet. "Vatan görevi diye geldim buraya ne yerinde ne işinde gözüm yok. Emre uyuyor ve bana ne denildiyse onu yapmaya çalışıyordum, öfkeni kusacak başka birini bul artık, yeter!"

Kendime kendim bile şaşırdım. Böyle ona çıkışacağımı hiç düşünmemiştim ama dediğim gibi benim de bir sabrım vardı.

"Biliyorum!" diye patladı beklenmedik anda. "Biliyorum ama yine de kendimi tutamıyorum. Seni her benim timimin başında gördüğümde hâkimiyeti kaybediyorum!"

Tuttuğum kolunu çekmeye çalıştığında diğer kolumla dirsek içine vurup kolunun hafifçe kırılmasını sağladım. Onu itip sırtını arkasındaki duvara yasladım ve serbest kolumu boynuna dayadım.

"Temiz bir dayak atayım sana aklın başına gelir belki, ne dersin Yüzbaşı?"

Sözlerime kıkırdamasıyla dumur oldum. Şimdi ne diye böyle güzel güldü ki?

"Kabul ediyorum, güçlüsün!" derken boynunda tuttuğum kolu yakaladı. Canımı yakmadan onu tutup hışımla beni kendinden uzaklaştırdı ama beni bırakmadı.

Elbette durmadım, beni tutan kolundan güç alarak bacaklarımı beline sardım ve onu yere düşürmeyi denedim. Aslında bir bakıma başardım da sayılırdı, ufak bir aksilikle. O üstteydi...

"Fakat benim kadar değilsin!" dedi aleni fizyolojik farklılığımızı hatırlatarak ve elbette onu kullanarak üstünlük kazandı.

Bir süre şaşırmışçasına yüzüne baktım. Beni gafil avladığını düşünmek onda yine gard indirmesini sağlayacaktı. Onu çözmüşüm bile...

Beklemediği anda kasıklarına tam isabetle çarpan dizim ile acı dolu bir nida döküldü dudaklarından. Nefesinin kesilmesini fırsat bilip onu çevirip tam üstüne oturdum. Bir elim boğazını sararken dağılmış saçlarımla üstten baktım.

"Sana gardını ne olursa olsun düşürmemeni söylemiştim, Yüzbaşı..."

"Tüm geleceğimi baltaladın!" dedi can çekişir bir tonda.

"Üzgünüm, kaçındın..." Sırıtişımı gizleyemiyordum. Yerim de rahat olsa gerek hiç kalkasım gelmiyordu sanırım hâlâ oturduğuma göre...

"Ulan... Tüm neslimin amına koydun... Hâlâ kaçındın diyorsun!"

Kahkahamı bastıramadım. Bu kadar çaresizken gerçekten çok güzel görünüyordu.

"Böyle işin ızdırabını..."

Neyse ki kalkmak aklıma geldi. O ise hâlâ yerdeydi. Ben kalkmak için hareket edecekken beni kolumdan yakalamasıyla neye uğradığımı şaşırdım. Tutup tek hamlede üstüne çekti. Şimdi yüzlerimizin arasında milimetre vardı.

"Senin yüzünden hiçbir hemcinsin tarafından kabul edilmezsem, ömür boyu kâbusun olurum, *Kara* !" dedi sıkılı dişlerinin arasından.

"Ne yapabilirsin ki? Hakkımla dövüştüm ve kazandım." Aramızdaki mesafeye rağmen mantıklı cümleler kurabildiğime inanamıyordum.

"Eğer öyle bir şey olursa az önce bineceğin dalı kestini demektir, *Kara* !"

• **Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.**

• **Bizim deliler ne de güzel anlaşıyor görüyor musunuz**
sndjsfdjksdhfkjds

• **Nur ve Merih sahneleri dslfkjksjf Beyza'nın Bahadır'ı kısır bırakışı**
LAKSJFSJFLSKDJFŞLKDK Bu bölümü yazarken ne kadar
eğlendiğimi görüyorsunuz, anlatmaya gerek yok ahahahahahaha

İNSTAGRAM: dilanwattpad (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayınnnn.)

DREAME: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

Yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayın, öptüm xoxo

IIIÇ Geçmişin Hatırası

SINIR: 70 OY / 350 YORUM

BEENNN GEELLLDDİİİMMMMMM

İKİ BÖLÜM UZUNLUĞUNDA BİR BÖLÜM OLDU SSHSJSJSJSJS
5000 KELİME. BU BÖLÜMDEN SONRA BİRAZ GECENİN
SESSİZLİĞİNE YOĞUNLAŞACAĞIM. BÖLÜM NE ZAMAN
GELİR BİLEMİYORUM.

SİZ BENİ YORUMA BOĞDUKÇA BENİM İLHAMIM ARTIYOR
TABİ. BAKTIM GEÇEN BÖLÜMÜN YORUMU UÇTU GİTTİ,
UZUUUNN UZZUUUNN BÖLÜM YAZDIM VALLA :DDDD

KEYİFLİ OKUMALAR DİLERİM ♥

BÖLÜM İTHAFI SÜSLÜMÜZ [Aysee1201](#) İÇİN. SEN BAYILIRSIN
BÖLÜME HEHEHEHEHE ♥

ÖPTÜM XOXO

ÜÇ | Geçmişin Hatırası

Dedubliıman – Belki

Pimi çekilmiş bir bomba ikimizin arasında asılı kaldı sanki. Bakışlarımı bakışlarından çekip kurtarabilmemin bir yolu yoktu, onun da başka tarafa bakmasının mümkünatı... Bahadır Sorgun'un çehresindeki ifade hiç değişmedi ama benimkinin dağıldığına emindim. Beni saran bu tuhaf duygunun esiri düştüm. Sonunun kıyamet olduğunu bile bile ateşten kaçmayı düşünemeyen pervane gibi hissetmekten alıkoyamadım kendimi. Bazı anlar da zaman durur, düşünemez olurmuş insan...

"Daha iyilerine layığım." Sözler dudaklarımdan dökülürken yalan olduklarını haykırıyordu. Ben kimseye layık falan değildim. Beni annem bile sevmemişti...

Oysa sözlerime yalnızca güldü. Güldü! Bahadır Sorgun Kızıllarlan, sanki az önce onu aşağılayan, kılıçtan geçiren sözleri ben etmemişim gibi bana güldü. Yüzlerimizin arasında hâlâ çok az bir mesafe vardı. Mesafenin yoksunluğu ikimizde de düşünememe sorunu oluşturmuş olabilirdi elbette ve bu yoksunluk kaçma isteğini kamçılıyordu!

"Aynı şeyi söylüyoruz, Baş İstihbaratçı Yüzbaşı Beyza Karaaslan..." dedi manidar ses tonuyla. Yeniden ikinci ismimi kullanmaması elbette dikkatimi çekti. Bunu gerçekten sözlerimden sonra benden korktuğu için mi yapıyordu? "En iyisinin üstünde yatıyorsun onunla karşı karşıyasın şu anda!"

Sözleri sarsıcıydı. Hâlâ üstünde yattığımı vurgulaması ise tam bir utançtı!

"Yan yana olmamızdan iyi." Ben her zaman karşımdakinin söyleyebileceği tüm cümleleri tahmin eder o konuşana kadar kafamda ona onlarca cevap bulurdum. Hazır cevaptım. Şu an üstünde yatıyor olmam, şaşkınlıktan neredeyse dilimi yutacak olmam bunu değiştiremiyordu. Tutukluk yapan bir tabancaya hiç benzemezdim. Tek başına ayakta kalmak zorunda olan herkes gibi. "Şimdi çek elini üstümden!"

Hışımınla üstünden kalkıp kıyafetlerimi düzelttim. Hâlâ yerde yatmakta olan adam halinden bir hayli memnun olmalıydı. Bir kolunu kaldırıp başının altına koyduğu sırada kısa kollu tişörtünün kolları kaslarının etkisiyle sıkıştı. Boğum boğum duran kasları ile dikkat çekeceğini düşünüyorsa yanılmıyordu. Birkaç saniye beni bile bocalatmayı başardı.

"Bir gün yan yana da geliriz, *Kara* . Bir de o gün konuşuruz bunları."

"Sen bana düşman ben sana kıyamet olurum anca, *Kızıl* ." Eşyalarımı koyduğum köşeden aldıktan sonra hızlı olmaya  zen göstererek spor salonunun çıkışına yöneldim.

Daha fazla orada durmaya cesaretim yoktu. Ben Beyza Sena Karaaslan, ilk kez bir cenkten kaçıyordum! Çok tuhaftı her şey. Ben tuhaftım. Bahadır Sorgun zaten zır deli gibiydi, alenen sırnaşıyordu, aklımı bulandırmaya çalışıyordu. Onu çözmeye çalışsam kendim k r düğüm olurdum, bunu biliyordum!

"Arkana bakmadan kaçacağını da görecekmiş şu fani gözlerim, ey Allah'ım sen nelere kadirsin."

şu anda onunla didişecek bir enerji hissetmediğim için karşılık vermedim ve hemen çıktım oradan. Tam da dediği gibi kaçtım. Bazen pes etmek gerekirdi ve ben o çizgiyi çok iyi bilenlerden biriydim. Doğru anda geri çekilmeyi bilmek gerekirdi. Savaş Sanatı kitabının yazarı Sun Tzu'nun da dediği gibi, "*Savaşabileceğini ya da savaşamayacağını bilen kazanır.*"

Savaşamayacağını bilmek bazen kazandırırđı!

Evime gidip hemen ılık bir duş aldım. Ardından bir süre raporlar üzerinde çalışma yaptım. Timimdeki her asker için ayrı ayrı rapor tutuyordum. Her birinin hareketlerini yakından gözlemliyor, davranışlarını ayrıntılı bir şekilde not alıyordum. Kocaeli Derince Limanı operasyonundaki olayları da not etmeyi bitirdikten sonra hâlâ, köstebek budur, diyebileceğim bir kişi, bir ipucu yoktu. Bu durum giderek can sıkmaya başlıyordu. Kimseyi zan altında bırakmak istemiyordum zaten bunu yapabileceğim bir olay da yaşanmamıştı. Bu askerlerden herhangi birinin köstebek olduğunu düşünmek bile can yakıyordu. Nasıl onlardan birini su layabilirdim ki?

Göreve giderken her birinin vatani için canını ortaya nasıl koyduğunu gördüm. Her biri şehit olmayı diliyordu vatani uğruna. Nasıl su lardım, nasıl? Daha fazla oturur d ş nrsem delireceğimi bildiğimden usulca masa lambamı söndürüp uyumak için yatağıma geçtim.

Sabahın ilk ışıklarıyla güne başladım. Üniformamı giyip saçlarımı sıkıca topladım. Toplu saçlarımın üstüne beremi taktıktan sonra evden çıktım. Lojmandan talim alanına yürüdüğüm sırada Nur'u aradım.

"Selam," dedim açar açmaz telefonu. Ona ismiyle ya da unvanıyla seslenmezdim telefondaiken. Çünkü telefonu başkasının açma ihtimaline karşı kimliğinin gizli tutulabilmesi mühimdi.

"Selam şekerim, nasılsın?"

"Karman çormanım şekerim, sen" Alaylı sesim günün erken saatlerinde uyanmaktan nefret eden Nur'u biraz keyiflendi.

"O piçi öldürmedim ya ona yanıyorum!" Burnundan solur halde konuşmasından onu anladım zaten.

"Çok fazla düşünüyorsun. Bir daha görmeyeceğin adam için bu efor gereksiz. Farklı alanlara yönlendir bu enerjini ve şunun peşini bırak artık be kızım."

Nur sırtışıımı göremese de sesimdeki tondan anladığını biliyordum. Olay çok muzip ve tekrarının yaşanması imkânsız olduğu için komikti zaten.

"Sana da eğlence çıktı, kışla da pek eğlenemiyorsun sanırım. Ah gerçi, dün akşam kısaca anlattığın spor salonu maceranı anımsadım da... Ondan konuşalım mı, güzellik?"

Yüzüm düşerken homurdanmayı ihmal etmedim. Dün gece gördüğüm o rüya aklıma geldiğinde tüm bedenim yanmaya başladı. Hayatımda görmediğim türden bir rüyaydı ve gecenin tamamında bana işkence yapmayı başarmıştı. Derin bir nefes aldım tüm bunları unutabilmek amacıyla ama nafileydi, o rüyayı unutmayacağım aşikârdı.

"Bu hafta sonu operasyon kesin mi?" diye sordum konuyu değiştirmek için.

"Hı hı," derken kıkırtılarını duyuyordum Nur'un ama üstelemedim, ben ona yapacağımı bilirdim.

"Gökbörü ve Sungur Timi ile katılacağız."

"Ne?" dedi büyük bir tepkiyle Nur. "Teşkilatın bundan haberi var mı?"

"Bugün bilgilendiririm. Zaten operasyon için ihtiyaç olacaktı. En başından beri işin başındayım, bitirirken de o puştun suratını görmem gerek."

"Hapiste çürüyecek bir pislik olmasa aslında bayağı yakışıklı adam. Yapardım kız aranızı."

Kahkahamı bastıramadım. Bu kız gerçekten çatlaktı.

"Sana bir şey anlatan ağzımın ortasını..." Gülmeye devam ediyorduk.

Bir süre daha konuştuktan sonra telefonu kapattım. Çoktan içtima alanına geldiğimi o an fark ettim. Tüm ekip orada beni bekliyordu. Gördükleri an da selam durdular.

"Günaydın, asker!"

"Sağ ol!"

Ekibi atış talimi alanına gönderirken içlerinden Hüseyin'e seslendim. "Hüseyin, yanıma gel."

Hüseyin, ayrıca istihbaratta çalışan Kıdemli Asteğmendi. Bu yüzden bu hafta sonu yapılacak olan baskınla ilgili konuyu önce onunla konuşmanın daha uygun olacağını düşündüm ve kısaca anlattım.

"Komutanım, Gökbörü Timi terörle mücadele ayağında uzmanlaşmış bir timdir. Narkotik operasyonlarında uzmanlaşmış başka ekipler de mevcuttur. Dilerseniz onların komutanlarıyla görüşüp, bilgi alabilirim."

"Hangi tim?" diye sordum öyle meraktan. Gerçekten komutanından görüş almak uygun olurdu.

"Ötüken Timi, komutanım."

"Tim komutanı kim?"

"Binbaşı Tulgar Bora Cesurtürk."

Yüzümdeki ifade unutulmuş bir rüya gibi zihnimin içinde dağıldı. Duymayı beklediğim son isim bile değildi ama duymuştum işte. Hangi ara binbaşı olmuştu?

"Ben görüşürüm teşekkür ederim, Hüseyin."

Mazinin tekinsiz anıları kafamın kuytularında dolanmaya başladı. Profesyonel davranmam gerektiği ilk andan kendime hatırlattım. Tulgar Bora Cesurtürk... Teşkilatın gözbebeği, yurtdışında çalıştırdığı en iyi ajanlarından biri. Zaten bu yüzden başlamadan biten bir hikâyeden ibaret kılınmıştık. Ne zaman geri dönmüştü? Hâlâ teşkilat için yurtdışında görevde olduğunu zannediyordum oysaki meğer dönmüş. Dönmekle de kalmamış, binbaşı rütbesini almış. Bir time komutan olmuş.

Dudaklarıma acı bir tebessüm oturdu. Buraya geldiğimden beri onu görmemiş olmama şaşırdım. Neredeydi?

"O nasıl gülümse lan? Kafanın içinde kim bilir kimi kesip biçtin, katil!"

Duyduğum sözlerle irkilip sesin sahibine döndüm. Merih'in tam gözünün altından başlayan ve çenesine kadar inen çizdiği gördüğümde ne diyeceğimi unuttum. Sırtarak suratına bakıyordu ama kafam orada değildi. Aklıma gelen ihtimalleri kenara itmek imkânsızdı. Komik bir tesadüften mi ibaretti yoksa hayat gerçekten tahmin edilemez anlarla mı doluydu? Bu kadarı da tesadüf olamazdı...

"Yüzünü kim dağıttı?" diye sordum sanki az önceki sözlerini duymamışım gibi.

"Sorma sorma, ruh hastasının biri..." dedi sanki dünyanın en sıradan olayını anlatırmışçasına.

"Adamın suratındaki tırnak izimi görmeliydin kızım. Tüm yanağı boyunca, çenesine kadar!"

Nur'un sözleri zihnimde yankılandı. Kaşlarım hayretle havalandı. Bu gerçek miydi? Çok saçmaydı! Ama böylesine bir benzerlik sık rastlanamayacak bir

şeydi. Tesadüf olmasının imkânı yoktu. Aklıma gelenlerle sııttım. Nur, yaktım çıranı kızım!

"Hafta sonu işin var mı?" Sorumla benim gülümsemem büyürken onunki soldu. Nihayetinde şaşkınca suratıma bakıyordu.

"Ben namuslu ve canını seven bir adamım. Beni kandırıp ırzıma geçip sonra da öldüreceksin değil mi, aynı Karadul gibi!"

"Ne?" Kahkahamı bastıramadım. Benzetmesi çok komik geldi.

"Sırtıña bak, kesin öldüreceksin. Yaklaşma bana, katil!"

Sözleriyle katıla katıla gülmeme mâni olamadım. Bu adam delinin tekiydi. Tam Nur'un dişine göre bir avdı doğrusu...

Kahkahamı dizginlemeye çalıştım. Burası askeriyeydi, bense bir komutandım. Hemen kendime çekidüzen vermem gerekiyordu ama elimde de değildi.

"Neye gülüyorsun? Planlarını altüst ettim ama değil mi?"

"Sus, sus!" dedim karnımı tutup artık gülmemi sonlandırırken. "Hayal dünyanın pek genişmiş. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama operasyona gideceğiz."

"Ne?" dedi yüzünü buruşturarak. "Sorgun'um olmadan gelmem."

Sırtışıım genişledi ama bu sefer kahkaha atmadım. Delinin tekiydi işte. Sözde sevmiyordu Bahadır Sorgun'u, sevse neler olurdu kim bilir?

"Yüzbaşı Bahadır Sorgun'un işine iadesi ile uğraşıyor şu anda Ayliz. Dava süresince işinden alıkonması için geçerli bir sebep olmadığını, delillerin lehimize olduğunu söyledi. Yakında karar çıkar, operasyona da katılır diye tahmin ediyorum."

Ben konuşurken ciddi ciddi dinlediğini görünce resmi bir konuşma yapacağız sanmıştım ama...

"O zaman senin ne işin var, gitsene teşkilatına kızım!"

"Görevine dönebilir, dedim..."

"Tamam Sorgun'um dönüyorsa sen de gidersin işte."

Bu adamlar dinlemeyi bilmez miydi hiç?

"Görevin nedir, Yüzbaşı?" Diye sordum bilmiş bir edayla.

"Vatanımı canım pahasına korumak!" Hemen yapıştırdı cevabı. Aksini de beklemezdim.

"İşte, onun da görevi bununla sınırlı kalır dava bitene kadar!" Dedikten sonra yanağından bir makas aldım.

Hareketimle geri kaçıp elini yanağına koydu. Şaşkınca suratına bakarken dehşet içindeydi.

"Ulan bir Sorgun'dan bir benden... Ajan mısın lan sen?"

"Günaydın, uyan da balığa gidelim." Bu haline gülmemek gerçekten zordu. Bahadır Sorgun'un yanağından makas aldığımı nereden bildiğini merak ettim. Onun söyleyeceğini sanmıyordum.

Başka bir şey demeden işime geri döndüm. Görevli bir erden Binbaşı Tulgar Bora ile görüşme talebimi kendisine iletmesini istedikten sonra günün geri kalanında olaysız bir şekilde ekibimleydim. Bahadır Sorgun ortalıkta yoktu bu yüzden asabım bile bozulmamıştı.

İpe tırmanan askere bakarken sııttım. Zorlanıyor gibi görünüyordu oysa daha başındaydık.

"Burası ana kucağı değil, sıkı tut o ipi. Son tuttuğun şeymişçesine!" Kendimi nasıl da işime kaptırdığımdan habersizdim. O çok övündüğüm duyularım bu esnada köreliyordu.

"Emret, komutanım!" diyen asker dediğimi yaptı.

"Düşersen revire kadar yürürsün!" Bu mesleğin içinde bazen acımasız olmak vardı. Elbette yürütmezdim ama böyle söyleyerek onu teşvik edeceğimi biliyordum.

"Düşmem, komutanım!"

"Emin misin?" Sorumu sorarken iplerin bittiği noktadaki askerle göz göze geldik. Başımı olumlu anlamda salladığımda elindeki bir kova suyu askerin üstüne doğru dökmeye başladı. Başta afallasa da ipe tutunmayı başardı. "Bazı bölgelerimiz aşırı yağmur alır, asker. Islak ipi tutmak daha zordur. O ip yağmurlu havada, yere iniş yapamayan bir helikopterden sarkıtılan ip de olabilirdi!"

"Hiç değişmemişsin..."

Duyduğum sesle ne irkildim ne de korktum. Yıllar geçmişti ama sesi hâlâ güven vericiydi. Unutmamış olmam da takdire şayandı. Kaç yıl olmuştu duymayalı, dört mü? Unuttuğumu sandığım anılar gözümün önünden geçerken ne kadar da berraktılar.

Hiçbir duyguyu ele vermeyen bir ifadeyle ona döndüm. Sağ elimi alnıma yasladım ve üst rütbeli komutanımı selamladım.

"Yüzbaşı Karaaslan!" derken sesim kendimden emin çıktı.

"Baş İstihbaratçı Yüzbaşı..." dedi sanki evladıyla gururlanan bir baba edasıyla.

"Buraya kadar zahmet etmeseydiniz, ben gelirdim odanıza." Birbirimize dikkatle bakıyorduk. Ela gözlerinde parlayan ifadeleri kafamın içinde kendimin uydurduğuna emindim. Özlem mi... Zannetmiyordum!

"İki hafta göreve gittim, geldiğimde bulmayı ummadığım bir sürprizle karşılaştım. Uzun zaman oldu..."

Evet, arkasına bakmadan gittiğinden beri çok zaman geçmişti, Tulgar Bora... Teşkilattaki üstüm, hocam, bildiğim her şeyi bana öğreten adam.

Şefkatin farklı bir boyutuyla beni tanıştıran da oydu, şefkate başka anlamlar yüklememe neden olan da...

"Öyle oldu değil mi?" Kaygısız, sıradan bir şeymişçesine söylediğim sözlerime rağmen gidişinin bir zamanlar nasıl bir etki yarattığını unutmam mümkün değildi. Biter sandığım her gece arkada bırakılmışlık hissinin geçmeyişiyle sınanmıştım.

"Bana danışman gereken bir konu var sanırım?" Kayıtsız tutumumdan rahatsız olduğu için konuyu derhal değiştirdiğinin farkındaydım. Hep böyleydi.

"Evet, komutanım." Dedim onun oyununa her zamanki gibi ayak uydururken. "Hafta sonu, aylardır üstünde çalıştığımız bir operasyon gerçekleşecek. Gökbörü Timinin başında olduğum için timimle katılmak istiyorum. Fakat bildiğiniz üzere Gökbörü Timi daha çok terörle mücadele alanında eğitim almış bir ekip. Bu hafta bir Kıdemlinizden kısa bir eğitim alabilir miyiz, bilmemiz gerekenleri anlatması yeterli olacaktır?"

"Benim timimle..." Tam arkamda biten adamla adeta nevrime şaşıtı. Ne ara bu kadar yaklaşmıştı? Üst üste iki defa bu kadar hazırlıksız yakalanmış olmaktan ötürü kendimi hayıflanmayı daha sonraya bıraktım. Şimdi farklı bir belayla uğraşmam gerekiyordu. "Yüzbaşı Kızıllarslan, komutanım!"

Başımı çevirip ona baktım. Karşımdaki adamı selamlayışında bir tuhaflık vardı. Neydi bu aralarındaki, rekabet mi?

"Yüzbaşı Bahadır Sorgun," diyen adam ona değerlendirici bir bakış atarken tek kaşı havalandı. "Emre itaatsizlikten görevden uzaklaştırılmadın mı?"

Sözleriyle Bahadır Sorgun'un yarasına tuz basmış oldu. Adamın çenesinin kasılışını yakından seyretme şansım oldu. Bu ikilinin arasında ne vardı?

"Bugün itibariyle görevime devam edebileceğim kararı çıktı."

"Dava bitene kadar tim komutanlığına geri dönemezsin..." Yarayı deşmek istemesine konuşuyordu.

"Yüzbaşı Karaaslan, kısa bir konuşma yapabilir miyiz?" Tulgar'ın sözlerini umursamadan dönüp direkt benim gözlerimin içine bakarak konuştu.

"Ne hakkında?"

"Timimi hiç bilmedikleri bir alanda operasyona çıkarma kararın hakkında..." Sıkılı dişlerinin arasından adeta öfkeyle tısladı.

"Timin komutanı Beyza," Araya girmeyi kabalık olarak görmeyen Tulgar yine zehirli sözcükler saçtı. "Kararlarını sorgulayamazsın, sana hesap vermesi gerekmiyor."

Bahadır Sorgun'un derin derin nefes aldığını sertçe inip kalkan göğsünden, burnundan solumasından net bir şekilde anladım. Tulgar'ın neden bir anda beni savunduğunu bilmiyordum ama bunu yaparken Bahadır Sorgun'u öfkeliendirmek istediği aşikârdı. Rütbesi her ikimizden de yüksekti, ona cevap bile veremiyorduk.

"Çok kısa bir konuşma olacak."

"Şu anda benimle konuşuyor!"

Hayretle bakışlarım Tulgar'a döndü. Bu da neydi şimdi? Bahadır Sorgun'un da benden farkı yoktu. Şaşkınlıkla karşısındaki adama bakıyordu. Amacının ne olduğunu anlayamıyordu. Bu bilinmezlik onu daha da deli ediyordu.

"Birazdan konuşalım," diye fısıldadım ama her ikisinin de duyduğuna emindim.

Hiçbir cevap vermeden bizi selamlayıp hızlıca uzaklaştı. Ardından yeniden Tulgar'a döndüm. Onu çözmek imkânsızdı. Neyi neden yaptığını anlamaya bile çalışmadım.

"Bir kıdemliniz..." diye başlayacak oldum.

"Bizzat kendim ilgileneceğim, bu hassas bir konu." Dumura uğradım. Bu adamın derdi neydi?

"Teşekkürler, komutanım!" diyerek selamladım yalnızca onu. Başka çarem yoktu!

Onunla vedalaştıktan sonra hızla Bahadır Sorgun'un gittiği yönde ilerledim. Koşar adımlarla peşinden gidiyordum ama kısacık bir sürede buharlaşmıştı sanki! Ben merakla etrafımı tararken bileğimden tutulmamla korkuyla bir nida kaçtı ağzımdan.

"Demek boş bulunduğun anlar da oluyor..." Sırtarak suratıma bakıyordu arsız gibi.

"Seni arıyorum dakikalardır!"

"Buldun işte!" Bu adamın delinin tekiydi.

"Konuşmak isteyen sendin!"

Beni ağaçların sık olduğu kenara çekip tam karşımda durdu ve bileğimi bıraktı. Ellerini beline yerleştirip tepeden suratıma sertçe bakmaya başladı. Konuşmada üstünlük kurmaya çalışıyordu, çok beklerdi!

"Kızım, sen beni çıldırtmaya mı çalışıyorsun? Karşıma binbaşı sevgilini çıkarınca ne olacak, ikna mı olacağım benim timimi hiç bilmediği bir alanda operasyona götürmene?"

Ağzım şaşkınlıkla aralanırken, "Hah," diye bir nida kaçtı. Bunlar kendilerini çok önemsiyorlardı.

"Sevgilim mi?" diye sordum alayla. "Önüme kimseyi çıkarmama gerek yok, Sorgun! Tekrar hatırlatmam gerekiyor sanırım ama timinin komutanı benim ve benim emrime itaat etmek zorundasın!"

"Ulan..."

"İtaat et, rahat et, Yüzbaşı. Yoksa canını daha çok sıkacağım!"

Keyfim yerine geldi. Onun karşımda hiçbir şey yapamaması hoşuma gitti. İşte böyle! İşte böyle susup kalırdın, Yüzbaşı...

"O operasyon kötü biterse, sorumlusu sensin!"

Dehşetle yüzüne bakakaldım. Bu nasıl bir acımasızlıktı?

"Ne saçmalıyorsun sen, ben kimseyi ölüme götürmüyorum. Bu da bir vatan görevi! Vatanı yalnızca terör örgütlerinden değil, böyle gençleri zehirleyenlerden de kurtarmak görevimiz değil mi? Nasıl böyle bir şey söylersin?"

Sözlerim tesirliydi. Bir an duraksamasından onu da etkilediğini anladım. Bunu anlaması gerekiyordu, vatanı korumak terör örgütlerini durdurmakla bitmiyordu. Tüm kötülükleri elimizden geldiğince süpürmeli, her birinden vatandaşımızı korumamız gerekiyordu. Bizim görevimiz buydu. İnsanlar rahat uyuyabilsin diye her şeyi yapmalıydık.

"Başka tim mi kalmadı? Daha uzman bir tim katılabilir göreve."

"En başından beri bu görevin sorumlusuyum. Suçüstü yakalanırlarken de o pislikleri görmek, emniyet güçlerine teslim etmek istiyorum."

"Sırf bir şey istiyorsun diye mızımız çocuklar gibi diretecek misin? Senin kendi askerini de düşünmen gerekmez mi? Benim ekibim bu konuda eğitim almadı, ya kötü bir şey olursa, Beyza?"

Bir soluk dudaklarımın arasından kaçtı, sonrasında da nefes alamadım. Bunun o kadar da zor olmayan bir baskın görevi olacağını düşünüyordum. Daha önce çok zor görevlerin üstesinden gelmiş bir ekibin birkaç çete üyesiyle olması muhtemel çatışmadan zarar görmeyeceğine inanıyordum fakat Bahadır Sorgun haklıydı. Ya kötü biterse?

"Daha önce baskın düzenlemiş bir ekip, hepsi aslan gibi. İşin ince ayrıntılarını Binbaşı Tulgar anlatacak, ne gibi bir şey olabilir?"

"Binbaşı Tulgar?" dedi diğer sözlerimi umursamadan. "Bizzat gelip ekibime görevin inceliklerini anlatacak kadar boş vakti var demek... Çok tuhaf... Çok kıymet veriyor olmalı."

Gözlerimi devirdim. Laf sokmadan iki dakika konuşamıyordu resmen.

"Narkotik konusunda uzman..."

"Gönül konularında da öyle gözüktüyor."

"Bu niye ilgini çekiyor? Bizim aşk hayatımızla bu kadar yakından ilgilenecek kadar boş vaktin olması çok tuhaf! Çok kıymet veriyor olmalısın." Onu kendi lafıyla vurmak hoşuma gitti.

Sözlerime verecek cevabı biraz düşünmesi gerekti. Gözlerini yumup derin derin soluklandı. Hızla inip kalkan göğsüne kayan bakışlarıma mâni olamadım. Başımı iki yana sallayıp kendime gelmeye çalıştım. Ne oluyordu bir anda?

"Operasyona ben de katılacağım."

"Merih sen olmadan gelmezmiş zaten," dedim sırtarak.

"Onların ekipte mi gelecek?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Kalabalık gideceğiz."

"Vay..."

"Her şeyi düşündüm, senin aksine, Yüzbaşı." Deyip ona göz kırptım. Ardından arkamı dönüp yürümeye başladım.

Kontrolün ardından çantasını alıp usulca adliyeye giriş yaptı. Sol ayağındaki topuklu ayakkabısı sabahtan beri feci şekilde vurduğundan bugün daha yumuşak yürüyordu.

"Güzel kızım, bugün bana eziyet etmeyi bırak..." diye mırıldandı ayakkabısına hitaben.

Hızlıca savcının odasına doğru yürümeyi sürdürdü. Alınan kararın onandığını sunması gerekiyordu. Eh tabi dosyaya davacı vekili tarafından eklenen yeni bilgileri de görmek istiyordu.

Savcı Alpay'ın kalemi görevindeki kadın dünyanın en pozitif insanlarından birisiydi. Onunla sohbet etmeyi her zaman sevmişti. Yine kısa bir sohbeti es geçmedi. Ardından onunla vedalaşıp son duruşmada oldukça gıcık olduğu savcının kapısını tıklattı.

"Girin."

Komutu işittiği gibi kapıyı açıp başını usulca içeri uzattı.

"İyi günler, Sayın Savcım. Müsait misiniz?"

"Buyurun, Avukat Hanım."

Usulca içeri girdikten sonra mahkemeden aldığı kararı savcıya uzatıp usulca karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Yüzbaşı Bahadır Sorgun Kızılarslan'ın göreve iadesi kabul edildi. Soruşturma boyunca da asker olarak görevine devam edecek. Bunu dava dosyasına eklemenizi rica ediyoruz. Bir de davacı vekilinin dava dosyasına yeni sunduğu birkaç belge varmış, UYAP üzerinde göremeyince size sormak istedim."

Tek kaşı havalanan adam gülümseyerek karşısındaki kadına baktı.

"İyiym, siz nasılsınız?" Sorusuyla dumura uğradığını hissetti Ayliz.

Yıllardır avukatlık yapıyordu. Bugüne kadar hiçbir savcıya, nasılsınız, diye sormamıştı. Bu da neydi şimdi?

"Kusuruma bakmayın, Sayın Savcım. İyiym, siz?" dedi kibarlık etmeye çalışırken fakat bir gözü şimdiden seğirmeye başlamıştı.

"İyiym..." Kısaca yanıtladıktan sonra başını kâğıtlardan kaldırıp Ayliz'e çevirdi. "Davacının sunduğu belgeleri hâlâ inceliyorum, ondan sonra UYAP sistemine yükleyeceğim ama elbette bir kopyasını size gösterebilirim."

Sözlerinin ardından masanın köşesinden bir kâğıt yığnını aldı ve ayaklandı. Ayaklanmasıyla gerildiğini hissetti. Adam, masanın etrafında dolaşıp tam karşısında duran sandalyeye oturdu. Elindeki belgeleri usulca Ayliz'e uzattı.

Şaşkınlıkla karşısındaki adama bakmaya son verip uzattığı kâğıtları aldı. Davacının son sağlık durumuyla ilgili raporlar ve ailesinden aldığı yeni ifadeler vardı. Ailesi elbette karakolda verdiği ifadeyi değiştirmişti. Hiç şaşırmadı Ayliz. Buna rağmen hâlâ bu dava onların lehine ilerliyordu çünkü tüm kanıtlar onlardan yanaydı.

"Teşekkür ederim," dedi inceleme işi bittikten sonra usulca kâğıtları uzattı. "Ben sizi daha fazla..."

"Bir kahve içer misiniz?"

Adamın sorusuyla çarpıldı. Hayretle yeşil gözlerini kaldırıp adamın masmavi bir okyanusu andıran gözlerine dikti. Okyanuslar kadar bilinmez, hangi tehlikelerin olduğu anlaşılmayan, derinliği bilinmeyen... İnanılmaz bir adamdı.

"Sade." Dedi kısaca.

Yerinden kalkmadan masadaki telefona uzandı. Kısaca eline alıp bir tuşa bastı, karşı tarafa iki sade Türk Kahvesi siparişini iletti ve kapatıp yeniden ona döndü.

"Son duruşmada sanırım canınızı sıktım."

Adamın açık sözlülüğü şaşırmayacak gibi değildi. Diğer savcılar gibi ketum görünmüyordu. Onlar duruşmadan çıktıktan sonra asla dava hakkında konuşmazlardı. İlk kez canını sıkan bir savcı yoktu karşısında, konuya hâkimdi. Genel de çok sivri bir insan olduğu için zaten birçok insanın canını sıkardı.

"Estağfurullah..." derken konuşabilmesine bile şaşırdı.

"Ufak bir yanlış anlaşılmayı düzeltmek isterim." Nefesini tuttu Ayliz. Burada ne oluyordu Allah aşkına?

Savcı Bey konuşmadan kalemi elinde kahvelerle odaya girdi. Bize kahvelerimizi verdikten sonra kısaca selamlayıp odadan çıktı. Onun odadan çıkmasıyla yeniden savcıya döndü. Bu adamın derdi neydi?

"Nasıl bir yanlış anlaşılma yaşandığını tam olarak hatırlayamadım."
Kendinden emin bir şekilde sözlerini söyleyen Ayliz ardından kahvesinden bir yudum aldı. Adliyedeki kahveler gerçekten güzeldi.

"Davacı vekilinin itirazını kabul ettiğim..."

"Ha şu olay..." dedi bir an kendine hâkim olamayarak. Ardından derhal kendini susturdu ve çakmak çakmak gözlerle karşısındaki adama bakakaldı. Bu kadar laubali bir cümle kurmayı düşünmemişti.

"Evet, o olay." Diyen adam sırtıyor muydu gerçekten?

"Göreviniz doğrultusunda ne yapmanız gerekiyorsa onu yaptınız. Kimseyi yargılamak bana düşmez ki yargıçta değilim ben bir avukatım. Herkesin savunulma hakkının olduğu fikrini destekliyorum." Bölücü, terör örgütüne üye, bir vatanın şerefli evlatlarını öldüren kansızlar hariçti elbette ama bunu belirtmedi karşısındaki savcıya Ayliz.

"Farkında olmanız ne hoş fakat bakışlarınız sanki bambaşka bir şey söylüyor gibiydi."

Dilini susturabilirdi ama mimiklerine yapabileceği bir şey yoktu...

"Siz yanlış anlamışsınız." Dedi kısaca.

"Bir vatandaş olarak değil, bir savcı olarak o sözleri söylediğimi belirtmek istiyorum yine de ben. Kafanızda bir soru işareti kalmasın, lütfen."
Samimiyetle, hududunu bilerek sakince konuşuyordu.

Onun terör destekçisi bir savcı olduğunu asla düşünmemişti. O an gerçekten siniri zıplasa da aslında yaptığı tek şey görevini doğru bir şekilde icra etmektir. Onu yargılayamazdı. Kanunlar belliydi. Elbette böyle bir müdahale yapması gerekirdi.

"Neden kafamdaki soru işaretleriyle bu kadar ilgilendiğinizi anlayamadım, Sayın Savcım. Sizin hakkınızdaki fikrim bu kadar önemli mi?" Bu soruyu sormasa ömür boyu pişmanlık duyacaktı. Bu yüzden yanlış olduğunu bile bile yine de sordu.

Sorusuyla karşısındaki adamın aklının karıştığını gördü. O da bunu sorguladı bir anlık, emindi. Çünkü kendisi de en az Ayliz kadar şaşkındı.

"Yanlış anlaşılmaktan hoşlanmam." Diyerek kaçak bir cevap verdi.

Demek kaçak dövüşmeyi seviyordu...

"Özellikle benim tarafımdan yanlış anlaşılmak istemez gibi konuştunuz..." Ayliz, kaçak dövüşmeler konusunda bir uzmandı.

Sözleriyle derhal boğazını temizledi Savcı Alpay. Çok çaresiz göründü bir an gözüne. Bu halinin hoşuna bile gittiğini söyleyebilirdi.

"Belki de öyledir, Avukat Ayliz Hanım."

Sözleriyle yüzündeki tebessüm dağıldı. Bu adam az önce kaçak dövüşmüyor muydu? Neden bir anda açık açık konuşmayı seçmişti ki?

"Kahve için teşekkür ederim, Sayın Savcım." Derken usulca ayaklandı. O esnada sol ayağındaki acı yüzünün ekşimesine neden oldu. Dudakları kapalıyken sertçe bir nefes çekti. Düşmemek için sandalyenin kolunu sıkıca tuttu.

"İyi misin?"

Tüm resmiyeti bir kenara atan Savcı Alpay, çevik bir hareketle sandalyesinden kalktı. Hızla Ayliz'in yanına gelip kolundan yakaladı. Düşmesine müsaade etmeden yeniden sandalyeye oturmasına yardım etti.

"Ayağım..." diye mırıldandı kısaca Ayliz. "Sorun yok, ben hallederim."

"Ne oldu ayağınıza?"

Onu oturtuktan sonra sağ ayağının bileğini tutan adamla tüm bedeni aniden kasıldı. Yumduğu gözlerini hışımla açık adamın bileğini tutan eline şaşkınlıkla baktı. Ayağını sanki canavardan kurtarıyormuşçasına kendisine çekti. Hareketine şaşırان Savcı Alpay başını kaldırıp ne olduğunu anlayabilmek için kadının yüzüne baktı.

"Sol ayağım..." dedi ne dediğini bilmeden Ayliz.

Kendine düşünme fırsatı bile vermeyen Alpay, kadının sol bileğini tutup usulca ayakkabısını çıkarttı. O esnada ona hayretle bakmaktan başka bir şey yapamıyordu Ayliz.

"Ne yapıyor..."

"Parçalamışsın ayağını!" derken öfkeliydi sesi. "Bu şekilde topuklu ayakkabıyla yürümeye devam mı edecektin?"

Kaşları hayretle havalanan Ayliz, şaşkınlıkla önünde eğilmiş adama bakıyordu. Neden bu kadar ilgileniyordu?

"Bir yara bandı ile halledilir..."

"Ama ona vakit bile bulamayıp bu acıyı çekecektin tüm gün!"

Usulca ayaklanıp masanın etrafında dolaştı. Bir çekmecesini açıp içini biraz karıştırdıktan sonra istediğini buldu. Bir tane yara bandı ile yeniden Ayliz'in yanına döndü. Ona müsaade etmesini beklemeden ayağını tutup kendine doğru çekti. Ayakkabının vurduğu yere dikkatle yara bandını taktıktan sonra kafasını kaldırıp yeniden ona baktı. O an farkındalık kazandığını gözlerinde gördü Ayliz.

"Güzellik uğruna bu kadar acı çekmeye değer mi?"

"Acı olmadan kazançta olmaz!" diyerek yanıtladı onu Ayliz. "Her güzelliğin bir bedeli vardır."

Ayağını usulca adamın narin ellerinden kurtarıırken kalbinin ne kadar hızlı attığını kulaklarında zonklamasından anlıyordu. Bu kadar heyecanlanabileceğinden haberi dahi yoktu.

"Bir dahakine bedel ödemededen bile güzel olduğunu anımsarsın, umarım."

Nefesi kesilen Ayliz, daha ne kadar şaşıracağını sorguladı. Bu adam onunla oynuyordu resmen!

"Teşekkür ederim, her şey için." Derken sesini nasıl bulup da mantıklı cümle kurduğuna kendisi bile şaşırdı.

"İyi günler, Avukat Hanım."

"İyi günler, Sayın Savcım."

Harekât Merkezindeki son toplantı nihayet bittiğinde orada bulunan her asker gibi ayaklanıp komutanlarıma selam durdum. Selamlaşmanın ardından dışarıda bekleyen araçlara binmek üzere koridora çıktık. Koridora büyük bir sessizlik hâkimdi. Herkes operasyona odaklanmış durumdaydı.

Tüm hafta hem Gökbörü hem de Sungur Timi, Ötüken Timi Komutanı Binbaşı Tulgar Bora'dan gerekli teorik eğitimi almıştı. Gerçekten dediği gibi eğitimi bizzat üstlenip vakit ayırması beni bile şaşırttı. Tüm hafta barut gibi gezen Bahadır Sorgun'dan bahsetmeme gerek olmadığını düşünüyordum.

Operasyon basitti. Teoride çok basitti... Nur'un sayesinde, o pislğin uyuşturucu satışı için müşterisiyle buluşacağı yerin koordinatlarına sahiptik. Öncü bir birlik çoktan varmış, alanı güvenliğe almıştı. Anlık bilgi aktarımı sağlıyorlardı. Buluşma saatine kadar bizde orada olacaktık. O zehir saçan pislikleri suçüstü yakalayıp yargıya teslim edecektik.

"Tedirgin görünüyorsun." Tam karşımda oturuyordu. Elinde en sevdiği tüfeği vardı. M762 Beryl. Polonya yapımı bir saldırı tüfeği. Yetenekli eller de bir baş belasına dönüşürdü fakat çok sektiği için kullanmamayı tercih ederdim. Onun gibi bir psikopattan başka tüfekte beklemezdim doğrusu...

"Halay mı çekeyim?" Sorumla suratında bir gülümseme belirdi. Gerçekten uyuz herifin tekiydi.

"İstedğin oluyor işte. Terörle mücadele ekibini alıp keyfin için narkotik operasyonuna çıkarıyorsun. Yolundadır senin için her şey..."

"O suratındaki sırıtışı dağıtmadan benimle uğraşmayı kes, *Kızıl* ..."

Merih'in gizleme gereği bile duymadığı kahkahası arabayı doldurdu. Gerçekten Bahadır Sorgun'la uğraşmamdan artık haz alıyordu. Başta bana uyuz olduğu malumumdu ama artık aynı taraftayız gibi geliyordu.

"Madara oldun oğlum..." diyerek hemen bulaştı zaten Bahadır Sorgun'a. "Yüzbaşı Beyza senin en büyük belan bu saatten sonra."

Ha şunu bileydiniz...

Durup bir süre sessiz kalan Bahadır Sorgun herkesi şaşırttı. Ondan küfür duymaya öylesine alışmışım ki ben bile o an küfretmesini bekledim ama yapmadı.

"Yüzbaşı Beyza senin ayarları bozmuş, neden küfretmedin lan?"

Silahına odaklanmış adam bu sözlerle başını hafifçe çevirip konuşan Merih'e baktı. Ardından çenesiyle beni işaret etti. Ne demek istediğini anlayamayan Merih, aval aval onun suratına bakmaya devam edince açıklama yapmak zorunda kaldı.

"Biber sürermiş ağzıma onun yanında küfür edersem."

Gözlerimi devirdim. Bu adam çoğu zaman sabrımı sınamakla kendince eğleniyordu, farkındaydım. Fakat bu sefer bunun farklı bir şey olduğunu o an anladım. Daha önce küfür etmemesi için özellikle uyarmama rağmen umursamayan adam ben artık hiçbir şey demezken hatta duruma alışmışken uydurduğu bir sebeple yanımda küfür etmemeye karar vermişti. Şaibeliydi...

"Biber mi?"

"Evet, biber. Bir sıkıntı mı var, Yüzbaşı Merih?" diyerek araya girme gereği duydum. Fazla üstüne gitsin de istemiyordum. Göreve çıkıyorduk sonuçta, kafasını dağıtıp odağını bozmamalıydı.

"Lan, ne biberi?"

"Köy biberi!" Sözler ağzımdan çıkarken hiç bu kadar güleceklerini düşünmemiştim.

"Komutanımın biberidir abi," Yanındaki askeri omzuyla d rtene duyduğumda neden o kadar güldükleri anladım.

Dediğim lafın böylesine yanlış anlaşılacağını bilseydim belki yine söylerdim ama Bahadır Sorgun'un pişmiş kelle gibi sırtarak suratıma böyle bakacağını bilsem dilimi kesmeyi yeğlerdim.

"Gerçi benim biberi kırdılar," diye fısıldadı beni utandırabilirmiş gibi. Gerçi... Bu sefer başarmıştı. Tüm bedenimin utançla ısındığını hissettim.

Gözlerimi arabanın tavanına dikip derin derin nefes alırken sabır çekiyordum. Ekipteki tek kadın değildim elbette. Fakat diğ r hemcinslerim saha görevlerine bizimle gelmiyorlardı, onlar daha çok istihbarat tarafındaydılar. Nur'un yanımda olabilmesi için neler vermezdim...

Hepsi bize gülüyorlardı. Onlar g ld k e sanki dünyanın en büyük esprisini yapmış gibi kabaran Bahadır Sorgun'u seyretmek bir işkenceydi. Daha fazla dayanamazdım!

"Yeter!"

Keskin sesim tüm gülüşmeleri bastırduğında nihayet kafamı dinleyebileceğime sevindim. Sırtımı arkama yaslayıp gideceğimiz yere kadar sessizliğin tadını çıkardım. Oh be, gerçekten dünya varmış...

Arabalar, buluşmanın yapılacağı yere en yakın durabileceğı noktada bizi indirdi. Ardından yayan bir şekilde operasyon için hazır da bekleyen askerlerin yanına doğru ilerledik. Kısa bir yürüyüşün ardından yanlarına varmayı başardık. Hiç beklemeden operasyonla ilgili orada kısaca toplantı yapan komutanlarımızın yanlarına doğru ilerledim. Merih'te peşimden geliyordu haliyle.

"Yüzbaşı Karaaslan, komutanım." Diyerek selam durdu.

"Yüzbaşı Akkurt, komutanım." Tam yanımda bitti elbette Merih. Operasyonun sorumlu tim komutanlarıydık. Maalesef beraber hareket edecektik...

"Mühendis Binbaşı Ahmet Kürşat Karayığit, sizi bekliyorduk." Diyerek bizi selamladı komutanımız da.

Kendisini istihbarattan tanıyordum. Kuzgun kod adlı çok iyi bir istihbaratçı askerdi. Bizim istihbarattaki çaylaklık dönemi onların ekibinin hikâyelerini dinleyerek geçti. Çıktıkları her operasyon ile konuşacak daha çok konumuz olurdu. Onlar efsaneydiler...

"Komutanım, son durum nedir?"

"Beş dakika içinde herkes planlanan konumuna yerleşecek. Buluşma yaklaşık bir saat içinde gerçekleşecek. Geri kalanı size Kıdemli Ajan Nur anlatsın, konuya herkesten daha hâkim." Sözlerinin ardından arkasını dönen Binbaşı Ahmet Kürşat, arkadaşına seslendi. "Nur, buraya gel."

"Geliyorum, komutanım."

Nur

Komutanım Mühendis Binbaşı Ahmet Kürşat'ın beni çağırmasıyla Beyzaların geldiğini anladım. Masadaki haritanın önemli noktasına son kez parmağım ile bastırdıktan sonra çaylağıma göz kırpıp arkamı döndüm.

Masadan doğruldum ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken yürümeye başladım. Üstümde görev esnasında giymeyi tercih ettiğim siyah tulum vardı. Tüm bedenimi ikinci bir deri gibi saran bu tulum, hareketlerimin kısıtlanmasını engelliyordu. Görev esnasında bana ağırlık yapacak hiçbir şeye tahammülüm yoktu. Delici kesici aletler bilumum adam öldürmeye yarar silahlar hariç elbette...

Beyza'yı seçebildiğimde yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Yanında duran adamın uyuz olduğu Yüzbaşı Bahadır Sorgun olduğunu düşündüm. Yaklaştıkça daha çok tanıdık gelmeye başladı sıfatı. Geçenlerde yaşadığım tatsız olayın hatıraları hafızamı işgal etmeye başladığında önce bocaladım. Onu tanıdığım an ise gözlerim kısıldı.

Kocaman açılan gözlerle şaşkınca suratıma bakakalan adamın tam önünde durduğumda nefesini tuttu. Karşısında görmeyi umduğu son insan bile değildim büyük ihtimalle. Onun bir asker çıkmasını yadırgamadım. Vücut yapısından kolluk kuvvetlerinde çalıştığını düşünmüştüm zaten fakat gün gelip de karşıma çıkabileceğini... İşte bunu hiç tahmin edemezdim.

"Beyza?" Soru soran sesim işitilirken suratımdaki o gülümseme yerini ölümcül bir ifadeye bıraktı. Bu herif kesin elimde kalacaktı, artık emindim.

"Nur?" Arkadaşımın keyifli sesinden anlaşıldığı üzere ne olduğunu biliyordu. Adamın suratındaki solmaya başlamış olan boydan boya iz zaten onu ele vermiş olmalıydı.

"Senin burada ne işin var?" Şaşkınlığını ilk atlatan ben oldum.

"Ben böyle bahtın hısımını da hasımını da sikeyim..."

"Sen zahmet etme, yakışıklı," dedikten sonra yanağından sert bir makas aldım. Hareketimle kaskatı kesildi. "Ben halledeceğim o işini!"

"Ben öldüm, Beyza!" derken çok çaresiz çıktı sesi. "Bu ruh hastası ölümü bile sikecek!"

"Yüzbaşı Merih..." Beyza'nın uyarı dolu sesi adının Merih olduğunu öğrendiğim ödleği daha fazla korkutamazdı. Korkusundan altına sıçmıştı zaten.

"Öldüğümde ölmüşünü bile... Yüzbaşı Merih. Ölünü bile!"

Beyza, şaşkınlıkla bana döndü. Benden duymayı beklemediği sözlerdi elbette fakat bunu beni eskort yapmadan önce düşünmesi gerekirdi. Bu görev sırasında oldukça yaratıcı küfürler öğrenme şerefine nail olmuşum. Artık küfür dağarcığım pek genişti.

"Şimdi siki tuttun, Merih..."

Beyza, hayretle sesin geldiği tarafa döndü. Tam arkasında duran herife bir bakış attı. Bu bakışla adamın eğitimli köpek misali hazır ola geçişini gördüm. Ardından boğazını temizledi ve bana döndü.

"Yüzbaşı Bahadır Sorgun..." diye başlayacak oldu ama hemen sözünü kestim.

" *Kızıl* ..." Şaşkınlıkla çıktı sesim. Beyza'nın anlattığı adam ile bunun alakası bile yoktu. Ya bu kız kördü ya da kör kütüktü! Yunan heykeli gibi adamdı işte, Beyza bu adamı kötülediği için çarpılmalıydı...

"Ulan tüm dünyaya rezil ettin beni!" diye söylendi hemen Bahadır Sorgun. "Götümü versem böyle ünlenmezdim!"

"İlkin ben olayım, Sorgun!" diyerek araya girdi laubali bir şekilde Merih.

"Kafanı götüne sokarım, Merih!" diyerek Beyza'nın anlattığı gibi hemen küfretti Bahadır Sorgun. "Hem ağzına veririm hem götünü sikerim." Hayretle ağzım açık kaldı.

"Çok iyi küfür, ben bunu kullanırım!" diyerek araya girdim.

"Nur!" diye beni hemen uyardı Beyza.

"Onu beni eskort yapmadan düşünecektin!" Hiç beklemeden yapıştırdım cevabı.

"Ulan sen görevde miydin?" Acı dolu bir farkındalıkla bilinçsizce döküldü bu sözcükler adamın ağzından. Çaresiz görünüyordu.

"Görevdeki istihbaratçıya ahlaksız tekliften şikâyetçi olacağım senden!"

"Ol anasını satayım ol..." derken pes etmiş gibiydi. "Şikâyet et ama ölümü de ölmüşümü de sal kurban olayım..."

• **Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.**

• **Nur, Merih'i çiğ çiğ yer diyenler kendini belli etsin :)**

İNSTAGRAM: dilanwattpad (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayınnnn.)

DREAME: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

Yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayın, öptüm xoxo

IVC Baş Belası

SINIR: 75 OY / 350 YORUM

BEENN GELDİİMMM

EVET EVET GECİKTİ BİLİYORUM. İSTANBUL'A GİTMEK
DURUMUNDA KALDIM BİR DÜĞÜN İÇİN ANCA DÖNDÜM
BÖLÜMÜ TAMAMLADIM.

AMAAAAA 5000 KELİME UZUNLUĞUNDA BİR BÖLÜM OLDU.
TELAFİ GİBİ DÜŞÜNEBİLİRİZ EHEHEHHE

Bölüm ithafı [saturdaysadness](#) için. Beğenmen dileklerimle deli kızım
♥♥♥

KEYİFLİ OKUMALAR DİLERİM ♥

ÖPTÜM XOXO

DÖRT | Baş Belası

Dedublüman & Can Kazaz – Bunca Yıl

Her an Merih'in üstüne atlayıp onu parçalayacak gibi görünen Nur'u kolundan yakaladım ve yanıma çektim. Sınırları unutup Merih'e saldıracak olursa yaşanabilecek senaryoyu düşünmek bile istemiyordum. Alışkındık zaten bu gibi durumlara. Daima Nur'un ablası gibi davranır, onun başını belaya sokmasına izin vermezdim. Çatlağın tekiydi, başına büyük bir bela alsın istemezdim.

"Sakin olun artık, burası yeri değil!" Sıkılı dişlerimin arasından usulca fısıldadığımda Nur bakışlarını farklı bir yöne çevirip oflarken Merih korkudan çıtını bile çıkarmadı.

"Tanışma faslınız bittiğine göre bir dakika içinde kararlaştırılan yerinizi alın, operasyon başlayacak. Tabi yüksek müsaadenizle..." Binbaşı Ahmet Kürşat'ın sözleri herkesi kendine getirtti.

"Kusura bakmayın, komutanım." Diye cevap verdi mırıl mırıl bir sesle Nur.

"Derhal yerlerinize!"

Daha önceden planlanan konumlarımıza geçmek üzere hareketlendik. Bahadır Sorgun'dan sorumlu olduğum için elbette ördek yavrusu gibi beni takip etmek zorundaydı. Uzun zamandır emir almaya alışık olmadığından

olsa gerek homurdanarak peşimden gelişine ses etmedim. Nur da bizimleydi, hep birlikte timin yanına gittik.

Nur'un kısaca birkaç bilgi paylaşmasının ardından büyük depoda gizlendik ve siper aldık. Polis Özel Harekatçılar da bize destek veriyordu. Organize Suçlarla Mücadele birimine operasyondan sonra suçluları teslim edeceklerdi.

Çevreyi sarıp, güvenli bir bölge haline getirdikten sonra mutlak bir sessizliğin esareti altına girdik. Sindiğim noktada görebildiğim askerlerime dikkatle bakıyordum. Her biri aslan gibiydi, kamufle olmuş, siper almış ve bekliyorlardı. Herhangi bir sorunun çıkmayacağına olan inancım büyüktü. Yanılmamayı diliyordum.

Tam yanımda duran Nur'un sıkıntılı nefesini işittiğimde bakışlarım ona döndü. Ona baktığımı anladığında sıkkın bir ifadeyle bana döndü.

"Geç kaldılar..." Dertli bir şekilde fısıldadı.

Duyduğum sözleriyle kaşlarım çatıldı. Geç kalmışlardı. Bu tarz görüşmelere aşinaydık, tam vaktinde gelinir ve pazarlığa oturulurdu ve nihayetinde anlaşmaya varırlardı. İşte tam o an üstlerine çökerdik kara bir gece gibi. O simsar uyuşturucu kaçakçısı hangi cehennemdeydi?

Kulaklığımdan önce cızırtılı bir ses duydum sonra Binbaşı Ahmet Kürşat'ın sesi geldi.

" *Kuzgun* 'dan *Kara* 'ya."

" *Kara* dinlemede."

"Sıkıntı var. Gelen giden yok, beş dakika geciktiler bile!"

"Saat değişmiş olabilir, komutanım. Nur, bilgileri aldıktan hemen sonra güvenlik için oradan ayrıldı."

"Anladılar mı dersin?"

Yutkunma ihtiyacıyla kavrulduğumu hissettim. Nur'un ortadan kaybolmasından bir şey anladıklarını zannetmiyordum ama başka bir

sebepten... Benim yüzümden anlamış olabilirdi. O simsar benim kim olduğumu bulmuş olabilir miydi?

"Bir istihbarat yok, komutanım."

"Bir süre daha bekliyoruz!"

"Anlaşıldı, komutanım!"

Zaman eziyet edercesine akmaya devam ederken Nur'un ifşa olduğuna ve benim kimliğimin bulunduğu ikna olmaya başladım. Operasyonu batırdığıma inanamıyordum. Kara kara düşündüğüm sırada toprak yoldan gelen tekerlek sesiyle herkes dikkat kesildi. Merakla neyin bizi beklediğini anlamaya çalıştık

"Herkes tetikte olsun, geliyorlar!"

"Anlaşıldı!"

Silahımın dürbününden yolu takip ettiğim sırada peş peşe dört tane siyah cipin yaklaştığını gördüm. Dudaklarım sinsî bir gülümseme ile kıvrılırken başarının ayaklarıyla bana geldiğini düşünüyordum. Boş alanda duran arabalardan inen on küsur adamı dikkatle inceliyordum. Siyah takım elbiseli bir adam en son arabadan indi. Elinde siyah deri bir çanta vardı. İçinde pazarlamayı düşündüğü zehir olduğuna emindim. Adamın yüzünü görebilmek için dikkatle baksam da karanlıktan seçemedim.

Elindeki çanta ile araba farlarının aydınlattığı alana doğru yürürken onu izliyordum. Karşısındaki adam ondan önce görüş açıma girdi. Elinde diğerinkine benzer bir çanta tutuyordu. Onda da para olduğuna emindim. İkisi de tam ortada durduğunda nefesimi tuttum. Nihayet ışığa çıkan adamın suratına çevirdim dürbünü. Gördüğüm manzara ise şaşkınlıktan dilimi yutturacaktı.

"O değil!" diye mırıldandım Nur'a hitaben.

"Ne?" Eline dürbünü aldığı gibi kaldırıp dikkatle adama baktı. "Siktir, siktir, siktir!"

Nur'un da benim çıkarımıımı doğrulamasıyla hemen kulaklığın mikrofonuna konuşmaya başladım.

" *Kara'dan Kuzgun'a* , teslimatı yapan adam bizim adam değil!"

"Kim o zaman?"

"Malumatımız yok ama patron bu değil, komutanım!"

"Şimdi!" diye bağırın bir adamı işittiğimde her şey için çok geç olduğunu anlamak zor değildi.

Bir anda çatışmanın ortasında buluverdik kendimizi. Patlayan silahların sesi, gafıl avlandığımızı anlamamıza yeterdi. Güvenlik çemberimizin hemen dibinde pusu kurmuş onlarca adamın saldırısına uğradığımızda şaşkına dönmek iştin bile değildi. O kadar istihbarat, özel görev, sorunsuz gideceğini düşündüğüm bir operasyon... Ne varsa elimde patlayışını seyrettim.

Çatışmanın ilk anları bizim şaşkınlığımızdan dolayı korkunçtu. Sonrasında elbette toparlanıp hemen karşılık verdik. Açıkta duranlar en şanssız olanlarıydı. Çevreden saldıranlar ise bizim şansımızı yok ediyorlardı. Birine bir şey olabilme ihtimalini düşünmek dahi göğsümün sıkışmasına neden oluyordu.

"Merihler iki ateş arasında kaldı!" Nur'un haykırışını duyduğumda dehşetle bakışlarımı onların olduğu yöne çevirdim.

İki yönden gelenler arasında sıkışan timi gördüğümde nefesim kesildi. Hata, hata, hata... Kör inadım uğruna üst üste hatalar zincirine dolandığıma inanamıyordum.

"Gökbörü, Sungur'a yardıma gidiyoruz!"

Emrim netti. Hiçbiri de tekrarlamama gerek bırakmadı. Köşesine sindiğimiz depodan güvenli bir şekilde çıkmak zorundaydık. Önce çevresel ateşten geçmemiz gerekecekti. Birinin dikkat dağıtması gerekecekti, iki kişinin arkada kalıp arkamızdan açılacak ateşi durdurması gerekirdi. Yolumuzun ortasında bir çukur vardı. Orada saklanabilirdim.

"Cenk ve Halit, yerinizde kalın ve bizi koruyun. Ceyhun, yanına birini daha al ve orta hatta dur, Cenkler ile koordineli hareket edin. Bahadır, kalanlarla arkamdan gel."

Kimseden çıt çıkmadı. Kimse ne yapacağımı anlamadı, anlamaları için bu kaosun içinde zamana ihtiyaçları vardı ve ben onlara o zamanı vermedim. Hızlıca deponun kapısına ulaşip sırtımı dayadım. Tam yanımda Bahadır'ın durduğunu gördüm. Çıtını bile çıkarmadan emrimi bekliyordu.

"Koru beni," diye mırıldandığım an ne yapacağımı fark eden ilk kişi oldu. Gözleri şaşkınlıkla büyürken dudakları aralık kaldı.

Başka şansımız yoktu, biri dikkati dağıtmazsa açık hedef olurduk. En zoru göremediğin düşmanla savaşmaktı her zaman. Ben önden giderken ateş açanları tespit edip bir bir indirebileceklerdi. Bende çok dikkatli olacaktım, umarım...

Bedenimi yasladığım kapıdan çekip hızla öne atıldığım sırada Bahadır Sorgun beni durdurabilmek için uzansa da ben daha hızlıydım, yakalayamadı. Toprak yolda Merihlere doğru koşmaya başladım.

"Beyza!"

Arkamdan haykırışını duysam da tepki veremezdim. Hışımın önümdeki çukuruna doğru koştum. O esnada hedef haline geldiğimin elbette haberdardım. Üstüme ateş açıldığı sırada bedenimi yere doğru bıraktım ve kayarak çukura ulaşmaya çalıştım. Bir anda yere düştüğümünden nerede olduğumu tam olarak kestiremediler ama bizimkiler çoktan yarısını indirmişti bile. Çukurun kenarına siper alıp silahımı toprağa dayadım. Gözümü dürbüne dayayıp ateş etmeye başladığım sırada Merih'in sesini duydum.

"Zır deli, ruh hastası, kendini hedef etmek ne geri zekâlı!"

O halde bile beni güldürebildiğine inanamadım. Kıkırtımı bastırırken odaklanmaya çalıştım.

"İşine bak, ateş et! Birkaçını düşürebilirsin en azından değil mi?"

" *Kara* , çabuk çık oradan!" Binbaşı Ahmet Kürşat'ın cızırtılı sesi kulaklığımda çınlarken derin bir nefes aldım.

Hiç düşünmeden kulaklığımı kulağımdan çekip çıkardım. Emre itaatsizlikten çok güzel açığa alınacaktım şimdi...

"Timin başına geçecek komutan kalmayacak!" Bahadır Sorgun'un nefes nefese yanıma çökmesiyle şaşkınlıkla ona döndüm. "Bana değil karşına bak, Beyza. Bu gece dua et bitsin, seni çok fena yapacağım!"

"Komutanınla düzgün konuş." Sırtarak söylüyordum bu sözleri, koşarak yanıma geldiğini görmek güven veriyordu.

"Aynı rütbede olsak bile üst devrenim, asıl sen benimle düzgün konuş!" dedi birkaç kez ateş ederken. Neyse ki kulaklarımız zarar görmesin diye kulak tıkaçları vardı...

"Emir komuta zincirinde, senin üstünüm!"

"Üstte olmayı seviyorsun yani?"

Sorusuyla çarpıldığımı hissettim. Bu adam beş dakikadan daha uzun süre ciddi kalamaz mıydı? Konuşmanın sonu her halükârda bel altına bağlanıyordu. İnanılmazdı!

"Merihlere yardım etmek zorundayız, çok fena sıkıştılar!"

"Fingirdeşmeniz bittiyse ölüyoruz ulan, yardıma gelecek misiniz?" Merih'in sözleriyle durumun ciddiyetini yeniden kavradık.

"Gökbörü, önünüz temiz. Sungur'a desteğe geçiyoruz!"

Tek hamlede uzandığım yerden kalkıp Merihlerin alanına koşmaya başladım. Bahadır Sorgun da elbette peşimden geliyordu.

"O kısa bacaklarına rağmen hızlı koşuyorsun." Benimle uğraşmasa rahat edemezdi, artık emindim bundan. Beni sinir etmekten garip bir zevk alıyordu psikopat herif!

"Önemli olan işlevi, demişler Bahadır Yüzbaşım!"

Sözlerime bir kahkaha koparttığına bir an şaşkınlıkla dönüp ona bakmaya kalkıştım. Yaptığımın ne kadar ahmakça bir hareket olduğunu ayaklarıma dolandığım sırada fark ettim. O esnada tökezledim ve dengemi koruyabilmek için insan üstü bir çaba sarf etmem gerekti fakat bunu yaparken aynı zamanda çok fazla sabit durdum. Bu da elbette...

Kolumda hissettiğim acıyla dudaklarımdan bir nida dökülürken nefesim kesildi. İç tişörtümün kanımla ıslandığını hemen hissettim. Salak gibi hâlâ dimdik bir şekilde durduğumu anlayamıyordum bile. Acıdan tüm beyin fonksiyonlarım çökmeye başladı. Odaklanabildiğim tek şey kolumda yanan acıydı. Zihnimin çeperlerine yalnızca o hissin yankıları çarpıyordu.

"Beyza!"

Beni tutan adamı görmedim bile. Tek hamlede kendiyle beraber beni de yere çektiğinde tam üstüne düştüm. Bir eliyle kafamı korumaya alan adamın diğer eli sıkıca belimden tutuyordu. Ağrı dalga dalga bedenime yayılıyordu. Hâlâ şokundan çıkabilmiş değildim.

"Beyza..." diye soludu korkuyla Bahadır Sorgun. "Nerenden vuruldun?"

Bilinç barındırmayan boş bakışlarım ile adama döndüğüm sırada elleri kafamı ve belimi serbest bıraktı. O esnada yanımdan geçen postalları anlam barındırmayan gözlerle seyrediyordum. Bahadır Sorgun'un elleri aceleyle vücudumda dolanıyordu, yaramı arıyor olmalıydı. Zaten koluma bastırıldığı an acı dolu inlemem ile nerede olduğunu da anlamış oldu.

"Merih, koru bizi!"

"Kendi götümü mü kollayayım sizin fingirdeşmeniz sonucu yaşanan şu salaklığa mı yanayım yoksa sizin götünüzü mü koruyayım şimdi ben?"

"Siktirme bana gevşek ağzını, vuruldu kız!" Öfkeli sesi yankılanırken acıdan sürekli odak arayan bakışlarım çehresini buldu. Ona baktığımı anladığında uzandı ve yüzümü yakaladı böylece bakışlarım nihayet bir odak buldu.

"İyisin, iyisin baş belası!"

"Bahadır..." Dilim bile dönmüyordu ama kusursuz bir doğrulukla adını zikretmeyi başardım.

"Ölmeyeceksin, sakın ol!" dedi biraz şakacı bir sesle.

"Askerler ölmez..." dedim bilinçsizce.

"Ölmez, baş belası. Sen de ölmeyeceksin!"

"Paşam rahatsın galiba, götünü kaldırıp kızı çıkar şu ateş hattından!"

Bahadır Sorgun, beni sıkıca tuttuktan sonra önce doğruldu. O sırada bizi hedef alanlar karşı müthiş bir taarruz başladı. Kimseye göz açtırmayan Merih ve aslanları sayesinde beni tuttuğu gibi ayaklandı Bahadır Sorgun.

"Beyza!" Nur'un acı dolu haykırışı boşlukta yankılanır gibi ulaştı kulaklarıma.

"İyi!" diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı Merih.

O esnada kucağında benimle ateş hattından uzaklaşmayı başardı Bahadır Sorgun. Zihnimi talan eden acıdan başka bir şey düşünmek imkansızdı. Sesim çıkmıyordu. Haykırmak istiyordum, acıdan aklımı yitirmeden hemen önce avazım çıktığı kadar bağırarak istiyordum. Kolumun tamamen parçalanmamış olmasını dilemekten başka çarem yoktu.

"Gökbörü, Sungur derhal geri çekilin!" Merih'in keskin sesi su altındaymışım gibi kulaklarıma ulaştı.

O esnada kulağımdan çıkarttığım kulaklığı yakalayan Bahadır Sorgun, tek hamlede onu kırdığında ne yaptığını anlayamadım bile.

"Daha sonra bana teşekkür edersin, baş belası"

Stres, adrenalin ve korku üst üste binerken kaybettiğim hatırı sayılır kanın da etkisiyle artık bilincimin beni terk etmeye hazır olduğunu anladım. Gözbebeklerim kafamın arkasına doğru kayarken son kez korkuyla Bahadır Sorgun'a baktım. O esnada bir patlama sesi işitir gibi olsam da anlayabilmek için açık bir bilince sahip değildim...

Başımdaki mekanik seslerin rahatsız edici melodisine daha fazla direnemediğimden uyanmak zorunda kaldım. Üstünde ağırlık varmışçasına açılmamak için direnen gözkapaklarımı zorlayarak açtığımda bembeyaz bir odayla karşılaştım. Burnuma gelen nefret ettiğim kokuyla yüzümü buruşturdum. Hastanedeydim.

Hafızamı yokladım en son neler olduğunu hatırlamak için. Vurulduğumu o an anımsadım. Sağ kolumu hareket ettirmek istediğim an bir bıçak gibi saplanan acıyla dişlerimi sıkıp acı dolu bir şekilde inledim.

"Beyza..." Nur'un endişeli sesi odayı doldurduktan kısa bir süre sonra görüş açıma girdi.

Hışımınla fırlayıp yanıma geldi. Ardından terlemiş alnıma yapışan saçlarımı şefkatle kafamın arkasına doğru attı. Korku dolu bakışlarında titreşen acıyı o an gördüm. Mosmor olan gözaltlarından ne kadar yorgun olduğunu anlamadım.

"Nur, herkes iyi mi?" Soruyu sorarken bir yandan da yatakta doğrulmaya çalışıyordum.

Bilincim kapanmadan hemen önce işittiğim patlama aklıma geldiğinde nefesim sıkıştı. Korku bedenimi ele geçirirken tepemdeki cihaz tuhaf sesler çıkarmaya başladı.

"Sakin ol," diyen Nur'un soruma cevap vermemesi gözümünden kaçmadı. Beni yatağa sabitledi ve kalkmama müsaade etmedi. "Doktoru çağırıp geliyorum hemen."

Sorum boşlukta yuvarlanıp giderken odadan çıkışını izledim. Yüreğime çöreklenen kötü bir hisle boğazım kupkuru kesildi. Sağ koluma yük bindirmemeye özen göstererek doğrulmaya çalıştım. Neler olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Ben tek kolumla doğrulabilmek için çırpınırken odadan içeri doktor ve bir hemşire ile Nur girdi.

"Doğrulmayın lütfen," diyerek derhal yanıma gelen hemşire beni Nur gibi yerime sabitledi. Ardından yatağa bağlı olan bir kumandayla yatağı

dikleştirmeye başladı.

"Kolunuz iyi durumda, Beyza Hanım. Birkaç kontrol ve test yapılmalı..."

"Nur, herkes iyi mi?" Bu sefer daha sert bir şekilde sordum doktorun sözlerini duymazdan gelerek.

Gözlerini kaçıran Nur ile başımdan vurulmuşa döndüm. Benim hezeyanımı görmezden gelen doktor ve hemşire gerekli birkaç kontrol yaparken dolu dolu gözlerle Nur'a baktım yalnızca. Kan alma işleminin ardından odada baş başa kaldığımız Nur hâlâ sessizdi. Bu sessizlikti benim ölümümün fermanıydı sanki. Konuşmaması yüreğimi alazlandırıyordu aynı orman yangınıni büyüten rüzgâr gibi.

"Bahadır Sorgun seni ateş hattından uzaklaştırırken bir el bombası atıldı..." Odadaki oksijen artık yetmiyordu sanki. Daha derin nefes almaya çalışıyordum ama nafiile. "Ceyhun, onu uzaklaştırmak isterken..."

Dudaklarımdan acı dolu bir hıçkırık dökölürken gözyaşlarım çoktan pes etmişlerdi. Bir kardeşini kaybeden insan neyse benim durumumda tam olarak buydu. Alışmayacaktım, alıştırılmasına izin vermeyecektim. Bir haberde gördüğümüz sayıdan ibaret değildi şehitler. Onların bir annesi, babası, ailesi olurdu. Arkasından ağlayacak, ağıt yakacak insanlar aklıma geldiğinde nefesim kesildi. Çok ölüm görmüştüm, çok fazla ama insandım, ne olursam olayım kardeşim gibi gördüğüm birinin ölümü beni hep kahredecekti. Başkaları gibi gizlemezdim gözyaşlarımı, gizleyemezdim. Arkada bırakılmaya alışık olan insanlar her seferinde böyle hissederdi...

"Benim yüzümden..."

"Onlarcası ölmesin diye kendini feda etti, Beyza. şanıyla, şerefiyle şehit oldu. Ne olursun bunu yapma kendine!"

Elimde değildi ki, boynuma yapışan vicdanın elleri nefes aldırmiyordu. Benim yüzümdendi işte...

"Ne zaman defnedilecek?" diye sordum titreyen bir sesle.

"Bugün, ögle namazından sonra..."

Üstümdeki beyaz çarşafı hiç düşünmeden atarken bir kenara Nur'un durdurmaya çalışmasına bile müsaade etmedim. Hışımınla koluma bağlı olan serumu askısından çıkarıp elime aldım zor da olsa yürümeye başladım. Bu güç bir anda nasıl tüm bedenimi doldurdu bir fikrim yoktu ama o cenaze törenine katılacaktım. Ceyhun'u son yolculuğuna uğurlarken al bayrak sarılı tabutunu görecektim. Görecektim ki unutmayayım, unutmayayım ki sorumlularından hesabını sorup mezarına başım dik gidebileyim!

"Beyza, delirdin mi ne yapıyorsun?"

"Derhal çıkışım için gerekli evrakları hazırlayın, kendi isteğimle hastaneden çıkıyorum, nereye imza atacağım?"

Şaşkınlıkla bana bakakalan insanların dakikalar süren ısrarlarına rağmen ne söylediklerini umursamadım. Nihayetinde beni ikna edemeyeceklerini anladıklarında kendi isteğimle hastaneden ayrıldığıma dair belgeyi imzaladım. Doktorun en azından omuz askısı takmam konusundaki ısrarına boyun eğdim ve son kez yarama pansuman yapıp sardıktan sonra omuz askısını taktı. Nur'un kolunda hastaneden çıktık. Hızlı bir şekilde askeriye doğru yola koyulduk.

"Aklım almıyor, delirdin mi sen? Kendi canını hiç düşünmüyor musun?"

"Bir kardeşim şehit olmuşken düşüneneğim son şey kendi canımdır, Nur!"

Cevabımla daha fazla konuşmanın anlamsız olduğuna karar vermiş olacak ki sustu Nur. Yol boyunca mutlak bir sessizlik hüküm sürdü. Askeriyeden içeri girip arabayı park ettiğimiz gibi derhal lojmana yöneldim. Nur, peşi sıra arkamdan geliyordu. Evime girdikten sonra üstüme üniformamı giydim. Nur'un yardımıyla son olarak beremi taktıktan sonra yeniden yola çıktık. Ceyhun'un cenaze namazının kılınacağı camiye gidiyorduk. Sessizliğimizi bu sefer de bozmadık. Söylenecek bir şey yoktu zaten.

Mezarlığın içindeki büyük camiye ulaştığımızda arabadan ilk inen ben oldum. Bedenimde dolanan gücün kaynağını tahmin edebiliyordum bu sefer yadırgamadım. Nur, bana yetiştiğinde koluma girdi. Siyah bir şal ve güneş gözlüğü takmıştı. Çoktan saf tutan adamları gördüğümde namazın kılındığını

anladım. Askerlerin olduğu tarafa yöneldik. Nur bizi tam Merih'in yanında durdurdu.

Merih, kayıtsız bir şekilde yanına dönüp umursamaz bir bakış attıktan sonra önüne döndü. Ardından bu sefer şaşkınlıktan hışımla başını bize çevirdi.

"Ameliyattan çikalı beş saat olmadı, zır deli!" Öfkeli fısıltısını duysam da ses etmedim. "Sorgun seni çiğ çiğ yiyecek, gözüne gözükme!"

Beni uyarmıştı. En başında yaptığım şeyin yanlış olduğunu bana söylemişti. Buna rağmen inadımdan, hırsımdan kafamın dikine gitmeyi ben seçmişim. Şimdi ceremesini ben değil Ceyhun ve onun arkasında bıraktığı ailesi çekiyordu. Acı dolu feryatları işittikçe göğsüme bir darbe iniyordu. Suçluluk duygusu dört bir yanıma sarıyordu.

Babası ağlamamak için kendini öyle bir sıkıyordu ki duruşu çarpık görünüyordu. Ayakta zor duran annesi, ağlamaktan helak olmuş kardeşi... Gözümü bir an ayırmadan baktım hepsine. Unutmamak için... Alışmamak için... Yaşatmak zorunda olduğumuz her kimseyi hatırlamak için...

Ceyhun'un naaşına selam dururken gözümde akan yaşa mâni olamadım. Gerçi öyle bir niyetim de yoktu zaten. Fakat ağlamamam gerektiğini biliyordum, burada olmazdı. Bunu bilen Nur kimseye çaktırmamaya çalışarak gözümün yaşını silerken onun da dolu dolu gözlerle durduğunu gördüm. Acı hep aynıydı, acı hep ortaktı...

Ceyhun'un naaşı toprağın altına gömülürken eline küreği alan adamı görerek nefesimi tuttum. Bahadır Sorgun, silah arkadaşının mezarına toprak atıyordu. Benimkinin üstünü de toprakla örteceği kesindi tabi öncesinde çıplak ellerle beni öldüreceğinden emindim. Bu an yaşanıyor ise sorumlusu bendim...

"Kendini suçlama," Merih'in fısıltısını işittiğimde şaşkınlıkla ona döndüm. "Ceyhun, herkesi kurtarmak için kendini feda etmeyi seçti. Şerefiyle şehit oldu, ağlama! Kardeşimizin kanı yerde kalmayacak!"

Yutkunurken minnet dolu bakışlarımı bir süre daha çekmedim Merih'in çehresinden. Teşekkür eder gibi başımı salladıktan sonra yeniden Bahadır Sorgun'a döndüm. Elindeki küreği bir başkasına verdikten sonra önceki

yerine geçti. Nizami bir şekilde dizilmiş erlerin her biri kardeşinin mezarına toprak attı. Ardından dualar okundu. Ceyhun'u son yolculuğuna uğurlama faslı burada bitti. Herkes dönüp evine, sıcak yatağına girecekti ama Ceyhun'u bir avuç soğuk, kara toprağın altına koymuştuk. Gencecik yaşında kalan ömrünü vatanı için feda edişine içim yandı. Şehit olmak her askerin hayaliydi ama arkada bıraktıklarımızın da en büyük korkusuydu. Ailelerimiz bununla gurur duyarlardı ama çekecekleri acı... İşte bunun dile getirilemeyecek bir acı olduğu aşikârdı.

"Senin burada ne işin var, Beyza?"

Tepemde dikilen komutanımı gördüğümde yutkunma ihtiyacı hissettim. Binbaşı Ahmet Kürşat, öfkeyle tepeden bakıyordu. Emrine itaat etmemiş olmam onu elbette sinirlendirecekti.

"Ona veda edemesem bir ömür kendimi affedemezdim, komutanım."

"Senin suçun değildi..." derken uzanıp sağlam omzumu sıktı. "O en güzel mertebelerden birine layıkmış."

Dudaklarım titremesin diye çenemi sıktım. Sağ kolum sargılı olduğundan sol elimle komutanımı selamladım. Aynı şekilde tüm askerleri selamladıktan sonra arabasına doğru yöneldi Binbaşı Ahmet Kürşat.

"Hadi gidelim, doktor bol bol dinlenmeni söyledi." Nur'un bir anne şefkatiyle söylediği sözleri ruhumu okşadı. O şefkati hiç hatırlamıyordum. Benimkinin vicdanı olduğunu dahi düşünmüyordum...

"Teşekkür ederim," derken acı dolu bir çınlama vardı sanki sözlerimde.

Usluca arabanın olduğu yere doğru ilerlemeye başladık. Ağlayan insanların feryatları yüreğime inen vicdanın tokmağı gibi sarsıcıydı. Ona veda edemeyen aile fertlerinin gözyaşları asit misali benim soğumak bilmeyen yüreğime damlıyordu sanki. Acısı balçık gibi yapışkandı, ruhumdan çıkmayacağına emindim. Ceyhun'un vefatı, her daim yara olarak duracaktı içimde kabuk bile bağlamadan.

Bir süre daha arabanın yanında durup dağılan insanları izledim. Tabur çoktan gitmişti. Bense gidemiyordum. Nur da yanımda bekliyordu sesini bile

çıkarmadan. Bu kadar sabırlı olduğu nadir görölürdü. Benim için sessiz kaldığını biliyordum. Yanımdaki varlığına şükrediyordum.

"Demek geldin..."

Sesini işittiğimde bakışlarım korkuyla çehresini buldu. Gözlerindeki ifadenin soğukluğu damarlarımdaki kanın akışını bile dondurdu. Dudaklarım aralanırken çaresizlikle bir soluk çekmeye çalıştım ciğerlerime.

"Evet, geldim."

"Çok mu üzölündün?"

Duygudan yoksun ses tonu yoksunluk krizine sokabilecek kadar acımasızdı. Böylesine canımı yakacağına ihtimal vermediğim ifadesiyle öylece karşımda duruyor ve yargılayıcı bakışlarla tepeden bakıyordu. Bu kadarını hak etmediğimi söyleyebilmek isterdim ama fazlasını hak ettiğim ortada olan bir gerçektir.

"O benim de silah arkadaşımı, Bahadır Sorgun." Sesimin titremeden duyulması bile mucizeydi.

Kimsenin dokunmasına gerek kalmadan saatlerce ağlayabilecek kadar kırılgan hissediyordum. Sanki yine o gündü. Canım gibi sevdiğim annem, ardına bir kez bile bakmadan kaçarcasına çıkıp gidiyordu sanki evin kapısından. Akşama kadar bir başıma o evde ağlayarak babamı bekliyordum sanki. Her ölüm bana böyle hissettirirdi. Her giden böylesine canımı yakmayı başarırdı. Çünkü bir kere o darbeyi yediysen, her terk ediliş hep o ana benzerdi. O yüzden Bahadır Sorgun'un acımasız sözlerine ihtiyacım aslında yoktu. Ben kendi kendime bir kurt misali kendimi yiyip duracaktım zaten.

"Arkadaşındı... Cümledeki geçmiş zaman kipinin sebebi sensin, Beyza. Senin inadın..."

"Kes şunu!" Nur'dan beklenmeyen bir öfkeyle çıkan sözlerle gözlerimi yumdum. "Beyza da ölebilirdi..."

Keşke ben ölseydim... Benim ardından ağlayacak ne bir annem vardı ne de babam. Annemin bizi terk edişiyile önce ruhsuz bir kabuk gibi kalan o dağ gibi babam sonrasında aklını yitirmişti. Şimdi ölsem, ne olduğunu bile anlayamazdı. Yatırıldığı hastanede, arada bir onu ziyaret eden kızını dahi tanımadan ölümü bekliyordu. Bir insanın seçimleri, bunca acının doğmasına sebepti. Benim seçimim de Ceyhun'a sebep olmuştu işte...

"Böyle olmasını istemedim..." Dudaklarımdan cansız bir fısıltı döküldü. Kapattığım gözlerim aralanıp karşımdaki adamın dipsiz kuyuyu andıran bakışlarına çarptı.

"Seni uyardım, *Kara* !"

"Sorgun..." Merih'in yanımıza yaklaştığını fark etmedim. Bahadır Sorgun'un kolunu tutup kendine doğru çekerken bizden tarafa bakmadı. "Burnun yeterince bok içinde, yeni bir bela mı almak istiyorsun başına?"

"İspiyoncu muyuz biz, bu nasıl ima? Vatan görevi için hepimiz canımızı ortaya koyduk, ne bu tavrınız, askersiniz siz!" Nur'u sakinleştirebilmek için elimi tutan elini usulca sıktım ama pek işe yaramadı. "Asker gibi davranın!"

"Hepimiz çok üzgünüz, kimsenin kalbi kırılmadan dağılalım!" Daima esprili bir dille konuşan Merih'in ciddiyeti ürkütücüydü.

"Bir kalbin varsa yarın timimin başına geçip komutancılık oynamaya kalkma!"

Bahadır Sorgun'un o içimi oyan bakışıyla yutkunma arzusuyla kavrulsam da bunu yapamadım. Bir bakışı boğazıma sıra sıra yumrular dizmeye yetti.

"Göreve itaatsizlik etmeyeceğim! Çok istiyorsan bunu Cemil Albay ile konuş, istiyorsa gönderir beni." Hakkım varmış gibi kırılgan bir şekilde baktım gözlerine.

"Operasyonda bu konuyu pek önemser gibi görünmüyordun. Kulaklığını çıkartmıştın, götünü kurtarmak için kırmak zorunda kaldığım hani..."

"Kurtarmasaydın!" Nur'un ani çıkışı yine beklenmedikti. Hepimiz şaşkınlıkla ona döndük. "O zaman çok istediğin gibi giderdi Beyza ama demek ki senin

de kalmasından yanaymış gönlün, kırmışsın kulaklığı!"

"Senin dilin çok uzun..." dedi ona dönen Bahadır Sorgun, duygusuz bir sesle.

"Ne yapacaksın, kesecek misin?"

"Nur!"

Nur'u, Bahadır Sorgun'un üstüne yürümeden durdurabildiğim için şanslıydım. Yavrusunu korumaya çalışan bir panter gibi yırtıcı görünüyordu.

"Kızım deli misin sen?" Şaşkınlıkla sordu Merih. Buradan bakıldığında çok çaresiz bir görüntü çiziyordu. Ne yapacağını şaşırılmış gibiydi, ben gibi...

"Deliyim, ne yapacaksın? Tedavi mi edeceksin?"

"Allah şifa versin, kimsenin elinden bir şey geleceğini sanmam!"

"Yeter!" Nihayet dilimi bulabildiğime sevindim. Dikkatle her birine baktım. "Hiç hatan yokmuş gibi beni yargılama Bahadır Sorgun. Böyle olmasını kimse istemezdi, şimdi çekil önümden!"

Onu sol elimle kenara itirmiş gibi yaptıktan sonra yanından geçip gittim. Arabanın önünden dolaşıp yolcu koltuğuna geçtikten sonra sertçe kapıyı kapattım. Elbette tepkisinde haklıydı ama bir yanımdan neden böylesine kırıldığına anlam veremiyordum.

"Bir daha başkasını yargılamadan dönüp kendi pisliğinize bir bakarsınız, beyler. Şimdi müsaadenizle, komutanımı bırakacağım!"

Nur, benim aksime Merih'i gayet ciddi bir şekilde ittirdikten sonra arabanın kapısını açıp aynı ben gibi sertçe kapattı. Ardından yan tarafta bize şaşkınlıkla bakan adamlara doğru arabayı çalıştırdı. Tam Merih'in dizine dokundurduğu an arabayı durdurup onlara tehditkâr bir şekilde baktıktan sonra geri vitese aldı. Geri geri gidip ileride dönüş yaptıktan sonra gözden uzaklaştı.

"Harbiden ruh hastasısn, Merih'i ezecektin!"

"Başıma bela olmayacak olsa ezmiştım çoktan!"

Günün başlamasıyla uyandım. Albay Cemil'in davetine mahzar olduğumdan elimden geldiğince hızlı olmaya çalışarak hazırlandım. Tek kolla her şey tahmin ettiğimden bile zordu. Hazırlanmam bittikten sonra lojmandan çıkıp Albay Cemil'in odasının yolunu tuttum. Beni neyin beklediğini bilmiyordum. Bahadır Sorgun, kulaklığını hallettiyse emre itaatsizlikten yargılanmamam gerekecekti o zaman niye çağırılmışım?

Binadan içeri hızlıca girip ilerledim. Karşılaştığımız askerlerle birbirimizi selamlıyorduk. Sağ kolum malum yaralı olduğundan sol elimle bunu yapmak durumunda kalıyordum. Albay Cemil'in odasının önünde durduktan sonra beklemeden kapıyı çaldım ve komutu duymayı bekledim.

"Gir."

Usulca kapıyı açıp içeri girdim. Albayı selamladıktan sonra gösterdiği koltuğa doğru ilerledim ve onun ardından ben de oturdum.

"Geçmiş olsun, Beyza Yüzbaşım."

"Teşekkür ederim, komutanım."

"Kendini hedef haline getirdiğini işittim." Bakışları dikkatle üstümde oyalanıyordu. Tek yanlış mimiğimi arıyor gibiydi fakat doğruyu olduğu gibi anlatırken bir çekincem yoktu.

"Doğrudur komutanım. O an için yapılması gereken buydu, bende bir askerim yerine kendim yaptım."

"Anladım, üstlerime bu şekilde ileteceğim. Bir sıkıntı çıkacağını sanmam. Operasyon hakkında henüz bilgilendirilmedik. Başımız sağ olsun."

Son cümlesini tekrar ettim. Bana dikkatle baktı, ardından ellerini masanın üstüne koyup birleştirdi.

"İyileşene kadar dinlen. Merih ilgilenecektir Gökbörü ile."

Yutkunamadım. Beni uzak tutmak istediğini elbette anladım. Ekibin bir süre beni görmek istemeyeceğini söylemesine gerek yoktu. Kimse söylemese de tahmin edebilirdim.

"Ben görevimin başına geçebilecek kadar iyiyim, komutanım." Yine de kaçmak yapacağım son hareket bile olmazdı.

"Emin misin?"

"Evet, komutanım."

Bir süre düşündü ve cevap vermedi. Sessizlikle geçen her saniye giderek gerginleştirdim.

"Peki, sen bilirsin Beyza."

Onu selamladıktan sonra odadan çıktım. İçtima için alana doğru yürürken aslında adımlarımın ilk kez geri geri gittiğini fark ettim. Ne olursa olsun kaçamazdım. Kararımın sonucuyla yüzleşmeliydim en nihayetinde. Merih, tüm erlerin önünde duruyordu, o sabah selamlamasını gerçekleştirirken alana girdim. Beni fark etmeye ilk başlayanların sessizliği ile saniyeler sonra koca bir taburun bakışlarının üstüme döndüğünü biliyordum. En son ne olduğunu anlamak isteyen Merih, bana döndüğünde kasıldığını hemen fark ettim. Burada olmamı istemedikleri aşikârı.

"Günaydın, asker!"

"Sağ ol!"

Her şeye rağmen emir demiri keserdi. Beni gördüğüne sevinmemiş olmalarına rağmen hemen selam durdular.

"Başımız sağ olsun!"

İşte kimse buna çıt bile çıkarmadı. Her birine dikkatle baktım. Hepsi beni suçluyordu. Aslında kendim de yeterliydim vicdanım için ama her biri ek bir yük bindirmek istercesine gözlerime bakıyorlardı.

"Asker, cevap ver!"

Arkamdan yükselen gür sesi işittiğimde gayriihtiyari sesin geldiği yöne döndüm. Onu gördüğüm an selam durdum. Beklemiyordum...

"Günaydın, Beyza." Dedi tanıdık bir gülümsemeyle.

"Günaydın, komutanım."

Bakışlarını üstümden çekip arkamızda hazır ol da duran askerlere çevirdi. Her birine dikkatle baktıktan sonra Merih'in yanına gidip durdu.

"Komutanınızı duymadınız mı?" Binbaşı Tulgar Bora Cesurtürk, öfkesini gizlemediği bir ses tonuyla konuşmayı tercih etti. "Madem duydunuz, aynı saygısızlığı tekrarlamayın!"

"Emredersiniz, komutanım!" Hep bir ağızdan yükseldi sesleri.

"Başınız sağ olsun."

"Sağ ol!"

"Şimdi devam edebilirsiniz, Yüzbaşı Merih." Diyerek yanındaki adama döndü.

"Emredersiniz, komutanım." Merih hiç beklemeden cevapladıktan sonra talim alanına yönlendirdi askerleri.

Tulgar Bora bana doğru ilerledi ve önümde durdu. Bakışları acıyla yaralı koluma döndü. Şefkatle elini kolumun üstüne nazikçe yerleştirdi. Hareketiyle gerildiğimi hissettim. Yanlış olduğunu haykırıyordu zihnim.

"İyi misin?"

Sorusuyla bakışlarım ansızın gözlerine çarptı. Bu şefkati yeniden karıştırmazdım. Şu anda karşımda çaylağı ile ilgilenen bir adamdan fazlası olmadığına emindim.

"Daha iyi olduğum zamanlarım olmuştu..." Yalan söylemenin mantıksız olduğunu bildiğimden gerçeği dillendirmek doğru gibi geldi.

"Silah arkadaşlarını yeni toprağa gömdüler. Öfkeleri sana değil, bunun suçlusunu yakaladığımızda içlerindeki yangın da bir nebze dinecektir."

"Hata yaptığım gerçeği hiç değişmeyecek... Onlar terörle mücadele için eğitildi ve ben alıp hiç bilgilerinin olmadığı bir operasyona sürükledim..." Sözümün gittiği yönü beğenmediğinden olsa gerek düşünmeden kesti.

"Sonucunun bu şekilde bitmesini kimse istemezdi, Beyza. Sen doğru bildiğini yaptın yalnızca. Biz askeriz, görevimiz vatanı her türlü kötülükten korumak. Her türlü pisliği bu topraktan temizlemek. Kendini suçlamaktan vazgeç. Bir gün aynı ay yıldızlı, al bayrağa sarılmış tabutta bizi de taşıyor olabilirler."

Sözleri merhem gibiydi ama bunun vicdanımı yumuşatmasına müsaade etmedim. Ceyhun'u bizden alandan hesabını sormadan olmazdı.

"Teşekkür ederim, komutanım." Diyerek ona selam durdum.

"Bunu yapma, Beyza..." dedi acıyla gözlerimin içine bakarken. "Komutanın olarak konuşmuyorum seninle."

Şaşkınlık dalga dalga bedenime yayılırken bir adım geri çekildim. Konuşmanın gidişatı pek doğru görünmüyordu. İma ettiği her neyse onu anlamak istemiyordum. Kalbimi yeniden kırabilecek hiçbir şey istemiyordum. Arkada bırakılmaktan yorulmuştum, arkada kalan olmaktan bıkmıştım...

"Size iyi günler, komutanım."

Bir şey demesine müsaade etmeden hemen hareketlendim. Merihlerin olduğu tarafa doğru adeta koşar adımlarla ilerledim. Aklımda az önceki ana dair hiçbir düşüncesinin dolaşmasına müsaade edemezdim. Bir kez daha aynı yıkımın altında kalamazdım!

"Neydi o, sevgilin mi? Ulan bırakmadı kahramanlık yapayım, deldi geçti adam!" Merih'in sözlerine gülmek istesem de somurttum.

"Sevgilim falan değil, nerenizden uyduruyorsunuz böyle şeyleri?"

"Götümden, öyle güzel ki uydur uydur bitiremiyor!"

Hayretle yanımda duran adama döndüm. Ağzının ayarı yoktu gerçekten. Her an dumura uğratabiliyordu karşısındakini.

"Söyle o güzel götüne, sevgilim falan yok benim! Saçma sapan şeyler uydurup durmasın." dedim ters ters.

"Güzel götüme mi söyleyeyim yoksa Sorgun'a mı?"

Çarpıldığım için birkaç saniye suratına boş boş bakakaldım. İsmi bile tetiklenmeme sebep oldu.

"Bahadır Sorgun'un konuyla ne alakası var?"

"Ulan fındırdeşirken öldürüyorsunuz ya beni!"

"O gevşek ağzına bir tane çakarım, vidayla sabitlemek zorunda kalırlar Merih. Düzgün konuş, ne fındırdeşmesi?" Öfkemi dizginleyemedim. Bir de bu tür dedikodularla uğraşmakla cebelleşemedim.

Yeterince derdim vardı. Operasyonun neye evrileceğinden haberim yoktu. Henüz bir malumat gelmemişti ve bu giderek daha korkutucu bir hal alıyordu. Operasyondan alındığımı öğrensem şaşırırdım artık...

"Tabi tabi... Ne fındırdeşmesi, tabi..."

" *Taallukatını* sikerim senin, on gün ağlarsın! Kes zevzekliği!" (*Hısımlar ve yakınlar*)

Merih ile aynı anda arkamızda duran Bahadır Sorgun'a şaşkınlıkla döndüm. Bu yaratıcılığı başka alanlarda kullansa büyük ihtimalle şimdiye zirvedeydi ama o küfür konusunda gelişmeyi tercih ediyordu. Yanımda küfretmeme kararından da döndüğü anlaşılıyordu...

"Ebene söverim, kalbin kırılır ama Sorgun..." derken alınmış gibi görünüyordu Merih.

"Ebemi de üstüne koyup..."

"Yeter!" diyerek araya girdim daha fazla bunları dinlemekten imtina ettiğim için. "Kendine gel, asker!"

Tek kaşı havalanan Bahadır Sorgun, sorgularcasına bana baktı. Ona bu şekilde hitap etmemden elbette hoşlanmamıştı.

"Rütbem, yüzbaşı..."

"Ben ne istersem o..." Meydan okumaktan geri duramadım. Karşısında bazen dilimi tutmakta zorluk çekiyordum.

"Sevgilinden mi öğreniyorsun bu..."

"Bir daha bu tarz bir imada bulunursanız, ikinizin de uykusunda pek kıymetli uzuvlarına kızgın yağ dökerim!"

Merih, gayriihtiyari avucuyla kasıklarının kapatırken dehşetle bana bakakaldı. Bahadır Sorgun'un ise suratını saran alaycı gülüşü birazdan söylediğim her söze pişman edileceğimi gösteriyordu.

"Pek kıymetli uzvumla görülmemiş bir hesabın var sanırım..."

• Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.

İNSTAGRAM: dilanwattpad (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayınnnn.)

DREAME: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

Yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayın, öptüm xoxo

V  Aşkın Şafağı

Bu kitaptaki tüm karakterleri ve olayların gerçek kişi, kurum ve kuruluşlarla ilgisi yoktur. Kullanılan kurumlar yalnızca isim olarak kullanılmış olup gerçek misyon ve vizyonlarına birebir karşılık gelmemektedir. Benzerlikler yalnızca rastlantısalıdır. Kurgu tamamen hayal ürünüdür.

SINIR: 75 OY / 350 YORUM

BEENN GELDİİMMM

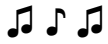
Yine yazarken çok eğlendiğim bir bölüm oldu. Umarım sizler de çok beğenirsiniz ♥

Keyifli okumalar dilerim ♥

ÖPTÜM XOXO

BEŞ | Aşkın Şafağı

Emre Aydın - Belalım

Merih'in hareketine gülmekle Bahadır Sorgun'un sözlerine dumura uğramak arasında bir yerde asılı kaldım. Bakışlarım hayretle yan tarafımdaki adama döndüğünde ne diyeceğimi bilememek benim için yeni bir şeydi. En nihayetinde hazır cevap bilinirken karşısında suspus kesilişimi elbette yadırgıyordum.

"Şahsi algılama, Sorgun. Beyza Yüzbaşım benim de kıymetli uzvumu tehdit etti!"

Neyse ki imdadıma Merih yetişti. O düşük çenesi ilk kez bir işime yaradı. Kıs kıs sırtarak Bahadır Sorgun'un sinirlerini iyice geriyordu. Bu da elbette benim işime geliyordu.

"Merih Yüzbaşım haklı, neden şahsileştirdin ki olayı, Yüzbaşı Bahadır Sorgun?"

Homurdanmaya benzer bir ses çıkarttıktan sonra öfkeyle bakışları benden çekip Merih'e çevirdi.

"Ulan Merih, o gevşek ağzını çoğaltıp her kopyasını ayrı ayrı sikeceğim en son!"

Gözlerim fal taşı gibi açılırken bakışlarımdaki şaşkınlıkla ona döndüm. Bu adam... Ah bu manyak herif...

"Şu kabiliyetini farklı bir alanda kullansan da işimize yarasa bari, Bahadır Yüzbaşım."

Öfkeli bakışları yeniden bana döndüğünde sözlerimden pek hoşlanmadığını elbette anladım. Onunla bu şekilde konuşmamdan nefret ediyordu. Umurumda değildi benim hoşuma gidiyordu.

"Sana ne lazım, Beyza Yüzbaşım? Senin için hangi alanda faaliyet göstermesini istersin şu ağzımın?"

Öyle bir söz ediyordu ki konuştuğuma bin pişman ediyordu her seferinde beni. Tam dişime göre bir rakipti aslında. Sürekli çatışma halinde olmak her ikimizi de yeteneklerimiz konusunda tetikte olmaya, gelişmeye iterdi. Onunla çatışmaktan bu yüzden tuhaf bir zevk alıyordum.

"Mümkünse işimiz için..." Sesim nereye kaçtıysa artık mırıldanma gibi döküldü dudaklarımdan sözcükler.

"Mümkün değilse?"

"Sanırım bu konuşmada ben artık fazlalığım!" Farkındalık ile konuşan Merih ikimizin aynı anda kendisine dönmesine neden oldu. "Sorgun niyeti bozmuş, Beyza Yüzbaşım. Siz götü kollayın!"

Normalde sinirlenmem gereken sözlere kahkaha atarken buldum kendimi. Bu cümleyi söyleyebildiğine inanamıyordum. Gözümden yaş gelene kadar katıla katıla güldüm deyim yerindeyse. Bahadır Sorgun ise hiç oralı değildi. Somurtmakla meşgul görünüyordu.

Kıstığı gözleriyle öfkeyle Merih'e bakarken mırıldandığı sözleri işittim. "Kulpuna soktuğumun göt lalesi!"

"Yeter, gerçekten yeter!" Daha fazla öylece duramayacağımı anlayıp derhal yanlarından ayrılmak üzere harekete geçtim. "İşim gücüm var, iki tane çocukla uğraşamam!"

"Dikkat et Beyza Yüzbaşım..." diye arkamdan seslenen adama merakla döndüm, neye? "İşin de gücün de ben olmuşum."

Kendimi kontrol edemesem çenem zeminle buluşacaktı şaşkınlıktan ama neyse ki kendime hâkim oldum. O kendini beğenmiş ifadesine bakarken derin bir nefes aldım. O ifadeyi dağıtmaktan onur duyacaktım.

"İşim de gücüm de sensin malum senden de ben sorumluyum, *Kızıl* . Beni yeniden kışını toplamak zorunda bırakma!"

Hızlı adımlarla askerlerin idman yaptığı alana ilerledim. Onları talim alanına yönlendirmesi için çavuşa emir verdikten sonra o tarafa geçtim. Merih'te kendi ekibinin başına geçmişti. Bahadır Sorgun ise çıtını bile çıkarmadan yanımıza gelip askerlerin arasına karışmıştı. Olması gerektiği gibi...

Bakışlarım üzerinde her adımını dikkatle izlerken iplerin olduğu tarafa doğru yürüdü. Kalın ipi tuttuktan sonra bana dönmesiyle nevrime şaşıtı. Edepsiz bir ifadeyle bana ipi işaret etti ve ardından koca iki eliyle ipleri kavradı. Bedenini yukarı doğru çekerken nefesimi tuttuğumu fark ettim. En olağan halde bile erotik birtakım durumlar yaratabilmesine inanamıyordum! Derhal bakışlarımı kaçırdım ve bir daha ona bakmadım.

İşimiz bittikten sonra askerleri yemek yemeleri için gönderip odama doğru yola çıktım. Şimdilik bir şey yokmuş gibi görünse de ekibimdeki herkesin bakışlarında bir ifade yakalamayı başarmıştım. Ansızın bakışlarında beliren o hayal kırıklığı bir çift el gibi boğazıma dolandı, her geçen saniye sıkılaşıyordu tutuşu. Yaptığım hatanın bir affı yoktu, biliyordum.

Odamda oturduğum sırada bir asker kapımı çaldıktan sonra içeri girip hızla selam durdu.

"Beyza Yüzbaşım, Cemil Albayım sizi odasına çağırmamı emretti."

Daha sabah görüştüğümüz için bu durumu garipsesem de derhal harekete geçtim ve hızlıca odasına gittim. Beni bekleyenin kötü bir şey olmamasını dilemekten başka çarem yoktu, kötü tek haberi duymaya mecalim de...

"Yeniden hoş geldin, Beyza Yüzbaşım."

"Hoş bulurum umarım, komutanım." Derken titreyen sesime mâni olamadım.

"Buyur geç otur."

Dediğini yaptım. Teşkilattan haber geldiğine emindim ve bu haberin olumsuz olma ihtimali çok daha yüksekti. Her geçen saniye daha fazla gerildiğimin farkındaydım ama elimde değildi. Bu sefer kendimi kontrol etmekte zorlanıyordum.

"Teşkilattan bir yazı geldi, görevinle ilgili..." Nefesimi tuttum ve diyeceklerini beklemeye başladım. "Terörle mücadele ekibiyle göreve katılman konusunda kimsenin bir soru işareti yok, sıkma canını. O konuda sana güvenmeyi biz seçtik ve eğer bir suç varsa bu hepimizindir. Şimdi asıl konu şu, çok önemli bir uyuşturucu baronunu elimizden kaçırmış bulunuyoruz ve elimizde onu tutuklamaya yetecek bir delil yok. Nur'u yeniden oraya gönderebilmemiz de mümkün değil çünkü ifşa olduğuna eminiz."

"Ben de ifşa olmuş olabilirim..." Sözcükler dudaklarımdan cansız bir şekilde döküldü.

"Nasıl?"

"Bilgi almak için Nur'un yanına gittiğim gün patron denilen adam benim gazeteci olduğumdan şüphelendi ve odasına götürdü..." Her şeyi olduğu gibi anlattım. Dikkatlice beni dinleyen adamın çatılan kaşları korkmam gerektiğinin sinyalini veriyordu.

"Gerçek kimliğini öğrenmesi mümkün değil, sen burası dışında kalan herkes için devletin sana verdiği kimlik neyse osun! Pelin Korhan'sın! Senin ifşa olduğunu düşünmüyorum."

Umarım öyledir, umarım bu dikkatsizliğimin bedelini Ceyhun ödememiştir...

"Yine de oraya gitmem risk taşıyor."

"Oraya yalnız gitmeyeceksin," diyen adamın dudaklarını süsleyen gülümseme korkutucuydu ve korkmam gerektiğini anlayacak kadar zekiymdim. "Bahadır ve Merih sana eşlik edecek..."

Operasyon için gözlem görevi bize düşüyordu. Kılık değiştirerek sanki normal bir akşam eğlencesi için o bara gitmişiz gibi gösterecektik. Merih'in zaten sıkı bağlantılarının olduğunu da biliyorduk.

"Daha önce locada oturduğundan elin kolun uzundur senin, Yüzbaşı Merih." Nur'un manidar bakışlarına eşlik eden manalı sözlerine kıkırdamadan edemedim.

"O anı hiç unutmayacaksın değil mi?" Çaresizce soran Merih'e gariptir bir üzülesim geldi.

"Unutmak mı? Telefon anteni si..."

"Gördün mü ulan, niye hakaret edip duruyorsun şeyime?"

Hayretle konunun ne ara buraya geldiğini anlayamayarak ikisine bakakaldım. Tam yanımda duran Bahadır Sorgun ise her gün gündüz kuşağı

programı izliyormuşçasına normal karşılıyordu olanları ki tepkisizdi.

"Neyine, bamyaya mı?" Nur'un şuh kahkahasına karşılık kocaman açılmış gözlerle ona bakakaldım.

"Nur!" dedim uyarır tonla ama Nur pek oralı değildi.

"Merih'in şeyinden bamyaya diye bahseden birini ilk kez görüyorum..."
Bahadır Sorgun'un müthiş sıradan yorumuyla bu sefer de şaşkınlıkla ona döndüm. "Genel de pek övünürdün, Merih..."

"Silsilesini siktiğimin hayatına bak, madara olduk! Ulan görmedi ki, Sorgun'um yemin ederim seni aldatmadım!"

"Siktir git şuradan, gevşek!"

Nur, sanki aydınlanma yaşamış gibi bir ifadeyle ikisine döndü. Dudaklarını saran o şeytani gülümseme ile tüm bedenim kasıldı. Şimdi hiç olmadık bir şey söyleyecekti. Yaklaşan kıyametin ayak sesleriydi sanki o suratındaki ifade... Yine Merih zararlı çıkacaktı!

"Eş cinsel olduğunuzu bilmiyordum, benim hatam. Size mutluluklar dilerim ama umarım Merih pasiftir yoksa yazık sana Bahadır Yüzbaşım..."

Bahadır Sorgun'un kahkahası öylesine yüksek ve beklenmedikti ki koridorda yankılandığına emindim aynı şaşkınlığım gibi. Merih'in ise sarı teni öfkeden mi utançtan mı bilinmez kıpkırmızı kesilmişti. Bu hallerine inanamayarak bakıyordum. Ben hariç hepsi pek eğleniyor görünüyorlardı. Gerçi Merih için de geçerli değildi bu...

"Merih, kırk yıllık malzeme verdin bana. Kadınların senden bu kadar şikayetçi olduğunu bilmiyordum."

"Hay sokayım, yok öyle bir şey bilader niye inanmıyorsun? Bu kadını istemedim ondan bana garezi var!"

"Ay ben sana çok mu meraklıydım, duyan da sanacak ejderhası var!"

Bahadır Sorgun'un kahkahası şiddetlenirken artık gözlerinden yaş geldiğini gördüm ve inanamadım. Gerçekten bu kadar eğleniyor muydu?

"Lütfen susun, bu iğrenç muhabbete daha fazla katlanmak istemiyorum. Nur, sakın ağzını açayım deme!"

"Muhabbetimiz sarmadı komutan hanımı..." dedi alayla Bahadır Sorgun.

Ağzımı açmış bir laf edecekken odaya gireni gördüğümde susmayı tercih ettim. Kesinlikle bu muhabbete şahit olmasını istemezdim. Burada oluşunu anlamlandıramadan ona bakmayı tercih ettim. Niye gelmişti?

"Benimle gel, Beyza. Benim muhabbetim saracaktır!"

Yutkunamadım. Bahadır Sorgun'un birazdan kırmızı beze saldıracak bir boğa gibi karşısındaki adama bakışı gözümünden kaçmadı. Nefretinin somut hissedilir bir hali vardı. O konuşmadan sonra aksi beklenemezdi.

"Komutanım, bir mesele mi var?" diye sordu merakla Nur. "Görev için Yüzbaşı Bahadır Sorgun ve Yüzbaşı Merih'e hızlandırılmış bir eğitim vermemiz gerekiyor."

"İkisinden birine ihtiyaç yok çünkü Beyza'ya ben eşlik edeceğim, Nur."

Gıcırdayan diş sesini işittiğimde başımı yeniden Bahadır Sorgun'a çevirdim. Çene kaslarını öyle bir sıkıyordu ki çenesinde deri yokmuşçasına her bir kasını, kemiğini seçebilmek mümkündü. Öfkesini daima diri tutan bir adamdı anlaşılan. En son ona söylediği sözleri hâlâ sindirebilmiş görünmüyordu. Ki sindirilebilecek bir yanının da olmadığı aşikârdı.

"Emredersiniz, komutanım."

Tulgar Bora, bana hâlâ hareket etmemi beklercesine bakıyordu. Daha fazla öylece duramayacağımı bildiğimden hareketlendim. Bahadır Sorgun, yanından geçerken bileğimi sıkıca kavradığında neye uğradığımı şaşırdım. Bu adam delirmişti!

"Beyza'ya ben eşlik edeceğim, komutanım."

Nur'un dudaklarından kaçan şaşkınlık nidasına benzer bir ses çıkardım. Dehşetle ona dönüp ne yaptığını anlamaya çalıştım. Capcanlı bir nefretle parlayan kuzguni gözleri aman vermeyecek gibi görünüyordu. Bu neyin gövde gösterisiydi?

"Sen emre itaatsizliği huy edinmişe benziyorsun, Yüzbaşı Bahadır Sorgun fakat bil diye söylüyorum burası benim çöplüğüm!"

Hiç beklemeden bu gösteriye katılan Tulgar'a dönerken burada ne olduğunu anlamaya çalıştım. Gerçekten benim bilmediğim bir şey olmadığına inanmakta güçlük çekiyordum.

"Görev Albay Cemil tarafından verildi, bu konuda değişiklik yapıldığı dair bilgi bana iletilmedi, komutanım." Derken herkesi sakinleştiren bir şeyler söylemeyi ummuştum.

Bahadır Sorgun'un suratına yayılan gülümseme zaferi andırırken Tulgar Bora'da hayal kırıklığının emareleri mevcuttu. Ne oluyordu Allah aşkına, doğru olanı söylüyordum işte.

"Ben katılmak istediğimi söyledim..."

Ne diyeceğimi bilemedim. Yine kandırılmış gibi hissetmekten ödüm kopuyordu, aynı acıları yeniden yaşamaktan deli gibi korkuyordum. Yeniden arkada bırakılmış o kişi olamazdım...

"Merih ve Bahadır Sorgun'a hızlandırılmış bir eğitim vermek zorundayım. Görevle ilgili konuşmayı burada yapabiliriz, komutanım. Hem onlar da bilmeleri gerekeni öğrenirler."

Kıs kıs sessizce gülen Merih, bunu sanki kimse anlamamış gibi arkasını döndü. Nur ise çıtını bile çıkarmadan olduğu yerde duruyor yere bakıyordu. İkisinin de şu anda halinden pek memnun olduklarına emindim. Skor takip eden taraftarlardan farkları yoktu.

"Teşkilattan iki arkadaşımız daha bize eşlik edecek. Gece ve Öykü, gelin lütfen..." Sözleri tam gözümün içine bakarak söyledi. "Eşlik edeceğimiz ekip arkadaşlarımız. Görevin detayları ve rolleriniz önceden belirtildiği gibi

kalacak. Kalabalık bir grup eğlenmeye gitmişiz gibi olacak. Kulaklıklar kulağınızın içine gizlenecek ve üstünüze mikrofon yerleştirilecek..."

Operasyona dair her şeyi kısaca, basit bir şekilde anlattı Tulgar Bora. Bu anlar boyunca gözünü dahi kırpmadan bana bakmayı seçti. Elbette bakışlarımı an dahi kaçırmadan ona baktım. Durmam gereken sınırı artık çok biliyordum, sayesinde. Şimdi kendisi istese bile o sınırı geçirtmezdim. O kızgın ateşle dolu yolda bir kere yürüdüm, tekrar yürümezdim. Yananın sadece kendi ayak tabanlarının olduğunu bilmekten daha fazla kalp kıran bir şey olamaz...

"Her şey anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı, komutanım!" Biz hep bir ağızdan yanıt verirken Bahadır Sorgun'un sessiz kalması elbette gözümden kaçmadı ama bir şey söylemedim.

Hazırlanmak için Nur ile odadan ayrıldım. Koridorda yürüdüğümüz süre boyunca zar zor sessiz kalmayı başaran Nur, kıyafet değiştireceğimiz odaya girdiğimiz an ağzını açtı.

"Tulgar hâlâ sana yanık, onu anladık da bu Bahadır Sorgun ne iş?"

"Nefes al." Dedim alaylı bir sesle. "Ne olmuş Bahadır Sorgun'a?"

"Bilmem, bileğini kavrayıp seni neredeyse kucağına çekmek üzere oluşunun sebebini sen açıklarsın diye düşünmüştüm!"

"Yok artık devenin dikenini!" derken yerimden fırladım. "Saçmalama!"

"Kızım sen kör müsün? Dışısı için dövüşen makat maymunu gibi birbirlerinin üstüne atlayacaklardı neredeyse ve bunu bir tek sen fark etmedin öyle mi?"

Homurdanmaya benzer bir ses çıkarttıktan sonra pes etmişlikle koltuğa çöktüm. İnkârın bir anlamı yoktu hele de Merih'in aleni ikazından sonra...

"Fark ettim ama etmemiş gibi davranmak daha kolay."

"En azından aptal dizi karakteri olmadığına sevinmeliyim sanırım..."

Gözlerimi devirdikten sonra sıkıntılı bir nefes verdim. O esnada giyebileceğim birkaç kıyafet seçeneğini suratıma fırlatmayı seçti sevgili arkadaşım. Fırlattığı kıyafetleri tek elimde kaptıktan sonra söylene söylene soyunma odasına gittim.

Elbiselere bakarken nutkum tutuldu. Nur'un zevkli (!) ellerine kendimi bıraktığıma inanamıyordum.

"Beğendin mi?" Eğlenen ses tonundan da anlaşılacağı üzere intikam alıyordu.

"Bu elbiselerin kalanı nerede, kestir mi?"

"Bunu beni eskort yapmadan düşünecektin Beyza Hanım, kendi zehrinin tadına bakma zamanın gelmişti!" Sözlerinin ardından şuh bir kahkaha attı.

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. Bu kız akıllanmazdı. Daha fazla bir şey söylemeden siyah, ip askılı elbiseyi elime aldım. Üstüme oturtuktan sonra sırtındaki çapraz ipleri en altından tutup sıkıca çektikten sonra bağladım. Boyu idare ederdi, bu gece frikik vermemeyi ummaktan başka çarem yoktu. Göğüs dekoltesi de... Bunun üstüne daha fazla düşünmemeyi kafama yazıp odanın içine geri döndüm.

"Afet olmuşsun, afet! Gel buraya saçını ve makyajını yapalım." Yüzüne bakakaldığımı fark edince beni bileğimden tutup aynanın önündeki sandalyeye kadar çekiştirdikten sonra sandalyeye adeta itti. "Sayende öğrendik her şeyi malum beni eskort yaptığın zamanlar..."

"Bunu bir ömür boyu söyleyeceksin değil mi?" Çaresizlikle sorduğum soruya karşılık şeytani bir şekilde sırtıttı.

"Hem de hiç yılmadan!"

Sohbet eşliğinde kısa sürede saçımı ve makyajımı da yapan Nur'a hayretle baktım. Saçlarımı şekillendirdikten sonra dağınık bir şekilde toplamış ve

gözlerime oldukça dikkat çekici buğulu bir makyaj yapmıştı. Elindeki kırmızı rujla bana gülümsemesini aynadaki aksinde gördüğümde hemen itiraz etmeye başladım.

"Göz makyajı yeterince iddialı değil mi? O ruja gerçekten ihtiyaç var mı?"

"Var var, kimse dudaklarından gözlerini alamayacak. Gel buraya!"

Kaçma girişimlerimin tümü Nur tarafından bertaraf edildikten sonra önce çerçevelediği dudağıma kan kırmızısı rujı sürüp ardından bir iki adım uzaklaştı ve eserini seyreden ressam edasıyla bana baktı.

"Taş gibisin, taş!" Elini uzatıp ayağa kalkmaya yardım etti. O esnada kalçama bir şaplak atmayı ihmal etmedi, elbette! "Kasa da kasa ha!"

"Bir gün ciddi anlamda elimde kalacaksın!"

"Bana bayılıyorsun, numara yapma şimdi." Dedikten sonra yanağımdan bir makas alıp önüme ipli topuklu ayakkabıları itti. "Buyur, bunları giyeceksin."

"Kızım ben daima postal giyen bir kadını, bu kadar yüksek topukluyla nasıl yürümemi bekliyorsun?"

"Bahadır'ın koluna girmen için bir bahanen olsun istedim."

"Çıldırtacaksın sen beni!" diye çığlık attım dayanamayarak.

Sözlerime karşılık alayla kahkaha attı. Ona öfkeli öfkeli baktıktan sonra ayakkabıları da ayağıma geçirdim. İplerini dizimin biraz altına kadar bağladıktan sonra düzelttim ve ayakta dengede durabilmek için muntazam bir çaba sarf etmem gerekti.

"Gel boydan gör kendini." Diyerek çekeledi beni Nur.

"Çekiştirip durma sinek gibi yapışacağım yere göreceksin!"

Aynadaki aksimi görünce şaşkınlık dolu bir nida döküldü dudaklarımdan. Bu kadın gerçekten ben miydim? Ne kadar da farklı görünüyordum. Daha

telaşsız, tasasız ve dertsiz. Sanki gerçekten eğlenmeye giden genç bir kadın gibi...

"Bahadır da Tulgar da bu gece sağ çıkar umarım!" Ona döndüğümde işaret ve orta parmaklarını birbirine dolamış dilekte bulunurken buldum.

"Sen zır delisin, Merih haklı."

"O *Bamyanın* haklı olduğu tek bir konu bile yok!"

"Gördün mü bamyayı?" diye sordum arsız bir edayla.

"Tahmin..."

Herkesin hazırlandığını düşünerek odadan çıktık. Toplantı odasına geldiğimizde orada Öykü ve Gece'yi görüp selamlaştık. Erkekleri beklerken kısa bir havadan sudan konuşma gerçekleşti. Birkaç bilgi alışverişinin ardından nihayet teşrif edebilen adamlar kapıda görüldü. Hepimiz bakışlarımızı o tarafa çevirdik.

Bahadır Sorgun ilk dikkatimi çeken kişi oldu, nedense... Üstten birkaç düğmesini açık bıraktığı bedenine güzelce oturan siyah bir gömlek ve siyah keten bir pantolon tercih etmişti. Koltuk altı silah kılıfı takamadığından olsa gerek onun yerine pantolon askısı tercih etmişti. Oldukça... Yırtıcı görünüyordu!

Ona olan dikkatli bakışlarımı fark ettiğiniz göz göze geldiğimizde bana attığı manidar bakışlardan anlayabiliyordum. *Evet, seni süzüyordum!*

Gerçi onun da farkı yok gibi görünüyordu. Yakıcı bakışları altında kavrulmamak zordu. Kurşun gibi delip geçiyor içimde bir oyuk bırakıyordu. İçimde kıpırdanan bu hiç hayra alamet olmayan hisleri zihnimin karanlık köşelerine gömdüm. Bakışlarının üstümdeki tahrik edici etkisini düşünemezdim. Şimdi sırası değildi. Nihayet onca bel altı sözden sonra aklımı bulandırmıştı. Sağlıklı bir şekilde düşünemiyordum!

Merih bir ıslık çaldıktan sonra yanıma geldi ve şöyle bir süzüp, "Bahadır Sorgun sen şimdi naneyi yemedin mi?" diye sordu.

"Mezarının merteğini sikeyim, Merih." *(Mertek: yapıda kullanılan, dört köşe ya da yuvarlak, uzun ve kalınca ağaç.)*

"Mezarımda huzur ver bari!"

"Herkes hazır mı?" Tulgar Bora, hazır bir şekilde odaya girip herkese baktıktan sonra bana döndü. Beğeni dolu bakışlarını görmemek mümkün değildi. "Bunca yıldır tanışıyoruz seni hiç böyle görmemiştim..."

Bilinçsizce olduğuna inandığım sözleri söylemesiyle yüzümün yanmaya başladığını hissettim. Onca insanın içinde söylenecek söz müydü canım bu?

"Çok bakma kız, nazar değer..." diyerek kendince espri yaptı Merih.

Tulgar Bora'nın ters bakışıyla suspus kesildi. Hemen ardından operasyon için harekete geçtik. Nur ile vedalaştıktan sonra kiraladığımız limuzine bindik. Parası bol, züppe zenginler gibi davranacaktık bu yüzden lüks bir limuzin bize eşlik ediyordu. Arkada Merih'in yanına oturdum hiçbir şey söylemeden.

"Beyza, canıma kastın mı var?"

Fısıldadığı soruyla şaşkınlıkla ona döndüm. Demek istediğini gerçekten anlamadım.

"O da nereden çıktı şimdi?"

"Bahadır Sorgun'un bakışlarını görüyor musun?"

Gayriihtiyari başımı çevirip ona baktığımda Merih'e olan bakışlarını yakaladım. Gerçekten tehditkâr görünüyorlardı.

"Sen demedin mi kolla götü diye, kolluyorum işte!"

Sanki komik bir şeymiş gibi güldüğünde Bahadır Sorgun'un aniden yerinden kalkmasıyla ikimizde korkuyla kalakaldık. Hiçbir şey demeden

gelip boş olan yanıma oturdu ve bu hareketiyle ikimizi de dumura uğrattı. Ben şimdi bu hareketlerden çıkarım yapmayacaktım da ne yapacaktım acaba?

"Timimdeki köstebeği hâlâ bulamadığına göre sanırım yanıldınız, Beyza Yüzbaşım." Herhangi bir çıkarım yapmaktan beni anında vazgeçiren cümlesine müteşekkirdim. Onun derdi bambaşkaydı.

"Öncelikle bu fikir bana ait değil, *Kızıl* !" Hemen sözümü kesti.

" *Pençe* !"

"Ayrıca henüz bulamamış olmam bulamayacağım anlamına gelmiyor belki de çok yaklaştım, nereden biliyorsun, *Kızıl* ?" Kesinlikle bir adım bile yakın değildim. Öyle güzel eğitilmişlerdi ki gerçekten bir köstebek varsa çok iyi gizleniyordu!

" *Pençe* !"

"Boş boş çıkarım yapmakla ilgileneceğine operasyona odaklan, *Kızıl* !"

" *Pençe* ulan, benim kod adım *Pençe* !"

Gözlerinin içine sırtarak baktım yalnızca. Elini kaldırıp burun kemerine yerleştirdikten sonra gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Benimle uğraşmaması gerektiğini bir gün öğrenecekti. Çünkü kolay kolay yutulmazdım. Gerekirse boğazında bir kemik olurum!

Mekânın önünde duran limuzinden ilk inen Tulgar Bora oldu. Ardından inen Gece ve Öykü'ye nezaketle yardımcı oldu. Merih'in arkasından Bahadır Sorgun da indiğinde ayağa kalktım. Şu lanet topuklularla başımı derde sokmadan inebilmek için bildiğim tüm duaları ettim.

Arabanın kapısına geldiğimde Tulgar Bora'nın elini uzatacağını anladım. Ben daha ne yapacağıma karar vermeden hemen sağımda bekleyen Bahadır Sorgun'un belimden tutmasıyla nevrime döndü. Bu deli ne yapıyordu? Beni ağırlıksızmışım gibi tutup hemen yanına indirdikten sonra bedenine yasladı ve koluyla belimi sardı.

"Yürürken bana tutun, düşüp bizi rezil etmeni istemeyiz."

Gülümserken buldum kendimi. Yaptığı her hareketi doğrusunu anlamayayım diye sözleriyle yanlışladığını fark etmediğimi sanması komikti. Yardım ettiğini kabul edemeyecek kadar da gururlu...

"Teşekkürler, *Kızıl* ."

" *Baş Belası* ..." diye mırıldandı.

Tulgar Bora'nın bakışları eşliğinde onun önünden ilerlemeye başladık. Sanki çok samimi bir çift gibiydik. Güvenlikten Merih sağ olsun hiçbir sıkıntı yaşamadan geçtikten sonra bizim için ayarlanan locaya geçtik. Bahadır Sorgun beni hemen yanına oturtuktan sonra dizimden tutup yanına doğru çekti. Bakışlarımı kaldırıp ona baktığımda dikkatle beni seyrettiğini gördüm.

"Bir şey mi diyeceksin, *Pelin* ?" Sahte ismimi alaylı bir şekilde tonlaması dudaklarımda çarpık bir sırıtışın oluşmasına neden oldu.

"Birçok şey söyleyebilirim ama üstümdeki mikrofon sebebiyle sessiz kalıyorum, Sorgun." Ona ilk kez yalnızca ikinci ismini kullanarak hitap ediyordum. Normalde ya ikisini birden ya da yalnızca ilk ismini tercih ederdim ama operasyon boyunca kullanacağı isim buydu.

"Ne güzel de yakıştı diline ismim..." Yalandan flört ettiğini bilsem de heyecanlanmamak çok zordu.

Siparişlerimizi almaya gelen garson sayesinde bu sohbetin bitmesine sevindim. İlk sipariş için herkes alkollü bir şeyler içecekti dikkat çekmemek adına. Fazla da kaçırmak istemiyorduk tabi...

Çok eğlenen bir grup gibi gelen içkilerimizi içerken masadaki herkesin ne kadar da iyi oyuncular olduğunu keşfettim.

"O zır deli hatunla da bu masada tanıştık ilk kez işte. Sonra bana küfretti gitti. Elbette erkeklik ya hesabını sormaya peşinden gittim. Kevgire çevirdi yemin ederim, kevgire!"

Merih'in sözlerine gerçek bir kahkaha attım. Nur'du bu, yapardı.

"Hak etmişsindir sen," diyerek takıldım hemen Merih'e.

"Çok dokundu biliyor musun, Be..." Hemen duraksadı ve boğazını temizledi. "Pelin. Görmeden etmeden yaftaladı benim ufaklığı."

"Melih!" Tulgar Bora'nın uyarısıyla ona döndüm. Merih kendi için bu ismi seçmişti.

"Eğleniyoruz işte Bora, kasma bu kadar." Derken rolümün hakkını veriyormuş gibi davransam da gerçekten düşündüklerimi dile getiriyordum. "Ufaklık mı?"

Soruma Bahadır Sorgun bir kahkaha patlattı yine. Nedense bu konu onu gerçekten çok eğlendiriyordu.

"Yani ufaklık dediysem... Şey... Öyle gerçek manada değil..."

"Ufak atta civcivler yesin, Melih."

Gece ve Öykü gülüşmemize katılıyor olsa da pek sohbete dahil olmuyorlardı. Malum bu sohbet gerçeğe bulanmıştı.

"Kış ayazında sığır sikiyle dövselerdi de bu adamın ağzına maskara etmeselerdi keşke..." diyerek üzgün bir şekilde hayıflandı Merih.

"Masada hanımefendiler var, hayvan! Sözlerine dikkat et artık!"

"Sizden özür dilerim hanımlar, Pelin zaten artık buna alıştı bizden biri."

Ona dönüp ters ters baktım.

"Onun yanında sürekli küfür mü ediyorsunuz?" Tulgar Bora'nın öfkesinin gerçek olduğunun farkında olmalarını ümit ediyordum.

"Estağfurullah, ben genel de çok açık seçik küfür kullanmıyorum onun yanında ama Sorgun sağ olsun bilmediği bir şey kaldığını düşünmüyorum!"

Tulgar Bora'nın kendisine dönen ters bakışlarını yakalayan Bahadır Sorgun'un bir kaşı havalandı sorgularcasına.

"Seni alakadar eden kısmı?" diye sorarken kendini rolüne pek fazla kaptırmış görünüyordu.

"Seni..."

"Sorgun, dans edelim hadi!" Diyerek araya girmek zorunda kaldım.

İkisi birden şaşkın bir şekilde bana döndüklerinde ne dediğimi idrak edebildim. Başka bir şey söyleyemez miydim gerçekten?

"Olur, tabi edelim." Derken Tulgar Bora'nın gözlerinin içine keyifle bakıyordu.

Ayaklandıktan sonra elini bana doğru uzattı. O an kalbim göğüs kafesimi dövmeye başladı. Derin bir nefes çekmeye çabalayıp uzattığı elini tuttum. Piste doğru yürürken yine belimden tutarak yürümeme yardımcı oldu.

"Tulgar Bora'yı kızdırmak istemezsin..." diye mırıldanırken piste ulaşmıştık.

Beni belimden tutup çevirdi ve bedenlerimizi birbirine hapsetti. Böyle bir hareket beklemediğim için ağzım açık bir vaziyette yüzüne bakakaldım.

"Aksine, istiyorum!" Kendinden emin çıkan ses tonunun hemen ardından hareketlendi.

Bedenlerimiz onun hareketiyle salınmaya başladı. Gerçekten dans ettiğimize inanamıyordum. Şaşkınlıkla gözlerine bakıyor olsam da çoktan kendimi ona bıraktığımın farkındaydım. Onu durdurmuyordum en nihayetinde...

"Klasik bir yarış mı?" diye sorarken sesim eğlenir gibi çıktı.

"Yeneceğimi bildiğim yarışa katılmam, *Kara* ."

Tek kaşım havalandırken o kendini beğenmiş sırıtışına takılı kaldı bakışım.

"O zaman derdin ne?"

"Belki de eski sevgilinle derdimiz ortaktır, *Baş Belası* ."

Derin bir nefes aldıktan sonra kendime sinirlenmemem gerektiğini ve nerede olduğumuzu anımsattım. Aksi takdirde bu iri kıyım adama çelme takıp yere düşürmem an meselesiydi, hem de bu topuklulara rağmen!

"Eski sevgilim falan değil!" diye tısladım sıkılı dişlerimin arasından.

"Tamam tamam," dedi teslim olurcasına. "Platonikti galiba..."

Hiç düşünmeden karın boşluğuna bir tane geçiriverdim. Gerçekten kaşınıyordu ve ben onu seve seve kaşırdım.

"Ah... Sakin ol, cadı!" Kollarımı tutup beni zapt etti ki yeniden ona vuramayayım.

Bedenlerimizin bu hareketiyle arasından hava bile geçecek boşluk kalmadığından kalp ritmim düzensiz bir hal aldı. Aralık dudaklarımdan bir soluk çekerken alttan ona bakmayı ihmal etmedim.

"Bakma bana öyle, *Baş Belası* ." İkaz eder gibi döküldü sözcükler ağzından.

"Nasıl bakıyorum?"

"Her şeye razıymış gibi..."

Nefesim kesildi sözlerini işittiğim an. Boğuluyormuş hissi çepeçevre sararken beni tutmasına minnettardım çünkü tek başıma ayakta durabileceğimi zannetmiyordum. Her şeye razıymış gibi... Hayır, kesinlikle hayır!

Dikkat çekmemeye çalışarak ondan uzaklaşmayı başardığımda hâlâ ona bakıyordum. Bu sefer değil, yeniden aynı aptallıkları yapmazdım artık. *Yapmazdım, değil mi?*

"Tuvalete gitmeliyim."

Ondan uzaklaşıp tuvalet tabelasını takip ettim. Dar ve loş kırmızı ışıqla aydınlatılan koridora girdiğimde derin derin nefes aldım. Bana neler oluyordu? Bir an önce toparlanıp kendime gelmem gerekiyordu. Ayaklarım yere sağlam basmak zorundaydı, başka şansım yoktu. Ben ayaklarım yerden kesildikten sonra sertçe en yüksekten nasıl zemine çakıldığımı ne ara unutmuştum sahiden?

Elimi soğuk su ile yıkadıktan sonra önce enseme ardından yanaklarıma bastırdım. Aynadaki aksime bakıp kendime gelmem için ikna ettikten sonra doğruldum. Derin bir nefes aldım ve kapıdan çıktım. Koridora adımımı attığım anda, karanlıkta kalan tarafından yakalanan bileğimde bir çığlık attım ama gürültünün içinde yutulup gitti sesim. Beni sertçe çeken kişi sırtımı duvara dayayıp üstüme eğildiğinde şaşkınlıkla suratına bakakaldım.

"Böyle kaba saba bir adamın mekanına bir daha ayak bile basmam!" Daha önce söylediğim sözleri imalı bir şekilde beni taklit ederek fısıldadığında nefesimi tuttum. "Ama yine de buradasın, Pelin."

"Bırak beni, hayvan herif!"

Öfke zihnimin kuytularından çıkıp damarlarımda çağlamaya başladı. Onun yüzünden ölen Ceyhun'un acısı dört bir yanıma sararken aptalca bir şey yapmaktan korktum, bir kez daha... Doğrusu Ceyhun'un ölümünden sorumlu tutabileceğim tek kişi de kendimden. O bir sebepti ama ben... Ben her şeyin yaşanmasından sorumluydum!

"Bu sefer ne arıyorsun?" diye sorarken tepeden beni süzdüğünü fark ettim.

Dikkatli bakışları her yanımda keyifle oyalanmıştı. Beni sıkıştırmış olmanın keyfini çıkarıyor gibiydi.

"Ulan bir gece eğlenmeye gelemeyecek miyim, arkadaşlarımla geldim ve eğleniyorum. Bırak beni!"

"Bunu artık yutmayacağımı biliyorsun, değil mi?"

Sorusunu sorarken elini kaldırmasıyla geri teptim. Bu hareketime sırttıktan sonra elinin tersiyle yanağımı okşamasıyla neye uğradığımı şaşırdım. Başımı yan çevirerek ondan kurtulmaya çalıştım. Bu da neydi?

"O elini kıvrır..."

"Ne yaparsın, Pelin Korhan?"

Bana verilen sahte isimle hitap ettiğine göre kimliğim ifşalanmamış olmalıydı. Bu içimi rahatlattı.

"Bir tarafına montelerim, bırak derhal beni!"

"Çok zarif bir hanımefendiye benziyorsun uzaktan oysaki..." Alaylı sesi iyiden iyiye sinirimi bozmaya başladı.

"Biraz daha beni alıkoyarsan ne kadar zarif olduğumu göreceksin, İskender Asılkefeli!"

"Vay vay vay, birileri de araştırmasını iyi yapmış."

Dilimi ısırdım. Nasıl böyle bir pot kırardım!

"O elinin tendonlarını siktirmeden çek!"

Bahadır Sorgun'un sesini işittiğim an rahatlayarak bir nefes çektim içime. Bir gün küfrünü işitmenin beni böylesine mutlu edeceğini hiç düşünmezdim. Buraya gelmesinin, burada olmasının yarattığı güveni anlatabilecek kelimelerim yoktu. Beni tutan adamın bakışları ona döndü.

"Sen kimsin?"

"O siktiğimin elini derhal çek!"

"Sakin ol, şampiyon." Derken ellerini üstümden çekip teslim olur gibi havaya kaldırdı.

Ellerinden kurtulduğum gibi aceleci adımlarla Bahadır Sorgun'un yanına gittim. Beni derhal kollarıyla sardığında güvende hissetmenin nasıl bir

nimet olduğunu yeniden anımsadım. O buraya gelmese neler olacaktı?

"Sorgun..." diye fısıldadım korkudan kısılmış sesimle.

"Buradayım, buradayım..." Yatıştırıcı sesi ikna olmam için yeterliydi.

Adrenalin ve korkudan hızlanan kalbimin hemen dinginleşmeye başladığını fark ettim. Beni sarıp kendi bedenine yasladıktan sonra yan dönerek kendini öne çıkardı. Böylece o adam için daha ulaşamazdım artık.

"Bir daha seni kadınımın çevresinde görürsem olacaklardan ben sorumlu değilim!" Tehdidinin ağırlığı loş ortama derhal sindi.

"Sen benim kim..."

"Seni uyardım, İskender Asılkefeli!" Kesinlikle karşısındaki adamın kim olduğunu biliyordu.

"Duydum." Derken adamın sesi eğlenir bir tonda çıkıyordu.

Bahadır Sorgun, beni oradan derhal uzaklaştırmak için harekete geçti. Birkaç adım sonra durdu ve yalpaladığım için düşünmeden tek hamlede beni kucağına aldı. Bunu beklemediğim için dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası döküldü.

"Sikeyim topuklu ayakkabıyı!" Homurdanması garip bir şekilde tatlı geldi kulağıma. O esnada bir yandan da elbisemin eteklerini bacağımın altına sıkıştırdığına emin oluyordu. Elbette bir yerimin görünmesini istemezdim...

Arkamızdaki adamı tamamen unutmuş bir şekilde ilerlerken son sözünü işittiğimde bir korku dalgası bedenimi sarmaladı. Gerçekten faka basmıştım!

"Yeniden görüşene kadar kendine iyi bak, Beyza..."

• **Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.**

- İfşalandık, ne olacak şimdiiii?!?!?!?

İNSTAGRAM: dilanwattpad (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayınnnn.)

DREAME: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

Yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayın, öptüm xoxo

VİC Cüzi Miktar

Bu kitaptaki tüm karakterler ve olayların gerçek kişi, kurum ve kuruluşlarla ilgisi yoktur. Kullanılan kurumlar yalnızca isim olarak kullanılmış olup gerçek misyon ve vizyonlarına birebir karşılık gelmemektedir. Benzerlikler yalnızca rastlantısalıdır. Kurgu tamamen hayal ürünüdür.

SINIR: 75 OY / 350 YORUM

BEEENNN GEELLDDİMMMM

Yine uzun bir bölüm ile sizlerleym ♥ Ben yazarken her zaman ki gibi çok eğlendim. Bu kitabı yazmaktan gerçekten çok büyük keyif alıyorum. Ne zaman yazsam moralim bozuk olsa bile hemen toparlıyorum. Diliyorum ki sizlerde de bir tebessüm oluşturunur umarım ♥ Beğenmeniz dileklerle ♥

Keyifli okumalar ♥

ÖPTÜM XOXO

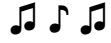
İthaf isteyen var mı?

Bizimkilerin güzelliği ♥♥

ALTI | CÜZİ MİKTAR

Emre Aydın – Duymak İstiyorum

Barın yüksek gürültüsü, Bahadır'ın nereden bulunduğunu bilmediğim arka kapısından çıktığı anda geride kaldı. Bedenime çarpan soğuk havayla ürperdim. Kolumdaki ince sızıdan kolumun zorlandığını anlayabilmem kolay oldu. Bakışım kolumdaki bantlı sargıya kaydı. Nur, çok göze çarpmaması için yalnızca yaranın üstünü bir bant sargı ile kapatmayı akıl etmişti. Ben de zorlamış olmalıyım ki sargıya bulaşan kan gözüme çarptı.

"Yok, böyle içim rahat etmeyecek. Gidip kafasına sıkacağım o itin!" Normal bir insan şu cümleyi kursa ciddiye almaz geçiştirirdim ama bu cümleyi kuran Bahadır oldu mu insanın içini bir şüphe kaplıyordu. Çünkü biliyordum ki dediğini yapardı!

"Öyle bir şey yapmayacaksın!" Sert sesimi duyduğu gibi bakışlarını bana çevirdi.

"Bu bir emir mi yoksa benim için endişeleniyor musun Beyza Yüzbaşım?"

Derin bir soluk çektim ciğerlerime. Ne olsun istediğini merak ediyordum. Merak etsem suç, etmesem bambaşka olaydı. Kafasının içini açıp bakacak kadar merakımı kamçılıyordu bu adam!

"Hem emir hem de elbette askerim için endişeleniyorum, Bahadır Yüzbaşım. İnsani bir eylem bu."

"İnsani..." Alaylı sesi insanın sinirler uçlarına dokunan cinstendi. Sürekli bir imada bulunmasından da bel altından vurmasından da usanmıştım artık. Normal bir sohbetimiz olmayacak mıydı bizim?

"Başka bir şey mi olmasını umuyordun, Bahadır?" Bu sefer gafil avlayan bendim. Yalnızca ismini kullanmam elbette afallamasına neden oldu. Tam da beklediğim tepkiydi.

Bakışları taarruz edercesine gözlerime çarptı. Tam o anda kucağındaki duruşumu düzeltmek için beni dizine yaslayıp ardından hafifçe yukarı

doğru çekti ve tutuşunu sıkılaştırdı.

"Belki de umuyorumdur, Beyza?"

Onun ne kadar arsız olabileceğini unuttuğum için içten içe kendime sövdüm. Elbette tam ondan beklenen cümleyi kurdu. Aklımı bulandırmak ya da kim bilir belki başka emellerle böyle yaptığını biliyordum ama maalesef ilk an dumura uğramaktan alıkoyamıyordum kendimi.

"Umma, Bahadır!" derken sesimin net çıkması için üstün bir çaba gösterdim. "Başka hiçbir şey umma. Ben senin komutanınım sense benim erim. Bu kadar!"

Sert sözlerime karşılık çapkın edayla bir sırıtış kondurdu dudaklarına. Benim savunma mekanizmamla aleni alay ediydi bu da. Onu bazen boğazlamak istiyordum. Eskisi gibi sinirlenmiyordu. Ne olmuştu bu adama bir anda?

"Rütbem, Yüzbaşı. Kod adım da Pençe, *Kara* . Senin içinse daima ne istersen o..."

"Aynen öyle, ben ne dersem o!" Kalbimin şiddetlenen ritmini görmezden geldim ve bakışımı kaçırarak bu savaşı kaybettiğimi adeta ilan ettim. "Bunu bilmen çok güzel."

"İfşa olduğuna emin olduğumuza göre bir daha bu mekânın elli kilometre yakınına bile yaklaşmamalısın." Tek kaşım havalanırken yeniden ona baktım. "Elbette emirleri sen verirsin benimki yalnızca bir öneri."

"Nur bu operasyon için eskort bile olmuştu. Benim baltaladığımı öğrendiğinde derimi yüzecek..." diye söylendim kendi kendime. "Ayrıca, gerçekten çok rahatım ama artık yürüyebilirim diye düşünüyorum. Teşekkürler, Bahadır *Yüzbaşım* ." Rütbesini söylerken ses tonum biraz manidar çıktı.

Sözlerimin ardından durumumuzun sanki yeni farkına varıyormuş gibi garip bir ifadeyle bakan Bahadır sonraki an beni ondan beklenmeyen bir nezaketle yere indirdi. Ayakta durabildiğime emin olduktan sonra kolunu

uzattı, girebilmem için. Onun bu kadar nazik olabileceğini dahi düşünmezdim.

"Haber verelim bizimkilere, operasyon bitmiştir."

"Maalesef..."

Nur

Üzerinde aylardır çalıştığım, uğruna eskort bile olduğum operasyonun elimizde patladığını öğrendiğim andan beri huzursuzdum. Gözüme uyku girmediğinden Kale'deki (*Teşkilat Binası*) mutfağa gitmeye karar vermiştim. Madem uyuyamıyordum bari bir kahve alıp sabaha kadar çalışırdım.

Benim ifşa olmam beklendikti. İçeri sızdığımı anlamalarından daha normal bir şey olamazdı çünkü operasyondan çok kısa bir süre önce tüymüştüm. Operasyonun başında daha o bara çalışmak için girerken aklını çeldiğim güvenlik görevlisi sağ olsun hiç de zorlanmamıştım. Geride kalan kadınları kurtarmak için tutuşuyordum. Onlara ölümden başka bir hayatta olabileceğini göstermeliydim. Şimdi ise iş beklediğimizden bile daha uzun sürecek gibiydi çünkü mafya bozuntusu uyuşturucu baronu nasıl yaptıysa bir şekilde Beyza'nın gerçek kimliğini öğrenmişti.

Beyaz, milli gizli olarak korunan, kimliği değiştirilmiş üst düzey görevlilerden birisiydi. Onun bilgilerine ulaşmanın elinin kolunun ne kadar uzun olduğunu düşünmek bile istemiyordum. Sanırım gördüklerimiz yalnızca buzdağının görünen kısmıydı. Suyun altındaki kısım ise beni daha çok korkutuyordu.

"Uyku tutmadı mı?"

Çevik bir hareketle arkamı dönerken elimdeki bıçak fırlayıp konuşanın boynunu sıyırdıktan sonra tam arkasındaki duvara çarpıp yere düştü. Karşımdaki adamın şaşkınlıktan ağzı açık kalırken gözleri korkuyla büyüdü. Eliyle ince bir şekilde çizilen boynunu tuttu. Bu saatte yapabileceği

en kötü şey ben gibi özel yetiştirilmiş bir ajana sinsice yaklaşmaktı ve o aptal olduğu için tam da bunu yapıyordu.

"Hassiktir!" Korkudan titreyen bir sesle konuştuktan sonra şaşkınlıkla dönüp arkasına düşen bıçağa bakakaldı.

"Eceli gelen köpek cami duvarına işermiş derlerdi de inanmazdım. Aklını mı kaçırdın sen?" Çirkef bir şekilde konuşmak gibi bir amacım yoktu ama olmuştu işte bir kere.

"Kızım sen psikopat mısın? Ülkenin en iyi korunan binasında elinde bıçakla kimi bekliyorsun?"

Merih'in mavi gözlerinde hâlâ bir korku parlıyordu ama ben utanmadan karşısında sırtıma başlamaya başladım. Şeker çocuktu gerçekten. Asker olmasına rağmen bu kadar saf düşünebilmesine inanamıyordum.

"Su uyur ama düşman uyumaz, yakışıklı." Dedikten sonra ona göz kırptım. "Daima tetikte olmak hayatta tutar, aklına kazı bu mottoyu seni de hayatta tutar."

"Allah seni alana merhamet etsin çünkü sen etmezsin..."

"Küçücük bir bıçaktan mı korktun, yakışıklı? Daha küçük şeylere de sahipsin oysaki..." Sözlerimle beyaz teninin kızarmaya başladığını fark ettim. Öfkeleniyordu ama buna bayılırdım. Öfkeli erkekler daima hata yaparlardı ve ben bundan her daim faydalanmaktan mutluluk duyardım.

"Görmediğin şeyler hakkında kesin yargıların olmasın, *Vipera* ." (***Bir tür yılan.***)

Sırttım. Kod adımı kimden öğrendiğini bilmiyordum ama önemli de değildi, anlamını bilmesi hoşuma giderdi.

"Önyargılı olduğumu mu düşünüyorsun?" Konuştuğum sırada onun üstüne doğru yürümeye başladım. Hareketimle gerildi. Bedeninin kasıldığını hemen fark ettim ama hareket etmedi. Birkaç adım daha atıp tam önünde durduğumda elimi omzuna yerleştirdim. Elim omzundan göğsüne doğru

kayarken ben de etrafında dönmeye başladım. Az önce elimi koyduğum omzunun arkasında durduğumda kulağına doğru fısıldadım. "Hayal kırıklığına uğramam en azından."

"Aklımın taşı bile kalmadı, ne yapıyorsun kızım?"

"Eğleniyorum."

Sözümü söyledikten saniyeler sonra Merih daha fazla duramamış olacak ki bana döndü. Beni belimden yakaladığında bu sefer hazırlıksız yakalanan ben oldum. Sertçe bedenine bedenimi yaslayıp üstüme doğru eğildiğinde artık bir akıl sahibi değildim.

"Ben eğlenmeye başlarsam burası yangın yeri olur..."

Yutkunma ihtiyacıyla kavrulurken sabit bir şekilde mavi gözlerine bakmayı sürdürdüm. Kurumuş dudaklarımı dilimle ıslatırken bakışları bir kor gibi hemen dudaklarıma kaydı. Sonraki an dudaklarımda beliren gülümsemeden anlamış olmalıydı başına gelecekleri. Göğsüne dayadığım elimi kaldırıp çenesinin altından vurduğumda dişlerinin birbirine çarpma sesini duydum ama durmadım. Onun boşluğundan faydalanıp bedenimi geri çektim. Maalesef o da durmadı. Ben arkamı dönmüş gidecekken beni dirseğimden yakaladı.

"Neden seni istemediğim için bu kadar alındın, *Vipera* ?"

"Ne?" Samimi şaşkınlık nidam dudaklarımdan dökülürken hışım la ona döndüm. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Beni gördüğün an agresifleşmenden olabilir mi?" diye çok mantıklı bir soru yöneltti şahsıma.

Kendine fazla güveniyordu. Bunu yalnızca aptallar yapardı. "Görev başındayken ahlaksız teklif edip sonra da gevşek gevşek konuştuğun için olabilir mi?"

"Ulan ettiğin küfürleri duyan haznemin dengesi şaştı, ben mi gevşek gevşek konuşmuşum?"

"Evet, başka soru?" Kolumu yeniden elinden kurtarmak için hamle yaptım ama bu da başarısız oldu. "Çek elini."

"Derdinin ne olduğunu söylemeden olmaz."

"Seni uyardım, Pembe Yanaklı. Çek elini yoksa olacaklardan ben sorumlu değilim!"

"Yap bakalım ne olacakmış?"

Tehdidimi ciddiye almadı. Yaptığı en büyük hata bu olmalıydı. Az önce yakışıklı yüzü benim biricik bıçaklarımdan biri tarafından neredeyse dağıtılıyordu ve o bunu unutmuşa benziyordu. Oysa garip bir şekilde kokusunu seçmeyi başaran burnum sayesinde ölümcül bir darbe almaktan kurtulduğundan haberi bile yoktu ve elbette bu detayı ona açıklamayacaktım.

"Benden günah gitti."

Onu bir hamleyle iki adım gerilettikten sonra üstüne kelimenin tam anlamıyla atladım. Önce belini saran bacağımla hızla omzuna uzandım. Göğsünden destek alıp omzuna doğru tırmanıp sonraki an omzuna oturdum. Baş direkt olarak bana bakıyordu.

Ellerim boynunun iki yanını kavrarken ona üstten gücün kimde olduğunu belli eden bir bakış attım. "Üç saniyeden bile kısa sürede işini bitirebilirim, *Pusulâ* ..."

Madem kod adlarımız kullanılıyordu o zaman ben de ona bu şekilde hitap edebilirdim.

"Ulan, o nasıl bir hız? Gerçekten yıllansın!"

"Boynunu kırmamam için tek bir sebep söyle!" diyerek onu ikaz ettim durumun ciddiyetini kavrasın diye.

"Çok yakışıklıyım, yazık olur..."

Garip bir şey oldu. Sözlerine karşı gülüşümü tutamadım ve kısa bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. Gerçekten şapşalın tekiydi...

Bu anı fırsat bilip elleriyle kalçalarımı kavradı ve öne doğru eğilmesiyle bedenimi tedirginlik ele geçirdi. Ama kısa sürede hemen aklımı toplayıp bedenimi geriye doğru eğdim. Kollarımı arkama uzatıp ellerimi zemine dayadıktan sonra ters bir taklayla yeniden dik pozisyona gelip tam karşısında durdum.

"Hadi bu gece yırttın kefeni, yakışıklı."

Bana inanamayan bir ifadeyle baktı. Ne kadar kaçık olduğuma kanaat getirmek ister gibi bir hali vardı. "Sen tam bir ruh hastasıydın, biliyorsun değil mi?"

"Bıçağımı da alayım, çeyizimin sevdiğim parçalarından bir tanesi. Kaybolursa çok üzülürüm ya." Diyerek kapının yanından hemen bıçağımı kapıp bacağıma bağlı kılıfına yerleştirdim.

"Zır delisin."

"Tatava yapma, bu saatte hiç çekilmiyorsun." Kahvemi bardağa doldurduktan sonra kapıya doğru ilerledim. "Sana iyi geceler dilerim, yakışıklı. Tabi mümkünse..."

"Ruhumu siktin, kemiklerim sızlıyor ruh hastası!"

"Ölünü bile, Merih Yüzbaşım. Öldüğümde ölmüşünü bile... Bunu aklında tut!"

Yanağından makas alıp oradan çıktım ve odamın yolunu tuttum. Sessiz ve boş koridorda ilerlerken sırtımdan edemedim. Tam dişime göreydi. Onu ısırmadan yutardım ben, hiç yanmazdı canı!

Operasyonun gidişatını ve ifşa olmamı ekibin geri kalanına mesajla ilettikten sonra geldiğimiz arabayla geri döndük. Yol boyunca kimse ağzını açmadı. Bahadır bile sinirimi bozacak tek kelime etmedi.

Kale'ye giriş yaptıktan sonra ilk iş revirin yolunu tuttum. Kolumun ağrısından durumunun kötü olduğu çıkarımına vardım. Bahadır da sanırım bu sebepten peşimden geliyordu hem de hâlâ çıtını bile çıkarmadan. İmkânsız olanı gerçekleştirmekte üstüne tanı mıyordum artık.

Revire girdiğimde elbette saatin geç olmasından dolayı kimseyi bulamadım. Dudaklarımdan bir küfür yuvarlanırken kendi işimi kendim yapmak zorunda olduğumun farkına vardım.

"Küfürden rahatsız olana bak sen, ne güzel şeyler biliyormuş meğ er." Sessizliğ e daha fazla dayanamayacağını biliyordum nihayet konuşmuştu.

Ona kısa bir bakış attıktan sonra dolaba yöneldim. Başımın derde girebilme ihtimalini göze alarak içinden pansuman için gerekli olanları aldım ve sedyenin yanındaki masanın üstüne yerleştirdim. Sedyeye oturduktan sonra kan olmuş bandajı çıkartmaya giriştim. Üstünde koluma yapışması için kullanılan bant, kolumdan çekerken canımı yaktı. Dudaklarımdan kısa, acı bir nida döküldü.

O an daha fazla öylece duramayan Bahadır yanıma geldi. "Bırak ben yapayım."

Bakışlarım şaşkınlıkla ona döndü. "Gerek yok."

Beni dinlemedi. Bunda şaşırılacak bir şey görmüyordum artık, genel olarak beni dinlemezdi zaten. Elimdeki bandajı alıp çöpe attıktan sonra yeniden yanıma döndü. Pamuğ a yarayı dezenfekte etmeye yarayan ilacı biraz döktükten sonra bana bakıp duraksadı.

"Acıyacak." Sesi bu durumu önemser gibi çıkıyordu ve elbette bu benim için inanması zor bir durumdu.

"Acı eşiğim yüksektir." Buna güvenmek istiyordum.

Yarayı temizlemeye başladı. Pamuk yarama temas ettiğ i an sıkılı dişlerimin arasından bir nefes çektim. Bahadır derhal pamuğ u tenimden uzaklaştırıp bana baktı. Bakışlarımdan devam etmesi gerektiğ ini anlamış olacak ki kısa

bir duraksamanın ardından devam etti. Garip bir şekilde işini titizlikle ve ciddiyetle icra etti.

Büyük bir dikkatle yaramı temizleyen adama bakmaktan kendimi alıkoyamadım. Benim her tepkimle yüzü ekşidi. Canımın yanmasından zevk almasını beklemiyordum elbette ama bu kadar onu olumsuz etkileyebileceğini de düşünmezdim doğrusu. Yaşananlar göz önüne alındığında aslında aksi daha mümkün görünüyordu.

Temizleme işini bitirdikten sonra temiz bandajla yaramı sardı. Ardından bakışlarını bana çevirdi. Ona baktığım için göz göze geldik ve bu durum beni aşırı rahatsız etti. Yakalanmışım...

"Haklıymışsın, acı eşiğin bir hayli yüksekmiş Beyza."

İlk an ne diyeceğimi bilemedim. "Ben demiştim." Beceriksizce sıırtmaya çalıştım.

Gülüşüme takılan bakışlarını kısa bir süre sonra çekti ve yeniden gözlerimle buluştu. "Bugün burada kalacaksınız, dinlen sen. Yarın kışlaya geçeriz."

Şu an sıradan, olağan ve oldukça normal bir konuşma yapabildiğimize inanamıyordum. Başka bir şey dilesem olacakmış gerçekten. Onu başımı sallayarak onayladım. Yorgundum, tam iyileşmeden bu kadar hareketli bir hayat sürmem bedenimi yıpratmışa benziyordu. Vurulalı kaç gün olmuştu sahi, iki mi? Ve ben şimdiden omuz askısını bile çıkarıp atmıştım. Kendime çok yüklendiğimi kabul ediyordum.

Revirden çıkıp kimsenin olmadığı sessiz koridorda ilerledik. İkimiz de söyleyeceklerimizi toparlayamıyor olmalıydık ki suskunduk. Odalarımız tarafımıza bildirilmişti, kimlik kartlarımızla (*iş için kullanılan*) giriş yapabiliirdik. Kale'nin misafirhanesinde kalacaktık bu akşam.

Odamın önüne geldiğimizde durdum ve ona döndüm. "Benim odam burası."

Bakışları bir süre beni taradı. İyi olduğumdan gerçekten emin olmak ister gibi bir hali vardı. "Benim odam geride kaldı, sana iyi geceler."

O an içten içe sarsıldığımı inkâr edemeyeceğim kadar net hissedebildim. Sırf beni odama bırakmak için mi benimle yürüyordu bunca zamandır? Bu ani hassasiyeti de nereden geliyordu? Ona ne olmuştu birdenbire?

Kafamdaki soruları bir kenara itip derhal konuştum. "Teşekkür ederim, her şey için."

"Görevimiz, komutanım." Dedikten sonra göz kırptı.

Hangi ara gafil avlanan tarafa geçmiştim bilmiyordum. Bildiğim tek şey burada bir şeylerin yanlış gittiği idi. Bunu tüm kalbimle hissediyordum. Bu adam benim çıramı yakacak gibi görünüyordu.

"İyi geceler," diye ağzımın içinde geveledim derhal. Aynı anda çantamdan kimlik kartımı çıkarmaya çalışıyordum.

"İyi geceler," deyip arkasını döndü. Yürümeye devam ederken duymayacağımı sanarak mırıldandığı kelimeleri elbette duydum koridorlarda mutlak bir sessizlik hakimiyet sürdürdüğü için. " *Baş Belası* ."

Bir cevap vermedim. Sahiden yorgundum bu yüzden kimlik kartımı kapıya okutup hemen odama girdim ve kendimi olduğu gibi yatağa attım. Zihnim bu gece bana eziyet etmedi, direkt uykuya daldım.

Sabahın köründe de Nur'un çekiştirmeleriyle zihnim uyanmaya başladı. Gelmiş geçmiş en kötü uyandırma yöntemlerini seçen Nur bugün de şaşırtmıyordu. Beni ayağımdan tutmuş yataktan çekiyordu.

"Kalk çabuk! Bir de üstüyle uyumuş, pasaklı. Kırk beş dakika sonra toplantı var, acilen hazırlanmalısın."

"Ne toplantısı ya?" Uyku mahmuru bir homurtu döküldü dudaklarımdan. Aynı anda ayağımı Nur'un elinden kurtarmaya çalışıyordum.

"Müdürümüz herkesi topluyor, başkanlar, üst düzey görevliler... Aklına gelebilecek herkes orada olacakmış. Genel toplantı, kime diyorum kızım kalksana!"

Müdürü duyduğum gibi yatakta doğruldum. Nihayet beni uyandırmayı başaran Nur, saçlarımı yıkayabilmem için yardımcı oldu. Malum sebeplerden ötürü bir iki gün daha duş alamayacaktım. Ardından Nur'un getirdiği kıyafetleri giydim. Her zamanki gibi zevkliydi, seçtiği çizgili gri takım elbise tam üstüme oturmuştu ve klas bir çizgisi vardı. Bu kız işini çok iyi biliyordu.

"Hadi çıkalım."

Geç kalmamak için adeta koşar adımlarla toplantı odasının yolunu tuttuk. Neyse ki zamanında yetiştik. Bizden hemen sonra içeri giren Tulgar Bora ile göz göze geldiğim an bakışlarımı kaçırmak istesem de yapamadım. Bana kırgın bir bakış attı ve ardından başıyla selamladı. Selamlamasına aynı şekilde karşılık verdikten sonra önüme döndüm.

"Ne oluyor?" Hemen merakla kulağıma fısıldadı Nur.

"Sonra anlatırım." Diyerek geçiştirdim onu. Şimdi sırası değildi.

Müdürümüz her zamanki gibi tam vaktinde toplantı odasından içeri giriyordu. Hemen arkasından gelenlerdi şaşırtıcı olan. Bahadır ve Merih yine jilet gibi takım elbiselerinin içindeydiler. Burada ne işlerinin olduğunu anlamak zordu.

"Onların ne işi var burada?"

"Bilmiyorum..."

Fısıldaşmamızı bölen müdürümün sesi oldu. "Herkes günaydın."

"Günaydın, müdürüm." Dedik hep bir ağızdan.

"Bugünkü toplantıya daha önce operasyonda yer alan özel kuvvetlerden Yüzbaşı Merih ve Yüzbaşı Sorgun da eşlik edecekler. Buyurun oturun, lütfen."

Müdürümün sözleriyle hemen hareketlendiler. Bizim tarafımıza doğru yürüdükleri için Nur ile aynı anda gerildik. Bu toplantıda umarım bir olay çıkarmazlardı. Hemen yanımızdaki sandalyelere oturup, oturushlarını

düzelttikten sonra önlerine döndüler. Büyük bir ciddiyetle toplantıya odaklandıklarını görmek ikimizi de şaşırttı. Konu iş olduğunda ikisi de gerçekten böyle mi oluyorlardı?

"Bunlar Merih ve Bahadır'sa sürekli birbirlerine küfrederek anlaşılan lamalar kim?"

Hayretle Nur'a döndüm. Duyabileceklerini bilmiyor muydu? "Sessiz ol!"

"Çok geç, çünkü duydum." Bahadır Sorgun elbette fırsatını kaçırmadı.

"Ben duymadım yine ölmüşümüze mi sövüyordu?" diye sordu saf saf Merih.

"Baş Kıdemli İstihbaratçı Yüzbaşı Beyza..." İsmimi duymamla derhal kendime çekidüzen verdim ve müdürümün konuşmasına odaklandım. "Kimliğinin, asıl kimliğinin bir şekilde ifşa olduğuna artık eminiz. Milli gizli bir kıdemlimizin kimliğini tespit edebildiklerine göre olaylar düşündüğümüzden bile ciddi demektir. Bu sebeple operasyondan alındığınızı bildirmek isteriz."

İtiraz etmek için yanıp tutuşan yanıma rağmen gözlerimi yumdum, omuzlarımı düşürdüm ve durumu kabullendim. Haklılardı, daha fazla risk alıp operasyonun da akıbetini riske atamazdım.

"Operasyonu Binbaşı Tulgar Bora ve ekibine devrediyoruz. Kendisi görevden döndüğü için artık bu işle ilgilenebilir. Kıdemli İstihbaratçı Öykü ve İstihbaratçı Teğmen Gece saha görevini devralacak. Artık çok daha fazla dikkatli olmalıyız, Tulgar Binbaşım."

"Emredersiniz, müdürüm." Diyerek selam durdu derhal Tulgar Bora. Ona yalnızca kısa bir an bakıp önüme döndüm.

Nur'un da canı benim kadar sıkıldı. Sahadan adeta kovulmamız olacak iş bile değildi ama ikimizin de ifşa olduğu düşünülürse...

"Beyza Yüzbaşım, sizin Gökbörü Timindeki göreviniz devam edecek. Kıdemli İstihbaratçı Nur, timdeki köstebeği bulman için sana yardım

edecek. Terörle mücadele operasyonlarına katılacaksınız. İstihbarat ağını senin ekibin yönetecek, sahada da Nur ile çalışacaksınız. Sandığımızdan bile daha büyük işler dönüyor, herkes tetikte olsun."

Bu operasyon için gece gündüz uğraştıktan sonra o simsarı parmaklıklar ardına göndermemize çok az kala yaşananlar şimdi daha çok canımı sıktı.

"Tüm başkanlar ve müdürlerin ortak kararlarını dinlediniz. Millî Savunma Bakanlığına bağlı..."

Bize ait olan görevleri ve bilgilendirmeleri aldığımız için gerisini dinlemeye gerek duymadım. Canım tahmin ettiğimden bile çok sıkıldı. Elimden alınan her operasyon daima canımı sıkardı ama simsar ile artık şahsi bir meselem vardı. Onu sonsuza dek hapsetmek için yanıp tutuşurken operasyondan tamamen alınmış olmaktan ötürü huzursuzdum.

Sarkıttığım dudağım ve astığım yüzümle Bahadır ile göz göze geldiğimde bu halim onu eğlendirdi. Munzur ışıltılar saçan gözleri üstümde dolandı ama toplantı devam ettiği için olsa gerek bir şey söylemedi.

Toplantının bitmesiyle de hepimiz ayaklandık. Herkes bir bir odayı terk ederken ben ve Nur durup birbirimize baktık. Sıkkin ifademizden belliydi keyfimizin olmadığı.

Elini uzatıp omzuma yerleştirdi. Anaç bir edayla onu sıvazlarken konuşmaya başladı. "Ayliz'i de alıp bir akşam dışarı çıkalım ve kafa dağıtalım. Ayarlayacağım ben, sıkma canını."

Sözlerinin ardından Merih'e gözdağı verdiğine emin olduğum bir bakış atıp Bahadır'ı da başıyla selamlayıp kapıya yöneldi. Arkasından korku dolu gözlerle bakan Merih hemen radarıma yakalandı.

"Bir sorun mu var?"

Bakışlarını az önce odadan çıkan Nur'un gittiği yoldan çekip bana çevirdi ve hemen toparladı. "Omzuma çıkıp boynumu kırmakla tehdit eden ruh hastası arkadaşın dışında mı, hiçbir sorunum yok!"

Duyduğum sözleri idrak ederken gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. Doğru duyup duymadığımı düşünmem çok sürmedi. Nur'du bu, yapmıştır kesin!

"Ne?" Bahadır'ın eğlenen sesi kulaklarımıza ulaştı. Sonraki anda hiç çekinmeden alayla güldü. "Bir de dayak mı yedin küçücük kızıdan?"

Küçücük kız mı? Nur'un özel eğitilmiş bir ajan olduğunu unutmuştu sanırım.

Bakışlarım usulca ona döndü ve dudağımın kenarı kıvrıldı. "Ne olmuş, sende benden dayak yemedin mi?"

Kollarımı göğsümde kavuşturup sinir bozucu bir ifadeyle ona baktım. Yüzü ekşidi. Gerçekten bunu söylediğime inanamadı.

"Onu hatırlattığın iyi oldu..."

"Dinime söven Müslüman olsa bari. Önce sen yemişsin lan dayacağı," diyerek Bahadır'ın omzuna bir tane geçirdi Merih.

"O elini alır..." Duraksadı ve bana baktı.

Ona kısa bir hatırlatma yapmak farz oldu. "Nerede olduğumuzu unuttun sanırım, *Kızıl* . Burası kışla değil!"

Zihnimin tenhalarından ansızın çıkan hatırayla yüzümü zar zor ifadesiz tutabildim. Tekinsiz bir önsezi damarlarımda dolanmaya başladı. Bu duruma böylesine içerlediğimden haberim bile yoktu.

"Çok mu rahatsız oldun, defol git o zaman o çok elit istihbaratına. Burada böyle, küçük hanım!" Cümle birden fazla kez zihnimde yankılanırken kinlendiğimi hissettim.

"Neredeymişiz, komutan hanım?" O alaylı dilini kopartmak istiyordum!

"Burası askeriye değil." Dediğim an ne diyeceğimi bildiğinden olsa gerek dudaklarına sinir bozucu bir tebessüm oturdu. "Çok mu rahatsız oldun, defol git o zaman kışlana. Burada böyle, *Kızıl* ."

"Beyza Yüzbaşım yine doksana çakarken Sorgun'um elleri boş bir şekilde, içinde beş bin kadar adamın olduğu kışlasına döner..." Merih'in muntazam yorumuyla ortam daha da şenlendi.

"Merih..."

Küfredeceğine emin olduğumdan derhal müdahale etmem gerektiğini biliyordum. "Sakın ağzını açıp bir küfredeyim deme, Bahadır!"

"Seni öyle bir sikerim ki, fanatiğim olursun. O çeneni kapatmazsan seni yere sererim, ha hâlâ devam etmek istiyorsan seni yerde de sikerim, Merih!"

Sanki orada ben yokmuşum gibi davranması, beni görmezden gelmesi son damlaydı artık. Tüm kontrolümü yitirdim o an. Öfke başımda tüten bir duman gibiydi. Üstüne doğru bir adım atarken işaret parmağımı ona doğru salladım.

"Sakın bir daha..."

"Ulan senin götündeki kıllar kadayıf olmuş hâlâ beni tehdit ediyorsun..." Merih'in benim sözümü kesip sanki onca küfür kendisine edilmemiş gibi hâlâ gevşek gevşek gülebildiğine inanamıyordum.

Ellerimle yüzümü sıvazladıktan sonra sakın kalabilmek için kendimi zorlamam gerekti. Nasıl bir günah işlemiştim ki bu iki ağzı bozuğa denk gelmiştim kim bilir?

"Derhal Kale'den ayrılıp kışlaya gidiyorsunuz." Orada olduğumu yeni fark etmiş gibi bana döndü ikisi de. "Bu bir emirdir!"

"Beyza Yüzbaşım, yanılıyorsam düzeltin ama benim komutanım değilsiniz ve bana emir veremezsiniz. Tabi Bahadır sike sike siz ne diyorsanız onu yapmak zorunda. "Hâlâ eğlenebildiğine inanamıyordum.

"Merih, sen benim sabrımı mı sınıyorsun gerçekten?"

Ölümcül bir sakinlikle sorduğumdan olsa gerek derhal gevşek haline bir çekidüzen verip boğazını temizledi.

"Yani demek istediğim... Seve seve... Evet, seve seve demek istemiştim, Beyza Yüzbaşım."

"Kışlada görüőeçeriz seninle, Kızıl." Dedim Merih'i kale almadan. "Sonraki emre kadar gözüme gözükmeyin, terbiyesizler!"

Daha fazla yanlarında durmamak için derhal hareketlendim ve kapıya doğru yürümeye başladım.

"Beyza Yüzbaşım, tekrar ediyorum ama ben sizin astınız değilim..." Onu daha fazla dinlemek istemediğim için hemen araya girdim.

"Kes sesini, Merih!"

Akşam, Nur ve Ayliz ile buluşmak için hazırlandıktan sonra lojmandan çıktım. Kapıdaki nöbetçiyle kısa bir sohbetin ardından Nur'un aramasıyla geldiğini anladım. Kışlanın önüne park ettiği arabaya doğru yürüdüm.

"Bu suratının hali ne, bok gibi..."

"Tek bir argo kelimeye daha tahammülüm yok, Nur!" dedim öfkeyle.

"Sakin ol, güzelim. Kim sıktı canını böyle?"

"Sence?"

Yolun kalanında Ayliz olmadığında havadan sudan bir sohbet tutturduk. Güzel bir mekânın önüne arabayı çektiğimizde geldiğimizi anladım. Nur, arabayı park ettikten sonra usulca indik. O esnada kulağımıza ulaşan topuklu tıkırtısından yanımıza gelenin kim olduğunu kestirmek kolay oldu.

"Nerede kaldınız, ağaç oldum!" Sitemini hiç beklemeden eden Ayliz'e dönüp ona sıkıca sarıldım.

"Sana da merhaba, Ayliz."

"Ay ben çok mu patavatsızım, bu başıma ikinci kez geliyor!"

"Nasıl yani?" diye sordum merakla.

"Oturmadan dedikodu yok, içeri girene kadar sıkın dişinizi!"

Nur ve Ayliz'in de sarılmasının ardından içeri girdik. Deniz kenarındaki masaya geçip hemen siparişlerimizi verdik ve konuşmaya başladık. Önce Ayliz, Savcı Alpay ile olan garip durumunu anlattı. Ardından Nur, dün gece Kale'nin mutfağında yediği haltları aktardı. Bu kız gerçekten inanılmazdı. Ama ona laf söyleyebilecek konumda değildim, benzerini Bahadır'a bizzat uyguladığımdan... En son ben görevde yaşananlardan bahsettim. Sanki kendi başlarından geçenler normalmiş de ben uzaylı istilasını haberi vermişim gibi davrandıklarını söylememe gerek yoktu sanırım?

"Yahu sizin yaşadıklarınız normalde Bahadır'ın beni kucağına alması mı tuhaf?"

"Savcının ayağıma yara bandı yapıştırmasını asla normalleştirmiyorum ama en azından ne Alpay ne de Merih bizim için, *kadınım* , gibi bir ibare kullanmadılar!"

Ayliz'in değindiği kısımla tüm kanım çekiliyor gibi hissettim. İçim ürperirken kollarımla kendimi sardım ve sıtmanın geçmesini bekledim.

"Rol yapıyorduk..." diye geveledim.

"Rol gereği eskort olmuş biri olarak konuşuyorum, hiç normal değil!" Nur elbette o çatalı dilini durdurmadı ilk anda verdi zehri!

Boğazımı temizleyip oturduğum yerde dikleştim. "Gayet normal..."

"Tulgar Bora ile atışmaları... Aleni bir kıskançlık seziyorum ve bilirsiniz, sezgilerim asla yanılmazlar!"

Gözlerimi devirip derin bir nefes aldıktan sonra yeniden sandalyeye yaslandım pes edercesine. "Zalimin eline düşmek, dilinize düşmekten daha az korkutucu."

"Merih'in omzuna oturmamdan bile daha ilginç bir olay. Peki İskender'in kimliğini nasıl bulduğunu biliyor musun?"

"Hayır..."

Gecenin kalanı bu şekilde kızların beni sıkıştırmasıyla, birbirimizle laf dalaşına girmemizle ve elbette en son ortak paydada buluşmamızla devam etti. Kahve ve tatlının ardından çay faslımız başlamıştı. Masaya demlikle getirilen çayı ikinci kez bitirmek üzereydik. Sanırım üçümüzde çayı seviyorduk.

"İyi akşamlar."

Masamıza gelen kumral adamla konuşmamız yarıda kesildi. Nur'u ya da beni alakadar etmediği, Ayliz'in suratından anlaşılıyordu. Gelenin o bahsettiği savcı olduğunu anında anlamıştık.

"İyi akşamlar, Savcım?" derken oturduğu sandalyeden kalkma gereği bile duymadı Ayliz. Ah bu kız...

"Burada rastlaşmamız ne büyük tesadüf, Ayliz Hanım." Derken dikkatle Ayliz'i inceliyordu. Bir anda bize döndüğünde Nur yerinden sıçradı. "İyi akşamlar, hanımlar. Ben Alpay," diyerek önce bana elini uzattı.

"Beyza."

Elimi bırakıp hemen Nur'a döndü. "Nur."

"Memnun oldum." Aynı şekilde tekrarladık onu.

"Burada ne işiniz var, Alpay Savcım?" Ayliz'e dönüp kaş göz yaptıysak da elbette onu durduramadık. Bir savcı ile böyle konuşabildiğine inanamıyorduk.

"Tesadüf, arkadaşlarımla burada oturuyorduk ki sizi gördüm."

"Tesadüflere pek inanmam."

Ayliz'in sözleriyle Nur kendi tükürüğünde boğuldu bense çaresiz sırtına vurarak ölmesini engellemeye çalıştım.

"Öyle mi?" diye sorarken pek keyifli görünüyordu Savcı Alpay. "Kader diyelim öyleyse."

Nur'u kendine getirebilmek için boğmama ramak kalmıştı ki garson imdadımıza yetişti de su getirdi. Suyun kapağını açtığım gibi Nur'un ağzına dayadım ve artık durması için bastırarak içmeye zorladım.

"Öldüreceksin kızım, dur!" diye fısıldadı. "Boğulmayacağım varsa da boğarsın!"

"Öksürmeyi kes o zaman!"

"Elimde mi?"

Ayliz'in dumura uğramış surat ifadesi ustalık gerektiren gerçekçi bir gülümseme ile aydınlandı. Bu kız gerçekten dur durak bilmezdi...

"Kadere bak sen... Sizi alıkoymayalım savcım, arkadaşlarınıza ayıp olmasın."

"Ayliz'i durdur sen," diyerek beni dürttü Nur.

Nasıl durdurabilirdim ki Allah aşkına? Bir başladı mı durmak bilmezdi ve karşısında kim olursa olsun yine de kendi mizacıyla konuşurdu.

"Yeniden memnun oldum hanımlar. Ayliz Hanım..." Ayliz'e dönüp gülümsedi. "Adliyede görüşmek üzere."

"Görüşürüz," diye ağzının içinde geveledi lafı Ayliz.

Savcı Alpay yanıımızdan uzaklaşırken hayretle ona döndük. "Kızım sen aklını mı kaçırdın, savcıya posta koymak da nereden çıktı?"

"Adamı seni takip etmekle itham ettiğinin farkında mısın?" Hemen Nur'un sözlerini tamamladım.

Omuz silkti yalnızca Ayliz. "Yalan mı söyleyeyim, tesadüflere inanmam. Burada denk gelmemiz sizce de şüpheli değil mi? Ayrıca Bahadır'ın duruşmasından beri gıcığı on!"

"Ha, çok şüpheli Ayliz. Adamın işi gücü yok seni mi takip edecek? Bana ruh hastası diyen Merih seni görse ne yapar acaba?" Kendi kendine söylenen Nur'a döndü bakışlarım.

"Merih ne alaka şimdi?" Manidar bakışlarımdan rahatsız olduğu duruşunu dikleştirmesinden belliydi.

"Yalan mı?"

"Ay sizin kendinize itiraf edemediğiniz hoşlandığınız erkeklerden mi konuşacağız tüm akşam?" Bir anda dan diye sordu Ayliz.

"Kimlerden?" İlk an çok şaşırdım bu soruyla.

"Öncelikle, o heriften hiç hoşlanmıyorum!" Hemen savunmaya girişen Nur, bu masada kaybetti.

"Beyza'ya neredeyse kanacaktım ama sen batırdın, Nur." Dedikten sonra Nur'un çayını doldurdu Ayliz. O esnada sırtarak Nur'a bakıyordum. "Sana da inanmadım, Beyza." Elbette beni de affetmedi Ayliz.

"Her bu kızla buluştuğumuzda bir ton dayak yemişim gibi hissediyorum."

"Sana katılıyorum..."

"Abartmayın, ben gerçekleri konuşmayı ve işime geliyorsa elbette onları çarpıtmayı severim."

İlerleyen saatlerde vedalaştıktan sonra ayrıldık. Yoldan bir taksi çevirdim ve kışlanın adresini verip arkama yaslandım. O sırada Bahadır'dan gelen mesaj dikkatimi çekti ve açtım.

"Bir sonraki emir gelmeyecek galiba, kışlada yoksun."

Sırtırken buldum kendimi. Demek beni aramıştı, acaba neden?

"Merak mı ettin, Kızıl?"

Cevap çok gecikmedi. ***"Etmiş olamaz mıyım, Baş Belası?"***

Ağzım geniş bir açıyla kıvrılmıştı. Gerçekten flörtleşiyor gibi görünüyorduk dışarıdan. Ona cevap yazmadan önce derin bir nefes aldım ve başımı kaldırıp yola baktım. Anında bir panik dalgası vücuduma yayıldı. Bu yoldan kışlaya gidilmediğine emindim!

"Bahadır, sakın ol ama sanırım kaçırılıyorum!"

Mesajı gönderdikten hemen sonra konum ilettim ve telefonu kapatıp çantama koyduktan sonra taksi şoförüne döndüm.

"Abi bu yol doğru mu?" diye sorarken sesimi normalleştirmeye özen gösterdim.

"Kestirme yoldan gidiyoruz, abla. Bir sorun yok."

Çok büyük bir sorun vardı. Yolları çok iyi biliyordum ve kesinlikle bu yönden gidilmediğinden emindim.

"Tamam, sağ olasıñ abi." Dedikten sonra çantamdan telefonumu çıkarttım.

Bahadır, bu kadar kısa sürede onlarca kez aramayı nasıl başarmıştı acaba? En son yazdığı mesaj gözüme çarptı.

"Kim kimin götünü kurtarıyor ikidir, Baş Belası?"

Fırsatçı puşt! Laf sokmak için hiçbir zaman fırsatını kaçırmıyordu ama bir bakıma da haklıydı. İki olacaktı eğer bu sefer de kıcımlı kurtarırsa. Bu iş canımı sıktı. Ona borçlu çıkacak olmaktan huzursuzdum. Bu yüzden hemen Nur'a da mesaj attım, konumumla beraber.

Tam o sırada telefonuma bilinmeyen bir numaradan arama geldi. Kimin aradığını tahmin etmek zor değildi.

"Efendim?"

"Yeniden görüşecek olmamız seni heyecanlandırıyor mu, Beyza Sena?"

İsmimi kullanış şekli damarıma zerk edilen zehir etkisi bıraktı. "Ne istiyorsun, İskender?"

Laubali olmasına özen gösterdiğim bir sesle konuştuğumda telefonun karşı tarafındaki adamdan bir kahkaha yükseldi.

"Sana bir sözüm vardı. Benim mekânıma ne zaman gelersen hesap benden olacaktı. Geçen gün hesabı arkadaşların ödemiş, devletimize zeval gelmesin iade yapacağım."

Çenemi öyle bir kuvvetle sıktım ki ağzımdan çıkabilecekleri durdurmanın başka bir yolunu bulamadım. Bu adamı parçalarına ayırsam içim rahat etmezdi. Bir de ağzını yaya yaya, *devletimize zeval gelmesin*, demiyor muydu? Suratındaki sırıtışı dağıtmak için can atıyordum. Ve biliyordum, bir gün yapacaktım!

"İade istemez, hayrını görme!" Yeni bir kahkaha tufanı...

"Olmaz, bizde söz namustur."

Daha fazla kendimi tutabileceğimi zannetmiyordum. Tam da düşündüğüm gibi oldu. "Ulan namusuna tükürdüğüm, senin namus kelimesinin anlamından haberin mi var?"

Ben adeta çılgılık atarak bağırduğım sırada taksinin önüne kıran bir motorla şoför ani fren yaptı ve elimdeki telefon fırlayıp yere düştü. Sarsılmanın etkisiyle dağılan saçlarımı şaşkınlıkla kulağımın arkasına tıkarken motorun sahibi usulca indi. Kendinden emin bir şekilde bize doğru yürüdüğünü gördüğümde nefesim kesildi. Sanırım taksi şoförüyle değil bu adamla kaçırtacaklardı beni.

Korkuyla büzüştüğüm sırada ceketimin altındaki tabancayı kavramak aklıma geldi. Nihayet!

"Aç kapıyı!" Sesini duyduğum an yaşadığım rahatlama geçen günküne benzerdi.

Taksi şoförü hiç oralı olmayınca sinirlenmiş olmalıydı. Yeniden kapının kolunu tutup kendine çekti ve kapı açılmayınca şoförün camına bir tane geçirdi.

"Senin ebenin şeyine temmuz ayında mart karı yağdırırım, aç ulan kapıyı!"
Bir de sansürlüyordu küfürlerini, inanılmaz bir adamdı!

Bahadır'ın gücünden korkan şoför nihayet kapı kilidini açtığında önce düşen telefonu aldım ve ardından taksiden indim. Beni kolumdan tuttuğu gibi dengemi sağlamama bile fırsat bırakmadan arkasına çekti.

"Şimdi git o kuyruğunu siktiğim patronuna söyle, kuyruğunu kısıtırıp yerine otursun ve beklesin. Beni beklesin!"

Beni de kendiyle beraber hareketlendirdi. Hızlı adımlarla motoruna doğru ilerledik. Beklemeksizin başındaki kaskı çıkarttı ve benim kafama taktı. Kilitlediğimiz trafik ya da taksi şoförü umurunda bile değildi o an. Aheste aheste kaskı taktı, benim kafama göre ayarladı ve motora binip beni de yanına çekti. Tek kelime etmeden bir bacağımı motorun üstünden atıp oturdum ve sıkıca beline sarıldım.

"Sıkı tutun, *Baş Belası* ."

"Kaskın yok!" Sesim gerçekten endişeli çıktı.

"Benim için gerçekten endişeleniyormuşsun, *Kara* . Gözlerim yaşardı!"

Sözlerinden hemen sonra gaza bastı. Zaten trafiği biz kilitlediğimiz için önümüz malum açıktı. Ödümü patlatan bir hızla öne atıldı motor. Az önce yaşananlara gerçekten inanamıyordum.

Nur, bana ulaşamayınca Merih, Bahadır'a ulaştı. Kulağındaki kulaklıkla yüksek sese rağmen bir şekilde Merih'e durumu bildirdi. Kışlaya gidene kadar tekrar konuşamadık elbette. Motorda konuşmak pek mümkün değildi hele de o böylesine hızlı kullanırken. Ama aralardan kaçıp hızla kışlaya ulaşmamıza yaradı. Kışladan içeri girdikten sonra motorunu park etti ve önce o indi. Ardından bana elini uzattı.

Uzattığı eli tereddütsüz tutuşumu göz ardı ederek motordan indim ve kaskı çıkarmak için hamle yaptım. Başaramayacağımı anladığında uzandı ve kasktan beni yakaladı. Ardından aramızda kısa bir mesafe bırakarak kendine yaklaştırdı ve kaskı çözüp nazikçe çıkarttı.

"Artık bana borçlusun, *Baş Belası* ."

Ona somurtarak baktım. "Karşılıksız sevap bile işlemez misin sen?"

"Cüzi bir miktarda anlaşıyoruz." Dedikten sonra göz kırptı.

"Ne miktarı?" Maalesef ki boş bulunup bu soruyu sormuş bulundum.

"Öpücük?"

• Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.

• Aman Bahadır Bey, senin ağzın neler söyler????!?!?!?!?!?!?!?!?!?!?

• Nur'un Merih'in omzuna tırmandığı sahne... Hayal edip kırk dk güldüm sdfjhbsdfjkdldkasjh

• Ayliz'in umursamazlık nirvada :DDDD

İNSTAGRAM: dilanwattpad (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayınnnnn.)

DREAM: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

Yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayın, öptüm xoxo

VII C Sana Güvenmiyorum

Bu kitaptaki tüm karakterler ve olayların gerçek kişi, kurum ve kuruluşlarla ilgisi yoktur. Kullanılan kurumlar yalnızca isim olarak kullanılmış olup gerçek misyon ve vizyonlarına birebir karşılık gelmemektedir. Benzerlikler yalnızca rastlantısalıdır. Kurgu tamamen hayal ürünüdür.

SINIR: 80 OY / 350 YORUM

Şehir dışında olduğum için bölüm geç gelmiştir. Bunu telafi etmek için uzun bir bölümle sizlere geldimm.

Keyifli okumalar dilerim ♥

ÖPTÜM XOXO

YEDİ | *Sana Güvenmiyorum*

Dedublüman & Aleyna Tilki - Sana Güvenmiyorum

Dudaklarım düz bir çizgi halini alırken bakışlarım koyu harelerinde gezindi. Muzip sırtışını hiç bozmayan adam da bana bakmaya devam ediyordu. Sanki hiçbir şey söylememiş gibiydi ama sözleri zihin hapishanemde deprem yaratmıştı. Tüm bedenim alayla dahi olsa söylediği sözlerine tepki veriyordu. Titriyordum ve biliyordum ki bunun sebebi esen rüzgâr değildi.

Derin bir nefes alırken içten içe sabır çektim. Bu adam benim sınavımdı. Hem de bu hayatta karşıma çıkan en zor sınavlardandı. Tanıştığımız ilk günden beri durmaksızın beni sınıyordu ve biliyordum ki bu değişmeyecekti.

"Bahadır..." Ne diyeceğimi bilmiyordum o yüzden ismini söyledikten sonra sessizleştim.

"Hemen itiraz etme, Beyza Yüzbaşım. Belki ileride ben teklif etmeden sen kendin istersin."

Arsızdı, bunun bazı anlar faydası dürüstlük oluyordu ama her an bu şekilde davranmasına tahammül edebilmem elbette mümkün olmuyordu. Suratındaki sırtışı dağıtma arzusu ile kavrulurken ters ters bakmakla yetinmem gerekti. Sözlerini ciddiye almamam gerektiğini kendime hatırlattım, yine aklımı bulandırdığını görmezden gelmeye çalıştım. Sırf bakışının bile tutuşturmaya yettiği bedenime bir açıklamam yoktu. Yanmaya meyilli bir pervaneden de farkım yoktu ve derhal kendimi toparlamalıyım.

Onun oyunlarına kanmazdım. Her ne kadar ateşe büyük bir istekle uçsam da durmam gereken sınırı bulmalıydım. Yine de bir şekilde içime işlediğinin farkındaydım.

"Teşekkür ederim, benim için hayatını riske attığın için Bahadır..."
Çehresindeki ifade gözle görülür biçimde dağılmasa sözlerime alaylı bir biçimde devam edecektim fakat bir anda karşımda eğilmez bükülmez Bahadır'dan eser kalmadı.

Gardı gözle görülür biçimde düşerken daima kendini ardına sakladığı duvarlarında çatırdama oldu. O duvarda bir gedik açıldı. O gediği ben mi açtım? Bakışlarındaki alay anında yok olurken karşımda durumun ciddiyetini kavramış bir adam belirdi. Yaşadığımız anı anımsamış olacak ki çenesi kasıldı. Neredeyse kaçırılacak oluşum ben kadar onu da korkutmuş muydu sahiden?

"Teşekküre gerek yok, Beyza. Yerimde kim olsa aynı şeyi yapardı." Ve ilk kez bir an bile olsa gördüğüm o adam toz bulutuna karıştı. Ses tonu ciddiymi hâlâ o ilk kez görmeye nail olduğum adamdan emareler taşıyordu, onu ele veriyordu ama sanırım o kadar iyi gizlenemediğindendi.

Bir an gördüğüm benim için delicesine endişelenmiş adamı ben mi uydurmuşum? Peki gözlerindeki o korku da neyin nesiydi?

Yerinde kim olsa aynı şeyi yapmayacağını ikimizde çok iyi biliyorduk ama bunu ne o ne de ben dillendirmedik. Onun gizlemek için tuttuğu yanı artık daha ilgi çekiciydi benim için. Sinsice çatlaklarından içeri sızıyordum, görmüştüm işte gözlerinde! O eğilmez bükülmez tutumuna kocaman bir darbe indirmiş gibiydim. Benim hatalarımla dolu o operasyonda an dahi düşünmeden yanıma koşan tek insandı o. Bir an bile tereddüt etmediğine emindim. Yanıma gelmişti, öleceksek bile beraber ölecektik. Bunu nasıl göz ardı edebilirdim? Görevden uzaklaştırılmamam için kulaklığımı kendi elleriyle kırmıştı çünkü komutanımızın emrini dinlemediğim öğrenilecekti aksi halde. Oysa çokta işine gelirdi benden kurtulmak ama yine de beni kurtarmıştı.

Dengemi bozuyordu çünkü onda da dengeden geriye hiçbir şey kalmamıştı, görüyordum gözlerinde. O mekâna gittiğimiz gün belimi tutan sıcak ellerini

anımsamak bile tüm tenimin karıncalanmasına neden oluyordu. Bu hislerin farkında olan bir tek ben olamazdım! Savrulduğumuz şey neydi, bilmiyordum. Ben böyle bir duygunun yaşanabilir olduğundan bile habersizdim ama böylesine insanı akıl yoksunu bırakan his, iyi bir şey olamazdı. İyi bitmeyeceğini bugün dahi iyi biliyordum, o da biliyordu ve sınır koyuyordu. Kapıldığımız rüzgâr bizi öyle savururdu ki onca yıl nasıl savrulduğumuzu anlamakla geçerci. Bu bir felaketti, korkunçtu ama kaçınılmazdı.

Kaçmak zorunda olduğumuz bir kaçınılmaz... Hayatın espri anlayışını hiçbir zaman anlamayacaktım!

"Yine de teşekkür ederim, iyi geceler."

Onun konuşmasını bile beklemeden hışımla arkamı dönüp lojmanların olduğu yöne doğru yürümeye başladım. Aptaldım, biliyordum. Kaçınılmaz son dan kaçmak yalnızca aptalların işiydi. En ala aptaldım! Farkına vardığım hisler boğazıma yapışmışken daha fazla orada duramayacağım da bir gerçektir. Hızlıca onun çekim alanından uzaklaşmazsam dönölmez ufkun sınırını geçmekten korkuyordum. Ben bunu yapamazdım. Yanmaya razı, kül olmaya duacı olamazdım...

Eve girer girmez salona doğru ilerledim. Nefes nefeseydim ve bu durumun hızlı yürümemle alakası bile yoktu. Derhal Nur'u aramalıyım. Delirmiş olmalıydı. Benden biraz daha haber alamazsa tüm ülkeyi ayağa kaldırırdı deli kızım benim.

"Beyza!" Öfkeyle açtığı telefonda nelliydi bana yapacakları.

"İyiyim..." diyebildim yalnızca çünkü önceliğim onun içini rahatlatmaktır.

"Bok iyisin!" Sözleriyle yüzümü buruşturmadan edemedim. Çevremde ne çok ağzı bozuk insan vardı sahiden. "Bahadır olmasa şu anda başına neler gelebileceğini ufkı geniş hayal gücümle bile tahmin edemiyorum, Beyza. Büyük bir boka bulaştık. Sahi ona haber vermek o an aklına nasıl geldi? Neden herkes yerine o mesela?"

Benim için endişelenmesi hemen kayboldu. Manalı sözlerini gecikmeden işitmeme şaşırmadım. Aksine nasıl ilk sorduğu soru nasıl bu olmaz diye

meraklanıyordum.

"Sanırım başım büyük bir belada, Nur. Bu timdeki köstebeğin adama çalıştığını düşünmeye başladım.."

"İhtimali var ama asıl soruma cevap alamadım, Beyza Hanım!"

Yutkunma ihtiyacıyla kavruldum. Beni köşeye sıkıştırmak konusunda Nur'un üstüne tanımazdım. Yine bildiğim gibiydi. Nasıl cevap vereceğimi de bilemiyordum. Daha otururken inkâr ettiğim onca şeyden sonra yapacağım itirafla pek keyiflenecekti.

"Mesajlaşıyorduk o esnada..." Mırıl mırıl bir sesle konuşurken arkadan kahkahası duyuldu. Bin sene dilinden düşmezdim artık.

"Bir sözünle tüm riskleri alıp seni kurtarmaya geldi, öyle mi?" Kahkahasına tezat ciddi bir ses tonuyla sorduğu soru ile tüm bedenim kasıldı. Gerginlik dalga dalga tüm bedenime yayıldı.

"Panikle ne yapacağımı bilemedim ve anlık kaçırıldığımı mesaj atıvermişim. Ayrıca adama direkt konum attım telaşla. Bir bakıma onu beni kurtarmak zorunda bırakmış oluyorum sanırım. Kim olsa aynı şeyi yapardı zaten..." Konuşmak için cümlemi bitirmemi beklemedi sabırsız arkadaşım.

"Kim olsa aynı şeyi yapmazdı, Beyza. Beni zaten kandıramazsın da bari kendini kandırmaya çalışma." Azarlar tondaki sesiyle mırın kırın etmeyi sonlandırdım. Haklıydı ve haklıyken daha da zor bir insandı. Allah herkesi Nur'un haklısından sakınsın. "Bir sözünle motoruna atlıyor, yanına geliyor ve seni kurtarıyor. Yetmiyor, suç kralı olan adamı alenen tehdit ediyor. Sence bunları herkes, herkes için yapar mı güzel kızım benim? Bunları ancak..."

"Nur, hayır öyle bir şey değil!" Hışımla, beklemeksizin sözünü kestiğimde ciğerime çektiğim oksijenin yetersizliği ile sınıanıyordum. O sözün devamını duymaya cesaretim yoktu. Olamazdı, olmazdı! Annesinin bile sevmediği, istemediği kızını elin oğlu ne yapsın?

Bu gerçek göğsümün ortasına saplandı yine bir hançer gibi. Anne sevgisinden mahrum kalmış her kimse gibi gerçekten sevilebileceğine inanamayan o insanlardan biriydim ben. Durumum bana özel değildi, bu

dünyada annesi tarafından terk edilmiş ilk insan ben değildim. Bu yüzden içselleştirmek yerine kabullenmek gerektiğini biliyordum ama bazı anlar çok zor geliyordu. O ilk bağ, en önemli bağ, anne ile evlat arasında kurulan sevgi bağı eksik olunca meğer her şeyi eksik olurmuş insanın. Annemin beni sevmemek için geçerli tek bir sebebi vardı, o bunu seçmişti. Annesinin sevmeye layık görmediği birini kim neden sevsindi değil mi?

"Beyza... Beyza!" Dakikalardır kendi düşüncelerimin içinde çırpındığımdan Nur'un bana seslendiğini çok geç fark ettim.

"Düşündüğün gibi bir şey olamaz, Nur. Gerçekten iyi bir insan ve zor durumda olan birine sırtını döncek birisi değil. Senin için de aynısını yapardı. Yalnızca bu. Bu kadar... İlerisi de olamaz zaten. Kendimi aksine heveslendirip, göklere çıkarıp sonra betona çakılışımı yeniden seyretmek istemiyorum."

Sözlerimle derin bir nefes aldı Nur. Onunla aynı şeyi düşündüğümüze emindim. Tulgar'ın görev için gideceği zaman benimle vedalaşmaya gerek bile duymadan gittiği günün anıları zihnimde canlanırken ürperdim. Tanıdık bir histi. Terkedilmek bana yabancı değildi. Ben arkada bırakılmaya alıştırılmış olanlardandım.

"Herkes aynı değildir, Beyza." Dedi yine beni teselli etmeye çalıştığını biliyordum ama artık buna inanmazdım.

"Bu sefer de aynı hatayı yapıp aylarca dört bir yana dağılmış kendimi toplamak istemiyorum, Nur. Tamamen profesyonel bir ilişki bu!"

"Sen profesyonel bir yalacısın, güzelim. Yalnızca bu!"

"Nur!" Uyarır tonda çıkan sesime rağmen beni görmezden gelerek sözlerine devam etti.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel kalbe sahip insansın, Beyza ve öyle düşünmesen bile sevmeye layıksın, anlaşılm bu noktada. Ben seni çok seviyorum. Bazı bağlar kandan ötedir, candandır. Can bağıdır."

"İyi ki varsın, Deli Kızım..." Yüzümde buruk bir tebessümle konuşurken dolu dolu olmuş gözlerimden bir damla yaş yanağımdan aşağı doğru

süzüldü.

"Elbette öyleyim, ben olmasam o Nemrut suratını kim güldürecek?"
Sözleriyle karşılıklı kahkaha attık.

Bir süre daha konuştuktan sonra vedalaşarak görüşmeyi sonlandırdık. Yarın zaten buraya gelecekti görev sebebiyle bana yardım edeceğinden.

Uyuyamayacağımı bildiğimden bu gibi zamanlar da doktorumun içmemi tavsiye ettiği ilacı bir bardak su ile içtikten sonra yatak odasına yöneldim. Zihnimdeki düşünceler bir bir beni terk ederken yatağa uzandım ve gözlerimi yumdum. Karabasan gibi çöken acı anılar benden uzaklaşırken kâbussuz bir gece geçireceğimden emindim. Yarın dinç ve sarsılmaz bir şekilde uyanacaktım, yine. Yıkılmaz duvarlarımın ardında kendine sarılarak ağlayan kız çocuğun yine görmeyecekti kimse. Çünkü göstermezdim, tüm zaaflarımı ben bilirdim. Yeterliydi, kendimi yine kendim teselli ederdim. Hasta oldu mu kendi kendine bakmak zorunda kalmış çocuklardan biriydim ben, yıkılmazdım öyle kolay kolay işte...

Uyanıp üniformamı giydikten sonra evden çıktım. Nur çoktan gelmiş, kafeteryada oturduğuna dair mesaj atmıştı. İçtimadan önce yanına gidemeyeceğimden biraz beklemesi gerekecekti. Güceneceğini sanmıyordum.

İçtima için bahçeye geldiğimde askerin hazır bir şekilde beklediğini gördüğümde her zaman ki ciddi ifademle yanlarına gittim. Tam karşılarında, sıranın ortasını hizalayarak durduktan sonra sıranın en başında duran Bahadır'ı görerek duraksadım. Tek kaşım havalanırken onu ilk defa görüyor olmaktan şaşkındım elbette.

Beyefendi sanki ona emre itaatsizlik etsin diye baskı yapmışım gibi benim komutanlığımı protesto ettiğinden içtimaya katılmayı reddederdi oysa. Değişen neydi? Sonunda varlığımı kabullenmeye mi karar vermişti?

"Günaydın, asker!" Komutumu duyar duymaz hep bir ağızdan cevap verdiler.

"Sağ ol!"

Gün böylelikle başladı. Yeni görevlerimizi ve gelecek operasyonları detaylarına çok girmeden ilettikten sonra ekibi çalışabilmeleri için gönderdim. Bahadır ise gitmek yerine bana doğru yürümeyi tercih etti.

"Cemil Albay ile düne dair bir konuşma yaptın mı, Beyza Yüzbaşım?"

Titreyen sağ elimi saklamak için ellerimi arkamda birleştirip sert olduğunu düşündüğüm bir ifadeyle karşımdaki adama baktım. İçimde tüm duvarlar sarsılırken dışımda yel esmeden durmak yük oldu.

"Ne zamandan beri sana hesap veriyorum?" Sorumla çehresinde yamuk bir tebessüm belirdi. Bakışlarındaki alay kaybolmazken ellerini teslim olur gibi yukarı kaldırdı.

"Sadece merak..."

"İnsanın başına ne geliyorsa, meraktan geliyor derler Bahadır Yüzbaşım." Ona ters bir bakış atıp sanki ilgilenmiyormuşum gibi bakışlarımı kaçırdım. "İçtimaya katılmaya mı karar verdin?"

"İnsanın başına ne geliyorsa ya meraktan ya da..." Cümlesini tamamlamadı ama bana sonuna dair tahminler yürütebileceğim kadar arsız bir gülümseme bahşetti.

Arkasını dönüp ekibinin yanına dönerken tuttuğum nefesimi serbest bıraktım. Nur'un yanına gitmeliydim. Kesinlikle kaçmıyordum...

Kafeteryanın olduğu tarafa doğru yürürken Merih ile karşılaştık. Durup bana sır verecekmiş gibi yaklaştı ve fısıldayarak konuştu.

"O manyak burada mı?"

Sırıtmadan edemedim. Nur'un saldığı korku bile yeterdi. Eğilip elimle ağzımın dışarıda kalan kenarını kapattım ve sanki en önemli sırrı söyler gibi konuşmaya başladım.

"Evet ve seni kemiğini bile bırakmadan yer. Dikkat et Merih Yüzbaşım."

"O ruh hastası beni sağ bırakmayacak..." dedikten sonra kaçır adımlarla uzaklaşmaya başladı. Arkasından sırtarak bakmaya devam ettim. Haklıydı bırakmayacaktı.

Kafeteryadan içeri girdiğimde gözüm masalarda Nur'u aramaya başladı. En kalabalık masanın olduğu yerde olamayacağını düşünsem de yanıldığımı şuh kahkahasını duyunca anladım. Nur, tam bir sosyal canavardı. İnsanları etrafında toplamayı, onlarla iletişime geçmeyi ve içlerini görmeyi iyi bilirdi. Beni beklerken de boş durmamış olmalıydı. Askerlerin ağzından kesin laf almaya çalışıyordu.

"Kıdemli İstihbaratçı, Ajan Nur?"

Ona seslenişimle bir anda ayağa kalkıp selam durması neredeyse kahkaha atmama sebep olacaktı.

"Emret, komutanım." Güzel rol yapıyordu, bu yüzden her görevde kimliğini gizleyip suçluların arasına girecek olacak kişi o olurdu. Son görevine kadar bu durumdan memnundu.

"Asker, işiniz yok mu?"

"Hemen gidiyoruz, komutanım." Her biri tek tek kaybolurken ben de Nur'un yanına oturdum.

"Bari bir ipucu yakalayabildin mi?"

Önündeki laptopa bir şeyler yazdıktan sonra bana döndü. Ekranda yazan bir sürü ismi gördüğümde hayretle bakakaldım. Az önce konuştuğu askerlerin üstlerini çizmişti. Hızlı başlamıştı anlaşılan.

"Senin timle konuşma fırsatım henüz olmadı. Buradaki çocuklar da Maşallah, kütür kütür..."

Koluna bir tane geçirince suspus kesiliverdi hemen. Dilinin ayarı yoktu hiç.

"Nur..."

"Görevimi yapıyorum, komutanım. O esnada gördüğüm şeylerin gerçeklerini aktarmadan edemedim." Dedi kıkır kıkır gülerken.

"Başka şeylere ne güzel fırsat bulmuşsun ama..."

"Ben sağlıklı ve gözleri iyi gören bir kadını, komutanım."

Arsız.

"Bir hayli kişiyle de konuşmuşsun bakıyorum, ne yaptın büyüledin mi askerleri?"

Bana ne yaptığını çok iyi bildiğini anlatan bir bakış attıktan sonra birkaç ismin daha üstünü çizip laptopunu kapattı. Bu kız zır deliydi!

"Cemil Albayım bizi bekliyor. Öğleden sonra Ayliz gelecek, Bahadır'ın davasının gidişatı hakkında bilgi vermesi gerekiyormuş, pek huysuzdu sesi."

"Ayliz'den bahsediyoruz, yüzünde sivilce falan çıktı diye morali bozulmuştur."

"Kesin..."

Birlikte kalkıp Albay Cemil'in odasının yolunu tuttuk. Yürüdüğümüz esnada Nur dikkat çekmeden gözlemleri hakkında bana bilgi vermeyi es geçmedi. Henüz Gökbörü Timi ile konuşmadığından bir fikri yoktu ama sohbet etmeye fırsatı olan askerlerden birkaç isim aldığını söyledi. Eli kolu uzun olan, göze çarpan isimleri aklına kazımişti bile ama ben köstebeği herkesin gözüne batandan çok görünmeyen biri olduğunu düşünüyordum. Kimsenin şüphelenemeyeceği kadar temiz bir sicili vardı kesin.

Koridorun ilerisinden bize doğru yürüyen adamı gördüğümde dudaklarım keyifle kıvrıldı. Yanındaki erle koyu bir sohbeta dalan adam henüz bizi fark etmemişti. Gördüğü an yüzünün alacağı ifadeyi düşünüp keyiflendim.

"Karşıdan gelen, Pembe Yanaklı mı?"

Nur'un sorusuyla hayretle ona döndüm. Merih'e taktığı lakap yine ona hastı.

"Evet."

"Alayım Şu safin zaten olmayan aklını da, ayılsın hemen." Dedikten sonra adeta zıplayarak ilerledi Nur. Ona yetişmek için koşar adımlarla ilerlemem gerekti.

Nur, Merih'in dalgınlığından faydalanarak oldukla ona yaklaştı. Adımları nihayet duyan adam Şaşkınlıkla karŐısındakine çarpmamak için durdu ve bakışlarını çevirdi. Karşısında Nur'u gördüğü an  arpılmıŐa döndü. Sanırım omzuna oturup boynunu kırmakla tehdit eden bu deli kızıdan artık gerçek anlamda korkuyordu.

"Nasılsın, Pembe Yanaklı?" Sözünü bitirir bitirmez Merih'in yanağından bir makas aldı ve Merih'te aklın emaresi bile kalmadı.

Kaçacak delik arayan Merih, son umutla bana baktı. Omuz silkmekle yetindim. Onu Nur'un elinden değil ben, feris tahi gelse de kurtaramazdı.

"Allah'ım al canımı gitsin, bu ruh hastasını bana Azrail etme yalvarırım." Derken oldukça çaresiz göründüğü için ona bir an acımadan edemedim.

"Daha dur yakışıklı, sana hiçbir Şey yapmadım."

"Bıçak fırlattın lan, ruh hastası!"

"Ruh hastası falan ayıp oluyor ama Merih Yüzbaşım." Dedi rütbesinin son hecesini cilveli bir edayla uzatıp. "Yeni başlıyoruz daha."

" z r dilerim, Kıdemli İstihbaratçı Nur Hanım. Kurban olayım bağışla beni de bitsin bu eziyet."

Kıkırdayan Nur'un bu andan ne kadar zevk aldığını görmek işten bile değildi. Merih ile uğraşmak bu ara hayatındaki en keyifli Şey olmalıydı.

"K buslarında da peşini bırakmıyor muyum yoksa?" Heyecanlı heyecanlı soruyordu bir de soruyu. Tam zır deliydi bu kız, tam!

"Yemin ederim bırakmıyorsun."

"Demek rüyalarında beni görüyorsun?" Derken bir adım daha yaklaştı Nur. Merih'in yanındaki asker fazlalık olduğunu anlamış olacak ki birkaç adım geriledi. "Başka ne hallerde görüyorsun bizi, Merih Yüzbaşım? Daha müsait ve bol bir zaman da bunun üzerine uzun uzun konuşalım olur mu?"

Kıpkırmızı olan Merih'e neden Pembe Yanaklı lakabını taktığını anlamak zor olmadı. Nur bir manipülatördü ve bunu en güzel şekilde kullanmakta üstüne tanımazdım. Merih'e bir kere uyuz olmuştu, ondan öcünü almadıkça, onunla uğraşmaktan sıkılmadıkça rahat vermeyecekti. Artık sık sık kışlaya gelecekti bir de vay Merih'in haline.

"Hay çevirip üstüne oturt birde beni. Aklımın sapına bile kaydın zaten, sal artık beni be kızım!"

Nur'un tanıdık sahte şuh kahkahası koridoru doldurdu. Merih'in sıkıştığı köşeden çıkmaya umudu kalmamışa benziyordu. İçten içe üzmekten başka bir şey gelmezdi elimden. Nur'u durdurabile aşk olsundu.

"Çevirip üstüne otururum belki, Merih Yüzbaşım. Hem görürüm o zaman ufaklık mı değil mi!"

Merih'in nefesi kesildi. Bense şaşkınlıkla arkadaşşıma bakakaldım. Gerçekten neyden bahsettiğini bilip bilmediğini anlamaya çalışırken açık kalan ağzımı kapatabilmem zor oldu.

"Nur!" Artık dahil olmam gerekiyordu. Yoksa Nur asla durmayacaktı.

"Nasıl da nefesin kesildi, Merih Yüzbaşım. Gördüklerinin kâbus olmadığını bilmek güzel." Dedikten sonra göz kırıp yürümeye devam etti Nur.

Hayretle bir süre öylece kalakaldım aynı Merih gibi. Ağzı açık bir şekilde az önce Nur'un durduğu yere boş gözlerle bakıyordu zavallım...

Hızlı adımlarla hemen Nur'un yanına vardım. Onu dirseğinden yakalayıp yavaşlattıktan sonra aynı hızla yürümeye başladık.

"Sen kafayı mı yedin, ne dediğinin farkında mısın adama?"

"Farkındayım."

Hayretle ona baktım. Delirmiş olmalıydı başka izahı olamazdı!

"Delirmişsin."

"İçini de merak etmişimdir belki, Beyzoş?" Göz kırpıp Albay Cemil'in kapısını tıklattı.

İnanılmazdı. Bu kıza akıl sır erdilemeyeceğini bildiğimden onun peşinden odadan içeri girdim. O esnada konu yine daha ciddi konulara geldi. Dün başıma gelenleri bir bir aktardık.

"Müdürünle konuşup derhal önlem almamız gerektiğini söyleyeceğim. Bir süre kışladan ayrılma, Yüzbaşı Beyza. Güvenliğin her şeyden önemli."

Bu adamın tutumunun tam aksine değişmesine hâlâ alışamıyordum. Aynı adamın sınırın ötesinde beni ölüme terk ettiğini unutamıyordum. Şimdi karşımda güvenliğimin her şeyden önemli olduğunu söylemesi oldukça tezattı ve bana inandırıcı gelmiyordu. İçini görmüştüm ben onun, ona güvenemiyordum.

Ayliz

Adliyenin koridoru topuklu ayakkabımla dövdüğüm zemiden çıkan sesle titriyordu. Attığım her adımda kendime olan güvenimi vurgulamayı severdim. Adımını sağlam atan yıkılmazdır.

Elimdeki dosyada yazanı okuduğum andan beri burnumdan soluyordum. O vatan haini (maalesef ki) uyanmıştı. İfadesi alınarak dava dosyasına eklenmişti. Sabah okuma şansım olmuştu. Verdiği ifadenin saçmalığı karşısında savcılığın verdiği karar kadar şaşırmamıştım elbette.

"İyi günler," dedim gülümsemeye zorladığım ifademle savcının kalemine bakarken.

"İyi günler, Ayliz Hanım." Gayet kibar ve gülümseyerek karşıladı beni, her zaman ki gibi.

Titreyen ellerimle tuttuğum dosyayı sallayıp yine yalandan gülümsedim yalnızca. Ne demek istediğimi hemen anladı ve savcının müsait olup olmadığını kontrol etmek için odasının kapısını çaldı. Kısa bir süre sonra yanıma gelip içeri girebileceğimi söyledi.

Öncelikle sakın kalabilmek için derin bir nefes çektim içime ardından teşekkür edip kapıya doğru ilerledim. İçimde patlayan öfkeyi dizginleyebilmeyi umdum. Gerçekten bu görüşme zor geçecekti. Son tesadüfi (!) karşılaşmamızdan beri ilk karşılaşmamız olacaktı.

Kapıyı iki kere tıklattıktan sonra olumlu komutu işitip kapıyı usulca açtım. Suratımda en sahici ama bir o kadar iğneleyeci gülümsememle içeri girdim.

"İyi günler, sayın savcım. Müsait misiniz?" Nezaket kuralları gereği müsait olduğunu bildiğim halde yine de sordum.

"Sizin için daima zamanım var, Ayliz Hanım. Buyurun lütfen, sade kahve?"

Onun gibi kartlarım kapalı oynamaya karar verdim. Fütursuzca doğruyu konuşmanın karşısında bir anlamı yoktu demek ki. Madem pis oynamak istiyordu, en çok ben kirlenirdim!

"Teşekkür ederim, unutmamışsınız." Dedim en cilveli sesimle. Ardından utangaç gibi görünen bir edayla gülümseyip karşısındaki sandalyeye oturdum.

Elimde tuttuğum kâğıt onu sıkımdan ötürü artık kırıkmıştı ama umursamadım.

"Unutmak ne mümkün..." İki sade kahveyi söylemek için masasındaki telefonu eline aldı ve kısa bir görüşme yaptı.

Titreyen ellerimle tuttuğum buruşmuş kâğıda bakmayı tercih ettim. Yoksa bu adamı bakışlarımla öldürebileceğime inanıyordum. Verdiği kararı gördüğüm an kan beynime sıçramıştı.

"Nasılsınız, Ayliz Hanım?"

"İyiyim sayın savcım, siz nasılsınız?"

"İyiym, teşekkür ederim. Bugün hangi dava için buradasınız?" Neyse ki konuşmayı uzatmadan konuya girmişti.

"Bahadır Sorgun Kızılarslan ile terörist bir..." Tam küfredecekken dilimi ısırdım. "Emre itaatsizlikten soruşturma açılmıştı hatırlarsanız..."

"Ha şu dava."

Dişlerimi öyle bir sıktım ki çenem kırılacak zannettim. Bir de gevşek gevşek konuşuyordu hem de hiç utanmadan!

"Evet, o dava!" Sıkılı dişlerimin arasından adeta tısladığımdan bir kaşı merakla havalandı.

Neyse ki o anda kapı tıklatıldı ve elinde kahvelerle görevli içeri girdi. Bize kahvelerimizi servis eden kadına gülümseyip teşekkür ettikten sonra kahvemden bir yudum alıp kendimi sakın tutmaya çalıştım.

"Bugün elime dava ile ilgili aldığınız son karar ulaştı, sayın savcım. Doğruluğunu teyit edebilmek adına yanınıza gelmenin uygun olacağına karar verdim, umarım sizi meşgul etmiyordur."

"Estağfurullah..." Tam sözüne başlamışken daha fazla susamayacağımı anladığımdan yaptığım saygısızlığı dahi umursamadan konuşmaya başladım.

"Terörist birini korumak için emniyetten bir ekip istemişsiniz ayrıca teröristin birinin can güvenliği olmadığını belirterek Türkiye Cumhuriyeti'nin saygın, onurlu, şanlı askeri, Yüzbaşı için uzaklaştırma kararı çıkartmışsınız. Tam olarak kimin canı tehlikede onu kavrayamadığım için kusura bakmayın lütfen. Sanırım benim aklım, Türkiye Cumhuriyeti'nin Cumhuriyet Savcısının, bebek katillerinin canını korumak için onurlu bir askere çıkarttığı uzaklaştırma kararını algılayamayacak kadar eksik! Çünkü asıl korunması gerekenler bizlerken, bizi öldürmek için terörist olmuş birini korumak istemeniz şahsım için bir hayli şaibeli karar."

Hayretle suratıma bakakaldı. Kibar kalmaya, saygı çerçevesini aşmadan konuşmaya o kadar çok zorladım ki kendimi anca bu kadar olabildiği işte. Oysa karşımda bir başkası olsa söyleyeceklerimi kendim bile tahayyül edemiyordum.

"Aldığım kararın hesabını size vermem gerektiğini bilmiyordum, Ayliz Hanım."

Duyduğum sözlerle sinir katsayım sonsuzla çarpıldı. İnanamayarak karşımdaki adamın suratına baktım. Suratına tam o an tükürmediğim için daha sonra kendimi tebrik edecektim.

"Ne haddime koskoca Cumhuriyet Savcısının kararlarını sorgulamak sayın savcım, ben anlayamadığım için..."

"Ayliz Hanım!" Sanırım bana ayrılan sabrının sonuna gelmiştik. "Öncelikle, terörist olduğu kanıtlanmamış bir vatandaş için kanunlar nasıl istiyorsa o şekilde karar aldığımı bilmenizi isterim. Şahıs, kendisi için böyle bir talepte bulundu ve kanun hükmünce hakkı olduğu için yapmak zorunda kaldık. Ben de iddia makamı biziz sanıyordum meğer sizmişsiniz, Ayliz Hanım."

"İddia makamı siz, sanığın suçunu ispatlama makamı kolluk kuvvetlerimiz ama ne hikmetse davadaki en önemli kanıtları mahkemeye sunan benim. Sizde burada bir gariplik görüyor musunuz? Mesela, sanığın ailesinin daha önce kayıp oğullarını aramak için karakola ifade verdiğini neden sizden değil de benden öğrendik, sayın savcım?"

"İthamlarınıza dikkat edin, daha fazla müsamaha göstermeyeceğim bu tutumunuza. Size karşı nazik ve saygılı olmaya özen gösteriyorum, sizden de aynı özveriyi bekliyorum!"

Oturduğum yerden bir anda ayağa fırladım. Karşımda koskoca Cumhuriyet Savcısı olduğu gerçeği aklımdan çıkıp gitti.

"Hiç kimsenin, bu siz bile olsanız haklı ve suçsuz olan bir Türk Askerini itibarsızlaşmasına izin vermeyeceğim. Gerekirse iddia gerekirse suç ispatlama makamı olmak zorunda kalayım, bunu da yapacağım ama hiç kimsenin onurlu bir askerimizi karalamasına müsaade etmeyeceğim! Bunu da böyle bilin!"

Sandalyenin üstüne koyduğum çantamı hışımla alıp kapıya yöneldim. O odayı onun başına yıkmak isterken öfkeyle yeri döven topuklarımla hışımla uzaklaşmaktan başka çarem yoktu.

"Ben de bu ülkenin savcısıyım ama beni itibarsızlaştırman çok kolay oldu, Ayliz Hanım!"

Hâlâ bana cevap verebildiğine inanamıyordum.

"Çünkü sana güvenmiyorum!" Ağzımı kapatmak istesem de artık çok geçti. O söz bir kez çıkmıştı işte ağzımdan.

Kapının kolunu kavrayan elimin tutulup hışımla çekilmesiyle hayretle karşımda duran adama bakakaldım. Gerçekten öfkeden delirmişe benziyordu. Mavi gözlerinde kızıl bir öfke parlıyordu. Nihayet gerçek yüzünü görecektik demek ki.

"Bu vatanın bir evladı olarak yetiştim, onun sayesinde bugün burada savcı olabildim. Beni bir daha vatanıma ihanetle itham etme çünkü müsamaha göstermeyeceğim artık. Kanunen hakkını bilen, avukatı da bir o kadar güçlü olan bir sanık. Talep etmeye hakkı olan ve alabileceği bir şeyi onaylamak zorundayım. Taraflı hareket edemem, adil olmak zorundayım. Benim kanıma dokunmuyor mu sanıyorsun, bu iki oldu Ayliz! Beni ikinci kez vatanıma ihanetle suçluyorsun, üçüncüyü affetmeyeceğim!"

Nefes nefese gözlerimin içine öfkeyle bakan adam aç gözlülükle odadaki tüm oksijeni içine çekiyordu sanki. Bense şaşkınlıkla nefesimi tutmuş başka çarem olmadığından gözlerinin içine bakıyordum. Son sözleriyle kavradığım gerçekler, yaptığım haksızlığın ortada oluşu bir hayli canımı sıkıyordu. Her zaman gözümle gördüğüme inanmayı seçtiğimden, görmediğim onlarcası varken karşımdakileri yargılamaktan vazgeçemeyecektim sanırım. Fütursuzluğumun bedeli de karşımda öfkeden deliye dönmüş bir Cumhuriyet Savcısıydı.

"Şimdi sana iyi günler."

Ağzım açık bir şekilde beni odadan kovuşuna bile şaşırımadan çıktım oradan. Sanırım bu sefer çok ileri gitmiştim. Öfkeyle kalkan zararlar oturur dedikleri doğrudu işte. Öfkemin esiri olup haddimi aşmışım. Şimdi bir de bunu düzeltmem gerekecekti. Kendi başıma iş açmaktan başka bir şey değildi. Ayrıca gerçekten çok ayıp olmuştu. Adamı alenen vatan hainliği ile suçlamasaydım bari...

Günler Sonra

Gecenin pusu üstümüze çökerken, tam teçhizat hazır askerlerime kısa bir bakış attım. Kulağımdaki kulaklığa dokunup deneme yaptım.

"Kara'dan Pençe'ye, beni duyabiliyor musun?"

"Seni duyuyorum, Kara." Flört mü ediyordu o?

"Konuşlandınız mı?"

"Yerimizi aldık, Kara. Harekete geçmek için emrini bekliyoruz."

O son sözleri kim bilir nasıl zor söylemişti ama artık alışıyordu sanırım. Benden emir almaya da varlığıma da.

"Kara'dan Pusula'ya."

"Pusula dinlemede, Kara."

"Konuşlandınız mı?"

"Yerimizdeyiz, komutunu bekliyorum."

Bakışlarım etrafımda dolandı. Issız bir tepedeydik. Yaklaşık altı saat önce helikopterden indiğimiz bu bölge de altı kilometre yayan yürüdükten sonra asıl varmak istediğimiz noktaya gelmiştik. Terörle mücadele ekibi olduğumuzdan görev çıktığı zaman istenen konuma giderdik. İsimsiz, gölgesiz, ölsek adımız televizyon ekranlarında dahi görünmeyecekti nasılsa. Genel de yüksek gizlilik içeren görevler için yetiştirilmiş her kimse gibi... Biz adımızla anılmak, hatırlanmak istemiyorduk zaten. Yeter ki vatan rahat uyusun!

Mağara girişinin etrafında hareketlenme olduğunu ben dürbünden gördüğüm sırada, gizlenmiş girişi izleyen askerimden bilgi geldi. Mağaranın içinde aydınlatma bile olmasına artık şaşırmıyordum. Sınırdan uzak, dokunamayacağımızı sandıkları farklı noktalarda böyle mühimmat yerleri

çok olurdu. Oysa biz oraları çoktan belirlemiş ve imha için hazırlanmış olurduk. Bugün de o günlerden farklı değildi.

"İmhacı nerede?"

"Yerimdeyim, komutanım."

Sanki görebilecekmiş gibi başımı olumlu anlamda salladıktan sonra dudaklarımda o bilindik uğursuz sırıtış belirdi. Belki bugün nasip olurdu şehadet...

"Pençe, Pusula... Düşmana sürpriz yapma şansımızdan yararlanıyoruz. Giriş açık, hızlı bir iş bitirme olsun. Gazamız mübarek olsun, yiğitler! Giriyoruz!"

Sözlerimle iyi eğitilmiş ekipler harekete geçti. Herkes önceden belirlenmiş sırayla, hızını bozmadan ilerledi. Dağın yamacını tırmanırken sessiz olmak için özen gösterdik. Teröristlerin kendileri için tırmanmayı kolaylaştırmak amacıyla yaptıkları basamaklara geldiğimizde ilerlememiz hızlandı.

Önden ilerleyen Bahadır'la göz göze geldiğimizde hızını azaltması gerektiğini hemen anladı. Arkamdan girmesini emretmişim, artık emirlerime uyduğu düşünülürse sözümü dinleyecek gibi görünüyordu.

Girişe en yakın noktada durdum ve sağ elimi havaya kaldırdım. Elim yumruk halindeyken herkes durdu ve hareketimi beklemeye başladı. O sırada kulağımda yamacın diğer tarafından ağırlıksız olmasının avantajını kullanarak hızlıca tırmanan Nur'un sesi doldurdu.

"Temiz, girişte iki tane adam bekliyor. Kapı hâlâ açık, sevkiyat çıkaracaklar, onun için bekliyorlar."

Havada yumruk olan elimin yumruğunu açıp harekete geçmelerini anlattım. İki parmağımı birleştirdim. Merih'in ekibine solu, kendi ekibime sağı işaret ettim ve ilerlemeyi sürdürdük. Üstümüzdeki ağır teçhizata rağmen sessiz hareket etmeyi biliyorduk.

Girişe en yakın durabileceğimiz noktaya vardığımda karanlığa rağmen tam ileride duran Nur'u görebildim. O kapıya daha yakın olduğundan ışığın bir kısmı silüetini görebilmeyi kolaylaştırıyordu. Eliyle önce iki ardından bir

yaptı. Bu işaretiyle kapıyı tutan birini indireceğini, diğerini de benim almam gerektiğini anlatıyordu.

"Anlaşıldı," dedim mikrofona doğru.

"Ne oluyor?" diye sordu merakla hemen Bahadır.

"Kapıdakileri indiriyoruz." Sırtımdaki çantayı çıkarttığım gibi ayağının önüne bıraktım ve Bahadır'ın beni durduramayacağı bir hızla ileriye atıldım.

Nur, elbette daha yakın olduğu için beni bekledi. Girişin tepesini örten toprak zemine tırmanmaya başladım. Nur da beni taklit etti. Ardından gerekli yüksekliğe çıktığımızda son bir kez bakışıp adamların üstüne atladık. O rahat bir şekilde adamın omzuna oturup, bacağıyla boynunu sıkmaya başlamışken ben diğerini kendimle birlikte yere düşürüp yerde hazırlıksız yakaladım.

Bir bacağım adamın boynuna dolanmıştı. Elimle bir kolunu tutmuş ve omzundan kırabileceğim bir kuvvetle geriye doğru çekiordum. Tek hedefim acıdan bayılmasıydı ve beş dakika bile olmadan hedefime ulaşmıştım. Nur'un üstüne atladığı adamın işini bitirmesi daha kısa sürdü çünkü boynunu kırdı. Terörist oldukları sabitti, öldür emrini almıştık zaten. Benim sağ bırakma sebebim daha toy olduğunu fark etmemdi, sorgularken bizimkilerin işine yarardı.

"Bir de dayak mı yedin diyordun, Sorgun Efendi. Gördün mü ne yaptıklarını?" Merih, bayılttığım adamı göstererek Bahadır'a fısıldadığını sandığı bir tonla bunları söylediğinde Nur ile aynı anda gülümsedik.

"Kara Bereli kadar zor bir eğitimden geçtiğimizden haberdar değilsin sanırım, Pembe Yanaklı?" derken az önce öldürdüğü adamın üstünden kalkıp bize doğru ilerledi.

Mağaranın girişi çoktan ablukaya alınmıştı. Günler önce sismik dalgalardan tespit ettiğimiz üzere başka girişi de yoktu. Şimdi içeride sıkışmışlardı.

"Yaptınız bugün de şovunuzu, Beyza Yüzbaşım." Bahadır'ın gözünde gördüğüm kesinlikle alay değildi, hayranlıktı.

"İşimiz bu, Kızıl." Ona göz kırpıp az önce bıraktığım çantamı tutan ellerinden aldım. "Sağ ol buraya kadar getirmiş, zahmet etmişsin."

Sözlerimdeki imayı anladığı gibi gözlerini kaçırdı. İçini görüyordum, o da kaçamıyordu.

Kapıdakileri hallettiğimize göre içeridekiler kalmıştı yalnızca. Herkes yine aynı ciddiyete bürünüp operasyona kaldığımız yerden devam etti. Bu sefer Merih ve Bahadır önden giriyorlardı.

"İmhacı kontrol etti mi, kapıyı tuzaklamışlar mı?"

"Bir sorun yok, Kara." dedi güven verircesine Bahadır.

"Şimdi!"

Mağaranın dış kapısını geçip içeriye açılan tünelin kapısını kolayca açtıktan sonra ilerlemeyi sürdürdük. Gelişimiz beklediğimiz gibi sürpriz oldu ama maalesef ki çatışmadan yine de kaçamadık. Yarım saatlik sıcak çatışma sonrasında ayakta kalan çok az terörist vardı. Kısıklıvrak yakalandıklarını kabul edenler teslim olup çoktan tünelden çıkartılmıştı. Fakat hâlâ direnenler vardı.

"Türk Askerine teslim olun!" diye yeniden ikaz ettim ama onlar pek oralı olmuyorlardı. "Etrafınız sarıldı..."

"Bir askere hele de kadın bir askere teslim olmaktansa ölürüz!" diye bir ses duydum.

Cevabı Nur'un şuh kahkahası verdi. "Senin ananın yanında babanı sikerim anan kahrından ağlar beni beğenmedi kocamı sikti diye. O gevşek ağzına topla zaten birazdan neler yapacağım sana, ibne!"

Nur'a hayretle bakarken bir alkış sesi duyarak bakışlarımı çevirdim. Bahadır, elindeki silahı bacaklarının arasına sıkıştırmış Nur'u alkışlıyordu. "Bunca yıldır küfrederim böyle güzelini duymadım, helal olsun Leydi Vipera."

Leydi mi? Bu adamın terbiye anlayışını hiçbir zaman anlayamayacaktım. Tebrik ettiği şeye bakın... Akıl sır erdirilmezdi gerçekten!

"Allah'ım sen bana merhamet et..." diye mırıldanan Merih'e şaşkınlıkla döndüğümde bana Nur'u işaret etti. "Çünkü o etmeyecek!"

Haline gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Korkusu her seferinde beni eğlendirecekti ama sanırım.

"Komutanım!" Kulağımda çınlayan sesle derhal seslenene cevap verdim. "Tünellerin ilerisini tuzaklamışlar!"

Çenem kasılırken sakın kalmaya özen gösterdim.

"Son adamları alın, buradan acilen çıkmamız gerek!"

Sözlerimin ardından hareketlenme başladı. Kısa aranın ardından çatışma devam etti. Son iki teröristi de ele geçirdikten sonra hızlıca tünelden çıkma emri verdim. Sungur Timi önden çıkarken arkadan Gökbörü Timi gerekli kontrolleri yapıp çıkmaya başladı.

"Önden çık."

Bahadır'ın kati sesiyle bakışlarım ona döndü. Ne zaman anlayacaktı acaba bana emir veremeyeceğini?

"Önden çık, Pençe!" Sözlerime inanamayan bir ifadeyle bana baktı. "Ben değil ama sen benim emrime itaat etmek zorundasın, Pençe!"

"Beni sınamak istemezsin, Kara!"

"Belki istiyorum?" derken tek kaşım havalandı.

Bu adam sınırını da hududunu da öğrenecekti, işte o kadar!

"O kadar uzun boylu değil, komutanım. Sen önden çıkacaksın, arkandan da ben geleceğim!"

"Neden? Ben kadın olduğum için mi? Bugüne kadar cinsiyetimin nazarında pek kıymeti yoktu malum o küfürlerini ederken bu sana hiç engel olmadı."

"İşte bu yüzden kadınlardan emir almaktan nefret ediyorum. Her zaman duygularınızı karıştırıyorsunuz işinize!"

"Cinsiyetçi saçma yorumlarını kendine sakla!"

"Cinsiyetçi değilim, kadınlar benim gözümde kutsaldır, Kara. Bu vatan gibi korumak zorunda olduğum geleceksiniz her biriniz. Bu vatanın akıbeti sizsiniz, nesini anlamak bu kadar zor? Ve elbette duygusal varlıklarsınız ve illa duygularınızı karıştırıyorsunuz!"

"Duygularını işine karıştıran senmişsin, Pençe!"

Sözlerime bir sabır çekip sessiz kalmayı tercih etti. Tünelin çıkışından mağaranın girişine az kalmışken duyulan patlama ile irkildik.

"Uzaktan patlatıyorlar!" diye bağırان Merih'in sesini kulaklığımdan duydum.

Bakışlarım tünelin her bir santimini kontrol ederek en arkadan gelen Nur'a kaydı. Bahadır, baktığım yere bakıp bir küfür savurdu.

"Hay uzaktan kumandasının tuşuna soktuklarımız!"

"Nur!"

Patlama sesleri giderek yaklaşırken bize doğru koşmaya başladı Nur. Seri hareket eder, hızlı davranırdı ama yeterli değildi. Bu sefer düşman daha hızlıydı.

Bahadır, beni bu sefer öne atılamadan yakaladı. Kendiyle beraber mağara girişine beni de çekerken inkâr dolu çığlıklarım yankılandı.

"Kardeşimi bırakmam!" Acizlik dolu çığlığıma rağmen Bahadır'ın ellerinden kurtulamadım.

Gözlerimle Nur'un yıkılan tavanlardan kaçışını izlerken yüreğime bir taş oturdu. Bize varmasına çok az vardı, bu yüzden korkum git gide azalıyordu. Bizse çoktan mağara girişine girmeyi başarmıştık. Bahadır beni bıraksa çoktan Nur'un yanına koşmuştum ama izin vermiyordu. Tüm çırpınışılarıma, kurtulma çabama rağmen o sağlam tutuşundan kaçamadım.

"Nur!"

Haykırışından hemen sonra tam önümüzdeki tavan büyük bir toz bulutu ardında bırakarak çöktü. Acı dolu feryadım kilometrelerce öteden duyulacak kadar yüksekti. Gözyaşlarım sicim gibi yanağıma akarken hiçbir şey yapmadan öylece yaşanılanı izlediğim için ölmeyi diliyordum. Beraber ölecektik, öleceksek bile bunu birlikte yapacaktık. Söz vermiştik, ben sözümüze ihanet etmiştim.

"Nur!" Merih'in sesi benimkine karıştı. "Onu alıp geleceğim!"

Önümüzdeki yıkıntılara, çöken tavandan inen toprağa, koca koca taş engellerine rağmen Merih korkusuzca öne atıldığında zaten beni tutan Bahadır'ın onu durdurma fırsatı olmadı. Gözünü bile kırpmadan çöken alana giren Merih'i de aynı Nur gibi izlemek zorunda kalışımızla sınıandık...

"Nur!"

• Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.

• Nur'a ne olacak?!?!?!?!?!?

İNSTAGRAM: dilanwattpad (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayınnnn.)

DREAME: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

Yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayın, öptüm xoxo

VIII Hezeyanın Buruk Tebessümü

SINIR: 100 OY / 350 YORUM

BEENNN GEELLDDİİİMMMMM

Bir haftayı bile doldurmadan geldim bu seferrr :D Yazarken çok eğlendim, biraz duygulandım tabi bazı kısımlarda. Beyza'nın travmaları beni çok kırıyor...

Umarım sizler de gülümseyerek okur ve çoookk beğenirsinizzzz ♥

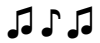
Bölüm ithafı [pinkbluee](#) canım için. Bu bölümü beğenmen dileklerimle balım ♥♥

KEYİFLİ OKUMALAR DİLERİM ♥

ÖPTÜM XOXO

SEKİZ | *Hezeyanın Buruk Tebessümü*

Emir Can İğrek – Tırnağın Kırılmasın

Merih

Zamanın akışı yavaşlarken aldığım nefes kulağımda çınlıyordu. Havadaki toz, yüzümdeki maskeye rağmen ciğerime yapışlıyordu. Umursayacağım son şey bile bu değildi. Öne doğru atılırken nefes alamamayı göze alışımı

sorgulamıyordum. Nefesimi düzene sokarken seri hareket edebilmeyi düşünüyordum. Aldığım onca eğitime rağmen tam bu anda kendimi çaresizliğin kirli ellerine düşmüş gibi hissediyordum. Hem de daha önce hiç hissetmediğim kadar. Göğsümü sıkıştırıp nefesimi kesen bu his de neyin nesiydi?

Zihnimde, omuzlarıma tırmanıp beni boynumu kırmakla tehdit ettiği anılar canlanırken bir kolumla ağzımı ve yüzümü kapattım. Az önce yıkılan toprak tavan kalıntılarının üstünde yürümeye başladığımda bakışlarım çevremi dikkatle taramaya başladı. Başımın üstündeki fener etrafı aydınlatıyordu. Telaşa sinsî bir düşman gibi damarlarımda dolaşıyordu. Ellerim titriyordu ulan, bu korkmak değilse başka ne diyebilirdim adına?

"Nur?"

Bir ses vermesini hatta evveliyatıma sövmesini istedim. O an bunu duyabilmek için yapabileceklerimin bir sınırı yoktu. Beni yaşanmamış onca şeyin ihtimali ile geride bırakıp gitmesine dayanamayacağımı anladığım an sanırım buydu. Ben bu yarayı tanı mıyordum, tanışmak da hiç istemiyordum.

Kulaklığımda kulaklık cızırdadıktan sonra helikopterin birkaç dakika içinde burada olacağını öğrendiğimde panik dalga dalga vücudumda yayılmaya başladı. Onu derhal bulmalı, kollarımın arasına almalı ve buradan defolup gitmeliydim. Arkamda bugüne kadar kimseyi bırakmamıştım, bu anda bir istisna olmayacaktı. Bu her silah arkadaşşıma karşı boynumun borcu ydu. Aileleri en azından cenazelerini isterlerdi, evlatlarının bedenine sarılamayacaklarını bildiklerinden bari toprağına sarılalım isterlerdi.

Bu düşünce zihnimde can bulduğunda tüm bedenim uyuştı. Öyle bir şey olmayacaktı, Nur'u buradan sapasağlam çıkaracaktım!

Aldığımız bilginin hemen ardından Beyza'nın acı dolu feryadı yankılandı. Sesi giderek uzaklaşıyordu, Sorgun onu mağaradan dışarı çıkarıyor olmalıydı. Elimi çabuk tutmalıy dım. Helikopteri çok uzun süre havada tutamayacaklarını biliyordum eğer onu bulamazsam buradan arkada bırakılmayı göze alıp onu aramaya devam edeceğimi de... Düşüncelerimin cehenneminden çıkıp harekete geçtim.

Yıkıntıların arasında birkaç dakika daha onu arayarak dolaştıktan sonra nihayet görme şansım oldu. Yıkılmış topraktan yapının altında, savunmasız bir şekilde yatan baygın bedenini gördüğüm an sahiden nefes alabildim. Beklemeksizin yanına koştum. Yanına vardığım an üstündeki toprak tabakasını temizledim ve nabzını kontrol ettim. Parmaklarımın altında hissettiğim nabızla dünya sanki yeniden dönmeye başladı. Dikkatli olmaya özen göstererek onu kollarımın arasına aldım. Kollarımın arasında küçücük kalan bedenini bulamazsam delirecekmişim meğer. Ne kadar endişelendiğimi inkâr etmenin anlamı yoktu.

"Buldum seni, *Deli Kız* ..." Kendi kendime mırıldanırken mağaranın çıkışına doğru hızlı hızlı yürüyordum.

Kucağımda Nur ile çıktığımı gören Beyza bu sefer onu tutan Bahadır'ın ellerinden kurtulmayı başarıp bize doğru koşmaya başladı. Yanımıza geldiği ilk an nabzına bakmayı ihmal etmedi.

"İyi," dedim bu gerçeğin bünyemde bıraktığı müthiş huzurun farkındalığıyla. "Vücudunda birkaç yara var ama iyi, sakinleş."

Helikopterin gelişiyle buradan bizim tahliyemiz başlamış oldu. Farklı bir ekip gelip olay yeri araştırmasını yapacaktı ama bizim acilen gitmemiz, yaralıları tedavi ettirmemiz şarttı.

Nur'u bedenime halatlarla sağlam bir şekilde bağlayan Beyza'nın işi bittikten sonra bunun ona herhangi bir zarar vermeyeceğini umarak helikopterden sarkıtılan iple yukarı çekildik. Bilinci kapalı, savunmasızken nasıl da insanın içini eritir bir hali vardı. Öylesine masum ve korunmaya muhtaç görünüyordu ki... Elbette gözü açıkken buna ihtiyacı yoktu, terminatör gibi kadındı.

Eksiksiz bir şekilde helikoptere binişimizden hemen sonra en yakın güvenli konuma doğru yola çıktık. Sınırdan girdikten sonra askeriyeyle bırakıldık. Nur ise en hızlı şekilde tedavi edilebilmek için sağlık görevlilerine teslim edildi, diğer yaralanmış silah arkadaşlarımızla birlikte.

Onların iyi olduğuna dair haberler kısa sürede gelmeye başladığında diken üstünde Nur'un da iyi haberini beklemeye devam ettim.

"İyi misin?" Sorgun, gözlerindeki gerçek endişeyle bana bakıyordu. Onunla bu kadar ciddi olduğumuz anlar iki elin parmak sayısını geçmezdi. Daima hastane koridorunda, bir arkadaşımızın iyi haberini beklerken olurdu zaten.

"Olacağım," dedim yalnızca.

"Ona hiçbir şey olmayacak." Beni teselli etmeye çalıştığını biliyordum.

"Aksi mümkün değil..."

Beyza

Nur'un iyi haberini alana kadar ölümlerden ölüm beğenmek zorunda kaldım. Hangisi cehennemdi o an ölmek mi yaşamak mı emin değildim. O benim için aileye dair tek şeydi, onu kaybedebilmenin ihtimali bile ölmeden gömülmeme yeterdi.

Neyse ki durumu iyiydi, normal odaya alınmıştı ve uyanması için bekliyorduk.

"Beyza, bu suyu içeceksin ve itiraz duymak istemiyorum. Ve evet, şu andan itibaren emirleri ben veriyorum, sen mantıklı düşünebilene kadar!"

Aslında itiraz etmek gibi bir niyetim yoktu ama sanırım Nur'un iyi olduğunu duyana kadar geçen sürede onu birçok kez reddetmemden böyle bir sonuç çıkarmıştı.

"Teşekkür ederim, Bahadır Yüzbaşım." Diyerek elinden su dolu şişeyi aldım ve bir dikişte bitirdim. "Çok susamışım."

Anlamlandıramadığım bir ifadeyle yüzüme baktı. Konuşması birkaç saniye gecikmeli gerçekleşti.

"Onu fark ettim." Çehresinde anlayış dolu bir gülümseme belirdi.

Şu anda yanımda duruşu öylesine kıymetliydi ki... O bilmiyordu ama varlığıydı beni dimdik ayakta tutan. Zafiyetlerini göstermemeyi iyi bilen,

eğitimli bir asker ve istihbaratçıydım ama bazen her insan gibi birinin yanında zayıf kalabilmek istiyordu insan. Bahadır'ın yanında bunu yapmak çok kolaydı. Baştaki tutumunun aksine biri olduğunu anlayalı uzun zaman olmamıştı ama kimseyi yargılamayan bir yanı vardı. İnsanları yüregindeki izlerle, ruhundaki yaralarla kabullenmekte zorlanmıyordu. Kim bilir onun nasıl bir hikâyesi vardı?

"Sorgun, sen Beyza Yüzbaşımı da alıp dinlenmek için misafirhaneye git. Ben Nur'un yanında kalacağım." Duyduğum sözlerle tek kaşım havalanırken dikkatle Merih'e baktım. Gerçekten aile namına hayatımda olan tek insanı bırakıp gidebileceğimi mi düşünüyordu?

"Ben hiçbir yere gitmem."

"Beyza, çok yorgun görünüyorsun. Korktun, perişan oldun ve bu da seni halsiz bıraktı. İtiraz etme, ben buradayım işte. Söz veriyorum bir an yanımdan ayrılmayacağım, o gözünü açana kadar ben gözümü kırpmayacağım."

Daima Nur'dan kaçmaya çalışan adama da ne olmuştu şimdi?

"Evin yanıyor, Merih." Bahadır'ın tespitiyle hayretle bu sefer de ona döndüm. Nur'un en yakın arkadaşının yanında söylenecek şey miydi bu?

"Evimin altına dinamit döşeyip götümde patlattı zaten bu *Zır Deli* , yanmış çok mu be Sorgun?" Hiçbir çekincesi olmayan Merih daha şaşırtıcıydı. Bu duyduklarımı Nur'a söylemeyeceğimi falan mı zannediyorlardı? Çünkü söyleyecektim! Uyanır uyanmaz yetiştireceğim ilk şeydi şimdi bu.

"Arkadaşımı bırakmıyorum!"

"Böyle diyeceğini tahmin etmiştim." Bahadır, cümlesini tamamlar tamamlamaz oturduğum hastane bankının yanına yaklaştı. Hiç umursamadan, itirazlarımı görmezden gelerek beni tutup ayağa kaldırdı ve konuşmama bile müsaade etmeden beni kucakladı. şaşkınlıktan neredeyse bayılacaktım. "Uslu bir *Baş Belası* olursan, yarın söz uyanır uyanmaz seni hastaneye getireceğim ama şimdi kaçmadığından emin olmak için seninle uyumak zorundayım."

"Paşama bak, bir de bundan şikâyetçiymiş gibi konuşuyor yalanına soktuğum!"

"Çenenin yayına kezzap döküp köpürte köpürte sikerim o ağzını!" Bahadır ile göz göze geldiğimizde dudaklarında alaycı bir sırıtış belirdi. "Yine küfrettim değil mi, *Baş Belası* ?"

"Senin ki küfür değil, sanat artık *Kızıl* !" Sırıttı. Bu adam tüm dengemi altüst etmek için yaratılmış gibiydi adeta.

"Keyfin yerinde tabi, Sorgun Yüzbaşım. Sülalen rahat!"

"Sülalemin önünde şenlik varmışçasına sikeceğim en son seni, Merih. O gevşek ağzının vidalarına sokmadan kes sesini!" Ve yine bana baktı. Ondaki arsızlığa artık şaşırıyordum bile. "Bak sen şu işe, yine küfrettim. Acı biber bize şart artık, *Baş Belası* ."

"Sen eğitilmezsin..." dedim bıkkınlıkla.

Kucağında ben varken yürümeye başladı. Halimden memnun olmalıyım ki itiraz bile etmedim. Sanırım yorgunluktan... Bu inanılmaz durum karşısında kendimi tokatlama arzusuyla yansam da öylece Bahadır'a bakmaktan alıkoyamıyordum işte.

"Aynı yatakta mı uyayacağız gerçekten, Bahadır?" *Derdime bakın...*

"Seninle uyumaktan kastımın bu olduğunu düşünmen çok hoş, aynı odada iki ayrı yatakta hayal edebilirdin ama sen kollarımda olmayı mı düşünüyorsun?"

Bu adam... Ah bu adam! İnsanı çileden çıkartmak konusunda üstüne tanımazdım. Bakışlarım anında sertleşirken öfkem tepemden tütmeğe başladı. Onu cidden paralamak istiyordum. Temiz bir dayağımı hak ediyordu yine, özlemiş olmalıydı.

"Sen yediğin dayağı unutmuş gibisin Bahadır, hatırlatmak artık farz oldu!"

"Onu hatırlattığın iyi oldu, *Baş Belası* . Malum, pek kıymetli uzvumu kırdığın için artık birbirimize mecburuz."

"Hele bir bana dokunmaya kalk, bak o zaman sana neler yapıyorum."

"Yap diye uğraşıyorum zaten."

Çılgılık atmak istiyordum. Bu adama laf yetiştirmek ve onu susturmak neden bu kadar zordu gerçekten?

Kapıda bekleyen arabaya kadar bu şekilde didişmeye devam ettik. Bu adamın hiçbir lafının altında kalmazdım ama o da durmuyordu. Ben bir desem beşle geliyordu. Lafları daima bel altı olduğundan kıpkırmızı kesilmiş bir vaziyetteydim beni kucağından indirdiği sırada. Sanki bebekmişim gibi arabanın koltuğuna yerleştirilirken bile hiç itiraz etmiyordum. Hareketlerim yanlış anlaşılmaya oldukça müsaitti ama sanırım amacım da bu şekilde anlaşılmaktı. Ona karşı koymak zordu. Bilişsel yeteneklerim şu anda bu kadar hassas bir haldeyken de karşı koymamayı seçiyordum. *Kesinlikle tek açıklaması buydu!*

"Her sözüme cevap vermeyi kes artık, ben senin komutanınım!"

"Her sözün, her sabahın, her yolun bana toslasın o zaman *Baş Belası* ."

Gözlerim duyduğum cümle karşısındaki hayretimle büyürken dut yemiş bülbüle dönen ben oldum. Bu nasıl bir duaydı?

"Beddua mı ettin sen bana?" Anlamazlıktan gelirken sözlerini aptal gibi gördüğümün farkındaydım. Farklı şekillerde görünmekten iyiydi o an için.

"Kimi ne beddua kimi ne dua."

Kemerimi bağlamak için hareket ettiğinde ondan hızlı davranarak kendi kemerimi bağlamaya giriştim. Zaten eğilmiş olan Bahadır ile yüzlerimiz arasındaki tehlikeli yakınlığı görmezden gelmeye çalışmak çok zordu. O uzanıp topuzumdan kaçmayı başaran inatçı saçlarımı gözümün önünden çekerken kayıtsız kalabilmek daha da zordu.

"Ne yapıyorsun?" Nefes nefese kaldığımı o an fark ettim.

"Saç tellerinin bile seni rahatsız etmesine engel oluyorum, seni rahatsız eden tek unsur ben olmalıyım *Baş Belası* ."

Bilerek mi yapıyordu sırf benim dengemi bozmak için? Bu böyle olmazdı, bu iş böyle yürümezdi. Ellerim titriyordu, insafsız bir adamdı. Benim toyluğumdan mı faydalanıyordu? Ne oluyordu burada Allah aşkına?

"Dengemi bozuyorsun, Yüzbaşı Bahadır. Bu hareketlerinden hoşlanmıyorum." Külliye yalan olduğunu haykıran zihin hapishanemi duymazdan geldim. Ben bu yarayı tanıyordum, ben bu hissi biliyordum. Önce aklımı sonra beni fethedecek olan bu hislerin sonunu görüyordum. Asfalta yapışan benliğimi parmak uçlarım kanaya kanaya kazımak zorunda olacak bir ben vardım bu işin sonunda. Yine arkada bırakılmış, yine sevileceğine inandırılıp hezeyana uğratılmış bir ben!

"Dilin başka gönlün başka konuşur olmuş, Beyza Yüzbaşım. Sen önce ne düşündüğünden emin ol derim ben sana."

"Bana akıl verme, çok varsa kendine sakla!" Kendimi koruma kalkanım aktifleştğinde hep böyle olurdu. Hemen karşımdakine karşı agresif bir şekilde atağa geçerdim.

"Evin yanıyor, Beyza Yüzbaşım."

"Camı kırılrsa bile yanına koştuklarımın, evim yanarken kılını bile kıpırdatmayışlarını izlemekle sınıandım ben, Yüzbaşı Bahadır. Benim dilim de gözüm de bir konuşur, sen ne görmek istiyorsan onu hayal ediyorsun yalnızca."

Kaşlarının ortası derin bir çukur oluştururken düşüncelerinin akıntısına kapılmış gibi kaşlarını çattı. Gördüğü ve tespiti gerçekten doğrudu ama sözlerimle aklını karıştırmayı başardım. Bu düşünceler yalnızca bizi üzerdi, yanlış düşünmesi ikimizin de selameti için en iyisiydi.

Arabanın önünden dolaşıp sürücü kapısını açtı, sessizce yerine oturdu ve bana hiç bulaşmadan arabayı çalıştırdı. Sessizlik eşliğinde misafirhanenin yolunu tuttuk. Onun böyle sessiz kalması ender görünen bir olaydı ama sessizliği bozan da ben olmak istemediğimden susmaya devam ediyordum.

Misafirhanelerin olduğu yere geldiğimizde Bahadır kısaca kimlik kartımı istedi ve beni yalnız bırakarak resepsiyona gitti. Oradaki işi uzun sürmedi. Görevlinin uzattığı iki anahtar kartını görme şansım oldu, ardından bakışlarımı dışarıya çevirdim. Öyle bir haldeydim ki hangi şehirde olduğumuzu bile sormamıştım. Çevreden anlamaya çalışırken yanıma gelen adamla bakışlarımı ona çevirdim.

"Oda hazır, çıkalım."

Hiçbir şey demedim, başımla onayladıktan sonra onu takip ettim. Üstümüzde hâlâ görev sırasında giydiğimiz kıyafetlerimiz vardı. İçimdeki atlet ve taytla uyumayı uygun buldum. Asansöre bindiğimiz sırada Bahadır'ın üçüncü kat düğmesine basışını göz ucuyla gördüm. Kafam pek yerinde olmasa bile detaylara dikkat ederdim.

Asansörden inip koridor boyunca yan yana yürüdükten sonra Bahadır nihayet bir kapının önünde durdu ve elindeki kartı kapıya okuttu. Kapıyı açıp eliyle geçmemi işaret ettiğinde durumu pek önemsemedim. Kapıdan içeri girip tam ağzında durup kartı vermesi için elimi uzattım.

"Ne?"

"Oda kartımı alayım."

Ben sanki konuşmuyorum da vızıldıyormuşum gibi davranıp bir adımla kapıdan içeri girdiğinde ona hayretle baktım. Kartı odanın elektriğini aktifleştirmek için kapının yanındaki yuvasına taktıktan sonra girişten geçip odanın içerisine ilerlemesiyle kafamdan vurulmuşum gibi bir etki bıraktı üstümde.

Ciddiymiş.

Kapıyı kapatır kapatmaz hemen peşinden gittim. Odadaki büyük iki kişilik yatağa ayağındaki postalları bile çıkarmadan uzanmış, kollarını kaldırıp ellerini başının altına koymuştu. Ayağının birini diğerinin üstüne yerleştirip gözlerini kapatmıştı. Hayretle ona bakakaldım. Bu ne rahatlıktı, üç oda bir salon resmen!

"Ne yapıyorsun?"

"Yatıyorum." *Hadi canım...*

"Neden benim yatağında yatıyorsun?"

"Senin değil." Gözlerini bir anda açıp bana çevirmesiyle tüm bedenim kaskatı kesiliverdi. O nasıl bakmaktı? "Bizim yatağımız oluyor bu denklemde."

Hayretle ona bakakaldım. İki tane oda anahtarı aldığına emindim, gözlerimle görmüştüm!

"Ne saçmalıyorsun? İki tane oda kartı aldığını gördüm, bana odamın kartını ver gidiyorum!"

Yataktan aniden doğrulduğunda yerimde sıçramamak için büyük çaba sarf etmem gerekti. Usulca kalktı, tasasız bir şekilde yanıma geldi ve tam tepeden bana bakmaya başladı.

"Sözlerimde ciddiydim, *Baş Belası* . Uslu durursan sabah ilk iş arkadaşının yanına gideceğiz ama gecenin bir vakti buradan kaçmanla falan uğraşacak halim yok, dinlenmek istiyorum." *Nereden bilebilirdi aklımdaki kaçma planını, kahretsın!*

"Aklını mı kaçırdın, aynı odada kaldığımız duyulursa komutanlarımıza nasıl hesap vereceğiz Bahadır?"

"Pek akıllı olduğum söylenemez. Sen bir şey söylemezsen komutanlara ben de söylemeyi planlamıyorum."

Onun sözüne mi güvenecektim gerçekten? Benden kurtulmak istediği bir vakit bunu aleyhime kullanmayacağından nasıl emin olabilirdim?

"O tilki aklında dönen düşünceleri biliyorum, Beyza. Fakat unutma ki sen de bu durumu benim aleyhime kullanabilirsin. Ben riski göze alıyorum ve sana güvenmeyi seçiyorum." *Sana güvenmeyi seçiyorum...* "Ayrıca, bu durumu hangimiz ispiyonlarsak ispiyonlayalım her ikimiz de zararlı çıkarız." *Haklıydı, yine.*

Kendimi sakın kalmaya zorlarken bakışlarımı odanın herhangi bir duvarına çevirdim ve odanın içindeki heybetli varlığını aklımdan silmeye çalıştım ama ne yaparsam yapayım bu pek mümkün değildi. Onun varlığı bu küçücük odada öylesine kapsayıcıydı ki kendimi minicik kalmış hissediyordum. Böylesine baskın olmayı özellikle mi yapıyordu yoksa bu yalnızca benim hissettiğim bir şey miydi?

Uzatmamaya karar verdim. Onunla tartışmak anlamsızdı, aklına koyduğunu yapacaktı nasılsa. Banyoya gidip elimi yüzümü yıkamaya karar verdim. Hiçbir şey söylemeden hızlıca banyo kapısını açtım ve sert olmasına özen gösterdiğim bir şekilde kapattıktan sonra kilitledim. Musluğu açıp buz gibi suyu birkaç kere yüzüme çarptım ve ellerimi lavabonun iki yanına yerleştirip aynadaki aksime baktım. Pembeleşmiş yüzüm şaşırtıcı değildi. Tüm vücudum yanıyormuş gibi hissediyordum.

Biz ne yapıyorduk? Mantiğımın kalan minik bir kısmı kaçmam için haykırırken tüm yanlarımla ona koşuyordum, her defasında! Bu nasıl bir tezattı, bu nasıl bir ikilemdi? Kendimi bu cendereden kurtarmanın bir yolunu bulamazsam, gerçekten cayır cayır yanacaktım.

Mağlup olmak vardı yolun sonunda... Çoktan olmamışım gibi...

Banyodan çıkıp usulca odanın içine girdim. Az önce onu bulduğum pozisyonda yatıyordu yine. Ses çıkarmadan yatağın boş tarafına doğru ilerledim. Gözü kapalı olduğu için uyuduğunu düşünüp üstümdeki kıyafeti çıkarmaya başladım. Altımda ip askılı bir atlet ve üşümek için giydiğim tayt vardı. Ben onun gibi kıyafetlerimle asla uyuyamayacağımdan üstümdeki kalın kumaştan yapılma kamuflajı çıkarttım.

"Benden çekinmediğini görmek hoşuma gitti."

Sözlerini işittiğim sırada bacağımdan kamuflajın paçasını çıkartmaya çalışıyordum. Adeta yerimde sıçradım ve neyse ki yere değil de yatağa düştüm.

"Korkuttum mu, özür dilerim." Özür dileyebildiğini öğrenmek gözlerimi yaşartacaktı neredeyse.

Bana uzandığını gördüğümde ruhum bile titredi. İncinmemi istemezcesine bacağıma dokunacağı sırada ayağımlı kendime doğru çekerek buna engel oldum. Hayır, dokunamazdı. Kefensiz gömülmeyi tercih ederdim, olmazdı!

"Dokunma!"

Ateş dokunmuşçasına seri bir şekilde elini kendine çektiğinde şaşkın bir şekilde gözlerime bakakaldı. Paramparça olmaktan çarpıklaşmış ruhum sığınağına çekilirken nasıl baktığımı bile bilmeden gözlerine baktım.

"İyi misin?"

"Değilim!" Diye parladım bir anda. "Uzak dur benden... Lütfen!"

Göz bebekleri küçülürken onun etrafını saran sıcak kahve hareler şefkatle büyüdü. Hayır, bu olmamalıydı. Hayır, bu olamazdı!

"Beyza..." dedi acı çeker gibi.

Arza hacet yok, halim sana ayandır.

Zihnimde Şems-i Tebrizi'nin şiiri yankılanmaya başladı.

"O sınırı geçme, Bahadır!" *Dile gerek yok, sessizliğim sana beyandır*

"Sınır mı koydun kendine Beyza?" Ses tonu, bakışı, duruşu bile tanıdığım adamdan eser taşıymıyordu. "O sınırların fethedileceğini bile bile?"

Hiçbir şey söyleyemedim. Haklı olduğunu kabul etmiyordum!

Söze lüzum yok, susuşum sana kelimadır.

"Neden sınır koyma ihtiyacı hissettin, Beyza?"

Kelama ihtiyaç yok, aşk sana figandır. (Şems-i Tebrizi)

Saatlerce durmaksızın bağırılmışım gibi nefes nefese kaldım karşısında. Bu savunmasız halim kendimi bile delirtecek kadar sinir bozucuydu. Anlatmadan anlaşılma ne büyük dertmiş meğer. Gözlerime bakıp her şeyi

görüyordu. Karşısında çırılçıplak kalmışım gibi hissediyordum. Dağılmış, korkak bir şekilde duruyordum işte. Nesini anlamayacaktı ki?

"Kaçmak istiyorsun değil mi, kapana kısılmış bir kuş gibi..."

"Bahadır..." Sesimi kendim bile duymadım.

" Kaçınılmaz olandan kaçmak, suyu buharlaştırarak temizlemeye çalışmaya benzer. Sonunda elinde su değil, çamur kalır, *Baş Belası* ."
(*Dilan Aladağ Çetin*)

O çamura dizlerime kadar batmıştım zaten. Çırpındıkça daha çok batıyordum. Nihayetinde içine gömüleceğimi bile bile çırpınmaya devam ediyordum.

"Ne olsun istiyorsun, Bahadır?"

Gözlerime bakakaldı. İşte o sınırı Bahadır bile aşamazdı. İlk itiraf eden, kaybedecekti!

"Dinlen, *Baş Belası* ." *Böyle kaçarsın işte Bahadır Efendi!*

Hiçbir şey söylemeden üstümdeki kamuflajdan hızlıca kurtuldum ve yatağın en ucuna uzandım. Örtüyü boğazıma kadar çekip ona sırtımı döndüm ve gerçekten yorgun olduğum için nasıl olduğunu anlayamadan uyuyakaldım.

Gece boyunca tanıdık kâbuslar peşimi bırakmadı. Bilinç altım daima terk edileceğimi anımsatmak istercesine hep o günü döndürüp durdu. Annesi yatak odasında hızla çantasını hazırlarken gözyaşları ile kapı pervazından onu izleyen küçük kızın kalbi hâlâ çok kırgındı. Kapıdan çıkarken o küçük kızı ittirip yere düşüren kadının yüreğinde merhamet olduğunu düşünmüyordum artık. Artık biliyordum o küçük kızı hiç sevmediğini. Hıçkırarak gidişini camdan seyreden o küçük kız, bir daha asla o günkü kadar çaresiz kalmayacağına inanmıştı ama yanılmıştı...

Bahtımın karasını silememiştim.

"Beyza..."

Kulağımın yakınında işittiğim şefkatli ses bile kurtaramıyordu o an beni kâbuslarımdan. Acı çeker bir nida döküldü dudaklarımda yan tarafıma dönerken. Bilincim yavaştan uyanmaya başladığından yüzümü ıslatan gözyaşlarının varlığını hisseder olmuştum.

"Beyza... İyisin, buradasın, yanımdasın."

Terden yüzüme yapışmış saçları çeken nazik parmaklarının dokunuşu bu kâbuslarımdan kaçarken tutunduğum şey oldu. Islak bakışlarımı kaldırdığım an onunla göz göze geldim. Beni çekip kurtardığı korkunç anılardan bihaber endişeyle yüzüme bakıyordu merhamet dolu bakışları. Merhamet yoksunluğum muydu beni onun kollarına iten asıl sebep?

"Bahadır..." diye mırıldanırken sesim çatallı çıktı.

"Buradayım!" Varlığını dört bir yanımda buram buram hissediyordum zaten. Bakışlarına tutunmuş bir biçareden farkım yoktu.

Hiçbir şey söylemeden bir süre öylece gözlerine baktım. Çektiğim ızdırabının yakinen tanığıydı. Bakışlarındaki endişe buna kanıttı.

"İyi misin?" Uzanıp kalan son bir saç tutamını yüzümden çekti.

"Değilim." Doğrudan başka çarem yoktu. İyi olduğumu söylesem inanmazdı da zaten.

"Kim incitti seni böyle?"

Sorusuyla birlikte sanki dünyanın yerçekimi tarafından göklerden çekilip yere çakıldım. Gerçeklik beni dört bir yandan sararken karşımdakinin kim olduğunu, konumumuzu anımsadım. Dikkat çekmemeye çalışarak yatakta doğruldum. Bahadır'ın sorusu havada asılı kalırken sessizce banyoya gittim. Elimi yüzümü soğuk suyla yıkadıktan sonra nemli ellerimi enseme sürdüm ferahlamak için.

Bu nasıl ikilemdi? Bir yanımdeli gibi onun kollarında teselli arıyor diğer yanımda koşarak kaçmak istiyordu.

Yeniden odaya döndüğümde Bahadır'ı sırtını yatak başlığına yaslamış beklerken buldum. Oldukça ciddi bir şey konuşacakmış gibi görünüyordu.

"Beyza..."

"Sorma!" Daha fazla ileri gitmeden onu durdurmam gerekiyordu.

"Biri rızan dışında..."

Hayretle yüzüne bakakaldım. Çıkarımı oldukça saçma görünse de uykumdaki halimi gördüğü için bir şey diyemedim. "Hayır, öyle bir şey değil. Lütfen bu konu hakkında soru sorma."

Yalan söylemediğime ikna olmak için birkaç saniye bakışlarını gözlerimden hiç çekmedi. Daha fazla öylece dikilemeyeceğim için yatağa ilerledim yeniden. Atletim terlediğim için sıırılsıklamdı.

"Üstünü çıkar."

"Ne?" Dehşetle ona döndüm. "Sen aklını kaçırdın herhalde, sorun çıkmasın diye aynı yatakta bile uyudum ama duracağın yeri bil artık, ben senin..."

"Sen benim komutanımsın, biliyorum." Sözümü kesip araya girdi. "Terlemişsin, üstünü çıkar." Elini tişörtünün yakasına attığında kasılarak olduğum yerde kaldım. Tişörtünü tek hamlede başından çıkarıp bana uzatmasıyla nevrime döndü. "Çantamda her zaman yedek tişört bulunur, merak etme temiz."

Yutkunamadım, nefes almayı unuttum. Hareket edemeyeceğimi anladığından elinde tuttuğu tişörtü bana doğru attı. Reflekslerim bile donduğundan tişört suratıma çarpıp yere düştü.

Düşünme. Oraya bakma. Beyza, sakın oraya bakma!

Bakışlarımı önüme serdiği güzel bedeninin üstünde gezdirmekten kendimi alamadım. Koca bir yumru boğazıma oturdu. Kavruk teni varlığını bile bilmediğim birtakım duygular uyandırırken bakışlarımı kaçırmak istesem de başaramadım. Asker olmasının yanı sıra kendisi sıklıkla spor salonuna

uğruyor olmalıydı. O adalelerinin, karnını süsleyen altılının, insanın aklını başından alan omuzlarının başka açıklaması olamazdı.

Salyalarımı akıtmadığımı umarak derhal bakışlarımı kaçırıp yere eğildim. Düşen tişörtü elime aldım ve orada oluşunu umursamadan eğildiğim için görmeyeceğini düşündüğümünden atletimi çıkardım ve sütyen ile kaldım. Tişörtünü hızlıca üstüme geçirdikten sonra yeniden ayağa kalktım. Türkiye standartlarına göre uzun bir kadın olsam da tişörtü üst bacağımın yarısından fazlasını örtüyordu.

"Taytını da..."

"Sus artık!" Beni utandırmaktan zevk mi alıyordu? Evet, alıyordu kesin hain...

Sabahın ilk ışıkları ile uyandım. Bahadır'ın uyuduğuna emin olduktan sonra taytımı da çıkarttığım için uyanır uyanmaz yaptığım ilk şey üstümü giymek oldu.

"Merak etme *Baş Belası* , ısırمام."

Arkamdan gelen sesi işittiğimde bakışlarım ona döndü. Bildiğim adam geri dönmüştü anlaşılan. Uyku mahmurluğuna rağmen arsız sırtışı çehresindeki yerini almıştı bile.

"Sen kimi ısırabileceğini düşünüyorsun aslan parçası, seni kemiğinle beraber yutarım!" Gözleri hayretle büyürken alayla bana bakmayı sürdürdü.

"Lütfen... Lütfen yap."

"Arsız!" Sözlerimi duyduğu gibi bir kahkaha attı. En son bu kahkahayı işittiğimde mest olduğumdan gerçek anlamda vurulmuştum. Şimdinin de bir farkı yoktu. Büyüleyici bir kahkahası vardı.

"Artık çok geç, *Baş Belası* ." Kaşlarım çatıldı çünkü ne demek istediğini bile anlamadım.

"Ne için?"

"Tek yön bir yola girmişiz, buradan dönüş olmaz." Bu sözlerle beni dumura uğratsa da hesaba katmadığı şey benim buna rağmen cevap verebileceğimdi.

"Sorun yok, ileriden döneriz *Kızıl* . Bizde fren yok, virajda denk gelirsin anca aslan parçası."

"Yapma şöyle şeyler, çok hoşuma gidiyorsun sonra."

"Senin de nefes alsak hoşuna gidiyor, *Kızıl* . Sokak lambası gibisin mübarek, kime yandığın belli değil!" Ona göz kırptıktan sonra banyoya gittim. Arkamdan şaşkın şaşkın baktığını görmek sabah sabah tatmin olmamı sağladı.

Hazırlandıktan sonra odadan çıktık. Son sözlerimi sanırım hazmetmeye çalışıyordu ki hâlâ sessizdi. Anahtar olarak kullanılan oda kartlarını teslim ettikten sonra misafirhaneden çıktık.

"İyi dinlenebildin mi, Bahadır Yüzbaşım?"

"Uzun zamandır uyuduğum en huzurlu uykuydu, Beyza Yüzbaşım." diyerek cevap verdi ve oldukça ciddiydi. Sonrasında da sanki hiçbir şey dememiş gibi arabanın kilidini açıp yerine oturdu.

Kapıyı tutan elim asılı kalırken tüm bedenimin ısındığını hissettim. Yine gafil avlanmışım. Oysa ben onu yatırmadığımdan yakınacağını zannetmişim... Tutukluğumu fark ettiğinden aniden kornaya basmasıyla olduğum yerde zıpladım ve ona döndüm.

"Binmeyecek misin, Beyza Yüzbaşım?"

"En büyük bela sensin aslında..." diye söylene söylene bindim arabaya.

Yolculuk uzun sürmedi. Arabayı park ettiğimiz gibi indim ve adeta koşar adımlarla hastaneye gittim. Ben gözümü açtığım an yanımda o vardı, Nur'un da beni görmesi gerekiyordu. Danışmadan oda numarasını doğrulattım değişme ihtimaline karşı. Neyse ki değişen bir şey yoktu.

Kattaki hemşireden henüz uyanmadığı bilgisini aldım. Heyecanla odasına gittim. Kapıyı açmamla karşılaştığım manzara karşısında hayretle kalakalmam aynı anlar da yaşandı.

"Ov..." diye bir tepki kaçtı ağzımdan tutamadığım. Bir adım gerilediğim an bedenim Bahadır'ın geniş gövdesine değdi ve duraksadım.

Merih, Nur'un elini mi tutuyordu? Koltukta oturur pozisyondayken, Nur'un yatağına kollarını koymuş, başını da kollarına yaslamıştı. Sıkı sıkı Nur'un elini tutuyordu. Gördüklerime inanabilmem mümkün değildi çünkü onlar daima kedi köpek gibi kavga eden iki insanlardı.

"Benim gözlerim mi bozuldu lan, yaşlandım harbiden!" Bakışlarımı arkama çevirip ona baktım.

"Ha doğru gördüm yani?" dedim hâlâ şaşkındım ve gördüğümü doğrulatma ihtiyacı hissettim.

"Hassiktir lan!" Bahadır'ın tepkisiyle Merih irkilerek uyandı ve koluna dayadığı başını kaldırdı.

"İki kere hassiktir!" diyerek tepki verdi gördüğümüz manzaranın farkına varır varmaz.

"Ne bu tantana ya?"

Nur'un uyanır uyanmaz kurduğu ilk cümle bu oldu. Uyandığını anladığım için bir sevinç nidası atıp derhal yanına koştum gördüğüm manzarayı bile unutarak.

"Deli Kızım!"

"Sorgun'um..." dedi Merih kenara çekilirken. "Gece kontrol ederken tuttu elimi bırakmadı ben de hasta diye şey etmedim..."

"Elini tutuyordun ulan, gördüm." derken eğlenir gibi çıkıyordu Bahadır'ın seni.

"Ve seni aldattığımı düşündün, öyle mi?"

Bahadır'ın o büyüleyici kahkahası odayı doldururken tüm ilgimi arkadaşşıma çevirdim. Ona sarılırken boğmak umurumda değildi.

"Beyza, bebeğim ben de seni özledim ama nefes alamıyorum."

"Bıraksana kızı, nefes alamıyormuş!" Kolumdan tutup çekmeye çalışan Merih'e had bildirir bir bakış attım.

"Çek lan elini!" Uyarısı Bahadır'dan geldi.

"Hayırdır Bahadır?" diye diklendi hemen Merih.

"Gözümü açar açmaz bitmedi dırdırınız, bir susun be!" Nur, daha fazla katlanamamış olacak ki nihayet konuştu. "Ölümden dönmüşüm şurada."

"Kusura bakma, Nur Bacım. Odaya bir girdik bizim eşek senin elini sıkı sıkı tutmuş uyuyor gördük şaşırdık, her gün görmüyoruz böyle manzaralar sonuçta."

Nur'un şaşkın ve manidar bakışları Merih'e döndü. Şimdi yanmıştı. "Bütün gece başımda mı bekledin sen, yakışıklı?"

Merih'in az önceki cesareti suyunu çekerken Nur'un karşısındayken gördüğümüz tanıdık korkusu derhal geri geldi.

"Sen uyurken ne de zararsızdın oysaki, gözünü açar açmaz iflahıma girişmezsın sanmıştım..."

"İflahını da kuruturum, yakışıklı. Hiç korkma, acıtmam canını."

"Allah'ım al şu canımı, beni bu ruh hastasının eline bırakma yalvarırım!"

"Senin Azrail'in benim, *Pembe Yanaklı* . Benden kurtuluşun yok." Göz kırptığı sırada ona evladının mürüvvetini görmüş ebeveynler gibi bakmadan edemedim.

"Pembe Yanaklı mı?" Bahadır'ın sözlerini kahkahası böldü. "Ulan, Kızıl ile dalga geçiyordun. Bana diyordun madara olmuşsun diye, senin halin benimkinden beter."

"Bahadır'ın diline düşeceğine kötü yola düşseydim keşke..." Çaresizce mırıldanan Merih'e acıyarak baktım. Nur'un da Bahadır'ın da affı yoktu...

"Düşüreceğim seni kötü yola, yakışıklı. Hiç sıkma canını."

Yüksek seslerimizin kakofonisi arasında açılan kapıyı işitmedik. Ayliz, elindeki çiçeklerle odanın ortasına kadar gelmişti o sırada. Halimizi görünce suratında bilindik memnuniyetsiz bakışı belirmişti.

"Bu odada hasta var hasta, ne bu sesler?"

"Sen hangi ara geldin?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Beni tanıyamamışsın, Beyza." Elindeki çiçeği odanın köşesindeki masaya koydu. "Geçmiş olsun, Nur. Sana da geçmiş olsun, Bahadır Yüzbaşım."

"Bana mı?" dedi merakla Bahadır. "Haberim olmadan vuruldum mu yoksa?" Son cümlesini söylerken bakışları üstümde kilitlenmişti.

"Seni kurşun değil de başka bir şey vurmuş, Sorgun'um." dedi gevşek gevşek Merih.

"Zevzekliği bırakırsanız söyleyeceğim zaten, saçma sapan çıkarımlar yapmanıza da gerek kalmaz hem." Ayliz, yine kimseye acımadan laflarını sıraladı. "Seni akladım, Bahadır Yüzbaşım. Timinin başına geçebilir, komutanlığa devam edebilirsin!"

• Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.

• Bahadır görevine geri dönüyorsa... Beyza ile veda vakti mi yoksaa?????

İNSTAGRAM: dilanwattpad (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayınnnn.)

DREAME: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

Yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayın, öptüm xoxo

IXC Bal Bela

SINIR: 100 OY / 350 YORUM

BEENNN GEELLLDDİİİMMMM

İnstagram hesabından gecikmeyle ilgili duyuruyu paylaştığımdan tekrar açıklama yapmıyorum. Bundan sonraki bölümler bir aksilik çıkmazsa düzenli olarak her hafta Perşembe/Cuma gibi gelir diye tahmin ediyorum.

5000 KELİMENİN ÜSTÜNDE BİR BÖLÜMLE SİZLERLEYİMMM
♥♥

Bölümü yazarken çooooook eğlendim, sizlerinde beğenmesi dileklerimle...

Keyifli okumalar dilerim ♥

ÖPTÜM XOXO

DOKUZ | BAL BELA

Mithat Can Özer – Ateş Böceği

Aylız, kazanmanın haklı gururuyla yüzümüze bakıp gülümsedi. O an yüzümde nasıl bir ifade olduğunu hayal bile edemezdim. Şaşkınlık mı, hüznü mü hangisini hissetmeliydim emin bile değildim.

Kulaklarım uğuldarken derin bir nefes almaya çalıştım. Bahadır'a kayan bakışlarım çehresinde mutlak bir zafer sevinci görmeyi ummuş olmalı ki

dağılmış halini gördüğümde afalladım. Ne hissedeceğine o da ben gibi karar verememiş gibi görünüyordu. Bakışları aniden bana döndüğünde nefesimi tuttum. Tüm vücudum titriyormuş meğer.

"Sorgun'um, tebrik ederim." Merih'in kaba bir şekilde Bahadır'a sarılıp sırtına vurmasıyla göz temasımızı sonlandıran ben oldum. Beklenmedik tepkilerine olmadık anlamlar yükleyerek kendimi eyleyemezdim.

"Bize ne olacak?" Bu soruyu sorma fırsatını bana vermeyen Nur'a minnettarlıkla döndüm. Bunu soran ben olursam eğer Bahadır'ın dilinden düşmezdim kesin ama o da herkes gibi Nur'dan korktuğu için onunla uğraşmayacaktı.

"O kadarını ben bilemem, *Bal Porsuğum* . Zaten senin önceliğin iyileşmek, şu anda başka bir şey düşünmeni yasaklıyorum."

"Bir avukat olarak hiçbir özgürlüğümü kısıtlamayacağını sana hatırlatmaktan imtina ediyorum ve ayrıca bana şu şekilde hitap etme ne olursun!" Ekşi bir şey yemiş gibi yüzünü ekşitti Nur. Bu hitaptan nefret ederdi ve Ayliz ona daima böyle seslenirdi.

"Nasıl istersem öyle seslenirim, sus!"

Zihnimin esaretinde olduğumdan arkadaki sesleri uğultu gibi duyuyordum. Henüz köstebeği bulamamıştım, bu sebeple geri gönderileceğimizi düşünmüyordum fakat artık timin komutanı olamayacağım aşikârdı. Bahadır, haksız yere uzaklaştırıldığı görevine elbette geri dönecekti. Ondan emir alacak olursam bunca zamanın acısını burnumdan fitil fitil getireceğine emindim. Tek temennim ast üst ilişkimizin değişmemesiydi...

Sessizliğim fazla dikkat çekmiş olacak ki malum şahsın radarına takıldım. "Ne oldu, Beyza Yüzbaşım? Sana emir vereceğimden mi korkuyorsun yoksa?"

Beklemeksizin ona dönmem Bahadır'ı bile şaşırttı. Kısıtığım gözlerimle ters ters ona bakıyordum ama şaşkınlığı kısa sürdü. O bildiğimiz arsız ifadesi tüm çehresini kapladı ve meydan okurcasına gözlerimin içine baktı. Her zaman sinirimi bozan o sırtışı şimdi çok tanıdık bir his uyandırıyordu

bende. Bilindik, iyi hissettiren bir duygu. Sanırım kendime mukayyet olamazsam gerçekten yanacaktım.

"Sen bana emir veremezsin, Bahadır!" Çokbilmiş bir edayla ona göz kırptım. "Hiçbir erkekten emir almam, senden de almayacağım!" Sözlerime bir kahkaha attı.

"Hayvan herif, bunu da mı söyledin?" Merih'in çıkışıyla Nur kıkırdadı.

"Beyza Yüzbaşımı sinirlendirmek için daha neler söyledim, bir bilseniz..." O arsız bakışları, sırtıışındaki sarhoş edici eda... Bu adam beni delirtecekti, divane edecekti!

"Beyza, eğer iş yerinde bir meslektaşının bu şekilde ayrımcılık uygulayan aleni ifadeleri mevcutsa derhal şikayetçi olalım. Yüzbaşı Bahadır, bu ülkede hiçbir kadını bu şekilde sindiremeyeceğini öğrenmiş olur!" Ayliz'in feminist damarları hemen kabarmış, bir sırtlan gibi Bahadır'a pis pis bakmaya başlamıştı. Bahadır biraz daha kaşınacak olursa Ayliz'in elinde kalırdı. Ayliz ben gibi bağışlayıcı olmazdı!

"Çok sert!" Arayı kızıştırmaya bayılan Merih'e de gün doğmuştu gerçekten.

"Çok hoşuna gittiyse daha sert şeyler yapabilirim, yakışıklı." Nur'un göz kırpmasıyla Merih konuştuğuna pişman oldu, yine...

"Tüm çabaların boşa gitti," dedim manidar bakışlarımla Nur'u uyarıp yeniden Bahadır'a dönerken. "Beni sinirlendirmeyi başaramadın. Hatta çoğu zaman kendin daha çok sinirlendin."

"Öyle mi?" Bir şey söylemek isteyip de yeri değilmiş gibi sustu. Bu an beni yutkunma arzusuyla kıvrandırdı. Kim bilir baş başa olsak ne edepsiz şeyler söylerdi...

"Ay yeter, başım şişti. Hastayım ben, dinlenmek istiyorum!" Nur'un sözleriyle konuşma orada sonlandı.

Nur'un helikopterle tahliye edilebileceği haberini aldıktan kısa bir süre sonra aynı helikopter ile görev yerimize dönüşümüzü gerçekleştirdik. Huzursuz bir gecenin ardından alamadığım uykumun izlerini yüzümden silmek için hafif bir makyaj yapmam gerekti. Askeriyede çok makyaj yapmazdım, daha çok özel hayatımda tercih ederdim ama bugün kesinlikle gözaltılarımı kapatmam gerekiyordu. Bahadır, düşünmekten uyuyamadığımı anlarsa kırk yıl dilinden düşmezdim.

Üniformam yine bedenimi sıkıca sarıyordu. Saçlarımı her zamanki gibi sıkıca toplayıp topuz yaptım. Kara beremi saçlarımın üstüne açılı bir şekilde yerleştirdikten sonra yapmam gerekenleri bitirip hızlıca evden çıktım. Eğer görevden alınırsam şaşmazdım. Albay Cemil, verdiğim raporlardan pek memnun kalmamış olmalıydı. Köstebeği bulmaya bir adım dahi yaklaşamadığım düşünülürse bu çok normaldi.

"Ah köstebek ah..." diye mırıldanırken içtima için bahçeye yürüyordum. "Seni elimden kimse alamayacak!"

"Lâkin ben o şerefsizi kimseye bırakmayı düşünmüyordum, elime geçirdiğim an kemiklerini kıracağım!"

Korkumu ustalıkla gizleyerek arkamı döndüm. Üniformanın bu kadar yakıştığı bir başka adam tanıyor muydum? *Ah, kesinlikle tanımıyordum!*

Kara beresini başına takmamıştı, bedeninin yanında sağ elinde sıkıca tutuyordu. Yeni tıraş ettiği kısacık saçları, sinekkaydı sakal tıraşı, nefes kesici ve delici bakışları. Bu adam beni içten içe tüketiyordu!

"Sıraya girmen gerekiyor gibi gözüküyor, Bahadır."

"Aslında ikinci ismimi kullanmayı tercih ediyorum, herkesin bana öyle seslenmelerinden anlamış olmalısın. Neden inatla ilk ismimi kullanıyorsun, Beyza?"

Sorusuna hazırlıksız yakalandım. Gerçekten neden ilk ismini kullanıyordum ki? Oysa onu ikinci ismimi kullanmaması konusunda bir hayli sert bir şekilde uyarmışken...

"Farkında değilim, rahatsız oluyorsan veya sevmiyorsan değiştirmeye çalışırım."

Ani hassasiyetimle bir anda olsa o suratındaki alaycı ifade dağıldı. Yine kimsenin tanımadığı bir adam gibi görünüyordu. Onun duvarlarının ardında ne olduğunu deli gibi merak ettiren bir durumdu bu. Bu adamı tanımadığımı o anlarda daha iyi anlıyordum.

"Takılıyorum yalnızca, bazıları gibi isimlerimle herhangi bir sorunum yok. Kolayına hangisi geliyorsa..." Sözlerinin ardından sanki beni teselli ediyormuş gibi omzumu sıvazladı ve yürümeye devam etti. Arkasından şaşkınlıkla bakarken elimi az önce okşadığı omzuma götürmemek için çok abalammam gerekti. "Albay Cemil bizi odasında bekliyor, gecikmek istemezsin herhalde."

Sözleri beni kendime getirdi. Seri adımlar atarak ona yetişmeye çalıştım. Boyu bir hayli uzun olduğundan adımları da normal insan boyutuna göre fazla genişti. Bir yerden sonra peşinden koşturmak zorunda kaldım ama en nihayetinde ona yetiştim.

Albay Cemil'in odasının önünde durduğumuzda ikimiz de tereddütte düştük. Bakışlarımız o kısa an birbirlerine değdiğinde Bahadır'ın kapıyı almak için havalanan elinin titreyişine şahit oldum.

"Karar ne olursa olsun, seni tanımak bir şerefti Beyza Yüzbaşım." Bu sözleri ondan duymak hayal bile edilemez bir andı. Gerçek hislerini ardına saklayabileceğini zannettiği sırtışına bu sefer aldanmamıştım.

"Alaycı çıkmasını umduğun sözlerinin arkasındaki samimiyeti grebildiğimi biliyorsun, değil mi?" İşte şimdi suratındaki ifade çarpılan oydu. Bu kadar aleni bir ifade ediş beklemiyor olmalıydı. Oysa tanıştığımız günden beri kaçak dövüşen kendisiydi, ben hep drsttm.

Bana cevap veremeyeceğini kabullenmiş olmalıydı ki usulca kapıyı çaldı. Olumlu komutu işittiğimiz gibi kapıyı açıp önce benim geebilmem için kenara çekildi. Bu sefer o arsız sırtışlardan birini ona ben attım. İfadesi ekşidi, kendi zehrinin tadını beğenmemişe benziyordu.

Odaya girer girmez selam durduk. "Buyurun." Albay Cemil önündeki tekli koltukları işaret etti. Çıt bile çıkarmadan oturduk.

"Yüzbaşı Bahadır, tebrikler. Cevval avukatımız başındaki beladan kurtarmış seni."

"Sağ olun, komutanım!"

"Yüzbaşı Beyza, avukat seçimin için seni kutlarım. Davayı kapatabilmek için her delili bizzat toplamış. Başvuru yapmış mahkeme gününü erkene çektiymiş, bir hayli uğraştı. Teşekkürlerimi iletirsin."

"Emredersiniz, komutanım."

"Gelelim asıl konuya, ikiniz de son akıbeti merak ediyorsunuzdur."

Herhangi bir onaylama kelamı dökülmedi dudaklarımızın arasından ama gerçekten son kararı deli gibi merak ediyorduk. Yerimizde sabit duramayışımızdan da anlaşıldığını düşünüyordum. Elimizi kolumuzu nereye koyacağımızı bilemiyorduk.

"Gökbörü Timinin başına geçebilirsin, Yüzbaşı Bahadır!"

Tuttuğum nefesi usul usul bırakırken bakışlarım çehresinde zaman durmuş gibi görünen Bahadır'a çevirdim. Hayatında daha çok sevinebileceği bir haber olamazdı ama o öylece put gibi duruyordu. Acaba mutluluktan olmayan aklını da mı kaçırmıştı?

"Yüzbaşı Bahadır?" Albay Cemil, Bahadır'ın tepkisizliği karşısında endişelenmiş gibi görünüyordu. "Timinin başına geçebilirsin dedim, seni askerlikten menetmedik. Ne bu halin, Yüzbaşı?"

"Affedin, komutanım." Dedikten sonra oturduğu yerde dikleşti ve boğazını temizledi. "Teşekkür ederim, görevimi layığıyla yerine getireceğimden emin olabilirsiniz."

Bu haline gülebilirdim ama başka bir zaman... Akıbetimin ne olacağı hâlâ muammayken bir başkasına gülmek, başımızı daha büyük derde sokardı kesin.

"Yüzbaşı Beyza..." Nihayet bana dönen adamla yeniden nefesimi tuttum. Zaman bu sefer benim için yavaşladı. Şimdi bağırarak konuşsa bile ağır işitebilirdim. Gören gözlerim görmez, duyan kulaklarım işitmez olmuştu sanki bir anda. Ölmemiştim belki ama içimde hep bir cenaze vardı. O yüzden beni yıkabilecek çok az şeyin varlığıydı daima dayanmamı sağlayan ama şimdi... Sanki o kadar emin olmamalıyım. "Köstebek hâlâ elini kolunu sallaya sallaya askeriyede dolaşıyor. Seni geri göndermek istemedik ama Yüzbaşı Bahadır görevine dönmüşken seni göndermemek oldukça dikkat çekecek."

Sanki bir kilo tuz yemişim gibi içim kupkuru kesildi. Yutkunma arzusuyla kıvranırken boğazımın kuruluşundan dolayı mahrum kaldım. Bir yerim sancıyordu neresi olduğunun farkında olduğumu kabul edersem o geri dönülmez ufku geçtiğimi bilecektim. Kabul edemezdim. Gidecektim. Zaten gidecektim, bu içimde büyüttüğüm illet duygu her ne ise bitecekti. *Gözden uzak olan...*

"Sanırım bana ayrılan sürenin sonuna geldik, komutanım." Gülümsemeye çalıştım ama gülümsemekten çok yamulmuş bir ifadeye sahip olduğuma emindim.

"Daha görevin bitmedi, Yüzbaşı Beyza. Nereye öyle hemen?" Hayretle karşımdaki adama bakakaldım. Gitmiyor muydum? "Ekibi bir süre birlikte yöneteceksiniz. Bunun bir görevle ilgili oluşunu ayarladık. Dikkat çekmemek için her şeyi kılıfına uydurmaya çalıştık. Lojmanda yaşayacak ve görevine kaldığın yerden devam edeceksin. Köstebeği tespit ettikten sonra geri dönebilirsin."

Şaşkınlığımın alt notalarında bir mutluluk ılgılığı gizliydi. Kafamı çevirdiğim an göz göze geldiğim adamın da bakışlarında aynı ifade vardı. Görmem için bakıyordu gözlerime, kalışımın mutluluğunu dillendirmezdi ama görmemi istiyordu yine de. Felaketim öylece durmuş, gitmeyişiimin mutluluğunun tablosunu gözlerine resmediyordu. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki zavallı göğüs kafesimin içinden birazdan fırlayıp gidecekmiş gibi hissediyordum.

"Köstebeikle ilgili çalışmayı Yüzbaşı Bahadır'a aktar, artık bu işte birliktesiniz. Tamamen!"

Albay Cemil'in son sözleri bunlar oldu. Ona teşekkür edip odasından çıktık. Sessizliğimiz zamanın akışını bozan bir virüs gibi etrafımızı sarsa da koridor boyunca bu şekilde yürüdük. Bahçeye çıkıp yürüdüğümüz ilk anlarda bile sessizdik ta ki Bahadır nihayet bu durumdan sıkılana kadar.

"Başıma kaldın yine, bu gidişle püsküllü belam olacaksın."

Burun deliklerim içime açgözlülükle çektiğim havayla genişlerken öfkeli bakışlarımı ona çevirdim. Yine bildiğimiz, tanıdık o durumdaydık işte. Bu hiç değişmeyecek gibiydi.

"Püsküllü belan?" dedim imalı bir sesle. "Sence de bu ara sözlerin pek bir aidiyetlik içermiyor mu?"

Adımları aniden durdu. Yere sabit bakışları hışımla kalkıp gözlerime saplandı. Maskesini takabilmek için bir kaçış arasa da buldurtmayacaktım. Bu sefer gerçekten olduğu kişiyle muhatap olma konusunda ısrarcıydım.

"Sakin alaycı kişiliğinin ardına saklanma bir korkak gibi, Bahadır. İki dürüst insan gibi konuşalım!"

"İki dürüst insan gibi..." Beni tekrar ederken çehresine yayılan ürkütücü gülümseme yutkunma isteğimi körükledi. "Dürüst mü olalım, Beyza?"

Bana doğru bir adım atmasıyla gayriihtiyari geriye doğru bir adım attım. Dürüst olalım dediysem, böyle bir şeyi kastetmediğime emindim.

"Bakma bana şöyle!" dedi ters ters. "Sanki beni durdurabilecekmişsin gibi, kaçsan da seni yakalayamayacakmışım gibi."

Aynı kuru his tüm içimi kavururken gözlerimi dahi kırpmadan ona bakakaldım. İşte bu Bahadır'ı kesinlikle tanımıyordum. Her sözünden taşan hayata karşı isyanla dolu bir tını, insanın içinin en dibini görüyormuş gibi bir yakıcılıkla bakan gözleri... Tüm dünyayı her an dize getirecekmiş gibi ateşiyle kavuracakmış gibi.

"Ne oldu, korktun mu cici kız? Alaycı kişiliğimin ardındaki adam seni tatmin etmedi mi? Yoksa beyaz atlı bir prens olduğunu mu zannetmiştin?"

Şu hâlde olmasam son cümlesine kahkahalar atabilirdim. Bahadır ve beyaz atlı prens? Kesinlikle en tezat iki şeydi!

"Müsaade et şaşırayım, Bahadır."

"Neye, prence mi?"

"Benzeyebileceğin son şey beyaz atlı bir prens, Bahadır." Neydi gözlerinde gördüğüm, sahici bir alınganlık mı?

"Sözlerin hep mi böylesine zehirliydi yoksa bana özel olarak mı biledin tüm bıçaklarını?"

"Beni gözünde fazla büyütüyorsun, *Kızıl*."

"İşte bu olmaz, Beyza. Bu Bahadır'a *Kızıl* diyemezsin!" Duyduğum cümle ile dudaklarımdan bir, *hah*, kaçtı. Şaşkınlık ifadem onu eğlendirdi.

"Niye, bu Bahadır bir paşanın sağından düşmüş de bizim mi haberimiz yok?"

Daha önce hiç görmediğim çekicilikte bir gülümseme dudaklarına oturdu. Ne alay ne de başka bir şey içermiyordu. Gerçek bir gülümsemeydi, samimiydi.

"Allah'tan başka ilah, gözlerinden başka silah tanımam *Bal Bela*." Hitap şeklindeki bariz değişiklik ile tüylerim diken diken oldu. Hayretle gözlerinin içine bakakaldım. "Bakma şöyle be kızım, adamı dinden imandan çıkartacaksın!"

"Yok, bozuk bu. Eski haline dön sen!" Dilimin tutulmamasına şaşırdım doğrusu. Bu kadar açık, aleni, gocunmadan sözlerini ederken karşısında dilimin tutulması işten bile sayılmazdı.

"İşine gelmedi tabi..." Bir adım ve bir adım daha... İşte şimdi tam dibimdeydi ve yüzüne bakabilmem için başımı geriye doğru biraz yatırmam gerekiyordu artık. "Seni görüyorum, seni duyuyorum *Bal Bela*. Sende bu adamı görecek ve bir gün gelecek duyacaksın. Ben o güne kadar sabırla

bekleyeceğim. Kaçmana biraz daha müsaade edeceğim ama ikimiz de biliyoruz, kaçınılmaz olandan kaçılmaz!"

Elini usulca uzattığında tüm bedenim taş kesildi. Beremin altından sıvışmayı başaran birkaç asi teli yeniden içine ittikten sonra yanağımdan bir makas aldı ve göz kırptı. Ona bu hareketi yapan ilk bendim ve şimdi de ardından alık alık bakan taraftım!

Uzaklaşan silüetini bir süre daha seyrettim ta ki o kaybolana kadar. Bu da neydi böyle? Nefes nefese kalmıştım sanki on beş kilometrelik parkur koşmuşum gibi. Bu adam benim çıramı tutuşturduğunun bu kadar farkında mıydı gerçekten? Peki o hali... Çok yırtıcıydı!

"Aval aval ardınızdan mı bakacaksınız sürekli?" Duyduğum sözlerle korku ile yerimden sıçradım. Gafil avlanmıştım, hem de aynı gün içinde ikinci kez! "Beğendin mi bari dürüst Sorgun'u?"

Tüm konuşmaya şahit olduğuna mı yanayım yoksa benim en aptal halime şahit oluşuna mı kararsız kaldım!

"Merih... O çenen elimde kalsın istemiyorsan..."

"Yapmayacağın şeyleri konuşup şişirme başımı, gelelim fasulyenin faydalarına." Dedikoducu mahalle teyzeleri gibiydi. Aynı onlar gibi heyecanlıydı üstelik! "Ne yapacaksın?"

"Neyi ne yapacağım?"

"Salak yerine koyduğun kendinsin, ben değil o yüzden kıvrırma da Sorgun'umdan istediğin gibi dürüst ol Beyza Yüzbaşım. Onun kalbini mi kıracaksın yoksa başka planların mı var?" Ciddiydi. Ciddi ciddi soruyordu. Bunun cevabı o an onun bu dünyadaki en önem verdiği şeymişçesine gözlerime bakıyordu.

"Gerçekten çok kıymet veriyorsun ona."

"Kime?" Az önce bana yapmamamı tavsiye ettiği bilmezlikten geliyordu. "Sorgun'a mı? Onu müjdeleyen ebeyi..." Belerttiğim gözlerimle kesişince

bakışı neyse ki doğru anda susmayı başardı.

"Bu seni hiç alakadar etmez, Merih Yüzbaşım." Bir anda yanından geçip az önce Bahadır'ın gittiği yoldan yürümeye başladım.

"Gözümünden düştün, Beyza Yüzbaşım! Sorgun'umu üzeceksin sen." diye seslendi arkamdan ama dönüp bakmadım. "Gözümüzden düşeni kimin tuttuğuyla ilgilenmiyoruz. Hayırlı Cumalar!"

Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Alem adamdı doğrusu ama şu an onunla uğraşacak vaktim yoktu. Bahadır ile şu anda içtimada olmam gerekirken ben arkasından hülyalı hülyalı bakmakla meşguldüm. Bahadır'ın geri dönüşüne verilecek tepkileri görmeliydim.

Adeta koşar adımlarla peşinden gittim. Neyse ki düşüncelerimin aksine Bahadır ekibe hiçbir şey söylememiştii henüz.

"Günaydın, asker!" Nasıl gururlu ve mutlu görünüyordu. Oturup üstüne entelektüel tartışmalar yapılacak bir tablo gibiydi. İnsanın hayranlıkla seyredesi geliyordu.

"Sağ ol!"

Daha fazla gecikmemek için hızlıca yanına yürüdüm. Varlığımın sorgulandığını her bir erin gözünde görebiliyordum. *Ne işi var burada* , dercesine bakıyorlardı. Çünkü Bahadır'ın geri döndüğü dedikoduları çoktan duyulmuş olmalıydı.

"Günaydın, asker!" Kısa bir şaşkınlık duraksamasının ardından karşılık verdiler. "Neden burada olduğumu mu merak ediyorsunuz?" Çıt çıkmadı. Kimse bu soruya bir yanıt vermeye hevesli değildi.

"Yüzbaşı Beyza, timimize komutanlık etmeye devam edecek." Bahadır'ın araya girmesiyle bir meraklı uğultu yükseldi.

"Beraber komuta edeceğiz!" Bakışlarım Bahadır'a dönerken soramadıkları sorularını da yanıtlamış oldum.

"Bir süre daha bizimle, önümüzdeki görevler için varlığı elzem." Ağzının içinden memnuniyetsiz bir şekilde homurdandı.

Çünkü buradaki varlığım onun otoritesine bir darbeydi. Üstlerimizin Bahadır'a hâlâ güvenmedikleri izlenimini yaratıyordu. Elbette bu durumdan rahatsız olacaktı.

"Yüzbaşı Bahadır..." Arkamızdan gelen sesi işittiğimizde Bahadır ile eş zamanlı sesin geldiği yöne döndük. Bir süredir gözükmeyen Tulgar Bora tam karşımızda duruyordu. Bakışları çok kısa bir an benim üzerimde gezindikten sonra yeniden Bahadır'a döndü. "Görevinize dönmüşsünüz, hayırlı olsun."

"Teşekkür ederim, komutanım." Diyerek selam durdu. Üst rütbeli her askere yapacağımız gibi.

"Beyza Yüzbaşım," Beklendik bir şekilde bana dönüşü şaşırtmadı. "Hâlâ buradasınız. Burada mı devam etmeye karar verdiniz? Oysa Teşkilatta rütbeniz burada olduğundan bile yüksek. Oraya döneceğinizi düşünmüştüm."

Neyi ima ediyordu? Hangi sebeple burada kaldığımı zannediyordu ki? Yine nasıl emredilirse öyle yapıyordum sonuçta. İçten içe buradaki işimin hâlâ bitmediğini bildiğimden gitmek istemiyordum zaten. Gerçi bunun başka sebepleri olduğu da su götürmez bir gerçektir.

"Beyza Yüzbaşım bırakamadı bizi, bir süre daha bizimle olacak." Şaşkınlıkla bu sözlerin sahibine, Bahadır'a döndüm. Ciddi görünüyordu, koyu gözleri mümkünmüş gibi daha da kararmıştı. Aralarındaki bariz rekabet şimdi havaya yapışkan bir his gibi sinmişti.

"Ne hoş." Derken bana bakan gözlerini an olsun Bahadır'a çevirmedi bile.

Kıskanıyor muydu?

Beni?

Hem de Bahadır'dan!

"Evet, komutanım. Bir süre daha buradayım." Cümlelerim sanki Bahadır'ı onaylıyormuş gibi döküldü dudaklarımdan. Niyetim aslında bu bile değildi ama nedense Tulgar'ın suratındaki ifadeden dolayı böyle söylediğime sevindim.

Bir zamanlar yüzüme kapanan kapılar bugün açılrsa da artık değişen bir şey olmazdı. Ben serden geçeli bir hayli zaman oluyordu. Artık ne geçmişin önemi ne de gelecekte bir anlamı vardı. Olanlar olmuş, yaşanması gerekenleri yaşamıştık. Ben o hikâyeye bir son yazmış, noktalamıştım. Hayatımda biri olacaksa bile, beni arkasında bırakmayacak birini tercih ederdim. Onun için gönül bağında bir kıymetim olmasa bile onca beraber geçirilmiş zamanın hatırına giderken en azından hoşça kal demesini beklerdim. Gittiğini el alemden öğrenmek, aslında onun gönül bağı dışında benimle hiç bağ kurmadığının kanıtıydı.

Tulgar, hakkı olmayan şeylere daha fazla yorum yapmaması gerektiğini anlamıştı bir baş selamı ile oradan uzaklaştı. Günün geri kalanı ise önümüzdeki görev için ekiple toplantı yapmakla geçti.

Fırsat buldukça Nur'u aramayı ihmal etmedim. Yatağında yatıp yıllardır izleyemediği dizilere gömüldüğünü iddia etse de ona inanmıyordum. Dinlenmesi gerekirken bile işle uğraştığına emindim.

İşim bittikten sonra hızla lojmanların olduğu tarafa geçtim. Üstümü değiştirip duş aldım ve hazırlandım. Yanıma dizüstü bilgisayarımı ve gerekli diğer eşyalarımı alıp çıktım. Bugün biraz dışarıda vakit geçirmek istiyordum. Bir kahve içerken işime gömülmek... Herkesin sıradan, rutin olarak gördüğü şu iş bile bazen ilaç gibi geliyordu bana.

Arabamın park halinde olduğu otoparkı biraz düşünmem gerekti. Kışlada birden fazla otopark alanı vardı ve uzun zamandır da kendi arabamı kullanmadığım için başta hatırlamak zor oldu. Spor salonuna yakın olan otoparkta olduğuna kendimi inandırdıktan sonra o tarafa yöneldim.

"Beyza Yüzbaşım?"

Başımı çevirip arkadaşlarıyla, sivil bir şekilde B Kapısına doğru yürüyen Merih'e baktım.

"İyi akşamlar, Merih." Dedim yalnızca. Şu anda çalışmıyorduk sonuçta.

"Ne bu samimiyet, seni Sorgun'uma söyleyeceğim."

"Selamımı da söyle!" Sözlerimle yanındaki arkadaşlarından birkaç kıkırtı yükseldi.

"Olur, onu da iletirim de hayırdır," Son kelimesiyle eş zamanlı göz kırptı.
"Nereye böyle hazırlanmış, süslenmiş?"

"Sana ne, Merih."

"Sana ne mi?" dedi gerçek bir şaşkınlıkla. "Yeni bir mekân mı?" Onun sözlerine arkadaşları bu sefer kahkaha attı. Birazdan elimde kalacaklardı haberleri yoktu tabi!

"Abim misin, Merih? Niye sana hesap vermem gerekiyor, en son aynı rütbede iki askerdik."

"Öf ne ters bir kadınsın be Beyza, Sorgun'um sana nasıl katlanıyor?" Merih'in sözleriyle kan beynime sıçramış oldu. Çünkü yanındakilerin bu cümleden sonra yaptıkları çıkarımlar hiç hoşuma gitmedi.

"Birlikteler miymiş?"

"Çok belliydi zaten!"

"O kadar afracı tafracı başka türlü..."

"Siz mi kesersiniz sesinizi yoksa ben sizi gereksiz uzvunuz olan dilinizden mi kurtarayım?" Sözlerimin etkisi beklediğim gibiydi. Hepsi suspus kesilirken işaret parmağımı kaldırıp Merih'e salladım. "Seni Nur'a havale edeceğim, o çok iyi anlar dilinden!"

"Allah'ın varsa başıma o ruh hastasını sarmazsın bela diye!"

"Yaktım çıkarını, Merih. Yaktım!"

Arkamı dönüp sinirli sinirli yürümeye devam ettim. Merih'in yalvaran sesini bir süre daha duydum ve umursamadım. Otoparka girdiğim an gözümle arabamı aramaya başladım.

Arkamdan yaklaşan adım seslerini duymam zor olmadı. Tüm bedenim tetikteydi, Merih'in yalvarmak için peşimden geleceğini zannetmiyordum. Zaten kısa bir süre sonra burnuma gelen kokudan kimin geldiğini de anlamış oldum. Odunsu, sandal kokusu ve derinden gelen ferahlatıcı okyanus esintisi. Kesinlikle geleni biliyordum!

"Yine kim bozdu sinirini, *Bal Bela* ?"

Bu hitap şeklini seçmesi, yalnızken seçmesi tüm bedenimin uyuşmasına neden oldu. Bunu yapmamalıydı, aramızda özel olan bir şeyler oluşturmamalıydı. Bu bir hitap bile olmamalıydı. Çünkü zihnime kendini kanata kanata kazıdığının farkındaydı. Bilerek yapıyordu.

Usulca arkamı döndüğüm an nutkum tutuldu. Hayretle üstsüz bir şekilde duran adama bakakaldım. Spor salonundan yeni çıkmıştı. Islak saçlarından yeni duş aldığını anlamak mümkündü. Keskin kokusunun sebebini de böylelikle anlıyordum. Koyu saçlarından damlayan birkaç su tanesi gözlerimi geniş omuzlarına odaklanmaya zorluyordu. Pürüzsüz kavruk teni iliğimi kemiğimi kurutacak cinstendi. Boğazım yine kupkuruydu. Yutkunsam tükürüğüm boğazımı parçalayarak incek kadar kuruydu. Bu adamın benim akıl sağlığımla bir zoru olduğuna artık emindim.

"Bu ne hal?" Sorduğum soruya sorduğum an pişman oldum. Kısık çıkan, etkilendiğimi belli eden ses tonum beni ele verdi. Kendimi paralama arzum nüksetti.

"Hoşuna mı gitti?" dedikten sonra bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi iyice azalttı. "Dokunmak istersen itiraz etmem, ben paylaşımcı bir adamım."

Beynimde hata uyarısı çalmaya başladığında mantığımın beni terk ettiğini anlamam zor olmadı. Oradan uzaklaşmam lazımdı ama kaçtığım bariz bir şekilde görülecekti. Aynı konuda bir kez daha Bahadır'ın ağzına laf vermek istemiyordum.

"Üstünü giyecek misin artık?" Sorumu sorarken elinde tuttuğu tişörtü çenemin ucuyla işaret ettim. "Hava soğuk, hastalanıp tüm iş yükünü benim üstüme bırakmanı istemeyiz."

"Genel de hemcinslerin tam aksini talep eder benden." Ve yine bir söz edip dumura uğrattı beni. Bu adamın arsızlığına alıştığımı zannettiğim her an bana yanıldığımı kanıtlıyordu.

"Oradan bakınca böyle bir talebim varmış gibi mi görünüyor?"

"Buradan bakınca nasıl göründüğünü ben söylesem sen o sözün altında kalırsın, Beyza." Dilimi yuttum. Yine o adamdı, yine sakınmadan duygularını dosdoğru söylüyordu. Kaçmıyordu, korkmadığını haykırır gibi sözlerinin ardında duruyordu.

"Neden yapıyorsun bunu, Bahadır? Neden işleri karmaşık bir hale sokma niyetindesin?" Madem öyle o zaman bende açıkça konuşabilirdim.

"Neden inanmıyorsun, neden görmezden geliyorsun, Beyza?",

"İnanmıyorum çünkü imasını ettiğin duygular benim nazarımda yok hükmünde."

Duraksadı. Bunu onun duyguları için mi yoksa direkt duygunun kendisi için mi söylediğimi anlaması uzun sürmedi.

"Sen sevmekten korkuyorsun, sevgiye inanmıyor değilsin Beyza."

O duyguyu aleni bir şekilde dillendirmesi tetiklenmeme sebep oldu. Tüm benliğim tanıdık koruma içgüdümü uyandırdı. İşte o sınırdıydık ve ben yeniden kalbimin kırılmasına müsaade edip etmeyeceğime karar vermeliydim. Mesele kırılmak bile değildi. Mesele yeniden arkada bırakılacak olduğum gerçeğiydi. Çekip giderdim yine her zamanki gibi ama bir kez daha arkada bırakılmış olmanın yarasını saracak gücüm yoktu.

"Belki de senin sevgine inanmıyorumdur, Yüzbaşı Bahadır." Bir tokattan, onun ağır küfürlerinden bile daha büyük bir hayal kırıklığı yarattı sözlerim.

Ağırlığı altında da yalnızca Bahadır kalmadı. Onun göremediği bir yerde aynı sözün altında kendimi de buldum.

Kalbim kırılmasın isterken onunkini kırmış olduğum gerçeği gözlerindeki ifadelerden yüreğime saplandı.

"Zehirli bir dilin var, *Bal Bela* ama yine de görüyorum bu sözlerle benden çok kendi canını yaktığını."

Neden, neden anlıyordu her şeyi? Söze gerek bile duymadan yalnızca bakarak beni görüyordu. Paniğe kapılıyordum bu yüzden. Bu yabancı hislerin varlığı beni korkutmaktan öte ödümü koparıyordu. Öylece duruyordu, karşımdaydı ama biliyordum ki yanımdaydı.

Annesinin bile sevmediği küçük kıza, el adamının onu sevebileceğini nasıl inandırırды ki insan? ***Kör birine gökkuşağını anlatabilirdiniz ama annesinin bile sevmediği bir çocuğa başkasının onu sevebileceğine inandıramazdınız... (Dilan Aladağ Çetin)***

"İyi akşamlar, Bahadır." Arkamı dönüp giderken hiçbir şey söylemeyişinin acısını sinemde sindirmeye çalıştım. Onu kırmış olmak beni mutlu etmedi hatta tam aksine...

Arabama bindiğim gibi elimdekileri yolcu koltuğuna koydum. Arabayı çalıştırıp hızlıca otoparktan çıktığım sırada bile Bahadır'ı bıraktığım yerde gidişimi seyrederken gördüm. Üstünü giymişti ve hayal kırıklığı dolu bakışları beni takip ediyordu.

Askeriyeden çıkıp yakınlarda, şehrin çok kalabalık olmayan noktasında, sıklıkla gittiğim kafenin önünde arabamı park ettim. Eşyalarımı alıp çıktıktan sonra kafeye girdim. Kasada siparişimi verdikten sonra birkaç dakika içinde hazırlana kahvemi alıp içeride bir köşeye geçtim. Tam cam önündeki rahat koltuğa oturdum. Dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve kafamdaki tüm düşüncelerden kurtulup işime odaklandım.

Nur ile not düştüğümüz her şeyin üzerinden yeniden geçtim. Bir ara bizim timle de konuşan Nur'un son notlarını ortak buluta yüklediğini gördüğümde sııttım.

"Aynen Nur, dizi izliyorsun..." Kendi kendime söyledikten sonra kulaklığında çalan şarkıyı değiştirdim.

Yeni bilgilerin üstünde çalışırken adeta kendimi kaybettim. Oturduğum koltuğun hemen arkası duvar olduğundan rahatlıkla çalışıyordum. Kimsenin gizlice arkamdan bir şeylere bakması mümkün değildi. Bunun da rahatlığıyla kendimi kaptırdım. Ne kadar süre öylece çalıştığımı bilmediğimden gözlerim bir süre sonra ağrımaya başladı. Çantamdaki dinlendirici gözlüğü almak için uzandığım an tam karşımdaki koltuğa birinin bedenini adeta bırakmasıyla sıçrayarak koltuğumda geriye yaslandım.

Karşımda en son görmeyi bile düşünmediğim kişiyi bulmak tüm sinir sistemimi uyuşturdu. Kaslarım hiçbir emrime itaat etmiyordu resmen.

"İyi akşamlar, Beyza."

İlk işim hışımla dizüstü bilgisayarımın kapağını kapatmak oldu. Onu çekip kucağıma koyduğumda biraz daha rahatladım.

"Senin burada ne işin var?"

Hiç beklemeden elini ceketinin cebine soktu. Ben bir tabanca çıkarmasına hazırlandığım için belimdeki silaha davrandım. Düşüncemin aksine bir tomar para çıkarıp bir çat sesi eşliğinde masaya vurdu adam.

"Ben sözünün eri bir adamım, hiçbir zaman benim mekânımda para ödemene müsaade edemem."

Derin bir nefes alırken içten içe sabır çekiyordum. Dışarıdan bakan biri bizi küs iki insan zannediyor olmalıydı. İkimizde dikkat çekmek istemiyorduk ama yüz ifadelerime engel olamıyordum. Varlığına karşı duyduğum rahatsızlığın net bir şekilde anlaşıldığına emindim. Bu arsız adam anlamak istemiyordu yalnızca.

"Burada ne işin var, İskender? Asıl geliş amacını söyle." Elim telefonuma uzandı. Masanın altındayken kısa bir bakışla istediğim uygulamayı buldum ve açtım.

Bu Nur'un geliştirdiği bir uygulamaydı. Bu gibi anlarda kullanmak için tasarlamıştı ve şu anda aklıma geldiğine şükretmem gerekiyordu. Yardım butonuna bastığım an Nur'a konumumu iletcekti. Beklemeden bastım ve ekranı kilitledim.

"Seninle karşılıklı bir kahve imemin mahsuru mu var?"

"Var! Beni takip ediyor olman başlı başına bir sorun ama bunun dışında seninle kahve falan içmek istemiyorum!"

Sözlerime gerçekten alınmış gibiydi. "Neden böyle kırıccısın, Beyza? İki insan olarak oturuyoruz burada. Ben senin aksine silahsızım ve tehdit unsuru yaratacak hiçbir şey yok. Adamlarımı bile getirmedim, yalnız geldim. Benim gibi bir adamın yalnız başına dolaşması ne kadar tehlikeli, haberin var mı?"

Suratımdaki ifadenin şaşkınlığımla saçma sapan bir hal aldığına emindim. Bu adam ne samalıyordu?

"Bana ne, yalnız ıkmasaydın o zaman. Ya da şöyle diyeyim, o burnunu her boka sokmasaydın da dışarı yalnız ıkabilmem mümkün olsaydı!"

Sözlerime karşılık gür bir kahkaha attı. Dehşetle etrafıma baktım. Kimse dönüp bakmadı bile. Gerçekten iki normal insan gibi sohbet ettiğimizi sanıyorlardı.

"Adımı nereden öğrendin, İskender?" Sorumla neyse ki lakayt tavrı değişti ve ciddileşti.

"Boş adam değiliz bizde, komutanım." Duraksadı ve gözünde parlayan gururla bana baktı. "İkinci ismini özellikle kullanmadım, hoşlanmayacağını düşünüyorum. Yanılıyor muyum?"

Samimi hassasiyetine bir an inansam da onun kim olduğunu anımsamak yeterliydi.

"Yanılmıyorsun. En az sen kadar hoşlanmam ikinci ismimden."

"Aynı anda hem bu kadar güzel hem de bu kadar zalim olmayı nasıl başarıyorsun?" Sohbet etmeye çalışıyordu. Beni tanımaya çalışıyordu. Bu adam kafayı mı yemişti?

"Umurumda değilsin çünkü İskender. Ondan olabilir mi acaba? Ne hissettiğini ya da ne hissetmediğini umursamıyorum, kimsin ki sen benim için? Neden duygularını önemsememi bekliyorsun?" Her sorum ona bir hakaretti ama umursamıyor gibi görünüyordu.

"Şu anda hiç kimseyim." Gözlerinde kurnaz bir çocuk parıltısı görüldü. "Yanında durmaya layık tek adam olmaya niyetliyim."

Kahkahamı durdurmaya bile çalışmadım. Suratına karşı kocaman bir kahkaha atarken başım geriye doğru gitti. Sağ elimi karnımın üzerine yerleştirdim. Utanmaz bir edayla gülmeye devam ederken karnımın üstüne doğru eğildim. İki elimi de kaldırıp göz altlarına bastırdım, gözümünden akan yaşları silmek için.

"En azından espri yeteneğin var."

"Espri yapmıyorum." Çehresinde tek bir mimik bile oynamıyordu. Direkt gözlerimin içine bakıyordu. Ne kadar ciddi olduğunu görmemi istiyordu. "Seni gördüğüm ilk an arzuladığım tek şey bu oldu. Yanımda güvenebileceğim insanlar nadirdir ve sense birine asla ihanet etmezsin. Böyle bir kadın olmalı hayatımda. Bu yüzden gönlüne talibim, Beyza."

Açık sözlülüğüne mi şaşırayım yoksa söylediklerine mi bilemedim doğrusu.

"Benimse seni gördüğüm ilk an arzuladığım tek şey beni kolumdan tutup yanına sürükleyen adamının elini sana monte etmek ve yüzüne tükürmektir!" Artık son derece ciddi konuşuyordum. Vakti gelmişti demek ki. "Sen ne saçmaladığının farkında mısın? Ben bir askerim..."

"Baş Kıdemli İstihbaratçısın." Diye düzeltti bir de beni utanmadan. "Ne kadar yetenekli olduğun unvanından da belli. Devletimiz yeteneklerini benden önce fark etmiş olabilir ama ben de yadsımıyorum."

Bir, *hah* , nidası döküldü dudaklarımdan. "Teşekkür mü bekliyorsun bunun için? Sense bu Baş Kıdemli İstihbaratçı Yüzbaşının listesindeki bir suçlusun yalnızca. Hem de en başındasın!"

Dudaklarında beliren gülümsemeyi gördüğümde onun deli olduğuna ikna oldum.

"Baksana, senin de gönlün var işte. Onca suçlu arasında listenin başına beni koymuşsun. Aramızda özel bir şeyler olduğunu hissetmişsin işte."

"Sen benimle taş..." Dilimi ısırarak kendimi susturdum. Bahadır'a benzemiştim iyice. "Sen benimle alay mı ediyorsun?"

Kıkırdadı. Karşımdaki adamın azılı bir suç makinesi olduğuna kim inanırdı? Şahsen ben bile inanmakta güçlük çekiyordum bu halini gördükten sonra.

"Seni yumuşatıcıya falan mı yatırdılar, ne bu halin? Koskoca suç baronunun karşımda dönüştüğü adama bak!"

"Kötü adam fantezin mi var, güzelim? Öyleyse ona göre vaziyet alayım." Kesinlikle benimle alay ediyor olmalıydı. Bu adam İskender Asılkefeli olamazdı.

"Onu bilmem ama benim kötü adam benzetme fantezim var, puşt!" Bahadırın gelişini fark edemememin sebebini şaşkınlığıma yordum. Adamın tam tepesinde dururken elini sertçe ensesine yapıştırdı ve yakasını yumruğunun içinde sıkıp onu kendine doğru çekti. Gömleğinin yakası muntazam bir şekilde iliklenmiş adam neredeyse boğulacaktı. "Sana ondan uzak durmanı söylerken ne kadar ciddi olduğumu kanıtlamam mı gerekiyor ulan?"

"Bahadır..." Hemen yerimden fırlayıp yanına koştum. Elinin üstüne elimi yerleştirdiğim an bakışları bana döndü. "Bahadır, bırak. Bırak, bu sefer Ayliz bile kurtaramaz kışını!"

"Beyza'yı dinlemelisin, Bahadır Sorgun..." Her şeyi nasıl öğrenmişti bu? "Yoksa başına büyük bir bela alacaksın."

"Buradan bakıldığında çok küçük görünüyorsun, şerefsiz!"

"Bahadır, bırak!" Sözlerimin ardından hışımla tuttuğu yakayı serbest bıraktı. İskender, derin derin nefes almaya başladı.

"Bu ne terbiyesizlik, buluşmamızı bölmeye nasıl cüret edersin?" Bu adam canına mı susamıştı sahiden? Bu kadar kaşınmasının başka açıklaması olamazdı.

"Seni üretime sokan babanı, karnında taşıyan ananı, çekip çıkaran ebeni..." Neyse ki son anda benimle göz göze gelen Bahadır susmayı akıl edebildi. "Beyza'dan uzak durmazsan, gemileri bırak yakarım tüm limanı ama sana söz alırım canını!"

"Bunlar basit bir er için çok büyük laflar..."

Öfkeyle İskender'e döndüm. "Karşında şanlı bir Türk Askeri duruyor, şahsiyetsiz herif! Sen ülkeni dört bir yandan yabancılara satarken biz sizin de güvenliğinizi sağlıyoruz. Haddini bileceksin! Bilmezsen de bildiririm, hiç şüphen olmasın!" Gizlilik falan filan hak getire! Ben kendimi kaybetmişim resmen! Öfkeden gözü dönen halime hayranlıkla baktı. Asıl ruh hastası buydu!

"Oyarım o gözlerini, puşt!" Bahadır'ın önüne bedenimi koymasam neredeyse adamın boynunu kıracağından emindim ama neyse ki hızlı müdahalem sayesinde bu duruma engel olabildim.

"Kalk git yoksa elinde kalacaksın!" Onu uyarıyordum ama hâlâ bana bakıp sıırtmaya devam ediyordu.

"Öncelikle..." Nihayet kalkabildi. "Şahsiyetsiz lafınıza alındım ama bendeki yeriniz artık malumunuz bu yüzden bu sefere mahsus görmezden geleceğim!"

"Gören gözlerine soktuğum..." Bahadır'ın ağzını elimle kapatmak zorunda kaldım.

"Niyetimi size alenen belirttim ve cevabınızı merakla bekliyor olacağım. Zaten farkındasınızdır, *hayır* , cevabını kabul etmiyorum. Er ya da geç ama elbet yanımda duracaksın, Beyza..."

"Yanını, yordamını, yarınını sikerim senin orospunun sıçtığı..."

Artık herkes kesinlikle bize bakıyordu. Bahadır'ı susturmak için adeta boynuna sarılmıştım. "Lütfen... Lütfen sus ve küfür etme."

" *Bal Bela* , ben nasıl susayım Allah aşkına? Şu piçi çıplak ellerimle öldürmediğime dua falan et..."

"Ve sen Yüzbaşı..."

"Kaşınıyorsun artık, siktir git!" diye bağırmamla şaşkınlıkla bana döndü her ikisi de. Benim de bir sabrım vardı ama canım.

"Beyza benim yanımda dururken yüz ifadeni göreceğim. Senin gözlerinde ihanetin acı tadı benimkinde ise zaferin mutluluğu olacak!"

"Ya sen kimsin kim? Ben niye senin yanında duruyorum? Siktir git, ruh hastası! Bahadır değil ben öldüreceğim en son!"

"Seni bekliyor olacağım, Beyza."

"Çok beklersin!"

İskender bu sefer kazanamayacağını anlamış olacak ki hızlıca burayı terk etti. Bende dönüp şaşkınlıkla Bahadır'a baktım.

"Burada olmana müteşekkirim ama beni mi takip ettin?" Sorumla dönüp alayla suratıma baktı.

"He, kışına GPS yerleştirdim... Fesuphanallah! Nur'a acil durum sinyali mi ne göndermişsin, kendisi yataktan kalkamayacak kadar kötü olduğundan beni aradı ve haber verdi. Götüme motor taktırdım geldim buraya, biliyor musun?"

Hayretle suratına bakakaldım. Nur... Nur, ben seni yakmadım mı şimdi? Hasta falan değildi, Bahadır'ı bilerek göndermiş olmalıydı. Ah bu kız... Ah bu kız!

"Acele etmeseydin, Bahadır Yüzbaşım... Adam beni neredeyse haremine alıyordu, altın yoldan geçiyordum nerede kaldın kaç dakika oldu haberin var mı?" Şimdi şaşkınlıkla bakma sırası ondaydı. Bunca delinin içinde akıllı olmanın bir faydası yoktu işte, bende bari bunlar gibi deli olayım demiştim. En azından kafam rahat olurdu.

"Ne altın yolu kızım, ne saçmalıyorsun? Delirmek mi beni niyetin?" Masadaki eşyalarımı hızlıca topladıktan sonra Bahadır'ı bileğinden tutmak suretiyle peşimden sürükleyerek dışarı çıkarttım.

"Motor nerede?" Arabamı görmüştüm ama Bahadır'ın motorunu hiçbir yerde göremiyordum.

"Söyledim ya..." diye konuşmaya başladığı sırada ona döndüm pür dikkat dinliyordum, maalesef ki... "Götüme taktırdım!" Ve bunları söyleyip kahkaha atmaya başladı. Delirdiğini düşündüğünüz birine baktığınız şaşkınlıkla ona bakakaldım.

"Çok geçmiş olsun... Doktor ne dedi?"

Somurttu, ardından bana bir çocuk gibi dil çıkarttı. Şaşkınlığımı nasıl ifade edebileceğimi bile bilmiyordum. "Kendi haline bırakmayın, Beyza'nın ellerine bırakın dedi."

"Ya bir yürü git..." Elimi sallayıp önüme döndüm. "Benim arabamla gidelim."

"Ne güzel ağız dolusu bir siktir git deyişti o öyle, *Bal Bela* . Nutkum tutuldu şerefsizim. Aklımı başımdan aldın!"

Kalbim şu sözlere bile tav oldu. Hayatımda duyduğum en kaba iltifat topluluğuydu ve benim salak kalbim deli gibi çarpıyordu. Delirmeme ramak kalmıştı gerçekten.

"Ya sabır, Allah'ım sen aklıma mukayyet ol!"

• Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.

İNSTAGRAM: dilanwattpad (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayınnnnn.)

DREAME: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

Yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayın, öptüm xoxo

XÇ Amansız Duygular

SINIR: 100 OY / 350 YORUM

BEENN GELLDİİİMMM

Bu bölüm Bahadır'dan okuduğumuz bir kısım var. Ona dair merakımız biraz da olsa denecek gibi.

Gizemlerim biraz biraz çözülmeye başladığı bir bölüm oldu. Çok uzatmak istemedim, geçiş bölümü gibi düşünebilirsiniz.

Söz verdiğim gibi ben çok gecikmeden geldim, sizler de yorumlarınızı ve oylarınızı eksik etmeyin ballarım ♥

Keyifli okumalar dilerim ♥

ÖPTÜM XOXO

Afişlerrr olaaayyyy ♥

ON | AMANSIZ DUYGULAR

Çağan Şengül - Sevmedin mi?

Anahtarla evin kapısını açtıktan sonra hızlıca içeri girdim. Neden burada olduğumu çok iyi bilen arkadaşım sesi duyduğu gibi yattığı koltuktan fırladı. Evin kapısı direkt açık mutfak ve salonuna açıldığından geldiğimi hemen görmüş oldu Nur.

"Yataktan kalkamayacak kadar hastasın demek..." Kıstığım gözlerimle ona tehditkâr bir bakış attım. "Seni gerçekten yatalak edeceğim şimdi, Nur."

"Ey ahali, yardım... Yardım çığlıkları, kurtarın beni bu kızgın boğanın ellerinden!"

"Feriştahı gelse seni elimden alamayacak, seni çiğ çiğ yiyeceğim!"

Evin içinde onu peşlerken çığlıklarımızla duvarları inlettik. Nihayet elime geçirdiğimde saçlarının kökünden yakaladığım canım arkadaşım fizâh fizâh bağırdı bense onu bir güzel patakladım. Bir süre sonra halının üzerinde nefes nefese yatarken bulduk kendimizi.

"Ağzımın tam ortasına ettin..." dedi çaresizce Nur.

"Sen benim gönül evimi ateşe verdin!"

Sözlerimi tamamladığım an bir sessizlik oldu. Hemen sonra kahkaha atarken bulduk kendimizi. Gür kahkahamız gözlerimizden yaş gelene kadar devam etti. İki deli, halının üstünde sırt üstü yatmış kahkaha atıyorduk. Bir başkası görse kesinlikle kafayı yediğimizi düşünürdü. Aslında, yemiştik biraz...

Kendimizi toparladıktan sonra kahve yapıp mutfaktaki masaya oturduk. Ben her şeyi en başından sonuna kadar Nur'a aktardım. Her sözümü sünger gibi emen heyecanlı Nur, gözleri parlayarak beni dinliyordu. Tek bir sözümü kaçırmak istemediğini görebiliyordum.

"Hiçbir şey yapmadan iki adamı kendine divane eden sen, kahve içerken bunları dinleyen ben... Hiç adil değilsin be dünya. Nerede benim aşıklarım?"

Sırıttım. Sırtışıının altındaki imayı hemen anladı elbette ama konuşmama engel olamadı. "Senin de bir yakışıklın var ya, Nur."

" *Pembe Yanaklı* benim hiçbir şeyim değil."

"Aklına ilk o geldi bak... Gördüğün her yerde çocuğu ırzına geçmekle tehdit ederken de böyle mi düşünüyordun peki Nur Hanım?" Sözlerimle duraksadı ve düşündü. Ciddi ciddi kendini yokladığını bakışlarından anlayabiliyordum.

"Yalnızca onunla uğraşmak hoşuma gidiyor."

Kıstığım gözlerimle ona baktım. Beni kandırabileceğini zannediyorsa bir hayli yanılıyordu. Konu kendim olunca kör, bir başkası olunca alim kesilirdim. *Herkes gibi...*

"Külahıma anlat sen onu. Çocuğun kucağına bile çıkmışsın be!" Yüzünü buruşturdu. Yüksek sesim kulaklarına bir miktar zarar vermiş olabilirdi. Hemen sonra toparlandı ve kendini açıklamaya başladı.

"Yanlışın var, kucağına değil omzuna çıktım." Birbirimize dik dik baktıktan sonra yeniden bir kahkaha attık. Nur'un beceriksiz inkârı da burada son buldu. "Tamam, hoş çocuk. Aslında esmer severim ama niyeysen bu çok önemli değilmiş gibi."

"Çünkü onu gören gözlerinle seçmedin." Sözlerim ikimizi de dumura uğrattı. Bana anlamadığını belli eden bir ifadeyle baktı. "Onu kalbin seçti, Nur."

Duyduklarıyla irkildi. Hislerinin bu kadar aşikâr olmasıydı onu telaşlandıran, biliyordum. Onu ezbere kitap bilir gibi iyi tanıyordum. Hangi sayfasında ne yazdığına kadar bilirdim. O yüzden Merih'e karşı tutumunun ne olduğundan bu kadar emindim. Bu basit bir *onunla uğraşmayı seviyorum* değildi.

"Bu konulara pek muktedir gördüm seni, Beyza. Kendinden biliyorsun herhalde."

Bakışlarımı arkadaşımın gözlerinden çekip evinin güzel akşam manzarasına çevirdim. Derin bir nefesi ciğerlerime çekerken inkârın bir anlamı olmadığını onun gibi kabullendim. Çünkü ben onu nasıl iyi tanıyorsam o da beni öyle iyi tanıyordu. Beni bir kitap gibi okurdu yüz ifademden. En azından onun karşısında rol yapmama gerek yoktu.

"Bana dar bu sevdâ, Nur."

"Başlatma travmalarına, yetmedi mi kendine ettiğin eziyetler?"

"Elimde değil, Nur. Korkuyorum!"

"Kim korkmuyor ki?"

Bahadır Sorgun

Onun çoktan kışlaya döndüğünü düşünüyor olmalıydı. Beyza, rahat bir şekilde arabasından inip hızlı adımlarla apartmandan içeri girişini seyrederken dağılmış düşüncelerinin bir ucunu bulamıyordu, tutabilsin. Kaskını yeniden başına taktıktan sonra motoru çalıştırdı. Gazına yüklendiği makine hızla öne doğru fırladı ve asfalt yol üzerinde ilerlemeye başladı. Askeriyeye şimdi gönlü rahat bir şekilde dönebilirdi.

Tenine değen buz gibi rüzgâra rağmen için için yandığını biliyordu ve içindeki bu ateşi söndürebilecek kudreti yoktu. O şerefsizi yanında gördüğü an aklına geldikçe, kan beynine sıcıyordu. Ona söylediği sözleri düşündükçe öfkesi dirileşiyordu.

O itin beklenmedik itirafını düşünmek istemiyordu ama zihninde başka hiçbir şey yoktu. O anı baştan tekrar ve tekrar yaşıyordu sanki her an!

Parmaklarının boğumları beyazlaşırken gaza biraz daha yüklendi. Askeriyeye yaklaştıkça yol tenhalaştığından korkmadan gazlamaya devam etti. Bedeninde kol gezen bu tekinsiz duygular öfkeyle birleşince hiç güvenli olmuyormuş. Çıplak elleriyle o iti zihninde kaç kere öldürmüştü?

Ona ne oluyordu böyle?

"O elini götüne sokacaktım sürahi gibi gezecektin, piç!" Zihninde öyle yoğun bir düşünce yumağı vardı ki sesli bir şekilde küfrettiğinin farkına bile varamıyordu. "Yakacağım ulan seni, su veren itfaiyenin hortumunu sikeyim!"

Derin derin nefesler alıp verirken yavaşlamaya başladı. Nihayet gelmişti. B kapısından giriş yapıp motoru park ettikten sonra kafasındaki kaskı hışımla çıkarıp yürümeye başladı. O esnada otoparka bir araba girdi. Tam yanından geçerken camı indi. İçinden Merih ona bakıyordu.

"Sorgun'um, nereden böyle?"

"Ebenin cenazesinden!" dedi ters ters ve yürümeye başladı.

"Yine ne yaptım ulan sana, berber aynasındaki yamuk yüzünü mü siktim ne yaptım?" Bağıra bağıra arabadan inip onun peşinden yürümeye başladı Merih.

"Asabım bozuk, Merih. Siktir git bu gece benimle uğraşma." Durmadan yürüdü ve Merih'i es geçti. O esnada küfretmeye elbette devam ediyordu. "Senin götüne cam sokup, camı içinde kıracağım. Bekle sen orospu çocuğu, bekle."

O an Sorgun'un derdinin başka olduğunu fark eden Merih, ses çıkarmadan peşinden gitmeye karar verdi. Yol boyunca hayal gücünün sınırlarını aşan Sorgun küfürlerini işitti ama yine de çıtını çıkarmadı. Çok sinirli olduğu belliydi, üstüne gitmek istemiyordu.

"Yanında durmaya layık tek adammış... Adamlığını siktiğim! Sen kim onun yanında durmak kim?" Burnundan solumaya devam ediyordu ama bitmiyordu, içindeki bu öfke giderek çağlıyordu. "Neymiş, Beyza onun yanında dururken ben seyredecekmışim. Öylece durup seyreder miyim sence aklının avlu duvarını siktiğim, öylece seyreder miyim? Doğmamış tohumunu, ırzını..."

"Oğlum bir dur be, bir dur! Bekliyorum on dakikadır için sönsün diye bu ne öfke?"

Merih'e dönen Sorgun arkadaşına dikkatle baktı. Merih daima onun içini görürdü. Arkasını dönüp güvenilebileceği tek adamdı şu hayatında. Ondan önce herkes o sırta bir bıçak saplamayı başarmıştı ama Merih bunca yıldır buna yeltenmemişti bile.

"Şu sülalesini peş peşe bellediğimin puştı var ya, İskender..."

"He var, ne olmuş ona?"

"Bugün Beyza'ya sikik duygularını itiraf etti, gözümün önünde!"

Bir an duraksadı Merih. Bir mafya babasının, suç makinesinin kalkıp Baş Kıdemli İstihbaratçı Yüzbaşı bir kadına âşık olmasından daha saçma çok az şey duymuştu doğrusu.

"Sen ne yaptın lan gevşek, seyrettin mi?"

"Ne seyredeceğim ulan, tuttum bunu boynundan tam ağzına vereceğim Beyza durdurdu."

"Niye, onunda mı gönlü varmış?"

Sorgun'un kan yine beynine sıçradı. Gözleri öfkeyle neredeyse yerinden fırlayacaktı. İki eliyle yüzünü sıvazlarken aklını kaybetmemeye çalışıyordu.

"Ulan ne gönlü, çıldırtma beni ne gönlü?" Nefes alıp verdi ama yine de sakinleşemiyordu. "Sikerim öyle gönül bağıni elbette yok, adamın suratına karşı kahkaha atıp adamla alay etti."

Merih, hayretle arkadaşına bakıyordu. Elbette bazı şeylerin farkındaydı ancak Sorgun'u böyle görmek her şeyi netleştirmişti.

"Bana diyene bak, ulan sen kül olmuşsun!" Sorgun hışımla ona döndü. Bu gerçeği sesli olarak ondan ilk duyuşu oluyordu. "Beyza Yüzbaşım senin kuş kadar aklını da başından almış!"

"Gece gece sikimi bokuna bulamadan defol git, Merih!"

"İnkâr etmedin..." Merih'in dudakları keyifli bir sırıtışla kıvrıldı. "Demek ki evin yanmış, Sorgun."

"Evim mi kaldı ki yansın, Merih?"

Merih duyduğu sözlerle kalakaldı. Acı dolu bir ifadeyle arkadaşına baktı. Haklıydı, evi yoktu onun.

Çıkar uğruna oğluyla iletişime geçmek isteyen bir babayla, sessizliği ile her şeyi kabullenen silik bir annenin evladı olmak onu kimsesizlikten daha çok yaralıyordu. Bir yanı vardı her şeyle alay edip bu hayatla baş edebilmesine yardımcı oluyordu. Diğer yanı kül olana kadar yanmaya meyilli bir fedakâr, açık sözlü bir aptaldı. O aptalın canını az yakmamışlardı. Dost bildiklerinden yediği kazıklar, aşk dediğinden gelen ihanet... O hiçbir şeyin doğrusunu bilmeyen bir çaresizdi. Ailenin, dostun, aşkın doğrusu onu bu hayatta hiç bulmamıştı.

Merih'e kadar bu düzen böyle yürümüştü. Ona bu hayatta ihanet etmemiş tek insan Merih'ti. Birbirleriyle olan iletişim biçimleri herkese tuhaf hatta belki de kabul edilemez görebilirlerdi ama onlar bu şekilde birçoklarının aksine daha samimiydiler. İkisinin kimyası birbirini tamamlardı.

Bunun ne kadar kıymetli olduğunu ifade edemezdi. Kendi yetiştirdiği, özenle tek tek seçtiği timinin erleri arasında bile bir hain vardı. O yüzden Merih'in yanında oluşuna her zaman şükredecekti. Bir de şimdi başında bambaşka bir bela vardı. Bir evi yoktu, yanmıyordu. Bir kalbi vardı ona kalan, onu da seve seve onun ellerine teslim etmesine ramak kalmıştı.

"Evimi değil ama beni yaktı, içten içe kavruldum. Bir bakışı yetti, zaman durdu gözlerinde. Şimdi beni tam kalbimden bıçaklasa ben son kez gözlerini görebilmek için çırpınırım, yaşamak umurumda bile olmaz."

"Seni çok iyi bilirdim, Sorgun'um. Allah sana rahmet etsin..." Merih'in eli omzunu kavradı ve destek olmak istercesine sıvazladı. "Dünyada cehennemi yaşamayı seçtiğine inanamıyorum. Bu aptallığı ben yaparım ama sen yapmazsın diye düşünürdüm hep..."

"Sen yapmadın mı sanki?" diyerek hışımla ona döndü Sorgun. "Nur'a bir şey olacak diye kaçırmadın mı aklını? Onun iyi olduğunu öğrenene kadar durmadı mı zaman?"

Yutkundu Merih. Bir o duyguyu bilirdi doğru diye. Nur'un iyi olduğunu duyana kadar yaşamadığını biliyordu. Onun gözünü açtığı ana kadar doğmamıştı güneş. Bin bir parçaya ayrılıp dört bir yana dağılmıştı ama yüreğinde bir kor gibi yanan o his bölünmemişti bile.

"Biz boku yemişiz, Sorgun'um."

"Hem de afiyetle..."

Onla ayrıldıktan sonra evine doğru yürüdü gücünü yitirmiş bacaklarıyla. Kabullenmek en ağır gelen şeydi insana. Bir rahatlama kalıyordu geriye bir de o tüm hayatından kalan yorgunluk omuzlarında... Kimsesizliği iyi bilirdi. Aynısını onun gözlerinde gördüğü gün huysuz deli yanı sonsuz uykusuna geri dönmüştü. Ona ne kadar öfkeyle, nefretle yaklaşmak istese de başaramamıştı. Hiçbir yere sığamamıştı ama onun bir bakışında evini bulmuştu.

Bahadır Sorgun Kızılarıslan, bir gülümsemenin gölgesinde güneşin doğmasını uman biçareden başka hiçbir şey değildi o günden beri. Ona bile gülümsemiyordu ama yine de o gülümsemeye kurban olmuştu...

Günün ilk ışıkları henüz gezegeni aydınlatmaya başladığında bölük pörçük uykusundan uyanıp hızlıca hazırlandı. Saçlarını kısalttığı için şekil vermekle uğraşmasına gerek yoktu. Rahatça beresini başına geçirdi ve evden çıktı.

İçtima için hızlı adımlarla alana doğru ilerlerken yolda gördüğü birkaç tanıdıkla selamlaştı. Yaklaştıkça heyecanı yükseliyordu. Onu göreceğini bilmenin verdiği bu heyecan hep diriye.

"Günaydın, Sorgun'um. Ne yaptın, topladın mı aklını?" Merih'e dikkatle baktı. Çünkü konuşma hiç yapılmamış gibi bakıyordu. İşte onun bu yanını seviyordu. Ne olursa olsun hiçbir zayıflığını ona anımsatmazdı.

"Günaydın. İyiyim, önümüzdeki operasyona hazır mısın?"

"Seninle her operasyona hazırım, Sorgun'um."

Yüzünü ekşitip bir tane ensesine geçirdi. Ardından konuşarak alana girdiler. Gökbörü Timi, karşılarındaki komutanın önünde, hazır ol da bekliyorlardı. Ellerini arkasında birleştirmiş, bacaklarını omuz genişliğinde açmış, duruşundan kuvvetini hissettirircesine karşılarındaki askerlere bakıyordu. Gözlerinde bir sorgulama olduğunu çok net görüyordu. Köstebeği arıyordu, kim olabileceğini tartıyordu, yine...

"Oğlum sen gerçekten fena vurulmuşsun." Merih'in sözleriyle dalmış gözlerini çekip arkadaşına çevirdi.

"Sonra görüşürüz," dedikten sonra selam verip yanından ayrıldı.

Ne kadar heyecanlı olduğunu belli etmeden sakın adımlarla timine doğru yaklaştı ve tam Beyza'nın yanında durdu. Onu başıyla selamladı yalnızca.

"Günaydın, asker."

"Sağ ol!"

"Bu hafta çıkacağımız operasyon için antrenman yapacaksınız. Öğleden sonra da operasyonun üstünden geçeceğiz." Sözlerini onaylayıp onaylamadığını anlamak için yanında duran kadına çevirdi bakışlarını ve yine aynı bakışları gördü.

Nefesini kesen o bakışlar... Her şeye razıymış gibi, ondan gelecek iyiliği de kötülüğü de kabul edecekmiş gibi, her savaşa varmış gibi ama ürkek ve kırılgan...

"Eklemek istediğin bir şey var mı, Beyza Yüzbaşım?" Artık, *komutanım*, yoktu. Ast-üst ilişkileri artık eşitti ama yine ona öyle seslenesi geliyordu. O gizemli ve gururlu gülümsemesi bir anlık yüzünde parlar ve hemen kaybolurdu. O gülümsemeyi görmek istiyordu.

"Hayır, Bahadır Yüzbaşım. Derhal başlayabilirsiniz, asker!"

"Emredersin komutanım!"

Askerlerin hepsi antrenman alanına geçerken onlar birbirlerinin gözlerinde mahkûm olmuşlardı.

"Nasılısın?"

"İyiyim, sen?" Beyza'nın saklayamadığı titreyen sesi kanının kaynamasına neden oldu.

"Ftursuz." şaşkınlıkla ona bakakaldı Beyza. Bu sözlerinin manasını anlamazdan gelmek artık çok zordu.

"O genel halin değil mi, Bahadır Yüzbaşım?"

"Genel halim bunun tam aksidir. O şerefsiz tekrar iletişime geçmeye çalıştı mı?"

Yüzünde tek bir mimik oynamadı. Dimdik bir şekilde karşısındaki adama baktı. "Yardımanın için tekrar teşekkür ederim Bahadır Yüzbaşım ama sence de fazla ilgili değil misin?"

Evet, fazla ilgiliydi çünkü bu konu onu bizzat ilgilendiriyordu. Kimsenin onun yanına yaklaşmasına tahammülü yoktu. Ne o Tulgar Bora denen zirzop ne de İskender... Fark etmezdi, biri yaklaşacaksa da o kendisi olmalıydı.

"Tam benim ilgi alanım bu konular, Beyza Yüzbaşım." Kaçamak cevabının ardından göz kırptı. "Ayrıca elbette ilgileneceğim, sen benim timimde komutansın. Tüm timimden olduğu gibi senden de ben sorumluyum."

Hayretle bakakaldı kadın. Adamın ciddiyeti en çok şaşırdığı şeydi. İş kıvırmaya geldiğinde ondan daha iyi dansöz olamazdı, rakipsizdi!

"Bu hangi Bahadır?"

"Bozuk olmayan," derken oldukça keyiflendi Sorgun. Çünkü görmek için savaştığı adama karşısında bulduğunda onun bozuk olduğundan yakınmıştı hanım efendi.

"Harika, prenses bünyeme ağır geliyor." Aynı Sorgun gibi alayla gerçek duygularını gizlemeye çalışması kaçmadı adamın gözünden.

"Kimsenin prensesi olmaya ihtiyacın yok, *Baş Belası*. "

"Ne alaka?" derken samimi bir şaşkınlık çehresine yayıldı kadının.

"Sen zaten kraliçesin!"

Karşısında durduğu her an daha fazla şaşıramayacağını sanan Beyza daima onun tarafından yanıldığını öğreniyordu.

"Yine mi başladık?"

"Neden başlamasına müsaade etmiyorsun?" Beyza'nın çizdiği sınırın ötesine geçememek zoruna gidiyordu. O sınırı genişletebilmek için toprağın altına gömdüğü asıl benliğini tekrar diriltirdi gerekirse ama bir şekilde ikna edecekti onu. Gardı bu sefer sağlam tutacaktı ve kadının eliyle ördüğü tuğlaları bir bir yıkacaktı.

"Bir kez daha arkada bırakılan olmayacağım!" Kendinden emin çıkan sesi ile dumura uğradı Sorgun.

Neyden bahsettiğini anladı. Anladı çünkü neden ikinci ismini kullanmadığını kısa bir zaman önce öğrenmişti. Öğrenmeden hemen önce Beyza'dan yediği silleyi unutmamıştı.

"Benim seni bırakıp gidemeyeceğimi çok iyi biliyorsun, *Bal Bela* ."

Bakışlarında kaçmak için tutuştuğunu gördü ama buna rağmen kılını bile kıpırdatmadı. Bu bile bir umuttu Sorgun için.

"İlk kez arkada bırakılmıyorum, *Kızıl* !" Nihayet çıkarttı pençelerini ruhuna geçirmek istercesine.

"Çiçek ağaçtan vazgeçer ve düşer dalından ama ağaç çiçekten hiçbir zaman vazgeçmez derler, *Bal Bela* ."

Sırıttı Beyza. Birazdan söyleyeceği her sözün altında bırakacağını bilen bir sırtıştı bu. Sorgun yine onun zehirli sözleriyle sınanacağı benziyordu.

"Ağaç vazgeçmese çiçekten, onu beslemeye devam eder ama etmiyor, vazgeçiyor çiçekten yenisi açabilsin diye Bahadır. Önce besinini sonra da suyunu kısıyor, sonbahar geldiğinde ise yapraktan önce döküyor çiçeğini." Yutkundu Sorgun. Ona bakakalırken söyleyecek tek bir kelam bulamadı. "Yapraktan önce vazgeçilen çiçek olmayacağım yeniden, *Yüzbaşım* ."

"Yine üst üste koydun da belledin ferishtahımı, *Bal Bela* ."

"Gitmesin zoruna gerçekler, Bahadır Yüzbaşım. Güzel de değilim, sıkma canını." Sorgun'a uzanıp onu teselli edercesine omzunu okşadı. Dokunuşu altında tüm bedeni tetiklenen adam gözlerini yumup derin bir nefes almaktan başka çare bulamadı.

"Benim gözümden görmedin sen kendini..."

Ayliz

Suratımda en sahici tebessümüm, kulağımda en sevdiğim şarkılardan biriyle yine adliye koridorlarını çınlatan topuklu ayakkabı sesiyle yürüyordum. Davanın lehimize sonuçlanmasının ardından hiç görmediğim savcı sayesinde keyfim pek yerindeydi. Son görüşmemizden sonra zaten köşe bucak ondan saklanmam gerekmişti.

Bahadır'ı aklamak için o teröristin doğup büyüdüğü köye bile gitmiştim. Topladığım delillerin pek işe yaramayacağını düşünürken bir itirafçının bana ulaşmasıyla zevkten dört köşeye döneceğimi bile düşünmüştü. İtirafçı olarak korumaya alınan eski terör örgütü üyesi, reşit bile olmayan bir çocuktuk. Ailesinin hayatı uğruna kendini feda eden küçücük bir çocuk. Ailesi daha fazla tehdit edilmesin, rahat etsinler diye dağa çıkmayı kabul etmişti. Elbette orada gördüklerinden sonra kaçmaya karar vermişti.

Camideki baskından hemen önce kaçmayı başaran çocuk, çok uzun süre saklanarak yaşamak zorunda kalmış ama camiye saklanan o vatan

hainlerinin tamamının tutuklandığını duyduğunda yeniden köyüne dönmeye karar vermiş. İşin kısası, kaçtıktan sonra onu yeniden sindiremesinler diye birçok delil toplayan çocuk hepsini bana vermeye ve itirafçı olmaya gönüllü olmuştu.

Onun ifadesi ve topladığı deliller sağ olsun, dava gününü bile beklemeden duruşmayı öne çekebilme fırsatım olmuştu. Alpay Savcının mimik oynamayan suratına zafer dolu sırtışımla bakarken ne kadar eğlendiğimi hatırladığım her an keyifleniyordum.

Yeni müvekkilimin davası için bugün adliyeye gelmiştim. Kulağımdaki kulaklığı çıkarıp kutusuna koyduktan sonra savcının kalemine yaklaştım.

"İyi günler, ben Avukat Ayliz, müvekkilimin davası adına dosyaya avukat vekaletnamemi koymanızı rica edecektim."

"Hemen ilgileneyim, Avukat Hanım."

Elimdeki belgeleri alan kadın bir süre dosya arayıp bulamayınca yeniden bana dönmüş ve dava dosya numarasını sormuştu. Dava numarasına rağmen bulamadığında canım sıkılmıştı. Acaba yeni işe başlayan biri miydi?

"Ah... Avukat Hanım, o dava Alpay Savcıma devredildi. Umut Savcım farklı bir dosyayla ilgileneceği için devretmesi gerekti."

Hayretle karşımdaki kadına bakakaldım. Tam o uyuz savcıdan kurtuldum derken başıma gelenler şaka gibiydi...

"Teşekkür ederim." Kadına teşekkür ettikten sonra oradan ayrıldım ve o koridordan çıktım.

Alpay Savcının odası bir üst katta olduğu için çaresiz bir şekilde merdivenlerin yolunu tuttum. Her basamakta içten içe bir küfür yuvarladım. Kaderin oyunu muydu bu? Onun o buz gibi bakan mavilerine uzun bir süre denk gelmem zannediyordum ama yanıliyormuşum meğer.

Savcının kalemine selam verdikten sonra elimdeki vekaletnameyi dosyaya koyması için ona uzattım.

"Bu özel bir dava mı?" diye sordu meraklı kadın bana umutla bakarken. Onu aydınlabileceğimi düşünüyordu çünkü savcı buna cevap vermezdi. Ama konu benimde dikkatimi çekti elbette.

"Ne gibi?"

"Alpay Savcım bu davayı Umut Savcıdan almak için ricada bulundu. Sizin de avukat olduğunuzu görünce acaba farklı bir dava mı diye merak ettim, Avukat Hanım."

Vay, demek öyle... Alpay Savcımız avukatın ben olacağını bilebilir miydi? Vekaletnamemi şimdi dosyaya ekletiyordum, önceden tahmin edemeyeceğini düşünüyordum ama emin de olamıyordum. Acaba bir katakulli çevirmiş olabilir miydi?

"Ben zor davaları severim, bilirsin ama Alpay Savcının özel ilgisinin sebebini bilemem." Kafamda düşünceler dönüp durmaya devam etti. Böyle bir şeyi bilerek yapmış olabilir miydi?

"Avukat Hanım?"

Sesini işitmek geceye doğmasını beklemediğiniz güneş etkisi bıraktı üstümde. Öyle bir şaşkınlık ile arkamı döndüğümde beklediğim buz mavisi gözleri yoktu. Biraz alayla harmanlanmış sıcak bir gülümseme dudaklarını süslüyordu. Tam da beni bekliyormuş gibiydi. Bunları ben uyduruyor olamazdım herhalde?

"İyi günler, savcım."

"Günüm iyileşmeye başladı şimdi, yine mi aynı davadayız?"

Savcının kalemi Esra, bizi yalnız bırakabilmek için odadan çıkarken ikimiz de ona dikkat etmedik. Bir şeyler mırıldandı ve hışımla odadan çıktı.

"Şaşırdınız mı?" Bu sivri dilimden az mı çekmişim de hâlâ böyle pervasız kelimeler kullanabiliyordum, bilmiyordum.

"Bir tek size mi sürpriz oldu zannediyordunuz?"

"Elbette, en nihayetinde dava öncesinde Umut Savcımdaydı. Tam avukatlık vekaletnamemin dosyaya konulmasını isteyeceğim gün öğreniyorum ki size devredilmiş... Size de fazla tesadüf görünmüyor mu?"

Dudağının bir kenarı arsız edayla kıvrıldı. Tepeden, alay edercesine gülümsüyordu. Can yakacak kadar güzel gülümsemesi insanın ağzının içini kurutuyordu. Neye gülüyordu böyle güzel güzel?

"Tesadüflere inanmadığınızı zannediyordum."

"İnanmıyorum zaten," Hiç düşünmeden cevap verdiğim an yine onu suçlar bir pozisyona düştüğümü geç fark ettim. İflah olmazdım ben.

"İyi yapıyorsunuz o halde..."

Nefesim kesildi. Bu kadar kavurucu bir enerjisi olduğunu ilk kez fark ediyordum. Kendimi çölde kalmış gibi hissediyordum. *Ne oluyordu Allah aşkına?*

"Tesadüf değil yani?"

"Değil mi?"

"Savcım..." dedim sabrım tükenmiş bir şekilde. Neyse ki beni konuşma yükümlülüğünden kurtarıp ipleri eline aldı. O sözleri duymamak için yapabileceklerimin bir sınırı yoktu ama maalesef ki duydum...

"Sırf siz bir davayı aldınız diye gidip meslektaşımın baktığı davayı bana devretmesini isteyeceğimi mi düşünüyorsun, Ayliz? Senin için bunca çabayı göstereceğime mi inanıyorsun?" Beni gafil avladığını o an fark ettim ama artık çok geçti. "Seni görebilmek için bunca şeyi neden yapacağımı düşünüyorsun ki ya da umuyorsun ki diye mi düzeltmeliyim?"

Allah kahretsin ki köşeye sıkışmıştım. Öylece suratına bakakalırken dilimi yuttuğumu düşündüğüne emindim. Suratındaki zafer sırtışını eğer yapabiliyor olsaydım dağıtırdım ama elbette kendime engel olabildim.

"Sayın Savcım..." Konuşmama müsaade bile etmeden araya girdi, yine!

"Nazarımda pek kıymetli görüyormuşsun kendini, Ayliz. Ama neden? Yaralı narin ayağınıza yara bandı yapıştırdığım için mi? Bana ettiğiniz onca hakarete rağmen hâlâ bir centilmen gibi sizinle konuştuğum için mi?"

Orada öylece durup dumura uğradım. Bu aşağılanma karşısında gözlerim doldu ama onlara hâkim olabilmeyi başardım. Onu tokatlamamak için öyle bir çaba sarf etmem gerekti ki tüm gücümün tükendiğini hissettim. Ona söylediğim, itham ettiğim onca sözden sonra hak ettiğimin farkındaydım ama altında dümdüz olmuştum işte sözlerinin. Akıl alır gibi değildi!

"Size iyi günler dilerim, Sayın Savcım..." Hâlâ yapabiliyorken oradan kaçabilmek için hızlı hareket etmem gerekiyordu. Onun karşısında daha fazla aşağılanmayı kabul edemezdim. *Yenilgiyi edemeyeceğim gibi...*

Gitmek için hızlı bir şekilde arkamı döndüm. İlk adımımı attığım an bileğimi kavrayan elleriyle alabora oldum. Beni zarif bir şekilde bir adım geriletip ardından kendine döndürmesiyle nutkum tutuldu. Dolu dolu gözlerle yüzüne baktığım an ölmeyi diledim. Bu güçsüzlüğümü gördüğü için kendimden ve hassasiyetimden nefret ettim. Sıra onundu tabi, benim yaptıklarımı misliyle ödetecekti bana.

"Ayliz..." dedi pişman bir tonla. Ağzımı açsam ağlayacağımdan emin olduğumdan çıt bile çıkarmadım. "Özür dilerim. Böyle alçakça rövanş almak bana hiç yakışmadı."

Kollarında ağlaya ağlaya kendimden geçme arzum nüksettiğinde neye uğradığımı şaşırdım. Kendime hayret ettim. Ben ne yapıyordum yahu? Bu Ayliz benim tanıdığım kadına hiç benzemiyordu. Karşısında bu kadar hassaslaşabildiğime bile inanamıyorum. Betondan olduğunu düşündüğüm kalbim meğer ettenmiş...

"Sözlerinin altında öyle bir kaldım ki, hiç hak etmediğim o ithamlar yüzünden öfkeme yenik düştüm. Lütfen, bağışla beni."

Konuşamazdım! Konuşursam hüngür hüngür ağlayacağımı biliyordum. Bu yüzden yalnızca olumlu anlamda başımı salladım. Sanırım beni en çok üzen

şey, sözlerinde haklı oluşuydu. Ben sırf benim için bunca şeyi yapabileceğini gerçekten düşünmüştüm. Bu nasıl olabilirdi? Ben hangi kafada yaşıyordum? Onu nereye koymuştum ki böyle bir beklentim oluşmuştu?

"Aylız... Özür dilerim, ne olursun bakma şöyle..."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. Bakışlarım mıydı onu böylesine kahreden?

"Onca lafı eden kadın nasıl bu kadar hassas olabilir, aklım almıyor. Kendimi idam cezasına çarptırasım geliyor gözlerindeki incinmişliği gördükçe."

"Savcım..." Biliyordum! Ağzımı açtığım an lanet olasıca bir gözyaşı sol gözümünden firar etmeyi başardı. Neye ağlıyordum neye? Kendimi gebertme dürtümü bastırmam çok zordu. Görmüştü işte çaresiz, zayıf beni!

Gözlerini yumup derin bir nefes alan adam sonraki an beni dehşete sokan o hamleyi yaptı. Bileğimdeki eli usulca başımın arkasını kavrarken serbest olanla belimi sardı. Bedenim onunkine değdiğinde dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. Elimle ağzımı kapatsam da sonraki an yine de iş işten geçmişti bir kere. Şimdi onun kollarında, sessiz bir acıyla akıtiyordum gözyaşlarımı.

"Senin için her şeyden vazgeçeceğimi mi sandın... Senin için daha fazla çabalayacağımı mı düşünüyorsun? Hiç gitmeyeceğimi zannettiğinden miydi onca eziyetin?"

Gözlerimi sıkıca yumarken zihnimin ücralarından çıkıp gelen korkunç anılarım tarafından çepeçevre sarıldım.

"Huysuz, suratsız bir kadın için hayatımı daha fazla harcamayacağım!"

Yıllar olmuştu ama dün gibi aklımdaydı her bir kelimesi. Alpay'ın beni neden böylesine yıkabildiğini anlayabilmek daha kolaydı şimdi. Ben unuttum sansam da bilinçaltım daima hatırlayacaktı.

Üniversitede ve sonrasında hayatımı bir süre meşgul eden o insanın, beni nasıl da yıkıp, yakıp, darmadağın bırakıp gittiğini hiç unutamayacaktım. Ona kalbimi, ruhumu emanet etmişim. O emanete hıyanet edecek kadar karaktersizdi yalnızca. Bana acıyarak bakışı hâlâ capcanlıydı zihnimde. Ona önce sevdiğim sonra sevgilim ve en son da eşim demişim. Ama dememeliymişim...

Beni kirli sularında boğup, dönüştürdüğü mutsuz kadından şikâyet edip bir başıma bırakan pislik... Hâlâ onun bana hatıra olarak bıraktığı yaraları sarıyordum ruhumda ben. Ona dair tek bir his yoktu içimde ama açtığı yaraların derinliği ile sınıanıyordum. Onun sözlerine benzer sözleri işitmekti beni darmadağın eden.

Ne kadar süre öylece durduk bilmiyordum. Aklım başıma geldiği an hışım la geri çekildim.

"Yanlış..." Ağzımdan dökülen ilk sözcük bu oldu. Karşımdaki adam bana bakakaldı. "Hep yanlış, hep yanlış..."

Gitmek için hareket edecekken yeniden beni durdurmasıyla karşılaştım. Çılgılık atmak isterken sakince ona döndüm. Beni bırakması gerekiyordu. Yanlıştı, baştan sonra her şeyi yanlıştı.

"Yanlış değil."

Hayır, hayır, hayır... İmasına bile tahammülüm yoktu. O gözlerindeki ifadeye aşınaydım. Bir kere yenilmişim, akıllanmak için yeterliydi. Sobanın sıcak olduğunu öğrenmek için elinizin bir kere yanması kâfiydi. İkinci yi denemek aptallık olurdu!

"Yanlış!"

"Neyden korkuyorsun, neden kendinden kaçırıyorsun? Barış artık geçmişinle, ben kaçmaya çalıştığın o kişi değilim."

"Sen..." Nefes nefese kaldım sanki saatlerce koşturmuş gibi. "Nereden biliyorsun?"

"Boşanma davan için vekalet verdiği avukatı ne çabuk unutmuşsun, Ayliz..."

• Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.

İNSTAGRAM: dilan dilanwrites (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmaynnnn.)

DREAME: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

Yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayın, öptüm xoxo

XİC Belki Evet

SINIR: 150 OY / 300 YORUM

YORUM SINIRI GEÇMİYORRRR

BEENNN GELLDDDDİİİMMMM

ARKADAŞLAR TAŞINIYORUM DKDKDKDJ BU TAŞINMA
İŞLERİ DOLAYISIYLA BİTİREMEDİM BÖLÜMÜ. AMA ÇOK
SEVMENİZ, OKUMAK İÇİN BU KADAR SABIRSIZ OLMANIZ
BENİ AŞIRI MUTLU ETTİ 🤗🤗🤗 Teşekkürler 🤗🤗

ÖNÜMÜZDEKİ BÖLÜM BOMBA OLACAK AMA TAŞINDIĞIM
İÇİN BİRAZ GECİKEBİLİR LÜTFEN AFFEDİN 😊👆😊👆

Keyifli okumalar dilerim 💕

Öptüm XOXO

ON BİR | *Belki Evet*

♪ ♪ ♪ Çağan Şengül – Sevmedin mi?

Ayliz

Tuttuğum nefesim aralık dudaklarımdan cansız bir şekilde döküldüğünde
hayretle çehresine bakakaldım. Bunun olmasının imkânı yoktu.

Vekaletname verdiğim avukatımı nasıl unutabilirdim ki?

"Ne?" Dilim damağım kurumuştı şaşkınlıktan. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Seneler evvel, toy olduğum zamanlar üniversiteden mezun olur olmaz çok sevdiğimi düşündüğüm o adamla evlenmiştim. Hakan, kolay bir insandı. Onunla insan hayatın daha da kolay olacağını düşünüyordu. Hayatımın en büyük yanılgısı buydu işte.

Sınıf arkadaşım sonra sırdaşım en son da sevgilim olmuştu. Telaşsız, tasasız bir hayatın anahtarı gibiydi o zamanlar gözümde. Meğer adam umursamazmış... Uzun soluklu bir beraberliğimiz olmuş, gözüm kör olduğundan bunu evlilikle taçlandırma kararını onamışım. Meğer ben evlilik için değil, kölelik için atmışım o imzayı.

Aynı evin içine girdiğimizde aslında senelerdir tanıdığımı sandığım o adamla ilk kez gerçek anlamda tanışma fırsatım olmuştu. Hayatımın en karanlık yılları olarak adlandırdığım o dönemin içinde adına aşk dediğim bir lanetten ötürü çıkmaz sokakta sıkışmış ama oradan kurtulmak namına hiçbir halt yapmamıştım. En çok ben çabalamış, ben uğramış, ben didinmişim ama yaptığım her iyiliğin bedelini güzel ödemişim.

Sonrası ise malumdu. Şiddetli geçimsizlikten boşanma davası açacak kadar yüz­süz bir adam... Bunu evimize gelen tebligattan öğrenmemi sağlayacak kadar karaktersiz bir korkak. O kadar uzun süre uğraştıktan sonra içimde bir yer kırılmıştı. Tüm güvenim, sevgiye olan inancım o gün ölmüştü. Bugün olduğum kadın olmamda en büyük katkı eski eşime aitti. Hakkını yememek gerekirdi. Bir aptal olduğumu şayet o olmasa öğrenemezdim, sayesinde bugün çok daha akıllıydım.

O kadar uzun süre çırpınmıştım ki boğulmamak için sonunda boğulurken anca fark edebilmişim asıl sebebinin çırpınmam olduğunu. O tebligat kâğıdını aldığım günden sonrasını pek net hatırlamıyordum bile ama emindim, avukatım o değildi!

"Avukatımın adının, Alpay, olmadığına eminim!" Geçmişimi mi kurcalamıştı yoksa?

"Avukat Ceyhun Bulut'un yanında çalışıyordum o dönem. Davana bakan avukat bendim."

Özel avukatlık bürosuna vekaletimi vermiş, davalı taraf olarak hiçbir isteğimin olmadığını net bir şekilde dile getirmiştım. Boşanma davalarında tarafların mahkemede bizzat bulunmaları esastır fakat tarafların avukat aracılığıyla temsil edilmesi yasal olarak mümkündür. Anlaşmalı, hiçbir istekte bulunulmayan tek celsede biten bir dava olmuştu. Ben hiç mahkemeye katılmamıştım...

"Bu, nasıl mümkün olabilir? Bunca şey nasıl tesadüf olabilir?" Titreyen ellerimle önce bedenimi onunkinden ayırdım ardından gözyaşlarımla ıslanmış yüzüme yapışmış saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Bu kadar olamaz..."

"Sen tesadüf deme, kader de o halde..."

Rahatlığı sinirlerimi git gide daha çok bozmaya başladı. Az önce söylediği sözleri zihnime kazıdım. ***Unutmayacaktım!***

"Nazarınızda olmayan değerimden dem vurduktan sonra kurduğunuz cümleler sizi küçük düşürüyor, Sayın Savcım..."

Hayretle bana bakakaldı. Eski halime bu kadar çabuk dönmem afallamasına neden oldu. Bende öyleydim işte, kanatlarımı kırsalar yine pes etmez bu sefer de koşarak aşardım o engelleri!

"Çıkarttın yine pençelerini."

"Evet, çıkarttım pençelerimi. Sırada ne olduğunu öğrenmek ister misiniz?" Gözüm döndü mü şu dilime hiç mukayyet olamazdım. Keşke otokontrol sahibi bir insan olsaydım ama ne yapayım, ben de biraz deliydim işte. "Az önce göğsümün ortasına sapladığınız bıçağı çıkaracağım ve size iadesini yapacağım!"

"Ayliz... Tekrar özür dilerim."

"Çok alçakçaydı..." Onu kendi sözleriyle vurmanın doğru olacağını düşündüm. "Sizin gibi centilmen bir savcıdan beklenmeyecek kadar."

"Sen beni vatan hainliği ile suçladın, Ayliz. En azından benim sana karşı şahsi ithamlarım olmadı."

Ona sinirle bakarken kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Tabi, bunu da normalleştirin, tabi!"

Daha fazla onu dinlemeye, duymaya tahammül edemeyeceğim için ardımı dönüp oradan çıktım. Sayesinde edindiğim dertlerle mücadele edip bir de sözlerini sindirecektim. Yeni öğrendiklerimi de arada kaynatsam hoş olurdu doğrusu. Kısacası çok işim vardı anlayacağınız...

Masanın üstündeki yemeğe yüzümü ekşiterek baktım. Tabldottaki hiçbir yemeğe dokunmamıştım bile. Yemeğin soğuduğuna da emindim üstelik. Bakışlarım bir kurşun gibiydi. Delip geçiyordu adeta. Timdeki tüm erleri tek tek inceliyor, bir açıklarını arıyordum. Bu durum beni daha da rahatsız ediyordu. Şerefli onca Türk Askerini töhmet altında bırakmak, onursuzluktu zannımca. Ama o haini başka bir şekilde bulabilmem mümkün değildi. Kendini ele vereceğine inanıyordum ama ne kadar profesyonel olduğunu bilemezdim.

Bazen bir tebessüm bile çok şey anlatırdı. Teşkilatta yüz ifadeleri ve mimikler üzerine kapsamlı bir eğitim aldığımızdan açığını yakalayabilirim zannediyordum.

Her bir er rahat bir şekilde yemeğini yiyor, muhabbet ediyordu. Gözlerim teker teker üstlerinde gezmeye devam ediyordu. Hangisiydi hain olan?

Yiğit, sevmediği yemeği bir arkadaşının tabağına koyarken yorgun bir şekilde gülümsüyordu. Cengiz, yanındaki Fırat ile koyu bir sohbe tutulduğundan önündeki yemeği yemeyi bile unutmuştu. Mustafa, Boran'la uğraşıyordu büyük bir keyif alarak. Berat, her zaman ki gibi sessiz sedasızdı, arkadaşlarını sırtarak izliyor ve yemeğini yiyordu. Vural da ağzı dolu olmasına rağmen hararetle söze katılıyordu. Zahit'in de şüpheli bir

hareketi yoktu. Kalanları da incelemeye devam ediyordum ama yoktu. Hiçbir şey yoktu!

"Nefes alıyor musun?"

Dibimde biten adamla adeta oturduğum yerde yerimden zıpladım. Bakışlarım şaşkınlıkla tepemde duran adama kalktı. Müsait bir an olsa tam ağzının ortasına çarpmak isterdim ama maalesef ki ertelemem gerekiyordu bu isteğimi.

"Seni gebertirim!" diye tısladım kıstığım gözlerimle tehditkâr olduğuna inandığım bir ifade ile ona bakarken.

"Sorgun'um bitti, sıra bana mı geldi?" Elindeki tabldotu sertçe masaya koyup oturdu. "Gerçi timindeki yakışıklıları böyle açgözlülükle kestiğini görse ne düşünürdü acaba?"

Beni ispiyonlamakla mı tehdit ediyordu o deli?

"Ne diyebilir ki o kim?" Bana döndü küçümseyici bir bakış atarak. Vereceğim cevabı bilse böyle bakar mıydı? "Kocam mı?"

Yediği yemek boğazına kaçtı sorumu duyunca. Öksürürken onu teselli eder gibi sırtını sıvazladım ama vurmadım. Onu kurtarmak falan istemiyordum.

"Yakışıklı, ölüyor musun yoksa?" Nur da beklenmedik bir anda tepemizde dikildi. Önce alayla bakan gözleri saniyeler içinde dehşetle dolunca merak edip Merih'e döndüm. Açık renk teni şimdi kıpkırmızıydı hatta yüzü yavaştan mora dönüyordu. "Ulan boğuluyor gerçekten!"

Oturduğum yerden telaşla kalkarken Nur benden önce davrandı. Yanında dev gibi kalan adamı tek hamlede elinden tutup ayağa kaldırdı. Hiç düşünmeden heimlich manevrasını yapabilmek için karın bölgesini sardı. Ani bası uygulayarak akciğerlerde bulunan havanın solunum yoluna doğru harekete geçmesi sağladı. Basınçlı hava, soluk borusuna kaçan şeyi ağız boşluğuna doğru iterdi. Ve böylece tıkanıklık giderilirdi. Şimdi de olduğu gibi.

Yeniden nefes alabilen Merih'in birkaç saniye daha süren öksürüğünün ardından bakışları dehşetle Nur'a döndü. Onu ölmüşüyle, ölüsüyle tehdit eden Nur'un şimdi hayatını kurtarmış olmasına şaşırmasından daha doğal bir şey olamazdı elbette.

"İyi misin?" diye sordu endişeyle Nur. Endişesi öylesine yoğundu ki, insanlar yalnızca çok sevdiği insanlar için bu kadar endişelenirlerdi.

"Ulan Beyza ölüme terk etti beni!" Hâlâ şaşkındı Merih. "Sen olmasam ölürdüm..."

"Ben gerçekten boğulduğunu nereden bilebilirdim?" diye söylendim homur homur. Her şeyle dalga geçtikleri için gerçek bir şeye de inanamıyordu insan, ne yapabilirdim?

"Sen yalnızca benim ellerimde ölebilirsin, yakışıklı." Merih'i elleriyle öldürmeyeceğine emindim ama koskoca adamı korkudan öldürebilecek bir kudrete sahipti deli kızım.

"Ruh..." Ona her zaman ki gibi ruh hastası demekten vazgeçen adam Nur kadar beni de şaşırttı. Dengeler değişiyordu değil mi? Kontrol edemediğimiz birtakım hisler hepimizi sarmalıyordu. O an bunu hissediyor olsak bile hiçbirimiz kabullenmek istemiyorduk işte.

"Ödeştik say, yakışıklı." Her zamanki gibi yanağından bir makas aldı ve ona cilveli bir şekilde göz kırptı Nur.

Merih bu sefer utançtan kıpkırmızı kesildi. Nur'un Merih'in üstüne gitmekten zevk aldığı bir konuşma başladı. Bense ucunu kaçırdığım düşüncelerim tarafından adeta yutuldum yeniden. Bakışlarım yeniden ekibimdeki erlere döndüğünde o bilindik utanç duygusu tarafından sarmalandım. Bunu yapmaktan hicap duyuyordum ama başka çarem mi vardı?

Her biri kaygısız görünüyordu yine. Yanlış tek hareketleri, şüpheli hiçbir hamleleri yoktu işte. Belki de biz yanıliyorduk, köstebek falan yoktu. Bahadır, delinin teki olduğundan o şeref yoksunu teröristin normal sözleriyle bile tetiklenmiş olabilirdi.

Düşünmekten saçımı başımı yolacak seviyeye geldiğimde başımı ellerimin arasına aldım. Bu yük artık omuzlarıma ağır geliyordu, kaldıramıyordum. Şayet ekiptekiler benim neden bu time gönderildiğimi öğrenirlerse yaşayacağım utancı düşünmek bile istemiyordum.

Her biri canını hiçe sayıyor, terörle mücadele için ailelerini artlarında bırakıp buraya geliyor ve ölmek pahasına o hainlerle çatışıyorlardı. Bense aralarında bir hain arıyordum. Daha büyük bir hakaret olamazdı...

"Bundan sonra sırtımı sana dayarım, Vipera asla şüphe etmem. Bilirim ki sen daima korursun beni."

Merih'in sözleriyle ona döndüm. Ne ara buraya gelmişti konuşmaları? Birbirlerine olan bakışlarında alevlenen duygular adeta dört bir yanı sarmıştı. Ben gördüm ama ikisi de bihaberdi hislerinden. İnsan konu kendisi oldu mu her şeye bile isteye kör ve sağır olabiliyordu ama başkasına geldi mi cin kesiliveriyordu. Ben de onlardan biriydim işte.

"Sohbetinize doyum olmuyor ama size afiyet olsun." Hışım la ayaklanınca Nur bir tehdit algılamak için etrafı kontrol etmeye başladı ve en son bana döndü. Göz göze geldiğimiz an bir sorun olmadığına ikna oldu.

"Nereye?" Beni bileğimden yakalayıp son anda durdurmayı başardı. "Daha işimiz vardı." Bakışlarındaki imadan *Köstebek Peşinde Operasyonunu* (bu ismi Nur uydurmuştu) kastettiğini anladım.

"Biraz spor yapacağım, sen takıl Merih kankanla sonra bende buluşuruz." Sözlerimi tamamladığımda göz kırptım.

Merih ile aynı anda yüzlerini ekşittiklerinde bir kahkaha attım.

"Ne kankası?"

"Hiç sevmem bu puştı." Merih'in masum sorusuna nazaran biricik arkadaşımın bozuk ağzıyla yaptığı yorum... Onu kınamayıp ne yapacaktım?

"Takılın işte Merih'le, sonra buluşuruz Nur."

"Takılıyor musun benimle, Nur?" dedi alınmış gibi Merih. "Duygularımla oynayıp, kalbimi kırıp arkanda bırakacaksın değil mi, itiraf et!"

"Pes!" Hayretle ona bakakaldım. "Koskoca adamsın sen de her halta kanıp durma!"

"Senin de her canın sıkıldığında bana giydirmelerin yok mu?"

"Başka nasıl eğlenirdim yoksa, Merih?"

Onları aynı masada baş başa bırakıp yemekhaneden çıktım. Spor salonuna doğru ilerlerken etrafta göz gezdirdim. Az önce yaptığım şeyi düşünmemeye çalıştım. Haksızlık ettiğim onca askerimi düşününce vicdanımı susturmak zor oluyordu. Kendimden nefret etmeme sebep oluyordu.

Dolabımdan spor kıyafetlerimi alıp soyunma odasında giyindikten sonra salona geçtim. Yarım saatlik aralıksız spordan sonra biraz su içip dinlenmek için matın üstüne uzandım. Gözlerimi yumup soluklarımı düzene sokabilmek için düzenli nefes alıp vermeye başladım.

Zihnimin kuytularından çıkıp gelen düşüncelerin istilasına direnmeye çalıştım ama Fatih'i karşısında yıkılmaya mahkûm Konstantinopolis surları misali fazla dayanamayacağıma emindim. Unutmak ne büyük lütufmuş meğer...

Annemin bizi terk edişinin yıldönümünü kalan ömrümde anımsamamayı dilerdim. Ardına bakmadan çekip gitmişti ama bir aptal gibi onun anılarını hâlâ zihnimde yaşıtıyordum. O bile unutmuştur ama benim ruhuma kazınmış...

"Ne oldu, Karadeniz'de gemilerin mi battı?"

Gözlerim hışımla açıldığında tavanla karşılaşmayı bekledim. Fakat karşımda ayakta dururken hafifçe bana doğru eğilmiş bir Bahadır figürü vardı. Hayretle ona bakıyordum. Güzel çehresine düşmüş gölgelerin bile gizleyemediği hayran olunası hatları insanı soluksuz bırakan cinstendi.

Arsız sırtışıyla kıvrılmış dudakları kaçmam gerekmeyen Bahadır'la uğraşmam gerektiğini gösteriyordu.

Onun bu haline razıydım. Görmek için yırttığım diğer yanı beni dumura uğratmıştı. O dürüst, sözünü esirgemeyen, beklenmedik şekilde derin adama söyleyecek söz bulamıyordum. Hazırcevap oluşuyla tanınan ben, o Bahadır karşısında hep suspus kesiliyordum. Çünkü ona yenilmeye meyilli bir yanımla uyandırıyordu derin uykusundan.

"Ben Kahramanmaraşlıyım." Bunu söylediğime inanamadım bile. Ne alakaydı şimdi?

"Ben de Ankaralıyım. İlişkimizde yeni bir boyuta mı geçiyoruz yoksa?" Her şekilde konuyu evirip çevirip istediği noktaya getirmeyi nasıl başarabilirdi? "Burcumu da soracak mısın?"

" *Kızıl* ..." dedim sabır çeker gibi. "Benim asabımı bozmadan git başımdan."

"Aslan."

"Ne?" Gerçek bir şaşkınlıktı benimki çünkü cidden ne dediğini anlamamıştım.

"Sen sormadın ama burcum, Aslan."

Yattığım yerden doğrulduktan sonra ters ters ona baktım. Somurttuğum suratımdan anlamalıydı aslında varlığından duyduğum rahatsızlığı ama hiç oralı bile değildi.

"Yükselenimi bilmiyorum ama istersen öğrenirim..."

"Sence umurumda mı, Bahadır?" Ona patlamak gibi bir planım yoktu ama bir kere olmuştu işte. Sanırım insan nazının geçtiğini düşündüğü insanı sıklıkla kırırdı...

Suratıma bakarken onu dönüştürdüğüm enkazı görmemi sağladı. Ardından tek kelime etmeden arkasını döndü ve boks torbasına doğru ilerledi. Kalbimi dikenli teller sardı sanki. Pişmanlık dört bir yanımla kuşatırken gözlerimi yumup başımı dizlerimin arasına aldım. Kendimden nefret

ediyordum. Bir suçlu arıyordum bulmuştum işte... Peki niyeydi göğsümün böyle daralmasının sebebi?

"Kalbin bir bana sağır, *Bal Bela* ."

Yutkunmak şöyle dursun soluğum ciğerlerimde tılandı. İlk yumruğunu bu sözlerinin ardından attı. Ardından döndü ve bana baktı, dudaklarında mezarlığa dönmüş bahçeme tohum eken bir tebessüm vardı. Bilmez miydi, mezarlıktaki çiçekler unutuldukları için solmaya mahkûmdular. Ne diye sulamaya kalkışıyordu? Neden hayallerimin mezarlığına umut ekiyordu?

"Dilersen altından kafese kilitte o kalbini, dipsiz kuyulara kapat yine de sana ne hissettiğini haykırarak. Bir anda ansızın yüzleşeceksin gerçeklerle, Beyza."

Kabullenmek böylesine zorken, kaçmaktan başka yol bulabilir miydim kendime? Bana sırtını dönmüş insanlardan koleksiyonum vardı benim, öylece güvenebilir miydim? Soldurdıkları çiçeklerimi, umutlarımı gömdüğüm bir mezarlığım vardı, söylenmemiş sözlerden gazellerim vardı.

Ben hiç duyulmamıştım ki, sağırlıktan başka bildiğim bir şey yoktu. Hiç görülmemiştım ki, körlükten başka görmüşlüğüm yoktu. Şimdi hemen kabullenecektim öyle mi?

Ben, sevildiğim için bile bedel ödemeliydim. Önce kendime bu bedeli ödetmeliydim. Sonra çok geç kalacaktım nasılsa. Onca sefer arkada bırakılınca, arkada durmaya alıştıyordu insan. Geç kalmasam da koşamazdım. İlk sevgi bağından yoksun biri olarak ben o treni kaçıralı çok oluyordu...

"Bin kapıdan kilitte vursan gönlüne, her şifresini bulmak için çabalayacak biri var." Bir tekme geçirdi yeniden boks torbasına. "Cehennemin dibinde de olsa bulacak biri var."

Boğazıma yapışmış hayali bir el artık nefes almama müsaade etmiyordu. İnsan denen varlığın bin bir çeşit korkusu vardı. Karanlıktan, dar alandan, yüksekten veyahut yalnız kalmaktan korkarlardı. Benim en büyük korkum buydu işte, sevilme...

"Kökleri cehenneme uzanmayan bir ağacın, dalları cennete yükselemez."
(Carl Jung)

Ayağa kalkarken kaçamak bakışlarım büyük bir zarafetle boks torbasını döven adamın üstündeydi.

"Ben batık bir gemiyim, enkazı dahi bulunamamış olan. Bırak battığım yerde kalayım."

"Keşfedilmeyi bekleyen tüm hazinelerden vazgeçeyim, öyle mi?" Bir anda bana dönmesiyle öylece kalakaldım. "Seni ne batırdı, Beyza?"

Gözlerimi kırptırıp şaşkınlıkla suratına baktım. "Bilmiyorum... Sanırım bir fırtına."

Kaçmak için köşe bucak aradığım Bahadır tam karşımdaydı şimdi. Yana yakıla kaçsam da dolu gibi tutuluyordum daima ona.

"Dışarıdaki fırtına değil," Birkaç adımda tam dibimde bitti ve elini kaldırıp beni işaret etti. "İçindeki kaos batıran seni. İçindeki savaşı kaybettiğini kabullenmişsin, bu haldeyken dışarıdaki hiçbir zafer kalıcı olmaz. Zihninde çözülmeyen düğümler, dış dünyada engeller olarak belirir." (*Alıntı*)

"Kişisel gelişim mi okuyorsun?" Şaşkınlık beni aptallaştırırdı. Sanırım bu da en büyük kanıtıydı.

"Okuyamaz mıyım?"

"Estağfurullah, elbette okuyabilirsin." Birazdan söyleyeceğim cümlelerin keyfiyle sııttım. "Bağımlı olduğun şeylerin esiri, vazgeçebildiklerinin efendisi olursun. Bunu da yaz aklının bir köşesine, çok işine yarar."

"Senin zincirlerin görünmez!"

Aynı kitabı okuduğumuzu zaten anlamıştım ama bu sözü edeceğini düşünememekte benim ayıbımdı. *Gerçek zincirler, görünmezdir ...*

Yine arkama bakmadan kaçma niyetiyle oturduğum mattan kalktım. Eşyalarımı hızlı hızlı toparlarken dibimde durmuş beni izleyen adamı

görmezden gelmek dışında yapabileceğim bir şey yoktu. Ben bu Bahadır ile başa çıkamayacağımı kabulleneli çok oluyordu.

"Bu sefer değil!"

Beni bileğimden yakaladığında elimdeki eşyalarım bir anda yere düştü. Tek kaşım havalanırken sinirin bedenimi kuşattığını hissettim.

"Çek o elini!" Dişlerimin arasından bir yılan edasıyla tısladığımda oldukça tehditkâr olduğuma emindim ama onun üzerinde pek etkisi yok gibiydi.

"Çekmiyorum, ne yapacaksın?"

Gözlerimi yumdum ve dudaklarımı yuvarlak bir şekle sokup derin, sert bir soluk bıraktım. Bahadır'ın umurunda değildi ama aslında bu canını acıtacağımın ilk uyarısıydı.

"Çekmezsen o eli büküp oturma organınla bütünleştireceğim."

Bana bakakaldı. Bu sözlerin ağzımdan çıktığına inanmadığını görmek işten bile değildi. Duyacakları yalnızca bununla sınırlı kalsın istiyorsa aklını kullanıp o elini çekerse iyi olurdu. Yoksa dediğim her şeyi noktasına virgülüne kadar uygulayacaktım!

"Yaptığını görmek için tutuşuyorum!"

Sinir harbi bir yangın gibi beni ele geçirdi. "Bunu sen istedin."

Bileğimi tutan elinin etrafında bir tam tur dönüp kolunu da bedenimle beraber döndürdüm. Kolunun doğal yapısı bozulduğu için eğri büğrü bir şekle büründü. Ne kadar acı çektiğiyle ilgilenmiyordum bu yüzden dudaklarından firar eden acı dolu küfrü duymadım bile. Onu uyarmıştım!

Öndeki ayağımla onun ayak bileğine sertçe vurduğumda bu sefer acı dolu bir feryat eşliğinde bir dizinin üstüne çökmek zorunda kaldı. Yere düştüğü için kolu biraz yukarıda kaldı bu da çektiği acıya eklenen yeni bir acı oldu. Kolunu dirseğinden bükükten sonra sırtına kadar ittirdim ve serbest eliyle beni yakalamaya çalıştığını görüp o eline de ayakkabımın tabanı ile sertçe tekme attım. Yeniden acı dolu bir haykırış yükseldi dudaklarından.

"Sen dayak arsızısın!"

"Seni aynen böyle bağırtmayan en adi şerefsiz olsun, *Baş Belası* !"

"Sana o elini çek dedim, deyyus!" Öfke nöbetinden olsa gerek sözlerinin altında yatan asıl manayı o an anlamadım bile.

"Yalvaracaksın, yalvaracaksın..."

"Yalvaran sen olacaksın, şimdi olduğu gibi" Avuç içimle çok sert olmayan bir şekilde yanağına bir iki kere vurdum. "Bir daha o elin kolun rahat dursun, benim kim olduğumu hiç unutma olur mu?"

"Ulan kırmadığın, bellemediğin uzvum kalmadı nasıl unutabilirim?"

Onu boş bir çuval gibi ittirip bedeninin yerle bütünleşmesine müsaade ettim. Yerde boyu boyuna yatan varlığını görmezden geldim. Sözlerine kıkırdarken az önce onun yüzünden düşürdüğüm eşyalarımı toplamaya başladım. O ise iki seksen yatıyordu yerde, nefes nefese kalmış bir vaziyette. Acı dolu nidalarını ve gün görmemiş küfürlerini de işitmiyor gibi yapıyordum.

"Anladığım sert seviyorsun..." Nihayet ima ettiği şeyi anladığımdan hışımla ona döndüm ve umursamadan bir tane geçirdim böğrüne.

"Bir daha bel altı tek kelime edersen seni o çok güvendiğin uzantından etmeyi..."

"Sus, sus kızım kafayı mı yedin?" Karnını tutup can havliyle sözümü kesti. "Madara ettin yetmedi ayağının altına paspas ettin..."

"Ve sen bunları hiçbirini umursamayıp sadece bana bel altı espri yapamayacağından mı korktun?"

Uyuz uyuz güldü arsız herif. Elimde kalacaktı, gerçekten elimde kalacaktı. İnsan demeyecek bağırtta bağırtta dövecektim ama biliyordum işte, düzelmeyecekti. O buydu işte...

"Her şeye tamam ama beni en sevdiğim iki şeyden mahrum bırakma."

"Hasbin Allah!"

"Favori uzvum ve bel altı esprilerimi rahat bırak."

"Yahu ne uzuvmuş anasını satayım, çıkar göster tüm dünya rahatlasın!"
Yeni bir öfke patlaması beni sardı. Şu ağzımızdan çıkanı çıkmadan bir tartsak keşke sonra ceremesini çekmek zorunda da kalmazdık hem.

"Bu kadar çok görmek istediğini söyleseydin..."

"Kes sesini, kes artık sus be adam sus!"

Bu kadar arsız oluşuna artık inanamıyordum. Bu kaçınıcıydı? Yediği kaçınıcı dayaktı ama akıllanmıyordu. Elbette şiddetin her türlüsüne karşıydım ama çileden çıkartıyordu. Ayrıca şartlar eşitti, istese karşılık verebilirdi ama o istemiyordu. Bense hıncımı çıkarmaktan mahrum bırakmıyordum elbette kendimi.

Söylene söylene, öfkemin esaretinde eşyalarımı toplayıp arkamı döndüm ve yürümeye başladım. Gerçekten her an beni çileden çıkarmayı başarabilmesine inanamıyordum artık. Her defasında nasıl beceriyordu bam telime basmayı aklım almıyordu. Gözüm kararıyordu resmen, elimde kalacaktı haberi yoktu.

"Bu kaçmalar bir gün yakalanmayla nihayete erecek, *Bal Bela* ."

"O gün hakkın rahmetine kavuşacaksın, Bahadır!"

Krem rengi, önü uzun fermuarlı bir kazak ve sütlü kahve tonlarında kumaş bir pantolon giydim. Kahverengi ince kemeri pantolonun beline taktım. Aksesuarlar, yok gibi duran makyaj, saçlar ve nihayet hazırım. Aynadaki aksime gördüğümünden memnun bir şekilde baktıktan sonra sııttım. Yatağımın üstündeki kahverengi çantayı ve kaşe kabanı alırken sııtmaya devam ediyordum.

Aynada gördüğüm kadın bir yanılsamadan ibaretti. Kendime bu kıyafetleri satın alıyordum ama giydiğim nadir anlar oluyordu. Ben üstünde üniforma,

ayağında postalla dolanan saçları sıkı sıkı topuz yapılmış o kadındım işte. Bunun için doğmuştum.

Hazırlığımı tamamladıktan sonra evimden çıktım. Terör örgütüne alttan alta destek sağladığı, maddi yardım ettiği düşünülen bir hainin sosyetik kızının peşine düşecektik bugün.

Benden şımarık, zengin, sosyetik bir kadın rolü oynamam bekleniyordu. Çocukluğunda bile şımarması hak görülmemiş birine verilebilecek en zor rol bu olsa gerekti. Nur'un bu role çok daha uygun olacağına emindik ama nedense hanım efendi istememişti.

Görevi reddetme lüksümüz elbette yoktu, bu yüzden Nur direkt olarak üstüme yıkmayı seçmişti. En yakın arkadaşımın ihanetini bir kenara bırakıp, geçtiğimiz haftayı bu role bürünebilmek için geçirmiştım. Beni zorlayacak bir görevdi ama bir şekilde üstesinden gelebileceğime inanıyordum.

Bahadır Sorgun, bu görevde olmak için gönüllü olana kadar her şey çok normal ilerliyordu. Ama hiçbir şey benim biricik arkadaşım Nur'un onu eğitebileceğini söylediği anki şaşkınlığımla kıyaslamazdı elbette. Resmen haindi, saf değiştirmişti!

Damarlarımda dolanan kanda deli bir dürtü dolaşıyordu. Bu görevi de elimize yüzümüze bulaştırırsak yaşayabileceklerimizin gerginliği yük olmuştu omuzlarıma. O her elini attığı işi üstün başarıyla tamamlayan Beyza'dan, elinin değdiği görevi kurutan Beyza'ya ne ara dönüşmüştüm ben?

"Beni *malamat* (Rezil olmak, dile düşmek) eden kadın nerede, nereye sakladın onu?"

Sesin geldiği yöne gayriihtiyari döndüğümde Bahadır Sorgun ile göz göze geldim. Rolü gereği korumam gibi gözükmesi gerektiğinden siyah bir takım elbise giymeyi tercih etmişti. Gözünde yine siyah camlı güneş gözlükleri vardı. Geçenlerde kısalttığı saçları hafıften uzamaya başlamıştı bile. Sinekkaydı tıraşı her zaman ki gibiydi. Hatta çenesindeki kırmızı ince çizgiden yeni tıraş olduğunu ve kendini yaraladığını anlamak mümkündü.

"Üstümdeki kostüme aldanma derim."

"Pençelerin ne sivri öyle, *Bal Bela* ."

Onun karşısında ciddi durabilmek bir başarıydı. İlk zamanlar bunu yapmak daha az zorken ona alıştıkça, varlığını benimsedikçe ve hayatımdaki yerini kanırta kanırta sağlamlaştırdığından artık çok zorlanıyordum. Anlık sırtışı aynı anda yüzümden silmeye uğraştım ama geç kaldım. Bir saniye bile olsa gözünü dahi çekmediğinden suratımda gülüşümü görmüştü işte.

"Dikkat et parçalamasın seni."

"Estağfurullah, lütfen parçala beni." Sırtışı bildiğimiz arsızlığının tamamını barındırıyordu. O ardında gizlendiği kabukken daha rahattım. Asıl Bahadır ile çok sık karşılaşmamayı umar olmuştum. Çünkü bana kendi cenazemi taşıttırıyordu her seferinde.

"Sen uyuzken, benden nefret ederken ne iyiymişsin meğer ben kıymetini bilememişim." Dedim dertli dertli.

Gözündeki güneş gözlüğünü çıkardıktan sonra yanıma doğru yürüdü. Bakışlarında parlayan ifadeden anladım, o Bahadır'dı. Şom ağızlıının tekiydim işte!

Gördüğüm an kalbimi tutuşturan, korkularımı gün yüzüne çıkaran adam vardı yine karşımda. Beni ardında bırakanlardan biri olduğunda kendimi toparlayamayacağım kadar dağıtmış olacaktı beni. Ve evet, emindim günün sonunda bir başıma parçalarımı birleştirmeye çalışacağımdan. Çünkü bundan önceki hiçbir veda onunki kadar acıtmamış olacaktı.

Bahadır Sorgun, gitmeyeceğine inandırdıktan sonra gidecek olan ilk insan olacaktı. Bundan önce beni ardında bırakan kimsenin yanımda kalma sözü yoktu, beni bırakamayacaklarına dair verdikleri bir garanti yoktu.

Ama o... O bana beni bırakıp gidemeyeceğini söyleyecek kadar şuursuz, beni bunu inandıracak kadar vicdansızdı. O gittiğinde ardında kalan bir enkazdan bile daha acınası halde olacaktı. Giden miydi kaybeden bilmem

ama kaldı tüm yükün altında ezilen. Ve ben o yükün altında ezilmeye alıştırmış bir aptal gibi serzenişte bulunacaktım yalnızca.

"Senden bir an bile nefret etmedim, *Bal Bela* ."

Gerçeğin sönmüş külü ruhumda alev aldı. Beni terk edip giden annemi bile bir noktada affedip önüme bakabilmiş olan ben şayet onun gittiği senaryoların hiçbirinde Bahadır'ı affedemezdi. Bu kadar umutlandırdıktan sonra olmazdı.

Peki ya bu sefer ben gidersem o zaman daha az yanar mıydı canım?

"Bir eşkıya gibi girdin hayatımın tam ortasına, içimde ne varsa aldın benden. Belki buna olan öfkemi nefret sanmışsındır."

Yutkunma arzusu öylesine baskındı ki o eylemi yapmadan duramadım. Suratına avaz avaz bağırarak isterken susuşumla sınıandım, yine. Çünkü bu Bahadır'a mezarlığa dönmüş kalbimde çiçek açtırmaya çalıştığı için kızamıyordum. Beni kefensiz gömenlerden bile bir dua bekleyecek kadar aciz bir ruhtan ibarettim, nasıl kızabilirdim ona mezarımın üstüne çiçek ekti diye?

"Şefkati insafsız bir duygu ile karıştırmaktan iyiymiş..." Kendi kendime vardığım sonucu sesli bir şekilde dile getirdiğimi fark etmedim.

"Tulgar denen hırtapoz ile olan bağını da böylece anlamış olduk." Yaptığı haklı çıkarımla dehşetle ona döndüm.

Nasıl olabilirdi, Allah aşkına hiçbir özel konuyu konuşmadığım biri nasıl beni böylesine kolay çözümleyebilirdi? Çözülememiş matematik sorusu olduğumu da iddia etmiyordum ama bu kadar kolay anlayabilmesini açıklayabilecek mantıklı tek bir fikrim yoktu. Bu adam nasıl beni kitap gibi rahatça okurdu, aklım almıyordu!

"Beni annem bile sevmedi, kimse sevmesin." Bu itiraf benim içimi delip geçti ama gördüm, Bahadır'ın gözlerinde parlayan acının her bir tonunu.

Acısı ortak olanlar birbirlerini gözlerinden anlar derlerdi, sahiden öyleydi...

"Hayata bir sıfır yenik başlamış olmak, kaybetmek zorunda olduğun anlamına gelmez. O da annenin seçimi, onun sonuçlarını yaşaması gereken sen değilsin, o!"

Bahadır Sorgun Kızıllarslan'dan duymayı beklediğim son cümle bu olabilirdi. Bu kadar içten, inanmış bir şekilde, beni anlayarak ve samimiyetle konuştuğuna inanamadım. Gerçeklerin acı olduğunu kabullenerek ama bunun bizi durdurmasına izin vermemek gerektiğini de vurgulayarak... Bu adam beni her yeni gün daha da şaşırtmayı nasıl başarırdı?

Görev için tahsis edilen aracımız geldiğinde ikimizde tek kelime etmeden bindik. VIP bir araçtı, oldukça genişti, bu yüzden birbirimizden uzak oturmamız kolay olmuştu. Ben itinayla ona dönmeden yolu seyrettim. Ona baktığımda yüzleşmek zorunda olduklarıma düşmandım, ona değil. Bana olan hassasiyetiydi kaçtığım, o değil.

Sosyetenin takıldığı mekânlardan birinin önünde park etti araba. Zihnimin içinden karakterime dair tüm bilgileri geçiriyordum. Bahadır, gerçekten korumam gibi arabadan inip benim inmeme yardım etti. O andan itibaren tek kelime etmedik birbirimize. Görev için büründüğümüz kişiler sağ olsun yetiştirdi imdadıma.

Mekândan içeri girdikten kısa bir süre sonra yanımıza siparişleri almaya gelen görevliyi gördüğümde hafif bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Teşkilattan bir ajanı görmüş olmak endişelerimi biraz dindirdi. Birçok ajanın burada görevde olduğunu biliyordum tabi.

"Ne arzu edersiniz, hanım efendi?"

Ona havalı bir içki ismi söyledikten sonra arkamda duran adama kaçamak bir bakış atıp önüme döndüm. O esnada masama yaklaşan iki kadını fark ettim. Benim onları görmediği zannettiklerinden kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Kısa sürede yanıma vardılar.

"Merhaba," diyerek selamladılar beni.

"Merhaba."

"Sizi burada ilk kez görüyoruz, ben Melis Can..."

"Yeşim Can."

Kendimi tanıtmam için bekliyorlardı. Meraktan tutuştuklarını görmem zor olmuyordu. Adeta sabit duramıyorlardı.

"Öyküm..." Dedim dudaklarımda sahte bir sırıtışla. "Öyküm Kızıltepe. Tekirdağ'dan geliyorum."

Aralarında yine bir bakışma geçti. Tam olarak kim olduğumdan emin olamadılar. Ardından aramızda hummalı bir tanışma konuşması başladı. Hayali babamın topraksız tarımla ilgili büyük projelerinin yanı sıra fabrikatör olduğunu ballandıra ballandıra anlatmayı es geçmedim. Aramızdaki sosyetik muhabbetten Bahadır'ın boğazını temizlemesiyle kusacağını anladım.

"Geçen hafta Paris Moda Haftasına katılmadınız mı, sizi göremedim..." Onların katılmadığının bilgisi zihnimin bir köşesinde kalmış olmalıydı. Burada takılan her kişi hakkında gereksiz fazla bilgiye sahiptim maalesef ki. Rolümü en iyi şekilde oynayabilmek için. "İnanılmaz bir haftaydı. O kadar alışveriş yaptım ki özel jet kaldırmak zorunda kaldı babam."

Muhabbeti yavaş yavaş asıl peşinde olduğumuz kişinin üstüne çevirmeli, bu kızlardan bildikleri her şeyi öğrenmeliydim. Gerçi onlar bildikleri her şeyi anlatmaya gönüllü gibiydi.

"Bizim daha öncesinden verilmiş sözümüz vardı yoksa kesinlikle orada olurduk, tatlım. Ama yanılmıyorsam Nesrin katılmıştı."

Tek kaşım havalanırken onun kim olduğunu bilmiyormuş gibi davrandım. Nihayet konunun ona gelmesinden memnundum aslında. Asıl hedefimiz oydu, daha doğrusu babası.

"Kim?" diye sordum şımarık, küçümseyici bir edayla.

"Nesrin, canım. Nesrin Torun."

"Torun, Torun..." Düşünür gibi yaptıktan sonra nihayet hatırlamış gibi onlara döndüm. Yüzümde şapşal yalancı bir şaşkınlık vardı. Rol yapmak konusunda uzmanlığımı konuşturuyordum. "Hani şu Torun Ailesi."

"Aynen, onlar işte."

Bu andan itibaren Nesrin Torun'un tüm sicil kaydını sözlü olarak bu iki kadından öğrenmeyi başardım. Melis, adeta asli görevi buymuş gibi ballandıra ballandıra hiçbir detayı atlamadan hatta nefes bile almadan benimle konuşurken Yeşim dikkatimi çekti. Melis'in dedikodu tufanı o an anlamını yitirdi. Radarımda artık Yeşim vardı.

Gözlerini dikmiş, cilveli bir şekilde Bahadır'a bakıyordu. Yanakları al al olmuştu, utançtan mı? Burada neler oluyordu? Görevdeydik ve bu adam arsızca bir kadına kur mu yapıyordu?

Bir anda kendime mani olamayarak hışımınla yerimden kalktım. Kızların ikisi de şokla bakakaldı bana.

"Çok acil bir işim vardı, unutmuşum!" Kıvırmaya çalıştığımı bilen tek kişi Bahadır'dı. Tepkimin asıl sebebini anlamamasını umuyordun ama o sinsî kesinlikle anlamıştı... "Konuşmamıza daha sonra devam edebilir miyiz?"

"Elbette." Şaşkınlıkları umurumda bile değildi.

Dönüp direkt Bahadır'a baktım. Dudaklarındaki Allah'ın cezası sırtış aslında her şeyi anlatıyordu. O kadının bakışlarının da benim verdiğim tepkimin sebebini de oldukça farkındaydı. İnsanı çileden çıkartmak için çabalamasına bile gerek yoktu. O öylece dursa bile yeterdi.

Eşyalarımı toplayıp hışımınla mekânın çıkışına yürüdüm. Onu gebermek istiyordum ama bana neydi? Hangi sıfatla onu kıskanabilirdim ama kıskanıyordum işte. Bu kavurucu hissin beni içten içe kuruttuğuna dair yemin bile edebilirdim. Ben, iş disiplini ile bilinen Beyza, az önce duygularıma mukayyet olamadığım için görevi uzatmak pahasına, riskleri arttırmak uğruna şimdi terk ediyordum burayı.

Dışarı çıktığımız anda hışımla ona döndüm. Madem her şeyin farkındaydı, onun yerinde olmayan aklını başına getirmekte bir beis görmüyordum.

"Bana bak Bahadır, görevdeyken kimseyle flörtleşemezsin!"

"Ne oldu, *komutanım* ?" Beni sanki ihtiyacım varmışçasına iliklerime kadar öfkeliendiren alayı yine çehresine yayıldı. "Kıskandın mı?"

Bir adım öne atıp ona biraz daha yaklaştım. Tehditkâr bir şekilde ona doğru salladığım başparmağımı iki kere göğsüne vurdum ardından kaldırıp aynı hareketi çenesinin altından da yaptım.

"Belki evet, belki kıskandım ne olacak?"

• Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.

İNSTAGRAM: dilandilanwrites (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayınnnn.)

DREAME: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

Yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayın, öptüm xoxo

XII Senden Kaçıyorum

SINIR: 175 OY / 300 YORUM (YORUM SINIRI GEÇSİN PLSSSS)

SÜRPRİZZZZZZZ

BEEEN GELDDİİİMMM

Taşında işlerimin arasında bulduğum ilk vakitte bölümü yazıp bitiren
yazarınıza bir alkış alırım ama ldjflkdsjfs

Bu bölüm bazı düğümleri çözmeye başlıyoruz hadi bakalımmmmmm
:D

Önümüzdeki bölümler bomba gibi valla, bol bol yorum yapın da bol
bol ilham gelsin bende size bol bol bölüm yazayım dkköfdlskfsk

Keyifli okumalar dilerim ♥

Öptüm XOXO

ON İKİ | Senden Kaçıyorum

♪ ♪ ♪ Çağan Şengül – Sevdanın Rengi

Helikopter aniden sarsıldığında birkaç kişinin dudaklarından dökülen küfür uğultu gibi ulaştı kulaklarıma. Başımı bile kaldırmadım. Beş dakika içinde helikopterden tahliyemiz gerçekleşecekti.

Tam yanımda oturan Nur, yeniden operasyona çıkıyor olmaktan mutluydu. İyileşene kadar saha görevlerinden uzak durması gerektiğine dair emrime elbette itaat etmek yerine onu sorgulamayı, beynimin etini yemeyi tercih etmişti. Kendisini ikna etmek bir hayli zor olsa da en nihayetinde emrime karşı gelemeyerek iki hafta dinlenmişti. Sonunda yeniden sahalardaydı.

Uzmanlık alanı kılık değiştirerek suçluların inine sızmaıktı. Bunun için özel yetiştirilmiş bir ajandı ama her zaman operasyonun en hareketli kısmını sevmiştir. Kanı deli akıyordu, durup beklemek için yeterince sabırlı değildi.

"Bahadır Sorgun ile ne iş?" Beni omzumdan dürttüğünde başımı kaldırıp önce ona baktım.

Kafamdaki koruyucu kaska ve bilumum teçhizata rağmen onu çok net duyuyor olduğum için telaşlandım. Bir insanın ses tonunun hiç mi uyarı olmazdı, Nur'un yoktu işte!

"Megafon vereyim mi eline, tüm tabur duymadı sesini!"

Sözlerime karşılık gözlerini devirdi. Sanki bağırarak benmişim gibi bana onaylamaz bir ifadeyle bakması yok muydu insanı çileden çıkartırdı gerçekten. Hareketlerim hoşuna gitmiyorsa almasıındı oğluna, ne yapayım?

"En son yedi dayağını işte bu kadar, hazırlık süresince pek profesyoneldi benimle de iletişim kurmuyor."

Bakışlarımı özellikle ondan tarafa çevirmediim. Verdiğim son cevaba hiçbir yanıt vermeyen oydu. Onu kışkandığımı itiraf ettiğim için aptal gibi gözükenise elbette bendim. Kendimi paralama arzumu bastırmaya çalışmak çok zordu. Adamın karşısında alenen onu kışkandığımı beyan etmiş ve karşılığında koca bir hiç ile ödüllendirilmişim. Tek bir söz etmemişti, alay bile etmemişti lanet olasıca!

"Taktik değiştirmiş," Sanki dünyanın heyecanla beklediğı o bilimsel keşfi yapan bilim insanı gibi konuşuyordu. Bana atomu parçalıyordu sanki haspam, altı üstü çıkarımda bulunuyordu işte. "Baktı peşinden koşmak işe yaramıyor, ghostluyor seni."

Ne demek istediğinden bihaber olduğumdan şaşkınlıkla suratına bakakaldım. "Ne yapıyor?"

"Senin şu aşk meşk işlerine olan uzaklığın beni öldürüyor!"

"İniş için hazırlan!" Helikopterin pilotu, Yarbay Zahit'in sesini kulaklıklarımızda işittiğimizde konuşmamız yarım kaldı.

Uçaktan paraşütle atlayacaktık. Bunun için uzun süren, hummalı eğitimler almış bir düzine askerdik. Merihlerin timi de bize eşlik ediyordu. Terör örgütüne ait olduğu düşünülen yere baskın düzenliyorduk, yine. Olası çatışma ve yanlarında rehin tutuyor olabilme ihtimallerine karşı yüksek güvenli olarak sınıflandırılmış bir operasyondur. Bu yüzden tedbiri en üst düzeyde tutmakta fayda vardı.

Helikopterin dağlık arazi koşullarında yere inememesinden dolayı öncelikle iple aşağıya sarkıtılmak vardı aklımızda ama iniş için seçilen güvenli konumda helikopterin fazla alçalması riskliydi. Sınıra çok yakın bir yerdeydik. Sınır köylerinden birisi de operasyon bölgesine fazla yakındı. Bu sebeple en güvenli şekilde paraşütle inecektik. Ansızın gece gibi üstlerine çökmek, sürpriz hakkını kaybetmemekti amacımız.

Herkes önceden kararlaştırılan konumunu aldığında, helikopterin kapısı güvenli bir şekilde açıldı. Önce Merih, ardından Bahadır ve hemen sonra da ben atlayacaktım. Ekip bizim arkamızdan gelecekti.

"Sikeyim, ipi açamıyorum!" Merih'in sözleriyle dehşetle ona döndüm.

"O kadar gönülsüzdün ki..." Bu söylenme Nur'dan geldi. "Bir bu eksikti."

Merih, paraşütle atlamamak için neredeyse takla atarak helikopterden inmeyi deneyecekti. Neden bu kadar karşı olduğunu başta anlamamıştık ama Bahadır şiddetle üstüne gitmememiz konusunda bizi uyarmıştı. Sanırım bu konuda geçmiş kötü bir deneyime sahipti, bu yüzden bizde kurcalamamayı tercih etmiştik.

"Gönülsüz sikişten burunsuz çocuk doğar, ben sana demiştim Merih!"

"Ruhunun izdüşümünü sikeyim, senin paraşütle atlama fantezin mi var lan!"

Hayretle onlara bakakaldık. Bu anda bile birbirlerine keyifle küfredebildiklerine inanamıyordum.

"Birinin atlaması gerek!" Nur bile bu anı sonlandırmayı diliyordu. Gerginlik giderek yükseliyordu. Uğultular bile artmıştı.

"Ben giderim!"

Öne çıktığım an hışımla bana dönen Bahadır ile göz göze geldim. Elini bana doğru uzattığı an aslında çok geç kaldığının farkında değildi. Zaman adeta yavaşlamışta olayları ağır çekimde seyrediyor gibiydim. O günün üstünden günler geçmişti ama ilk kez gözlerime bakıyordu. Operasyona hazırlanırken, görevin üstünde çalışırken, üstlerimiz ile toplantıdayken... Bir kere bile bakmamıştı. Bana yaşattığının bir mahrumiyet olduğunu şimdi gözlerime baktığında fark etmiştim. Meğer bana baksın diye bekliyormuşum...

Parmakları bana dokunamadı. Çünkü ben sözlerimi söylediğim an kendimi boşluğa bırakmışım. Gözlerim gözlerinde mahpusken bedenim hızla düşmeye başladı. Bu an tamı tamına bir saniyeden daha uzun değildi ama sanki bir ömürdü.

Hızla bedenim yere yaklaşırken doğru anda paraşütü açıp süzölmeye başladım. İneceğimiz noktadan çok saptığımı düşünmüyordum.

Yalnızca birkaç dakika sonra sesi kulaklarımı doldurdu. Günler sonra ilk kez direkt benimle iletişime geçiyordu. Onda da yerde değil havadaydık!

"Aklının tası bile kalmadı mı senin?" Öfkesinin elle tutulur cinsten bir somutluğu vardı. "Ben atlardım ulan, neden kendini öne atıyorsun?"

Aramızda fazla bir mesafe yoktu ama yine de sesini duyabilmem için bağırması gerekirdi. Hem paraşütü kontrol edip hem ona odaklanmak zor işti doğrusu.

Kimse paraşütten atlarken kalbinin ritmini üç basamaklı sayılara çıkaranlar için eğitim vermiyordu, ne yazık...

Ona cevap vermek için yere inmeyi bekledim. Zaten ayaklarım yere sağlam basmıyordu, bir de yerden kesildiğı sırada ona mantıklı yanıtlar verebileceğimi zannetmiyordum. Derdinin ne olduğunu bile idrak edememiştim.

Dakikalar sonra yere ilk inen biz olduk. Paraşütün ağır çantasından, vücuduma bağıladığım kemelerinden kurtulduğumda resmen hafıflemiştim. Şimdi onunla uğraşabilecek kıvamdaydım işte.

"Derdin ne, ne istiyorsun Sorgun?"

İrkildi. Ona hitap ederken daima ilk ismini seçmiştim, ikisini aynı anda kullanmıştım ama bu şekilde... Ona herkesin seslendiğı gibi bilerek seslenmiştim. Üstünde etkisi olup olmayacağını gerçekten merak etmiştim ama bu kadarını ben bile beklememiştim. Tokat etkisi yaratmıştı. Hayretle gözlerimin içine bakıyordu.

"Ne?"

"Derdin ne, havada bağıırıp duruyordun söyle işte!"

"Ulan ne demek Sorgun?" Gerçekten buna takılmıştı. Mutluluktan kişneyebilirdim o an ama put gibi duruyordum karşısında.

Onu kıskandığımı itiraf ettiğimde susmuştu, günlerce gözümün içine bakmamıştı, benimle iletişim bile kurmamıştı elbette bunun acısını çıkaracaktım.

"Derdin ne sesin?" Yavaş yavaş ekip toplanıyor, etrafımız insanlarla doluyordu. Merih ve Nur bile inmişti, anlaşılan Merih'in paraşütündeki sorun çözülmüştü ama benle Bahadır'ın arasındaki sorun hâlâ devam ediyordu. "Kafayı mı yedin, göreve geldik işte. Merih'in paraşütünü mü bekleyecektik? Hızlı olmamız gerekiyordu, rotadan sapmadan inişi gerçekleştirmeliydik bende gerekeni yaptım!"

"Beyza, benim ayarlarımı bozma!"

"Bilader, sen hayırdır?" Nur'un bu zamana kadar susması bile mucizeydi. Merih onu bileğinden yakalamasa Bahadır'ın üstüne yürüyecekti neredeyse. "Ne derdin var, yine ne istiyorsun ulan kızıdan?"

"Sözlerine dikkat et, *Vipera* . Senin üstünüm ben!"

"Yo, değilsin!" Kolunu Merih'in elinden kurtarmak için bir hamle yaptı. Merih'te buna karşılık diğer kolunu da yakaladı. "Gel göstereyim sana kim kimin üstü!"

"Sakin olun artık, herkes inişi gerçekleştirdi. *Pençe* , ekibinle ilerle! *Vipera* , beni takip et!"

"Sen bana emir veremezsin!" Nur çirkef bir şekilde kolunu çekiştirdi.

Merih'in uyarı dolu sesiyle bir an duraksayan Bahadır ardından etrafına baktı dikkatle. Herkesin bizi izlediğini gördüğünde kabullenmişlikle gözlerini yumdu. Burası durması gereken noktaydı, farkına varmalıydı.

"Kendi canını bu kadar kolay hiçe saymadan nefret ediyorum."

Fısıldayarak söylediği sözlerle tüm benliğimde bir zelzele yarattı. Bakışlarımız birbirine kavuştuğunda o an zamanın akışı yavaşladı. Filmlerdeki gibi ağır çekimde bir an bizi kucakladı. Benim şaşkınlığımın ele geçirdiği çehrem aksine onun yüzünde gerçekten bu duruma karşı duyduğu derin öfke vardı. O katıksız çaresizliği bir gıcık gibi oturdu boğazıma. Hiçbir söz etmedik, sözlerin anlamını yitirdiği bir andı. Ne ben ona ne de o bana her zaman birbirimize baktığımız biçimde bakmıyorduk.

Gerçekten kaçınılmaz olandan koşarak uzaklaşamıyordu insan. Bazı şeyler yaşanmak zorundaydı, biz gibi...

Nihayet yola koyulduk. Birkaç kişi kendi arasında fısıldaşırken bakışlarım bir kişiye takıldı. Bir mimik, ufacık bir mimikti onu ele veren ve benim içime ilk kurdu düşüren. Emin olana kadar gözlemlemeye devam edecektim ama onu yakaladığımı biliyordum.

Hiçbir şey belli etmeden ilerlemeye devam ettim. Kafamın arkasında düşünceler dönmeye başladı. Yaşadığım vicdan azabı bir nebze azaldı. Sırada onu yemlemek vardı. Gerçekten tahmin ettiğim kişiye, buna emin olabilecektim.

"Yanlış yoldayız, komutanım." Kıdemli Üsteğmen Ömer'in sözleriyle duraksadık. "Buraları avucumun içi gibi bilirim, buradan yolumuzu uzatıyoruz."

Herkes ona dönmüştü. Tek kaşım havalanırken sırtışıma gizlemeye çalıştım. Yanlış yoldaydık demek...

"Rotayı kim hazırladı, yanıma gelsin derhal!" Bahadır'ın huysuz sesiyle ona döndüm. Aldığım her nefes bıçak gibi batıyordu her ona baktığımda. Yanıyordum ve inkâr edilecek o noktayı çoktan geçtiğimi iyi biliyordum.

"Komutanım..." Kıdemli Başçavuş Zahit hayret içerisindeydi. Şaşkınlığı samimiydi, yüzünde görebiliyordum. Dönüp baktığı ilk kişi ise şüphelerimi adeta doğruluyordu ama sabırla bekleyecektim. Onu yakalayacağım ana kadar...

"Bu ne demek oluyor, Zahit?"

"Komutanım... Rota üzerinde hummalı bir çalışma yaptık, geçiş noktalarının tamamını detaylıca inceledik..."

"Ve yine de bizi uzun yola mı soktunuz?"

Zahit yeniden dönüp yardım aldığı arkadaşına baktı. Bakışlarındaki ifadeden onu ateş hattına attığı için arkadaşına bir öfke vardı ama o da zannediordu ki arkadaşısı işini özenmeden yapmıştı. *İşin aslını benim dışımda bilen yoktu.*

"Özür dilerim, komutanım." Arkadaşını ele vermedi. Ona verilen görevi bir başkasına yaptırdığı itiraf etmek bu andan daha büyük bir utanca sebep olurdu, bu yüzden sessiz kaldı ama ben onu yakaladım!

"Kıdemli Üsteğmen Ömer, bizi doğrusunu bildiğin kısa yoldan götür."
Bahadır çok sinirlenmiş olsa da askerini rencide etmedi.

Ömer'in gösterdiği yoldan devam ettik. Ömer'in de ekipte olması sayesinde sürpriz baskın yapma ihtimalimiz arttı çünkü yürüyerek gideceğimiz yol kısaldığından bize yirmi dakika kazandırdı. *Kimse bir şeyin farkında değildi ama ben haini sonunda bulmuştum!*

Operasyon başlamadan önce yerimize yerleştik. Herkesle sorunsuz iletişim kurabildiğimizden emin olduktan sonra operasyon başladı. Sıkıntısızdı çünkü önceden uyarılmışlardı. Teröristler acemiydi, yanlarında rehine yoktu, mühimmatlarının çoğunu kaçırmayı başarmışlardı. Yine de şüphe duyulmayacak şekilde birkaç kemik atmışlardı resmen önümüze. Beklenilenden çok daha az ele geçirilen mühimmat, hiçbir bilgisi olmayan düşük seviyeli teröristler dışında elde edebildiğimiz bir şey yoktu.

Yakalanan teröristler sınır karakolundan gelmiş olan askerlere teslim edilirken beklenilenden çok daha erken bitmişti operasyon. Askerler ile sınır karakoluna çekilmiştik. Sinirim adeta tepemden tütüyordu. Aklım almıyordu, neden teröristlere yardım ettiğini anlayamıyordum.

"Beyza, neyin var?"

Karakolun bahçesinde, elimdeki karton bardaktan çayımı içerken düşüncelere dalmıştım. Daha fazla sessiz kalamayan Nur ise nihayet konuşmuştu.

"Buldum." Söylediğim tek şey bu oldu ama Nur ne demek istediğimi elbette anladı. Kocaman olmuş gözlerle bana şaşkınlıkla bakarken konu hakkında tek bir yorumda bulunmadı. "Önce emin olmam gerek, bunu kışlaya geçince konuşuruz."

"Tamam."

Bu tarz konular hassas olduğundan anlatmam için üstelemedi. Görevle ilgili bilgileri üstlerimize ilettikten sonra kaldığımız kışlaya götürülmek üzere geldiğimiz helikopter ile yola çıktık. İki gün izinli olacaktık yani görev sonrası bol bol vaktim vardı.

"Umarım ben yanıliyorumdur..." diye mırıldandım çaresizlikle.

Yanılmıyorsam Bahadır'ın yaşayacağı hayal kırıklığını düşünmek canımı yakıyordu. Onun gözlerinin içine bakıp onun yetiştirdiği, iyi bir asker olsun diye eğitim verdiği kişiyi hain olarak işaret edecek olmak... O anda gözlerinde belireceğine emin olduğum hüzün... Boğazım düğüm düğüm oluverdi düşüncesiyle bile.

Kışlaya geri döndüğümüzde kimseyle konuşmadan lojmanların olduğu tarafa gitme planım vardı fakat tam önümde biten adamla bu planım askıya alındı.

"Konuşalım."

"Neyi?"

Günlerce bakmadığı gözlerime bakıyor, o gün susmayı seçtiği halde şimdi konuşmak için tutuşuyordu. Yalan söyleyemezdim, ona dair hislerimle ilgili ilk kez bu kadar açık olmuşken susmuş oluşu kırıcıydı. Kırılmıştım...

Hiç gitmeyeceğine inandırmış olması onun acımasızlığıydı. Ben yavaş yavaş varlığını benimserken susmuş oluşu onun hatasıydı. Şimdi konuşsak ne değişecekti?

"Biliyorsun neyi olduğunu." Gözlerimi devirerek cevap verdim. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

Tek kaşım havalandı. "Ne saçmalıyorsun?"

"Bütün dikkatini bana vermen için ne yapmam gerektiğini söyle!"

Nemrut herif, geçen gün susan o değilmiş gibi şimdi karşıma geçmiş böyle konuşarak feleğimi şaşırtmaya da utanmıyordu!

"İşine bak, *Kızıl* !"

Bir adımla onun yanından geçtim ve arkama bakmadan yürümeye başladım. ***Tüm dikkatimi ona vermem için ne yapması gerekiyormuş... Mesela onu kıskandığımı söylediğimde bir tepki vermesi!***

İçimden söylene söylene yürümeye devam ettim. O esnada kafamın içinde gerekli planı yapıyordum. Adımlarım bir anda aksi yönde ilerlemeye başladı. Aklıma gelen şeyle koğuşların olduğu tarafa yöneldim.

Yine erkek askerlerin koğuşuna girdiğim an beni gören şaşkınlıkla yüzüme bakakalıyordu. Burada askerlik görevini yapan erlerde kalıyordu. Acemiler beni gördükleri zaman yollarını değiştiriyordu. Sanırım burada dedikodular çabuk yayılıyordu. Geldiğim ilk gün ekibimin koğuşunu basıp, onlara demir ayaklı bir sandalye ile adeta gözdağı verdiğimi duymayan kalmamış gibi gözüküyordu.

Koğuşun kapısını yine hışımla açtığımda aynı hızla gidip arkasındaki duvara çarptı. İçeride bulunanlar irkilerek bana döndüler. Gördükleri kişi hareketimden daha çok irkiltti hepsini.

"Ulan hanginiz bir halt yedi?" diye sordu çaresizlik ile koğuş sorumlusu Kıdemli Üsteğmen Fırat.

"Ben yemedim..."

"Şimdi tuvaletten geldim lan ben..."

Kendi aralarında yeterince konuştuklarını düşündüğümünden boğazımı temizleyip her birini susturdum. Her biri hazır ol pozisyonunda durdular.

"Asker, rahat." Ne diyeceğimi merakla bekliyorlardı. Burada ne işimin olduğunu sorguluyorlardı. "Başçavuş Vural nerede?"

Hep bir ağızdan bir anda Vural'a seslenmeye başladılar. Vural orada değildi, bunu zaten biliyordum.

"Hemen Vural'ı bulun ve odama gönderin, çok mühim olduğunu belirtin, önemli bir terörle mücadele görevi hakkında..."

Özellikle şüphelendiğim kişiye dönüp bakmadım. Son ana kadar onun merakını diri tutmaktı niyetim. Nasılsa öğrenebilmek için ayağıma kadar gelecekti.

Oradan ayrılıp odanın yolunu tuttum. Yolda Nur'u arayıp derhâl gelmesi gerektiğini söylemeyi ihmal etmedim. Durumu danışmam gereken biri daha vardı. Bu konuda onun fikrine çok ihtiyacım vardı. Bildiğim her şeyi ondan öğrenmiştim, o benim akıl hocamdı. Yol üstünde de odası vardı, kendi odama geçmeden önce onun kapısını tıklattım.

"Gel."

Beklediğim komutu alır almaz kapısını araladım. Beni gördüğü an usulca doğruldu. Şaşkınlıkla odasındaki varlığını sorgularcasına bana bakıyordu.

"Merhaba, komutanım. Müsait misiniz?"

"Bu resmiyete gerek yok, Beyza. Geç otur lütfen, elbette müsaidim."

Yorum yapmadan usulca oturdum. Bir süre konuyu nasıl açacağımı düşünmem gerekti. Ona tüm detayları söyleyemezdim nihayetinde.

"Ne içersin?"

"Bir şey istemiyorum, komutanım..."

"Beyza..." Gözlerinde yalvaran bir ifade peyda oldu. İyi bilirdim bu ifadeyi. Kaç insana böylesine çaresizce baktığımı sayamazdım. "Rica ediyorum böyle yapma. Görev için teşkilattan ayrılırken kısa bir süre içinde döneceğimi sanıyordum..."

Bakışlarım hışımla çarptı bu sefer gözlerine. İçimde kırgın bir yan vardı. Ne olursa olsun onun da diğerleriyle bir kefedede durmasını istemezdim. Sırtımda bıçağı olanlardan biri olmasını hiç istemezdim. Beni ardında bırakmış herkesi bu kefeye koyardım ama bu sefer farklıydı. Tulgar Bora, beni ardında bırakarak kendisi kendisini bu kefeye koymuştu. Sırtımda ona ait olan bıçak belki saplı değildi ama biliyordum her an saplayabileceğini. Şu yarım aklımla bir daha ona kanmazdım. Bir zamanlar ona nasıl bakıyorsam şimdi aynen öyle bana bakıyor olsa bile kanmazdım...

"Yurtdışında uzun bir süre kalmam gerektiğinde seninle iletişime geçebilmeyi çok istedim ama yapamazdım, güvenlik sebebiyle mümkün

değildi. Baş Kıdemli İstihbaratçısının ne demek istediğini çok iyi biliyorsun."

Yorum yapmak, bu konu hakkında konuşmak asla istemiyordum ama **söyleyecek sözü olana cehennemdi susmak.**

"Ne olursa olsun ben sana veda ederdim." Sözlerimle öylece kalakaldı. Bir anda konuyu konuşmamı beklemiyordu ama o mührü kendisi çözmüştü ve sözlerimin hiç hoşuna gitmeyeceğine emindim. "Bana bildiğim her şeyi sen öğrettin ama öğretmeyi unuttuğun tek bir şey kaldı."

"Beyza..." Ne diyeceğimi anladığını gözlerinde gördüm.

"İnsanlar nasıl arkanda bırakılır işte bunu öğretmedin. Büyük kayıp doğrusu, ben sürekli arkada bırakılan olmaktan sıkıldım oysaki." Sırıtiyordum. Dudaklarıma yayılan o sırıtışta acımtırak bir tat vardı insanın damağında keyifsizlik yaratan.

"Böyle düşündüğünü bilmiyordum, beni de mi o yere koydun Beyza?"

Bakışlarım tam arkasındaki camdan dışarıya kaydı. Nefesim inat edip dökülmüyordu dudaklarımdan. **Ben beni yakanlara küsmem gerektiğini ne zaman öğrenecektim?**

"Sen kendine orayı layık gördün, ben bir şey yapmadım Tulgar." Tüm sohbet ikimize de zehroldu. Acılarımın mesken tuttuğu bu izbe düşüncelerden kurtulmak için bir an önce konuyu değiştirmem gerekiyordu. "Yıllar geçti üstünden, ben bir daha haddim olmayan hiçbir şey beklemedim kimseden. Merak etme, hiçbir üzüntü ilk günkü gibi kalmıyor."

"O gün duygularına karşılık veremezdin Beyza, o gün gideceğimi bile bile kalbini kırmak pahasına sana umut veremezdin..."

"Sende hayal kırıklığı bırakmayı tercih ettin, anlıyorum ama artık bir önemi yok." Kafasına sıksam böyle bir etki yaratmayacağından adım kadar emindim. Hayretle bakakaldı suratıma.

"Özür dilerim, Beyza." Bu gecikmiş özrün nazarımda pek kıymeti yoktu. "Seni onun kollarına iten zaten benim aptallığımdı..."

Mırıldandığını duymadığımı zannediyordu ama duydum. Üstüne yapacak yorumum yoktu. Herkesin farkında olduğı ama benim inatla reddettiğim bir gerçektir sonuçta. Şimdi yalanlamanın bir anlamı yoktu çünkü ne hissettiğimi gizlemek istediğim o değildi.

"Ben farklı bir konuyu danışmak için geldim aslında. Çok detay veremem ama bir görevim var, şüpheli bir çalışan..."

"Ekipte köstebek mi var?" Aramızdaki o yapışkan his dağıldığı için mutlu, ben leb demeden leblebiyi anladığı içinse şaşkındım.

"Detay veremem..." diyerek geçiştirdim. "Her neyse, şüphelendiğim birisi var. Onu yemlemeyi düşünüyorum, bu konu hakkında bana fikir verebilir misin diye sormaya gelmiştim aslında."

Konu bizden uzaklaşıp asıl meselemize geldiğinde ikimizde gözle görülür derecede rahatladık. Ben içimde kalmayan her şey adına çok mutluydum, Tulgar Bora ise zamanında sustuğı her şeye pişman. Artık yapılacak bir şey yoktu, o tren kaçmıştı. Gönlüm bu sefer daha beterini tutulmuştu...

Bana uygulayabileceğim birkaç fikir veren Tulgar Bora'ya teşekkür edip yanından ayrıldım. Odama gittiğimde ayakta kaç dakikadır dikildiğini bilmediğim bir Vural bulmayı beklemiyordum. Onu çağırdığımı tamamen unutmuşum.

"Kusura bakma, Vural Başçavuş. Binbaşı Tulgar Bora ile olan görüşmem tahminimden uzun sürdü." Ben otururken hâlâ ayakta dikildiğini gördüğümden elimle tekli koltuğı işaret ettim. "Otur lütfen, ayakta kalma."

"Emredersiniz, komutanım."

Çekincesini anlayabiliyordum. Onu neden çağırdığımı bilmemek korkusunu perçinliyordu ama zaten anlatacaktım.

"Sen eğitim sırasında, düşmanın eline düşmen halinde konuşmamayı sonuna kadar başaran nadir askerlerden birisin."

"Estağfurullah, komutanım."

"Gereksiz mütevazılık sevmem, Vural!" dediğim an oturduğu yerde bir anda dikleşti. "Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

"Emredin, komutanım."

"Sana birine söylemen için gerçek olmayan bir şey söyleyeceğim. Konu hakkında kimseye tek kelime etmeyecek ve sadece dediğimi yerine getireceksin. İşin başını sonunu merak etmeyeceksin ve öğrenmeye çalışmayacaksın, anlaşıldı mı?"

"Emredersiniz, komutanım."

"Bu çok önemli, hayat memet meselesi. Söylemeni istediğim kişi dışında bir kişiye bile öttüğünü duyarsam..." Sustuğum an korkuyla bakışlarını bana çevirdi. "O zaman seni bir de ben öttürürüm, anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı, komutanım."

"Yüksek gizlilik derecesindeki bu görev sana emanettir, asker. Gazan mübarek olsun!"

Ona söylemesi gerekeni harfi harfine ezberlettikten sonra gönderdim. Sıra beklemekteydi. Bekleyecek ve görecektim...

Nur

Beyza'nın aciliyetle gelmemi istemesinden kısa bir süre sonra arabamı kışlanın açık otoparkına park ediyordum. Neden çağırdığını tahmin etmek zor değildi. **Köstebeği bulmuştu!**

Arabadan inip hızlı olmaya özen göstererek taşlı yolda yürümeye başladım. Heyecanım görmezden gelebileceğim kadar düşük değildi. Sonunda o haini

yakalamış olmak mutluluk vericiydi. Sırf onun varlığı bilinmesin diye görevlere devam etmişti koca bir ekip. Sırf biz varlığını bildiğimizi fark ettirmemek için normalde ekiple bile paylaşılan bilgileri saklamak zorunda kalmıştık.

Her operasyon öncesi ekiple yapılan toplantılarda mühim detayları gizlemek için nasıl uğraşmıştık ama artık bu durum değişecekti. Bir tane hain yüzünden zan altında kalmış herkes aklanacak ve asıl suçlu yakalanacaktı. Tutuşuyordum adeta bu an için.

"Hangi rüzgâr attı seni buraya, cici kız?"

Arkamdan gizlice yaklaştığını sanan avanak Merih, konuştuğu an karın boşluğuna isabet eden yumruğumla adeta tılandı. Hayretle ve biraz da hayal kırıklığıyla gözlerime baktı. Yine son anda burnumu dolduran kokusu sayesinde ölümcül bir yaradan kurtulmuştu aslında. Yoksa aynı şeyi yapan şüpheli biri olsa alacağı hasar çok daha büyük olurdu.

"Oğlum sen beynelmilel bir beyinsiz misin?" Hâlâ nefes alamadığı için cevap veremedi. "Boynunu sıyıran bıçağım mı seni böyle aptal cesaretiyle kuşatan? Tehlikeliyim diyorum, yar ben belanın ta kendisiyim diyorum bana niye arkadan sessizce yaklaşıyorsun e be akılsız?"

"Mabadı aile kabristanındaki ecdadım bile inledi, ne yapıyorsun be kızım?"

"Olum arkamdan arkamdan yaklaşmasana!"

"Torosların en el değmemiş akrabam bile senden nasibini aldı artık..."

"Toroslar ne alaka?" Onca şey varken buna takıldığıma inanamıyordum gerçekten.

"Anne tarafı Mersinli."

Bizim neden hiç normal bir muhabbetimizin olmayışını sorguladığım ilk an buydu. Bu adamla yan yana geldiğimiz an normalden daha bozuk bir ağza sahip oluyordum. Bunda onun payının yadsınamaz olduğunu düşünüyordum.

"Ne istiyordun?"

"Görünce bir selam vereyim dedim," diyerek duraksadı ve olduğumuz duruma bakıp sırttı. "Aldım boyumun ölçüsünü. Aklımın cidarlarına bile kaydın, vicdansız."

"Kusura bakmıyorsundur umarım." Göz kırptığı an derin bir nefes aldı.

"Ne kusuru, estağfurullah. Hep hayalimdi garabetimi belleyecek bir hatun."

Hayretle ona bakakaldım. Ne dediğinin farkında olup olmadığından emin olmak istedim. Bu kadar şuursuz bir şekilde kurduğu cümlelerin anlamından haberi var mıydı yani?

"Rüyalarını süslediğimi biliyordum ama hiç hayallerinden bahsetmemiştin, yakışıklı." Alaya vurmak benim en iyi bildiğim şeydi. "Demek sert hatunlardan hoşlanıyorsun..."

"Lan, lan... LAN!" Uyuyan güzel uyanıyordu sanırım. "Öyle bir şey demek istemedim!"

"Ne demek istedin tam olarak, yiğidim?" derken ona doğru bir adım attım. Korkuyla gözlerime bakakaldı.

"Senin benim garabetimi bellediğini..."

"Ve garabetini belleyen bir hatunun hep hayalini kurduğunu." İşte sıkıştırmıştım onu.

"O mecazdı..."

Sırttım. Çırası tutuşmuştu ama tek çare inkârdı. O da herkesin yaptığını yaparak inkârı seçiyordu ama bilmediği bir şey vardı o da benim lafı dolandırmayı hiç sevmediğimdi.

"Benim nazarımda adam dediğin hislerinin arkasında durana denebilir, aslanım. Ya kendinden ya da ne hissettiğinden emin olmadan mecaz yapma sen bir daha, olur mu?"

Her zamanki gibi yanağından bir makas aldım ve arkamı dönüp yoluma devam ettim. Şimdi oturup düşünsün ve bir karara varsın. Aşkın tek enayisi ben değildim ya, bir de peşinden mi koşacaktım?

Albay Cemil'e gerekli bilgilendirmeyi yaptıktan sonra odasından çıktım. Kimseyi töhmet altında bırakmamak için ona bile şüphelendiğim kişinin ismini söylemedim. Yakalayacağıma olan inancım artık çok daha güçlüydü.

Bu süreçte başıma bir iş gelmesi durumunda tüm bilgileri Nur ile ortak olarak kullandığım bulut dosyasına yüklemiştim. Yem görevini yerine getirmesi için seçtiğim erden tutun da şüphelendiğim en ufak detaya kadar her şeyi detaylıca açıklamıştım. Yine de tam emin olmadan kimseyi zan altında bırakmak istemiyordum. Nasılsa bana bir şey olsa bile Nur vardı, görevi o tamamlardı.

Köstebek bir aksilik çıkmaz ise bu hafta kısıvrak yakalanacaktı. Bu yüzden görev süremle ilgili de Albay Cemil ile gerekli konuşmayı yapmıştım. Görevin bir parçası olarak az sonra içtima sırasında söyleyeceklerimi de detaylıca düşünmüştüm. Her şey tıkır tıkır işliyordu. Üst üste gelen başarısızlıktan sonra bu bünyeme ilaç gibi gelmişti.

İçtima yerine vardığımda, tüm ekibin orada olduğunu gördüm. Bahadır Sorgun, tam karşılarında duruyordu. Her gün içtima için benim gelmemi bekliyor olması içimde bir yanı çocuklar gibi sevindirse de aklıma karşımda susuşu geldiğinde boğazımda kalıyordu o sevinç.

Neden sustun Bahadır?

"Günaydın, Yüzbaşı Sorgun." Hışımla bana döndü ama konuşmasına fırsat vermedim. "Günaydın, asker."

"Sağ ol!"

"Rahat, size vermem gereken güzel bir haber var."

Bahadır dahil hepsi merakla bana döndüler. Beraber çalıştığımız Bahadır'a dahi söylemediğim son olaylar sebebiyle elbette şimdi söyleyeceğim sözler onu çok şaşırtacaktı. Duyacaklarına vereceği tepkiyi çok merak ediyordum.

"Bir hafta sonra eski düzeninize geri dönebileceksiniz..."

"Ne?" Sözümü hışımla böldü Bahadır ama onu umursamadan devam ettim.

"Son görevimi de tamamladım ve çok elit teşkilatıma geri dönüyorum!"
Yine Bahadır'ın zamanında beni sinirlendirmek için seçtiği sözü ona karşı kullanabileceğim bir silaha dönüştürmüştüm.

"Beyza..." Dişlerinin arasından adeta bir yılan gibi tısladı ama hâlâ onu umursamıyordum.

"Hepinize görev hayatınızda başarılar dilerim."

"Sağ ol!"

Bahadır Sorgun artık çileden çıkmak üzereydi bunu gözlerindeki delilikten net görebiliyordum. Kendini zor tutuyordu. "Talim alanına geç, asker!"

"Önce parkur var, Yüzbaşı Sorgun!" diyerek ona hatırlatmada bulundum.

"Sözümü ikilemem mi gerekiyor, Gökbörü?" Öyle bir gürlledi ki en şiddetli şimşek yanında cızırtı gibi kalırdı. Onun öfkesini gören askerler düzenli bir şekilde tek kelime etmeden talim alanına yöneldiğinde tek kaşımı kaldırıp, umarsızca suratına baktım.

"Bugün iyi misiniz, Yüzbaşım?"

"Çok iyiyim, zevkten dört köşeyim, dört köşeyim ki dört köşemden belleyebilesin beni, *Baş Belası!*" Başını iki yana sallayıp sabır çekmeye başladı. "Ne demek oluyor bu?"

"Dört köşenden bellenişsin demek oluyor sanırım." Yalancı bir tereddütle duraksayıp ona baktım.

"Hasbin Allah... HASBİN ALLAH!" Bu hali hep hoşuma gidecekti.
"Nereye gidiyorsun, Beyza?"

"Çok elit teşkilatıma."

"Allah'ım sen bana sabır ver, ver yoksa ben kendi kendimi... Tövbe tövbe!"
Eliyle yüzünü sıvazladıktan sonra yeniden bana döndü. "Neden?"

"Görevim bitti, Yüzbaşı Sorgun."

"Sorgun'un geçmişini sikeyim..." Hayretle ona bakakaldım. "Sorgun deyip durma bana!"

"Niye, adın değil mi?"

"Adım. Adım, maalesef adım. Adımı..."

"Yeter be artık, sabah sabah senin fantezine şahit olmak zorunda mıyım ben?"

"Beyza... Beyza... Beyza..." Arkasını döndü. Onu sinir etmeyi başarmış olmaktan memnun bir şekilde delirmesini seyrettim. Hiç üzülmedim.

"Adımı mı ezberliyorsun?"

"Gönlünde biri mi var?" Bir anda sorduğu soru ile şaşkınlıkla ona bakakaldım. İşte bunu demesini beklemiyordum. "Bekleyenin mi var? Neden geri dönmek istiyorsun, *Bal Bela*?"

"Senden kaçıyorum."

• Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.

İNSTAGRAM: dilandilanwrites (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayınnnn.)

DREAME: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

Yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayın, öptüm xoxo

XIII Sinsi Şeytan

SINIR: 180 OY / 300 YORUM

BEENNM GELLDDİİMMMM

Arka arkaya bölüm gelme serimizin sonuna geldik , sonraki bölüm taşınma işinden fırsat buldukça yazıp tamamlamamdan sonra gelecek. Bu hafta taşınıyorum inşallah, annem İzmir'den geliyor yardıma.

Taşınma işim tamamlansın, ilk fırsatta bölümle geleceğim canlar.

Gecenin Sessizliği Final Part 2 bitmek üzere. Dönüşüm efsane olacak kısaca djdjdsjjs

Keyifli okumalar diliyorum 😊

ÖPTÜM XOXO

ON ÜÇ | Sinsi Şeytan

Hande Yener – Armağan

Sözlerim onu can evinden vurdu. Karşımda koskoca adam darmadağın oldu. Akli karıştı. Sanki zehirdi sözlerim de zehir yutmuş gibi bakıyordu gözlerimin içine. Üst üste gelen itiraf silsilesi dengesini şaşırtmışa benziyordu. Benim bu kadar açık seçik konuşacağıma inancı yok gibiydi.

"Yarım aklımı da başımdan almaksa niyetin durma, devam et."

Benden aldıklarını bir bilse şu sözü etmeye utanırdı ama bilmiyordu işte. Bilmesin diye çevirdiğim onca işten sonra da pek tabi normaldi. Bilmesindi zaten, bir kelimesine hasret bırakmıştı beni. Susacaksa, öyle duracaksa bilmesindi zaten bir anlamı yoktu. Evimi küle çevirip seyredecekse dursundu öylece, beni nasıl köze çevirdiğine baksındı.

"Kurtuluyorsun işte benden, en başından beri dileğin bu değil miydi?" Yutkunmak meğer ne zor eylemiş öyle. Bu sözleri edipte hâlâ karşısında dimdik durabilmem mucizeydi. İçimde koca bir şehir çöküyordu, ben karşısında dağ kadar sarsılmaz görünmek için kendi etimi dişlerimin arasında sıkıyordum.

"Değildi, böyle bir dileğim hiç olmadı Beyza."

Onun dudaklarından dökülen ismimin üstümdeki etkisini açıklayabilecek herhangi bir yazılı kanun, kural yoktu. Adeta ismim onun dudaklarından farklı bir frekansta dökülüyordu. Beni efsunluyordu, beni benden alıyordu ve gıkım dahi çıkmıyordu.

"Hareketlerin hiç öyle demiyordu, Sorgun."

"Sorgun diyen dilini yerim, *Bal Bela* . Beni yeterince delirttin artık dur Allah aşkına!"

Avaz avaz çılgınlıklarla kaçmak istediğim adamı tam karşımda bulmanın afallaması ile ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Bu kadar açık sözlü olduğu anlarda kuruttuğu iflahımı anlamasın istedim ama görüyordu, öyle bir bakıyordu ki sanki kafamın arkasını görüyordu. Saydam mıydım ben, nasıl bu kadar iyi görebilirdi içimi? Her şeyimi bildiğini, gördüğünü biliyor olmak insanın kursağına bir yumru gibi oturuyordu. Farkındalık beni kendi kendime ateşe verecekti artık. O kadar yoğun hisler tarafından sarmalanmışım ki boğuluyordum, medet diye çılgılık atacak o son noktadaydım.

"Hoş!" Ne söylediğimi anladığımda kendime inanamadım. Karşısında bu kadar aptal birine dönüştüğüm zamanlar kafama sıkasım geliyordu. Beni çevirdiği bu aptaldan nefret ediyordum. Beni gafil avlamıştı. Kendine inandırmıştı. Ona inandığım için dünyayı yakasım vardı.

Beni terk eden öz annemin karşısında küçücük bir çocukken bile bu kadar çaresiz kalmamıştım. Onun olduğu terazide hep yanlış seçmem de bu yüzdendi. Sanki hep onun karşısındaki aptal kadın olmayı ummuşum gibiydi. Her hamlemi tahmin edebilmesinden yılmıştım. Hamleleriniz bilinirken o taşı oynayamıyordunuz, öylece bakıyordunuz satranç tahtasına. Benimki de tam o hesaptı işte.

"Köpek miyim ulan ben?" Bir an kakhaha atacağım sandım ama kendimi tuttum. Yine de dudaklarımda peyda olan o hain tebessüme mâni olamadım. "Sen böyle güleceksen kapında köpeğin de olurum, *Bal Bela* ."

Yine oynuyordu ayarlarımla. Yapıyordu işte büyüsünü. O her karşımda dikildiğinde çocukluğumda unuttuğum güven duygusu tarafından sarmalanıyordum. Her zor anımda yanımda olacağına olan inancım beni savunmasız bırakıyordu. Bu duygular tekinsizdi ve benim sonum olacaktı.

Ben ona yenilmeye hep meyilli olacaktım...

"Düşmem artık tuzaklarına..." *Çoktan düşmemişim gibi.*

"Ulan şaşırdım!" Bir anda celallenip patlamasını beklemiyordum. Oysa sakinleştiğini sanmıştım. "Ecdadımın üstüne apartman diktin, içimi oyduñ be içimi..."

"Ben dediğın hiçbir şeyi yapmadım!" *Ama o yapmıştı...*

"Yaptın ulan, savaşıma da zaferime de bayrağını diktin. Ne varsa bende hepsini sen ettin. Beni benden ettin, zalimsin kızım sen zalim!"

"Ondan mı sustun?" Demiştım ya, söyleyecek şeyi olana cehennemdir susmak. O anın hatırası bir silsile gibi zihnimde dönüp duruyordu. Bunu söylemesem ölürdüm!

"Yo," Rahatlığı karşısında bir *hah* nidası döküldü dudaklarımdan. Pişkin herif. "Duygularından emin olman için beklemek, o duygulardan emin olana kadar aklını bulandırmamak için uzak durdum."

"Ne?"

"O an öfkeliydin, söylediğin sözlerin sebebini buna bağlayacaktın ve sıyrılmaya çalışacaktın gerçeklerden eğer ben o an sana bir cevap verseydim. Sustum ve sen gerçek cevabı kovaladın, Beyza. Kalbindeki bilmeceyi çözmeni bekledim. Ben emindim, sen de emin ol istedim."

Mecalim, dermanım adeta hiçbir şeyim kalmadı. Karşısında kısıkırak tuzağa düşüverdim. Ben kendimi akıllı, kurnaz sayıyordum meğer en büyük saf benmişim. Adam adım adım planlamış, kafese girmemi beklemiş. Bense saf gibi kendi ayaklarımla girmiştim işte!

"Seni pislik..." Son anda kendime hâkim olamasam neredeyse üstüne atlayacaktım. "Bu kadar şeyi akıl edip sonra da kendine yarım akıllı mı diyorsun? Sinsi şeytan, sinsi şeytansın sen!"

Öfkelensin diye söylediğim sözlerle kahkaha atmasıyla benim olduğum yerde sinirden tepinmeme neden olacaktı neredeyse. Onu boğmamak ne kadar zormuş meğer hele de böylesine güzel gülerken. Ağzıyla götünün yerini değiştirmeme ramak kalmıştı ama o an bile gülümsemesine tutulmuştum!

"Mızrağım çok güzel, görmek ister misin?"

Alık alık suratına bakakaldım. Kastettiği şeyin şeytan mızrağı olduğunu zannedecek kadar masum olduğum gerçeği ile yüzleşmem birkaç saniyemi aldı. Allah'ın cezası herif yine bel altı vurmaya çalışıyordu.

"Kırdım ben o mızrağı ya hani, artık sağ eline kuvvet *Kızıl* ." Pis pis sıırtım. Madem pis oynayacaktık, oynayalım bakalım!

"Bana mahkûmsun sende biliyorsun."

"Git başkalarına salça ol, hiç çekemem ömrüm boyunca senin o gudubet suratını."

"Mızrağımı kırdığın için oldu tüm bunlar, kırmasaydın üzmezdi seni."

"Bahadır..." Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım.

"Söyle, *Bal Bela* ."

"Siktir git!" Sözlerimi söyledikten sonra gözlerimi açtığımda karşımda şaşkınlıktan kalakalmış bir adam buldum. "Ne oldu, seviyordun bunu dememi hani."

"Gözüme perde indi resmen. O perdenin kornişini bile belledin, *Bal Bela* ."

"Hak ettin!"

Bahadır ile konuşmamızın ardından başka işlerimin olduğunu belirterek oradan ayrıldım. Bahadır'ın öfkeden kudurması umurumda değildi. Bende susmuştum hatta en çok ben susmuştum ama yine de o gün sustuğu için bunun intikamı alacaktım ondan, işte o kadar! Bu savaştan bende sağ salim çıkamayacaktım belli ki.

Nur ile *Köstebek Peşinde Operasyonu* üzerine çalışmak için kışladan ayrıldık. İskender'in beni tek yakaladığı ve ardından Bahadır'ın imdadına koştuğu kafeden içeri girerken anılar zihnimi doldurdu. O gün yaşananları anımsadığımda dudaklarımda bir tebessüm belirdi. Delinin tekiydi ama bana iyi gelen bir yanı olduğunu inkâr edemezdim. Bunun yanında aldığım hasarları da yok sayamazdım elbette. Beni kahru perişan etmişti.

"Ne içersin?" Nur'un sorusuyla zihnimin hapsinden kurtuldum.

İki kahve söyleyip siparişimizi aldıktan sonra içerideki masalardan birine oturduk. Laptoplarımızı çıkarıp konunun üstüne hummalı bir şekilde çalışmaya başladık. Nur, kronolojik bir sıralama yapmıştı bile.

"Bahadır'ın o terörist puştı vurduğu günden başlayıp tüm operasyonları ve sızdırıldığına emin olduğumuz bilgileri şuraya not aldım. En sona senin Vural'a verdiğin yalan bilgiyi ekledim. Ondan haber var mı?"

Başımı olumlu anlamda salladım. "Evet, Vural koğuşa döndükten kısa bir süre sonra yanına gidip ne olduğunu sormuş zaten. Kimse şüphelenmemiş tabi ama biz biliyoruz o hainin bunu neden sorduğunu. Vural, dediğimi harfi harfine iletmiş köstebeğe. Yakında yalancı operasyona gideceğiz. Köstebeğe kazdığımız kuyuya düşecek."

"Korkak Bahadır'dan ne haber?" Konuyu bir anda buraya çekmesiyle başımı kaldırıp şaşkınlıkla ona baktım.

"Korkak Merih'ten ne haber?" Ateşe ateşle karşılık vermeyi çok iyi bilirdim.

"Onu cisim sayan yerçekimine sokayım!" Bir anda öfkeyle köpürmesi beni şaşkına çevirdi. "Korkak it! Önce diyor bana garabetimi belledin sonra diyor garabetimi belleyecek bir kadın hep hayalimdi ve en son ne dese beğenirsin?"

"Garabet ne demek?"

"Takıldığın noktaya bak," dedi sanki en tuhaf şey benim bunu sormammış gibi. "Mecaz yapıyormuş prenses, verdim ateşi tutuşsun beni göreceği ana kadar puşt!"

"Ben konu kapanır sanırken meğer senin içini dökesin varmış be deli kızım. Peki ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey, adam olan hislerinin arkasında durabilmeli. Duramıyorsa bu saatten sonra benim çoluk çocukla uğraşacak vaktim yok, Beyzoş."

"Helal olsun kardeşim, yürü ben arkandayım!" Tek kaşı havalanırken bana döndü. Tabi o dökmüştü içini, benim de dökmemi bekliyordu. "Bende en son verdim Bahadır'a ayarı ama aldım payımı da."

Son konuşmamızı kısaca özet geçtiğimde ağzı açık bir şekilde beni dinledi.

"Adam daha ne desin, sırf sende emin ol diye susmayı bile başarmış. Zor kadın seviyorlar ama sen imkânsız olmak yolundasın be yârim, acı artık şu adama."

"Yer ve gök birleşse anca bizden olur gibi. Öyle bir imkânsızlık pençesi."

"Bunu ona söylesen Bahadır yeri göğü birbirine sokar."

Birbirimize kısa bir an bakıp ardından kahkaha attık. İhtimal söz konusuydu. Hatta söz konusu Bahadır ise yapabileceklerinin bir sınırı olmadığını düşünüyordu insan. İsteddiği şey uğruna her şeyi deneyebilirdi.

"Kimileri daha ne hissettiğinden emin değil, yanar döner. Kimisi de böyle dümdüz işte."

"Akşam eskiden gittiğimiz o mekâna mı gitsek?" Heyecanla ona baktım. Biraz efkâr dağıtmaktan zarar gelmezdi.

"Ayliz'e sözüm var, hanım efendi en son yine kaymış Savcı Beyin mabadına, yediği naneleri anlatacak. Gidelim Ayliz de dağıtalım efkârımızı."

"Mabadına mı?" Hayretle arkadaşşıma baktım. "Nereden öğreniyorsun bu garip sözleri, arkadaşşımla mı konuşuyorum Bülent Ersoy'la mı?"

"Allah'ın cezası dilime dolandırdı, puşt!"

Birkaç saat daha çalıştıktan sonra Nur'u Ayliz'in yanına postaladım. Bugün kafamı dağıtmak arzusuyla yanıyordum. Çünkü gidiyordum, bu sefer gerçekten gidiyordum...

Köstebeği teslim ettikten sonra son görevimi de tamamlamış olacaktım. Sabah Albay Cemil ile de konuşmuştum. O sıra tabi üstümde Bahadır Sorgun'un vermediği cevabın öfkesi vardı, görev bittikten sonra teşkilata döneceğimi net bir dille belirtmiştim. Şimdi istesem de sözümü geri alamazdım. Hem görevim bittikten sonra ne yapacaktım ki? Buraya gelirken de biliyordum günü geldiğinde gideceğimi.

Yine de kursağıma dizilmiş sıra sıra yumruyu yutkunmak artık daha zordu. Gidecektim, hayatımın bir dönemi daha kapanacaktı. Burada geçirdiğim aylar... En son ne zaman kendimi bir yere bu kadar ait hissetmişim, hatırlamıyordum. Tanıştığım her yeni insan, hayatıma dokunanlar...

Ben canıma tak ettiğinden kaçarak gitmişim buradan teşkilata ama oraya yeniden döndüğümde anlamıştım. Ben orada olmayı çok istemişim. Ben orada olmak için benden geriye kalan her şeyimi vermişim ama Albay Cemil yüzünden gitmek zorunda kalmıştım.

Ne büyük gariplikti ki yine Albay Cemil sayesinde geri dönmüş ve aslında olmak istediğim yerin tam da burası olduğunu yeniden hatırlamıştım. Eziyet

gibiydi. Gideceğimi kendime anımsattığım an içimde bir yan sızlamıştı. Olmak istediğim yerden koşa koşa kaçmakta ömrüme yazdığım bir yeni ikilemdi...

Eşyalarımı eve bıraktıktan sonra üstümü değiştirip çıktım. Nur gelmese de ben gidecektim. Tek başıma dışarı çıktığım zaman başıma hep bir iş geldiğinden ilk başta tereddüt etsem de kafamın dikine gitmek en iyi bildiğim şey olduğundan düşünmemeyi tercih ettim. Çakıllı yolda yürürken arkamdan işittiğim sesle duraksayıp oraya döndüm.

"Nereye, Beyza Yüzbaşım?"

"Aferin, öğrenmişsin nihayet bize sessiz yaklaşılmayacağını." Nur'un ayar vermesinden sonra aksini de düşünemezdi insan. "Cehenneme gitsem bile gelecek gibisin, Merih Yüzbaşım."

"Asabım bozuk..."

"Nur mu bozdu?" Sorumla bakışlarını bana çevirip teslimiyet bayrağını sallamaya başladı. Nur gerçekten ateşi vermişe benziyordu. Karşımda kafa karışıklığıyla cayır cayır yanan bir adam vardı.

"Anlattı mı?" Çaresizliği birazcık üzölmeme sebep oldu ama yalnızca birazcık.

"Büyük eşeklik etmişsin."

"Ettim değil mi?"

Ya yaşittik ya da aramızda bir iki yaş farkı vardı. Hangimizin büyük olduğundan emin değildim ama onu bir kardeş gibi görmekten kendimi alıkoyamıyordum. Hiç kardeşim yoktu, malum sebeplerden ötürü. Hayatımda kardeşe en yakın kişiler Nur ve Ayliz'di. Pek anlamazdım kısacası ama yine de ona bakarken vicdanımda bir burulma hissediyordum. Yalnızlıkları benzer insanların hissedeceği türden.

"Kafa dağıtmaya gideceğim, gelmek ister misin?"

"Seni kurtların arasına tek gönderirsem yarın Sorgun'um da benim kafamı dağıtır. Geliyorum tabi!"

Kahkaha attım. Gerçekten inanılmaz birisiydi. Onu çözmek zordu ama onunla anlaşmak için özel bir çaba sarf etmeme gerek kalmıyordu. Diyordum ya erkek kardeşim gibiydi. Didişiyor olsak bile bir noktada onunla anlaşmayı hep başarıyorduk.

Benim arabamla gideceğimiz için pek memnun olan Merih, yol boyunca susmayarak ona gelmesini teklif ettiğim ana pişman olmamı da sağladı. Nur'dan daha çok konuşabilen bir insanın olabileceğini hayal dahi edemezdim. Gerçekten tencere kapak misaliydiler. Car car konuşup birbirlerinin ömrünü yerlerdi. Mükemmel ikili!

Mekândan içeri rahatça girdik. Köşede kalan bir masa tercih ettik. Zaten bangır bangır çalan bir müzik yoktu ama yine de burası daha iyi gelmişti ikimize de. İlk siparişlerimizi verip birbirimize döndük.

"Sizin derdiniz ne Sorgun'la? Hâlâ inkâr aşamasında mısınız?"

"Hayır, çok kıymetli Sorgun'un susmayı seçti bende görmezden gelmeyi."

"Ulan biz erkekler ne mal herifleriz ya. Kalıbımıza sokayım ben."

"Memnuniyetle yardımcı olurum."

Siparişlerimiz geldiğinde sohbetimiz kısa süreli durakladı. İkimizde karşımızda onlarca yıllık dostumuz varmış kadar rahat konuşuyorduk ve bunu tuhaf bile bulmuyorduk. Nasıl bu kadar rahat olduğumuzu sorgulamayı artık bırakmıştım. Derenin yatağını takip ediyordum, akıntıya karşı yüzmekten sonunda tükenmiştim.

"Bu İskender ne iş, takmış sana diye duydum."

"Sorma, bir o eksikti. Başımdaki bela birken iki oldu."

"Ver bana numarasını, iki gün bulanık sıçmasını sağlayayım."

Hayretle havalandı kaşlarım. Bazen onların küfür haznesi karşısında nutkum tutulurdu bu da o anlardan birisiydi işte.

Bir abi edasıyla, korumacı yaklaşımı benim için yeni bir şeydi. Bilmezdim ki böyle şeyleri. Çok uzun süre arkamı kollamak zorunda kalmıştım. Birinden rica bile etmeden buna gönüllü olmak istemesi çok kıymetliydi nazarımda.

"Küfür konusunda senle Bahadır çığır açmışsınız."

"Konu bu oldu mu çağ açar çağ kapatırız." İnanılmazlardı. Bir de bununla övünmeleri yok muydu? "Sorgun'um almış mı o itin boyunun ölçüsünü?"

"Sesi soluğu çıkmıyor son görüşmemizden beri. Belki de pes etmiştir."

"Gerçi benimki de soru, gözü döndü mü ölünün götündeki pamuğu bile alır o puşt!"

Gözlerimi devirdim. Asla bir sınırları yoktu gerçekten. Hobi olarak yapıyorlardı resmen bu işi. Meditasyon gibiydi adeta onlar için bu yüzden artık uyarma gereği bile duymuyordum. Nasılsa yakında gidecektim ve belki onların küfürlerine bile hasretlik çekecektim kim bilir?

"Yani ben sapık gibi görünmemek için lafı kıvırayım dedim ama Nur lafı kâğıt gibi büzüp bana soktu."

"Onu gördüğün an korkudan aklını kaybediyorsun, ondan bu kadar aptallaşman doğal. Tüm cesaretini toplamalısın." Çıkarımımda ne kadar yanıldığımı söylemesine gerek yoktu bakışları adeta ne demek istediğini anlatıyordu.

"Ondan korkmuyorum Beyza. Başta evet biraz ürküttüğü doğrudur ama şu anda hayır..." Ses tonu bir anda ciddileşti. "Bir gün baktığımda onu orada görememekten korktuğum kadar hiçbir şeyden korkmuyorum."

"Gideceğimizi biliyorsun, değil mi?" Teselli etme konusunda kendimi geliştirmem gerektiğini aklımın köşesine yazdım. Ama duymuş olmalıydı,

kışlada haberler çok hızlı yayılırdı. Ben gideceğimi alenen söylemiştim ve ben gidersem Nur'un da benimle geleceği herkesçe aşikârdı.

"Kal işte yanımızda, Sorgun'um pek paylaşımcı değildir ama ben onun aksine centilmen bir erkeğim. Benim Timimde yardımcı komutan olabilirsin."

Her sözü beni biraz daha şaşırtmayı başaracaktı sanırım. "Merih, ben senden rütbeli olabilirim..."

"Kaç yıldır askersin kızım, yaşın kaç senin, dünkü bebe nasıl benden üst rütbede olacak?"

Kahkahamı bastıramadım. Gerçekten o kadar küçük gösteriyor muydum ya?

"Yüzbaşı ya benim rütbem... Dünkü çocuk olamayacak kadar büyüğüm. Otuz beş yaşındayım."

Mavi gözleri kocaman açıldığında fazlasıyla korkutucu göründü gözüme. Renkli gözlü insanların öfkesi beni ekstra ürkütürdü. Misal Aylız, o yeşil koca gözlerini belertip kızdığında bazen altıma yapacak gibi olurdum.

"Eşek kadar olmuşsun kızım, evde kalmışsın. Hemen evlenin, ben daha amca olacağım!"

"Ulan sen amca olasın diye ben evlenmek zorunda mıyım? Aday bile yok!"

"Ya bir yürü git kızım, Sorgun'umla evleneceksiniz işte. Yeme beni şimdi."

"Şuursuz." Koluna bir tane geçirdikten sonra bardağıma uzandım. Büyük bir yudum aldıktan sonra masaya geri koydum.

Sohbetimiz zaman geçtikçe iyiden iyiye koyulaştı. Merih, durması gerektiği noktayı bildiğinden olsa gerek bir yerden sonra içmeyi bıraktı ama benim akıtacak fazla zehrim vardı anlaşılan ben kendimi adeta durduramamıştım. Bir noktadan sonra dilim bile dolanmaya başladı.

"Beyza, sen beni öldürtecek misin? Dur dedim sana değil mi?"

"Bırak içeyim, ayda yılda bir yapıyorum zaten..." Ben tam olarak söyleyemesem de Merih anlamış gibi baktı gözlerime.

"Sorgun benim gözyaşlarımı bile sikecek, ulan yaktın çıramı Beyza!"

Masanın üstünde duran koluma başımı yaslayıp sırttım. Onun adını duyunca aptal aptal sırtır olduğuma göre kıvama gelmişim demekti. Zihnim bulanıktı ama tamamen yitik değildi. Çakır keyiftim diyebilirdik ya da biraz daha fazlası.

"Güzel beller, ağız dolusu böyle, bazen öfkeden köpükler saçıyor kuduz köpek!" Sözlerimin ardından kıkırdadım. "Beni batıran fırtınanın ta kendisi."

Ona beni batıranın fırtına olduğunu söylediğim an zihnimde canlandığında şapşal şapşal sırttım. Fırtınanın o olduğunu da söyleseydim keşke yine susup kalsaydı karşımda.

Merih'in tüm engelleme çabalarına rağmen bir iki bardak daha götürmeyi başarmıştım. Daha devam edecek kıvamdaydım ta ki karşıma oturan adamı görene kadar. Başımı kaldırıp bulanık bir ifadeyle yüzüne baktım. Görüşüm çok net sayılmazdı ama zifiri karanlık bile olsa onu tanırdım. Maalesef ki tanırdım. İnsan kalbini kaptırdığı insanı görünce nasıl tanımazdı ki?

"Bu halin ne, *Bal Bela* ?"

"Bu seni hiç alakadar etmez!"

Merih'in arka fonda kıkırtısı işitildi. "Kurtlar Vadisi bile izlemiş, ruh hastası."

"Hadi gidelim..." Beni kolumdan tutup masadan nazikçe kaldırmak istedi.

Denemekle kaldı. Hiç öyle bir planım yoktu. Biraz sarhoş olabilirdim ama hâlâ ona karşı koyabilecek kıvamdaydım.

"Sen git, ben daha dans edeceğim."

Onun elinden kurtulur kurtulmaz ayaklandım ve seri adımlarla insanların çok yüksek sesli olmayan müzikle dans ettiği pistin yolunu tuttum. Adımlarım birbirine dolansa da hızlıydım ama elbette bana yetişmeyi başardı.

Belimden tuttuğu an yerinde olmayan aklımı dahi başımdan almayı başardı. Beni çekip kendi bedenine yasladığında kokusuyla afalladım. Bazı insanların çok güçlü bir koku hafızası olurdu, bende o insanlardan biriydim. Bahadır'ın kokusu açık ara herkesten ayrılıyordu nezdimde. Burnumu doldurduğu an zihnimde onun adı canlanıyordu. Bunun sebebinin herkesçe malum olduğunu düşünüyordum.

"Seni evine götürmeden yakandan düşmeyeceğim, *Bal Bela* ."

"Dans etmeden şuradan şuraya gitmeyeceğim, Allah'ın cezası herif!"

Sırıtişı sarhoş ediciydi. Ki buna pek ihtiyacım yoktu ama o sıırıtişta tutuklu kalmıştım. Görevde olduğumuz esnada yine bunun gibi bir pistte dans ettiğimiz anlar aklıma gelince ürperdim. Bu adam yüzünden bende dengenin esamesi bile kalmamıştı.

Nasıl beni bu kadar savunmasız bırakmasına izin verebilirdim? Başımı göğsüne yaslasam tüm dertlerim biterdi ama ben inatla kaçmaya çalışıyordum. Ne aptaldım, sadece kötüye odaklanıp yaşanma ihtimali olan onca güzelliğe gözlerimi kapıyordum.

Homurdandığını duyduğumda ona döndüm. "Sen sustun diye oldu Sorgun, şikâyet etme hakkın yok *Kızıl* !"

"Sen konuşsun isterken susan Sorgun'un cibilliyetini sikeyim ama gidelim artık!" Bir kendine etmemişti o muntazam yaratıcı küfürlerini ama onu da es geçmemişti. Kendini de bellemişti.

"Küfretmenden nefret ediyorum ama bazen..." Duraksadım. Ağzımdan çıkanları filtreleyemediğimi hatırlayabildiğime şükrettim. Kapalı tutmadığım her an benim aleyhime yazılacaktı, Bahadır'ın eline koz veremezdim.

"Bazen?"

"Öyle işte." Diyerek onu geçiştirmeye çalıştım.

Gözünün içine baktım. Oraya yansıyan kendi ifademi yakaladığımda hayretle duraksadım. O umut dolu, saf bakış benim miydi gerçekten? Küçük bir çocuğun elma şekerine baktığı gibi bakıyormuşum. Adeta yalvaran gözlerle bakıyormuşum meğer beni görsün diye sonra da diyorum ki beni nasıl can evimden vurur? Vursun diye uğraşan benmişim. Ona böyle bakarak... Allah'ta beni kahretmesin, ben ona hep böyle mi bakmıştım? Kalbimi ellerine en başında mı teslim etmiştim? Elbette okurdu kitap gibi beni. Aksi nasıl mümkün olsundu ki?

Canım yandı, farkındalığın ıstırapı tarafından sarmalandım. Ona öyle baktığımı bilmek ruhuma kesikler attı. Böylesine sevgiye muhtaç, ona hasret bırakandan bir kez daha nefret ettim. Annemi tam anlamıyla asla affetmeyecektim, yapamazdım ki. Beni sevginin kırıntısına bile tamahkâr bırakandı o, ona da anneliğine de yazıklar olsundu!

"Bana öyle bakma, Beyza..." Nefes nefeseydi. Onu heyecanlandıran tek şey bu bakışım mıydı? Bu muhtaç, kırgın kadına baktığında ona acımıyor muydu?

"Ben sana hep böyle mi baktım?"

"Nasıl?"

"Böyle işte... Bu kadar çıplak mıydım karşında, tüm gardlarımı düşürmüş müydüm? Surlarımda ne ara bir oyuk açtın?" Ona gardını düşürmemesi için akıl veren ben, ilk gün gardımı indirmişim meğer. Asıl savunmasız olan benmişim...

"Beyza..." İçim acıya acıya gözlerimi kaçırdım. Konu sevilmekse pes etmiş bir annenin kızı olarak daima kaçacaktım çünkü en az annem kadar korkaktım! "Ben surlarında bir oyuk açmadım. Fethetmeye geldiğimde sen teslim oldun."

Gözlerimi yumduğumda bir damla gözyaşı sol yanağımdan aşağı kaymaya başladı. Her şeyin farkındaydı, her şeyin. Ben kalbimi onun avuçlarına bırakmışım, o da benim emanetime sahip çıkmaya çabalıyordu.

"Bana hiç duvar örmedin, *Bal Bela* . Benim aksime..." Başparmağının ucuyla gözyaşımı sildi. "Benim duvarlarıma çarpa çarpa canı yanan sendin..."

Nasıl, nasıl olabilirdi? Kaçmaya çalışan, hep giden ben değil miydim? Elbette onun duvarlarına çarpa çarpa nasır tutmuştu bir yanım, asıl Bahadır'ı tanıdığımda da nutkum tutulmuştu. Ama kaçan o muymuş?

"Ev sahibi kaçsa bile çok iyi misafir etti beni gönül nârında."

Bakışları gözlerimdeydi fakat aralık dudaklarımdan sık sık nefes aldığımı fark ettiğine bir anlığına kaydı. Dudaklarım onun bakışları altında yanmaya başladığında öylece çehresine bakakaldım. Zorlukla çektiği gözleri yeniden gözlerimi buldu. İçinde parıldayan duyguyu görmemek imkânsızdı. Kavurucu bir arzuyla yanıyordu, ben gibi...

"Ne yapmak istiyorsun, Bahadır?"

Yutkundu. Yutkunduğu sırada Âdem elması önce yukarı sonra aşağı hareket etti. Cayır cayır yanan arzusu gözlerine bir parıltı ile ulaşıp onu ele verdi. Ne istediğini anladığımda boğazım kupkuru kesildi. Sevmeyi kendime yasaklamışım çünkü sevdiğim herkes bana bunun bedelini ödetmişti ama fark ediyordum ki onun ödeteceği bedele bile razıydım.

"Seni evine götürmek istiyorum." O kadar zorlandı ki konuşmakta, söylediği yalan buharlaşıp havaya karıştı ve aramızda asılı kaldı.

"Yalancı..." dedim arsız bir şekilde gülümserken. "Yapsana aklından geçeni."

Bunu ayık kafayla ölsem bile söyleyemezdim ama kanıma karışan alkolün verdiği cesaretle ne de kolay dökülmüştü dilimden. Yapsın diye yana yakıla yalvaran yanıma da görmezden gelmek olmazdı şimdi.

"Tutuşturmak mı beni niyetin?"

"Hep bunu istemedin mi?" Bakışları karardı anında sözlerimle. "şimdi neden öpmüyorsun beni, *Yüzbaşı* ?"

Yaslı olduğum bedeni kaskatı kesildi açık sözlerimle. Bir süre nefes bile alamadı. Dümdüz bir şekilde gözlerime bakıyor, gözünü dahi kırpmıyordu. Aynı şekilde kararlıkla gözlerine bakıyordum. Nasıl kaçacağını, nasıl saklanacağını bilmek istiyordum. Ben kaçmaktan yorulmuştum, yakalanmak istiyordum. Beni yakalasın istiyordum!

"Beyza, eğer o eşiği geçmeme izin verirsen feriştahı gelse beni tutamaz!"

"Tutmasınlar ya işte ne güzel..." Sarhoş bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. Bu pervasız hal ne güzelmış. Çok düşünmek insanın zihninin duvarlarıydı, o duvarların ardına düşünerek tıkıyorduk kendimizi.

"Sarhoş falan demeyeceğim öpeceğim seni burada o olacak!" Derken bunu yapmak için delirdiğini gördüm. Gözbebeğinin içinde deli bir ateş yanıyordu. Beni de yaksın! "Kışkırtma beni."

şuh kahkaham arka fondaki müziğin içinde kayboldu. Umurumda değildi, bugün onu tutuşturacaktım işte o kadar. Bir daha bu kadar cesur olamayacağım göz önüne alındığında çok makul bir istekti sanırım benimki.

"Sen buna kışkırtmak mı diyorsun?"

"Ya ne?"

"Kışkırtmak böyle olur..."

Ağır çekimle devam eden bir film sahnesi gibiydi. Elimi uzatıp nazikçe ensesine yerleştirirken bir yandan da parmak uçlarımda yükseliyordum. Belimi tutan elleri yapacağım şeyi anladığı an sıkılaşmıştı. Nefesimizi birbirimizin dudaklarında hissettiğimiz an ikimizin de gözleri kapanmıştı. Nefes nefese aralık kalmış kupkuru dudaklarına kendiminkileri bastırđıđımda sanki binlerce yıldır bu anı beklemişim gibi hissettim.

Bozulmuş olan hayat saatimin yelkovanı yeniden hareket etti. Donmuş zamanım işte yeniden akıyordu...

Onun dudaklarını benimkilerle nemlendirirken dudaklarımdan çok lezzetli bir şeyin tadı varmışçasına bir nida döküldü. Bedenimi daha çok kendisine çekip aramızda kalmış boşlukların tümünü doldurmaya çalışıyordu sanki. Genzinden yükselen o ilkel zevk inlemesi benim uyluğumdan başlayıp tüm bedenime yayılan bir yangını başlatmıştı. Hiç durmadan, bu andan sonsuza dek onu öpmek istediğimi tam o anda anladım.

Meğer onu öpmek için geberiyormuşum da haberim yokmuş! Kendini kaybeden adamın beni tüketircesine öpmesi için kıvranıyormuşum. Dilime değen dilini hissettiğimde tüm bedenim zangır zangır titremeye başlamıştı. Böyle bir uyum, böyle bir tanıdıklık bilmiyordum. Sanki ruhum eşini bulmuştu. Ezeliden ebediye bir yolculuk gibiydi.

Çepeçevre sarıldığım duygular tarafından yönetiliyordum. Üstümdeki çakır keyiflikten geriye hiçbir şey kalmamıştı. Kanıma pompalanan adrenalinle adeta çok berraktı her şey. Nefes nefese geri çekildiğimde her şeyin farkındaydım. Kafamdaki duman dağılmıştı, zihnim açıldı. Tüm bedenim titriyordu. Onu öpmek hayat suyundan bir yudum almak gibiydi. Bana yaşadığımı hissettirmişti.

Bir ömür yeter bana bu armağan, ölsem de gam yemem artık.

Gözlerimizin içine baktığımız sırada nihayet yeniden duymaya başlayan kulaklarımıza ulaşan şarkıyla ikimizde sırtttık. Tam da bu anı tasvir ediyordu. Bir ömür yeterdi gerçekten bu armağan. Artık ölsem de gam yemezdim.

"Gözlerindeki ifadeden aklının ne kadar başında olduğunu görüyorum. Yarın bana sakın sarhoştum deme, *Bal Bela* ."

Damağımda kalan tadını pekiştirmek istercesine dudaklarıma sinsi bir gülümseme yayılırken dilimi üstünde gezindirdim. Bakışları anında kavurucu bir ağırlıkla dudaklarıma kaydı. Yetmediğini biliyordum çünkü aynı şeyi hissediyordum. Hiçbir zaman yeterli olmazdı da zaten.

Yıldız gibiydi hislerim, milyarlarca yıl yakıtını tüketene kadar yanacaktı. Yakıtını tükettiğinde ise kendi üstüne çöküp bir kara deliğe dönüşecekti. Hemen öncesinde bir süpernova ile patlayarak uzaya saçılacaktı. Doyumsuz bir arzuyla yanacağımı öğrenecektim, öğretecekti çünkü Bahadır.

"Sarhoştum diyenin iflahı kurusun mu, Bahadır Sorgun?"

"Sen yalnızca benim iflahımı kurut, kendine hiçbir zarar verme."

"Kurutamadım mı hâlâ ya? Tüh, bana da yazıklar olsun!"

Baş ağrısıyla güne uyandığımda duruma şaşırmadım. Naneleri yerken düşünecektim bunu. Bir bardak su ile ağrı kesici içtikten sonra hazırlandım. Akşam Bahadır ve Merih beni eve bırakmıştı. Merih'i daha yoldayken haşlamaya başlamıştı Bahadır. Merih adına üzülsem de duruma müdahale etmemiştim elbette. Üstümde mutluluk sarhoşluğu vardı.

Adına ne denirdi bilmiyordum, ben böyle bir durumda daha önce bulunmamıştım. Uyumadan hemen önce Nur arayıp da bugün haini yakalayabileceğimizi söylediğinde açıkçası Bahadır ile aramızdaki durumun heyecanı biraz dinmişti. Bugün haini yakalayacaksak o zaman yakın zamanda gidecektim.

Gitsem de bir şekilde onunla irtibatımızın kesilmeyeceğini bilmek garip bir hisle dolmama neden oluyordu. Ben seve seve ona yenilmiştim ve nihayet bunu kabul etmiştim. Artık ne olacağının önemi yoktu. Gitsem de kalsam da yine de biz beraber olacaktık.

Hazırlandıktan sonra evden çıktım. İçtima olmayacaktı, akşamdan tüm ekibe bilgi verilmişti. Göreve gidiyorduk. Yalova'da bir mekâna baskın düzenleneceğini zannediyordu köstebek. Asıl operasyon dün düzenlenmişti aslında. Başka bir ekip tarafından hainler, yanlarındaki çok önemli bilgilerle yakalanmıştı. Emniyet müdürlüğü ile iş birliği yapan SİT'te sorguya katılıyordu. Üç adamdan da köstebeğin ismini teyit etmeyi başarmıştık. Birbirini tutan ifadeler sayesinde aslında elimizde köstebeğe dair delil vardı artık.

Telefonum çaldığında hiç beklemeden çağrıyı cevapladım. "Günaydın, müdürüm."

"Günaydın, Beyza. Baskında ele geçirilen belgelerde köstebekle irtibata geçtikleri telefon da bulunmuş. Görüşmelerinin kayıtlarını çıkarmayı başardık, ekip dinliyor şimdi hepsini ama yanılmamışsın... Operasyonlarda bilgi sızdırıldığı kanıtlandı."

Yutkunurken gözlerimi yumdum ve adımlarımı durdurdum. Olduğum yerde durup elimi göğsüme bastırdım. Kısacık bir zamandır ekiple birlikteydim ama benim bile içim yandı. Bahadır'ın yaşayacağı hayal kırıklığını düşündükçe kahroldum. Kendi elleriyle yetiştirdiği, silah arkadaşı saydığı adamı şimdi aynı ellerle teslim edecekti. Hem de hainlikten...

"Anladım, müdürüm. Bugün planlandığı gibi ekiple operasyona çıkacağız."

"Dinleme ve izleme cihazlarını Nur'a teslim ettik."

"Teşekkür ederim, müdürüm."

"Dikkatli olun, Beyza. Bir hain yakalandığı zaman ne yapacağı tahmin edilemez."

Başımı olumlu anlamda salladım sanki görecekmış gibi. Kısa süre sonra görüşmeyi sonlandırdık. Operasyona hazırlanan Gökboru Timinin yanına gittiğimde yine özellikle haine dönüp bakmadım. Bir şeyden şüphelenmesini istemiyordum. Sırf şüphelenmesin diye irtibat kurduğu adamlarmış gibi hâlâ onunla görüşülüyordu. Benim yüzümden bir şey anlasın istemiyordum.

Bahadır ile göz göze geldiğim an ruhum bedenimi terk eder gibi oldu. Üstüne çelik yeleşini giymişti. Silahını yerleştirirken bana yandan içimi gıcıklayan bir şekilde bakmıştı. Yaramaz parıltılarla dolu güzel gözlerine bakarken bile keyiflenemedim. Ona doya doya bakabiliyordum artık, kaçmama gerek yoktu. Buna rağmen huzursuzdum. Elimde değildi.

"Günaydın, asker."

Beni duydukları an hazır ola geçip hep bir ağızdan cevap verdiler. Bahadır'ın yanına doğru ilerledim. Kısa bir bakışın ardından hazırlanmaya başladım.

"Beyza, iyi misin?"

Sorusuyla başımı çevirip yeniden onun bakışlarıyla buluştuğumda yalan söyleyecek olmak yük oldu omuzlarıma. Albay Cemil, köstebeği yakaladığımız ana kadar ona bir şey söylememem için beni sıkı sıkı tembihlemişti. O an yaşayacağı acıya tanık olacak olmam beni mahvediyordu.

"Günaydın, herkes hazır mı?" Elinde torbalarla bir anda içeri giren Nur'a herkes şaşkınlıkla döndü.

"Sabah şekerimiz de geldi..." Bahadır'a dönüp hayretle baktım. "Hoş geldin, *Leydi Vipera* ."

"Hoş buldum, Bahadır Yüzbaşım. Yalnız en son kim kimin üstü kavgası yapıyorduk, ne ara barıştık biz?" Deli kızım yine bildiğim gibiydi.

"Bunu tartışmaya gerek yok, ben senin üstünüm."

"Anlaşılan üstte olmayı seviyorsun, Yüzbaşım?" Nur'un sözleriyle adeta boğazımda bir şey kalmış gibi tıklandım. Hayretle ona döndüm. Her şeyi ona anlattığımı açıkça söylese de olurdu...

Bahadır anlık bana döndü ve sinsi bir şekilde sırıttı. Ah Sinsi Şeytan!

"Dün geceyi de anlattın mı, Beyza Yüzbaşım?"

Gözlerimi yumup başıma gelecek her şeyi kabullendim. Çünkü anlatmamıştım. Daha müsait bir zamanda detaylıca anlatırım zannetmiştim. Nereden bilebilirdim Bahadır'ın beni bozuk para gibi harcayacağını?

"Ne, ne oldu ki?"

Bahadır'ın, neler neler, der gibi sırıtıp yanımdan yürüyüp gitmesiyle bana dönen Nur ile faka bastığımı anladım. Beni çiğ çiğ yiyecekti, çiğnemen

yutacaktı.

"Şöyle ki, daha müsait bir zamanda..."

"Müsait zaman dilimlerinin tamamına koymadan bence tam şimdi dökülmelisin sevgili üstüm yoksa Bahadır'ın bilip de benim cahili bırakıldığım konu yüzünden herkesin canı yansın istemeyiz!"

Yutkunurken korkuyla ona baktım. Her dediğini yapmaktan asla gocunmazdı canım arkadaşım. Derimi yüzecekmiş gibi bakmasa çok daha kolay olurdu.

"Ekip hazır mı, Yüzbaşı Bahadır?" İmdatıma yetişen adamı görebilmek için merakla sesin geldiği yöne döndüm.

Herkesin hazır ola geçtiğini gördükten saniyeler sonra karşımdaki adamla göz göze geldik. Mühendis Binbaşı Menderes Arman, Bozkurt Timi Komutanı. Teşkilat tarafından görevlendirilmişti. Öncesinden haberim vardı ama burada görmeyi beklemiyordum. Hemen hazır ola geçip komutanı selamladım.

"Günaydın, komutanım. Gökbörü hazırdır!"

"O, Baş İstihbaratçı Yüzbaşı Beyza. Burada olduğunu duymuştum ama görevde olacağını bilmiyordum." Bahadır'a hiçbir cevap vermeden bana dönen adamla gülümsedim.

"Son görevim, komutanım. Bu operasyondan sonra yeniden teşkilata dönüyorum."

Bahadır hışımla bana döndüğünde ne yapacağımı bilemedim. Elim ayağım adeta birbirine dolandı. Bu durumun değişeceğini mi zannetmişti gerçekten? Bunu durdurma gücüm yoktu, asli görev yerim orasıydı ve bir gün elbet dönecektim.

"Çok iyi, çok iyi... Herkes hazırsa helikopter pistte bekliyor."

Ekip hızlıca odadan çıkarken Nur bana beni öldüreceğini anlatan bir bakış atıp ekibin peşinden koştu. Onlara yanında getirdiği dinleme ve izleme

cihazlarını uzatıyordu. Her birinin takması zorunlu kılındığından kimse çıtını bile çıkartmıyordu.

Bahadır ise odanın boşalmasını fırsat bilip anında bana dönmüştü. İşte şimdi sınavım başlıyordu sanırım.

"Hâlâ gitmekten mi bahsediyorsun, Beyza? Bırakmayacağımı bile bile..."

"Bahadır, bu düşündüğün gibi değil. Asli görev yerim orası, bu operasyondan sonra gidip gitmemek benim inisiyatifimde olan bir durum değil. Hem ne fark eder, ben kışladan gidince sen beni unutacak mısın?" Zeytinyağı gibi konu üste çıkmaksa benden daha az yoğunu yoktu!

"Konunun onunla ne alakası var, hafızam silinse bile seni unutmam mümkün değil Beyza." Bir adım daha attı ve dibimde bitti. Ciğerlerime çektiğim oksijen an itibariyle yetersiz geliyordu. "Daha köstebeği bulmadın?"

Tükürüğümde boğulacaktım neredeyse. Son anda öksürmemeyi başardığım için kendimi şanslı saydım.

"Her an yakalayabilirim..."

Yüzündeki o ifade, o acıyla kasılan yüz çizgileri... Anbean acısını sinemde hissettim, canıma okudu.

"Buldun, değil mi?"

"Bahadır..."

"İstihbaratçılar..." Sanki bu kötü bir şeymiş gibi söylemesi canımı sıksa da tek kelime etmedim. "Bu kadar gizemli olmak zorunda mısınız?"

"İstihbarat benim şahsi malım değil ki önüme gelen herkese dağıtayım be Yüzbaşım?"

İşaret ve orta parmağının arasına burnumu sıkıştırmasıyla neye uğradığımı şaşırdım. Burnumu canımı yakmadan sıktıktan sonra üstüme doğru eğildi. Artık odadaki oksijen yetersizliğiyle sınıyıyordum.

"Yüzbaşın seni ham yapar, *Baş Belası* ."

Boğazımı temizleyip kendime gelmeye çalıştım. "Geç kalıyoruz."

"Sana geç kalmak yoksa ucunda gerisinin önemi yok."

Her sözüyle beni dağıttığının farkında mıydı? Ayağımın altındaki zemini çekip alıyordu her seferinde. Karşısında bu kadar savunmasız olmak korkutucu ve bir o kadar da güzeldi. En azından şu hayatta birinin karşısında gardımı almama gerek yoktu. Gönül rahatlığı ne güzel lütuftu.

Operasyon için kısa süre içinde yola çıktık. Her şey planlandığı gibi gidiyordu. Bu operasyonun asıl amacını teşkilattan olan herkes biliyordu. Gökbörü Timinin yaşayacağı hayal kırıklığı dışında bir problemim yoktu. Her şeyin kusursuz olması için elimizden geleni yapacaktık.

Tahliyemizin ardından belirlenen konumda konuşlandığımızda Bahadır'a döndüm. "Bu andan itibaren tüm emirleri Binbaşı Menderes verecek." Onu önden bilgilendirmekte fayda vardı.

Derin bir nefes aldı. Ne yaşanacağını anladığını biliyordum.

"Allah'ım sen bugünü bitirebilmeyi nasip et!"

"Gökbörü, siz önden gideceksiniz. Kıdemli Üsteğmen Fırat, yanına Üsteğmen Cengiz ve Başçavuş Vural'ı alarak önden ilerle. Diğer ekip sağdan onlara destek çıkacak. Biz soldan geleceğiz."

"Emredersiniz, komutanım."

"Yüzbaşı Bahadır, Yüzbaşı Beyza ve Kıdemli Ajan Nur ile sağdaki ekiple olacaksınız."

Binbaşı Menderes'in en ciddi komutanlardan biri olduğunu çokça işitmiştim. Hatta son dönemde Binbaşı Ahmet Kürşat ile sık sık beraber göreve çıktıklarını da biliyorduk. Genel de TSK için üretilmiş yüksek teknolojiye dair gizli görevleri olurdu.

" *Doğan'dan Kuzgun'a* . Beni duyuyor musun?" *Kuzgun* , Binbaşı Ahmet Kürşat'ın kod adıydı.

"Dinlemedeyim, *Doğan* ."

"Biz hazırız, komutunla göreve başlayacağız."

Kısa bir süre sessizlik oldu. Her şeyi kılıfına uydurmuş görünüyorlardı. Sırf bir haini yakalamak için fazla insanın görevlendirilmesi tuhaf gelmişti. Nur ile göz göze geldiğimiz an onun da benim gibi düşündüğünü anladım. Burada dönen başka bir dolap mı vardı?

"Konumunuzun tespiti uydudan yapıldı, gerekeni yapabilirsin *Doğan* ."

"İlk ekip harekete geçsin."

Kıdemli Üsteğmen Fırat önderliğinde ilk ekip çıktı. Bizim sağdan ilerlememiz için emir verilmesini bekledik.

"Bozkurtlar..." Hayretle dönüp Binbaşı Menderes'e baktım. Sağ ekipten önce sol ekip mi harekete geçecekti? "Harekete geç!"

"Komutanım, biz?" Bahadır, benim kadar şaşkın bir şekilde dönüp komutana baktı.

"Yüzbaşı Bahadır, burada beklemeni emrediyorum."

Hışımla bakışlarını bana çevirmesiyle olduğum yerde kaskatı kesildim. Benim de bu durumdan haberimin olmadığını görmesini istedim çünkü yoktu. Her daim beni okumayı başarmış bir adamdı, yine öyle yapacağını düşündüm ama gözü dönmüştü adeta.

"Komutanım, operasyonda benim bilmediğim bir şey mi var?"

"Timle uzun vakit geçirdin, Yüzbaşı Beyza. Sen de operasyona katılmıyorsun."

"Komutanım..."

"Bu bir emirdir."

Nur, ikimize de üzgün bir ifadeyle bakıp ikiye bölünen Bozkurt Timinin sağ koluna doğru ilerledi. Onlar operasyona başlarken başımıza birkaç er bırakmış olmaları canımı sıktı.

"Haberim yoktu, bana şöyle bakmayı kes!" Sesim ters çıktı çünkü o bakıştan nefret etmiştim.

"Beyza..." İçi yanıyordu, söylemesine gerek yoktu. Benim de yanıyordu!

Ne kadar süre öyle bekledik artık bilmiyordum. Geçen bir sürenin ardından ilk ateş sesi işitildiğinde titrediğimi hissettim. Ateş açılmayacaktı, ateş yoktu!

Ben bir adım attığım an önümü kesen erle göz göze geldik. Tek kaşım havalandı. Beni durdurma emri aldığını biliyordum ama direkt önüme dikilmesini beklemiyordum.

"Uslu bir er ol ve önümden çekil. Söz sonra şirinleri göstereceğim sana!" Bakışlarımın da sözlerimin de bir etkisi yoktu üstüne.

Özel kuvvetler için eğitilmiş, teşkilatta çalışmak için ek eğitim almış bir asker nasıl bakacaksa öyle baktı suratıma. İfadesiz, sözlerimin tesirinin olmadığını anlatırcasına.

"Yalnız, Beyza sözünün dinlenmemesinden nefret eder." Bakışlarımız buluştuğunda o arsız sırtışının dudaklarına oturduğunu gördüm, aklımdan ne geçtiğini merak ettim. Bakışları anlık önüne kaydı. "Nereden bildiğimi sormayın..."

İnanılmaz biriydi. Edepsizliğin kitabı olsa yazarı o olurdu, artık bundan emindim!

"Sizi burada tutacağımıza dair emir verildi. Ne pahasına olursa olsun, tutacağız!"

"Dene de görelim."

Bir adım atamadan kolumu sertçe yakalayan asker ile nevrime döndü. Gerçekten beni o şekilde kolumdan mı tuttu diye merakla dönüp baktım. Tutmuştu!

"O elini çek yoksa sana hangi günahın bedeli olduğunu öğretirim!" Sanırım bu sürekli kullandığı anlamı bellemek olan küfrün en zarif haliyle anlatımıydı. Adam sadece küfürbaz değildi, şairane bir küfürbazdı.

"Emir..."

"Demiri keser, bilirim ama o elini çek yoksa burada çok kötü şeyler yaşanacak!"

"Geride durun!" Askerin de sabrının tükendiğini anlamak pek mümkündü.

"Seni kamufle olup bellerim, götüme ne girdi diye merakla gezinirsin ulan çek o elini!"

Onların tartışmasından faydalanarak beni tutan erin kolunun içine dirseğimi geçirdim. Hafifçe bükülen kolundaki güç kaybından faydalanıp elinden kurtuldum. Bahadır, büyük bir öfkeyle onu tuttuğunda ben kaçmayı başardım. Başımıza diktikleri erler Bahadır'ı tutmaya çalışıyordu, kimse beni durdurmak ile uğramadı. Hışımla operasyonun yapıldığı yere ulaşip içeri girdim.

"Cengiz, koçum sakın ol! Bak aslanım, biliyorum bile isteye yapmadın bunu. Biz sadece..."

"Zorundaydım..." Çaresizlikle bağırarak Cengiz, kapana kısılmış bir vahşi hayvana benziyordu.

Başçavuş Vural'ın alnına dayadığı tabancanın emniyeti açılmıştı, parmağı tetikteydi. Kendini kurtarmak pahasına birini harcamaktan gocunacak gibi görünmüyordu.

"Seni yakaladım, Üsteğmen Cengiz." Hışımla bana dönen adamla burnumun ucu sızladı. "Silah arkadaşını bırak, haine bilgi sızdırarak ekibine yeterince zarar verdin."

"Sen... Sen olmasan kimse zarar görmeyecekti! Teşkilat seni bizim başımıza bela diye göndermese zaten işim bitmişti, beni artık tehdit etmiyorlardı, her şey düzelecekti..."

Aklını kaçırmış gibi görünüyordu. Onu neyle tehdit ettiklerini, onu tehdit edenin kim olduğunu öğrenmek için tutuşan bir merak uyandı içimde. Seve seve değil, zorla bu işi yaptığını bilmek bir nebze de olsa içimi rahatlatı.

"Kim seni tehdit etti, Cengiz? Söyle, gidip hesabını keselim hemen aslanım!"

Cengiz'in alaylı kahkahasıyla neye uğradığımızı şaşırdık. "Ceyhun'un hesabını kestiğin gibi mi?"

Sarsıldığımı hissettim. Ceyhun'un operasyon sırasında şehit olduğunu unutmamıştım, o operasyon olsun diye bu kadar uğraşan ben olduğunu da ama bunun bu şekilde yüzüme vurulmasını da beklememiştim.

"Onu kurtarabildin mi, komutanım?" Hıçkırdığı an canım yandı. Çaresizliği balçık gibi ciğerlerime yapıştı, bana nefes aldırılmaz oldu. "Ben öldüm. Beni yaşatmayacaklar..."

"Seni koruruz, Cengiz." Diye araya girdi hemen Binbaşı Menderes. "Teşkilatın koruması altında olursunuz..."

"Sanki orası çok mu güvenli?" Sarsıldığımı hissettim, yine. Orada da mı hain vardı? Bir haini daha kaldıramazdı artık bünyem. "Beni Kale'de bile öldürürler!"

"Cengiz..." Bahadır'ın sesini işittiğimde gözlerimi yumdum. Onun bu anla yüzleşmesini görebilecek cesarete sahip değildim.

"Özür dilerim, abi..." Cengiz'in o çaresiz sesi, ölümü kabullenmiş hali uykularımı kaçırarak bir kâbus gibiydi. "Ben böyle olmasını istemedim."

Gözlerimi açtığım an elindeki silahı kendi çenesine dayayan Ceyhun ile itiraz dolu bir çığlık atıp ileri atıldım. Yine geç kaldım. Ben hep geç kaldım...

"Beni affet, abi..."

Bir el ateş sesiyle haykırdım. Bunun olmasını istememiştim. Bunun olacağını düşünmemiştim. Böyle olmamalıydı. Onu buna zorlayanlar onun ölümüyle korunmaya devam edecekti. Ceyhun, hak etmediği halde ölürken onlar keyiflerine bakmaya devam mı edecekti?

Cengiz'in cansız bedeni beton zemine düştüğünde üstü başı kan revan içinde olan Başçavuş Vural bilinçsiz bir şaşkınlıkla onu tuttu. Dehşet dolu bir şekilde ona bakarak donakaldı. Ekibin geri kalanı gibi...

Sonraki an tüm ekibin bana dönen bakışları ile nefesim kesildi. Suçlayıcı bakışları silindir etkisi yarattı, dümdüz oldum o bakışların altında. Her birinin acısını gördüm, her birinin suçlayıcı bakışlarını sinemde hissettim. Suçlu benmişim gibi... Sebep olan benmişim gibi... Bir kez daha her şeyi elime yüzüme bulaştırmışım gibi...

• ***Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.***

• ***Aman Bahadır Bey, senin ağzın neler söyler???!!!!!!?!?!?!?***

• ***Bizi neler bekliyooooorrrr????***

İNSTAGRAM: dilanwattpad (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmaynnnn.)

DREAME: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

Yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayın, öptüm xoxo

XIVC Yargısız Bedel

SINIR: 200 OY / 300 YORUM

BEENN^M GELLDD^IMMMM

Bugün Gecenin Sessizliği finalini paylaştım. Ardından GSS bölümünü paylaşıyorum.

Canlar, bildiğiniz üzere ben evliyim. Birçok farklı sorumluluğun yanı sıra taşındığım bir süreçti. Bunu belirtmeme rağmen çok fazla, çok çok fazla yeni bölümle ilgili bana ulaştınız. Ben isterim ki her daim bölüm yazayım, sizde okuyun. Keşke böyle olsa ama gerçekten elimde olmayan sebepler vardı.

Taşınmama yardıma annem teee İzmir'den Ankara'ya geldi. Evi topla, taşı, yerleştir öyle kolay bir iş değildi. Affınıza sığınarak sizden gelemeyeceğimi belirtmiştim zaten. Artık döndüm, kaldığımız yerden devam edeceğiz İnşallah.

Bu bölüm çok uzun değil, daha fazla bekletmek istemiyorum açıkçası hâlâ bölüm gelsin diye mesajlarınızı alıyorum tam bu satırı yazarken sdfldjslfgjklf Sonraki bölüm daha uzun olur.

**PAMUK ELLER YORUMLARA OYLARA CANLAAARRRR ♥ Siz
bol yorum yapın bakın ben nasıl 2 günde geliyorum
sdflijdslijfgdlsjvskf**

Keyifli okumalar dilerim ♥

ÖPTÜM XOXO

Bahadı r&Beyza

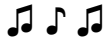

Merih&Nur

*Karıştırıranlar oluyormuş ehehehehe Ama nasıl afişler,
bombabombabomba.com nsdfjksdfkj*

ON DÖRT | *Yargısız Bedel*

Kubilay Karça – Gel Artık

Şiddetle inip kalkıyordu göğsüm. Aldığım sık nefeslere ek kulağımda gümbürdüyordu nabzım. Hiçbir şey duyamıyordum. Etrafımda olan her şeye karşı öylesine kayıtsızdım ki sanki birkaç kez hızlandırılmış bir video gibi akıyordu gözlerimin önünde. Kimse yanıma gelmiyordu, kimsenin yanına gidemezdim. Büyük bir telaş hüküm sürüyordu.

Gözlerimi çevirip *O* 'na bakmaya korkuyordum. Herkes gibi bana hayal kırıklığı ve kırgınlık ile bakıyorsa bunu da kaldıramazdım. Dünyam devrilmişti üstüme, kocaman bir ateş çemberinin tam ortasında sıkışmıştım.

Ekibim, silah arkadaşlarım, erlerim... Her biri onlara neden yaklaştığımı, neden komutanları olduğumu, neden orada bulunduğumu en korkunç şekilde öğrenmişti. Hem ekiplerinde bir hain olduğunu öğrendikten sonra hem de o silah arkadaşlarının gözlerinin önünde canına kıymasından hemen önce!

Her biriyle farklı şekilde iletişime geçmiştim. Her konuşmamızın, her karşılaşmamızın, güvenip de canlarını emanet ettikleri komutanlarının her adımını planladığı bir oyunda onlara oyun oynadığını biliyorlardı. Onları piyon ettiğimi biliyorlardı. Bir daha bana güvenmelerini beklemek aptalca olurdu. Görevdi, emirdi ama güven yıkıcıydı.

Onları haberleri bile olmadan sorgulamış, ağızlarını aramıştım. Onlardan hangisi hain diye araştırırken hepsini töhmet altında bırakmıştım.

Gözlemlemiştim, tetikte bir şekilde her birine hain olma potansiyeline göre değerlendirmiştim. En nihayetinde hepsinin canını yakmışım, onları incitmişim.

Yüzlerinde okunan bariz bir utanç vardı. Bunca zaman içlerinde bir hain vardı ve hiçbirini bunun farkına bile varamamıştı. Artık yaşamadığı için neyle tehdit edildiğini ondan öğrenemeyecektik ama bir şeyle tehdit edildiğinden emindik. Suçlu ben değildim, Cengiz hain olmayı seçmemiş buna zorunda bırakılmıştı ama suçlu ben değildim. Beni zaten kimse bunun için suçlamazdı. En nihayetinde görevdi, sorgulamak hiçbirimize düşmezdi. Ama yine de incinmişlerdi.

Varlığım artık her biri için rahatsız ediciydi bunu biliyordum, onların arasına sızdırılmış bir ajan olduğumu biliyorlardı. Bakışlarındaki suçlama bundandı, onları kandırmış olmamayı kırgınlıkları.

"Beyza..."

Sesini işitmek bile yükü. Başımı kaldırıp ona bakabilecek cesaretim yoktu. Gözlerinde görebileceğim her şeyden kaçmak istiyordum. İhtimalinin bile beni yıktığı bir gerçeği, o ifadeyle karşılaşırsam kendimi toparlayamazdım.

"Timinin yanına git, Yüzbaşı Kızılarslan." Ona ismiyle dahi hitap edemedim. Dilim dönmüyordu artık. Hak etmiyordum.

Ona dönmeden gitmekti niyetim ama onun hiç öyle bir niyetinin olmadığını anlamam uzun sürmeyecekti. İncitmekten korkar gibi bir hassasiyetle tuttuğu bileğimle beni durdurduğunda kalp ritmimi bozdu o dokunuşu. Kısa bir duraklamanın ardından beni kendine çevirdiğinde gözlerimi kapatarak kaçmak istedim her şeyden. Ona bakabilecek kadar cesur bile değildim.

Olduğumuz yer, durumun vahameti, komutanlar kısaca hiçbir etken onu durduramadı. Hiçbirini umursamadan beni hızlıca kendine doğru çekti. Muhtaç kalmışçasına bedenimi sardığında titrediğimi hissettim. Bir eli kafamın arkasını kavradı diğeri de belimi sardı. Çenesini başımın üstüne yasladı ve sakinleşene kadar bekledi.

İkimizin de solukları düzene girdiğinde hafifçe geri çekildi ve artık bakışlarından kaçmama müsaade etmeden bana baktı. Beklediğimin aksine bir ifade gördüm. Gözlerinde suçlamanın emaresi bile yoktu. Acının biçim bulduğu harelere tükenmiş bir adamdan başka hiçbir şey yoktu. Suçlu aramıyordu...

"Senin suçun değildi." Buna kimi ikna etmek istediğini bilmiyordum, umurumda da değildi. O kadar iyi gelmişti ki... "Sen onu korumak için ismini bana bile söylemedin. Sen Cengiz'i kendisinden bile korumak istedin. Bu onun seçimiydi!"

"Koruyamadım..."

"Elimizde değildi."

"Beyza..." Nur'un sesini işittiğimde başımı Bahadır'ın göğsünden kaldırıp ona döndüm. "Beyza bu senin..." Farkındalıkla dehşetle bize bakakaldı. "Siz az önce sarılıyor muydunuz? Ben neyi kaçırdım?"

"Şimdi sırası değil ama sonra konuşacağız, söz."

Bir anlık şaşkınlıkla olanı biteni unutan Nur, sözlerimdeki haklılık payını görmezden gelmedi. Tüm olanları sonra konuşmak için anlaştık.

" *Kuzgun'dan Kara'ya* ." Kulağımdaki kulaklıktan işittiğim sesle kendimi toplayıp geri çekildim.

" *Kara* dinlemede."

"Kışlaya dönmeden Kale'ye gel. Toparlanmak için sonra gidersin."

Bakışlarımı kaldırıp tam karşımda duran adama baktım. Bu sözleri yalnızca benim duyduğumu onun tepkisizliğinden anlamak mümkündü.

"Önce toplanmak isterim, komutanım." Komutanıma rest çekmek gibi bir niyetim yoktu ama yapılması gereken belliydi.

"Emirlere uymamayı huy edinmemeni temenni ederim, *Kara* . Kendin gelmezsen *Doğan* bunu seve seve yapacaktır!"

"Emredersiniz, komutanım."

Başımın büyük belada olduğunu anlamak için müneccim olmaya gerek yoktu. Bunu göze alarak buraya gelmeyi seçmiştim. Bize doğru gelen komutanımın çehresindeki haklı öfkeye diyecek bir sözüm yoktu bu yüzden. Seçim bana aitti. Ben yine olsa yine aynı şeyi yapacaktım.

"Yüzbaşı Karaaslan!" İsmimi dahi kullanmadığına göre gerçekten başım büyük beladaydı.

Benden önce dönen Bahadır hayretle karşısındaki adama baktı. Farkında bile olmadan bedeniyle benim bedenimi örttü. Başına bela almak oldu mu mesele o bir mıknaatı. Her türlü belayı çekmeye gönüllü bir mıknaatı. Bir de bana diyordu, *Baş Belası* ...

"Kızıllarlan demedim, Karaaslan dedim. Çekil önümden, asker!"

Bakışlarımı kaldırıp dehşetle sırtına sabitledim. Dünya adeta ekseninden oynadı ama Bahadır kıpırdamadı. Öylece durmaya devam ettiğine inanamaz bir halde bir adımla öne çıktım. Beni durdurmasına müsaade etmedim. Baş belaya girecek olan bendim, onunki daha yeni kurtulmuştu zaten.

"Emirleriniz, komutanım." Sarsılmaz bir şekilde komutanımın karşısında duruyordum. Bir askerdim, bir asker olarak yetiştirilmiştim. Arkada ekibimden birinin cesedi kaldırılıyordu, ona hiçbir zaman *şehit* bile denmeyecekti, içim kavruluyordu ama gözümden bir damla dahi akılmıyordu.

Akmazdı da... Emanet edilen herhangi bir şey değil *Vatansa* eğer gerisi teferruattı. İçimde çağılayan acılar da yıkılmak için an kollayan bacaklarım da... Herkes için en çok geride kalanlar yaşamak zorundaydı. Onların korumak için dik durmak zorundaydı. Acının kederine yenilmek en kolay olandı, sinende onu elekten geçiremezken bile dimdik durmak aslında cayır cayır yanarken gık edememektir!

"Benimle geliyorsun!"

"Kışlaya döneceğiz, ekiptekilere olanı biteni anlatmamız gerekir komutanım!" Bahadır'ı durdurabilmek ne mümkündü. Susması gerektiğini daha kaç farklı yolla anlatmam gerekecekti?

"Sen açıkla, Yüzbaşı Kızılarıslan. O benimle gelecek ve inan bana, bu ikinizin de inisiyatif alıp erteleyebileceği bir durum değil." Binbaşı Arman, korkunç görünüyordu. "Kendi başına ördüğün çorabı yine kendi başına sökeceksin, Yüzbaşı Karaaslan!"

Son kez dönüp durması için ona baktım. Bileğimi ellerinin arasından kurtardıktan sonra yeniden tutmak için hamle yapacak olsa da bakışlarım bu sefer onu durdurmayı başardı. İçime kök salan tekinsiz hisleri görmezden gelmeye çalışarak bir kabulleniş ile ona arkamı döndüm. Yeniden ne zaman görüşeceğimizi bilemeden...

Kısa bir süre sonra Kale'den giriş yaptık. Beni gören herkes bakışlarını kaçırıyordu, kimse acıyarak bakmak bile istemiyordu. Durumum o kadar kötü müydü gerçekten? Komutanımın yüz ifadesinden öyle anlaşıyordu aslında...

"Giderek Yüzbaşı Kızılarıslan'a benzemişsin, Baş Kıdemli İstihbaratçı Beyza Karaaslan!" Bakışlarımı yerden kaldıramadım. "Oysa o emre itaat ne bilmez Yüzbaşı Bahadır Sorgun'u dizginle ve köstebeği bul diye seni oraya göndermiştik."

"Herkes şu şekilde hitap etmekten zevk mi alıyorsun lan sen?" Binbaşı Ahmet Kürşat'ı işittiğimde bakışlarımı kaldırıp şaşkınlıkla onlara baktım. Konudan tamamen çıkmışlardı sanki.

"Sana ne yaptığının hesabını vermek zorunda olduğum konusunda uyarılmamıştım, Mühendis Binbaşı Ahmet Kürşat Karayığit!"

Kaçırdığım bir şey mi oldu acaba diye düşünürken tartışmalarının alevlendiğini fark ettim.

"Var ulan, aksini ispat edebilir misin?"

"Çıkar göster, nerede yazıyor bu emir?"

Gözümün önünde Merih ve Bahadır'ın canlanmasına şaşırmadım bile. Birbirine çok yakın dost olan erkeklerin tamamı mı böyleydi yoksa bu onlara mı hastı?

Boğazımı temizledim ve dikkatlerini çektim. "Son kararı öğrenebilir miyim, komutanım? Benim kışlaya dönmem..."

"Kışlaya falan dönmüyorsun, *Kara* !" Öfkeyle aynı anda çıkışan adamlara bakarken yutkundum. "Orayla tüm ilişiğin kesildi, yeni bir görev için Kale'ye çağrılana kadar izinlisin! Kurul kararını bildirmek için zaten çağırılırsın. Çıkmadan ifade vermeyi unutma!"

Kafamdan aşağı soğuk su döktüler sanki, öyle ürperdim. Hayretle onlara bakarken bunca emeğimin ve çabamın yanlış tek hamleyle çöp edilmiş olmasını sindirebileceğime dair bir inancım yoktu.

"Ben yanlış hiçbir şey yapmadım!" Öfkem, sağduyumu esir etti. Onlara bakarken kendime mâni olabileceğimi sanmıyordum. "Bu görev için ekipteki silah arkadaşlarımı töhmet altında bırakmak zorunda kaldım ama yaptım! Onlara ihanet etme pahasına gizlice her birini araştırdım, arkalarından iş çevirdim... Her birinin güvenini kaybettim ama köstebeği bulmayı başardım. Görevimi istendiği gibi tamamladım, tek yanılsım operasyon bölgesine aksi söylenmesine rağmen gelmemdi!"

"Köstebeği daha erken tespit edebilmiş olsaydın eğer yemleme görevini çok daha erken yapabilir ve bu işi bitirebilirdik. Geciktiğin her an için düşmana bilgi aktarımı devam etti, *Kara* ..."

"Ve bunun sorumlusu ben miyim? Hayır, asla kabul etmiyorum. Niyetim hiç kimseye saygısızlık yapmak değil ama ben elimden gelenin de fazlasını yaptım. Bana verilen her görevde olduğu gibi..."

"Cezalandırılmanın sebebi bu değil zaten," diyerek araya girdi hemen Binbaşı Ahmet Kürşat. Fazlasıyla gerçekçi ve sert konuşmayı seçen Binbaşı Menderes'e susması için sert bir ifadeyle baktı. "Bunların hiçbirisi için suçlanmıyorsun, suçlanamazsın da ama emre itaatsizlik... Operasyon bölgesine girmeme emrine karşı geldin, bu affedilemez! Bunun için hesap vermek zorundasın, biz durduramayız."

"Köstebeği canlı yakalayamadık, çok önemli bilgileri öğrenme şansımızı kaybettik. Sen ve Bahadır yetmezmiş gibi emre itaat etmediniz..."

"Bahadır o sırada benim emirlerime itaat ediyordu!" İkisi de dehşetle hışım ile bana döndüler.

"Yüzbaşı Beyza..."

"Beyza, sakın yalan söyleme. Bunu ifadende belirtirsen..." Binbaşı Ahmet Kürşat, tüm sıfatlardan yoksun konuşuyordu çünkü gözlerimde parlayan kararlılığı görüyordu. Ne yapacağımı biliyordu.

"Yüzbaşı Bahadır Sorgun Kızılıarslan, benim emrimle operasyon bölgesine girmiştir. Onu oraya gitmeye ben zorladım!"

"Onu kurtarmak için..."

"Kendini yakıyorsun, Beyza!"

Evet, tam da öyle yapıyordum. Emre itaatsizlikten ikinci soruşturmasında uzaklaştırıldıktan sonra yeniden görevine dönemezdi. Döndürmezlerdi, biliyordum. Her şeye iki kere göz yumulamazdı. Ben olsam ben de müsaade etmezdim yeniden göreve dönmesine. Bunu çok iyi bildiğimden şimdi tüm suçu üstlenmek zorundaydım.

"Kurul karşısında bu konuyu açma, Beyza. Çünkü seni yalanlayacağım hatta ne var biliyor musun, senin o korumak istediğin komutanda seni yalanlayacak! Kendine yazık etme..." Binbaşı Menderes Arman'ın son sözleri bunlar oldu. Ardından hışımla odadan çıktı.

"Seni kurtarabileceğim tüm argümanları yok etmek için böylesine çabalaman çok yanlış, Beyza."

"Komutanım, onu yeniden aklayamam..."

"Onu ikinci kez aklayamayacağın için kendini mi karalayacaksın, Beyza?" Hayretle bana bakmaya devam ediyordu Binbaşı Ahmet Kürşat.

"Mükemmel bir geleceğin var, tüm potansiyeli öylece yok mu edeceksin?"

"Beyza!" Hayretle bakışlarım kapıya döndüğünde orada öfkeden kıpkırmızı olmuş müdürümü gördüm. Bunca yıldır beraberdik, tek bir yanlış hareketimi dahi görmemiş olan müdürüm şaşkınlık üstüne şaşkınlık yaşıyor olmalıydı.

Kaidelere bu kadar bağlı bir insan nasıl bu kadar başı boş hareket ederdi değil mi? *Aşk, insana tüm ezberleri bozdurturdu...*

"Müdürüm, kendisini yakacak." Binbaşı Ahmet Kürşat'ın tek sözü bu oldu ardından odadan çıktı.

"Ne oldu, Beyza?" Her zaman babacan bir tavırla yaklaşmıştı bana.

Annesinin terk etmesinden kısa bir süre sonra babası tarafından iyi bakılamadığı için komşuların şikâyetiyle devletin koruması altına alınan bana, aklını yitirmiş babamın veremediği sevgisini mi vermek istemişti hiç bilmiyordum ama daima böylesine korumacı olmuştu işte.

"İzin vereceğimi nasıl düşünürsün, Beyza? Şu anda olduğun yerde durabilmek için ne kadar çabaladığını, nasıl çalıştığını unuttun mu?"

"Müdürüm..."

"Göz mü yumayım, Beyza?" Sesi alaycı çıksa da acı çekiyordu. Gözlerim hemen doldu. Duygularımı eğittiğime inanırdım ama karşımda beni seven insanlardan herhangi birinin acı çektiğini gördüğümde dayanamazdım. Sevgisizliğin kendini dışavurum şekliydi belki de bu bilemiyordum. "Kendini yakmak pahasına kurtaracak mısın gerçekten o komutanı?"

Konuşamayacağımı bildiğimden yalnızca başımı sallayarak onayladım sözlerini. Emre itaatsizlikten değil, bir de Bahadır'ı da peşimde sürüklediğim için alacağım ceza çok daha ağır olacaktı. Türk Silahlı Kuvvetleri Özel Kuvvetler Komutanlığına bağlı, üst düzey eğitilmiş seçkin bir komutanı kendi amaçlarım uğruna kullanmış olmaktan ceza alacaktım.

Neredeyse hainlik kadar kötü bir damga...

Hiçbir askerin önceliği kendi çıkarları olamazdı, buna müsamaha gösterilemezdi!

Bana kendi çıkarları uğruna vatanının çıkarlarını hiçe saymışım muamelesi yapılacaktı!

"Özür dilerim, başaramadığım her şey için."

Daha fazla orada duramayacağım için müdürümün konuşmasını bekleyemeden harekete geçtim. Hızlı adımlarla odadan koridora çıktım. Çıktığım an duraklayarak öylece etrafıma baktım. Anılar dört bir yandan kuşatırken dolmuş gözlerimden yaşların taşmasına engel olamadım. Buraya geldiğim ilk günün taze acısı sinemi yaktı. Nasıl kaçtığımı unutamıyordum. O çok istediğim yerden nasıl gitmek zorunda bırakıldığımı nasıl unutabilirdim ki?

Oksijen yoksunluğu ile yanmış gibi derin bir soluk çektim. Yeniden yürümeye başladığım anda adına çabaladığım her türlü başarımın üstüme yıkıldığını hissettim. Hiç kimsenin hiçbir şeyi olamamışım ben.

Ne bir annenin evladı olabilmişim ne de bir babanın gözünden sakındığı biricik kızı... Ne bir çocuk ne de bir yetişkin... İnsan sanırım her zaman evlat olabilmek isterdi. Annemle babama evlat olamayınca tüm çabamı vatan evladı olmaya harcamışım. Olmayı başardığım tek şey de artık yoktu.

Koca bir ömrü heba etmek için yaşamışım. İhmal edilmişliğin acısı ömrüme karabasan olmuş, sevgisizlikle taçlandırılıp önüme altın tepsiyle sunulmuştu.

Hiçbir şey olamamışım ama yüreğime düşmüş bu aşkın kurbanı olmayı seçmişim. Yanan ben olurdum, yanmaya alışkındım. Bahadır benim yüzümden acı çekmeyecekti en azından. ***Beni sevmenin bedelini o da ödemeyecekti!***

"Kendine bunu yapmana izin vereceğime mi inandın, Beyza?" Nur'un hayal kırıklığı dolu sesi kulaklarımı doldurduğunda duraksadım ve başımı arkama çevirdim. "Bana verdiğin sözü unutamazsın, beni bırakamazsın!"

"Bırakmam!"

"Gidemezsin, Beyza!"

"Yalnızca buradan gidiyorum, Nur. Her daim hayatında olacağım, ablan olarak verdiğim sözü tutacağım."

"Demir parmaklıklarla kapatılmış o yurt penceresinin pervazında otururken, küçücük iki kızken bile hayalini kurduğumuz mesleğinden vazgeçme."

Dudaklarım acı dolu bir tebessümün esiri oldu. Gözyaşlarım kurumamış yanaklarımı ıslattı. "Onu kurtarmanın başka yolu yok."

"Buluruz."

"Kaybettim, kabullenelim."

Bakışlarına yansımış hayallerinin kırığı sineme battı. Deşip kalbime kadar ulaştı. O küçük kızın gözlerine serptiğim umutlardı şimdi sineme batanlar.

"Bana bir amaç vadedip şu hayata tutunmama yardımcı oldun, Beyza. Şimdi kendininkinden vazgeçişini seyretmemi mi bekliyorsun?" Artık o da ağlıyordu. "Öylece durup seyredebilir miyim, Beyza? Tüm ömrün boyunca olmak istediğin şeyden vazgeçmeni... Bize anne babamız evlat olarak bakmadı diye vatan evladı olacaktık hani..."

"Vatan evladınız, Nur. Kimse bizi kurtarmak istemedi ama biz vatani, vatanın her evladını kurtarmak için yemin ettik. Her şeye inat, sen yine de buna devam edeceksin!" Ona sıkıca sarıldım. "Bana ne olacağını bilmiyorum."

"Müdür seni vazgeçirmemi istiyor, yalvarırım vazgeç!" Beni daha da sıkı sarıp ağlamaya devam etti. "Ne olursun yapma!"

Bedenimiz şiddetle sarsılıyordu ama umurumuzda değildi. Zaman bizim için o anda akmayı durdurmuştu.

"Halledeceğiz, Beyza. Bir yolunu bulacağım, yemin ederim ki bulacağım!"

Lojmanda ikamet etme iznim iptal edildi, eşyalarımı toplamam için tek seferliğine gitmeme izin verildi. Yanımda Nur ve Ayliz ile olaylardan yalnızca iki gün sonra kışlaya geldik.

"Komutanlar çıldırmıştı resmen, lojmandan eşyalarını almasına bile izin verilmeyecekti neredeyse..." Ayliz, duymadığımı varsayarak kısık bir sesle Nur'la konuşuyordu. "Bir çemkirmişim herkese, görmen gerekirdi. Yasal haklar, efendim özgürlükler, bir baktım ben Anayasa maddelerini sayıyorum. Susmam için izin verdiler..."

"Allah herkesi senin gazabından korusun, bebeğim. Kuruldaki üst düzey, fazla disiplinli, taviz vermez komutanları bile delirtmeyi başardıysan..."

"Birkaç kez susmam için alenen tehdit edildiğimi hissettim elbette, hele bir tanesi vardı... Evlerden ırak..."

"Sizi duyabildiğimi biliyorsunuz değil mi?" Kışlaya girmiş, lojmanların olduğu tarafa doğru yürüyorduk. Ağaçlık bir alan olduğundan temiz havasını içime çeker sakinleşirim diye düşünüyordum ama bende bu iki deli kız varken çok zordu.

"Senin acını elbette paylaşıyoruz, Beyzoş..." Ayliz, buruk bir ifadeyle uzanıp elimi sıktı. "Canın sıkılmasın diye sana söylemeyecektim. Henüz kurul hakkında karar vermedi..."

"Tam saat yedi yönünden burnundan soluyarak gelen bir boğa değil ise kesinlikle Yüzbaşı Bahadır Sorgun'a benziyor. Sanırım iki gündür aramalarına cevap vermediğin, adamı kapının önünden içeri almadığın ve tüm inkârına rağmen suçunu üstlendiğin için birazcık öfkeli!" Nur'un sözleriyle şaşkınlıkla kafamı tarif ettiği yöne çevirdim.

"Birazcık mı?"

"Mini minnacık!"

Sözlerinde abartı olmadığını da bize doğru koşarak gelen adamı gördüğümde anladım. Gerçekten gözü dönmüş görünüyordu. Oysa zaten bugün onunla konuşacaktım.

"Baş Kıdemli İstihbaratçı Yüzbaşı Beyza Sena Karaaslan!"

"Ops... Adam ikinci adını bile biliyor!" Ayliz'in altyazı geçmesi iyi oldu (!)

"Bilmesini geçtim, kullanabiliyor!" Öfkeyle soludu derhal Nur. "Ona bir daha ikinci adınla seslenecek olursan..." Öne atılacağı sırada neyse ki Ayliz tarafından durduruldu.

"Arada kaynamak istemiyorsan sakın dur, küçük enişte. Beyza'nın kılına bile dokunmaz ama hiç düşünmeden başkalarını harcayacak gibi gözüküyor!"

"Merhaba, Gökbörü Timi Komutanı Yüzbaşı Bahadır Sorgun Kızıllarslan." Sakin olmaya özen gösterdim. Haklı öfkesini kızıştırmak gibi bir niyetim yoktu.

"Tüm suçu nasıl üstlenirsin, *Baş Belası* ! Bu dünyadaki tek enayi kahraman sen misin, nasıl kendini yakarsın?"

"Bahadır..."

"Bahadır'ın aklının sapını bile belledin! Ulan kapında yattım, sesini duymak için dünyayı ayağa kaldırdım da bir sen beni duymadın Beyza... Beni kendinden mahrum ettin."

"Engel olacaktın, bırakmayacaktın seni kurtarayım."

"Kim istedi, Beyza? Allah aşkına sen beni çıldırtmak mı istiyorsun, kim senden beni kurtarmanı istedi?"

Gerçekten delirmiş gibiydi. Kızlar korkuyla bense acıyla bu çaresizliğini izliyorduk. Canının ne kadar yandığını, elinden hiçbir şey gelmemenin onu yıktığını görmemek için kör olmak gerekirdi. Onu böylesine incittiğim için kendimden nefret ettim ama onu kurtarmak zorundaydım.

"Seni..."

Konuşmaktan vazgeçti, sakinleşmeyeceğini bildiğinden olsa gerek öylece karşısında durduğum sırada beni yine tutup kendine çekti. Kızların varlığını yok sayarak belimi sertçe sarıp bedenimi kendininkine hapsetti. Eğilip de dudaklarını benimkilere örttüğünde kızların çığlıklarını işittim.

Gözlerim anın büyüsuyle kendiliğinden kapandı. Meğer ne kadar ihtiyacım varmış onun varlığına, tenimde teninin sıcaklığını hissetmeye. Bu anı durdurma düşüncesi anında zihnimi terk etti. Arzu uzun zamandır yüzeydeydi. Öyle çok görmezden gelmiştik ki artık bunu başaracak gücümüz yoktu.

Öpüşüne karşılık verirken tereddüt duymadım. Her zaman ölçülü davranmışımdır ama karşımdaki oyken bunu yapmak imkansızlaşıyordu. Konu oyken tutkuyla yanan, doyumsuzlukla sınanan düşüncesiz birine dönüşüveriyordum. Bir kez onun tadına baktıktan sonra başka türlü de olamazdı zaten.

"Hâlâ devam ediyorlar!" diyerek çığırdı adeta Ayliz.

"Adam kız kardeşimi gözümün önünde yiyor ve ben seyrediyorum!"

Kesik bir nefesle ondan geri çekilebilmek için tüm direncimi kullandım. Alınlarımız birbirine yaslıyken her ikimizde düzensiz nefesler alıp veriyorduk ama Bahadır kesinlikle sakinleşmişti.

"Bizimki de paratoner gibi, adamdaki tüm öfkeyi defetti!"

Onların sesleri sanki arka fonda kalmış gibiydi. Kulaklarımda uğuldayan nabzım ve Bahadır'ın soluk sesleri dışında hiçbir şeyi net duymuyordum.

"Asla kabul etmeyeceğim, benim suçumu üstlenmene müsaade etmeyeceğim."

Bir adımla geri çekilip gözlerinin içine baktım. İnatçı ve ikna olmayacağını belli eden bakışlarıyla baş edemeyeceğimi biliyordum.

"Bari evin anahtarını ver de biz toplayalım eşyalarını, Beyza."

Bakışlarım arkadaşlarıma döndü. Bize hayretle bakıyorlardı. Ben bile kendi adıma fazlasıyla şaşkındım. Böylesine pervasız davranabileceğimi kim bilebilirdi ki?

"Toplamayın!" Merih'in bize doğru koşan silüetini gördüğümüzde şaşırdık. "Toplamayın, ikna ettik!"

Hayretle ona bakakaldık her birimiz. Neyden bahsediyordu şimdi?

"Selam dur!" diye haykırdı tam önümüzde durduğunda. "Yüzbaşı Beyza Karaaslan, Sungur Timi eş komutanı!"

"Bizimle taşak mı geçiyorsun, Merih?"

"Ay o ne biçim bir tabir, ahlaksız adam!" Tabi Aylız alışkın değildi ona...

"Albay Cemil Karan'a kurul görüşmesine giderken ben eşlik ettim oğlum, ciddiylim!"

"Ne?" Hep bir ağızdan şaşkınlık dolu bir nida döküldü ağzımızdan.

"Albay, Yüzbaşı Beyza'nın Savunma ve İstihbarat Teşkilatı (*SİT*) için görevlendirildiğini, görev için teşkilatta olduğunu ve teşkilat ile ilişkisinin kesilmesinin sorun olmadığını ama Türk Silahlı Kuvvetleri Özel Kuvvetler Komutanlığına bağlı bir asker olarak kalacağını öyle ikna edici bir şekilde söyledi ki, kurul komutanları bile aksine bir söz edemedi."

Buradaki günlerimi adeta kursağımda bırakan adam kefareтини mi ödemek istemişti? Zamanında yaptığı kötülükler için beni kurtarmayı mı istemişti?

"Gökbörü Timinde olması riskli olduğu için benim timimde eş komutanlık yapmasını, zamanı geldiğinde kendisine bir ekip kurduracağını ve Terörle Mücadele için görevlendirileceğini de ilettiler. Hataların için tüm sorumluluğu üstlendi, bundan sonra da senden kendisinin sorumlu olduğunu..."

"Sen ne saçmalıyorsun? Hâlâ aynı Albay Cemil'den mi bahsediyoruz?" Duyduklarım benim içinde olduğum herhangi bir fantastik hikâyenin içinde bile inanamayacağım kadar imkânsızdı! Benim için böylesine çabalayacağına inanamıyordum.

"Ben ne olacağım?" Nur, ağlayacak gibi sorduğunda hepimiz ona döndük.

"Mahalle yanarken Nur yine saç tarama derdinde, ya sabır!" Ayliz'in sözlerine kıkırdamadan edemedim bu haldeyken bile.

"Beyza'm olmadan ne yapacağım ben, Ayliz?"

"Sanırım yeni Baş Kıdemli İstihbaratçı olup kendine ekip kuracaksın."

"Yok ebesinin..." Bu tepki Nur'dan,

"Devenin dikeni!" Bu tepki de Ayliz'den geldi.

Ne hissedeceğimi bile bilemiyordum. Bunlara inanabilmem için önce Albay Cemil'den de duymam gerekiyordu. Merih'in yalan söylediğini düşünmüyordum ama Albay Cemil'in böylesine bir şey yapabileceğine inanabilmem öyle kolay değildi.

"Albay Cemil ile konuşmam gerek."

"Ben de geliyorum."

"Aman eksik kalma, hergele!" diyerek onun ensesine bir tane patlattı Merih.

"Elinin eklem sıvısını sikerim, çek şunu!"

"Ahlaksız, terbiyesiz adam!" Ayliz'in alışabileceğine de inanmıyordum açıkçası.

"Anahtarı alın, ben hemen gelirim." Elimdeki anahtarı Nur'un eline sıkıştırdıktan sonra koşturaya başladım.

Bahadır'ın da peşimden geldiğini biliyordum ama yol boyunca ikimizde tek kelime etmedik. Heyecanlanmıştık. Gerçekler tam olarak bunlarsa yeni bir umut kapısı açılmış olacaktı. Buradan gitmeyecektim. Hep istediğim gibi yeniden Türk Silahlı Kuvvetleri Özel Kuvvetler Komutanlığına bağlı bir asker olabilecek miydim gerçekten?

Albay Cemil'in kapısını çalarken ellerim titriyordu. Bahadır'a kapıda beklemesini söyledikten sonra olumlu komutu duyar duymaz odanın kapısını açıp içeri girdim. Beni gören komutanımın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Daha önce gülümsediğini görmüş müydüm hiç hem de bu kadar samimi?

"Haberler çabuk yayılıyor sanırım..."

"Duyduklarım doğru mu, komutanım?" Nefes nefeseydim ama bu koştüğüm için değildi.

"Savunma ve İstihbarat Teşkilatı'ndaki görevini başarıyla tamamladın, Yüzbaşı Karaaslan. Yeniden Türk Silahlı Kuvvetleri Özel Kuvvetler Komutanlığına bağlı bir asker olarak görevine kaldığın yerden devam edebilirsin. Bir süre Yüzbaşı Akkurt ile Sungur Timi komutanlığını beraber yürütmeni rica ediyorum, çok yakında kendi ekibini kurmanı sağlayacağım."

Ağlamama ramak kalmıştı ama kendimi zor olsa da sıktım. Ona şaşkınlıkla, minnetle, karmakarışık duygularla bakıyordum. Bir yanımda hâlâ inanamıyordum.

"Neden... Neden yaptınız bunu?" Asla sormamam gereken bir soruyu, asla kullanmam gereken bir gayri resmî tonla sormaktan kendimi alamadım.

"Sana olan borcumu ödedim, Beyza." Pişmanlığı gözlerinden okunurken nasıl inanmazdım samimiyetine? Benim için çabalamış, savaşmış bir insanın karşısında nasıl güvensizliklere müsamaha gösterebilirdim ki? Benim için böyle savaşan ebeveynlerim bile olmamışken... "Bu borç öde öde bitmez, ettiğim haksızlığı bu kadar geç fark etmekte benim ayıbım olsun."

Hıçkırarak ağlamak, boynuna atlamak bile istedim ama bu sefer kendimi tuttum. Onca eğitimden sonra böylesine kuralsız davranamazdım, yeterince davranmıştım zaten...

"Teşekkür ederim, komutanım."

"Hak ettiğin bir şey için teşekkür etme. Lojmanda kalmaya devam et, bir süre Gökbörü Timi ile ortak operasyona çıkmamanızı sağlayacağım. Elbet anlayacaklar senin suçunun olmadığını."

Komutanımı selamladıktan sonra odadan çıktım. Resmi olarak kararın tarafıma yarın bildirileceğini, yarına kadar izinli olduğumu da belirtti.

"Beyza..." Karşımda meraktan aklını kaçırmak üzere olan oldukça endişeli bir adam duruyordu.

"Haklıymış..." Hayretten ne yapacağımı bilemedim.

"Şu an sana sarılamadığım için yanıyorum, derhal çıkalım buradan. Yoksa seni şuracıkta öpeceğim, *Bal Bela* ..."

Beraber oradan ayrıldık. Şaşkınlığımızı henüz üstümüzden atabilmiş değildik. Sessizlik içinde yolda yürüyorduk. Bahadır'ın bana sarılmak için bir tenha aradığına şüphe yoktu. Onun akli bambaşka bir yerdeydi. Yürüdüğümüz esnada kışlanın tarihi çeşmesinin önünde elindeki küçücük bir kapağa su dolduran asker dikkatimi çekti.

"Sen ne yapıyorsun?" Şu anda kıdemimden bağımsız gerçekten merak ettiğim için sormuştum bu soruyu.

Bana döndü, onun Gökbörü Timinden bir er olduğunu anladığımda çarpılmış gibi oldum. Hiç teklemeyen doğrulan asker anında selam durdu.

"Bahadır Komutanım bahçedeki çiçekleri sulamamı emretti, komutanım."

Hayretle bakışlarımı Bahadır'a çevirdim. Sanki hiçbir şey yokmuş gibi bakışlarını kaçırdı ve etrafa boş boş bakmaya başladı.

"O elindeki şişe kapağıyla mı?"

"Evet, komutanım."

Bu anlamsız cezanın sebebini sormaya korktum.

"Silah arkadaşların nerede, asker?"

Korkuyla bakışlarını Bahadır'a çevirip ardından yeniden bana döndü ama konuşmasına gerek kalmadı. Bahadır soruma cevap verdi.

"Biri kıyıda, denizdeki suyu şişe kapağıyla boşaltıyor. Diğerlerinin de kendilerine özel görevleri var..."

"Kolay gelsin, asker." Diyebildim yalnızca, müdahale edemezdim.

"Sağ ol!"

Yanımdan uzaklaştığımız anda Bahadır'a döndüm. "Neden böyle saçma sapan cezalar verdin?"

"Bizim zamanımızda kimse komutanın verdiği cezaların mantığını sorgulayamazdı, hak ettiler ve bugün cezalılar."

"Bahadır... Mantık aramıyorum zaten, sende ne gezer mantık? Sebebi ne?"

Bakışlarını bana çevirdi. Bu konuda konuşmak istemediğini anlamak zor değildi.

"Yetkin olmadıkları konular hakkında yorum yapmamaları gerektiğini öğreniyorlar."

"Benim yüzümden mi?"

"Hayır, hadsizlikleri yüzünden!"

Benim hakkımda konuştukları için bu cezaya çarptırıldıklarına o an emin oldum. Bahadır'ın hassasiyeti ve benim suçumun olmadığına dair sözlerinin arkasında bu kadar keskin duruşu yüreğime su serpti. Benim suçum değildi, böyle bitmesini kimse istemezdi.

"Bir süre aynı operasyonda görev yapmayacağız..."

"Neden, bu kafalarına soktuğum, görevin ne olduğunu anlayamayanlar yüzünden deme yoksa hepsine yarın şu arkadaki dağı kısaltmak için görev vereceğim!"

Kahkahamı bastıramadım. Ona hayretle baktım. Bu kadar mantık dışı görevler vermesine inanamıyordum, gerçekten zır delinin tekiydi!

"Lütfen kimseye ceza verme, bir süre üstlerine gitmemek en iyisi. Arkadaşlarının yasını tutmalarına izin ver."

"Düşünürüz ama önce..." Beni tutup bir anda köşeye çekmesiyle neye uğradığımı şaşırdım. "Şu vadettiğim öpücüğü verme vakti."

Beni belimden tutup kendine çektiğinde nefesimi kesti. Öpüşünün yangını tüm bedenimi yeniden ele geçirdi. Kısa bir andı yetinmek zorunda olduğumuz ama artık burada olacağımı düşününce üzölmüyordum.

"Bundan sonra seni gördüğüm her yerde tenhaya çekerim, *Bal Bela* ."

"Sapık..." Kıkırdarken omzuna bir tane geçirmeyi ihmal etmedim.

"Ne yapalım, kırdın mızrağı. Mecbursun artık..."

"Ha mızrağın sağlam olsa başkalarına gideceksin, Bahadır?"

"Tövbe, başkalarına gidebilme ihtimali olan Bahadır'ın cibilliyetini öperim."

"Bahadır'ımı rahat bırak..."

Kızlar beni beklerken cinnet geçirmiş olmalıydılar. Daha fazla oyalanmamam gerektiğini bildiğimden en hızlı şekilde onun yanından, kollarından ayrıldım ve artık daimî evim olacak olan lojmanın yolunu tuttu.

Çok kötü şeyler olmuştu, tüm dünya başıma yıkılacak derken böylesine iyi bir haber almayı beklememiştim. Şaşırtılanın bu sefer ben olması bile garipti. Hayat bana hiç böyle gülmez zannederdim.

Düşüncelerimi doğrular gibi bir ses duyduğumda durdum ve merakla sesin sahibine baktım. Çehresi öfkesiyle kasılmış, nefreti gözlerinden taşıyordu. Onu çok iyi tanıyordum, öfkesini de.

"Kardeş katili!"

• *Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.*

• *Sondaki kim?*

• *Sungur Timine de komutan olmadık demeyiz artık ehehehehe*

İNSTAGRAM: dilanwattpad (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayınnnn.)

DREAME: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

Yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayın, öptüm xoxo

XVC Külden Yangın

SINIR: 230 OY / 300 YORUM

BEN GELDİM

#BOLU

**ÖNCELİKLE BAŞIMIZ SAĞ OLSUN. BOLU'DAKİ YANGINDA
HAYATINI KAYBEDENLERE ALLAH'TAN RAHMET,
YAKINLARINA SABIR VE BAŞ SAĞLIĞI DİLİYORUM. ÜLKEM
DE UMARIM TEKRARI ASLA YAŞANMAZ...**

**Bölüm lke gündeminde bu kadar acı olay olduğundan dolayı
ertelenmişti. Bu sebeple bugün paylaşıyorum.**

Keyifli okumalar dilerim ♥

ÖPTÜM XOXO

BEYZA & BAHADIR SORGUN

NUR & MERİH

Afişler hakkında fikrinizi merak ediyorum, nasıl buldunuz?

ON BEŞ | *Külden Yangın*

Emre Aydın – Sen Beni Unutamazsın

Gözleri kıpkırmızıydı. Bakışlarında nefretten çok acı vardı. Öfkesini bana yönlendirmesini anlıyordum ama bu hoş karşılayacağım anlamına gelmiyordu.

"Senin karşında yeni yetme biri mi duruyor zannediyorsun, Kıdemli Başçavuş Bülent?"

Bülent, başka ekipte olan bir Kıdemli Başçavuştu. Üniformasındaki yaka işaretinden bunu anlamam zor olmadı. Onu daha önce, başka bir tim ile katıldığımız operasyonda görmüştüm. Ayrıca, Üsteğmen Cengiz'in yani *köstebeğin* kardeşiydi.

"Benim abim vatanına asla ihanet etmez, benim abim asla böyle bir hainlik yapmaz... Zorunda kalmıştır..." Çaresizliği insanın boğazını kurutuyor, yutkunamaz hale sokuyordu.

"İsteyerek yapmadığını biliyoruz zaten, asker!" Sesim gür, kendimden emin çıkıyordu. "Ama ne olursa olsun, operasyonlara dair bilgi sızdırıldı Bülent."

"Önce onunla konuşsaydınız..." Kalbime bir bıçak saplandı. Bir damla kan akmadı ama canımı azar azar almaya başladı. "Onu dinleseydiniz belki... Belki yaşardı."

"Emirler böyleydi. Vatan istihbaratını keyfime göre yönlendiremem, asker. Bana ne dendiye onu yaptım, böyle bitmesini hiç istemedim ama..." Aması yoktu işte, amadan sonra söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. "Bu seferlik saygısızlığını görmezden geleceğim ve komutanına yaptığın hatayı bildirmeyeceğim ama tekrarı olursa Kıdemli Başçavuş Bülent, işte o gün farklı konuşuyor olacağız!"

Bir cevap vermedi, beklemiyordum da zaten. Bunu anlamak zorundaydılar, hepsi! Kardeşi de ekip arkadaşları da! Hiçbir şey benim inisiyatifimde gelişmemişti, her adımda emirlere riayet etmek zorundaydım. Rütbem, bağlı bulunduğum kurum ne olursa olsun bana denileni yapmak zorundaydım.

Sessizce oradan uzaklaştım. Evde bekleyen kızların yanına doğru yola çıktım. Orada işimi bitirip rütbemi içeren yakalığımın değişimini gerçekleştirmeliydim. Öncesinde İstihbarata bağlı olduğumdan barudi siyah kumaştan yaka işaretim değiştirilecekti çünkü artık sadece Özel Kuvvetler Komutanlığına bağlı olacaktım. Hayatım boyunca olmak istediğim yerde olacaktım...

Düşüncelerimin kısılcacında nihayet lojmandaki evimin önüne geldim. Kapıyı çalıp kızların açmasını beklemeye başladım. O esnada ayağıma dolanan kediyi gördüğümde sııttım. Botlarıma tüylerini sürüyor, kendini sevdirmeye çalışıyordu cimcime. Bu isteğini görmezden gelemedim ve usulca eğilip başını okşadım. Pek arsızdı bu pus grisi, sarı gözlü güzel kedi. Başını okşadığım an yere uzanıp daha da fazlası için beni teşvik etti. Bir yerimi çizdirmemeye dikkat ederek onu sevmeye devam ettiğimde huzurlu mırıltılarıyla halinden memnun olduğunu belli etti.

"Nihayet gelebildiniz, Beyza Hanım!"

Nur'un sitem ve öfke dolu sesini işittiğimde usulca başımı kaldırdım. Bana tepeden kızgın bir boğayı anımsatarak baktığında sevimli olmasını

umduğum bir biçimde gülümsedim. Fakat anlaşılan o ki buna kanmayacaktı. Yüz ifadesi azıcık bile yumuşamadı.

"Daha sonra yine severim seni, güzellik. Bu abla bugün benim canıma okuyacak."

"Evet!" Bir anda parladı. Bense çıtımı çıkarmadan doğruldum ve ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim. "Neler oluyor, Beyza?"

Koridorda peşimden yürürken daha fazla sessiz kalamayarak bombardımanına başlamış oldu. Derin bir nefes alıp her şeyi düzgünce açıklamak için kendimi hazırladım.

"Hangi ara bu hale geldiniz, daha geçen buluştuğumuzda ondan hoşlanmadığınızı söyleyen kimdi?" Ayliz'den medet ummuştum fakat yanıldığımı acı bir şekilde kabullenmem gerekiyordu. Asla bana destek çıkmayacaktı. Beni çiğ çiğ yiyeceklerdi.

"Kahve içelim mi, o esnada konuşuruz hem tatlı tatlı?"

"Tatlı mı? Beyza, gözümüzün önünde Bahadır Sorgun ile öpüştünüz farkında mısın?"

O anları anımsamak tüm bedenimi tutuşturmaya yetti. Tüm kan yüzüme hücum ettiğinde yandığım için ellerimle yüzümü yelleyerek çare bulmayı denedim. Bu sorgudan sağ çıkabilirdim umarım.

"Geçen sizinle buluşmak yerine hani tek başıma bir bara gittim ya..."

"Cidden gittin mi?" Hayretle sordu Nur, asla tek başıma gideceğime inanmamış gibi bir hali vardı.

"Gerçekten yalnız kalıp biraz düşünmeye ihtiyacım vardı, felekten bir gece çalarım dedim ama zaten yolda Merih ile karşılaştım. Tabi beni oraya tek göndermedi, Bahadır aksi halde onu öldürürmüş..."

"O puşt seninle mi geldi? Bana niye haber vermedi ulan, ya başına bir iş gelseydi?"

"Geldi zaten..." İki de oturduğu yerden fırladı. Korkuyla her yanını taradılar. "Öyle bir şey değil, o gün başıma Bahadır geldi işte."

Kalan detayları kızlar beni öldürmeden hızlıca aktardım. Hiçbir ayrıntıyı atlamama müsaade etmediler, maalesef... Tüm çıplaklığı ile gerçekleri duyduklarında ise sırtlarını yasladılar ve derin bir nefes verdiler.

"Beyza ikimizden de hızlı çıktı..."

"Sessiz atın çiftesi harbiden pek olurmuş."

Biraz daha bu konunun üstüne konuştuktan sonra nihayet konu ben ve Bahadır'dan çıkıp son olaylara geldi.

"Resmi kararın ulaşması çok sürmeyecek, yarın zaten Merih ile çalışmaya başlayacağım ama öncesinde Kale'ye gelip müdürüm ile konuşmalıyım."

"Sensiz oranın hiç tadı olmaz, ben ne yapacağım sensiz Beyza?"

"Yetiştirildiğin şey olacaksın, Nur. Sen bir istihbaratçısın, hem de en gizli görevler için yetiştirilmiş en iyi ajanlardan birisin. Biz bunun için eğitildik. Benim yerime geçecek kişi sensin, terörle mücadele kapsamında sürekli ortak iş yapacağız. Hatırlarsan, istihbaratı biz toplar ve kesinkes emin olduğumuzda operasyona çıkacak ekibe bilgi verirdik."

Sözlerim onu teselli etmedi, bana bakarken dudaklarını sarkıttı durumdan hiç memnun olmadığını göstermek istercesine. Onun da çaresi yoktu, ben gibi. Verilen emirler ne olursa onlara uymak zorundaydık.

"Eski evine gidip tüm eşyalarını da toplamak lazım. Kısa bir görev için geldiğini düşündüğünden evini bile tam olarak boşaltmamıştın." Haklıydı Nur.

Kısa süreli diye geldiğim bu yerde artık devamlı kalacağımı bilmek garip bir iç huzura erişmemi sağlıyordu. Hiç gitmek istememiştim zaten. Bu şekilde olmasını dilememiştim ama yine de istediğime kavuşmuştum.

Zaten isteksiz, zorundalık pençesinde ayrılmıştım yuvam diyebildiğim tek yerden. Köksüz her insan gibi, huzur bulduğum bu yerde kök salmayı çok

istemiştim. Benim yuvam bir aile, mutlu ebeveynlerle çevrili olamazdı asla. O defter annemin ihanetiyle karalanmıştı. Bari kendime yuva kurayım, vatan evladı olayım burası da yuvam olsun istemiştim. Bu isteğimin de asla gerçekleşmeyeceğine kendimi inandırmıştım ama buradaydım işte. Beklemediğim bir anda mucizeler silsilesiyle sarmalanmış bir biçimde, olmaz dediğim ne varsa oluşuna şahitlik ediyordum.

"Sönmüş umutlarım alazlanıyor..."

Nur

Aylız ile Beyza'nın artık kalıcı olan evinden çıktık. Beyza'nın yıllar önce içinde kalmış olan her şey bugün daha güzel bir halde gerçekleşiyordu. Onun adına hissettiğim mutluluğun tarifini yapamazdım. Biz iki yaralı kız, kimsesizliğimizde birbirimize dayanak olmuştuk. Hiç kimsemiz olmadığından birbirimizin kimsesi olmuştuk. Çocukluğumuzdan beri daima yan yana durmuştuk.

Yuvada olduğumuz bir gün oraya gelen devlet görevlilerinin yetiştirilmek üzere seçtiği kızlardan ikisi de bizdik. Yine devletin yaptığı bir bursluluk sınavında derece yapmıştık. Bu kötü talihin biz abalamadan dönmeyeceğini daha küçücükken biliyorduk bu yüzden de hep çok çalışmıştık. O sınavdaki derecelerimizde buna kanıttı.

Beyza'nın isteği her zaman Özel Kuvvetlere bağlı bir asker olmaktı. Kara Bereli olup bir tim kurmak en büyük arzusuydu. Hiçbir şeyimiz yoktu, olsun istiyorduk amansız bir çaresizlikle.

Ben ise kılık değiştirme, rol yapma yeteneklerimin umduğumdan bile iyi olduğunu lisede tiyatro eğitimi alırken fark etmiştim. Elbette bizi özel olarak yetiştirmek üzere alan kişiler bu yatkınlığımı fark etmişti. Bu sebeple Savunma ve İştihbarat Teşkilatı'n da özel eğitim almamı sağlamışlardı. Ben kendi hayalim için eğitimler alırken, Milli Savunma Üniversite'sinde Bilgisayar Mühendisliği ve çift anadal programı ile Elektronik ve Haberleşme Mühendisliği okumuştum. Eğitimime Milli İştihbarat Akademisinde yüksek lisansımı tamamlayarak devam etmiştim. En

nihayetinde de olmak için yetiştirildiğim İstihbarat Uzmanlığı kariyerim başlamıştı.

Yıllardır ülkemizin milli güvenliğine içten ve dıştan gelebilecek tehditlerin önlenmesinde, terörizmle mücadelede, yüksek gizlilikle yürütülen istihbarat faaliyetlerinde ajan olarak görevimi icra ediyordum. Sanırım herkes istediği, hayal ettiği yerdeydi ama Beyza'nın artık Kale'de olmayacağını bilmek yine de üzüyordu beni. ***(Bu kitaptaki tüm karakterler ve olayların gerçek kişi ve kurumlarla ilgisi yoktur. İşlenen olayların hiçbirisi gerçek değildir. Tamamen hayal ürünüdür.)***

"Nur, ne olursa olsun bizim bağımız kopmaz. Kendini hırpaladığını görmekten hoşlanmıyorum." Ayliz, kolunu omzuma dolayıp bedenimi kendine çekti.

Kolumu beline sarıp verdiği desteği hemen kabul ettim.

"Can bağı bu, güzelim. Öyle kolay kolay kimsenin gücü yetmez zaten koparmaya." Gündemdeki konudan uzaklaşmak için konuyu değiştirdim. "Savcıdan ne haber?"

"Şeytan görsün yüzünü!" Hiç vakit kaybetmeden öfkesini kusmaya başladı Ayliz. "Son görüşmemizden beri yalnızca mahkemede denk geldik. Ters ters adama bakmak dışında bir şey yapmadım. Olabildiğince uzak durmaya çalışıyorum."

"Adama haksızlık ettiğini ne zaman kabulleneceksin?" Sözlerime karşılık homurdanıp yüzünü astı.

"Tamam, belki alenen vatana ihanetten suçlamamalıydım..." Bakışlarımı görünce duraksadı ve gözlerini devirip sözlerine öyle devam etti. "Evet, haksızlık ettim. Oldu mu, memnun musunuz Nur Hanım?"

"Kesinlikle adamın son davranışını savunmuyorum, kusurlu olduğu inkâr edilemez ama kabul edelim sen de adamı kışkırtmışsın."

"Evet, yaptım öyle şeyler..."

"Adamı itham ettiğin şey basit değil!"

"Evet, değil..."

"Ayliz!" Kabulleniyor olsa da asla gidip bunun için af dileyecek gibi görünmüyordu. "Adamın kötü birisi olduğunu da düşünmüyorsun. Profesyonel davranabilmek için savcıya gidip ithamın için özür dilemelisin. Cumhuriyet Savcısına alenen vatan haini dedin kızım sen!"

"Tamam ya... Bunu bir düşüneceğim."

"Allah'ım sen bana sabır ver..." Tam söylenmeye başlamıştım ki karşıdan gelmekte olan adamın bizi görür görmez afallayarak duraksadığını fark ettim. Etrafına bakınarak kaçacak delik arıyor gibi görünüyordu ama bilmiyordu, benden kaçış yoktu. "Yüzbaşı Akkurt?"

Bakışları hışımla bana döndü. Yakalanmanın hicabı ile gözlerimin içine baktı. Arsız arsız sırtıtmamak için kendime hâkim olmam gerekti. "N'aber, yakışıklı?"

"Ben seni otoparkta bekliyorum." Ayliz, anında bizi yalnız bırakıp toz olduğunda arkasından şaşkınlıkla bakmadan edemedim.

"İyi günler, Nur." Resmiyeti beni derinden sarstı.

"Artık böyle mi olacak?" Sorum onu gafil avladı. Onu bırakıp Ayliz'in peşinden gitmemi beklediği aşıkrdı.

"nmzdeki süreçte aramızda yaşanmış tatsız anları unutup öyle devam etmek daha makul olur gibi." Bir anda ciddileşti. Bu konuşmayı çok uzun zamandır planlıyor gibiydi. "Geçmiş ikimiz içinde kötü anılar içeriyor ama..."

Devam etmesine müsaade etmeden lafını bölüp söze atladım. "Benim için kötü anılar yok, Yüzbaşı Akkurt. Sen kaçmaya bahane arıyorsun." ekinmeden son konuşmamıza gönderme yapmayı ihmal etmedim.

Sözlerimle sürekli benden kaçırdığı bakışları benimkilere mıhlandı. Ben kaçak dvşmezdim, düşmanımın da dostumun da gözünün içine baka baka yapardım her hamlemi. Başta korktuğunu, çekindiğini belki de utandığını

düşündüğümünden onun her kaçışını sineye çektim ama artık buna gerek yoktu. Şimdi o da karşımda kaçmaktan usanmış bir şekilde duruyordu.

"İlk karşılaşmamız pek olağan değildi..."

"Normal olmaması kötü olduğunu göstermez. Yanlış anlaşılmanın her zaman kötü anımsanmadığı gibi..." İki normal insan gibi sohbet ettiğimiz gerçeğinin şaşkınlığını yaşıyordum.

Biz hangi ara medenileşmiştik?

"Daha geçen gün gırtlaklayacak gibi bakan gözlerin, bugün her şeye olumlu bir mana bulan sözlerin... Dengemi bozuyorsun, *Leydi Vipera*."

Sırtışıımı gizlemedim.

"O zaman eşitlenmiş sayılırsınız, *Pusula* ." Çok manidar bir kod adı seçimiydi. Yönünü kaybetmiş bana pusuladan daha iyi gelebilecek başka bir şey olabilir miydi? Sanmıyordum...

Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden birbirimize öylece baktık. Söylenmemiş sözlerin ağırlığı omuzlarıma yük oldu ama biz o gün biraz daha susmayı seçtik. Doğru zamana kadar beklemek, acele etmemek en iyisi olacak gibiydi. Sağlam temellere ihtiyacımız var gibi duruyordu.

"Bir gün sana farklı bakmaya başladım ama hangi gündü, hiç bilmiyorum."

Sözlerine karşılık kıkırdadım. Kaçmaktan vazgeçmişti, nihayet! "Çeyizimin en sevdiğim parçası olan bıçağım boynunu keserken olabilir mi?"

O da sırttı. "Hiç sanmıyorum."

"O zaman omuzlarına tırmandığım an?"

Sözlerime bir kahkaha attı. Sesinin tınısıyla efsunlanmış gibi hissettim. Kalp ritmim anında bozuldu. O adına şiirler yazdıkları, prangalar eskittikleri duygu bu muydu? *Aşk* böyle bir şey miydi?

"Belki de..." Gizemli gülümsemesi benliğime açılmış savaşın ilk ateşiydi. Kurşun mavisi gözleri savaş beyanını yapıyor, gülümsemesi kalbime her an kurşun saplıyordu.

Ben bu adama ne ara böylesine kapılmıştım?

Dün Kale'ye gidip müdürüm ile son konuşmamı yaptım. Orada kalmamı ne kadar istese de kurul kararına müdahale edemediğini ama her nedense Albay Cemil'in teklifini kabul ettiklerini söylemişti. Teşkilattaki görevime son verilmiş, Baş Kıdemli İstihbaratçı unvanını artık taşıımıyordum. İstihbarat için çalıştığım dönemde üniformama taktığım barudi siyah yaka rütbem artık yoktu. Teslim etmem gereken tüm eşyaların teslimini yapmıştım.

Geriye yalnızca ***Yüzbaşı Beyza Sena Karaaslan*** kalmıştı...

Olmak istediğim yer, kişi her zaman buydu. Eğitimimi de bu hayalime göre yönlendirmiştım. Ta ki Albay Cemil'e kadar. Onunla karşılaşmamız benim kaderimin dönüm noktalarından birisiydi. Beni sınırın dışında, bir başıma bıraktığı an buradan gitmezsem tüm hayallerimin çöp olacağını çok iyi biliyordum.

Nereye gidersem gideyim olmak istediğim yer hep burasıydı ama tek hatamla yıllarımı verip edindiğim unvanlardan olmamı da sindiremiyordum. Şayet Albay Cemil olmasa şu an bir mesleğim olmayacaktı... Ona artık borçluydum.

Taşlık yoldan çıkıp eğitim alanına doğru ilerledim. İçtima için bekleyen Gökbörü Timini gördüğüm an ayaklarım ilerlemeyi reddetti ve olduğum yere sabitlendi. Başımı çevirip de başka yöne bakamadım bile. Orada olduğumu gören birkaç askerin kısa bakışlarını yakalama şansım oldu. Anında bakışlarını kaçırıp önlerine döndüler. Bülent ile konuşmamızdan haberdar olup olmadıklarını merak ettim ve merak dürtüsünün beni yenmesine engel olamadım.

Beni gören Merih, tam ağzını açıp konuşacakken gideceğim yönü görüp duraksadı. Ne yapacağımı herkes gibi o da merak ediyordu.

Ben timin rahatta beklediği yere yöneldim. Her biriyle ayrı ayrı göz teması kurup tam önlerinde durdum. Günah keçisi bellenmekten çok sıkılmışım. Artık herkese olanı haykırma zamanıydı. Biz askerdik, sevdiklerimizin yasını tutmaya zamanımız yoktu. Böyle bir lükse sahip bile değildik. O yolda kimi kaybetmiş olursak olalım yürümeye devam etmek zorundaydık. Biz askerdik, vatani korumak için canımızı feda etmek bizler için küçük bir bedeldi. Atalarımızın kanlarıyla aldıkları, kan hakkı sahibi olduğumuz toprakları yine kanla korurduk!

"Günaydın, asker." Sesim her zamanki gibi otoriterdi. Hiçbir şeyin değişmediğini anlamaları gerekirdi. Onların timinde veya değil, emir komuta zincirinde üstleriydim ve bende emirlere riayet ediyordum, bunu unutmamaları gerekirdi

"Sağ ol!"

Şu anda neden burada olduğumu merak ediyorlardı. Bir düzine adamın karşısına geçmiş ne yapmaya çalıştığımı sorguluyorlardı.

"Duydum ki komutanınız denizdeki suyu şişe kapağı ile boşaltmanızı istemiş." Çıt çıkmadı. Hepsi şaşkınlıkla bakmaya devam ettiler. "Her şey için beni yani eski komutanınızı mı suçluyorsunuz?"

Arkamdan gelen ritmik adım seslerini işittim. İki artarda bir tekli, ardından yine aynı düzende. Onu, nasıl adım attığını bile bilecek kadar iyi tanıyordum. Tam arkamda duruyordu, müdahale etmiyordu.

"Peki sorarım size, dün neden hiçbiriniz komutanınıza şişe kapağıyla deniz suyu mu boşaltılır diye sormadı?" Yine sessizlik... "Cevap verin!"

Koğuş sorumlusu Kıdemli Üsteğmen Fırat bir adım öne çıkıp selam durdu sorumu cevaplamadan önce. "Emir demiri keser, komutanım. Bizim işimiz sorgulamak değil, itaat etmek."

Dudağımın köşesi kendimi beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. Gerçeklerin en azından farkındaydılar.

"Siz bu saçma, basit cezaya bile ses edemiyorken, itaat etmek zorunda kalıyorken ben kimim ki Savunma ve İstihbarat Teşkilatı tarafından şahsıma

buyurulan emri sorgulayayım?"

Arkamda duran adamın bir şekilde arsız arsız gülümsediğini hissettim. İlk zamanlar timine ceza verdim diye deliye dönen adam şimdi onları azarlıyorum diye gülümsüyordu.

Onlara üstünlük taslamak gibi bir derdim yoktu. Yalnızca doğru olanı anlasınlar istiyordum. Omuzumda yeterince yük taşıyordum, suçum yokken suçlu olmanın yükünü taşımayı reddediyordum. Anlayacaklardı, seve seve değilse de zorla. Bana bir daha suçlayıcı şekilde bakılmasına müsamaha göstermeyecektim işte o kadar!

"Şimdi size iyi çalışmalar, asker!"

"Sağ ol!" Selam verip hazır ola geçtiler.

Usluca arkamı döndüm. Tam ardımda dimdik duran adamın çarpık gülümsemesi bulaşıcıydı. Onun gibi gülümsemeden edemedim. Aramızda sözlü bir diyalog geçmedi ama gözlerimizden birbirimizin ruhunu okuduğumuzu biliyordum.

Gururla parlayan gözleri çektiğim her acıya mükafat gibi duruyordu önümde. Yüreğim ısınıyordu. Yanınızda yürüyen biri olduğunu bilmek böylesine güvende hissetmek benim için anlamı çok büyük bir histi.

"Günaydın, Beyza Yüzbaşım." Bakışlarındaki yaramaz parıltılara bakarsak fazlasıyla memnundu halinden.

"Günaydın, Bahadır Yüzbaşım."

Onu başımla selamladıktan sonra merakla bekleyen Merih'e doğru yürümeye başladım. Sungur Timinin çoktan haberi aldığına emindim ama resmi olarak şimdi açıklayacaktık her şeyi.

"Beyza Yüzbaşım..."

"Günün aydın olsun, Merih Yüzbaşım." Sırtışımlı gördüğünde gözlerini yumup derin bir nefes aldı.

"Bu bakışı biliyorum... Sorgun'um gibi delirteceksin beni."

"Kim kimi delirtecek göreceğiz."

Kısa konuşmamızı sonlandırıp ekibe döndük. Merakla bakıyorlardı, komutanlarının ne söyleyeceğini duymak için heyecanlıydılar. Dedikoduların gerçek olup olmadığından emin olacaktı.

"Sungur, Yüzbaşı Karaaslan. Geçici süreyle Sungur Timi eş komutanı."

Herkes nefesini tuttu. Bakışları dehşetle bana çarptı. Namımın hızlı yayılması güzeldi. Gökbörü Timinin başta yaptığı gibi beni hafife almamaları gerektiğinin farkındaydılar, bu onlar için iyiydi.

"Sizlerle çalışacak olmaktan gurur duyuyorum, Sungur. Görevim süresince güvene dayalı, düzgün iş yapalım. Geçici süreyle sizi komuta ediyor olacağım, tatlı tatlı anlaşalım." Son sözümle dudaklarımda bir kıvrılma oldu. Her birinin ürperdiğini hissettim. "Karşı karşıya gelmeyelim, üzmem istemem sizi."

"Yaptın yine şovunu, Beyza Yüzbaşım."

Giriş konuşmasının yapılmasının ardından eğitim alanına geçmek üzere harekete geçmelerini emretti Merih. Usulca yanımdan geçtikleri sırada fısıldaşmalarını duyabiliyordum.

"Demir ayaklı sandalyeleri severmiş..."

"Koğuşlarını basmış..."

"Çok katı bir komutanmış..."

Hiçbirine bir şey söylemedim. Nasılsa tanışacaklardı benimle. Buraya gelmek için aldığımız zorlu eğitimler küçümsenemezdi. Özel olarak anılmak için üç buçuk yıllık insan sınırının ötesinde bir eğitim sürecinden geçiyorduk. Herkes nasıl eğitim alırsa o şekilde eğitirdi. Ben yine de kendi eğitmenim kadar acımasız değildim. Albay Cemil'in eğitiminden geçmeyen kimse ne demek istediğini anlayamazdı.

"Haftaya sınır görevine katılacağız, farklı bir timle." Merih'in konuşması homurdanmaya benziyordu.

"Benim yüzümden Sorgun'unla göreve katılamamana üzölmeli miyim?"

Sözlerimle somurtup ters ters baktı. Sırıtmadan edemedim.

"Arkadaşın nerede?"

Tek kaşım kendiliğinden havalanırken yanımıza gelen askerle sözlerimi erteledim. Elinde tuttuğı sandalyeyi bana uzatıp selam verip yanımızdan ayrıldı. Çok meşhur demir ayaklı sandalyemi alıp sertçe yere vurdum ve usulca oturup bacak bacak üstüne attım. O esnada ekipteki erlerin hepsi yaptıkları her neyse duraksayıp bana baktı. Yutkunduklarını görebiliyordum.

"Nur'u mu merak ediyorsun?"

"Ediyorum, ne olmuş?"

Gözlerimi devirip rahatsız sandalyede biraz daha yayıldım. Talim yapan askerler bir sandalyeme bir de üstünde böylesine pervasızca oturan bana endişeyle bakıyorlardı.

"Ara kendin sor o zaman, ben senin posta güvercinin miyim koçum?" Bu cevabı beklemediğinden afalladı ve suratına birkaç saniye alık alık bakakaldı.

"Arar sorarım, sana mı kaldım?" Tavırlı bir şekilde arkasını dönüp yanımdan gitti ama sinirlendiğini biliyordum. Onu sinir etmek hoşuma gidiyordu.

Merih, erlerinden birine birebir silahsız dövüş anında nasıl kendini savunması gerektiğini gösterirken bakışlarım usulca yana kaydı. Diğer eğitim alanında olan timin komutanından gözlerimi alamıyordum. Engellerin altında sürünen erlerin tepesinde durmuş, kendinden emin bir şekilde konuşuyordu. Buyurgan ses tonu kulaklarıma ulaşıyordu ama öylesine büyülenmişim ki ne dediğini anlayamıyordum.

"Duvardaki iple bakışmayacaksın, çam yarması! Tut o ipi ve bedenini yukarı çek!"

"Emredersiniz komutanım."

"Bir kere de emretmeden yapın!"

İtaat eden askerine memnuniyetle baktıktan sonra yeniden sürünenlere döndü. Onlara da memnuniyetsiz bir ses tonuyla birkaç şey söyledikten sonra bakışlarımın ağırlığını hissetmiş olmalı ki bir anda başını kaldırdı. Göz göze geldiğimiz an zamanın akışında bir bozulma oldu. Artık zaman bizim etrafımızdan akıp gidiyordu, bizim için donmuştu.

"Fingirdeşmeniz bittiyse, ekibe bir gösteri yapalım mı Beyza Yüzbaşım?"

İrkilerek Merih'e döndüm. Beni gafil avlamanın mutluluğuyla suratıma pişmiş kelle gibi sırtarak bakıyordu. O ağzının tam üstüne bir tane çakıp gülüşünü dağıtmak istesem de teklifi pek cazip geldiğinde tek kaşım havalandı.

"Bu bir meydan okuma mı, Merih Yüzbaşım hem de ilk günden..." Gücün kimde olduğunu göstermek mi istiyordu?

"Nasıl anlamak isterseniz, Beyza Yüzbaşım."

Gösterirdim!

Usulca yerimden kalktım. Üstümdeki ağırlıklardan kurtulmak için ne kadar silah taşıyorsam çıkarmam gerekirdi. Üniformamın üstünün düğmelerini açmaya başladım.

"Lan... Lan, bu öyle bir şey değil! Sorgun'um, imdat Sorgun'um!" Hışımla arkasını döndü. "Dönüp bakanı ben değil Sorgun Yüzbaşı düveline kadar beller, benden demesi!"

Başımı kaldırıp Merih'e, *geri zekâlı mısın* , der gibi baktım. Üstümün düğmelerini açtığımda altımda asker yeşili uzun kollu bir üstle kaldım. Bedenimin çeşitli ve beni yaralamayacak yerlerine sıkıştırdığım küçük bıçakları, belimdeki beylik tabancamı da çıkardım.

"Bu kadar yükle seni nasıl dövebilirim, Merih Yüzbaşım?" Merih sözlerimle geri dönüp hayretle üstümden çıkanlara bakarken erlerden bir şaşkınlık

nidası döküldü. "Yüklerimi hafifletiyorum ki seni iyice benzetebileyim."

"Beni ekibime madara etme ulan!" Nur'dan deneyimli olmalıydı. Neler yapabileceğimizi biliyordu ki böyle söylüyordu.

"Pozisyonunu al, Merih Yüzbaşım." Aniden dikleştiğimde bir adım geri gitti. Tırsmasından zevk aldım.

Bana endişeyle baksa da dediğimi yaptı. Birebir bir mücadelede neler yapılacağının detaylarını incelikle aktarmaktan gocunmayacaktım. Hamlelerimi önden tahmin edemeyecek olması işime gelecekti. Ne de olsa benimle daha önce birebir de hiç karşılaşmamıştı. Karşılaşanlar genel de şansız olurdu...

"Öncelikle," İki adımla yanına geldiğimde ayağına çelme takarak sarsılmasını sağladım. "Duruşunuz sağlam olmalı, asker."

"Dilimin bağıni sikeyim, nereden teklif ettim ben bunu..."

Dirseğim Merih'in sırtına çarptığında birkaç saniye nefesi kesildi. "Sırtınız dik dursun, bu kafanıza alabileceğiniz darbelerden daha kolay kaçmanıza yarar."

"Böğrümü deştin, vicdansız!"

"Kuvvet uygulamıyorum bile, sen abartıyor olabilir misin?"

Merih, daha fazla durmadı. Bir anda yakınlığımdan faydalanıp hamlesini yaptı. Yumruğundan kolayca kaçtım. Sırtımı ona doğru dönüp tek ayağım üstünde etrafında tur attığım sırada havadaki ayağımla karnına hafifçe dokundum.

"Bu da bir teknik tabi." Sırıtişımı gizlemeden devam ettim.

Yan tarafında durduğumda havadaki bacağıımı daha da yukarı kaldırıp üst bedenimi yere doğru eğdim. Buna tekvando da arka tekme (*dwi chagi*) denirdi. Bu hareket esnasında yerdeki ayağınızı büküp tekrar açarak biraz daha yukarı zıplayabilirdiniz. Bu şekilde benden neredeyse yirmi beş – otuz

santim uzun olan adamın tam başının üstünden ayağımı geçirebildim. Direkt kafasına bir darbe vurmayı elbette düşünmedim değil ama yapmadım.

Hareketimin şaşkınlığını hızlıca üstünden atan Merih, beden kuvvetinin üstümdeki avantajını kullanabilmek için baskı uygulamaya başladı. Savurduğu her tekme ve yumruk bloklarım sayesinde durduruldu. Bana çok yaklaştı ve bedeniyle bedenimi kısırdı.

"Yaşamaya devam etmek istiyorsan bu kadar yaklaşma, Merih."

Bahadır'ın sesini duyduğum sırada dikkatimin dağılmaması için insan üstü bir çaba göstermem gerekti. Neyse ki kendimi toparlayıp Merih'in yakınlığından faydalanıp dirseğimle karın boşluğuna geçirdim. Baskısından kurtulduğum anda ondan biraz uzaklaştım. Vücudumu yan tarafa döndürüp kalçamı mümkün olduğu kadar çevirip yan tekme (*Yop chagi*) attım. Tekmem tam hedef aldığım gibi sırtına diğerlerinin aksine birazcık kuvvetle çarptı. Merih'in sıkılı dişlerinin arasından sertçe nefes aldığını kısık ısıklık sesinden anladım.

"Bu soktuğumun tekniği ne lan?" Öfkeli sesi kıkırtılar yükselmesine neden oldu.

"Tekvando." *Kendini savunma sanatı*. Bildiğim dövüş tekniklerinden yalnızca biriymi ama genel olarak karşındakine zarar vermeyi amaçlamadığı için şu anda bunu seçmiştim. Merih'i incitmek istemiyordum, **şimdilik**.

"Tek yapabildiğin savunmak mı, *eski* Baş İstihbaratçı Yüzbaşı Beyza?" Eskiye yaptığı özel vurgu kafama vurulan tokmak etkisi yarattı.

O kaşınmıştı, kesinlikle o kaşınmıştı!

Hızla bana döndüğünde kendimi geriye doğru bıraktım, ellerim avuçlarımı yere vuracağım şekilde büküldü ve yere düşüp bir yay gibi yeniden zıpladım. Mesafemi açtığım için doğrulduğum anda üstüne koşarak kuvvet kazanma şansım oldu. Benim gelişimi gören Merih, far görmüş tavşan gibi suratıma bakakaldı. Bedenini kuvvetle yakalayıp pehlivanlar gibi ağırlıksızmışçasına havalandırdıktan hemen sonra sırt üstü yere düşmemizi sağladım. Bu sefer dudaklarından dökülen acı dolu nidasını gizleyemedi.

Usluca yerden kalkarken herkesin nefesini tutmuş bir şekilde bizi izlediğini gördüm. Yalnızca Sungur değil, alanda bulunan tüm askerler eğitimlerini bırakmış öylece bakıyorlardı.

"Son ve en önemli tavsiyem..." Yerde yan dönen Merih'e sırtarak baktım. "Rakibinizi hiçbir zaman küçümsemeyin, öyle değil mi Merih Yüzbaşım?"

Bir alkış sesi duyduğumda başım otomatik olarak sesin geldiği yöne döndü. Bahadır, yine aynı gururla bana bakıyor ve alkış tutuyordu.

"Hangi günahımın azabısın?"

"Oraları karıştırma şimdi içinden çıkamayız, Merih Yüzbaşım." Yenilmenin hezimetini yaşamasına izin verdim daha fazla uğraşmak gibi bir niyetim yoktu. Aslında ona bu şekilde saldırmayı hiç düşünmemiştim ama o kıskırtmıştı.

"Dirliğimi belledin, vicdansız!"

"Veren razı, delen razı olduktan sonra şikâyet etme hakkın yok, Merih." Büyük bir keyifle yanımıza geldi Bahadır.

"Puşt, nasıl da keyifli." Merih'in sözleriyle iyiden iyiye keyiflendi Bahadır. "Senin göz ışıltını sikeyim."

"Senin damarında akan kanı..."

Aralarındaki o bilindik fanteziye başladıklarını anladığım an uzanıp Bahadır'ın koluna dokundum. Dokunuşumla irkildi, sözünü yarıda kesti ve bana döndü.

"Yeterli."

"Emredersin, Beyza Yüzbaşım."

"Emrettim, Bahadır Yüzbaşım."

"Gerek yoktu, sözün benim için ferman zaten *Bal Bela* ."

Birbirimize gözlerimizi dahi kırpmadan baktığımız sıradan arka fonda Merih'in kıskanç sesini işittik.

"Böyle aşkın bana giren ızdırabını sikeyim."

Herkes işine kaldığı yerden devam ederken Bahadır yanımda durmaya devam etti. Ona dönüp merakla tek kaşımı kaldırdım sorgularcasına. O her milimini ezberlediğim arsız sırıtışıyla kıvrıldı dudakları.

"O operasyona bensiz gitmeyeceksin, *Bal Bela* ."

Şaşkınlığım bir kademe daha arttı. Bu adamın sınır tanımazlığı bazen kendine olan fazla güveniyle birleşip böyle saçmalamasına neden olabiliyordu işte.

"Sanki elinden gelen bir şey var da..."

"Var mısın iddiasına? O operasyona bende geleceğim, ha?"

Kuşkuyla ona baktım. İstedikten sonra yapamayacağını düşündüğüm çok az şey vardı. Gözü karardı mı oldukça korkutucu olurdu. Yani ben bu iddiayı kaybedeyim diye elinden geleni ardına koymayacağına emindim.

"İddiayı kazanan ne alacak, Bahadır Yüzbaşım?"

"Sen kazanırsan beni öpeceksin." Kahkahamı serbest bıraktım kim ne düşünür umursamadan. "Ben kazanırsam seni öpeceğim."

"Bu iddiayı kaybetsem bile kazanan sen oluyorsun." Gülmemi bastıramıyordum bir türlü. Bu adam etrafımdayken daima gülümsüyordum. "Buna gerek yok ki, istersem seni şu anda bile öperim zaten."

"Öpsene."

"Arsız!"

Üstümdeki kamuflajı düzelterip, mühimmatımı eksiksiz bir şekilde aldıktan sonra operasyon için hazır olan erlerle buluşmak üzere meydana doğru yürümeye başladım. Yine helikopter ile koordinatların önceden belirtildiği noktaya bırakılacaktık.

"Gerçekten teşkilattan ayrıldın mı?"

Koridorda yürüdüğüm esnada arkamdan gelen sesi işittiğimde gayriihtiyari durup dönmüş bulundum. Etrafımda teşkilattan ayrılan bir ben vardım, bu sorunun bana sorulduğunu anlamak zor değildi.

"Haberler çoktan ulaşmıştır kulağına, komutanım."

Birkaç adımda yanıma kadar yürüdü ve tam önümde durdu. Boyum standardın üstünde olmasına rağmen etrafımdaki erkeklerin çoğuyla bu kadar yakından konuşurken başımı hafifçe geriye atmak durumunda kalıyordum. Ülkenin erkek boy ortalamasını onlar yükseltiyordu resmen.

"Senden de duymak istedim, Beyza Yüzbaşım."

"Evet, ilişişim teşkilat kararıyla kesildi Tulgar Binbaşım."

Benden ne istediğini bilmiyordum. Bir zamanlar uğruna feda ettiğim ve yine aynı kadere mahkûm olan kalbim miydi şimdi derdi? Beni ardında bırakanları unutmazdım, unutamıyordum. Tek söz edebilecekken sessizce gitmeyi seçtiyse kararının arkasında durmalıydı. Çünkü o giderken ben de yerimde saymamıştım. Ben de gitmiştim...

"O kaidelerine son derece bağlı, kararları asla sorgulamayan kadın değilsin artık."

"Gittiğinden beri çok şey değişmiş, değil mi?" Sorumla dumura uğradı. Bakışlarındaki ifade bana teğet geçip gitti. Ben o frekansta değildim artık, bunu anlamalıydı.

"İyi geliyor değil mi o yüzbaşı sana?"

Bu konu onunla konuşacağım bir konu değildi. Özel hayatım onu ilgilendirmezdi. Eskiden her mutluluğunu hevesle hocasına anlatan o kadın

yoktu artık. Eskisi gibi olmazdım. Benim daha çocukken kırılmıştı güvenim. Hiç kimseye bunun cezasını kesmezdim ama beni ardında bırakanlara aynı şekilde yaklaşmazdım.

"İyi günler, komutanım."

Bir şey söylemesini beklemedim, arkamı dönüp yürümeye başladım. Olmazdı işte, olmazdı eskisi gibi. Bitmesi gerekti artık her ne hissediyorsa. Bundan sonra ne olursa olsun seçmezdi yüreğim onu. Bana yaşamaktan en çok korktuğum şeyi yaşatmıştı, arkada bırakmıştı. Bir mektup, bir mesaj bile atmamıştı. Ondan geriye kalan tek şey buydu.

Meydana geldiğimde karşılaştığım manzara ile kaşlarım havalandı. Albay Cemil'in söylediklerinin aksine bir manzaraydı karşılaştım. Ve kaybettim...

"Günaydın, Merih Yüzbaşım. Bahadır Yüzbaşım?"

"Bana, günaydın, demek yok mu *Bal Bela* ?" Uykusuz gözleriyle ve hâlâ uyku mahmuru çıkan sesiyle yine de muzipçe konuşarak içimi bir hoş etmeyi başarıyordu. İddiayı kazandığı için mutluydu, uykusuzluğu zerre umurunda görünmüyordu.

"Günaydın, nereye böyle?" Bir ihtimal belki başka işi vardır diye umutlandım yine de.

"Bir operasyona." O arsız sırıtışını...

"Lafı uzatıp durma, bizimle geliyorlar işte." Merih'in keyifsizliğinin nedeni geçen günkü hezimet miydi? *Hâlâ mı?*

"O huysuz götüne bir tane tekme çakmadan somurtmayı kes..." Homurdanan Bahadır bir ayrı cazip görünüyordu gözüme.

"Bu işte bir terslik var. Bunu hep ben sana derdim lan... Sen niye somurtmuyorsun son dakika göreve gelmeniz emredildi..." Merih bana dönüp baktı. Suratındaki sırıtış ikimizi de ele vermişe benziyordu. "Siz..."

"Laklak edip asabımı bozma sabah sabah."

"Rast gelsin, Sorgun'um." Bahadır'ın omzuna bir tane geçirdi. "Hayırlı işler, Beyza Yüzbaşım."

Ona bakarken gözlerimi devirmekten başka hiçbir şey yapamadım. Operasyona Gökbörü ve Sungur Timi olarak katıldık. Tüm istihbarat yeni Baş Kıdemli İstihbaratçı Nur ve ekibi tarafından sağlandı. Operasyon boyunca da uzaktan destek vereceklerdi. Uydudan ve insansız hava araçlarından alınan görüntüler anlık olarak iletilecekti.

Hazır olduğumuzda ekiplerle birlikte helikopter pistine geldik ve herkes kendi ekibiyle helikoptere bindi. Bahadır bu durumdan hiç hoşnut olmasa da kabul etmek zorundaydı. Yolculuk başladı. Yol boyunca operasyona dahil olanlar ile iletişimimize devam ettik.

Helikopterler koordinatlara yakın bir noktada bizi bıraktıktan sonra en yakın sınır karakoluna gitmek üzere yola çıktılar. Biz ise yaklaşık beş kilometrelik bir yolu yürümek üzere işe koyulduk.

"Benden uzaklaşma..." Çok yakınımnda işittiğim sesle dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Ona dönüp bakmama gerek yoktu.

"Niye, daha önce hep kendi arkamı kendim kolladım." Onunla sürtüşmekten garip bir haz aldığımı inkâr edemezdim. Çatışmalarımızı seviyordum.

"Bundan sonra gerek yok işte, *Bal Bela* ."

"Hoşuma gidiyor bu hallerin."

"Hep için gitti bana, hadi itiraf et." Gevşek gevşek sırtışını ona omzumdan baktığımda gördüm.

"Geldiğim günkü Bahadır'dan şimdiki Bahadır'a. Ne çok şey değişti hem de bu kadar kısa sürede."

"Bitiyorum her nefeste, *Bal Bela* . Ne halim varsa gösterdin bana."

Ona gülümsediğim sırada arkadan bir ses yükseldi. Yanılgılar, yanlışlar ve işleri olduğundan daha basit görme hatasının neye mâl olduğunu gözlerimizle görme şansımız oldu.

Sadece birkaç metre ileride yaşanan patlama ile herkes hem dehşet hem de korku ile olduğu yerde durdu. En önden giden erin vücut parçaları etrafa saçıldı. İçimde bir duygu karmaşası baş gösterdi. Ağzımdan dökülmek için neredeyse boğazımı yırtıp çıkacak olan çığlığımı güçlükle bastırdım.

"Mayın!" Biri bağırdı, patlamanın kuvvetiyle çınlayan kulağıma rağmen onu işitmeyi başardım. "Yola mayın döşenmiş!"

" *Kara !*" Kulağımdaki kulaklıkta Nur'un çığlığı yankılandı.

"Yolumuza mayın döşemişler, *Leydi* ." Sesim duygudan yoksundu çünkü o an bilinçsiz bir şekildeydim. "Kimliğini henüz bilmediğimiz bir askerimiz şehit oldu."

Gözyaşlarından bulanıklaşmış görüşümle orada neler olduğunu anlamaya çalışırken hissettiğim acı içimi oyuyordu. Bıraktığı boşluktan sallandırıyordu bedenimi. Neler olduğunu anlayamıyordum. Bu güzergahtan gideceğimiz günlerdir belliydi, teşkilat tarafından günlerdir izleniyordu ve buna rağmen mayın döşenebilmişti.

Gözlerimi yumduğum esnada kendimi derin derin nefes almaya zorladım.

"Tüm birimler devrede, operasyon iptal!" Kulaklığımızda çınladı sesi. " *Kara* , derhal çıkın oradan!"

"Olumsuz, çıkış yok." Etrafımızın çember şeklinde kuşatıldığını bize doğrultulmuş namlulardan anlaşıyordu. "Tuzağa düşürüldük."

" *Kara !*" Bahadır'ın sesiyle çenem titredi.

Ağlamamak için öylesine sığıttım ki kendimi. Cengiz'in ölümü son değildi...

"Destek size yalnızca yirmi dakikalık uzaklıkta, yola çıkıldı!"

"Herkes siper alsın!" Merih'in gür sesini duyuyordum ama anlamlar artık bana ulaşmıyordu.

"Hareket et!" Bahadır'ın kolumu kavrayıp kendisiyle birlikte beni harekete geçirmesine minnettardım, dehşete düşmüştüm. Hareket edemezdim. " *Kara*

, hemen kendine gel! Yalvarırım kendine gel."

Cengiz tek değil miydi? Başka nerede köstebek vardı? Başka kim haindi?

Onca eğitime rağmen yine de bu şekildeydim işte. Hiçbir haltı düzgün yapamaz mıydım ben? Kendime hâkim olmalı ve derhal hareketlenmeliydim ama parmağımın ucunu bile hareket ettirecek mecalim yoktu sanki. Yorulmuştum, silah arkadaşlarımdan şüphe etmekten bıkmıştım.

"Beyza..." Bahadır'ın bizi arkasına siper alabileceğimiz bir çukura soktuğunu yeni fark ettim. "Buradan çıkalım, halledeceğiz ama şimdi sırası değil."

"Cengiz'in ölümü yetmedi, Bahadır."

Onun da gözlerinde aynı acı vardı. Yetmeyecekti, hiç bitmeyecekti. Bu kana susamış, vatanını başka emellerle bölmek isteyen büyük baş hainler bitmedikçe son bulmayacaktı. Daha kaç tane vatan evladının ölmesi gerekiyordu? Kaç kişi öldüğünde dinecekti bu susuzlukları?

Çatışma başladığında kısıkvrak yakalandığımızı biliyordum. İçimde köpürmeye başlayan öfkem dizginleri usul usul ele alıyordu. Gözlerimin önüne inen perde beni insanlığımdan edecekti, biliyordum.

" *Kara'dan Leydi'ye !*" Operasyonlar da uzun uzun Leydi Vipera demezdim ona.

" *Vipera* dinliyor, *Kara* ."

"Konumların tespiti tamamlandı mı?"

"Olumsuz."

"Çabuk ol, tek tek o itlerin tam konumunu istiyorum."

"Anlaşıldı, *Kara !*"

Bahadır dönüp bana baktığında gördüğü kişiden korktuğunu gözlerinde gördüm. Kod adımın tam anlamını taşıyan bir bakışım olduğuna emindim. Canım ne kadar çok yanarsa gözüm de o kadar kararırdı. Silah arkadaşlarım

başkalarının mesnetsiz amaçları uğruna öldürölüyorlarsa kanımın son damlasına kadar bu hainlerle savaşır ve işini bitirebildiğim kadarını bitirirdim!

"Şimdi sana her biri için konum veriyorum." Silahı tekli ateş moduna aldım. Sekmemesi için omzumla destekledim ve gözümün birini kapatıp dürbünle etrafı incelemeye başladım. "Saat dokuz yönü..."

Uzun uzun anlatmasına gerek yoktu. Daha önce defalarca kez yaptığımız şeyi yapıyorduk. O söylüyordu bense indiriyordum!

Dürbünü çevirdiğim an siperinden çıkıp ateş açmaya başlayan teröristi gördüm. Tekliye aldığım silahımla arka arkaya seri bir şekilde atış yaptım. Kurşunlar genel olarak kafasını hedef almıştı, bir tanesi boynuna ikisi kafasına saplandı.

"Bitti, diğeri."

"Altı yönü..."

Hışımlla dönüp diğeri teröristi gördüm.

"Bitti, yenisi."

"On iki yönü..."

Namluyu biraz kaldırdım ve nereyi söylediğini gördüm. Orada bir değil tam üç kişi vardı. Bir taşla üç kuş bu olsa gerekti. Birinin tam şah damarına isabet eden kurşun sayesinde ortalık kan gölüne döndü, yanındakileri es geçmedim. Kaçmaya çalışan iti tam kolunun altından vurdum ama yine görüşümden çıkmayı başardı. Diğeri ise salaklığının kurbanı oldu, kafasının yanından giren kurşun diğeri taraftan çıkamadı.

"Kollayın kendinizi, aslanlarım. Destek geliyor!" Merih'in sesi güven vericiydi. "Birinizi daha kaybetmeyeceğim, herkes kendine sahip çıksın. Bir kişi daha..."

El bombası biraz önünde patladığında sözünü tamamlayamadı. Neyse ki aralarında yeterince mesafe vardı da oradaki kimse zarar görmedi.

" *Kara* , arkadan dolanıyorlar!"

Çenemi sıktığımda dişlerim birbirine geçecek sandım.

" *Anka* ne kadar uzak?" (*İnsansız hava aracı*)

"Terörist ile yakınlığınız durumu riskli hale getiriyor..."

"Ateş edemez mi?"

"Olumsuz!"

Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Birkaç saniye duraksamam ve makul bir şekilde düşünmem lazımdı. Arkadakilerin çemberi daraltması hiç işimize gelmeyecekti.

"Arkadan geliyorlar!" Sesim kendime bile yabancı geldi.

"Siz o tarafa dönün, siz aynı yere devam edin aslanlar. Vurduğunuz leş olsun, Allah yardımcımız olsun!"

"Destek ekibi nerede, *Leydi* ?"

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından Nur'un sesi duyuldu. "Çok yakınlar, arkadan dolanma bilgisi ve koordinatları paylaşıldı. Onların üstüne geliyorlar!"

"Anlaşıldı."

Beş dakika geçmemişti ki neyse ki işler bizim lehimize dönmeye başladı. Destek ekibinin gelip, bize pusu atmaya çalışanları etkisiz hale getirmesiyle yukarıda kalan birkaç korkak hain de kaçmaya başladı. Fazla uzaklaşamayacaklardı. Aramızdaki mesafe güvenli bir uzaklığa eriştiğinde *Anka* onları indirecekti.

Destek ekibinin komutanını selamladıktan sonra her bir askerle ilgilenmek için koşuşturmaya başladım. Kafamın içindeki sesi farklı şekilde bastırıyordum. Kayıp Gökbörü'den değil, Sungur'dandı. Merih'in bir köşede çıtını dahi çıkarmadan oturduğunu gördüğümde içim sızladı.

Bahadır ise olayın nasıl yaşandığına en yakından tanık olan askerlerle konuşuyordu. Tahliye için helikopterlerin gelmesini bekliyor, dönüşümlü olarak çevremizi kontrol ediyorduk. Hâlâ tetikteydik.

" *Kara* , Anka kalan teröristleri toplu olarak etkisiz hale getirdi. Helikopterler alana gelmek üzere." Sanki görebilecekmiş gibi başımı olumlu anlamda salladım.

"Anlaşıldı."

Aldığım haberleri iletmek için Bahadır'a döndüğüm sırada arkasındaki taşlık alanda bir hareketlilik fark ettim. Başta ne olduğunu anlayamadım, net görebilmek için hafifçe gözlerimi kısıtım. Kamufle olmuş birinin olduğunu anladığım an kılıfındaki tabancama uzandım. Uzun namlulu silahıma davranmak ve onunla ateş etmek çok vakit kaybettirirdi.

"Bahadır!" Korku ve uyarı dolu sesimi işittiği an bakışlarını bana çevirdi. Elimdeki tabancayı gördüğünde afalladı. "Eğil!"

Emirlere sorgusuz sualsiz itaat etmeye alışkın olduğundan mı yoksa bana sonuna kadar güvendiğinden mi bilmiyorum ama bir sebeple an dahi sorgulamaksızın eğilişiyle tabancam ateşlendi. Namludan fırlayıp giden kurşun tam da hedefime ulaştığı sırada bir ateş sesi daha duyuldu. Kurşun, düşmanımın gözünden girdiğinde onun etkisiz hale geleceğinden emin bir şekilde hışımla koşmaya başladım.

"Bahadır!" Yere uzanmış bedenine yaklaştığım an ellerim onu tutup bedeninin çevresinde yara aramaya başladı. "Yaralandın mı, kurşun isabet etti mi?"

Son anda sıkıldığı kurşunun hedefine ulaştığını biliyordum çünkü benim ateş etmemi umursamadan, ölmek pahasına eğilen adamları hedef almıştı.

"Bahadır, aç o lanet çeneni!" Haykırışım boş arazide yankılandı. Gözlerime donuk, hissiz bir şekilde bakan adamın dudaklarından tek bir söz dökülmedi. Konuşsun diye dünyayı yakabilirdim. Acıdan gözünün akı kıpkırmızı kesilmişti. Kurşunun neresine geldiğini dahi bulamamıştım. "Nerenden vuruldun, Allah kahretsin söyle artık!"

Acil müdahale edebilmem gerekirdi ama lanet olasıca yarasını bir türlü bulamıyordum. Üst bedeninde neredeyse bakmadığım yer yoktu. O yüzden onu incitmemeye özen göstererek bedenini hafifle yan çevirdim.

Acı dolu inlemesi zihnime kazınan berbat anılara yenisini eklemekte gecikmedi. Derin derin nefes almaya, aklımı yitirmemeye çalışırken elim nemli ıslak yeri buldu. Sırtından vurulmuştu.

"Kalleşler!" Adeta öfkeyle hırladım kapana kısılmış çaresiz bir hayvan gibi.

" *Bal Bela* ..." Öyle zorlandı ki şu iki kelimeyi edecek diye canımdan can gitti bu halini görünce.

"Yorma kendini, helikopter geliyor!"

"Beyza... Beyza'm." Aidiyetlik ekiyle birleştirilmiş ismim dudaklarından döküldüğü an bir hıçkırığın dudaklarımdan dökülmesine mâni olamadım.

"Ölmeyeceksin!"

"Askerler... Ölmez..." Beni yaralı bir şekilde kollarında tuttuğu esnada ona söylediğim sözlerle karşılık verdi bu haldeyken hem de gülümsemeye çalışırken. Şu anda bile beni düşündüğüne inanamıyordum.

"Beyza'm... Seni çok seviyorum... Unutma beni!"

• *Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.*

• *Bahadır vuruldu :(((*

İNSTAGRAM: dilanw rites (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayınnnnn.)

DREAME: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

Yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayın, öptüm xoxo

XVI  Firâk Zindanı

SINIR: 210 OY / 310 YORUM

BEENN GELDİMM

Yine tansiyonu yüksek bir bölüm. İşler iyice kızışıyor, olayların bağlantılarını çözebilen olacak mı çok merak ediyorum. Birkaç ipucu saklı bu bölümde ve tabi geçmiş bölümler de. Birleştirip bir teori oluşturun da okuyup gaza geleyim eheheh

Keyifli okumalar dilerim ♥

İthaf isteyen var mı bu arada?

ÖPTÜM XOXO

ON ALTI | *Firâk Zindanı*

Ayrılık Mahkûmiyeti

Emre Aydın & Gripin - Sensiz İstanbul'a Düşmanım (Bayılırım bu şarkıya ♥)

Ayliz

Teşkilatın bana atadığı yeni davanın dosya işleri için adliyeye giriş yaptığım sırada en dişli rakiplerimden biri olan **Aslan Mirza Karahan** 'ı gözüme kestirdim. Çehreme kendimi beğenmiş bir sırıtış yerleşirken adımlarımı ona doğru yönlendirdim. Sabah neşemi henüz bulamamıştım kafein ihtiyacımı gidermediğim için ama Aslan her zaman beni neşelendirirdi.

"Günaydın, Aslan Bey."

Konuştugu kişiye başıyla kısa bir jest yapıp sohbeti kesti ve suratında her daim dağıtmak işin tutuştugum ifadesiyle bana döndü.

"Asla yanılmam." Sözleriyle beni şaşırttı, başta neyden bahsettiğini anlayamadım bile. Göz ucuyla beni süzdükten sonra yeniden gözlerime bakıp açıklamasını yaptı. "Topuk sesin herkesinkinden farklı."

Kısa bir an afallayıp suratına bakakalsam da ona beni şaşırtma zaferini yaşatmamak için hemen toparladım.

"Bana bu kadar dikkat ettiğini hiç fark etmemiştim."

"Fark etmediğin onca şeyin arasında en basit olanıymış."

Neşeleneceğimi düşünürken yavaştan sinirim bozulmasıyla homurdandım. Bu adamın özgüvenini fazla hafife aldığımı artık kabul etmeliydim. Dişli bir rakipti. Karşı karşıya geldiğimiz davaların yarısını o yarısını da ben kazanmıştım. Daha fazlasını kazanmadan ikimizde durmayacaktık. Kör bir inattı bizimki ve asla pes etmiyorduk.

"Selam vermek için duraksamıştım, o zaman sana iyi günler Aslan." Arkamı dönüp gitmek niyetindeydim ta ki ağzından dökülenleri işitene kadar.

"Ayliz, hep mi bu kadar tahmin edilebilirdin yoksa bir noktadan sonra mı bana karşı buzlarını eritmeye karar verdin?"

Zihnimin karanlık köşesi onu ensesinden tuttuğu gibi arkasındaki duvara kafasını vura vura kıvılcımlar çıkartmaya başladı ama benim kendime çok medeni bir insan olduğumu hatırlatmam gerekti. Dudaklarım rahatsız olduğumu belli eden bir sırıtışla gerildi.

"Peki ya sen?" Soruyla tek kaşı havalandı. "Hep mi böylesine patavatsızdın yoksa sana sadece *günaydın* diyen kadınların sinirlerini bozmaktan zevk mi alıyorsun?"

"Yalnızca gördüklerimi sözlü olarak ifade etmektir niyetim, seni gücendirdiysem özür dilerim."

"Bir de pişmanmışsın gibi yalandan özürlerin yok mu..."

"İfade etmek istediğim şey sabah sabah beni sinir etmek ve keyiflenmek için yanıma geldiğini anladığımdı."

Sinir bozucu bir adamdı. Tahmin edilemezdi ve ben tahmin edemediğim her şeyden nefret etmeyi tercih ederdim. Ona sataşır, biraz sinirini bozar, keyiflenir ve yoluma giderim derken düşüncelerimin tam aksine kendimi sinir etmişim. Sanırım ilahi adalet bu olsa gerekti. Adama da kızamıyordum ki ben kaşınmışım!

"Çok sevimsizsin, Aslan. Yalnızca selam vermek istemişim." Bana asla inanmadığını belli edercesine baksa da ağzının ortasına yumruk atma arzumu körükleyen o tebessümü dudaklarından silmedi hınzır puşt!

"O halde özrümü kabul etmen için seni bir kahve içmeye davet etmeme ses etmezsin. Yaptığım bu eşekliği düzeltmeme müsaade et lütfen."

Hınzır değildi, hınzır olmamıştı. Çıkarıcı puştı!

"Her türlü durumu kendi lehine çevirmenin ustası sensin."

"Bu ustadan bir ders almaya ne dersin, tanıdık indirimi yaparım."

Sırıtişımı gizleyemedim. Bu artık gergin bir sırıtış değildi. Gerçekten gülüyordum. İtiraf etmek gerekirse ne kadar sinir olursam olayım, onunlayken bir şekilde keyfim hep yerine gelirdi. Rakibin olacaksa da onun gibi biri olmalı diye düşünüyordum. Arkadan iş çevirmezdi, dürüst oynardı. Kişisel ilişkiler de ne kadar muğlak bir adamsa iş konusunda bir o kadar netti.

"Öğleden sonra, şu adliyeye yakın yerde. Tam vaktinde orada ol yoksa..."

"Geç kalan adamlardan nefret edersin."

"Aynen öyle, Aslan Mirza Karahan."

"İyi günler, Ayliz Göktürk."

Yanından ayrılırken hâlâ sırtıyordum. İşimin olduğu koridora doğru yürürken birinin bakışının ağırlığıyla bakışlarım gayriihtiyari ona döndü. Göz göze geldiğimiz an dudaklarımda parlayan o gülümseme anbean sönmeye başladı. Onu gördüğüm an yüzümün aldığı halden rahatsız olmuş gibi yüzünü buruşturdu. Pür dikkat bana bakıyordu ve bunu uzun bir zamandır yaptığına emindim.

Onunla iletişime geçmek gibi bir düşüncem yoktu. Adımlarımın daha sert fayansları dövmeye başladığından habersiz yürümeye devam ettim. Bakışlarımı tam karşıma sabitledim ve onu görmezden geldim. Yanından geçip gitmekti niyetim. Onun da konuşmayacağını düşünerek yanıldığımı anlamam kısa sürdü.

"İyi günler, Avukat Hanım." İşte böyle! İşte böyle adımı bile söylemekten imtina ettirirdim adamı! Ayağını denk alması gerekecekti bundan sonra.

Asla suçlu olduğumu inkâr etmiyordum. Birkaç gece uykularım bile kaçmıştı onu alenen vatan hainliği ile suçladığım için ama bu yine de onun da suçlu olduğu gerçeğini görmezden gelmeme neden değildi. Benim ithamlarım rezilce, kabul edilemezdi ama onun da benim geçmişteki yaramı bilip bile isteye tuz basması benzer bir rezillikti!

"İyi günler, Sayın Savcım."

Duraksamamaya özen gösterdim. Sözlerimi söylediğim esnada da söyledikten sonra da durmadan yoluma devam ettim. Ona yalnızca bir özür borçluydum, kendimi tam anlamıyla hazırladıktan sonra usulünce bu özrü dileyecektim, bu kadar. Ona başka hiçbir şey borçlu değildim. Hele tahammül, hiç değildim ve varlığına tahammül edemiyordum. Yarama tuz basarken çehresindeki duygusuzluğu, o gözündeki tereddütsüzlüğü unutmuyordum.

"Ayliz..." Duramazdım, o an durursam sonumun ne olacağını en iyi ben bilirdim. Kör bir kuyuydu, dibi yoktu. Seve seve batmazdım yine.

Onu duymazdan gelip devam ettim. Uzun süren dosya sürecinin ardından oradakilerle vedalaşıp çok yaklaşan duruşmam için arabadan cübbemi almaya gittim. Eşyalarımı alıp duruşmanın yapılacağı salonun önüne geldim ve beklemeye başladım.

Neredeyse hiçbir duruşma, verilen saatte görülmezdi. Önceki davalar uzayabilir ya da farklı sebeplerle olabilirdi. Yaklaşık iki saatlik gecikmenin ardından duruşmamız nihayet başlayabildi. İleri tarihle ertelenen duruşmadan çıktıktan sonra kolumdaki saate bakıp alt dudağımı dişledim.

Aslan'a posta koyduktan sonra gecikecek olmak ironikti ama benim elimde değildi. Hem on beş dakika beklemekten ölmezdi ya...

Buluşmak için sözleştiğimiz yere geldiğimde aceleci bir şekilde hemen içeri girdim. Zaten çok büyük bir dükkân olmadığı için onu hemen görebildim. Beni gördüğünde elini kaldırdı.

"Kusura bakma, duruşma iki saat gecikmeli başladı..."

"Neden geciktiğini tahmin etmek zor olmadı, macchiato?"

"Ah evet, lütfen. Başım çatlıyor artık kafeinsizlikten."

Yanımıza gelen çalışan kız sevimli bir şekilde gülümseyince aynı şekilde karşılık verdim.

"Bir tane americano, bir tane macchiato ama laktozsuz süt."

Tek kaşım kendiliğinden havalandığında karşımdaki adam sırtıttı. Bu kadar dikkatli adam kalmış mıydı gerçekten?

"Hafızan kuvvetli, desene."

"Evet, öyledir."

Kısa süre sonra siparişlerimiz geldi. Kahvelerimizi içerken birbirimize karşı kazandığımız davalardan konuşuyorduk.

"En son kazandığın davayla öne geçtin, Ayliz. Artık eşit değiliz."

"Yanlış saymışsın işte, Aslan. Tamam, müthiş bir hafızan olabilir ama insansın sonuçta sen de yanılabilirsin. Eşitlendik diyorum!"

"Bütün davaları baştan mı saymalıyım, Ayliz. Öne geçtin işte. Bir insan neden kazandığını kabullenmekte bu kadar zorlanır ki? Öne geçtin diyorum sanki geride kaldın demişim gibi itiraz ettiğine inanamıyorum."

Somurtup bir yudum daha kahveyi içtim ve ona döndüm.

"Haklı bir yenilgi, haksız bir zaferden her zaman daha şerefli!"

Bana öyle bir baktı ki elimde tuttuğum fincanı düşürecektim neredeyse. Kesinlikle gözlerindeki hayranlıktı ya da bambaşka bir şey.

"Seninle yarışmak bu yüzden zevkli, hak ettiğinden daha azı ya da fazlasını asla kabul etmezsin. Adil bir yarış."

"İyi günler."

Dejavu.

Bakışlarım ona döndüğünde suratında çelikten bir ifade görmeyi beklemiyordum.

"İyi günler, Sayın Savcım." Aslan, benim duraksamamı fark ettiğinde kendini cevap vermek zorunda hissetmiş gibiydi.

"Ne güzel tesadüf, Ayliz Hanım." *Adımı söyleyemiyordun en son...*

"Öyle mi dersiniz, Sayın Savcım?" Dudaklarım gerginlikten düz bir çizgiye dönüştü. "Tesadüflere pek inanmam."

"Kader mi demeyi tercih edersiniz?"

Burnumdan sert ve derin bir soluğu içime çektiğim sırada bile suratımda yalancı bir gülümseme vardı. ***Ben bu oyunların ustasıydım ama artık onunla oynamak istemiyordum.***

"Ne demek isterseniz, Sayın Savcım. Bizde sohbet ediyorduk." Ayaküstü kovulduğu için bozulur sandığım adam beni şaşırtarak Aslan'a döndü.

"Aslan Bey, son dava dosyanızda müvekkiliniz eksik beyanda bulunmuş. Resmi olarak zaten bunu tamamlamanız için size bilgi gönderdik ama görmeye fırsatınız olmamışsa diye sizi görmüşken bir de şimdi sözlü olarak söyleyeyim dedim."

Aslan'ın manidar bakışları beni buldu. Her daim nefret ettiğim gülümsemesi şimdi öyle bir hoşuma gitti ki anlatamazdım. En azından yalnızca beni sinir etmeyecekti!

"Resmi kanaldan iletmiş olduğunuz talebe istinaden size geri dönüş sağlarım, Sayın Savcım ama müsaadenizle, şu anda işimden daha mühim bir görüşmedeyim."

Kıkırdamamak için dudaklarımın içini ısırمام gerekti ama yüzümden ne kadar eğlendiğim anlaşılıyordu kesin. Alpay'ın suratındaki ifade öyle hoşuma gitti ki, o masmavi gözlerinin ateş gibi yandığını görmekten zevk aldım. İnkâr edemezdim!

"Öyle mi, kusura bakmayın." *İşte böyle geri basarsın, yiğidim!*

"Sayın Savcım," O giderken usulca yerimden kalktım.

Aslan'a beklemesi için işaret yaptıktan sonra onun peşinden ilerledim. Dükkânın ortasında nihayet karşı karşıya geldik. Aramızda kalan son olayı da çözümüne kavuşturup, bir yetişkin gibi yapmam gerekeni yapacaktım ve bu lanet bağ burada son bulacaktı. Son yükümden de kurtulmak için muhteşem bir andı.

"Haddim olmadan size kötü itham da bulunduğumun farkındayım. Bu davranışımın asla doğru olmadığını hatta kabul edilemez olduğunu biliyorum. Haddimi aştım, lütfen samimi özrümü kabul edin. Yeniden

olmayacağını garanti ederim, bu saatten sonra profesyonel iş ilişkimize zarar verecek hiçbir yanlış tutumum olmayacaktır."

"Ne yapıyorsun, Ayliz?" Yorgun çıktı sesi. "Kurtulmak istiyorsun. İçini kemiren şeyin sebebi sence bu mu?"

Bu adamla hiçbir şey mi kolay olmazdı? İçtenlikle özür diliyordum, kabul edip konuyu kapatsa olmaz mıydı?

"Yaptığım hatadan dolayı sizden özür dilemediğim için vicdanım rahatsızdı."

"Bu özür de seni kurtarmayacak, Ayliz. İçini kemiren şey bu değil çünkü."

"Karşınızda samimiyetle özür diliyorum, Sayın Savcım. Neden böylesine diretiyorsunuz?"

Dönüp kısa bir an Aslan'a baktı ve elbette bu gözümden kaçmadı. Gerçekten beni ondan kıskanıyor muydu? Hangi hakla, hangi sıfatla?

"Özrünü kabul etmiyorum, Ayliz..." Hayretle karşısında kalakaldım. "Sen beni affedene kadar da etmeyeceğim."

"Şu anda tam da onu yapıyorum ya, savcım!" Sabrımın sonuna gelmiş bulunuyorduk. "Aramızdaki kan davası bitsin diye uğraşıyorum, sizin aksinize."

"Kan davası..." Burnundan garip bir şekilde güldü. Benimle alay mı ediyordu?

"Size iyi günler dilerim, Sayın Savcım..." Beni ansızın bileğimden yakalamasıyla hayretle bakışlarım tuttuğu noktaya kaydı ardından hışımla ona döndüm.

"Ne yapıyorsun sen, aklını mı kaçırdın?"

"Senin aksine kendimi gerçekten affettirme niyetindeyim, Ayliz. Kolay kolay pes etmem."

"Bu haddinizi aşan davranışlarınız..."

"Anayasayı ezbere biliyorum, Ayliz. Bana haktan hukuktan bahsetme. Benim bahsettiğim şey ne hak ne de hukuk tanımaz. Savaş meydanında her şey mübahtır!"

"Ne saçmalıyorsun ne yaptığını zannediyorsun sen?"

"İnkâr etmiyorum, senin aksine. Kaçmıyorum, sana rağmen. Burada duracağım ve gerekirse savaşıacağım. Gönlüne talibim, Ayliz. Çok uzun zamandır!"

Ona tokat atmakla şaşkınlıktan dilimi yutmak arasında kaldım. Birden bire bana hislerinden bahsetme saçmalığı nereden çıkmıştı gerçekten? Ne yapacağıma karar verme fırsatım olmadı. Bileğimi tutan elin üstüne yerleştirilen bir diğer elle nevrime döndü.

"Kimseye rızası dışında dokunamazsınız!" Dişlerinin arasından öfkeyle konuştu Aslan. "Rızası dışında bir kimseyi dokunmak ve benzeri davranışlar sarkıntılık suretiyle basit cinsel saldırı suçu olarak kabul edilir."

"Haddinizi aşıyorsunuz, Avukat Bey."

"Haddini aşan sizsiniz ve ben buna seyirci kalmam. Yanımdaki kadına bu şekilde davranılmasına müsamaha göstermeyeceğim!"

Alpay'ın elini kuvvetle tutup sıktı ve bileğimden çekti. Onlara şaşkınlıkla bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Sanki dilimi yutmuştum. Böyle bir anı okuyor ya da seyrediyor olsaydım susup kalan kadına söyleyecek bir çift lafım illa olurdu ama insan bu durumun içindeyken far görmüş tavşana dönüyormuş meğer. Kimseyi öyle bilip bilmeden yargılamamalıymışım işte... Kınadığım her türlü klişenin tam ortasıydım şimdi ve tam da kınadığım gibi davranıyordum.

"Sakin olun, kamuya açık alanda huzursuzluk yaratamazsınız!" Avukat olmanın dezavantajlarından biri de şahıs zaten cezayı göze almamış gibi ona kanun hatırlatmaktı. İkisi de hukuk mezunuydu, sanki ihtiyaçları varmış gibi sanki işe yarayacakmış gibi...

"Bu meseleye karışmamamı öneririm."

"Yeniden ona dokunmamamı *şiddetle* tavsiye ederim!" Açık bir göz dağı mıydı o?

"Sana dokunmamın bir mahsuru var mı, Ayliz?" Bir anda ikisi de cevabım için bana dönünce kalakaldım. Bileğimi tuttuktan sonra rızamı sorması da ayrıca komikti doğrusu.

Gerçekten mi?

"Herkes bize bakıyor, yeter artık. Kendinize çekidüzen verin!"

"Sorumun cevabı bu değil, Ayliz."

"Sorunuza yanıt vermeme hakkımı kullanıyorum, Sayın Savcım. Hadi Aslan..." Aslan'ın elini bilinçsiz bir şekilde tutup peşimden çekmeye başladım. Alpay'ın öfkeden kıpkırmızı olmuş gözleri nefretle ellerimize baktı. Bundan nefret ettiğini anladım. "Gidelim buradan."

Eşyalarımı almak için yeniden masaya döndüm. Bir olay çıkmaması için elimden geldiğince hızlı bir şekilde oradan çıktım. Aslan da elbette peşimden geldi.

"O bir Cumhuriyet Savcısı. Fazla ileri gittik..." Kendi kendime söyleniyordum.

"Kim olursa olsun bu şekilde davranamaz, Ayliz!" Öfkesi hissedilirdi. Aslan'ı genel de muzip bir ruh halinde görmeye alışık olduğumdan bu durum bana tuhaf geldi.

"Başına bela almak konusunda fazla heveslisin."

"Erkekler biraz böyledir. İlkel dürtülerimiz daima vahşi doğadaymışız gibi mücadele vermemize neden olur. Bu tarz durumlar bizim için hep hayat memat meselesi gibidir."

"Seni böyle bir durumda bırakmak istemezdim." Sözlerimde samimiydim. Özel hayatla iş hayatını böylesine birbirine karıştırdığını görmesi de

cabasıydı. Şahit olmasını istemezdim.

Bana kısa bir an baktı. Anın adrenalinden sıcaklamıştım, tüm yüzüm yanıyordu adeta. Hava soğuktu ama buna rağmen ceketimi hâlâ giymemiştim. Adliyeye doğru yürümeye başladık.

"Geçmişte ne yaşadığınızı bilmiyor ve ilgilenmiyorum ama hiçbir sebep rızan dışında sana dokunamayacağı gerçeğini değiştirmez. Dua etsin kanun adamıym yoksa daha ilkel bir şekilde dersini verirdim ona."

"Buna gerek yok, Aslan. Bana zarar vermez."

"Vermiş gibi görünüyor." Hayretle duraksadım. Bu sözleri gerçekten etti mi diye birkaç saniye yüzüne bakakaldım.

"Bu öyle bir şey değil." Onu savunmak için neden bir sebep söylemek zorundaymışım gibi hissediyordum? "Hak etmediği bir ithamda bulundum, haddimi aştım. Aramızda çözülmemiş tek sorun bu!"

"Yani birlikte değildiniz?" Rahatlamış gibi bir nefes verdi.

"Ne?" Öylesine şaşırdım ki tepkisini analiz edip yorumlayacak anım bile olmadı. "Tabi ki değildik."

"Çok güzel." Nihayet farkına varabildim. Buna neden sevinmişti? Yok artık...

"Bu seni niye memnun ediyor, Aslan? Artık özel hayatımla mı ilgileniyorsun?"

Sırıışı bulaşıcıydı. Alay etmesini beklerken dumura uğrayacağımı tahmin edememek benim ayıbımdı. Ben makara yaparız diye düşünürken ters köşe edileceğimi nereden bilebilirdim?

"Uzun zamandır tanışıyoruz."

"Evet?"

"Fark etmediğinden kastım buydu."

"Ne demek istediğini anlamıyorum, Aslan." Anlamak istemiyorum desem daha doğru olurdu. Anlatmamasını umarken korktuğum o sözleri işittim.

"Gönlüne talip olan yalnızca o savcı değil, Ayliz."

Hastanelerden nefret ederdim. Kokusundan, duvarlarına sinmiş acısından, umutsuzluğun kararttığı tavanlarından, atmosferine sinmiş kayıpların ağırlığından... Hepsinden nefret ederdim. Bu sebeple yılda iki kereden fazla klinikte yatan babamın ziyareti gitmezdim. Zaten artık beni tanımadığı için bu duruma içerlediğini de düşünmüyordum.

Saatlerdir üstünde oturduğum banktan kalkmak, zihnimi açmak için dışarı çıkmak istiyordum ama üstümde öyle bir ağırlık vardı ki bunu bile yapamıyordum.

Merih, gözleri önünde ölen erinden sonra adına dost diyebileceği tek insanın hayata tutunma mücadelesiyle boğuştuğunu kabullenemiyordu. Hastaneden içeri bile girememişti. Sanki girse her şey son bulacaktı, tüm dünya üstüne çökecekti. Öyle kaçınıyordu gerçeklerden.

"Beyza..." Nur'un sesini işittiğim an gözlerim doldu.

Bakışlarımı kaldırıp ona çevirdiğim an mâni olamadığım yaşlar surlarını yıkıp bir bir akmaya başladı. Dayanacak, direnecek gücü içimde bulamıyordum artık. Kötüsü bitti derken daha kötüsüyle sınanmaktan iflahım kurumuştum. Her şey güzel olacak derken hayatın bana bir çelme daha takmasından, düşmekten bıkmıştım.

Neden benim hayatım da yatağını bulmuş dere gibi kusursuz akmak yerine daima çağlayıp taşıyordu? Daha ne kadar sınanacaktım, hiç bilmiyordum.

Nur, yanıma gelip bana sıkıca sarıldı. Ağlarken beni teselli etmeye çalıştı. Onunlayken savunmasız olmaktan korkmazdım. Nur bana sarılırken kendi kalkanlarıma ihtiyacım olmazdı. Deli kızım ben düştüğümde benim için daima hazır olurdu. Elimden tutup kaldırmadan önce kendi hezimetimi

yaşamama izin verir o esnada benim yerime kalkan olurdu. Sonra yine beraber toplardık birbirimizi.

"Şu an kaybettiğimiz hiçbir şey yok, Bahadır Sorgun güçlüdür. Hem daha sana eziyet edecek, seni bezdirecek, delirtecek. Arsız arsız konuşup öfkeden gözünü döndürecek. Bırakma kendini, o ameliyattan çıktığında sağlam görmek isteyecek seni."

"Sırtından vurdular..." Hıçkırığım koridorda yankılandı ama umursamadım. "Ben gözünün içine bakmaya kıyamazken, ben..." Daha fazla konuşamadım.

Ben vurulduğumda o da böyle mi hissetmişti? Böylesine çaresiz, böylesine bitap...

O zamanlar aramızda adı konmuş hiçbir şey yoktu, belki de bu yüzden daha az üzülmüştür. Belki bu kadar yıpranmamıştır. İçimde beni alaşağı edecek bu duygularla boğuşurken, geçmişte bile onun aynı hislerle mücadele etmediğini temenni etmek istiyordum. Ben bu duygunun altında kalıyordum, o geçmiş bile olsa böylesine acı çekmiş olsun istemiyordum.

"Beni bırakıp gidecek mi?" Gitmesin istiyordum. Bana arkasını dönmeyeceğinden emin olduğum bir insanın, elinde olmayan sebeplerle gitmek zorunda kaldığını bilmek daha büyük yükmüş...

"Daha hiçbir şey bitmiş değil, sakın ol."

Nur beni teselli ederken koridorun başında görünen adamla duraksadı. Merih'i bu şekilde görmeyi beklemediği aşikârdı. Elbette üzüldüğünü biliyorduk ama karşımızda çok farklı bir adam duruyordu.

Yürümekte zorlanan, mecali tümüyle tükenmiş bir adam. Duvara tutunup destek alırken her şeyinin yanışını seyretmiş gibi bir hali vardı.

"Ona git, ben iyiyim." Merih'in kesinlikle daha çok desteğe ihtiyacı vardı.

Timine seçtiği, eğittiği, kardeş saydığı eri gözü önünde parçalanarak ölmüştü. Ailesi kahrolmasın diye parçalanmış vücudunu koyacakları

tabutun içine bir de kum torbaları yerleştirilecekti. Bunu bilmek bile insan için çok ağırdı.

Nur, benim daha iyi olduğumdan emin olduktan sonra kalktı ve Merih'e doğru ilerledi. Tam önünde durduğunda ona bakan gözlerindeki merhameti gördüm.

"Yakışıklı?" Beklemeksizin kolunun altına girip ona destek oldu ve yürümesine yardım etti. "Doktor çağıracağım."

"Ben iyiyim." Halinden mi haberi yoktu yoksa iyi kelimesinin anlamından mı?

"Çok iyisin, yakışıklı. Her zaman iyisin ama şu anda seni bir doktorun görmesi için ısrar ediyorum."

"Yaralanmadım."

"Fiziki bir yaran olmadığını biliyorum," Onu dikkatle oturttu Nur. Onun yarası kesinlikle daha derindeydi. "Geleceğim birazdan."

Doktor çağırmak için gidecek olan Nur'un elini tutup onu durduran adama şaşkınlıkla döndüm. Zihnimde bana eziyet eden düşünceler sustu ve tamamen bu ikisine odaklandım.

"Gitme." Öyle bir ses ve tonlamayla konuştu ki Merih, Nur sanki bu sözlerle prangaya vurulmuş gibi duraksadı.

Hiçbir şey söylemedi hatta Merih'i gülümsetmek için espri bile yapmadı. Sessizce yanına oturdu. Tam karşımdaki bankta oturan ikiliye boynuzları çıkmış gibi bakmayı kesmem gerektiğini biliyordum hatta belki de onlara biraz mahremiyet yaratmak için gitmeliydim ama kıpırdayamadım.

Nur, kolunu kaldırdı ve Merih'in omuzlarını sardı. Gülümsememi gizleyemedim. Nur adeta deva kelimesinin vücut bulmuş haliydi. Her dokunuşu şifa gibiydi ve bunun Merih'e de iyi geldiğine canlı bir şekilde şahit oluyordum.

Koskoca adam, usulca başını Nur'un omzuna koydu. Cüssesi sebebiyle fazlasıyla rahatsız bir pozisyonda duruyordu ama umurunda bile değildi. Gözlerini kapattığında huzurlu görünüyordu.

Nur ile göz göze geldiğimizde gülümsedim. Canlı bir gülümseme ile karşılık verdi. Gerçekten tam birbirlerine göreydiler.

"Bahadır Sorgun ve küfür sanatı uzun yıllar bizimle olmaya devam edecek, koca bebek. Kendinizi böyle salamazsınız, sizi Bahadır Sorgun'a şikâyet edeceğim."

"Ne diyeceksin ki?" Masum bir çocuk gibi sordu.

"Senden ümidi kesiyorlardı neredeyse diyeceğim."

"Tüm umutlarımızı beller o zaman." Aynı anda güldük.

"Beller, bilirsin güzel beller."

"Gözünü açsın da sonra kalan tüm günlerimi bellesin."

Bir süre daha öylece bekledik. Ne gelen vardı ne giden. Merih, bir süre sonra o rahatsız pozisyonuna rağmen yorgunluğa yenik düştü ve uyuyakaldı.

Nihayet yetkili birinin geldiğini gördüğüm an saatlerdir varlığını unuttuğum fiziksel güç bedenimi doldurdu. Hışımla yerimden kalkıp doktorun önünde durdum.

"Ameliyat başarılı geçti, kurşunu çıkarttık. Hastamız yoğun bakımda müşade altına alındı, durumun gidişatına göre uyandırılacak. O zaman daha net bir şekilde durumu hakkında bilgi verebilecek, şu anda hastanın durum stabil..."

Hepimiz derin bir nefes alırken üstümüzdeki ağırlık bir nebze de olsa hafıfledi. En azından şimdi iyiydi. Kötü haber duymamak bile yeterliydi bizim için. Gözünü açsın da gerisinin önemi kalmamıştı.

Ertesi Gün

Bahadır'ın refakatçisi olarak yanında kalacağımı söyledim. Merih, gitmemek için dirense de Nur yaralıyken yanında kalanın o olduğunu hatırlattığımda çenesini kapalı tutmaya karar verdi.

Bugüne kadar hiçbir zaman ne mesleğimi ne rütbemi kullanarak imtiyaz elde etmemiştim ama Bahadır bu konuda da bana ezberi bozdurtmayı başarmıştı. Yakını olmadığım için refakatçisi olamayacağımı söyleyen hemşireye asker kimliğimi göstermiş ve ikna olmasına yardımcı olmuşum.

Doktorun son kontrollerinin ardından normal odaya alınan adamın yanına giren ilk ben oldum. Esiri olduğum duygular dört bir yanıma sardığında içimdeki ateşin yükseldiğini hissettim.

" *Bal Bela* ."

Kendine geldiğini biliyordum, haberdardım ama sesini duyduğum an saatlerce ağlama arzusuyla dolup taşım. Sevdiğiniz insanı kaybetmenin eşiğinde yürümediyseniz, ne demek istediğimi hiçbir zaman anlamayacaksınız.

"Bahadır..."

Ona yaklaşırken ne kadar şanslı olduğunu düşündükçe şükreliyordum. Kurşun neyse ki hiçbir hayati organa denk gelmemiş, karın boşluğuna saplanmıştı. Daha ağır bir şekilde yaralanması durumunda mesleğine devam edemeyeceğini bilmek, ihtimal dahi olsa insanı kahrediyordu.

"Çok korktun mu?"

"Öldüm sandım..."

"Şşt..." Ona yaklaştığım esnada kolunu hareket ettirmeden avucunu açtı. Hemen elini tutabilmek için ona uzandım. "Ölümden bahsetmek yok, daha ömrümü yiyeceğin onlarca yılımız var."

Burnumu çekerken aptal bir sırıtış kapladı suratımı. "Kim kimin ömrünü yiyecek, ondan emin olamıyorum."

"Elbette sen, *Bal Bela* . Ömrümü de gönlümü de sana emanet ettim ben."

"Madem bana emanet ettin ne demeye vurulup beni korkutuyorsun?" Elini sıkıca tutuyordum.

İnsan, pamuk ipliğine bağlı bir hayatı pervasızca yaşayan tek canlıydı. Bu kadar kolay ve bu kadar çabuk ölebilecekken diğer her şeyin anlamını yitirmesini bekliyordunuz ama öyle olmuyordu. Hırslarımızla, arzularımızla hiç ölmeyecekmişçesine yaşıyorduk. Ölümü hatırlayana kadar yaşamın kıymetini bilmiyorduk. Ondan daha kıymetli bir şey olmamasına rağmen.

Merih ve Nur da Bahadır'ın iyi olduğunu gözleriyle gördükten sonra akşama doğru kalacakları orduvine gitmek üzere yanımızdan ayrıldılar. Bahadır, verilen ilaçlar sebebiyle akşamın çoğunu uyuyarak geçirdi. Üst bedeni çıplaktı, vücuduna bağlı kabloları bakamıyordum. Gözüm arada bir beline yakın yarasına kayıyordu.

Yarası sırtının bel hizasında gibiydi. Bandajları bel çevresinin yarısına kadar geliyordu. Karın bölgesinde neyse ki hiçbir şey yoktu. Ateş açılan mesafenin uzaklığı sebebiyle kurşun bedenini deldikten sonra vücudundan çıkacak kadar yüksek kinetik enerjiye sahip değildi. Hangi mesafeden bunun olacağını kestirebiliyordum elbette, neyse ki o kadar yakınımızda değildi.

Elime sıcak kanının bulaştığı anı kâbuslarımda tekrar tekrar yaşadım, bilinçaltım tüm gece bana eziyet etmeye devam etti.

İki gün bu hastanede kaldık. İki gün boyunca izin hakkımı kullandım, Merih ve Nur dün dönmüşlerdi. Bugün ise biz hava ambulansı ile nakledilecektik. Albay Cemil, haber vermek için bizzat aramıştı. Döner dönmez ivedi bir şekilde yanına uğramam gerektiğini de iletmişti.

İki Gün Sonra

Bahadır'ın hastaneye sevkinin gerçekleşmesinin ardından hesap vermek üzere kışlaya döndüm. Beni gören herkes Bahadır'ın durumunu sordu. Bu kadar seveninin olduğunu bilmiyordum. Sevilmecek insan da değildi, insanın gönlüne girmenin tüm yollarını bilir gibiydi.

Albay Cemil'in kapısını çalıp beklemeye başladım. Beklediğim komutu duyar duymaz kapıyı açıp içeri girdim. İçeride görmeyi bekleyeceğim son insan bile değildi Ayliz ama oradaydı. Suratındaki ifadeden pek hoş olmayan durumların vuku bulduğunu anlayabiliyordum. Onu yıllardır tanıyordum, mimiklerinden durumun vahametini pek ala anlardım.

"İyi günler, komutanım." Direkt ona bağlı bir askerdim artık. Eskiden olduğu gibi hiçbir konuda imtiyaz sahibi değildim. Ona hesap veriyordum, teşkilata değil. Bu yüzden söyleyecekleri çok daha önem arz ediyordu.

"Geç otur, Beyza. Ayliz'le son durumları konuşuyorduk."

Otururken Ayliz'e döndüm. Hangi son durumdan bahsettiğini anlayamadım.

"Bahadır'ı emre itaatsizliğe sevk ettiğini alenen itiraf etmenden bahsediyoruz..." Ayliz'in memnuniyetsiz sesiyle yüzümü buruşturacak gibi olsam da komutanımın yanında olmamdan dolayı bunu erteledim.

"Teşkilat, kendi çıkarların doğrultusunda bir Türk askerini amaçlarına alet etmeni didiklemekte kararlı." Derin bir nefes aldım. O an her şeyden umudu kestiğimden ve elimde bir şey kalmadığına emin olduğumdan tüm hayatımı yakmak pahasına Bahadır'ı aklamayı seçmiştim.

Şimdi hâlâ görevde olan bir asker olduğum için bunun hesabını sormak isteyeceklerini tahmin etmeliydim ama durumların karmaşıklığından tüm bunları akıl edememiştim. Hiç kendim gibi davranmıyordum gerçekten.

"Sonuç?"

"Mahkemeye çıkmanı istiyorlar. Bir süre **Yasaklı Rütbesinde** olmanı istiyorlar..." Bu durum Albay Cemil'in bile canını sıktıysa vay halimeydi.

Yasaklı Rütbe bir disiplin cezasıdır. Disiplin ihlalleri, suç işleme veya yetersiz performans gibi sebeplerden verilirdi. Geçici ya da kalıcı rütbe düşürülmesini ifade eder. Erden daha düşük bir rütbedir. Yeri geldiğinde özel eğitilmiş köpekten bile aşağı görülürsünüz! Askeriyenin çöp kutusu bile sizden rütbeli kabul edilir!

Nefesimi tutmuş bir vaziyette ne kadar süredir onlara bakakaldığımı bilmiyordum. Düşman eline tutsak düşmüş gibi aciz hissediyordum.

"Bunu elbette kabul etmiyoruz, asla! Hak etmediğin bu aşırı cezanın siciline işlenmemesi için gerekli davalar..."

"Uğraşmayın." Demek ki bir sebebi vardı. Müdürümün beni kurtarmak için, bu cezaya karşı çıkmak için elinden geleni yapacağını biliyordum. O bu cezanın önüne geçememişse bir sebebi olmalı diye düşünerek kendimi avutmak istiyordum.

"Yüzbaşı Karaaslan, hak etmediğin bir cezayı kabul etmeni onaylamıyorum ve emrediyorum, Avukat Ayliz gerekeni yapmak için elinden geleni ardına koyma."

Haddim olsa dönüp ona neden bu karardan mutlu olmadığını haykırarak sormak isterdim. Bakışlarım komutanımı bulduğunda gözlerimin bunu yaptığına emindim. Zamanında yaptıklarını telafi mi etmek istiyordu, bu onun tövbe etme şekli miydi bilmiyordum hatta ona güvenemiyordum. Hep bir çıkar arıyordum ama bulamıyordum. Niyetini kestiremiyordum bu yüzden bazen haksızlık ettiğimi düşünüyordum ama elimde değildi.

"Komutanım, bir bildikleri vardır."

"Hiçbir neden, şanlı bir askerimin siciline bu kara lekeyi sürmek istemelerini haklı çıkartmaz. Ayliz, acele et. Bahadır'ın davasından bile kısa sürmesini istiyorum."

"Emredersiniz, komutanım."

Daha fazla ısrar etmedik. İkimizde selam verip odasından ayrıldık. Koridorda yürürken bahtımın karasına yenik düşmeye meyilliydim.

"Bunu yapamazlar, Beyza. Merak etme, halledeceğim."

"Sen teşkilat için çalışıyorsun, Ayliz."

"Ne önemi var? Kişisel dava da alıyorum ve senin avukatın yalnızca ben olabilirim!"

"Müsaade etmeyecekler çünkü bir amaçları olduğunu düşünüyorum."

"Ya yoksa?"

İşte bu ihtimali düşünmek bile istemiyordum. Beni gerçekten bu gerekçeyle gözden çıkardıklarını kabullenmek istemiyordum. Öylece, alelacele benden kurtulacaklar mıydı gerçekten?

Bütün gecemi bu lanet düşünceyle boğuşarak geçirmek zorunda kaldım. İfade vermek için Kale'den beklendiğimi bildirmek için arayan Nur'un ses tonu içime kurt düşürdü. Ya gerçekten başımı yakacaklardı ya da...

Sabahın erken saatinde uyanıp, Kale'ye gitmek üzere yola çıktım. Beni binanın girişinde Nur karşıladı. Ne olduğunu o da bilmiyordu ve anlam veremiyordu. Şimdiye kadar kimseye bu kadarcık sebepten böylesine büyük ceza verildiği görülmemişti. Bu rütbe çok daha büyük disiplin suçları işleyenler için uygulanırdı neden bir anda böyle bir karar almışlardı?

Bu durumun timlerde olduğuna emin olduğumuz diğer köstebek veya köstebeklerle mi alakalıydı? O şerefsizlerin kaç askerimizi tehdit yoluyla sindirdiklerini tahmin etmek artık imkânsızdı. En önemlisi de kime çalıştıklarını bilmiyorduk.

Örgüte bilginin direkt sızdırılmadığından emindik. Cengiz'in görüşmeleri daha basit, sıradan kişilerleydi. Hiçbirinin terör sebebiyle cezası ya da arama listesinde adı yoktu daha çok organize suçlardan hüküm giymiş tiplerdi. Bu sebeple terörden çıkar sağlayan çetelerce yapıldığına inanıyordum. Bu bilgileri örgüte sattıklarına neredeyse emindim. Bu çıkarımlarımı Nur'a da iletmiştim. Artık burada değildim ama vatanıma nerede faydamın dokunduğunun bir önemi yoktu.

"Hoş geldin, Beyza."

"Hoş bulamayacağım sanırım, müdürüm."

"Üzgünüm..."

Ya da falan yoktu, **biri benden kurtuluyordu!**

Nur ile birbirimize baktık. Onun da aynı şeyi düşündüğünü gözlerinde gördüm. Bir şey söylemedik, ben ifadeyi vermek üzere kurul yetkilileriyle buluşacağım odaya girdim. İki üst düzey yetkiliye daha önce anlattıklarımın aynısını anlattım. Kısa sürdü, pek dinlemediler bile çünkü sözlerim sonucu etkilemeyecekti, artık emindim. Biri çoktan kararı vermişti zaten. Benim fişimi çekmişlerdi...

Oradan çıkıp kışlaya döndüm. Arabamı otoparka park edip lojmanların olduğu tarafa yönelecekken tam tepede duran adamı görerek duraksadım. Hangi ara ayaklanmıştı bu adam?

Onunla ilk karşılaşmamızda aynen böyleydi. Orada duruyor, yerine görevlendirilmiş komutana öfkeyle bakıyordu ama şu anda her şey daha farklıydı. Gözlerinde öfke yoktu. En azından bana değildi öfkesi.

Her şeyi öğrendiğini anlamak için söylemesine ihtiyacım yoktu. Çaresizliğini iliklerime kadar hissettiren bir ifadeyle izliyordu beni. Usulca ona doğru yürümeye başladım. İlk günkü gibi tam önünde durdum ve başımı kaldırıp ona baktım.

"Bunun da üstesinden geleceğiz, *Bal Bela* ."

Dudaklarım keyifsiz bir tebessümle kıvrıldı. "Bu sefer o kadar kolay olmayacak."

"Ne zaman oldu ki be, anasını sattığımın dünyasında ne zaman kolayca hallolan bir işimiz oldu?"

"Neden ayaklandın, Bahadır? Henüz iyileşmedin."

"Sen bunca şeyle uğraşırken ben sülalem rahatmış gibi yatacak mıyım, o kadar gevşek bir adam olduğumu düşündürtecek ne yaptım sana?" Arsız sırtışı benim de yüzümü güldürdü.

"Hâşâ Bahadır Yüzbaşım, böyle bir şeyi düşünemem bile."

"Aferin, düşünme zaten. Ben sevdiğim kadın için tüm dünyayı ateşe veririm, söndürecek itfaiyenin su borusunu sikerim!"

Kahkahama mâni olmadım. Usulca bana uzandığında ne yapacağını hemen anlayıp ona doğru hareketlendim. Kollarımı beline dikkatlice sararken başımı göğsüne yasladım. Şimdi burada, göğsüne yaslanırken hiçbir şeyin bana zarar vermeyeceğini hissediyordum. O buna izin vermezdi!

"İfademı alacaklar ve sen de *Baş Belası* olmaktan vazgeçip ifadeni değiştireceksin. Oraya kendi isteğimle geldim, biri birini kurtaracaksa bırak ben seni kurtarayım."

"Üç gündür tanıdığın kadın için tüm kariyerini riske mi atacaksın?"

"Üç gündür tanıdığın adam için kendini yakmanı seyretmekten daha iyi gibi, Beyza."

Ona laf yetiştirmek imkânsızdı. Hazırcevap bana bile dilimi her defasında yutturmayı başarıyordu.

"Kahramanlıkları hep erkekler mi yapmak zorunda?"

"Zorunda hissetmiyorum ki, yapmak istiyorum. Bırak, sana bir faydam dokunsun."

"Ben de tam olarak böyle yapmaya çalışıyorum. Beni gözden çıkarmışlar, ifademı alanları görmeliydin. Umurlarında değildi, Bahadır. Birisi beni oyun dışı bırakmak istiyor. Kararları değişmeyecek."

"Müdürünü ve Albay Cemil'i yok sayıp böylesine pervasızca davrandığına bakılırsa baya taşaklı birinin canını sıkmışa benziyorsun, güzelim."

Ona ters ters baktım. "Kimseye bir şey yapmadım."

Cengiz'in sözleri aklıma geldiğinde kanımın çekildiğini hissettim. Bunu daha önce düşünemediğime inanamıyordum.

"Bahadır!"

"Beyza?"

"Sanırım gerçekten taşaklı bir hainin canını sıktım!"

"Sanki orası çok mu güvenli? Beni Kale'de bile öldürürler!"

• *Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.*

• *Biri Beyza'yı oyundan mı çıkarıyor?*

İNSTAGRAM: dilanwrites (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayınnnn.)

DREAME: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

XVIIİ Şeb-i Ateş

SINIR: 200 OY / 310 YORUM

BEEENN GEELLLDDİİİIMMMM

Olayların iç içe girdiği, ortalığın karıştığı bir bölümden daha sizlerleyim.

Yeni bölüm, sınırlar geçildikten sonra gelecektir çünkü OY sınırı geçmemişti :)))

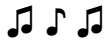
Keyifli okumalar dilerim ♥

XOXO

—

ON YEDİ | Şeb-i Ateş
Ateşten Gece

Kubilay Karça – Ayaza Serdim

*"O gece cenk meydanı şeb-i ateş idi,
ne bir ses ne bir nefes eksik kalmıştı."*

Beyza

Kurulun son kararını öğrenmek için çıktım yola. Trafiği atlattıktan sonra Kale'den içeri girdim. Girişte gösterdiğim kimlik kartımla ufak bir bakışma yaşadık. Belki de son kez bakıyordum ona...

İşimin olduğu kata asansörle çıktım. Kapılar açıldığı anda köşede bekleyen Nur'u görebildim. Düşünceli, endişeli görünüyordu. İçini kemiren düşüncelere birebir sahip olduğumdan ne hissettiğini anlayabiliyordum. Bugün başıma örülen çorabın son ilmeğini atacaklardı. Ya beni görevden alacaklardı ya da Yasaklı Rütbe ile şahsıma, onuruma zarar vereceklerdi. Benim için tünelin sonunda görünen bir ışık yoktu. Çünkü iki seçenek arasında bir fark yoktu.

Yüzümdeki sahte gülümsemenin bile gizleyemediği acılara sarmalanırken usulca Nur'un yanında durdum. Çaresizlikle önüne eğdiği başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Stresten dudaklarını kemirdiğini hemen anladım. Bazı yerlerini kanatmış, soymuştu.

"Yapma böyle," derken yine de gülümsemeye çalıştım.

"Sen o kadar emek verdikten sonra sırf bir hain istiyor diye yapılanlara mı üzülmeyeyim, ben böyle işin tam ortasına..."

"Şşt, iyice Bahadır'a benzedin."

"Bir söz vardı... Neydi o? Hah, baldız enişte toprağındandır." Bu halde bile bizi güldürmeyi başardığı için ona minnettardım.

"Gelin kaynana toprağındandır, olmasın o?"

"Öyle miymiş, hiç duymadım!"

Birbirimize sıkıca sarıldıktan sonra son kez kurulun karşısına çıkmak için hareketlendik. Bu karar görüşmesiydi ve içten içe biliyordum, kaybetmenin tiryakisiydim ben...

Yine kaybetmiştim!

Bir anaya ya da bir ataya evlat olamadığım gibi vatanıma da olamamıştım...

Odanın kapısı benim için açıldığında dönüp son kez Nur'a baktım. Beni cesaretlendirmek için gülümsese de bu gülümsemenin buruk bir yanı vardı. Bazı şeyler bizim elimizde değildi, bunun gibi. Eksik yanlarıma bir yenisi daha eklenecekti.

Ben bu hayata hep bir şeyler kursağında kalsın diye mi gelmiştim?

Odaya girdiğimde kurul yetkililerinin tam önünde, U şeklindeki masanın ortasında ayakta durdum. Her birinin gözünün içine baktım. Acaba hangileri hain diye paranoyak düşünceler beni sarmaladı. Hangisi benim ipimi kesiyor merak ettim ama hiçbir ipucu yoktu. Hiçbiri kendini ele vermedi.

"Yüzbaşı Beyza Sena Karaaslan."

İkinci ismimi işittiğim an yüzüm ekşidi. Ben o ismi kendime yasakladıkça canımı yakmaya devam edecek, zaafım olacaktı. Onu da kabullenmem gerektiğini biliyordum ama reddetmek her zaman kolay olandı. O ismi de beni terk eden de...

"Kurul tam iki kez ifadene başvurdu, her iki ifadende de beyanını değiştirmedeğin görülüyor. Kendi çıkarların için Türk Silahlı Kuvvetleri Özel Kuvvetler Komutanlığına bağlı bir askeri kullandığını kabul etmişsin."

"O an ne gerekiyorsa onu yaptım."

"O gün operasyonda yer alan her bir askerin ifadesi gözden geçirildi, komutanının emrine itaat etmediğin kanıtlandı. Bu bile başlı başına büyük bir disiplinsizliktir ama sen inatla diğer suçu da üstlenecek misin? Hem de Yüzbaşı Kızılarıslan tam aksine ifade vermişken kendini kurtarmayacak mısın?"

"Evet, ifademi değiştirmeyeceğim."

"Yani sözlerini değiştirmiyor musun?"

"Değiştirmiyorum."

"Emre itaatsizlik bir disiplin suçudur ama kendi çıkarların doğrultusunda bir askeri emellerine alet etmiş olman çok daha büyük bir suçtur."

Gözlerinin içine baktım. Onların içleri rahattı, ben neden pişman olup yıkılacaktım ki? Doğru olanı yaptığıma canı gönülden inanıyordum, gerisinin bir önemi yoktu. "Kurul, tüm rütbelerinin ve unvanlarının sökülerek senden alınmasına ve Türk Silahlı Kuvvetlerinden Ayırma Disiplin Cezasına çarptırılmana karar verdi!"

(Bu kitapta geçen kurum, kişiler ve olaylar tamamen kurgusaldır. Gerçek kişi, kurum ve olaylarla hiçbir alakası yoktur, yalnızca bu kitap için yazar tarafından kurgulanmış olaylardır.)

Olacakları bilmek ve yaşamak... İkisi aynı şey değildi. Ne olacağını daha en başında biliyordum ama bu yaşadığın anda seni yıkmaya engel değildi. Bilmek hiçbir şeye deva olmadı. Bildiğim halde kurulun karşısında dimdik dursam da dünyam karardı. Telaş dört bir yanıma sararken, korku boğazımı sıkarak iki ele dönüştü. Bundan sonra ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilmiyordum.

Tüm ömrümü bu insan olmak için harcamıştım. Her çabam, her adımım, her dileğim bu an olduğum insan olabilmek içindi ve işte şimdi onu da yitiriyordum. Çok yorgun hissediyordum. Bir yanımda hafiflemişti çünkü belirsizliklerim son bulmuştu ama diğer yanımda köşesine sinmiş bekliyordu. Bundan sonra olacak olanları bekliyordu.

Mesleğimle ilgili ufakık şeylerin bile bu andan itibaren bana yara olacağını biliyordum. En basitinden bir askeri dizi, film dahi izleyemeyecektim. Eksiklikler, yaşanmamış olanların ihtimalleri ömrüme sinecekti. Bir daha asla eski ben olamayacaktım.

"...Karar tarafına resmi olarak iletilecektir..."

Toplantının bitmesiyle odadan ilk çıkan ben oldum. Nur, bembeyaz olduğuna emin olduğum suratımı gördüğü an gözlerimin önünde küçüldü. Yasaklı Rütbeye düşürülüp bir süre süründürüleceğime olan inancı artık yok oldu. Ben burnum sürtülsün diye cezalandırılmıyordum, ayaklarına dolanmayayım diye mesleğimden ihraç ediliyordum.

Ne çabuk ne kolaydı bir insanın hayatının kendi başına yıkılması. Olmamıştı, başaramamıştım. Hainlerle çevrili dört bir yanımda ve beni

yenmeyi başarmıştı biri!

"Bundan sonra yalnızca, *Beyza* ." Ne kaldı elimde avucumda?

Yüzbaşı rütbesine gelene kadar ömrümü tüketmiştim. Baş Kıdemli İstihbaratçı olabilmek için kendimden feda ettiklerim, bu noktaya gelmek için verdiğim savaş. Vatanımı yıkmak isteyen dış güçlere ve iç güçlere karşı zorlanmadan savaşabilmişim, elimden gelenin en iyisini yapmışım ama beni yıkmak isteyenlere direnememişim.

"Biri seni ayağının altından çekti, Beyza. Biri sen onu yakalama diye seni ortadan kaldırdı ama o her kimse ben bunu onun yanına bırakmayacağım, yemin ederim ki bırakmayacağım!"

"Bu savaşta artık bana yer yok ama siz başaracaksınız. Hiçbir güç, mutlak olan vatanımızı yıkamayacak!"

"Onları yakalayacağım, onları mahvedeceğim. Sen hak ettiğini alana kadar ben durmayacağım, izin vermeyeceğim!"

Birbirimize sıkıca sarıldık. Artık kendimizi tutmuyorduk. Gözyaşlarımız kederimizi suluyordu. Yarın düşmanlarımızın mezarındaki çiçeği sulayana kadar bugün elemimizi sulamasında bir sorun yoktu. Çünkü er ya da geç ama elbet ben o vatan hainini bulacaktım. İşte o andan sonra gözyaşlarım ancak onun mezarını sulayacaktı ama mutluluktan ağlayacaktım!

"Kararın iptal başvurusunu yaptım."

Başımızı kaldırıp orada duran Ayliz'i gördüğümüzde gülümsedik. Hemen aramıza katıldı elbette. Birbirimize sımsıkı sarıldık. Bizi yıkmak isteyenlere inat dimdik bir şekilde, pes etmeyeceğimizi haykırırcasına.

"Teşkilat, senin avukatlığını yapamayacağımı alttan alttan resmen buyurdu ama o işi hallettim."

Nur ile aynı anda şaşkınlıkla ona döndük. Bu kız asla pes etmezdi. Onu durdurmak öyle kolay değildi. Düşmanlarımız diliyorsa topla tüfekte üstümüze gelsindi biz yine de ölene kadar direnecektik!

"Şu avukat mı?" Nur'un sorusuyla hemen onlara döndüm.

"İki gün üzgün olayım, depresyona gireyim dedim yine ne oldu?"

"Dur olay karışık ama evet, Nur." Nur'a ters ters baktı Ayliz. "Vekaletini Avukat Aslan Mirza Karahan'a vereceksin. Yırtıcı akbaba, davanın adeta üstüne atladı."

Nur bir kahkaha attı. "Baya yırtıcı çıktı. Beyza, Ayliz aynı günde iki farklı erkekten aşk itirafı almış. Ben birini bulamıyorum siz çiftler çiftler götürüyorsunuz, kraliçeler be!"

"Ne?" Şaşkınlıktan dilimi yutacak bir kıvamda Ayliz'e döndüm, gerçek mi diye. İfadesinden de anlaşılıyordu gerçek olduğu. "Biri bu avukatsa diğeri?"

"Ateşli savcımız." Nur'un keyfine diyecek yoktu.

"O saçını başını yolacağım, unutursam hatırlat olur mu?" Ayliz'in hali çok komik olduğu için kendi durumumu unutmuş sırtıyordum bende. "Az önce ağlayan iki sümüklü, şimdi benimle alay mı ediyorsunuz? Düşün önüme, sümüklüler!"

Kıkırtılarımız eşliğinde hep birlikte kahvaltı yapmaya gittik. Biz de böyleydik işte. O kadar sınanmıştık ki acıyla, çelik gibiydik. Ateşte dövüle dövüle daha da sağlamlaşıyorduk. O yüzden biliyordum hatta emindim, bu acı bizi güçlendirecekti.

Kahvaltımız bittikten sonra kimsenin işi olmadığı için bir süre sohbet ettik. Gerçeklerden uzaklaşmak bana iyi geldi. Daha sonra kaderim hakkında düşünüp hayıflanırdım şimdi üzüldüğümü göstermek yoktu.

"Bana taşın bir süre," diye teklifte bulundu Ayliz. "Malum lojmana temelli taşınıyorum sanıp diğer evini kapatmıştın. Yeni bir kiracı olursan çok yüksek kira ödemeni isteyecekler."

"Kiralar almış başını gidiyor gerçekten, ortak bir ev mi alsak acaba, ben de yanınıza taşınırım." Nur ve eksantrik (*başkalarına benzemeyen, ayrıksı*) fikirleri.

"Aslında haklısın el aleme yedireceğimize paramızı birikimlerimizi birleştirip yapabiliriz böyle bir şey. Eşek kadar oldunuz, kıyı da köşe de birikiminiz vardır herhalde." Ayliz'in onu destekleyeceğini hiç düşünmemiştim.

"Ayıp ettin, abla." Diyerek göz kırptı Nur. "Beyza sen ev bakmaya başla, güzel bir muhitte olsun. Herkes ne kadar koyabileceğini hesaplasın söylesin..."

"Siz ciddi misiniz?" Hayretle ikisine bakakaldım. Bu kadar büyük kararları böylesine kolay verebilmelerine, düşmekten korkmadan adım atabilmelerine hayrandım ve daima hayran olacaktım.

"Kız tapuyu üçe böleriz, korkma hemen çökmeyiz malına." Bir tane geçirdim Nur'un omzuna.

"Ben onu mu diyorum?" Somurtarak baktım onlara ama oralı bile olmadılar. Plan yapmaya devam etmeyi tercih ettiler.

Bir süre bu fikir üzerinde ciddi ciddi konuştuk. Konuştukça akla daha yatkın gelmeye başladı. Kendimi oyalayacak bir şeyler bulmaktan mutlu oldum. Bir süre daha yıkılışımı ertelerdi hem. Kızlarla beraber yaşamakta bir sakınca görmüyordum. En fazla birbirimizin saçını başını yolar, bir saat sonra karşılıklı kahve içerken de o hallerimize gülerdik. Ne olabilirdi ki başka?

"Artık kışlaya geçeyim ben, toparlanmam gerekecek. Önceki kutuları atmaya fırsatımın olmaması bir işe yaradı, onlara yerleştiririm. Sonra beraber taşıyız eşyalarımı, değil mi?"

"Kız o da soru mu?"

Çantalarımızı ve montlarımızı yığdığımız sandalyeye uzadım. Elimizdeki her şeyi adeta fırlattığımız için biraz cebelleşmem gerekti. Sonunda eşyalarımı alıp kalkmak için harekete geçecekken bir ses duydum.

"Günaydın, hanımlar."

Duyduğum sesle kanım dondu. Tüm bedenim kaskatı kesildi. O sesin sahibini çok iyi bildiğimden bakışlarım önce Nur'u buldu. Hayretle karşısındaki adama bakıyordu. Ben kadar şaşkıındı ama onun da gözlerinde korku yoktu. Bizi sindirmek öyle kolay değildi!

"Görüşmeyeli nasılsın, Asuman?" Sesi keyifliydi puştun. "Gerçi gerçek adın Nur sanırım."

"Polis mi çağırmalıyız?" Ayliz, şaşkınlıkla bir bize bir de adama bakıyordu. Jetonu köşeli olmalı birkaç saniye gecikmeli düştü. "Hi!" Nidası ile şaşkınlıkla elleriyle ağzını kapattı.

"Polise gerek yok. Ben tek başıma da hallederim." Sesimin sakın çıkması beni bile şaşırttı. Usulca oturduğum sandalyeden kalktım ve İskender'e döndüm. "Derdin ne lan senin?"

Normalde bu kadar sokak ağzı kullanmazdım hatta Bahadır'dan önce bu tür sözcüklerin çoğunu bile bilmezdim ama bu adam karşıma geçtiğinde içimden çirkef bir şey çıkıveriyordu. Sanırım onu yakalamak için düzenlenen operasyonda Ceyhun'un herkesi kurtarmak için kendini feda etmesini hâlâ aşamamıştım. Onun yüzünden ölmüş gencecik bir vatan evladı, canını yaktığı onlarca kadın... Ben bunların hesabını ondan sormadan ölmezdim!

"Neden bu kadar gerginsin, Beyza?" Rahatlığı beni dehşete düşürüyordu her seferinde ama bir yanımda alışmıştı sanırım. "Ah, gerçi bugün karar günüydü değil mi?"

"Senin her boktan niye haberin var?" Nur, şaşkınlığını üstünden atıp ayağa fırladı. Ayliz engel olmasa bu şeref yoksununun üstüne yürüyecekti.

"Kuşlarım iyi çalışıyordur belki, Eskort Nur?"

"O ağzına yoğurt su döker, ayran olana kadar sikerim puşt benim ayarlarımla oynama lan!" Hayretle Nur'a bakakalan Ayliz'in adeta donduğunu gördüm.

"Ne yaparsın, ne?" Şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi zavallı arkadaşım. Hızlıca bu duruma alışsa iyi olurdu.

"Yakında sende alışacaksın, boş ver." Ben alışmıştım nasılsa Nur'un eskort rolünden sonraki haline o da alıştırdı.

"Hiç yakışıyor mu ağzına şöyle sözler, asker olunca böyle mi oluyor?"

Nur bir kahkaha attı. "Yalnız o sık kırığı kuşlarına söyle, yanlış aktarmışlar. Ben asker değilim." Evet, Nur TSK'ya bağlı değildi. O Teşkilat tarafından, ajan olmak için yetiştirilmiş Kıdemli İstihbaratçıydı. Görev icabı rol değiştirerek düşmanın inine sızar, işe yarayacak bilgileri istihbarata sızdırır, görevini tamamlar ve dönerdi.

"Ne kırığı, ne?" Aylız ne kadar da ilk zamanlar ki bendi. Ona bakınca ilk anlardaki şaşkınlığım aklıma geliyordu. Gerçi Nur, her an alıştığımı sanan beni bile bazen bazı laflarıyla şaşırtmayı başarıyordu.

"Ne işin var burada, derdin ne senin?" Daha fazla oyalanmanın anlamı yoktu. Nur'un elinden bir kaza çıkmadan onu postalamalıydım buradan. "Elimde kalmadan yürü git, asabımız bozulmasın!"

"Duydum ki artık asker değilmişsin, Beyza. Asker değilsin o zaman ben de yakalanacak suçlular listenin başında değilim artık."

"Yani?"

"Bir şansımı denemeliyim dedim." Bu adam aklını peynir ekmekle mi yemişti acaba?

"Şansını, şanını, kabristanında yatan ölünü bile diriltir sikerim senin sık kenesi!" Bu ufkumu genişleten, daima beni dumura uğratan yaratıcı küfürlerin tek bir sahibi olabilirdi. "Geldiğin o deliğe dön ve bekle. Ansızın bir gece çökeceğiz üstüne, pezevenk!"

"Hanımların yanında hiç yakışıyor mu bir askere böyle sözler?" Bu adamın her hareketi karşısındakini kışkırtmaya yönelikti. Manipülatif bir şeref yoksunuydu.

"Sana uzak duracaksın, dedim!" Bahadır'ı zapt etmek için arkasından koşturan Merih bile çaresiz kaldı. Onu durdurabilmek mümkün değildi.

Zaten bu yüzden ilk olayda özellikle Bahadır'ın kışkırtılmasında bir sebep aranmıştı. O hain şerefsizin Bahadır'ın bam teline basması gerektiğini çok iyi bilmesiydi hain olduğundan şüphelenilmesinin sebebi. Bahadır, öfke kontrolü olmayan biriydi. Bu yüzden Bahadır'ı iyi tanıyan, onunla yakın ilişkisi olan herkes mercek altına alınmıştı. Elbette öncelikle kendi timi...

"Ölmek istemiyorsan çek git yoksa burada kan akacak bilader!" Merih, bir kolunu Bahadır'ın omzundan koltuk altına doğru çapraz şekilde uzatmış ve tutmuş zar zor durdurabilmişti onu.

"Çok yakında sen gidiyor olacaksın, Bahadır. Beyza tam benim yanımda dururken, hayal kırıklığıyla dolu gözlerle bakıp ardını dönüp giden sen olacaksın."

Kendinden neden bu kadar emindi? Nasıl bu kadar netti onun için her şey? Benim aklım yerinde bile olmasa yapmayacağımı düşündüğüm şeyin gerçekleşeceğini kehanet edip durmasının altında ne vardı?

"Ölüm bile seninle yan yana durmaz, İskender!"

Dudaklarında çarpık bir tebessüm belirdi. Sanki espri yapmışım gibi sırıtmaya başladığında öfkem tepeme fırladı.

"Sen yine de büyük konuşma, Beyza. Kaderin bizim için ne yazdığını bilemeyiz." Bu sözlerin ardından göz kırptı ve arkasını dönüp gitti.

"Bu şerefsiz neyine güveniyor ulan, bizim bilmediğimiz ne biliyor olabilir?"

"Donsuz götle kalkık sakin önünden geçiyormuşuz gibi bir durum." Diyerek yorumda bulundu Merih. Şu yorumu çok büyük bir filozof edasıyla yaptığına inanamıyordum. Hem bu da ne demekti?

"Ne?" Ayliz'in kendinden geçercesine şaşırmasına artık üzülüyordum. Bu kızı da bozacaktık...

"Yani yaş tahtaya basıyoruz gibi düşün, tehlikedeyiz. Bu adamın götüne güvendiği bir gerçek ama neden?" Nur'un oldukça açıklayıcı sözleriyle Ayliz daha fazla dayanamadı.

"Bir saniye... Sen... Bu... Bu iğrenç küfürlerin tercümesini mi yapıyorsun Nur?" Zavallı, daha neler yapıyor ah bir bilse...

"Daha neler neler yapıyor..." Merih, acı acı gülümsediğinde sırtımdan edemedim.

"Yakışıklı, sen daha hiçbir şey görmedin."

Nur yine spot ışığının altında uyarı ışığı gibi yanıp sönüyordu. Merih yine kıpkırmızı kesilmişti. Bahadır, kırmızı görmüş boğa gibi burnundan soluyordu. Anlayacağınız sanki hiçbir şey değişmemiş gibiydi.

"Öncelikle, Ayırma Cezasına çarptırıldım." Yani kısaca ilişğim kesildi.

"Elimize vermişler." Merih'ten bu sefer isabetli bir yorum geldi.

"Koyduğumun haini!" Bahadır'ın öfkesi tepesinden taşıyordu, her zamanki gibi.

"Siz normal tepki veremiyor musunuz?" Ayliz, gerçekten meraktan sormuştu bu soruyu. Suratında çocuksu bir merak ifadesi vardı hatta zavallı arkadaşımın. Prenses bünyesi en fazla tırnağının kırılmasına şaşırır zannediyordu ama yanılıyordu işte.

"Ha bu normal değil midir?"

"Merih, onu mu diyor kız?" Nur'un ayıplayan bakışlarından hemen gözlerini kaçırdı Merih.

"Benden neden kurtuldukları aşikâr, ayaklarına dolanıyordum." Hainlerin kullandığı günahsız maşalardan birini bulmuştum nihayetinde. Hırsıma bakıp kalanını da bulacağımı anlamaları zor değildi sanırım.

"Sikimin kurma kolları!"

"Bahadır, bir durun bir durağın olsun be adam. Ayliz sabahtan beri şaşkınlık geçirmekten helak oldu. Biz alıştık ama kız kahroldu, yeter!" Daha fazla dayanamadım. Ayliz adeta şok geçiriyordu artık. Bir gün için yeterince sınanmıştı.

"Kusura bakma, baldız. Öfkelenince kendime pek hâkim olamam."

"Öfkeli değilken olabiliyor sanki..." Homur homur konuştuktan sonra konuya döndüm. "İş size kalıyor. Kışlada, diğer ekiplerde ve hatta yüksek güvenlikle korunduğuna inandığımız Kale de bile hainler olduğuna eminiz. Nur, zamanında kışladaki erlerle konuşup biraz bilgi toplamıştı. Merih'i görme bahanesiyle gidip kalanlarla da konuşmaya çalış."

Alışkındım ekip başında olmaya, atılmış olsam da yine de bildiğim gibi bu işi sürdürmeye kararlıydım. Beni yalnızca askerlikten uzaklaştırabilirlerdi, ben bu vatana hizmet etmeye sivilken de devam edecektim ve buna kimse engel olamayacaktı.

"Sınırdan kaçak silah geçirecekler, önümüzdeki görev buna engel olmalı. Sungur Timi, Gökbörü Timi ile ortak çalışsın ama birbirinizden başka kimseye güvenemezsiniz." Aynı anda hem Merih'e hem de Bahadır'a baktım. İkisi de yüzünü buruşturdu. Kendi elleriyle yetiştirdikleri erlerin hain olabilme ihtimali bile canlarını sıkıyordu.

"Yalnız Beyza," Araya girdi meraklı bir şekilde Merih. "Yanlış anlamazsan, ben niye senden emir alıyorum?"

"Dimağını sikerim senin Merih, ulan derdin bu mu?"

"Ben kendimden geçiyorum artık, Nur..." Ayliz kendini Nur'un kollarına bıraktı.

"Karayollarında değil benim kollarımda öl, gülüm..." Sulu öpücükleri ile Ayliz'i iyice delirtti Nur.

"Ciddiyetinizi takdir ediyorum..." Manidar ses tonumu işitince hepsi bir toparlandı. "Merih, en son baktığımda sadece tim komutanı olan bir

yüzbaşıydın. Bu tarz operasyonlardan çok fiziksel güç gerektirenlerde yer aldın ya hani... Ondan olabilir belki, ha?"

"Doğru, sen bir zamanlar teşkilatta Terör Örgütüyle Mücadele Biriminde Baş Kıdemli İstihbaratçıydın..." ***Yaraya tuz basmak oldu mu Merih'in performans...***

"Seni mumlayıp sikeyim, Merih. Bu sayede yüzlerce yıl boyunca da ölünü sikerim..." *(Bu küfrün anası –oluşturana/icat edeni– maalesef ki yazarınız...)*

"Tutankamon mezarında ters döndü ulan..."

"Tutani da ben sikeyim..." Nur da hiç fırsatını kaçırmadı tabi, konu Merih'i zorbalamak oldu mu onu durdurabilene aşk olsun zaten.

"Prenses bünyem bu üçlü tarafından katledildi, ben karakola gidip cinayet suçuyla sizden şikâyetçi olacağım, yeter be yeter!"

"Üçlü olsun, güçlü olsun..." Merih sanki yüklenilen o değilmiş gibi hâlâ espri yapabiliyordu, gerçekten inanılmazlardı!

"Bahadır, lütfen!" Bu adamlar asla laftan anlamıyorlardı. "Merih, o yayı gevşemiş ağzını ben mi tamir edeyim yoksa sen kendini durduracak mısın? Ne yarama tuz basıyorsun?"

Utançla başını önüne eğdi Merih. Farkında olmadan, düşünmeden konuştuğunu biliyordum ama yine de içim içime sığmıyordu zaten. Hiçbir yere sığmıyordum zaten artık. Kimsenin bana acımasına gerek bile yoktu. Tutmak için uzandığım tüm dalların çürümüş oluşuyla sınıanıyordum ben. Buna rağmen bir yerinden tutunmak istiyordum bu hayatın işte görmek çok mu zordu?

"Bu arada, İskender denen eşek sikine konmuş kelebek kardeşin her boktan haberinin olduğunu belirtmem gerek yok sanırım." Diyerek kendine has bir araya giriş gerçekleştirdi Nur. "Kuşları varmış, haber veriyormuş ona her şeyi."

"Beyza, bu senin suçun!" Ayliz bir anda bana döndü ve öfkeli gözlerle baktı. "Bu kızı eskort yapmasaydın böyle bozulmazdı ağzı. Güzelim kız eşek bilmem neyinde kelebek diyor, Beyza. Benim kulaklarım bunları hak etmedi!" Kahkahama mâni olamadım.

"Onun içinde varmış, hiç bana salça olma güzelim. Senin arkadaşın doğuştan küfürbazmış!"

"Ben hâlâ buradayım." Kıkır kıkır gülüyordu hain. Ayliz beni azarlıyordu onun bozuk ağzı yüzünden ama Nur'un keyfine değmeyin!

"Bu hainlerden birinin İskender'e çalıştığını düşünebiliriz o zaman." Sonunda konuyla ilgilenen biri, nihayet! "Zaten onu yakalayacağımız operasyonu önceden biliyordu, yerine başkalarını göndermesi başka türlü mümkün değildi. Biri ona haber uçurmuştu." Bahadır'a katılıyordum. İçimizdeki düşmanlardan biri onu haberdar etmese o gün çoktan yakalanmış olacaktı.

"O zaman adım adım ilerliyoruz, Beyza'yı oyundan çıkarmak istediler ama yine de durduramazlar." Nur gururla gülümsedi.

"Onu durdurana bedavaya satarım, kimse tutamaz benim *Belamı* !" Bakışlarım minnetle Bahadır'la buluştu. Büyük bir gururla, inançla baktı gözlerimin içine. Her şeye rağmen pes etmeme engeldi bu bakışları. Hasret kaldığım ne varsa hepsiydi.

"Şimdi ilk kimin peşindeyiz?" Hiçbir şey anlamamış Ayliz merakla sordu.

Aldığı cevap ise neredeyse bayılmasına neden olacaktı.

"Bir tas has göt hoşafının!"

Bahadır ile herkesten ayrılıp farklı bir yere geçtik. Herkes işinin başına döndü. Benim dönecek bir işim yoktu, Bahadır ise bugün izinliydi. Yanımda olmak için bugün izin aldığına emindim ama ikimizde bu konu hakkında hiç konuşmadık.

"Daha önce lunaparka gittin mi, *Bal Bela* ?"

Dakikalardır yürüyorduk, ben kolumu onun koluna dolamış olabildiğince sıcaklığına yakın duruyordum. Kafamın iç zindanlarındaki düşüncelerle boğuşurken sorduğu soruyla bakışlarımı şaşkınlıkla ona çevirdim.

"Seneler önce, yurttayken bir kere gitmiştik sanırım."

Başını anladığını belli edercesine olumlu anlamda salladı. "Çocukken en büyük hayalim lunaparka gitmekti. Yabancı filmlerde görüp özenmişim, çocuk akli işte. Gitmek için ısrar ederken babamdan yediğim okkalı bir tokatla bir günde büyüdüm."

İçim titredi. Aile konusunda ikimizin de yüzünün gülmemiş olması açık yaralarımıza basıldı. Bakışlarımı kaçırdım ve dolan gözlerimi göğe kaldırdım.

"Demek senin de ailenden yana gülmedi yüzün."

"Gülecek olsa illa solduracak bir sebep yaratırdı, babam. Annem ondan korkar, sinerdi. Ne anneler var çocuklarına siper olup dağ gibi önlerinde duran..."

"Ne anneler var, başka adamlar için küçücük evlatlarını terk eden." Annesinin ne yaşadığı için böylesine ürkek, korkmuş ve sinmiş olduğunu bilemezdi. Belki gidecek yeri, sığınacak kimsesi olmadığından sinmek zorunda bırakılmış yüz binlercesinden yalnızca biriydi. En azından onu arkasında bırakıp gitmemişt...

"Terk etmek yalnızca kapıyı kapatıp çıkıp gitmek değildir, Beyza'm." Nefesi tekledi, soğuk havadan akan burnunu çekti ve başını benim gibi göğe kaldırdı. "Yanıdayken de terk edebiliyorlar, inan bana."

"Belki seni korumanın başka yolunu bilmiyordur, Bahadır."

"Biz vatanı korumak için canımızdan geçmiştiz, tepesindeki damdan olmamak için kocasından geçememiş olanın savunulacak hiçbir yanı yoktur." İşte buna diyecek bir söz bulamadım. "Beni de kardeşlerimi de o adamın insafına terk etti, daha kötüsünü yapamazdı."

Başımı aşağı yukarı salladım. Yaşamadığım bir sınavın yükünü bilemezdim, onu anlamak zorundaydım. Kendi sınavımdan biliyordum ama bu hisler pek ağır gelirdi insana. Terk edildiğini düşünüyorsa bir insan içinde dinmez bir fırtına oluşmuştur.

Biraz daha yürüdükten sonra karşımıza bir lunapark çıkmasıyla adımlarım duraksadı. Şaşkınlıkla dönüp Bahadır'a baktım.

"Bahadır?"

"Beni elimden tutup oyuncaklara bindirir misin, *Bal Bela* ?"

Dilimi yutacağımı zannettim. Ailesiyle gitmeyi hayal edip, yapamadığı hayalini benimle mi gerçekleştirmek istiyordu? Yani, ailesi olmamı mı istiyordu?

Kalbim hızla atmaya başladı. Gözlerimin mutlulukla parladığına emindim. Elimi ona doğru uzatıp cebinden çıkarttığı elini tuttuğumda dolu gözlerle başımı olumlu anlamda salladım. Aile nedir bilmezdim, hiç mutlu bir ailenin içinde bulunmamıştım ama belki de onu çok uzakta aramamak gerekirdi. Belki de huzur tam buradaydı, onun avucunun içinde.

Birlikte, çocuksu heyecanımızla lunaparktan içeri girdik. Sırasına girdiğimiz oyuncakların bazıları çocuklar içindi. Orada olduğumuzu gören bazı kimseler şaşkın ve kınayıcı ifadelerle bile baktılar ama ikimizin de umurunda olmadı. Eksik ne kadar yan varsa onu bir şekilde doldurma şansımız vardı artık. O yüzden bu fırsatı kaçırmayacaktım, bu sefer değil!

Gondolun en arkasına oturduğumuzda kocaman bir gülümseme ile Bahadır'a döndüm.

"Böyle güzel anları anılarıma eklediğin için teşekkür ederim."

Gülümsemem bulaşıcıydı. Kocaman sırttı, sıkıca elimi tuttu ve usulca kaldırıp dudaklarına bastırdı.

"Seninle tek kötü bir anım dahi olsun istemem, *Bal Bela*. O hiç büyüymemiş olan yanımızın yaralarını beraber saracağız. Ben sana deva

sen bana yâr ol, *Bal Bela* ."

Gondol hareketlendiğinde ilk an sarsılınca biraz şaşırdık ama sonra o ileri geri giderken, yükselirken, sevinç dolu kahkahalarla eğlendik. Çocukken bu deneyime mahzar olamamış iki koca bebek gibi dilediğimizce eğlendik.

Pamuk şeker, kâğıt helva, dondurma... Akla gelebilecek türlü türlü abur cuburlarla midemizi doldurduk. Hayatım boyunca asla unutmayacağım bir gün yaşadık.

Akşam çöktüğünde, göğü bir çarşaf gibi üstümüze serdiklerinde hava iyice serinledi. Oradan ayrılmak üzere harekete geçtik. Çocuklar gibi şendik, kim ne düşünür umursamadan zıplaya zıplaya Bahadır'ın tam önünde ilerliyordum.

"Nerede kalacaksın, Beyza?"

"Kışlaya geleceğim son kez, eşyalarımı toplayacağım. Yarın kızlarla beraber taşırım artık."

"Yardım ederim ben de."

"Evde de basılalım ister misin?" Muzip bir şekilde ona döndüm. Şaşkınlıkla duraksamasından faydalanıp hemen yanında bittim ve iki yanında duran ellerini tuttum. "Senin götünü de kurtaramayız artık! İçerisi hâlâ güvenli değil, yüzbaşım."

Nefesini tuttuğunu fark ettiğimde gülümsemem genişledi. Üstündeki etkim öylesine hoşuma gitti ki keyiften dört köşeydim.

"Aklımın tasına kaydın be kızım, o nasıl işve o nasıl cilve?" Hayran hayran bakarken nasıl da güzel görünüyordu.

"Yüzbaşım..." Kelimenin son hecesini olabildiğince uzattım. "Bu Beyza'dan hoşlandıysan senin için böyle davranabilirim."

"Ben senin her haline kurban olurum, *Bal Bela*. Ama inan bana, ecdadıma kaydığın anlarda gözüme çok ateşli görünüyorsun."

Kıkırtımı bastıramadım. "Dayak arsızısın sen..."

"Beyza arsızıyım ben."

Eğilip dudaklarımı kendi dudaklarıyla örttüğünde parmak uçlarımda yükselip kollarımı ensesinde birleştirdim. Öpücüğüne anında karşılık aldığı için memnun bir mırıltıyla cevap verdi. Bana verdiği her şeyi son damlasına kadar aldım. Onun sevgisi benim nimetimdi. Kan bağım olanlar tarafından bile sevilmemiştim, elbette onun sevgisinin kıymetini bilecektim.

"Kızı yavaşça bırak!"

Onun öpücüğünde kendimi öylesine kaptırmıştım ki bize yaklaşan olduğunu asla fark etmemiştim. Köpek kadar keskin kulaklarım vardı ama Bahadır etrafımdayken aklımın zerresi bile kalmıyordu.

Hayretle gözlerimi açıp dehşetle yüzleri maskeli olan beş adama bakakaldım. İlk an alışkanlıktan tabancama davranacak gibi oldum. Orada olmadığını fark etmek yaramı adeta dağladı. Rütbelerimi, apoletlerimi, silahlarımı, kimliğimi... Her şeyimi bugün itibarıyla kaybetmiştim değil mi?

"Kızdan uzaklaş, ikinizin de canı yanmadan!"

İkimizin de ensesine dayanmış silahlar vardı. Ne ben ne de o, birbirimizi kaybetmek pahasına risk alıp hareket etmezdik. Birbirimizin gözlerine bakarken bundan emindim. İkimizin de gözü karaydı ama namlular birbirimize doğrulturken olmazdı.

"Cibilliyetini siktiklerim, o elinizdekileri indirin de öyle hesaplaşalım."

"Sabit dur yoksa kız ölür!"

"Aynısı adam için de geçerli. Yanlış bir hareket yaparsanız öbürü ölür, anladınız mı?"

Çok تنها bir yerde değildik fakat yine de etrafta kimsenin olmadığını fark ettiğimde bu işin önceden düşünülmüş olduğunu anladım.

"Tamam, duruyorum. Kızı bırakın gitsin, ne istiyorsanız bana yaparsınız." Belindeki silaha davranamamak onu kahrediyordu. En nefret ettiği şey böylesine çaresiz kalmaktı.

"Emredersin, yüzbaşı!" Adamın alaylı sesiyle burnumdan bir nefes çektim. O tabanca sevdiğim adamın ensesine dayandırılmamış olsa ben bunlara yapacağımı çok iyi biliyordum. "Ayrıca seninle işimiz yok."

Hayretle gözlerim irileşti. İşleri benimle miydi?

"Adamdan kurtulun!"

"Hayır!" Canhıraş bir çığlık koptu dudaklarımdan. Beni tutan adamların ellerinde çırpınmaya başladım.

Bahadır'ın ensesine sertçe tabancanın kabzası ile vuran adamın ellerinde bilincini yitirilişini gözlerimle izlemek beni perişan etti. Ağzıma kapanan kocaman el ile tüm çığlıklarım, itirazlarım iç çeperlerimde yankılandı.

Zehir zerk edildi sanki damarlarımdan, kanım yanmaya başladı. Gözyaşları sicim gibi aktı gözlerimden. Zaman durdu tam o an, beni artık duymayan adama ulaştırmak için tutuştum sesimi ama beni duymadı.

"Kızı al, gidiyoruz."

• *Yeni Kapak Nasıl?*

• *Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.*

• *Beyza'yı kim kaçırdıuu!?!?!?*

İNSTAGRAM: dilanwrites (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayınnnn.)

DREAME: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

XVIII Siyah Mektup

SINIR: 200 OY / 310 YORUM

BEEENN GEELLLDDİİİMMMM

İlmek ilmek ördüğüm bir kurgu okuduğunuz. Her olayın birbirine komplike şekilde bağlandığı, üstüne fazlasıyla düşünmemi gerektiren karmaşık bir yapısı var.

Biliyorum, kimisinin hoşuna gidecek kimisinin gitmeyecek ama bana güvenin. Sonuçtan memnun kalmanız için uğraşıyorum.

Sabırla beklemenizi öneririm, işler bir hayli karışıyor.

Keyifli okumalar dilerim ♥

ÖPTÜM XOXO

ON SEKİZ | *Siyah Mektup*

Çağan Şengül & Sezgin Alkan – Yarım Kaldım

Nur

Kızlarla ayrıldıktan sonra peşini bırakmamaya yemin ettiğim durum için kışlanın yolunu tuttum. Hiçbir üstüme, müdürüme ne yapacağıma dair rapor veya haber vermeyişim benim de başımı yakabilirdi ama artık emindim, Kale'de de hain vardı. Kimseye güvenemezdim.

Her şeyi gizlice yapmalıydım. Saman altından su yürütüp o suda sevdiklerime zarar veren herkesi boğacaktım, başka yolum yoktu!

Kışlaya kimlik kartımla her daim sorunsuz giriş yapabilirdim, bugün de bir istisna değildi. Giriş yaptıktan sonra ayaklarımın beni, benim bile inanmadığım bir yola sokmasına şaşırmamalıydım. Suyu düşen yılanın sarılır hesabı, gerekirse daha önceki düşmanlarla dost bile olurdu insan. Albay Cemil de öyleydi işte.

Altıncı hissim kuvvetliydi, insanlar hakkındaki yargılarımda genel de yanılmazdım. Albay Cemil, zamanında kendi gururu ya da başka bir sebepten Beyza'ya birçok kötülük yapmış olabilirdi. Onu her zaman olmak için çırpındığı askeriyeden teşkilata kaçmak zorunda bile bırakmıştı ama görülmeyen bir gerçek vardı ki ben onu es geçemezdim.

Beyza yıkılmaz bir askerse bunda en büyük pay Albay Cemil'e aitti. Onu çelik gibi ateşte dövmüş ve potansiyelinin üstünde bir şekilde güçlendirmişti. Niyeti ne kadar kötü olsa da sonucu iyiydi. Ayrıca o bir vatan adamıydı. Onun için vatandan daha mühim hiçbir şey yoktu. Onu artık tanıyordum. Ne kadar şüpheli gibi görünse de hiçbir koşulun onu vatanına ihanet etmeye iteceğini zannetmiyordum.

Kapısını çalıp beklemeye başladım. İçeri girebileceğimi buyuran kati sesini işittiğimde hiç beklemeden kapıyı açıp içeri girdim.

"İyi günler, komutanım."

Kısa bir an orada oluşumun sebebini sorgulayan bakışlarının ardından oturmam için önündeki sandalyeyi işaret etti. "Haber aldım, Nur."

"Biri Beyza'yı ayağının önünden çekti, komutanım. Sırf ayağına dolanmasın diye."

"Beyza'nın bu işi kökünden çözeceğine emindim, bu yüzden onu seçmiştim ama bugün olanları ben bile öngöremedim." Canı sıkkın görünüyordu, ne yapacağını bilemez gibiydi. "Onu Teşkilattan gönderirlerken askeriye geri olarak korurum sanmıştım, yanılmışım. Şimdi elim kolum bağlı."

"Müsaade ederseniz hainleri bulma görevine devam etmek isterim, komutanım. Fakat..." Bana dönen bakışlarında bir umut parladı. Bende ne gördü hiç bilemeyecektim ama kesinlikle bir şey sezdi.

"Kimsenin haberi olmayacak, Baş Kıdemli İstihbaratçı Nur." Memnuniyeti ifadelerine yansıdı. "Her türlü imkânı kullan, vatanın güvenliği için ne gerekiyorsa elimden gelenin fazlasıyla sana yardım edeceğim. Kışlada sık sık bulunacaksın anladığım?"

Başımı olumlu anlamda salladım. "İçerdekileri çözer ve konuşturursak büyük başlara kolaylıkla erişiriz."

"Kışlada olmanın mantıklı bir açıklamasını ben bulurum, dert etme. Etrafımız mutlak suretle düşmanlarla sarılı, Nur. Çok dikkatli ol, Beyza'nın başına gelenler senin de başına gelmesin. Sana yardım ettiğim anlaşılırsa aynısı benim başıma da gelir zaten."

"Güveniniz ve desteğiniz için teşekkür ederim, komutanım. Yüzünüzü kara çıkarmayacağım." Ayağa kalkıp gururla onu selamladım.

"Ondan eminim zaten ama neden bana geldin, Nur?" Cevabını gerçekten merak eder gibi sordu. "Geçmişe bakınca bana güvenememen gerekirdi."

"İçinizdeki vatan aşkı, komutanım." Hiç duraklamadan, dilim dolanmadan tekte söyleyiverdim sözlerimi. "Her şey olabilirsiniz ama hain... Asla!"

"Teşekkür ederim..." Gözleri mi dolmuştu? "Güvenin için. Gazan mübarek olsun evlat, vatanın güvenliği bize emanet."

"Kanımın son damlasına kadar vatanın güvenliği için çabalayacağım, komutanım."

Son kez selam verip odasından ayrıldım. Albay Cemil'in ona gitmemden dolayı yaşadığı sevinçli ölsem unutmazdım. Genel de erlerin çekindiği birisiydi. Çok disiplinli ve katı bir komutandı. Beyza da bazen onu gördüğüm anlar oluyordu. Nasıl eğitim görürseniz öyle eğitirdiniz teorisinin en büyük kanıtıydılar benim için.

Taşlık yolda yürürken zihnimin içinde çeşit çeşit senaryolar, planlar dönmeye başlamıştı bile. Önceliği kalan erlerle görüşmeye verdim. Bir önceki hainden biliyorduk ki hainler isteyerek değil zorla onlara hizmet ediyordu. Onları bir açıklarından yakalayıp mecbur bırakıyorlardı. Her bir görüşmede erlerin açıklarını görmem gerekirdi. Kullanılabilecek en iyi sebepler onları açık hedef haline getiriyor olmalıydı. En müşküllere de değil yalnızca, en sessiz olanlara da odaklanmalıyım.

"Baş Kıdemli..."

Zihnimin içinde kaybolmuşken bile arkamdan gelen adım seslerinin takibini yapıyordum. Ne kadar meşgul olursam olayım bana daima tetikte olmam öğretilmişti. Bu sebeple arkamda yürüyen adamın farkında olabiliyordum. Adımlarının çıkarttığı sestten cüssesini bile tahmin edebiliyor, savunmamı daima buna göre yapma avantajına sahip oluyordum.

Arkamda her adımı ağır olan biri vardı. Adım seslerini olabildiğince gizlemeye çalışmasından Kara Bereli olduğunu anlamak zor değildi, iyi eğitilmişti ama benim kadar değil!

Tam yanımdaki banka sıçradığım an vücudumu kırk beş derecelik açıyla yan çevirip ters taklayla tüm bedenimi çevirdim. Mesafesini adım sesinden tahmin ettiğim adamın arkasında duracak şekilde bedenimi yere bıraktıktan sonra belimdeki silahı çekip namluyu sırtına sabitledim.

"Neden peşimde dolanıyorsun, asker?"

Korkudan her insan aptallaşır ve normalde yapmayacağı hareketler yapardı. Karşımda Kara Bereli bir asker olmasına rağmen tabancanın açılan emniyet sesini işitmesiyle ellerini teslim olur gibi havaya kaldırmamasından korktuğunu anlamak mümkündü. Ani hareketim ona hata yaptıracak kadar sersemleticiydi.

"Tekrar soruyorum, vereceğin yanıtı beğenmezsem senin alt takımlara sıkacağım!" Sözlerimle irkildi ve kaskatı kesildi. "Neden peşimde dolanıyorsun, asker?"

Yutkunma sesi işitebileceğim kadar gürültülüydü. Konuşmaya başladığında sesi titredi, oysaki elimdeki silahı beş saniye içinde elimden alabilirdi istese ama işte her zaman dediğim gibi, sürpriz yapma hakkını ilk kullanan kazanırdı. İlk şaşırtan, yanıltırdı ve karşısında kim olursa olsun isterse en iyi eğitilmiş adam olsun böyle başarılı olurdu. Eh bir de zarar verme amacı gütmeyen insanlar böyle olurdu.

"Kıdemli Üsteğmen Ömer, Sungur Timinden."

"Kim olduğunu biliyorum, sorumun cevabı bu değildi. Alt takımların ile vedalaş!"

"Lan, ruh hastası!" İleriden gelen şaşkın bir sesle dikkatim dağıldı. Sebebi sesin sahibiydi...

"Üçten geriye sayıyorum ya sen konuşursun ya da..."

"Ben..."

"Üç."

"Lan, delirdin mi yine sen kızım?"

Kıkırtımı bastıramadım. Yine mi? Ben hep deliydim! Benim değişebileceğimi falan mı sanıyordu acaba garibim?

"İki."

"Sizi Merih Komutanım çağırmıştı, onu haber vermek için..."

"Merih Komutanın sana dakikalarca beni takip etmeni de söyledi mi?"

"Nur!" Silahı tutan elime uzanmasını beklerken avucuyla namlunun ucunu sarmasıyla ona döndüm. Bu adamda aklın esamesi bile yoktu, yaptığı hareketin sonuçlarını hiç mi düşünmezdi?

"Sen elini namlunun ucuna koyunca sıkmayacağımı mı zannediyorsun?" Elini ateşe değdirmiş gibi hışımla geri çekti. Korku iyiydi, diri hissettirirdi insana kendini.

"Kızım sen aklını mı kaçırdın, ne yapıyorsun? Ben gönderdim çocuğu..."

"Beni dakikalarca takip etmesini de söyledin mi?"

Şaşkınlıkla ekip arkadaşına döndü Merih. "Niye takip ediyorsun lan kızı, sapık mısın sen?" Sözleriyle ensesine bir tane çakmayı es geçmedi, elbette.

"Komutanım..." Gittikçe sesi kısılıyordu. "Baş Kıdemli İstihbaratçı çok dalgındı, başta sesleneyim dedim ama ayıp olur diye peşine takıldım. Kısa boyu var ama hızlı yürüyormuş..."

"Zerre güven vermedi, ben sıkıyorum çanağına!" Sözlerimin hemen ardından itiraz dolu sesler yükseldi Ömer'den. Saygısından ve korkusundan pek hırçınlaşamıyordu da zavallı.

"Yazık oldu, iyi adamdın Ömer." Sırtışı gecenin çökmek üzere olduğu puslu akşama ay gibi doğdu. Tüm dengemi bozuyordu bu herif ve beni deli ediyordu! Alnının ortasına sıkamak istedim bana böylesine delice hisler yaşattığı için ama yapmadım tabi ki!

"Komutanım, yemin ederim ben bir şey yapmadım!"

"İkna edemedin Baş Kıdemliyi, koçum."

"Sana bile bıçak fırlatmış kadını, yakışıklı. Bu saftiriğe mi acıyacağım?"

Kahkahasıyla neredeyse elimdeki tabancayı düşürecektim. Allah'ın cezası adam, dengemden geriye toz zerresi bile bırakmamıştı. Hangi ara bu kadar tutulmuştum bu pembe yanaklıya?

"Hiç, bana bana... Yakışıklısına bile acımamış ulan, senden sabun yapar!"

Tabancanın emniyetini dikkatle kapatırken onun kahkahasına eşlik ettim. Bu adamın yanında üç dakikadan daha uzun süre ciddi kalınamıyordu. Kendimi ne kadar ciddi kalmak için zorlasam da olmuyordu işte. Bir şekilde yüzümü güldürmeyi başarıyordu kerata.

"Yakışıklıma arada bir kıyamadığım oluyor ama Merih Yüzbaşım, hakkımı yeme sen yine de." Dedikten sonra yanağından bir makas aldım.

Sırıtan suratı şaşkınlıkla dağıldı. Ellerine kaldırıp yanağına koydu ve dehşetle bana baktı. Üstümdeki etkisine ateşle karşılık vermişim gibi bakıyordu. Benim de onun üstündeki etkim yadsınamazdı her ne kadar o inkâr edecek kadar korkak bir adam olsa da.

"Namusumu kirlettin artık beni almak zorundasın!" *Tabi efendim!*

"Alırım pembe yanaklı..."

"Pembe yanaklını..." Dişlerini göstere göstere sırıttı. Sinirlenmiş gibi gözükse de aslında çok keyif aldığı aşikârdı.

"Madem pembelisin, o zaman bu kıza gönül vermelisin yakışıklı." Bizim makara yapma işi iyiden iyiye ciddiye bindiğinden arkası dönük olan ve korkudan altını doldurmuş Ömer bile kıkırdadı.

"Ben sizi yalnız bırakayım, komutanım. Hayırlı işler..."

Tam yanımızdan geçip gidecekken çelme takmamla yalpaladı. Ona korkutucu bir ifadeyle baktım ama amacım sadece takılmaktı. Merih gibi esprili bir komutanı olduğundan anlayacaktır diye düşündüm.

"Seni hiç gözüm tutmadı, yaktım çıranı Kıdemli Üsteğmen Ömer!"

"Baş Kıdemli İstihbaratçım, yapmayın etmeyin. Yemin ederim ayıp olmasın diye bağırarak yerine peşinizden geleyim dedim ben nereden bilebilirdim bu kadar hızlı olduğunuzu?"

"Cık," Dilimi damağıma vurarak bir olumsuzluk nidası çıkarttım. "İkna olmadım, Ömer."

"Kuran'ıma doğrudur, Baş Kıdemli İstihbaratçım."

"Şimdilik gitmene müsaade edeceğim, gözüme çok görünme ama yine de sen."

Sözlerimi duyan Ömer, korkuyla uzaklaşırken sık sık dönüp arkasına baktı. Beni her seferinde onu izlerken görünce daha da hızlı hareket etmeye

başladı. Ona bakarken pis pis sırtımayı ihmal etmedim. İnsanlarla uğraşmaktan sanırım zevk alıyordum.

Arkasından bakmayı kesip karşı karşıya durduğum adama çevirdim gözlerimi. Pişmiş kelle gibi otuz iki diş sırttığını gördüğümde onun da benimle uğraşmadan durmayacağını anladım. Sanırım o da insanlarla uğraşmaktan zevk alıyordu.

"Gönlüme mi talipsin, *Leydi Viper* ?"

Dudağımın bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Tam da istediğim kısma takılması hoşuma gitti. Her seferinde oltaya gelmesine bayılıyordum. Onunla en ufak olaylar bile gerçek bir eğlenceye dönüşüyordu.

"Yasak mı?"

"Sana herhangi bir şeyi yasaklayan kanunun dümdüz içinden geçeyim." Cilveli bir edayla kıkırdadım. Eskortluk dönemlerimde edindiğim birkaç güzel özellikten birisiydi. Ne kadar söylensem de o dönemin fazlasıyla ekmeğini yediğimi itiraf etmeliydim.

"Geçersin, geçersin..." Bir adım attım ona doğru. "Hiç şüphem yok."

"Bir adım daha atarsan öperim seni, Nur."

Nazlı nazlı kaçırdığım gözlerim hiddetle onun bakışlarına çarptı. Hiç beklemediğim anda hazırlıksız yakalandığımı hissettim. Tüm mantığım titredi yüreğimle birlikte. Bakışlarında tutuklu, sözlerinde mahkûm oluverdim. Her bir yanımda önünde diz çökmeye meyilliydi.

Bir kere geldiğimiz şu fani dünyada içimizden geldiği gibi yaşamayacaksan yaşadık saymamalıydık kendimizi. Kaçmak, saklanmak için çok doğru bir duyguydu yüreğimde uyandırdıkları ama ben inadına ateş üstünde yürümeyi seçenlerdendim. Sonunun nereye varacağını bir önemi yoktu.

Ben onunla çıkacağım yolun sonunu düşünmüyordum. Kötü bile bitse yine de onunla olmaktan mutlu olacağımı en derinlerde hissediyordum. Çünkü Merih Akkurt, tüm kusurlarına rağmen değerdi!

"Öpmeyen ibnedir ama!" Zihnimde milyonlarca kez attım o adımı. Kaçmak benlik bir hamle değildi her daim tehlikeli olana çekilirdim.

"İbnedir anasını satayım!"

Gözündeki kararlılığı gördüğümde dört bir yanımda razı geldi dileğine. Asla geri alamayacağımı bilerek zaten heveslisi olduğum o adımı attım. Ayağım henüz zemine bile değmemişti Merih beni belimden yakaladığında.

Titrek bir soluk dudaklarımın arasından kaçtığımda bakışlarımı kaldırıp o gözlere bir kez daha baktım. Nefesi yüzümü yalayıp geçtiğinde kalbimin artık göğüs kafesimden fırlayıp ona doğru kanat çırpacağından emindim.

Zaman öyle bir yavaşlamıştı ki saniyeler artık asırlar kadar uzun sürüyordu. Üstüme doğru eğildiği her anı anbean gözlerimle izledim. Yakan nefesi artık tam dudaklarımın üstündeyken yırtıcı bir kuş gibi baktığı dudaklarımdan bakışlarını anlık çekti. Son kez rızamı sorguladı gözleri. Orada her şeye razı olan bir kadın gördüğünde artık o sınırdan dönüş olmadığını biliyordu, ben gibi.

"Hem kendimden hem hislerimden eminim, *Deli Kız* . Bundan sonra nazarında bana ne diyeceğine sen karar vereceksin."

Ona söylediklerimi unutmaması hoşuma gitti. O sözleri bir kez daha zihnimde işittim. *"Benim nazarımda adam dediğin hislerinin arkasında durana denebilir, aslanım. Ya kendinden ya da ne hissettiğinden emin olmadan mecaz yapma sen bir daha, olur mu?"*

Beni yandıran dudaklarını önce tenimin üstünde hissettiğimde titredim. Çenemin köşesini öptüğünde ruhumu teslim eder gibiydim. Sonra yeni bir öpücük geldi, tam şah damarımın üstüne. Dudaklarımdan tiz bir nefes kaçarken kendimi tutmaya çalışsam da sonraki an tam dudaklarımın üstünü örten kavurucu dudaklarıyla gerçeklikle olan tüm bağımı kaybettim.

Beni şefkatle sarmalayan dudaklarının her hareketiyle bir sur duvarım yıkıldı. Ellerim ensesini kavradığında ona daha yakın olma arzusuyla kavruluyordum. Beklemeksizin verdiğim karşılık onun dudaklarından zevk

dolu bir kıkırtının dökülmesine neden oldu. Onu ne kadar zamandır beklediğimi en iyi ben bilirdim, ben.

Yumuşak, ıslak ve bir erkeğe göre dolgun kalan dudaklarıyla benimkileri öperken nasıl olur da aklım başımda kalabilirdi? Diliyle dudaklarımın üstünde baskı kurup bana ağzımı açtırmak için ısrarcı davrandığı anlar da nasıl sabırla durabilirdim?

Dudaklarımı araladığım an beni tümüyle sarmasına müsaade ettim. Doyumsuz bir arzuyla onu daha çok kendime bastırdım. Ondan alabileceğim her şeye nasıl da muhtaç olduğumu ilk kez o an fark ettim. Beni tüketircesine öpmesinde hayat buldum. Tüm bedenim onu isterken yalnızca dudaklarıyla idare etmekle sınılandım.

"Bende aklın esamesi bile kalmadı, *Deli Kız !*"

"Tutkuyla yanan bir beden akılla erişebileceğin bir şey değil, *Yakışıklı .*"

Yeniden aynı şehvetle birbirimizi öpmeye başladığımızda aramızdan kıvılcımlar fişkırıyordu sanki. Nemli dudaklarımız ateş gibi yanıyor, bu soğuk havada ikimizi de yakıyordu. Beni artık yaşarcasına öpüyor oluşu dizlerimi titretti. Bende benden geriye hiçbir şey bırakmadı, her yanıma kendini kazıdı.

Ateşime daima benzin döken adamın dudaklarımı talan edişine aynı tutkuyla karşılık veriyordum. Sanki bu anı sonsuzluğa sıkıştırmışız gibi hiç bitmiyordu. Öyle doymuyorduk ki nefes almak için bile uzaklaşmıyorduk. Birbirimizin nefesini çekiyorduk kendi ciğerlerimize.

Kulaklarım uğulduyordu, bedenimin her yanı nabız gibi atıyordu sanki. Böylesine yoğun bir his beni bile şaşırtmıştı. İkimiz de aklımızı kaybetmiş gibiydik. Merih'in uzun zamandır çalan telefonunu bile işitmemiştik ta ki bu ana kadar.

Yalnızca homurdanan Merih oralı bile olmadı. Dakikalardır olduğu gibi beni öpmeye devam etti. Biri görür mü, umursamadı ve korkmadan beni sarmaladı.

Alt dudağını dişlediğimde boğazından yükselen o hırıltılı zevk nidası dünyanın en güzel senfonisiydi benim için. Ağzıma kanın metalik tadı geldiğinde kıkırdadım. Kanattığım yeri öptükten sonra usulca geri çekildim.

"Bu kadar ısrarla arayan kim?" Telefonumu arka cebimden çıkardım. Ayliz'in aradığını gördüğümde kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Yakın zamanda ayrılmıştı zaten ne olmuş olabilirdi ki? "Efendim?"

"Derhal ne yapıyorsan bırak ve Kale'ye gel." Sırıttım. Tam o anda Merih ile birbirimizi gerçek manada yediğimizi bilse yine de bunu söyler miydi acaba? "Beyza kaçırıldı!"

Tükürüğüm genzime kaçtı, öksürmeye başladığım an nefes alabilmek için üstün bir çaba sarf etmem gerekti. Üst üste bu kadar felaketin yaşanması artık bana hiç normal gelmiyordu.

"Kim... Kim?"

"Nur?" Merih, endişeyle bana doğru hareketlendi. Yardım etmek için çabalarken çehresinde memnuniyetsiz bir ifade belirdi. "Ne oldu?"

"Bilmiyoruz, Beyza'yı takip ettirdikleri bir ajan varmış o Bahadır'ı son anda kurtarmış yoksa onu da öldüreceklermiş!"

"Ne?" Şiddetli tepkim Merih'i iyice korkuttu. Benim konuşmadığımı görüp elimdeki telefona uzandı, kulağımdan aldığı telefonu hoparlöre verdi.

"Ne oldu, Ayliz?"

Ayliz, Merih'in sorusuyla ilk başta afallasa da sonrasında toparlanıp bildiği her şeyi bize özet geçti. Merih, duyduklarıyla delirmenin sınırında dolanmaya başladı. Onu tutmak artık daha zor olacaktı.

"Tepesini siktiklerim, kim lan bunlar?" Telefonu kapattığımız anda yürümeye başladım.

"Bilmiyorum ama hemen oraya gitmeliyim!" Merih'te peşimden geliyordu.

"Ben de geliyorum."

İtiraz etmedim nasılsa bir işe yaramayacaktı. Park ettiğim arabayı alıp birlikte en kısa sürede Kale'ye vardık. Merih, son anda kurtarılan ve şimdi kafasına aldığı darbe yüzünden hafifçe yaralı olan Bahadır'ın tedaviye alındığı yere gitmek için yanımdan ayrıldı.

İçimdeki tiksiniş hisler ve büyük bir korkuyla müdürümün odasının yolunu tuttum. Kapıyı kısaca tıklatıp hemen açtım ve odadan içeri girdim. Korku, görünmez iki el gibi boğazıma yapışmıştı. Ne yapacağımı bilememek, elim kolum bağlı oturmak artık beni delirtecek boyutta bir öfkeye dönüşmüştü. Önüme çıkan her şeyi bir fırtına gibi yıkmama ramak vardı!

"Gel, Nur. Seni bekliyorduk." Odadan içeri girdiğim an Ayliz'i gördüm. "Beyza'nın akıbetinden hâlâ haber yok. İlk şüphelendiğimiz İskender Asılkefeli oldu, araştırıyoruz."

"Ondan başkası olamaz, bugün yanımıza gelip Beyza'yı bir şekilde yanında tutacağını alenen beyan etti."

Ayliz'in dağılmış halini öyle her zaman göremezdik. Ne yaşarsa yaşasın daima dimdik duran arkadaşım şimdi aldığı haberle darmadağın olmuş görünüyordu. Benimse ondan farkım yoktu. Gözleri kıpkırmızıydı. Daima kendine, görünüşüne önem veren arkadaşım şimdi karşımda makyajsız oturuyordu. Haberi alır almaz eline ilk geçirdiği şeyleri giyip gelmiş görünüyordu.

"Beyza'dan kurtulmak isteyen kim, müdürüm?" Haddimi aştığımı biliyordum ama bu artık umurumda değildi.

Hainler oturup beklemiyor, adil dövüşmüyordu. Benim kardeşimi, can kardeşimi bir sürü insanın olduğu yerden alıp götürebiliyorlardı. Kimseden korkmuyorlardı, herkesi bir şekilde manipüle ediyorlardı ama bu kadar yeterdi!

"Nur..." Kendini zar zor tuttuğunu görebiliyordum müdürümün ama artık ben duramazdım.

"Biri Beyza'dan kurtuldu, bunun da hainlerle alakalı olduğunu benden daha iyi biliyorsunuz. Beyza, onların peşindeydi hatta bir tane maşayı bulmuştu!"

"Bunları böyle ulu orta, herkesin işitebileceği yerlerde konuşmamalısın Nur!" Öfkesine rağmen daima kendine hâkim olmasını çok iyi bilirdi müdürüm. Yıllardır bu mesleğin içindeydi, bazen bir insan değil de robot olduğunu düşünebileceğim kadar hissizleştiğini fark ediyordum.

"Özür dilerim, müdürüm ama elimde değil. Ben burada dururken belki de kardeşim acı içinde kıvranıyor."

Müdürüm Zafer Kılıç yalnızca başını sallamakla yetindi. Tutumu bize karşı daima babacan olmuştu. Kimsesiz iki kızdık, hayatın bize yeterince acı çektirdiğini düşünmüş olacak ki hiç yüklenmemişti, bizi hor görmemişti. Hiç okşanmamış saçlarımızı ilk kez o okşamış, hep yanımızda olmuştu. Onu zor duruma sokacak hiçbir şey yapmayı düşünemezdim bile ama nasıl durup izleyebilirdim? Beyza için hiçbir şey yapmazsam nasıl kardeşim olduğunu söyleyebilirim?

"Şimdi bunun sırası değil. Üst düzey bir ekiple arama çalışmaları başladı bile."

"Arama emrini kim verdi?" Zihnimdeki şeytan fısıldamaya başladı.

"Başkan verdi."

"Beyza'nın takip edilme emrini de mi Başkan verdi?"

"Evet, güvenlik amacıyla..."

Sözlerinin devamının bir önemi yoktu. Benim zihin çarklarım dönmeye başlamıştı bile. Bu işte bir iş vardı, iliklerime kadar hissedebiliyordum ve bulacaktım!

Beyza

Kaç gün geçmişti?

Kaç kez doğmuş ve batmıştı güneş?

Sevdiklerim benim yüzümden çok acı çekmiş miydi?

Karanlık gecenin soğuk ve konuk etmeyi sevmez koynunda, ıslak ve puslu havanın içinde adımlarken sicim gibi yağan yağmur, durmaksızın akan gözyaşlarımı içinde gizliyordu.

Dört bir yanıma sarmıştı düşmanlar, her an biri saplıyordu bıçağını sırtıma. Ne gidebilirdim buradan ne de kalabilirdim eski ben gibi artık.

Tutunmak için her şeyimi verdiğim hayat çürük bir dalmış, tuttuğum an elimde kalmış.

Olmak istediğim kişi yalnızca bir yanılsamaymış, onu da elimden almış. Birisi olmak isteyen bir kız varmış, ipleri başkasının elinde bir kuklaymış.

Bir varmış bir yokmuş, o kız aslında hiç yokmuş.

DİLAN ALADAĞ ÇETİN

"Yanımda durmayan herkesi karşımda sayarım, karşımdaki kimseye de acımam."

Adamın sözleri kulaklarımda uğuldadı. Hiçbir şey söylememişti esasen ama birçok söz etmişti, yine. Bu cümlelerin içine sığdıracağı bir sürü ceset vardı. Benim sevdiklerimin cesedi...

Tehdit edilmemiş, zorlanmamış ve alıkonmamıştım ama bir cümleye mahkûm edilmişim. Biliyordum.

Sabırla vereceğim kararı bekleyeceğini, o kararı ise görkemli bir şekilde duyurmamı istediğini net bir dille söylemişti. Giderken ne kadar yıkarsam peşimden gelinmesi o kadar güçleşirdi.

Bir zamanlar hainlerin peşinde gözü kara, korkusuz, cesur bir kadın vardı, ellerimle öldürdüğüm... Sırtımı dönüp gidecektim. Onlar için, onların hayatlarına kaldıkları yerden devam edebilmeleri için, güvende olabilmeleri ve öyle kalabilmeleri için.

Kimsenin hayatının karar mercii olmak istememişim ama hepsinin hayatını iki dudağımın arasına sıkıştırmışlardı. Zapturapt altına alınmayı

reddedersem o enkazın altında kalan ben olmayacaktım. Sessizliğimle onları kurtarabilecektim. Mutlu olmalarını umarak...

Bugüne kadar tek amacım vatanımın bütünlüğünü ve bölünmezliğini savunmaktı. Her bir karış toprağı için şehit kanı dökülmüş olan bu kutsal vatanı korumak için bu kadar ileri gidebilir miydim? Gitmeliydim, bir kişinin hayatı seksen milyona feda edilebilirdi. Bir kişinin hayatı seksen milyon küsur insanınkinden daha değerli değildi.

Demiştım ya, kaybetmenin tiryakisiydim ben.

Onun iyi olduğunu görmeye ihtiyacım vardı. Gidecektim ama içimi rahatlatarak. Onu görmeliydim, son kez sonsuza dek ciğerlerime saklayabilmek için kokusunu onu koklamalıydim. Bana nefretle bakacağını bile bile son kez görmeliydim gözlerini. Karar vermiştim zaten, bir kehanet gerçekleşecekti.

Cebimdeki hapı çıkardım. Varacağım yere az kalmıştı, artık içmeliydim.

Vazgeçmeden önce yanımda oluşunun kıymetini bilmeliydim sevdiklerimin. Hepsine sırt çevirmeden hemen önce...

Bitkin bir halde karakoldan içeri girdiğimde nefes nefeseydim. Olduğumdan fazla perişan bir halde görünmeye özen gösteriyordum. Artık bir kimse değildim adım yoktu, amacım yoktu. Daha fazlasını sırtlanmalıydim.

"Yardım edin..."

Buraya varmadan hemen önce aldığım ilaç etkisini göstermeye başladığında gözümden bir damla yaş döküldü. Birazdan başıma geleceklerini biliyordum.

Ne olurdu herkes için kendimi feda etsem?

"Bahadır, beni affet..."

Bahadır

Daima soğuk olan elini avucumun içine alıp usulca öptüm. Gözyaşım eline bulaştı, bileğine doğru aktı. Onsuzlukla sınanmaktan nefes alamaz olmuştum, bitsin istiyordum artık. Dünyam karanlıktı, onsuz tek bir ışık dahi yoktu. Meğer ne büyük yer etmiş, gönlümün efendisi olmuş bu küçük *Baş Belası* .

"Hayatımdaki en güzel şeydin, şimdi benden bunu alma."

İki gün önce bir karakola gitmeyi başardıktan hemen sonra uzun süre aç ve susuz kaldığı için bayılmış ve hâlâ kendine gelememişti. Tam dört gün kayıptı. Asla güneşi doğuramamıştım o dört güne, onun bulunduğunu duyduğum sabaha kadar. Göğsümün üstünde öyle bir ağrı vardı ki. Ne onu koruyabilmiş ne de bulabilmişim. Tamamen kendi imkânlarıyla kaçmayı başardığını düşünüyorduk. Onu kurtaramamıştım...

"Beni bırakma, *Bal Bela'm* ."

Odanın açılan kapısını sessizliği böldü. Başımı kaldırdım ve arkama döndüm. Hiç tanımadığım, daha önce görmediğim bir kadının orada durduğunu gördüğümde kaşlarım çatıldı. Kimdi?

"Kimsiniz?"

"İyi mi?"

Oturduğum yerden yavaşça kalktım ve kapıya doğru yürümeye başladım. Odanın loş ışığından tam yüz hatlarını seçemediğim kadına yaklaştıkça koridorun beyaz ışığının yansıdığı yüzünü daha iyi görmeye başladım. İlk farkındalık elektrik akımı gibi damarlarıma süzüldüğünde irkildim. *Simasının bu kadar annesine benzediğini biliyor muydu?*

"Neden buradasınız?"

"İyi mi?"

Lunaparktayken bana söylediği sözler zihnimde şimşek gibi çaktı. Öfke tüm bedenimi ele geçirmesin diye derin derin nefes almaya çalıştım. Bir başka

adam için terk ettiği kızını mı merak ediyordu gerçekten? Benim sevdiğim, uğrunda ölebileceğim kadını çevirdiği enkazdan sonra merak mı ediyordu? Onun tüm mutluluklarını yarım bırakan kadın şimdi üzülyüyor muydu?

Öfke, yorgunluk ve içimdeki acı hakimiyeti eline aldı. "Umurunuzda mı?"

Kadın, şaşkınlık ve dehşetle bana çevirdi bakışlarını. Nemlenmiş gözleri beni gafıl avladı. Zannettiğim kadar umursamaz görünmüyordu. Peki neden bırakmıştı onu neden? Neden üzmüştü onu?

"Onu ben doğurdum!" Sesi kısık ama öfkesi oldukça canlıydı. "Dokuz ay karnımda taşıdım."

"Ve bir başkası için terk ettiniz." Çenesi titredi. Kahverengi gözleri zemheri bir siyaha boyandı. Şimdi gerçek manada öfkelenmişti işte. Hadsizliğim onu çileden çıkarttı. Üzüntüsü ve öfkesinin hedefine beni koydu.

"Kes sesini, sen ne biliyorsun ki?"

"Sizin koyduğunuz ismi bile duymaya tahammülü yok onun... Onu ne kadar üzdüğünüzü biliyorum, açtığınız yaralar öyle derin ki, ben o yaralardan birine yanlışlıkla dokunsam dahi irkilip kaçıyor, ödü kopuyor biri görecekti diye..." Kendi aileme hiç söyleyemediğim sözlerdi bunlar. Bir bakıma benim de çaresizliğimdi bunlar. Karşımda onlar kadar evladını düşünmemiş biri varken istemsiz döküldü sözcükler dudaklarımdan. Tutamadım çenemi. Ne sevmeyi bilmişlerdi ne de kalmayı, şimdi bu kadar üzgün olmalarının sebebi de buydu. Geçmişti, geç kalmışlardı.

Kadının samimi bir üzüntüyle ağlamasıyla odadan çıkması bir oldu. Merakıma yenik düşüp hemen peşinden gittim. Koridora çıkıp, kapının hemen yanındaki banka çöküşünü seyrettim. Beklemediğim anda içli içli ağlamaya başladı.

Öylece tepesinde dikilip kaldım. Bir adım atmaya ya da arkamı dönüp gitmeye cesaret edemedim. Her ikisi de ihanetmiş gibiydi. Bir süre öylece bekledim. Ne yapacağımı bilmeden, çaresi ya da sebebi değildim bu acının deva da olamazdım. Zaten sonrasında oturduğu banktan kalktı kadın. Bakışlarını bana çevirdi ve konuşmaya başladı.

"Buraya geldiğimi bilmesin, benden nefret etmeye devam etsin. Onun sevgisini hiç hak etmedim."

Tüylerimi diken diken eden sözlerinin ardından arkasını döndü ve gitti. Sanki hiç var olmamış gibi...

Beyza

Bir Hafta Sonra

Bana inanmıyorlardı. Herkesi kandırmıştım yalanlarımla. Oyunumun sonunda daha fazla acıyabilsin canları diye her birini inandırmıştım. Kaçırıldıktan sonra yapmak zorunda kaldığım anlaşmadan haberleri yoktu zaten olamazdı da. Söylersem hepsi ölecekti. Zaten hep bir hiçtim, bir hiç olarak gidecektim. Bana üzülmelerine gerek yoktu.

"Seni kaçırana dair tek bir iz bulamadık. Sen tutulduğun boş binadan iki adamı etkisiz hale getirerek kendin kaçtın, o sırada diğer adamlar nereye gitmişti? Sizi kaçırmaya gelen daha fazla adam olduğunu söylüyor Bahadır..." Nur, yine kendi kendine yaşanan her şeyi tam bir zemine oturtmak için uğraşıyordu. Yalanlarımla ikna olmuyor, boşlukları kendi bildiği gibi doldurmaya çalışıyordu.

"Planları neydi, bilmiyorum. Bana ne yapacaklarını da bilmiyoruz sonuçta, bir kadın olduğum için beni hafife almış olmalılar. İki tane adamın beni durduracağını düşünmüşlerdir."

"Ellerin ayakların sandalyeye bağlıyken ikisini etkisiz hale getirebileceğini bilemezlerdi tabi çünkü sen özel yetiştirilmiş Kara Bereli, Baş Kıdemli İstihbaratçı değildin. Değil mi?" Ayliz'in kuşkulu bakışlarından kaçmak için gözlerimi kaçırdım. Bu kızı ikna etmek en zor olanıydı.

"Ayaklarımı ayrı ayrı sandalyenin ayağına bağlamışlardı, o sayede hem rahat hareket ettim hem de daha kolay kurtuldum zaten. Daha zor eğitimlerimiz olmuştu..." Sözlerimin sonuna doğru iyice kısıldı sesim.

Gözlerinin kısılmasıyla yutkunma ihtiyacıyla doldum. "Neden bu kadar ayrıntıyla anlatıyorsun, Beyza?" *Çünkü yalancılar bu kadar detaylı bilgi paylaşır...* Sözlerini zihnimin içinde ben tamamladım.

Şüphecililiği yüzünden beni yakalamasına az kalmıştı. Herkesin aklını bulandırdığı için işim yaştı. Doğru anı beklemek artık çok zordu. Bir şekilde sıyrılmalıydım bu durumdan ve gitmeme bahane bulmalıydım. Aklıma gelen fikirle yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Başka çarem yoktu, gidişimin suçlusu onlar olmalıydı.

"Benden mi şüpheleniyorsun?" Karşı saldırıya geçmem artık şarttı. "Hainlerle mi çalışıyorum sence, Ayliz?"

"Ne, saçmalamayın!" Nur hayretle bir ona bir bana baktı. "Beyza, Ayliz asla öyle bir şey demez."

"Ben derim ama öyle mi?" Vicdan azabı dört bir yanıma sarıyordu. Onlara böyle suçlayıcı davrandığım için yalan söylediğim için suçluluktan boğulacaktım ama gerçekleri de söyleyemezdim.

"Doğru, ben asla böyle bir şeyi kastetmedim. Beyza çarpıtıyor, peki neden çarpıtıyorsun Beyza?"

Nefesim kesildi. Şaşkınlığımı belli etmemek için çok çabalamam gerekti. Ayliz beni sıkıştırmaktan vazgeçmiyordu.

"Neyi sorguluyorsun o zaman Ayliz? Günlerdir suratıma şüpheyle bakmanızdan bıktım! Kaçıp kurtulabildiğim için şanslı mıyım yoksa şansız mı?"

Ayliz öfkeyle yerinden doğrulup işaret parmağını bana doğru salladı. "Senin bir karın ağrın var, çıkar artık şu ağzındaki baklayı. Bizden ne saklıyorsun, bir haftadır ne kadar tuhaf olduğunuzu görüyoruz işte. Oynamayı bırak, bu numaraları seni tanımayanlar yer ama biz çok iyi tanıyoruz!"

Hışımınla yerimden kalktım bende. Koridora doğru hızla yürürken öfkeden gözüm dönmüş gibi davranıyordum.

"Kimseyi inandırmak zorunda değilim!" Derken askıdaki ceketimi ve beremi aldım öfkeyle. "Siz benim arkadaşımsınız, ailemsiniz. Bana inanmak yerine şüphe etmeyi seçtiyseniz, benim sizin yanınızda işim yok! Her şeyimi kaybettim, her şeyimi... Bana inanmayarak sizi de kaybettiğimi gösterdiniz!"

"Siz aklınızı mı kaçırdınız, ne saçmalıyorsunuz? Geç otur, Beyza!" Nur artık patlayacak gibiydi. "O çenenizi kapatın, geri dönülemez şeyler söylemeyi kesin!"

"Çok geç..." Son kez onlara baktıktan sonra evden apartmana çıktım.

Kısa bir merdiven inmenin ardından sokaktaydım. Yalan söylediğim halde bana inanmayıp şüpheli davranışları yine de sinirimi bozdu. Zaten yalan söylediğimi bildiklerinden inanmıyorlardı ama yalan bile olsa bana inanılsın istiyordum. Bunu yapmak zorundaydım.

Kar atıştırmaya başladığında başımı kaldırıp göğe çevirdim. Semada asılı kalmış gibi duran dolunaya bakarken içim titredi. Yalanlarımla boğulduğumu hissettim ama zorundaydım. Arkadaşlarımı, sevdiklerimi, sahip olduğum tek gerçeği korumak için yapmalıydım. Onlar için onlardan vazgeçmeliydim.

"Kaybolmuş gibisin, *Bal Bela* ."

Ah, yeni telefonuma Nur'un kendisinin tasarladığı takip uygulamasını yüklediğini nasıl unutabilirdim? Onu devre dışı bırakmayı aklımın köşesine yazıp arkamdaki adama döndüm.

"Yolumu kaybettim." *Artık bir yolum bile yoktu.*

"Üstümde yürü, sana yol olayım." Hıçkırığa hıçkırığa ağlamak geçerken içimden dimdik karşısında durmakla cezalandırılıyordum. Ateşte dövülüyordum yine, inadımı bu sefer kıracak gibiydiler.

"Bana inanmıyorlar..." Alt dudağım titredi bu sözleri ederken. Üzüldüğüm şey bana inanmamaları değildi, artık gerçekten güvenebilecekleri biri olmamamdı.

Artık bana güvenemezlerdi. Aynı safta yer almıyorduk.

"Beyza..."

Başımı kaldırıp baktığımda onun da inanmadığını gözlerinde gördüm. Ben kimseyi ikna edememiş miydim gerçekten? En azından hikâyemin bir kısmına inandıklarını biliyordum ama güvenlerini tamamen kazanamamıştım.

"Sen de inanmıyorsun, Bahadır." Bir adımla bana yaklaşmak istediği an geriye bir adım atarak kaçtım. "Ben hain miyim?"

"Bu öyle bir şey değil, senin hain olduğunu düşünmediğimizi biliyorsun. Ama kesinlikle başka bir şey var, bizden gizlediğin bir şey..."

"Hah!" Dalga geçer gibi döküldü dudaklarımdan bu ses. "Gerçekten hain olduğumu düşünüyorsunuz."

Başka çarem yoktu. Beni suçladıklarını, beni hain bellediklerini düşündüğümü göstermeliydim. Onlardan uzaklaşmak için bahanem olmalıydı. Aksi halde durduğum yere de inanmayacaklardı.

"Beyza, böyle yapma. Anlat bize her şeyi, Güzelim. Seni kim kaçırdı?"

"Anlatayım öyle mi?" Sinirli bir şekilde güler gibi yaptım. "Sanki inanacakmışsınız gibi sanki bana tekrar güvenecekmişsiniz gibi sanki anlatsam inanacakmışsınız gibi... Bırak bu ayakları Bahadır!"

"Düş önüme gidiyoruz, Baş Belası. Her şeyi anlatacaksın, bu şekilde kaçamayacağını anla artık."

"Seninle hiçbir yere gelmiyorum, Yüzbaşı Sorgun."

"Sorgun'un evvelini sikeyim, düş önüme!"

"Gelmiyorum!"

Birkaç hızlı adımla tam önümde durduğunda nefes nefese suratına bakakaldım. Adrenalin damarlarımda çığlamaya başladı. Bir anda eğildi,

beni dizlerimden yakaladı, un çuvalıymışım gibi kaldırdı ve omzuna attı. Şaşkınlıktan ilk an tepki bile veremedim.

"Ben götürüyorum!"

• *Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.*

• *Neler oluyor?*

İNSTAGRAM: dilanwrites (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayınnnn.)

DREAME: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

XIXC Hainin Güncesi

SINIR: 200 OY / 310 YORUM

Ben Geldimmmmmmm

Canlar canlar olayların gizemli ve biraz cafcacflı olması benim tercihim.

Beyza'yı kimin kaçırdığı şu anda Beyza dışında kimse bilmiyor ve bunun da elbette sebepleri var. Yakında tüm sırlar bir bir ifşa olacak, siz sabırla bekleyin sizi daha neleerrr bekliyor neleerrrr :D

Keyifli okumalar dilerim♥

ON DOKUZ | *Hainin Güncesi*

Emir Can İğrek – Tenha

Ayliz

"Gönlüne talip olan yalnızca o savcı değil, Ayliz."

Soluğum genzime takılıp kesildi. Karşımdaki adamın sözcükleri beni gafil avladı. Şaşkınlıkla bakakaldım öylece ona çünkü bu sözleri onun ağzından bana hitaben duyabileceğime olanak bile vermezdim ama o, yine beni şaşırtmanın bir yolunu bulmuş görünüyordu.

"Aslan..." Diyecek sözüm yoktu, beni lal bırakmıştı resmen.

"Bu sefer de bir başkasına gidişini seyrettirme bana, Ayliz."

Nutkum tutuldu. Diyecek bir söz yoktu ki ben bulayım. Açık sözlülükte üstat kabul edebileceğim adamın itirafı karşısında sanrı görmediğime ikna olmam biraz zaman aldı. Üniversite zamanlarından beri bu duyguları yüreğinde taşıdığına inanabilmem yıllarımı alır gibiydi.

"Aslan, ben ne diyeceğimi hiç bilmiyorum."

"Bir şey demene gerek yok, Ayliz. Bil yeter. Bunun yükünü taşımaktan meğer ne kadar da yorulmuşum, farkında bile değilim."

Zihnimde düşünceler kovalamaca oynamaya başladı. Acaba o zamanlar yanlış insanı seçmek yerine Aslan'ı seçseydim hayatım şimdi nasıl olurdu? Ama o zamanlar onun duygularından haberim yoktu onu yalnızca bir arkadaş hatta rakip olarak görüyordum. Biz birbirimize denk bir rakiptik. Hiç böylesine bir şey beklemiyordum açıkçası. O zamanlar bilsem bugünkü gibi ondan kaçmak için tutuşmazdım. Kalbim müsait olurdu çünkü onca şeyi yaşamamış bir Ayliz olurdum.

"Ehline denk gelmeyen her şey ziyan olur..." Şaşkınlık beni hâlâ esir tutuyordu. O her konuştuğunda beni olduğumdan da fazla şaşırtmaya devam ediyordu Aklımdan geçeni okuyordu resmen. "Can da inci mercan da..." (Mevlâna)

Söz konusu aşksa ben güneşini kaybetmiş o insandım. Işık düşmezdi artık benim gönül evime. Ben o defteri kapatalı yıllar oluyordu. Gençliğimin baharında öğrendiğim en güzel dersti bana sevmenin yetmediği. Akli salimken daha korkak olurdu insan bu konularda, daha tereddütlü ve daha çekingen. Ben onlardandım artık işte. Fütursuzca aşk için öne atılan o eski Ayliz yoktu artık, kaybedeceği kadar kaybetmişti çünkü...

"Ben senin ziyan olduğunu gözlerimle gördüm, Ayliz."

"Bir daha ziyan olmamaya yemin ettim ben, Aslan." Gözlerinin içine bile bakamadım bu sözler dilimden dökülürken. Bir kere mağdur olmuş, bir kere mağlup olmuşum. Bu mağlubiyet bana bir ömür yeterdi.

Ben artık bilmezdim sevmeyi. Bu çorak çöle dönüşmüş yüreğimde bulunmazdı bir vaha en büyük umut olan sevgi için. Benim topraklarıma yüzyıllardır bir damla su düşmüyordu çünkü ben müsaade etmiyordum. Çöle dönmüş gönül bahçemde çiçek açsın istemişyordum. Tekrar inanıp yeniden yanılmamak içindi tüm gayretim.

Ama... Bir ama vardı...

"Kendine haksızlık ediyorsun, Ayliz. Sevmek en çok sana yakışır." Sevmek, sevmeyi bilene sevmek ise kıymet verene yakışır. (Dilan Aladağ Çetin)

"Benim toprağında artık çiçek açmaz..." Sözlerimi tamamlar tamamlamaz kaçarcasına uzaklaştım yanından. Uzanmak, beni tutmak istemişse de başaramadı. Yüreğimin yükünü de alıp gittim oradan.

Ben gönül bahçemdeki yabani otları değil açmış çiçekleri yolandım. Gönül bahçesini kendi elleriyle yakmış hiçbir kadın orada bitecek olan gonca güle tahammül edemezdi. Çünkü tamiri mümkün olmayan bir biçimde kırılmıştır. Ben güvenmezdim artık kimseye. Düşüm mü kendime yine kendim destek olur da kaldırırdım o yerden. Bir başkasının önce tutup sonra düşünmeden bıraktığı ellerime artık dokunulamazdı. Dikenlerim öylesine kalın öylesine bütünleşikti ki gövdemle, kendimi artık kendim bile budayamazdım. Ben bu dikenlerden arınamazdım, bu yüzden beni sevene ancak ve ancak zararım dokunurdu artık...

Ama... Bir ama vardı işte. Tahammül edemediğim bir filiz vardı o bahçede, inkâr etsem de biliyordum.

O gün hışım ile yanından kaçtığım Aslan ile bir gün elbette denk geleceğimizi tahmin ediyordum. İtinayla kaçındığım iki adamdan birisiydi ama kader beni ikisinin de ayağına götürmeye pek hevesliydi.

Şu hayatta sığınağım, evim, limanım diyebileceğim iki insan edinmiştim. Nur ve Beyza'dan başkası değildi elbette. Bana sırtını dönmüş insanlarla görüşmeyi bırakalı yıllar oluyordu zaten. Bu sebeple bu ikisi için yapamayacağım şey yoktu.

Beyza için alınmış olan haksız karara elbette itiraz etmek için mahkemeye başvurmayı istemiştim. Bizzat teşkilat tarafından önümün kesileceğini tahmin bile etmeden. Beyza haklı çıkmıştı. Bağımsız olarak da dava bakıyordum ama sonuğa teşkilat için çalışıyordum. Bu sebeple Beyza'nın avukatlığını yapamayacağımı söylediklerinde elimin kolumun bağlanmaya çalıştığını hissettim. Hukuk dışıydı, kabul edilemezdi ama yapılıyordu işte. Yine de hiçbir şey yapmamak, kabullenmek benim kitabımda yazmıyordu!

Bana bunu dayatamayacaklarına dair uzun bir nutuk çekmiş olmama rağmen iki kelimeyle kestirip atılmış olmaktan mustariptim. Tüm itirazlarım kesilip atılmış tek kelimeyle reddedilip köşeye sıkıştırılmıştım ama durmayacaktım. Ben savunamıyorsam da savunacak en iyi avukatı bulurdum, buna da engel olamazlardı!

Beyza'nın davasını güvendiğim bir avukat arkadaşıma devretmekten başka seçeneğim yoktu. Tüm araştırmalarım ve dava dosyasının içine konulacak veyahut konulamayacak delilleri gözümü kırpmadan teslim edebileceğim birkaç kişi vardı. Onlar da bir elin parmak sayısını geçmezdi.

Kafamdaki diğer isimlerin hiçbirinin alanı olmadığından bu dava türü yalnızca biri tarafından alabilirdi. Onu da herkesin tahmin edebileceğini düşünüyordum. Kaderin cilvesi mi diyelim ne diyelim bilemiyordum açıkçası...

Ofisinin bulunduğu plazadan içeri girdim. Giriş kattaki danışmada duran görevliye kimi ziyaret edeceğimi belirttikten sonra haber vermesini bekledim. Görevli kısa bir telefon görüşmesinin ardından benden kimlik kartımı istedi. Onu alıp yerine ziyaretçi kartı verdi ve ofisin bulunduğu kat bilgisini iletip işini tamamladı.

Turnikeden geçtikten sonra asansöre bindim ve ofisin bulunduğu katın düğmesine basıp beklemeye başladım. Kısa bir sürenin ardından istediğim kata ıktım. Asansör kapıları açıldığı anda kendimi ofisinin giriş koridorunda buldum.

Her oda camdan duvarlar ve kapılarla inşa edilmişti. Duvara asılı olan büro tabelasına kısa bir bakış atıp ileriye doğru yürümeye başladım. Girişte beni görevli kadın karşıladı.

"Merhaba, hoş geldiniz Ayliz Hanım. Aslan Beye beklediğinizi ileteneğim hemen."

"Merhaba..." Kuru bir sesle konuştum ama sebebi stresli ve gergin oluşumdu.

Hızlıca işini bitiren kadın bana Aslan'ın odasına kadar eşlik etti. Ona teşekkürlerimi sunduktan sonra camdan kapıyı bir kez tıklattım. Usulca başını kaldıran adamla göz göze geldiğimiz an arkama dahi bakmadan kaçma isteğiyle dolsam da kendimi zorladım. Yine kaçamazdım, bu sefer olmazdı.

"Beyza, bana borçlusun artık küçük yalancı!" Kendi kendime mırıldandıktan sonra odanın kapısını açıp içeri girdim. "İyi günler..." Ne diyeceğimi bilemeyerek susmayı seçtim.

"İyi günler, hoş geldin. Geç otur, lütfen." Masasının önünde duran tekli koltukları işaret etti.

Bakışlarım itinaayla dekore edilmiş odada dolandı. Ağartılmış meşe ağacından olduğunu düşündüğüm koyu renk ahşaptan parlak bir masası, aynı ahşaptan yapılma diğer mobilyalarla tercih edilmişti. Sandalyesinin hemen arkasında duvarı boydan boya kaplayan, uzunluğu tavana kadar olan kitaplığı muntazam görünüyordu. Seçtiği kitapların yalnızca birkaçını seçebilsem de hâlâ güzel bir zevkinin olduğunu anlamama yetti.

"Ayliz?" Hayranlıkla etrafı izleme işini fazla uzatmış olmalıydım. "Ne içersin?"

"Sert bir kahve, mümkünse duble!" Stresten başım çatlıyordu artık. Gerim gerim grilmiş bir vaziyette gezdiğimden Nur keman yayı gibi gerildiğimi söyleyip duruyordu. Haksız da sayılmazdı.

Ben konuşmaya nereden başlayacağımı düşünürken karşımdaki adama bakmak yerine önümdeki sehpadaki objelerle oyaladım kendimi. Nihayet kendimi ikna edip bakışlarımı konuşmak için çevirdiğimde kalakaldım. Ellerini birleştirmiş, çenesinin altına koymuş, en sevdiği aktiviteyi yapar

gibi beni izliyordu. İçim buruldu bu görüntü karşısında. Ben onun hislerine karşılık verecek doğru kadın değildim, maalesef ki...

"Aslan..." Dilim dolandı, aklım karıştı, korku tüm bedenimi esir aldı. Telaşlanmamak çok zordu. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

Ne hissediyorsa hepsini yok etmek istedim. Benim iki cins arasındaki hiçbir sevgi bağına tahammülüm kalmamıştı anlaşılan. Onu üzdüğünü bile bile yıllarca nasıl kendine böyle eziyet edebilirdi aklım almıyordu. Ben hak etmiyordum bile...

"Dinliyorum."

Olayları hiçbir detay atlamadan anlattım. Elimdeki belgeleri sırası geldiğinde bir bir önüne koymayı ihmal etmedim. Derdime önem verdi, söylediğim her bir sözü büyük bir dikkatle dinledi.

"Aylız, bu davayı bize kazandırmazlar." Nefesim kesildi. Bu gerçeği kabullenmemek için ne kadar uğraştığımı en iyi ben bilirdim. Pat diye yüzüme çarpıldığı her an soğuk su etkisi yaratacaktı. "Kazanılacak bir dava olsaydı eğer senin arkadaşının avukatı olman engellenmezdi."

Konuştuğumuz sırada gelen kahvemden bir yudum aldım. Zift karası sıvı boğazımdan aşağıya yaka yaka indi.

"Yine de bir şey yapmadan duramam, Aslan."

Başını beni anladığını anlatırcasına aşağı yukarı salladı. "Haklısın, hiçbir şey yapmadan durmak kadar acısı yoktur." ok iyi biliyormuş gibi söyledi sanırım çok iyi bildiğinden...

"Bu davayı güvenebileceğim birine teslim etmek istiyorum."

"Bana güvendiğin için teşekkür ederim. Ben alırım. Elimden gelenin fazlasını da yapmaya çalışırım."

"Biliyorum, teşekkür ederim." Birbirimize bakarken yine tutukluk yapmış gibi sessizleştik.

Söylenmemiş sözlerin ağırlığı odanın havasına sindiğinde ciğerlerime hava çekmek adeta zorlaştı. Vedalaşmak için yerimden kalktım. Elimi uzattım tokalaşmak için. Birkaç saniye duraksayıp elime baktıktan sonra dudakları bir tebessümle kıvrıldı. Elimi tutup tokalaştı ama hemen bırakmadı.

"Beni seçmemen önem değil Ayliz ama sen kalbindekini de inkâr etmeye devam ediyorsun."

İma ettiği şeyi elbette anladım. Yalancı bir gülümseme oturdu dudaklarıma. Kapağı açık kitap gibi beni satır satır okuması bazen ürkütüyordu. Herkese karşı bu kadar anlaşılır olmadığımı inanmak istiyordum.

"O defteri kapattım ben, Aslan."

"O zaman hazırlıklı ol, Savcı Bey eski defterleri açacak gibi görünüyor."

Kesinlikle öyle görünüyordu!

Yanımdan ayrıldıktan sonra bir yandan hafiflemiş başka taraftan ağırlaşmıştım. Beyza'nın hakkını gözeteceğine emin olduğum bir meslektaşına davayı teslim etmekten memnun, söylediği sözlerle rahatsız olmuş bir şekilde adliyenin yolunu tuttum. Haklı olduğu su götürmez bir gerçektir. Ben kendime de yazık ediyordum.

Yaşlı bir amcanın mallarına el koymuş tilki oğluna açtığımız davanın ilk duruşması bugün görülecekti. Normalde ne alanımdı ne de yetkinliğim vardı ama bu davayı almaktan alıkoymamıştı hiçbir şey beni. Amcanın mağduriyetini gördüğümde barodan beni atamalarını rica etmiştim özellikle.

Asla davalarda bu kadar duygusal davranmazdım ama annem babam hayatta olmasına rağmen dedesinin yanında büyümüş biri olarak bu amcanın hakkını savunmayı çok istemiş, bu dava için gece gündüz demeden çalışmıştım. Boşandıktan sonra kendi hayatlarına kaldıkları yerden devam eden ebeveynlerimin yeni hayatlarında istemedikleri benim sorumluluğumu ölene kadar üstlenen dedem ve babaannem olmasaydı çok daha uzun süre yetimhanede kalırdım sanırım... En azından onlar art arda ölmenden önce

güzel bir çocukluk geçirmiştim. Birbirlerini o kadar çok seviyorlardı ki en kısa zaman da kavuşmuşlardı bambaşka bir yerde.

Davanın görüleceği salonun önünde bekleyen amcayı gördüğümde mutlulukla gülümsedim. Belki önümüzde uzun bir yol vardı ama bu yolu beraber yürümekten onur duyardım. Elini tutan kızını görmek beni daha da sevindirdi. Onu bu davaya katılmak için çok zorlamıştım doğrusu, hakkını araması için çok dil dökmüştüm ve korkusunu yendiğini görmek beni mutlu etmişti.

"Abinden korkmaktan vazgeçtiğini için çok mutlu oldum."

"Sayenizde, Avukat Hanım. Siz bana cesaret vermeseniz sindiğim yerde asla hakkımı aramadan ölüp gidecektim ama artık bir umudumuz var. Bu davayı kazanamasak bile bir daha asla haksızlığa boyun eğmeyeceğim."

Ayaküstü sohbetimizi ettiğimiz sırada mübaşir duruşma için tarafları salona çağırdı. Hep birlikte karşımızda kötü kötü bakan adama rağmen gülümseyerek içeri girdik. Yerimizi aldığımız sırada evrak çantamdan gerekli dosyaları çıkarıp önüme koydum. Savcılığa teslim ettiğim kanıt belgelerini anımsadığımda gülümsedim. Bugün birileri için pek tatsız geçecekti ama o ben değildim.

Davalının savunmasını yapan avukat meslektaşına tüm konuşması boyunca sırtarak baktığım için biraz rahatsız olmuştu sanırım. O kadar hevesli ve hırslıydım ki bu dava için davaya bakan savcı bile umurumda değildi. Ki onun kim olduğu barizdir diye düşünüyordum.

"Davacı vekili, savunmanız lütfen."

"Sayın Hâkim." Diyerek saygıyla söz aldım. "Müvekkilimin sağlık durumunun kendini idame ettirmeye elverişli olduğunu, kimsenin bakımına ne fiziksel ne de ruhsal olarak ihtiyaç duymadığını davaya eklenmiş doktor ve heyet raporlarıyla göstermiş bulunuyoruz. Müvekkilimin oğlu usulsüz yollarla babasının vasisi olmuş ve böylece üstündeki taşınabilir ve taşınamaz mallarına el koymuştur hatta yetinmemiş yasal olmayan yollarla zimmetine geçirmiştir. Üstelik müvekkilimin kendisinden başka mirasçısı olmasına rağmen kendi kardeşinin hakkını da gözetmeden... Usulsüz bir

şekilde alınmış malların kanıtlardan da anlaşılacağı üzere hiçbir fiziksel ve zihinsel engel durumu bulunmayan müvekkilime iadesini, usulsüz iş yaparak babasının ve kardeşinin hakkını gasp etmiş mallarını zimmetine geçirmiş olduğu kanıtlarla sabit olan davalının da gerekli cezayı almasını arz ederiz." (*Hiyerarşi yönünden, alt makamlara Rica ederim, üst ve aynı düzeydeki makamlara Arz ederim ibaresi kullanılır.*)

"İtiraz ediyoruz, Sayın Hâkim. Müvekkilimin vasilik aldığı dönemde babasının durumunun iyi olmadığına dair raporlar mevcut."

"Davalı vekili, o tarihte alınan belgelerden bazıları özel hastanelerce düzenlenmiş olup yalnızca onaylarının devlet hastanesindeki doktorlardan alındığının kanıtları mevcut. Savcılık gerekli araştırmayı yaptığında delil olarak sunduğunuz belgelerin delil niteliği taşımadığını tespit etmiştir. Bununla birlikte delil olarak sunduğunuz belgelerin aslında sahte evrak düzenlemekten yargılanan doktorlar tarafından düzenlenmiş olduğu da teyit edilerek dava dosyasına eklenmiştir. Sayın Hâkim..." Sözlerini bitirdiğinde başıyla hâkimi selamlayan adama bakarken kendimi derin bir soluk çekme mecburiyetinde hissettim.

"Sayın Savcım..."

Aslan'ın aklımı karıştıran sözleri miydi nedeni bilmiyorum ama ona baktığım an derin düşüncelere dalmış ve dikkatim dağılmış buluyordum kendimi. Kafama çivi misali çaktığı o son sözleri unutmuş değildim. İtirafının yakıcı tınısı hâlâ zihnimi işgal ediyordu. Kesinlikle ondan etkileniyordum. İnkâr edilemeyecek bir gerçeğe dönüşmüştü bu durum.

Ansızın bakışlarımız buluştuğunda artık arka fondaki tüm sesler boğuk bir uğultuya dönüştü. Masmavi gözlerinin gökyüzünü anımsattığı anlar beni gülümsetiyordu ama aynı gözlerin okyanusun dibi kadar acımasızca beni ezdiğini de anımsıyordum.

Duruşma, mahkemenin gerekli değerlendirme ve araştırma yapabilmesi, yeni delillerin ortaya çıkması halinde incelenebilmesi için vb. sebeplerle ileri tarihe ertelendi.

Müvekkilim ile vedalaştıktan sonra ayaklarımın gittiği yöne engel olamadım. Gerçi öyle bir isteğim de pek yoktu anlaşılan ama yine de aceleci davranmıyordum. Daha sakın yürüyordum. O esnada üstümdeki cübbeyi dikkatli bir şekilde çıkartmışım bile.

Nihayet adamın adımlarını yavaşlattığını hissettiğimde sııttım. En başından beri peşinde olduğumu biliyor olmalıydı.

Gösterişsiz bir hamleyle arkasını döndüğünde olduğum yerde durdum ve meydan okurcasına gözlerinin içine baktım.

"Beni mi takip ediyorsunuz, Avukat Hanım?"

Dudaklarımda çarpık, alaycı bir tebessüm oluştu. "Bilmem, öyle mi yapıyorum dersiniz Sayın Savcım? Tesadüf diyemez miyiz?"

Dudağının bir kenarı kıvrıldı. Aynı meydan okumayla gözlerimin içine baktı. "Tesadüflere inanmam, Avukat Hanım."

Adliyenin koridorlarından birinde olmasak, etrafta az da olsa insan olmasa kahkahamı koyuvermişim tam şimdi. Bu konuşmanın hep tam tersi yaşanırdı oysaki...

"Kader diyelim mi o halde Sayın Savcım?"

"Siz ne denmesini isterseniz..." Kanım damarlarımda adeta fokurdamaya başladı. Bu sıradan bir konuşmadan çok daha fazlasıydı, ikimizden başka kimsenin anlamadığı. Bu sözleri beni adeta tetiklemişti.

"Son konuşmamızda söylediğiniz sözleriniz..."

"Hâlâ arkasındayım, Ayliz." Birkaç harften oluşan sözcükleri bana odun edip yakmaya başladı beni.

"Bu kadar gözü kara olmanızı beklemiyordum."

"Bana hala, siz, dediğine göre pek heveslenmemeliyim." Alaycı çıksa da sesi alınganlık ettiğini görebiliyordum.

Odasının kapısına doğru birkaç adım atıp ona döndüm. "Burada konuşmayalım, Sayın Savcım. Malum, yerin kulağı vardır."

"Ha bir de benimle olan hiçbir münasebetinin bilinmesini bile istemiyorsun, vay benim halime." Kıkırdarken kapısını açması için kenara çekildim.

Kapıyı açıp önden geçmem için beni buyur etti. Odasına girip her zaman oturduğum tekli koltuğa doğru yürüdüm. Usulca oturduğum sırada tepemde dikilmeye başladığını görerek başımı kaldırıp ona baktım.

"Orada mı duracaksınız?"

Şayet şu an bir film sahnesi olsa kesinlikle arka fonda gerilim müziği çalmaya başlamıştı. Bu konuşmanın sonu tahmin edilemezdi.

"Karşımda olmamı mı tercih edersin?"

"Cık," Bir an boş bulundum. "Lakin bundan daha mühim bir konu var."

"Nedir?"

"Bundan sonra sanırım aynı davalarda olamayacağız, Sayın Savcım." Hayretle kaşları havalandı. Neyi kastettiğimi anlamadığı o kadar barizdi ki.

"Beni ayak bağı olarak mı görüyorsun, bu da ne demek şimdi Ayliz? Unuttuysan hatırlatayım ama ben senin aksine dava seçemiyorum."

Yine kıkırdadım. Bu hali, onu sinir etmek çok hoşuma gidiyordu ne yapayım, elimde değildi.

"Kastım bu değildi, Sayın Savcım. Ben artık etik olmayacağını düşünüyorum."

Bir an duraksadı. Kaşları bu sefer sözlerimi anlayamadığı için çatıldı. Ateşle oynadığımı bilsem de umurumda değildi. O beni tutuşturmadan önce düşünecekti.

"Ayliz?"

"Hiçbir savcı, gönlüne talip olduğu bir avukatla aynı davaya bakmamalı bence. Yanlış mı düşünüyorum?"

"Etik değil evet, duygusal ilişkiler işimize karışmamalı ama zaten ben reddedildiğimden emindim. Hele de herifin birinin elini tutup kaçarak gittiğini düşünürsek..." Yüzünü ekşitip homurdandı. "Her neyse, merak etme profesyonel davranmak için elimden geleni yapacağım."

Yerimden usulca kalkarken gözlerimi devirdim. Anlamamak için üstün bir çaba sarf ettiğini çok iyi biliyordum. Kastettiğim şeyi bizzat ağzımdan duymadıkça da bu işkenceye bir son vermeyecekti.

"Ateşle oynuyorsun, Alpay." İsminin damağımda bıraktığı mayhoş bir tat vardı. İçimi kavuran bir yanı vardı.

"Sen ateşin ta kendisisin zaten, Ayliz. Şu anda buradaysan, benim yanımdaysan ve inatla gerçekten ne istediğini söylemekten kaçırırsan ben gibi yanıyorsun demektir."

Ağzı iyi laf yapan bir adamı seçmem resmen tutarsızdı ama ben artık kalbime kafa tutamıyordum. O dilediğini seçiyor, istediğini alıyordu ben neden kaçacaktım ki? Madem onu seçmişti yüreğim, ben bu izi tüm ruhuma kazırdım. Kaçmak bana yakışmazdı.

"Anladığımı biliyorum ama illa duymak istiyorsan..." Bir adım atarak tam önünde durdum. Başımı geriye atıp kararlılıkla gözlerine baktım. "Kalbimi kırabilmen için sana sunuyorum, Alpay. Ama unutma, sen ne kadar kırarsan ben daha fazla kıracağım."

"Hah," nidası eşliğinde gülerek başını yana çevirdi. "Senin için aşk bile bir rekabet meselesi."

"Sevgin benim sevgime rakip olamıyorsa seni yanımda yürütmem ben, *Sevdiğim Adam* , diye Sayın Savcım."

Nefesini tuttuğunda gülümsemem genişledi. *İşte böyle yola gel yığidim.*

"Akıl sır erdirilemez bir kadınsın, Ayliz. Her sözünle adım bile unutuyorum. Bugün duruşmada sen konuşurken davaya bile odaklanamadım."

"Ben de böyle bir kadınım işte, Savcım. Adamın aklını başından öyle bir alırım ki, bir başım var mıydı acaba diye düşünürken buluverirsin kendini."

"Cenneti gözlerine sığdırmayı başarmış bir kadın nasıl her sözünde insanı cehennem azabıyla kıvrandırır?" Sözlerinin ardından cebindeki elini çıkardı ve bana uzandı. Zaten aramızda pek bir mesafe de bırakmamış olmamdan dolayı beni nazikçe belimden tuttu ve insanı malum günahlara sürüklercesine kendi bedenine yaslanmamı sağladı. "Bir daha sakın gözümün önünde başka bir adamın elini tutma, Ayliz. Kanun adamı olabilirim ama içimde uyutamadığım bir mağara adamı da mevcut. Konu sensen yakabileceklerimin sınırsız olduğunu bil."

"Ehlileştiririz, sıkıntı yok." Yanağından bir makas almak için elimi uzattığım sırada yakalamasıyla dumura uğradım. Kırpıştırdığım gözlerimin ardından ona bakakaldığım sırada elimi dudaklarına yaklaştırmasıyla bende tüm kayışlar koptu.

"Bu ellerle bana edeceğin eziyetlerin hayalini kuruyordum."

Parmağımın ucundan öptüğünde neredeyse kollarında eriyeceğimi fark ettiğimde asıl boku benim yediğimi fark ettim. İnlememi kısık bir iç çekişle bastırabildiğim için memnundum. İçsel dünyamda da terbiyemin bir hayli bozulduğunun farkındaydım. Kızlarınkilerle fazla takılıyordum sanırım.

Beyza – Kaçırılma Anı (Yazardan)

Başındaki kumaştan yapılmış çuvalı çıkarttıklarında aniden gözlerine hücum eden ışıqla gözlerini kısıtı. Gözlerinin yeniden ışıqla alışması birkaç saniye sürdü. Bakışları önce etrafında dolandı. Zihninde şimdiden bir kaçış planı kurgulanmaya başladı. İyi eğitimli bir askerd, elbette düşündüğü ilk şey en az zararlı bu tutsaklıktan kurtulmaktı.

"Hoş geldin, Yüzbaşı Beyza."

İsminin başına eklenen sıfat acımtırak bir tat bıraktı dilinde. "Yalnızca Beyza..."

Bakışları karşısındaki adama değdiği an dudağının bir kenarı alayla kıvrıldı. Onu yeniden göreceğini biliyordu ama bu şekilde olacağını hiç düşünmemişti.

"Hoş mu geldim gerçekten?" Kıkırdadıktan sonra başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Böyle hoş gelme olur mu?"

"Maalesef ki imkânlar bunu gerektirdi, en kısa sürede telafisini yapmayı diliyorum. Şu durumu atlatalım çok hoş geleceğin şekilde ayarlayacağım her şeyi."

Boş sözlerini dinlemek istemiyordu. Merak ettiği tek bir şey vardı. "Ne istiyorsun?"

Sorusuna cevap alma fırsatı olmadan loş ve rutubetli olan odanın içine iki adam daha girdi. Onların büyük baş olduklarını anlaması için sıradan bir zekaya sahip olmak yeterliydi. Burada olmasını isteyenlerden yalnızca ikisiydi.

"Bundan sonra kimin tarafında duracağını bilmek istiyoruz."

"Sana sırtını döndüğünü düşündüğün devletin mi yoksa kendinin mi?" Diğer adamın sorduğu soruyu tamamlayan adama kaydı bu sefer bakışları. Onunla oynuyorlar mıydı?

"Benden ne istiyorsun?" Bakışlarını çok iyi tanıdığı adama çevirip sordu bu soruyu. Diğerlerinin önemi yoktu, bu işin onun başının altından çıktığına emindi.

"Sana bir şans daha sunmak istiyorum." Bu adam hep mi böylesine kibardı yoksa başından beri bir oyunun içinde miydi? Asıl amacı neydi, ondan ne istiyordu ve en önemlisi... Neden Beyza'dan istiyordu?

Dudakları ürkütücü gözüken bir tebessümle kıvrılırken bakışlarını yeniden ona çevirdi. Bu durumda olacağını, gün gelip de bu sandalyede otururken bir şeye mecbur bırakılacağı en başından belliydi, değil mi?

Onu çaresiz bırakıp, sahip olduğu her şeyi elinden alıp, kendi istediklerine mecbur edebilirlerdi yalnızca. Hiçbir şeyi kalmamış birinin kaybedecek bir şeyi de olmazdı.

"Ne kadar zamandır planlıyorsun bunu?" Kadının sorusuyla tam karşısındaki adamın gülümsemesi genişledi. O gülümsemeyi çok iyi bilirdi.

"Çok zeki olduğunu hep biliyordum." Yaşanan her şey onu bu adamın ayaklarına getirmek için kurgulanmış olmalıydı. "Sen askeriye döndüğün andan beri haksızlığa uğramanı bekliyorduk. Haksız şekilde görevden alınmanı, hak etmediğin şekilde gönderilmeni... Çünkü böyle daha inandırıcı."

"İnanılmaz... Bunu kendi rızamla kabul etmeyeceğime bu kadar emindin yani?"

"Evet ama aşk uğruna her şeyden vazgeçeceğini ben bile düşünemedim."

Bahadır Sorgun Kızılarslan... Onun tek zaafı haline geldiği an yenilmişti aslında Beyza.

Sevda, yalnızca ona yenilenleri hatırlardı... (Dilan Aladağ Çetin)

"Ne istiyorsun?"

"Açık değil mi?"

Gözlerini devirdi kadın. "Benden ne istiyorsun?"

"Seçim yapmanı." Bıkmıştı bu bilinmezlikten, birisinin net cevaplar vermeye başlamasının tam zamanıydı!

"Yanımda durmayan herkesi karşımda sayarım, karşımdaki kimseye de acımam." Arkasında duran adamlardan birinin sözleriyle tüyleri diken diken oldu. İma ettiği şey açıktı, ikinci kez söylemesine gerek yoktu.

"Neyi seçeceksin, merak ediyorum."

"Birkaç gün misafirimiz olacaksın, Yüzbaşı Beyza. Seçenekleri sana anlatacağız sen de istediğini seçeceksin."

"Sadece Beyza..." diye mırıldandı yeniden çaresizlikle Beyza. Rütbesi artık yalnızca acı veriyordu.

"Seçimin yalnızca seni etkilemeyecek. Ya yanımızdasındır ya da karşıımızda. Karşıımızdaysan düşmansındır. Neye ve kime hizmet ettiğine karar vereceksin!"

Bir cümlenin içine kaç ceset sığdırılabilirdi ki? Bu adam tüm sevdikleriminkini sığdırmayı başardı...

Tehdit yoktu, zorlama yoktu. Orada bulunduğum süre boyunca bana aslında ne istediklerini, benden ne yapmamı beklediklerini ve amacı anlattılar. Bana kötü davranmadılar. Gerçekten en sonunda kime ve neye hizmet etmek istediğime kendim karar verecektim bir başkası değil. Beni hiçbir seçimi yapmaya zorlamadılar. Dilersem seçim bile yapmama gerek yoktu ama her birinin katlanılması gereken bir sonucu vardı.

Seçim yapsam da yapmasam da kaybediyordum. Bu davanın tarafı bile değildim ama ucu en çok bana dokunuyordu.

Karar için düşünmeye gerek yoktu. Tehlikede bu kadar insan varken, sevdiğim her insanın üstünde bir lazer ışığı oynaşırken öylece durup seyredemezdim.

Herkes tahmin ettiğimizden öngördüğümüzden bile fazla insan tehlikedeydi. Bu kör bir düğüm misaliydi. İpin içindeki yün bile

değildim ama kördüğümü çözmesi gerekendim. Birinin elini taşın altına koyup feda etmesi gerekiyordu. O da varsın ben olayım...

Ne olurdu ki herkes için kendimi feda etsem?

Şimdiki Zaman

Beyza

"Bahadır, bırak beni!" Omzundan aşağıya sarktığım sırada çırpınıyordum ama onun umurunda dahi değildi.

"Her şeyi dosdoğru anlatacağın ana kadar seni böyle taşıyacağım."

"Sen aklını mı kaçırdın be adam?" Sırtına bir tane geçirdim içim acıya acıya. Yarası hâlâ tam iyileşmiş olamazdı bile ama yine de buradaydı. Yanımdaydı!

Benim yanımda olmak, düştüğümü düşündüğü o kuyudan çıkmama yardım etmek için gelmişti. Zaten Bahadır benim için hep gelmişti. Aramızda hiçbir şey yokken bile o çatışma meydanında peşimden koşarak gelmekte tereddüt bile etmemişti. Vurulduğumda beni kollarında tutup ateş hattından çıkarırken kendini an bile düşünmemişti. Şimdi ona yalan söylüyordum, sevdiğim herkese olduğu gibi. Gözlerinin içine bakamıyordum çünkü onların iyiliği için çoktan seçimimi yapmıştım. Onlarcası için bir kişinin, benim, bir önemim yoktu!

Kısa bir süre sonra uslu durduğumu anlayınca beni omzundan indirdi. Caddeye atlanmasına korkulan çocuk gibi sıkı sıkı elimi tuttu yine de ondan kaçmamam için.

"Ne oldu, hainin kaçmasından mı korkuyorsun?"

"Seni özgürce öpüp, kokladığım an kollarımdan alınıp kaçırıldın sen *Baş Belası* . Yanımda olduğun her anın tahminlerimden bile daha değerli olduğunu idrak ettim ben. Senden vazgeçmemi bekleme benden, senden şüphelendiğimiz falan yok anasını satayım çıkar şu düşünceyi aklından."

"Satmadığın bir o kalmıştı..." Sözlerimle bir an tökezleyen adama merakla döndüm.

Bir anda yüzü bulandı, kendi zihnine çakıldı sanki. Ne olduğunu deli gibi merak etsem de onlara yalan söylediğim şu dönemde dürüst olmasını bekleyemezdim.

"Sen hastanedeyken..." Söylemek istemediğini hal ve tavrından net bir şekilde anlasam da söyleyecek gibi duruyordu. "Biri geldi."

Tek kaşım kendiliğinden havalandı. "Kim?"

Suskunluğu korkumu kabarttı. Yoksa beni kaçıranlardan birisi ona bir şey mi söylemiş ya da yapmıştı? Aklıma gelen düşüncelerle endişem arttı.

"Sana bir şey mi yaptılar?" Merakla vücudunda bir yara var mı diye ellerimle üstünü arar gibi yara aramaya başladım vücudunda.

"Hayır, hayır..." Ellerimi sıkıca tutup aramızda tuttu. "Simanın bu kadar o kadına benzediğini düşünmemiştim."

İrkildim.

Ellerimi hışımla ellerinden kurtardıktan sonra birkaç adım geriledim. Yanlış duymayı hatta beni kaçırانların geldiğini duymayı diledim ama olmadı. Gerçekten kastettiği kişi o kadın olamazdı.

"Onca yıldır askerim, defalarca kez yaralandım. Bazıları neredeyse ölmeme sebep olacaktı ama şimdi mi geldi?" Sözlerim hayal kırıklığına bulanmıştı. "Anne olduğunu hatırladı herhalde. Gerçi annelik hevesini aldığı başka çocukları da var ama..."

Bu gerçeği sesli söylemek öyle zordu ki. Ciğerlerime çektiğim hava yetersiz gelmeye başladı. Ellerime belime yerleştirip hafifçe öne eğildim ve daha derin nefes almaya çalıştım. Bende onun evladıydım ama beni terk etmeyi seçmişti bir adam uğruna. Sonra o adamdan iki çocuğu daha olmuştu. Bana yapmadığı tüm anneliği onlara yapmıştı...

"Güzelim..." Beni usulca yakalayan adam tek hamlede çekip kollarına aldı.
"Haddim değildi ama ondan gitmesini istedim."

"Keşke yaka paça kovsaydın!" Öfkeden gözüm kararıyordu. "Hangi yüzle...
Hah, hangi yüzle ya?" Ağlayacağımı biliyordum ama istemiyordum. "Onca
yıl sonra utanmadan çıkıp geldi mi gerçekten?"

"Bilmeni istemediğini söyledi..."

"İstemez tabi. O çok sevdiği, hep hayalini kurduğu ailesine musallat
olmandan korkuyordur, bencil kadın!" İlk hıçkırık kaçtı dudaklarımdan o
an, onu gözyaşlarımla takip etti.

"Zorundaymış, öyle dedi."

"Evet, bunu yıllar önce bana da söylemişti. O sefaletten, sefil hayattan
kurtulmak zorundaymış. Başardı da..."

Ne kadar süre orada öylece durduk bilmiyordum. Ağlamam dindiğinde bile
birbirimize sarılmış halde beklemeye devam ettik. Ardından bir yüzleşme
için kızların yanına dönmek zorunda bırakıldım.

Kapıyı açan Nur, mahcup bir ifadeyle yüzüme baktı. İçeri girebilmemiz için
kenara çekildi. Sessizce içeri girip salona doğru yürüdüm. Aylız de orada
oturuyordu.

"Hoş geldin, Beyza Hanım. Şimdi geç karşıma kaçmadan, delikanlı gibi
konuşalım." Yakacaktı çıramı, gözlerinde şimdiden ateş parlıyordu.

Ondan kaçınmak zorundaydım. Beni köşeye sıkıştırıp gerçeği itiraf ettirene
kadar durmayacaktı. Beni bu kadar iyi tanıyor olmaları hem gururumu
okşuyor hem de köküne kibrit suyu döküyordu.

"Ben söyleyeceğimi söyledim, üstüne edecek sözüm yok. Çok istiyorsanız
siz konuşun, dinlerim ben." Ben de öyle hemen pes etmezdim ama sonuçta
bunun için yıllarca eğitim almıştım. Az önceki duygu patlamamı saymazsak
genel de kaçınmazdım çatışmalardan. Sözlerimin arkasında gibi

görünmeliydim ki en azından gidene kadar ikna etmeyi başarayım sonrası daha kolay olacaktı nasılsa.

"O zaman soru cevap şeklinde ilerleyelim, Beyza Hanım. Kaçırıldığın andan itibaren olanları en ince ayrıntısına kadar anlattın – ki beni en çok kuşkulandıran kısmı bu kadar ayrıntıyı anlatmış olman – o zaman gelelim fasulyenin faydalarına..." Elinde kalacaktım ben bu kızın, artık emindim. "Senden ne istiyorlardı?"

"Öğrenme fırsatım olmadan kaçtım."

"Bunlar İskender değilse kim olabilir, bilmediğimiz bir düşmanın mı var?"

"Savcı olmayı düşündün mü hiç?" Aklını bulandırmalıydim. Kafasını karıştırırsam kaçabilirdim.

"Savcı kocası olacak zaten ne gerek var?" Nur bir an boş bulundu ve ağzından kaçırırverdi. Hemen sonrasında şaşkınlıkla bize dönse de artık çok geçti!

Ben kaçma fırsatı yakalamıştım bile!

"Ne?" dedim hayretle onlara dönüp. "Hastaneden çıktığımdan beri benimle uğraşmak yerine ben yokken neler olduğunu anlatabilirdiniz."

"Nur da Merih'le öpüşmüş!" Nur'un onu satmasıyla altta kalmayan Ayliz, kale filelerini havalandırıyor!

"Lan!" Bahadır hayretle yerinden kalktı. "Hangi ara?"

"Ne oldu, Sorgun Yüzbaşım?" Hesap sorarcasına bir gözünü kırıp başını hafifçe sallayarak sordu sorusunu Nur. "Kıskandınız mı?"

Kahkaha atmaktan alıkoyamadım kendimi. Bu kızın bir dur durağı yoktu ve şu anda çok işime geliyordu. Ortalığı karıştırmış olmaktan ve tüm okların beni göstermesinden şimdilik kurtulmuştum.

"Ne kıskanacağım o piçi?" Umursamaz bir imaj çizdi Bahadır. "Sonunda yakamdan düşecek o puşt!"

"Eline de düşmüş gibi..." Keyifle ona dönüp gülümsedim.

"Benimle az uğraşmadı, beklesin o tasına soktuğum. Onu sarımsaklayarak saklayacağım!"

"Bu deyimı küfür gibi kullanamazsınız ya, hayır ya!" Ayliz, çaresizlikle oturduğu koltuğa yaslanıp başını geriye doğru attı.

"Kılına dokunanın koynundan sevdiğini alırım!"

"Nur!" diye hayretle çıkıştım bir anda.

"Canım söz meclisten dışarı..." Dedi utanarak. En azından utanabiliyordu, böyle bakabilirdik olaya iyi tarafından...

"Nur benim nutkumu tutturuyor. Sorgun'un küfürlerine bile böyle şaşırmıyorum ben ya!" Ayliz söylene söylene yerinden kalktı ve mutfağın yolunu tuttu. Tam yanımdan geçerken durdu. "Ayrıca, ne yaptığının farkındayım güzellik, sanma ki kurtuldun."

Yeşil gözlerine bakarken yutkundum. Allah bana merhamet etsin diye dua etmeliydim yapacağımı yapana kadar yoksa bu kız beni çiğ çiğ yiyecekti!

O gün Bahadır'ı yolcu ettikten sonra herkes kendi odasına çekildi. Zihnimde yapmak zorunda olduklarımı bir daha baştan sona sıraladım. Pişman olamazdım, böyle bir hakkım yoktu. Her şeyin bir nedeni vardı. İyi bir niyetle hareket ettiğimi söyleyip avutabilirdim ancak kendimi.

Her gün bir diğerine benzer geçiyordu o günden sonra. Kızlar sabah uyanıyor, işe gidiyordu. Bense gün içinde edinmek istediğimiz konut için araştırma yapıyor, görüşmeler gerçekleştiriyordum. Kısacası sanki kaldığım yerden devam ediyormuşum gibi davranıyordum ama alttan alta plana sadıktım.

Birkaç kez kaçırılma ile ilgili karakola ifade vermiştim. Ayliz elbette bu işin peşini bırakmıyordu ama o adamı yakalayamayacaktı. Beni de sıkıştırıp duruyordu ama ağzımdan laf almayı henüz başarmış değildi.

Gün bitip de akşama karışırken Bahadır ile görüşebildiğim her anı değerlendiriordum. Bahadır ile görüştüğüm anlar zihnimi susturup huzurla kollarında olmanın tadını çıkartıyordum. En doğrusu onu yavaş yavaş kendimden uzaklaştırmaktı ama yapamazdım. **İhanet ne kadar büyükse nefret o kadar güçlü olurdu.**

Herkesin canını yakmalı, öyle gitmeliydim. Ne kadar yıkarsam ardımdan gelmeleri o kadar zor olurdu çünkü...

Günler ardı ardına birbirini takip ediyordu. Zaman git gide yaklaşıyordu. Bir yerden sonra ben bile zaman kavramını unutmuştum. İlk haftadan sonra artık o günün hangi gün olduğunun benim için bir öneminin olmadığını fark ettim ve unutmaya başladım. Güneş doğuyor ve batıyordu. Gün içinde olanlar oluyor ama elbet bitiyordu.

Nihayet o günün geldiğini telefonuma gelen anımsatıcı bildiriminde yazanı gördüğümde anladım.

Zamanı geldi. Sadece bu yazıyordu ama ne anlama geldiğini ben çok iyi biliyordum.

Herkes işi için evden çıktığında uğraşacak hiçbir şeyi olmayan, günlerdir tek bir şüpheli hareketini yakalayamadıkları bu kız şimdi oturduğu yerden kalkıyordu. Güven, en zor kazanılan duyguydu. Yıkması da bir o kadar kolaydı.

Hazırlandıktan sonra elime telefonumu aldım ve yapmak zorunda olduğum şey için numarasının üstüne parmağımı dokundurdum. Kısa bir çalıştan sonra hemen açıldı.

"Beni aramanı bekliyordum, Beyza." Dişlerimi sertçe birbirine bastırdım. Buna zorunda kaldığım için lanet etmek istedim, boyun eğdiğim için kendimden nefret ettim, herkesi kandırdığım için vicdanım bana eziyet etti ama eninde sonunda bu noktadaydım işte.

"Seni arayacağımı biliyordun zaten İskender."

"Bilmek ayrı yaşamak ayrı, Beyza. Sonunda anladın demek ha?"

"Evet, sonunda anladım."

"Olman gereken yeri artık biliyorsun yani?"

"Evet, biliyorum. Artık bir asker olmadığımı göre bana engel olabilecek hiçbir şey kalmadı." Binlerce iğne çiğniyormuşum gibi hissettim.

"Onlar senin elinden her şeyi aldılar. Sen ne yaptın, onlar için kendini bile feda ettin!" Öfkeli çıktı sesi. "Seni hak etmiyorlar!"

Sözcükler öyle zor çıktı ki ağzımdan birkaç saniye sessizlikten sonra anca konuşabildim. "Etmiyorlar."

"O çapsız yüzbaşı senin için kılını bile kıpırdatmadı ama hiç merak etme, ben taş üstünde taş bırakmayacağım!" Dişlerimi sertçe birbirine bastırdım tek kelime etmemek için.

Gözlerimi yumdum. Yenilgiyi kabul etmeli ve gerekeni yapmalıydım. Çoğunluğun iyiliğinin ve güvenliğinin yanında benim mutluluğumun bir önemi yoktu. Kendimi sonsuz bir utançla, tükenmek bilmez bir mutsuzlukla lanetledim ve seçimimi yaptım.

"Onları rahat bırakman karşılığında yanında duracağım, İskender."

• ***Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.***

• ***Olaylar git gide karışıyor, daha da karışacak. Sabırlı olun, her şey iç içe geçmiş durumda. İlk düğümün çözülmesiyle her şey sıra sıra olacak. Şu anda anlamıyor olabilirsiniz ama inanın bana yakında soru işaretiniz kalmayacak. Olaylar pek gizemli ha?***

İNSTAGRAM: dilanwrites (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayınnnn.)

DREAME: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

XXC Azap ve Gazap

SINIR: 200 OY / 310 YORUM

5000 kelimenin üstünde bir hayli uzun bir bölüm oldu. Nihayet düğümler açılmaya başlıyor, artık rahat bir nefes alabiliriz. OH!

Bölüm sınırlarının geçmediğini üzüntüyle iletiyorum. Oy vermek tamamen ücretsizdir arkadaşlar, bilmeyenlerin bilgisine sunulur :D Yorumlarınız da benim ilham kaynağım. Ne kadar çok yorum yapılırsa o kadar çok bölüm yazabiliyorum. Birkaç kelime de olsa ne düşündüğünüzü bilmeyi çok isterim.

Ben bölümü yazarken çooooook eğlendim. Dilerim sizler de ben kadar eğlenirsiniz ♥

Keyifli okumalar dilerim ♥

ÖPTÜM XOXO

YİRMİ | *Azap ve Gazap*

Buray - Kimsenin Suçu Yok

Beyza

Zihnimin içi olmuş bana zindan. Beni yakan sözler içime akıyordu zehir gibi. Fizâh fizâh ağlamak isterken suskunluğumla sınıanıyordum. Tüm ömrümü kendi ellerimle ziyan etmiştim ben. Sevdiğim herkesi bile isteye

incitecektim. Gönlümün kapılarını gönüllü olarak açtığım adamı kapı dışarı edecektim. Herkesin iyiliği için diye kendimi kandırıyordum yalnızca. İçim yanıyordu. Hiç yaşanmayacak olanların ihtimalini düşünmekten içim yanıyordu.

Etrafımda göz gezdirdiğim sırada duvarda asılı olan çerçevenin içindeki fotoğrafı gördüğüm an burnumun ucu sızlamaya başladı. Birbirine sarılan üç güçlü kadın. Benim ve Nur'un üstünde üniformamız, Ayliz'in üstünde cübbesi, birbirimize sıkıca sarılıyorduk. Hayatın bize vermeyi reddettiği her şeyi bedelini ödeyerek elde ettiğimiz o gün çekilmiş olan fotoğrafımız. Yüzümdeki gülümseme en son Bahadır ile lunaparka gittiğimiz gün bu kadar gerçikti.

Şimdi ruhum bile sahteydi...

Daha fazla burada durursam gidemeyeceğimden emin olduğum için kaldığım odaya gitmek için hareketlendim. Küçük bir çantanın alabileceği kadar az eşyam olurdu hep. Onlar da en kıymetlilerim olurdu. Biz çocukken sahip olduğu her şeyi saklamak zorunda bırakılmış zavallı kimsesizlerdik. O yüzden hep az ve öz kişisel eşyam olmuştur. Küçük bir sırt çantasına sığacak kadar. Saklayabileceğim, koruyabileceğim kadar...

Toplanma işini bitirdikten sonra kararlı bir şekilde evin dış kapısına yöneldim. Ayakkabılarımı alıp kapıyı açtım. Son kez dönüp arkama baktığımda sol gözümünden yanağıma doğru akan gözyaşına mâni olmadım. Hatırlamak insana verilmiş en güzel lütuf ve en kötü lanetti. Geçmiş anımsamasam böylesine acı çekmezdim, kız kardeşlerimi arkadan vurmak böylesine acı vermezdi.

Yıllarca yanında durduğum herkesin şimdi karşına geçiyordum. Bundan sonra bana ancak ve ancak, *hain* , denebilirdi... Herkesi sırtından bıçaklıyordum. İçlerini soğutacak kadar canlarını yakmalıydım. Yakmalıydım ki benden vazgeçsinler...

Bu düşünce şimdiden benim canımdan can götürüyordu ama başka seçeneğim, pişman olma lüksüm yoktu. Bu vazgeçişin geri dönüşü yoktu. Ben bana yazılmamış hikâyenin baş kahramanıydım. Bugünden sonra o hikâye en başında olması gerektiği gibi hiç yazılmamış olacaktı!

"Beni bir gün affetmeyi başarabilirsiniz umarım..." diye mırıldandım.

Evin kapısını arkamdan kapattığım an gözlerimi yumdum. Tutmak için kendimi sıktığım birkaç gözyaşı daha akmayı başardı. Durmadım, kalamazdım bende bu yüzden yürümeye devam ettim. Apartmandan çıktıktan sonra bir süre daha yayan olarak ilerledim buluşacağımız yere.

İnsana yürüdüğü sokak acı verir mi, veriyordu işte! Etimi parçalıyordu bu acı. Sevdığım herkesi ve her şeyi geride bırakmak cehennem azabı gibiydi. Üstüme yağıyordu gazap gibi ve ben kaçamıyordum geçmişin güzel anılar kıskacından. Geçmiş anımsamak bile beni vazgeçirmenin eşiğine sürüklüyordu ama yapamazdım. Geri dönülmez ufku geçeli çok oluyordu.

Herkesin iyiliği için bile feda edemiyordum kendimi. İstemiyordum gitmek. Gökbörü Timinin başına geçtiğim o ilk güne dönmeyi deli gibi istiyordum ama imkânsızdı işte... En azından Bahadır ile yeniden birbirimize sadece rakip olurduk. Fakat bundan sonra bize yalnızca düşman olmak hak görülmüştü.

Gözbebeklerindeki yansımamda kendimi bulduğum adamdan isteyerek vazgeçiyordum. Her gecem dizlerinde son bulur diye ümit ettiğim adam bundan gayrı benim yalnızca *düşmanım* olabilirdi...

Nasibimde yokmuş onunla mutlu bir gelecek...

Birkaç sokak yürümüştüm ki beni almaya gelen adamları gördüm. Gün yavaş yavaş geceye karışıyordu. Güneş neredeyse batmak üzereydi kederimin tam üstüne.

Birileri vardı, herkesin iyiliği için kendini feda eden birileri vardı. Kimse adını bilmeyecekti belki ama birileri vardı, bunu bileceklerdi...

Arabanın yanında duran adamın siması tanıdıktı. O malum gün beni zorla İskender'in yanına götüren adamdı. Hani beni tutan elini patronunun bir tarafına monte etmekle tehdit ettiğim... Artık kaçış yoktu, kaçacak bir delik de. Kaderimin hainliğimle sınanacağı evresine geçiş zamanıydı.

"Beyza?" Onun sesi, ölürlen duymayı dileyeyeğim son şeydi ama şimdi değil! Burada değil! "Ne oluyor lan burada?"

Arkamı döndüğüm an öne doğru atılan adamı gördüm. Boğazıma sırayla dizilen yumrular aman vermez oldular. Yıkma zorundaydım, başka çarem kalmamıştı. Onu yıkıp geçmezsem gitmeme asla izin vermezdi.

"Dur!" İkazımı işittiği an emir almış gibi sözümü dinledi. Şaşkın bakışları ne olduğuna anlam vermek için etrafımızı tarıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Yenge, patronu bekletmeden gidelim." Adam konuşmaya başladığı an Bahadır'ın bakışları hışımla ona döndü. "Bilirsin, patron bekletilmeyi sevmez."

"Yenge mi?" Hain olmak bir yana bu denklemde ben sadakatsiz de olacaktım. "Patronunun ciğerini sökerim, kim lan senin patronun?"

Tanıyordum o bakışlarındaki bana mahsus ifadeyi. Her bana değdiğinde gözleri, bebekleri bile titrerdi şefkatle. Şimdi sayemde o güzel gözlerinde endişe vardı, korku vardı. Her şey yavaş yavaş yerine oturuyordu kafasında, ne yaptığımı anlamaya başlamıştı ama yine de öfkeyle bakmıyordu. ***Yine de bana kıyamıyordu.***

"Ben artık bir hiç olmak istemiyorum, Sorgun." Sözlerimi duyduğu an yüzü ekşidi. Bakışları şimşek gibi çarptı bakışlarıma. "Tüm ömrümü feda ettim, tek bir dilek için... Benden vazgeçtiler ama ben kendimden vazgeçmeyeceğim." *Yalan söylüyorum, inanma sevgilim...*

Yalan sözler dilimi yaksa da devam etmeliydim. Dudaklarımdan dökülen her söz öbeği bir hançer gibi saplanmalıydı yüreğine. Saplanmalıydı ki peşimi bıraksın. Saplanmalıydı ki benden vazgeçebilsin...

"Sen benimle taşak mı geçiyorsun, Beyza? Ben vazgeçtim mi ulan, her şeyden geçerim ama sen söz konusu bile olamazsın bu denklemde!" Başka zaman duysam havalara uçacağım o sözler bir bir, harf harf saplandı yüreğime.

"Bana acıyarak, inanmayarak, şüpheyle baktığınız her an hepiniz benden vazgeçtiniz!" *Yalan, yalan sevgilim inanma bana...*

Hamlem başarılı oldu. İlk hançeri sapladım dokunmaya bile kıyamadığım bedenine. Gözlerinde duyduklarının şaşkınlığının emareleri oynaşmaya başladı. Onu kırdığımı biliyordum ve bu acıdan şu anda gebermezsem bir daha da gebermezdim!

"Herkes senin için çırpınıyor Beyza, hepimiz senin için uğraşıyoruz güzelim. Biliyorum, iyi değilsin. Doğru düzgün düşünemiyorsun, *Bal Bela'm* . Hadi gel," Elini bana doğru uzattığı an hıçkıra hıçkıra ağlamama ramak kaldı. **Onu parçalarken bile bana el uzattığına inanamıyordum.** "Beraber bir yolunu bulacağız. El ele bunu da atlatacağız ama kimsenin senin bu halinden faydalanıp kandırmasına müsamaha gösteremem."

"Siz bana inanmadınız, en çok ihtiyacım olduğu zaman." Sesim titriyordu ama sebebi söylediğim yalanlar bile değildi. Onu üzüyor olmaktan dolayı kahroluyordum. "Bana inanacak birini buldum, Sorgun." *Senden başkası bana deva olmaz sevgilim, ne olur inanma bana...*

"Senin yanında olduğuna seni ikna edememiş olan Sorgun'un götünü sikeyim!" Çaresizlikle bağırıldığı sırada ellerini sertçe saçlarının arasından geçirip saçlarını çekiştirdi. Onun çaresizliği bana yara oldu. "Hadi Beyza, gidip düzgünce konuşalım."

"Konuşulacak bir şey kalmadı, ben sizin yanınızda olmak istemiyorum!" *Yalvarırım inanma sevgilim, yalvarırım al götür beni gittiğin yere...*

"Karşımızda mı duracaksın ulan, ne saçmalıyorsun sen Beyza? Bak benim sinirlerim iyice oynuyor! O arkandaki izbandutların ebesinin şeyinde hafriyat çalışması yaptıracaksın bana, çileden çıkartma beni, gidiyoruz!"

Beni yakalarsa peşinden götürmesine hiçbir şey engel olamazdı. Onu durdurmak zorundaydım.

"Seni istemiyorum, nesini anlamıyorsun?" Bana doğru hızlı hızlı yürüdüğü sırada işittiği sözlerim onu olduğu yere adeta çaktı.

Bakışları yeniden beni bulduğunda orada gördüğüm şaşkınlık ve kırgınlık karşısında ben bile dilimi yuttum. Hayretle yüzüme bakakaldı. O sözü gerçekten edip etmediğimden emin olmak için saniyelerce baktı. Gözlerini şaşkınlıktan kırıştırtıyor, duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. Acısını sinemde hissettim.

"Ne?"

"Yanımda seni istemiyorum." *Senden başkasını da istemiyorum...*

"Beni durdurmak için yalan söylüyorsun. Zorla da olsa seni götüreceğim, Beyza!"

Daha da ileri gitmek zorunda bıraktı beni. Asla aklımın ucundan geçmemiş o sözler dudaklarımdan dökülürken en çok benim canımı yaktı. Kendimden utandım, kendimden nefret ettim ama durmadım. Duramazdım!

"Oturduğun yerden sözde sevdiğim dediğin kadına reva görülenleri seyretmedin mi sen acizlikle?" Keşke o an ölseydim ve bu sözleri onu durdurmak için bile olsa söyleyemeseydim. Keşke o an ölseydim yine de Bahadır'ın gönlüne gömülseydim. "Ben senin kışını kurtarmak için tüm suçu üstlenirken sen ne yaptın, Sorgun? Benim için savaşacak birini istiyorum, seni değil!"

İşte istediğim oldu. Acımasız sözlerim nihayet onu durdurmaya yetti. Az önce beni zorla götürmeyi aklına koymuş adam bile bu sözlerden sonra çaresiz kaldı. Onu çaresiz bırakan olduğum için ölmeyi bile hak etmiyordum artık.

"Gözünde üç kuruşluk adam olan Sorgun'un haysiyetini ben dört yol ağzında sikeyim." Öyle bir hayal kırıklığıydı ki gözlerine sirayet eden duygular, onun gözünde kendimi öldürdüğümü biliyordum. "Keşke beni öldürseydin, Beyza."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Gücümün son damlasına kadar ağlamamak için direndim. Karşısında yıkılmamak için verdiğim çabayı bir ben bir de Allah bilirdi. Yine de durmadım, onu öldüreceğini bile bile o son sözleri de söyledim.

"Sen beni öldü bil, Sorgun."

Ne kadar yıkarsam peşimden gelinmesi o kadar zor olurdu. Daha fazla orada durmamam gerektiğini çok iyi bildiğimden arkamı döndüm. Ona arkamı dönen bendim ama o sırada terk ettiğim kendimdi. Giden bendim ama arkada bıraktığım kendimdi. Sırtımı döndüğüm bendim. Adamlar benim için arabanın kapısını açtığı sırada tereddüt etmiyormuş gibi hemen yöneldim. Sanki gitmek gerçekten benim tercihimmiş gibi...

"Gitme!" Bahadır'ın haykırışını işittiğimde gözyaşlarımın yüküne artık daha fazla direnemedim. "Şimdi gidersen bizden vazgeçmişsin demektir."

Affet beni...

Duyamayacağı kadar kısık bir sesle mırıldandım arabaya binerken. "Sevmek bazen vazgeçmektir sevgilim... Senin için senden vazgeçiyorum."

Öyle bir ağlıyordum ki artık kaybetmenin kabullenışıyle. Omuzlarıma yüklenmiş bu koca yükün ben altında kaldım. Araba hareketlendi, tanıdığım sokaklar tanıdığım herkesle beraber arkada kaldı.

"Vatan sağ olsun."

Nur

Cemil Albayım sayesinde gerçekten hiç dikkat çekmeden kışlaya girip çıkabiliyordum. Aramızdaki anlaşma anlaşılmasın diye bana bir hayli kötü davranıyordu. Sürekli sanki bana iş yüklüyormuş gibi görünüyordu hatta inandırıcılığı arttırmak için hor bile görüyordu.

Bir zamanlar Beyza'nın niye kaç kaç Teşkilata döndüğünü çok iyi anlıyordum. Bu adamın gazabı şiddetliymiş.

Binlerce er olduğundan elbette herkesle görüşmem pek mümkün olmamıştı. Önceliği Gökbörü ve Sungur Timine vermeyi bu yüzden seçmiştim. Kısa

sürede iki timin de her erinin ağzını aramayı bitirmiştım. Şüpheli gördüğüm bir iki ismi de tim komutanlarına iletmiştim.

Merih, bu yükün altında en çok ezilen olmuştu. Sorgun ise zaten bu hezeyanı tanıyordu. Gerçi onun timinden başka şüpheli de bulamamıştım.

"Baş Kıdemli İstihbaratçım!" Kıdemli Üsteğmen Ömer yine dibimde bitip teknil getirdiğinde gözlerimi devirdim. "Bana verdiğiniz görevi bitirdim."

"Seni çok iyi duyabiliyorum, Kıdemli Üsteğmen Ömer. Neden kulağımın dibinde ötüyorsun?"

"Özür dilerim, Baş Kıdemli İstihbaratçım."

"Erken öten horoza ne olduğunu bilir misin, Kıdemli Üsteğmen Ömer?" Askeriyenin sınırları içerisinde, herkesin duyabileceği bir yerde olduğumuzdan ona gerektiği gibi hitap etmeliydim. Bu yüzden her seferinde rütbesini de söylüyordum.

"Başı kesilir, Baş Kıdemli İstihbaratçım."

"Ben omzunun üstündeki başını kesmem ama, Kıdemli Üsteğmen Ömer Türkoğlu." Neyi ima ettiğimi anladığında gayriihtiyari bir eli kasıklarını örttü.

"Özür dilerim, Baş Kıdemli İstihbaratçım."

"Korkma korkma, yalnızca şaka yapıyorum Ömer Üsteğmenim. Sana bir sorum var." Dikkatle beni dinlemeye başladı. "Komutanını nerede bulabilirim?"

Sorumla suratında anında gevrek bir gülümseme belirdi. Çaylak olsa ensesine bir tane geçirirdim ama kendimi durdurdum. Geçen gün tehdit altında hissettiğim için onu alenen tehdit edebilmişim ama şimdi durduk yere adamın karizmasını çizmeye gerek yoktu. Her ne kadar benim rütbem hiyerarşide onun üstünde olsa da...

"Komutanım da sizi bekliyordu, Baş Kıdemli İstihbaratçım."

"Sırtıma, Ömer. Dağıttırma bana o bebek suratını."

Anında hazır ola geçti ve ciddiyete büründü. Rütbesini de attığım için konuşurken sanırım korkmasına sebep oldum. Korku iyiydi, insanı hayatta tutardı.

Ömer'i takip ettim beni Merih'e götürmesi için. Yolda bizi Gökbörü Timinden Kıdemli Üsteğmen Fırat durdurdu. Selam verdikten sonra hemen konuşmaya başladı.

"Baş Kıdemli İstihbaratçım, komutanım acil bir durum için sizi çağırmamı emretti. Çok mühimmiş, Merih Komutanım da yanına geçiyor."

Gözlerimi yumup derin bir nefesi ciğerlerime çektim. Yine ne olmuştu?

"Ne oldu lan Fırat?" Önümde yürüyen askerlerin fısıldayarak konuşmaya başladığını duyduğumda kulaklarım dikleşti. Mesleki deformasyon...

"Bilmiyorum ama Beyza Komutanım ile ilgili sanırım."

"Askeriyeden ihraç edilmedi mi Beyza Komutanım?"

"Haksız yere!" Üstüne basa basa söyledi Fırat.

"Orası öyle..."

İkisinin de Beyza'dan bahsederken hâlâ, komutanım, diyor olmaları içimi sızlattı. O hainler ne kadar çabalarsa çabalasın asla Beyza'yı itibarsızlaştıramamışlardı. Ondan yine de saygıyla bahsediyorlar, saygıyla anıyorlardı. Kimsenin Beyza adına alınmış karara riayet etmediğini görmek hoşuma gidiyordu. Aylız, hukuk yolunda ben de burada peşini bırakmayacaktık işin.

Biz bugüne gelebilmek için tırnaklarıyla çabalamış kimsesiz zavallı üç kızdık. Vatanımızı koruyabilmeyi seçmiştik. Hiç kimseye evlat olamamış olan kayıp çocuklardık ama vatanın evladı olmayı istedik. Çok istedik ve başardık. Onca emeğimizi birilerinin şahsi çıkarları uğruna heba edecek değildik. Onların keyfe keder verdiği kararları kabul etmeyecek, sonuna kadar hakkımız için çabalayacaktık.

Çünkü unvanı ne olursa olsun hiç kimse sırf canı sıkıldı diye vatanına ömrünü adamayı kendine görev edinmiş insanları öylece itibarsızlaştıramazdı! Bunu kabul etmeyecektik, işte o kadar!

Sorgun ve Merih'in olduğu odaya usulca girdim. Merih, başını çevirip beni gördüğünde adeta çökerek oturduğu sandalyesinden usulca kalktı. Üniformasının eteklerinden çekiştirerek üstünü düzeltti ve dudaklarında o can alıcı tebessümü belirdi. O tebessüm gözlerine ulaşmadı. Bir şeyin canını sıkıldığını hemen anladım.

"Hoş geldin, Nur."

"Hoş bulmayacak gibiyim..." Sorgun'un halinden anlaşılan buydu.

Sivildi. Önüne eğdiği kafasını iki eli arasına almıştı ve oldukça çaresiz görünüyordu.

"Ayliz yolda geliyormuş, oturmaz mısın?"

"Otururum tabi, yakışıklı." Ona göz kırptıktan sonra tekli koltuğa doğru ilerledim.

"Flörtleşmeniz çok hoş ama siki tuttuk arkadaşlar!"

Hayretle Sorgun'a döndük. Yine ne olmuştu Allah aşkına? "Bünyem daha fazla kaosu reddediyor artık, yeter be!"

"Merak etme, Baş Kıdemli İstihbaratçım. Halledemeyeceğimiz bir şey değildir. Konunun canınızı sıkmasına müsaade etmem." Sırıtmadan edemedim.

"Bok müsaade etmezsin!" diye çıkıştı Sorgun. "Ayliz gelince anlatacağım."

Sözlerinin üstüne odanın kapısı açıldı. Ayliz keyifsiz bir şekilde içeri girdi. "Ne oldu?"

"Siki tutmuşuz..." diye başladı sözlerine Merih masum masum.

"Ay o ne biçim tabir!" diye cırladı hemen Ayliz.

"E o öyle dedi." Omuzlarını silkerken hemen Sorgun'u işaret etti Merih. Anında sattı çok sevdiği silah arkadaşını.

"Doğru düzgün anlatır mısın, ne oldu Sorgun?" Müdahale etmem gerektiğini düşünerek Sorgun'a döndüm.

"Beyza tehdit ediliyormuş."

"Ne?" Hep bir ağızdan adeta haykırdık.

"Bir şeyle tehdit edilmiş olmalı!" Daha çok kendi kendini ikna etmeye çalışır gibi bir hali vardı. "Yoksa neden beni paramparça edip o pezevengin yanına gitsin?"

Hayretle gözlerim büyürken çıkarımlarım beni dehşete düşürdü. O esnada hızlı hızlı yanıma gelen Ayliz hışımla masaya vurdu.

"Kim gitmiş, kime gitmiş?" Merih, olayı henüz çakmadığından aptal aptal bize bakıyordu.

"Ben size ne dedim!" Bağırıyordu ama umurunda bile değildi. "Ben size ne dedim beyler?"

"Ayliz..." Onu sakinleştirmek için araya giren Merih, arada gidecek gibiydi.

"Kalk sen de şuradan. Ayağımdaki ayakkabıyla sabahtan beri oradan oraya koşuşturuyorum Beyza Hanım'ı aklayacağım diye, şişti her yanı. Biraz centilmen ol!" Merih'i omzundan tutup kelimenin tam anlamıyla yaka paça kaldırdı oturduğu yerden. "Teşekkürler, enişte."

"Rica ederim, baldız."

Merih, Ayliz'in de bir ruh hastası olduğunu hemen kabullenmiş gibi çıt bile çıkarmadan arkama geçti ve ellerini koltuğun sırtına dayayarak dinlemeye devam etti. Garibim, Ayliz'in gazabından kaçamamıştı.

"Şimdi tane tane, güzelce şu konuyu anlat Sorgun. Beyza'yı kim tehdit ediyormuşuz, benim kız kardeşim gözünün önünde hangi elin adamına

giderken seyrettin? Dökül dökül, anlat çekinme!" Ona Beyza'nın üstüne gitme dediğimiz ana bizi pişman edecekti.

Sorgun, konuyu bize anlatırken fazla sakın kalamadı. Arkasındaki mantar pano o susana kadar şiddete maruz kaldı. Masa ve oturduğu sandalye de sinirinden nasibini aldı.

"Öldü bil dedi ulan!" Masanın üstündeki her şeyi şangır şungur sesler eşliğinde devirdi. "Ulan ben onu nasıl öldü bilirim, kendimi bilirim yine onu bilemem!"

Ayliz ile göz göze geldiğimiz an ikimizden de çıt çıkmadı. Sorgun'un acısı, çaresizliği ikimizi de boğdu.

"Ulan gevşek herif, tut kolundan götür peşinden. Ne diye dinliyorsun ki sözünü?" Ateşe körükle gittiğinden habersiz Merih, bir tane de geçirdi adamın koluna.

"Ulan sik kenesi!" Bir tane de o Merih'e geçirdiğinde hayretle onlara bakakaldık. "Maganda mıyım lan ben, askerim asker! Herkesin içinde onu tutup zorla peşimden götürsem en iyi ihtimalle disiplin cezası alırım, sicilim de pek temiz sayılmaz. Beyza'dan kurtulan hainlerin de ekmeğine yağ, bal sürer bir güzel ağzına veririm!"

"Ne kenesi?" Ayliz, dehşetle bakıyordu onlara.

"Ağzına mı verirsin?" Hayretler içerisindeydik doğrusu.

"Sen ona mı takıldın, baldız ya? Adam ne diyor, duyuyor musun?" Sanki duymuyor değil de görmüyormuş gibi elini Ayliz'in önünde salladı saf Merih.

Ayliz'in hiç zorlanmadan elini yakalamasıyla bir şaşkınlık nidası döküldü dudaklarından. Parmağını kırma girişimi ile bağırması bir oldu.

"Kırarım o elinizi sonra nerenize takmak isterseniz takarsınız!"

"Canım o bana lazım ama, çok hırpalama yakışıklımı."

"Ulan hepiniz mi ruh hastasısınız?"

Ayliz daha fazla uzatmadan elini bıraktı ve hiçbir şey olmamış gibi bacak bacak üstüne atıp Sorgun'a döndü.

"Elim kolum bağlı oturuyorum, lan!" Nihayet isyan etti Sorgun. "Bana onun için hiçbir şey yapmadığımı söyledi. Ulan geçti karşıma, kışını ben kurtardım sen ne yaptın dedi susup kaldım! Çünkü haklı, onun için hiçbir şey yapamadım!"

Gözlerimi kaçırdığımda sızlayan burnumu görmezden geldim. Sorgun'un elinden bir şey gelmemiştii de sanki bizimkinden mi gelmişti? Beyza gözümüzün önünde erirken seyretmemiş miydik hepimiz?

"Ne yapacaktın, süper kahraman? Kararı veren kurulu mu tehdit edecektin?" Ayliz öfkesiyle daha fazla oturamadı ve kalktı. "Beyza'nın sözlerini ciddiye alma, seni durdurmak için söylemiş sadece. Bu işin içinde bir iş var diyorum size başından beri!"

"Biz de bir iş olduğunu biliyoruz, Ayliz ama kızın üstüne giderek hiçbir şey yapamazdık!"

"Böyle çok şey yaptık değil mi? Tehdit edildiği için çıkıp gitmiş, Nur! Kız kardeşimiz kendini feda etmiş!"

Beyza ne düşünerek gitti hiç bilmiyordum ama bizi ikna etmezdi Sorgun'a söylediği sözleri. Bizim ondan vazgeçtiğimizi düşünmezdi çünkü bilirdi, herkes bizden vazgeçtiğinde bizim yine bizden başka kimsemiz yoktu.

"Ne söylemiş olursa olsun, kendi isteği ile gittiğine beni ikna edemez. Gözümle görsem gözümü oyarım, kulağımla duysam kulağımı keserim ama yine de Beyza'nın karşımıza geçtiğine inanmam."

"Plan zamanı..." Ayliz'in sözünü kesen tıklatılan kapı oldu.

"Gel," dedi kısaca Sorgun.

Kapı açıldığında orada Gökbörü ve Sungur Timinin bazı üyelerini görmeyi hiçbirimiz beklemiyorduk.

"Ne oldu kolarım?"

"Komutanım, ben ve Fırat kapıda durup nöbet tutuyorduk. Sorgun Komutanım emretmişti, kimseyi yaklaştırmadık ama..."

Sorgun'un tek kaşı havalandı. "Ama ne?"

"Özür dileriz, komutanım." Diyerek konuşmayı devraldı Fırat. "Çok yüksek sesli bazı konuşmalara şahit olduk."

"Kulak memenizi sikeyim, dinlediniz yani!" Merih öfkeyle Ömer'e baktı.

"Ay hoşt ya, hoşt artık!" Aylız daha fazla dayanamamıştı artık. "Beyza size nasıl katlandı?"

"En son benden daha iyi küfrediyordu." Bahsettiğı anıyı hatırlayan Sorgun'un yüzünde bir tebessüm belirdi.

"Biz de yardım etmek istiyoruz, komutanım." Bir anda araya girdi adının Vural olduğunu hatırladığım er. Yanılmıyorsa Beyza köstebeğı yemlemek için onu kullanmıştı. "Beyza Komutanımı kim tehdit ediyorsa karşısında beni bulur!"

"Beni de komutanım!" Hemen sonra Gökbörü'den Boran ve Mustafa aynı anda konuştu.

"Ben de." Merih'ten gözlerini kaçırdı Ömer. Yediğı fırçaya trip atıyordu sanırım. "Ekipten Kemal ve Nurullah'ta aynı şekilde."

Beyza, bizi bırakıp giderken bile birleştirmiş. Canım kardeşim, umarım şu anda iyidir. Onu bırakmayacaktık, onun için savaşmaya gönüllü erleri bile vardı. Duygulanmaktan alıkoyamadım kendimi.

"O ağzınızın yayı gevşerse neler olabileceğini biliyorsunuz değil mi?" Sorgun tehditkâr konuşuyor gibi görünüyordu ama aslında uyarıyordu. Çünkü bu öğrenilirse hepimiz ihraç edilirdik.

"Biliyoruz, komutanım. Yine de elimizden ne geliyorsa yapmak istiyoruz."

Bahadır Sorgun

Benim kitabımda tereddüt etmek hiç yazmadı. Vazgeçmek, söz konusu bile değildi. Bu kalp onu seçmişti, ben yüreğine ihanet eden adamlardan değildim.

"Elimde olsa saklardım seni göğsümün içinde ama ben senin başkasına gidişini sessizce seyretmek zorunda kaldım, *Bal Bela* ..."

Üstünde asılı duran gece göğünün rengine boyanmış durgun denize bakarken elimdeki şişeyi kafama kaldırdım. Yudum yudum içtiğim zehir benim çaresizliğimin son demiydi. Mağlubiyeti kabul etmiştim ama yalnızca bir kez. Yeniden yenilmek yoktu.

Beyza, nasıl bir oyunun pençesine düşmüştü, bilmiyordum. Bildiğim tek şey onu hainlerin inine gönderen her kim ise önce onları bulacaktım.

"Son akıl kırıntını da üç taksitle mi aldın, sersem sikin mahsulü."

"Sikimi bokuna bulamadan siktir git, Merih."

Sözlerimi bir nebze dahi umursamayan Merih yavaşça yanıma geldi. Yaslandığım motorun önüne geçip bana aşağılayan bir ifadeyle baktı.

"Ne oldu lan, seni siktim de dünyanın ekseni mi kaydı ne bu efkâr?"

"Merih..."

"Ne Merih Merih, adımı mı ezberliyorsun ulan?" Beni yakamdan tuttuğu gibi hışımla kendine çektiğinde yüz yüze geldik. "Ne bu halin, pes mi ediyorsun puşt?"

"Senin derdin ne ulan, tavuğunu mu siktim ne var lan ne var?" İnsanın biraz dertlenmesine bile müsaade etmiyordu hayırsız dost.

"O kız orada kim bilir nelerle mücadele ediyor, kalıbına bacağımı soktuğum!"

Bu sözlerle öfkem beni bir anda ele geçirdi. Elimdeki şişe yere düştükten hemen sonra ben de onun gibi yakalarına yapıştım. "Şu yere düşen şişenin üstüne oturturum seni, ne diyorsun lan?"

"Böyle duramayız diyorum ulan!" Bir anda parlamasıyla ne olduğunu anlamayan bir şaşkınlıkla ona baktım. "O kız benim kız kardeşim sayılır, gidip o mekânı o adamın götüne sokmadıkça uyuyamıyorum, sen böyle duracak mısın?"

Bu sefer hayretle ona bakakaldım. Sivil bir şekilde bile olsa o mekâna gidip olay çıkarttığımız anda başımız yanardı. Zaten benim sicil bu ara nanaydı, biraz daha zorlarsam bizden kurtulmak isteyenlerin ekmeğine yağ sürecektim.

"Tamam, kalk gidip evveliyatlarının içinden geçelim!" Onca mantıklı düşünce uçup gitti. Hiçbir şey beni durduramazdı. Konu Beyza ise gerisi teferruattı!

"Hah, işte böyle be! Benim tanıdığım Sorgun bu! Kalk gidiyoruz, onların sülalesini satacağız!"

"Komutanım..." Arkadan Ömer'in sesini işittiğimde şaşırdım. "Benim arabayla gidelim. Fırat, sen Sorgun Komutanımın motorunu al gel."

"Ulan beleşçi puşt," derken Merih'in ensesine bir tane geçirdim. "Ayakçın mı ulan bu çocuk senin, gittiğin her yere onun arabasıyla seyahat ediyorsun."

"Arada bir benzin atıyorum, göt lalesi!" Vurduğum yeri ovarken peşimden geldi yine de.

Hep beraber Ömer'in arabasına bindik. Fırat, benim motorla arkadan takip ediyordu. Yolculuk sırasında Ömer, mekânda çalışan güvenlik arkadaşını arayıp bu sefer çok göze batmayacak bir masayı ayarlamayı unutmamıştı.

Yarım saatlik bir yolculuktan sonra mekânın arka sokağında arabayı park ettik. Çok dikkat çekmek istemediğimiz için arka kapıdan girecektik.

"Benim *Deli Kızımın* evveliyatımı bellediği yer burası." Merih'e döndüğümde anılarını yad eder gibi bakıyordu etrafına.

"Yüzünü boydan boya çizip seni işaretlediği yer yani?" Keyifle sırtıtmaktan alıkoyamadım kendimi.

"Dişi kurdum, kendine ait olanı işaretlemeyi sever." Sözlerini tamamlayınca göz kırptı.

Onun adına mutluydum. Sevebileceği, kendine benzer delilikte birini bulduğu için şanslıydı. Ben de kendi delimi almaya gelmişim işte buraya!

Ömer'in güvenlik arkadaşı sayesinde arka kapıdan sorun çıkmadan girdik. Loş ışıkla aydınlatılan alanda, en az ışık gören masaya anında kurulduğumuzda gözlerim etrafı taramaya başladı. Kelimenin tam anlamıyla *Belamı* arıyordum.

"Yalnız mekân da güzelmiş, Ömer." Fırat, yeni yetme ergenler gibi etrafını seyrediyordu.

"Koçum, sen ne zamandır çarşı iznine çıkmıyorsun herhalde?" Merih'in manidar sorusunu işittiği gibi kendine çekidüzen verdi.

"Merih Komutanım..." Utançla başını önüne eğdi.

"Çekinme koçum..." Fırat bu sözleri duyduğu gibi umutla başını kaldırdığında Merih onun ifadesini görüp sabır çekti. "Koyun can derdinde, kasapta bu akşam hatun düşürmeyi planlıyor. Yola çıktığım arkadaşlara bak!"

Etrafı tarama işine o kadar odaklanmışım ki sohbetlerine dahil olamıyordum. Beyza'yı burada bulabileceğimizi bize düşündürenin ne olduğunu sorguluyordum. O puşt belki de alıkoymuştu, bir odaya kilitlemişti...

Düşündükçe oturduğum yerde duramadığımı fark ettiğimden sakın kalabilmek için böyle şeyleri düşünmemeye karar verdim. Zaten ondan dakikalar sonra zapt edildiğini düşündüğüm kadının üst kat balkonunda,

üstünde tüm düşünme yetimi kaybettiren güzel bir elbiseyle, korkuluklara dayanmış etrafı seyrederken gördüğümde nefesim kesildi.

Hiç alıkonulmuş bir hali yoktu...

"Orada..." Sesim kısık çıktı. Mekânın gürültüsüne rağmen yanımda oturan Merih beni duyduğu gibi bana döndü.

"Hani lan?" Etrafta göz gezdirip baktığım yeri bulduğunda duraksadı.

"Hassiktir!"

"Yanılıyorsam düzeltin komutanım ama sanki zorla getirilmiş gibi görünmüyor..." Fırat'ın gafını fark eden Ömer anında müdahale edip bir tane geçirdi.

"Gidip konuşmayı deneyeceğim." Diyerek Merih'e döndüm.

"El mecbur ben de geleceğim." Dedi sanki ben onu buraya sürüklemişim gibi.

"Ulan beni sen kışkırtmadın mı zaten?"

"Götünü de kollamak zorundayım bu yüzden."

"Götünün cidarlarını genişleteyim, Merih!"

"Benim artık başım bağlı, yakamdan düş Sorgun'um."

Hayretle bu durumda bile gevşekliğini sürdüren dostuma baktım. Gerçekten hayret edilesi bir varlıktı.

Benimle masadan kalktı. Çok göze batmamaya özen gösterdikten sonra merdivenlere ulaştık. Dönel merdivenlerden çıkarken nabzım yükselmeye başladı, kulaklarım uğulduyordu resmen. Söylediği son sözleri anımsamak gücümü tüketiyordu ama pes edemezdim. O sözleri inanarak söylediğini kabullendiğim gün ancak öldüğüm gün olurdu. Aksini düşünmezdim!

Durduğu yere yaklaşırken etrafa bakmayı es geçmedik. Yanına gitmek gibi bir niyetim yoktu. Beni gördükten sonra peşimden geleceğine adım kadar

emindim. Buradan gitmem için elinden geleni yapacaktı.

Tam da beklediğim gibi oldu. Bakışlarımın ağırlığını bir süre sonra fark ettiğinde başını bize doğru çevirdi. Avanak Merih, onu görür görmez el salladığından hışımla elini tuttum ve aşağı indirdim.

"Kırdın lan elimi!"

"Biraz daha saçmalarsan sıradaki de kıymetlin olacak!" Anında suspus kesildi.

Gözleri büyüdü, şaşkınlıkla birkaç saniye kalakaldı. Dudaklarımda en sahici gülümsemem peyda oldu. Ardından hiçbir şey yapmadan arkamı döndüm ve terasa doğru ilerledim. Bizimkilerin bir hayli mesaisi geçmiş olmalı burada, baya iyi biliyorlardı nerede ne olduğunu.

Terasa çıktıktan sonra en köşesine doğru ilerledim ve pusuda avını bekleyen bir avcı edasıyla beklemeye başladım. Gelecekti, biliyordum.

"Acaba Beyza o sözlerinde ciddi miydi lan?"

"Çenenin yayına sokacağım artık!" Sabrımın sınırındaydım zaten bir de böyle saçma sapan şeyler duymaya tahammülüm yoktu.

"Gelmiyor kız, farkında mısın?"

"Gelecek!"

"He, gelecek. Gelecek bekle sik düdüğü!"

"Senin ben..." Tam konuşacağım sırada terasın kapısının açılmasıyla o tarafa döndüm. Dudaklarım geniş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne diyordun?"

"Sizin burada ne işiniz var?" Hışımla önümüzde durduğunda güzelliğinden dilim tutulmuş olmalı ki cevap veremedim.

"Sırtımıza sapladığın bıçağı kutlayalım dedik felekten bir geceyle, Beyza Bacım." Merih'in alaylı sesine sııttım.

"Dua et götümüze saplamadı, istese onu da yapardı *Baş Belası* ."

Hayretle bize bakakaldı. Tepkilerimiz ona yabancı geldi, farklı bir şey bekliyordu. Ona kızmamızı, bir sürü laf etmemizi ve belki de hain olarak yaftalamamızı istiyordu ama öyle olmuyordu. Ona istediğini de vermeyecektim.

Ben bu oyunu bozacaktım ve sevdiğim kadını yanımda tutacaktım!

"Aklınızı mı kaçırdınız? İskender sizi burada görse..."

"İskender'in kemiğini sikeyim. Allah canımı alsa da gidip ölmüşlerini de siksem!" Hayretle bana bakakaldı.

"Sen..."

"İlk başta delirdi ama sonra seni kaçırmaya gelme fikrimi duyunca hemen toparladı, Beyza Bacım."

"Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz? Sizi sırtınızdan bıçakladım ve bakın..." Eliyle etrafını işaret etti. "Neredeyiz farkında mısınız?"

"Terasta." Cevabımla şok geçirdi.

"Taşak mı geçmemizi tercih edersin, ben şahsen derdini anlayamadım Beyza." Merih'in gerçek bir aptal olduğunu bildiğimden bunu ciddi ciddi sorguladığını da biliyordum.

"Düş önüme, *Baş Belası* . Eve gidiyoruz."

Bana bakarken yüzü ekşidi. O aldığı eğitimler bile benim karşımdayken duygularına hâkim olmasına yetmedi. Gözlerimin önünde o maskenin dağıldığını gördüm.

"Sen gurursuz musun, şuursuz musun Sorgun?" Bana ikinci ismimle her seslenişinde tüm dünyanın içinden geçesim geliyordu ve bunu biliyordu. Çok iyi bildiği halde bile isteye yine de yapıyordu.

"Sorgun'un suratına..." Kendimi zar zor durdurup derin bir nefes aldıktan sonra başımı iki yana salladım. "Beni şu anda kışkırtmaya çalışma çünkü seni buradan alıp gideceğim. Ya isteyerek gelirsin ya da..."

Ona uzandım, kolundan tutacağım an geri çekildi ve elimden kaçtı. Sözlerimi tamamlamama bile müsaade etmeden eli bacağına gitti. Elbisesinin eteğini hafifçe kaldırdığı an orada tabanca bacak kılıfını gördüm. Hiç düşünmeden tabancasını çıkarıp emniyet kilidini açtı.

Merih anında başını çevirmişti. "Haram bilader..."

Namlusunu suratıma tuttuğu tabancaya rağmen aptal gibi hayran hayran bakakaldım suratına. Ulan ben bu kadına harbiden deli divaneydim. Ölüyordum her gülüşünde, bitiyordum bu hallerine.

"Denesene."

"Yorma bizi, *Baş Belası* . Elindeki tabancayı almam birkaç saniyemi alır."

"Şaka yapar gibi mi görünüyorum?"

"Sanırım bu kız ciddi, Sorgun'um..." Merih, tırsak bir sesle gömleğimin eteğini çekiştirdi.

"Sorgun'unu da alıp siktir git, Merih!" Beyza'nın ilk kez bunu dediğini işiten Merih hayretle yüzüne bakakaldı.

"Ne?"

"Siktir git!"

"Kalbimi kırdın, baldız. Ayıp oldu bu gül cemali olan eniştene..."

Dudaklarımda içimdeki acıyı resmeden bir tebessüm oluştu. Benimle gelmemek için bana silah çekmişti, bu bana dert oldu.

"O elindekini bir gün bana doğrultacağını hiç düşünmemiştim, *Bal Bela* ..." Boş elimi tabanca gibi kaldırıp ona doğrulttum. Aynı gülümseme hâlâ

dudaklarımdaydı. Bunun yolun sonu olduğunu biliyordum ama kabullenmiyordum.

Hareketim dikkatini dağıttı, tam da istediğim gibi. Önce elime sonra gözlerime baktı. Gözlerime değdiği an ahuları orada direncinin bir nebze olsun kırıldığını gördüm.

Bana daima böyle bakmıştı, Beyza. Böyle işte, gördüğü an insanı ona tutuklu bırakan bu ifadeyle. Daima karşımda bu kadar netti işte. Hiçbir zaman kaçmamış, saklanmamıştı aslında. **Bana ona âşık olmaktan başka seçenek bırakmamıştı bu bakışları.**

Boşluğundan faydalanıp elindeki tabancayı gerçekten de tek hamlede alıp elimi geriye doğru uzattım. Elimdeki tabancayı alan Merih anında emniyet kilidini kapattı. Bense durmadım. Sıkıca tuttuğum kadını yine tek hamlede kendime çektim.

"Ağzın yalan konuşur olmuş ama gözlerin hep bana dürüsttü, sevgilim." Kollarımın arasında çırpınmasını umursamadım. Gerekirse onun güvenliği için onun rızasını arka plana bile atardım. Onu koruyabiliyorsam ne âlâ.

"Yalan söylüyorum, inanma sevgilim..." Onu bırakmayacağımı anladığı an kulağıma fısıldadığı sözlerle dengem şaştı. Hayret dolu bakışlarım yüzüne sabitlendi.

"Ne?"

"Biri var, birileri yaşasın diye ölmeyi yeğleyen biri var." Zihnimde bilinç şimşekleri çakmaya başladı. "Kime gideceğini biliyorsun, beni kimler yarı yolda bıraktı çok iyi biliyorsun."

Bilmece gibi konuşuyordu ama her hecesini anladım. Birdenbire fikrini değiştiren bir şey olmalıydı ki bu sarsıcı itirafı yapma kararı almıştı. Her hareketinin aslında planlı olduğunu zaten biliyorduk ama o bana sebep olanı ifşalamayı seçti. Beyza, bir kez daha bana yalan söylememeyi seçti. Onu buna asla pişman edemezdin.

O zaman senin kurallarına göre oynayalım bu oyunu, Bal Belam.

"Şimdi çek o elini!" Rol yapıyor olduğunu bildiğimden sırtımdan edemedim. "Geldiğiniz deliğe geri dönün ve bir daha karşıma çıkmayın."

"Sana, bacım, demiştim be Beyza..." Merih'in acı acı konuşması sırtışıımı genişletti.

Artık bu oyunda yeni bir oyuncu vardı ve ant olsun ki o adama anasından emdiği sütü zulmedecektim!

"Ne oluyor burada?" Nihayet oyunun bir başka oyuncusu geldi. İskender ve adamları terasa çıktıklarında sırtışıımı hemen sildim. Yalancı bir ifadeyle onlara baktım.

"Benimle geleceksin, Beyza!"

"Hop, ağır gel Yüzbaşı."

"Götünü bellerim, kırk yıl hatırı kaldı deyip kapımdan ayrılamazsın, siktir git!"

Sırtarak bana baktı. Ardından ellerimin arasında çırpınan Beyza bir şekilde kurtulmayı başardı. Hışımınla İskender'in yanına gidip arkasına sığındı. Artık rol yaptığını, yalan olduğunu bile biliyordum ama yine de sinirlerim hopladı.

"Ben sana ne demiştim, Yüzbaşı?"

"Beyza benim yanımda dururken yüz ifadeni göreceğim. Senin gözlerinde ihanetin acı tadı benimkinde ise zaferin mutluluğu olacak!"

Sözlerini anımsadığımda sırtıtmamak için kendimi zorladım. O suratını dağıtacağım günler de gelecekti elbet. Şimdilik kazandım sansın...

"Bu adamın yanında durmak zorunda değilsin, Beyza..."

"Kimseyi isteği dışında yanımda tutmuyorum, Yüzbaşı. Dilediği an gidebilir." Gözlerinde parlayan ilgiyle Beyza'ya döndüğünde üstüne atlamak üzere hareketlendim de Merih tuttu. "Gitmek istiyor musun, *Kıymetlim* ?"

Gözüm seğirmeye başladı. Her şey oyun olabilirdi ama bu adamın sapkın takıntısı gerçektir. Beyza'yı bir an önce onun pençelerinden kurtarmak zorundaydım. Onun başına bir iş gelirse onu buraya gönderen puştun götünden kan alacaktım, kan!

"Hayır, ben senin yanında kalmak istiyorum İskender."

"Ne?" Merih, dehşetle kalakaldı.

"Beyza sen ne diyorsun, Beyza?" Rolümü oynamıyordum da yaşıyordum adeta. Ne olursa olsun öfkelenmeme engel de olamıyordum zaten. Beyza'nın Oscar'lık oyunculuğu sağ olsun, delirtecekti beni.

"Şimdi ya paşa paşa gidersiniz ya da ben canınızı yakarım."

Beyza, nahif bir hareketle elini kaldırıp İskender'in koluna yerleştirdi. Bıyık altından bana sırtıttığını gördüğümde her şeyi siktir edip adamı öldürecekken duraksadım.

"Bırak gitsinler canım, başımıza iş açmasınlar. Uğraşmayalım şimdi teşkilatıydı, askeriyesiydi falan. Daha sonra farklı bir yol bulacağım ben senin için."

"Beyza!" Sıkılı dişlerimin arasından fazla ileri gitmemesi için bir uyarı iletmiş oldum.

"Haklısın, *Kıymetlim* . Öyle yapalım. Atın şunları mekânımdan ama çizmeyin kaportalarını."

"Benim söyleyecek birkaç sözüm daha var İskender, onları da ilettikten sonra tekrar gelmezler zaten."

"Nasıl istersen, sen yolcu et o zaman eski arkadaşlarını. Ben içeride seni bekliyor olacağım."

Beyza başını olumlu anlamda salladıktan sonra oradan uzaklaşan adamlara hayretle baktım. Adamları saatler içerisinde muma çevirmesine mi şaşırayım yoksa mükemmel oyunculuğuna mı bilemedim. Bir kez daha

saygıyla eğilmek istedim önünde. Dünyanın en becerikli hatunuydu ve **BENİMDİ** . Ben de onun!

"Sorgun'um, kurşunsuz delik deşik ettiler seni ah bahtsız kardeşim..."
Merih'in ağzının üstüne bir tane geçirmemek için kendimi tutmam gerekti.

"Kes zevzekliği!" Beyza'nın sesini duyduğu an suspus kesildi. "Beni takip edin."

"Ömer ile Fırat'ı da çağıralım. Gerçi onlar gerçekten alem yapıyor olabilirler."

"Kendiniz yetmedi ekibinizdeki erleri de mi kovdurmak istiyorsunuz siz?
Ne düşüncesiz adamlarsınız!"

"Sen bizi tehdit mi ediyorsun, Beyza?"

"Bahadır, sustur şunu yoksa ben yapmak zorunda kalacağım!" dedi bıkkın bir sesle.

"Ses tellerinle saz çaldırma bana, kes!"

Ömer ve Fırat ile arka kapıdan çıkarken buluştuk. Dışarı çıktığımızda Beyza hışımla bize döndü. Merih'in koluna benimse karnıma bir tane geçiriverdi önce.

"Her şeyi mahvediyordunuz az daha!"

"Neyi?"

"Merih, sen gerçek bir geri zekalısın!" Ensesine bir tane geçirdim. "Beyza, fazla abartmadın mı güzelim? Canım, kıymetlim falan... Bak o adamın götünü tutuşturur bu mekânı ateşe veririm!"

"Sen beni kışkandırırken iyiydi ama, Bahadır Yüzbaşım?" Alayla kıvrıldı dudakları.

"Sen kıskanınca hoşuma gidiyor ama ben kıskanırsam olayın hiçbir eğlenceli yanı kalmaz!"

Kıkırdadı. O lahuti ses tonu benim aklımı başımdan almaya yeterdi.

"Siz ne sikim çeviriyorsunuz ulan? Burada ne oluyor? Ne bu kur falan, hayırdır? Beyza bizi terk etmedi mi?" Alınmış mıydı o?

"Kalbin mi kırıldı, kıyamam!" Beyza'nın sesi de artık alaylıydı. "Bahadır anlatır ama benim artık gitmem gerekiyor. Az kalsın içine sığıyordunuz koskoca operasyonun!"

"Neyin?" Merih'in ağzını elimde kapattıktan sonra sıkarken üstüne eğildim.

"Kes artık, bizi öldürtmeden siktirip gidelim hızlıca."

"Bu iş sen de Bahadır Yüzbaşım." Beyza'yı duyduğumda Merih'i hemen bırakıp ona döndüm. Asker selamı verdikten sonra göz kırptı. Yüzündeki gülümseme yeni bir umudu aydınlattı.

"Emredersin, komutanım. Önce görülecek küçük bir hesabım var sadece gerisi bende."

"Ne sende ulan, burada ne oluyor?" Merih'i susturmaya çalıştı Ömer ve Fırat ama başarısız oldular elbette. O düşük çenesini durdurabilene helal olsun.

"Eti senin kemiğini bana bırak ama."

"Bayılıyorum sana, güzelim ama o adamın kemiğini bile bırakmayacağım!" Sırıttıktan sonra kapının arkasında kayboldu. Hâlâ heyecanla gittiği yere bakıyordum.

"Sorgun, bir şey söyle artık!"

"Komutanım, çok açık değil mi?" Sonunda Ömer bile dayanamadı.

"Ne açık ulan, kör müyüm ben?"

"Kör, sağır... Sanırım beş duyu organınızın beşini de aşka kurban etmişsiniz Komutanım." Gevşek gevşek sırıtırken Merih'in öfkeli halini görünce hemen dikleşti Ömer.

"Anlasana ulan, Beyza, hâlâ görevde."

"Hassiktir!"

• *Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.*

• *Sürprizzz! Olayı nasıl bağladım ama :D*

İNSTAGRAM: dilanwrites (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayınnnnn.)

DREAME: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

Oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın ♥

Bir sonraki bölüm sınırlar geçilmeden gelmeyecektir :(

XXI  Hicran  afağı

SINIR: 200 OY / 380 YORUM (Sınır geçmezse bölüm gecikecektir!)

Ben Geldim

*Umarım çok daha güzel sabahlara uyandığımız, adil ve eşit günlerde de
bu satırlarda bulu uruz...*

**Geçen bölümün oy sınırı hâlâ geçmemiştir, bölümün gelmeme sebebi
okuyan 1.4K kişiden toplam 200 tane oy verilememi  olmasıdır. Ben
saatlerimi veriyorum, sizden istenilen zaten maddi herhangi bir destek
değildir. Bir oy vermek bu kadar zor olmamalıdır ey hayalet
okuyucular ://**

**Bölüm  yle çooooook uzun değil, çok zor yazdım zaten. Her bölüm 5000
kelimeyi kolayca a an ben, haftada iki bölüm pe  pe e atan ben bu
bölüm 4000 kelimeyi göremedim maalesef ki...**

**Umarım bu bölüm oy sınırı geçer, fikirlerinizi ufakta olsa bir yorumla
bildirirsiniz.**

Keyifli okumalar dilerim.

ÖPTÜM XOXO

Y RM  B R | Hicran  afağı

Mavi Gri - Yerle Bir Olurum

Beyza

Ruhumun ızdırabı, vicdanımın gardiyanı, şimdinin kıyameti olan adamın gözlerinin içine bakarken dudaklarımda gayriihtiyari bir gülümseme belirdi. Yadırgamaz ve savunmasız bakışları gülümsememin sahte olduğunu anlamadığının beyanıydı. Gerçekten kendi arzum ile yanında durduğuma inanıyor olmasına başka bir zaman olsa imkânsız derdim ama şimdi onun da zaafı olduğu biliyordum. Kısacık bir vakitte öğrenmiştim, onun en büyük kusuru herkese hemen güvenmesiydi. Neden yanında olduğumu, beni kimin gönderdiğini öğrenme fırsatı olmadan işini bitirecek olduğumu bilse yine de gülümser miydi bana böylesine samimi?

"Biz birbirimize benziyoruz. Değer verdiğimiz her şey ve herkes bizden vazgeçse bile onlar için çabalamış ama nihayetinde vazgeçmek zorunda bırakılmış olanız. Vicdan azabı duyuyorsan boş ver Beyza. Onlar senin merhametini hak etmediler."

Sözlerinin üstümde bir tesiri yoktu ama sanki beni yaralamışlar gibi yüzümü astım. Sanki o sözlere ben de inanıyormuşum gibi üzüldüm. Daima rolünün hakkını veren bir istihbaratçı oldum. Bunun ekmeğini tüm gizli görevlerimde de yemiştim. Şimdi olduğu gibi...

"Tüm ömrümü olmak için harcadığım her şey kolayca elimden alındı, İskender. Bunun öcünü almazsam gözüm açık gider!" Öfkem de nefretim de öylesine gerçekti ki, bunlar samimi hislerimmiş gibi oynadığımdan aklında tek bir şüphe bile yoktu.

Zaten bu şüpheler en başından yok edilsin diye yaşamıştım onca şeyi ya. Beni daima uzaktan izleyen İskender ise o anlardaki gerçek hayal kırıklıklarına, üzüntüme, perişanlığima şahit olmuştu. Çünkü bu operasyon için görevlendirilmeden hemen önce bana cehennemden bir kesit sunmuşlardı. Hayatımı tepetaklak etmişlerdi. Sırf bugün burada olabilmem için yapılmıştı. Bu iş bittiğinde bile görevime geri dönemeyebilirdim, orası hâlâ bir muammaydı.

Tüm bunlara rağmen hâlâ vatan için hayatımı riske atıyor, düşmanın inine sızıyor ve üst düzey riskler alarak bu vatana yaraşır bir evlat olabilmek için çabalıyordum. Sanırım her şey bitse bile günün sonunda ben yine bunu yapardım. Yine de bu vatanın evladı olmaya çalışırdım.

Daha adil, daha iyi, daha güzel bir gelecek için her vatandaşın yapması gerektiği gibi!

"Benim ölüm bile senin yanında, Beyza. Sana bunu kanıtlayacağım. Yanında durmaya layık tek adamın ben olduğumu sen de anlayacaksın."
Saplantılı ruh hastası!

Öğürmemek için müthiş bir çaba sarf etmem gerekti. Gülümseyerek tiksintimi bastırmaya çalıştım. "Ölünü..." Mırıldandığım esnada Nur'un meşhur küfrü ile cümlemi tamamlamamak için kendimi zor tuttum. "Ölün işime yaramaz, İskender. Sana diri ihtiyacım var. Dirin işime daha çok yarayacak, sayende intikamımı alacağım!"

Beni gerçekten tanıyan herkes bilirdi ki bu vatan beni ölüme göndersin çıtımı çıkarmadan giderdim. Sırf benden apoletlerimi, unvanlarımı, tabancamı, sıfatlarımı aldılar diye sırtımı dönmezdim. Ben yemek yediğim kabı çok iyi bilirdim, öz annem tarafından kucaklanmazken beni kucaklayan vatani çok iyi bilirdim, annem bana evlat gibi davranmazken evladı sayan vatani bana hiçbir şey unutturamazdı. O yüzden bu sözlerin külliye yalan olduğunu çok iyi bilirlerdi. Zaten benimkilerin düşman tarafa geçtiğine inanmama sebepleri de buydu ya...

"Tüm imkanlarım senin, Beyza. Ne istiyorsan ne zaman istiyorsan ve nerede istiyorsan orada dilediğin olur. Sen yeter ki iste senin için gerçek kılmak benim işim."

Bu saplantılı ruh hastası kendisine karşı gelen birine alışkın olmadığından, herkes koşulsuz ona boyun eğip ondan korktuğundan olsa gerek benim ona yerini bildiren, ondan korkmadan konuşan tavırlarım karşısında etkilenmiş olmalıydı. Herkesin aksine davrandığım için beni takıntı haline getirmiş olmalıydı. Buna psikolojide bir isim bile verildiğine emindim.

(Bu tür bir davranış, "narsisistik savunma mekanizmaları" veya "otorite figürüne karşı duyulan çekim" gibi psikolojik dinamiklerle de açıklanabilir.

Kişi, herkesin boyun eğdiği bir konumdayken, kendisine meydan okuyan veya farklı davranan birine karşı yoğun bir ilgi veya takıntı geliştirebilir.

Bu, kişinin kendi güç ve kontrol ihtiyacının bir yansıması olabilir.

Bu durum, aynı zamanda "Ters Psikoloji" veya "Karşıt Çekim" olarak da adlandırılabilir. Kişi, kendisine meydan okuyan veya farklı davranan birine

karşı yoğun bir duygusal bağ geliştirebilir çünkü bu durum, kişinin alışılmışın dışında bir deneyim yaşamasına neden olur ve bu da kişide bir tür büyülenme veya takıntı yaratabilir.)

Adı her ne olursa olsun işime yaradığı sürece onun hastalığı umurumda değildi. Ben görevimi tamamlayana kadar beni yanında sansın yeterdi. Gerisinin hiç önemi yoktu.

"Zaten bu yüzden yanındayım, İskender!" Kendi kişiliğimle harmanlanmış sahte öfkem oldukça inandırıcıydı.

"Hiçbir zaman gerçeği söylemekten vazgeçmiyorsun. Alenen benim imkânlarımı kullanmak için yanımda olduğunu bile söylüyorsun..." *Kırılmış mıydı o?*

"Birbirimizi kandırmayalım, İskender. Babamın oğlu olduğundan ya da sana hayranlığımdan burada değilim. Sen bana bir fırsat sundun, gel intikamını al ben yardım ederim dedin ben de geldim." Onu manipüle etmek beklediğimden de kolaydı.

"Ben de zaten bu dobra haline hayranım..."

Gülümserken neredeyse öğürecektim ama yine kendimi tutmayı başardım. İnanılmaz bir tikslenme duygusuyla doluydum, tek dileğim şu operasyonu bu herifin sıfatına kusmadan bitirebilmektir.

"O yüzden şartlarım belli ve değişmez." Başını olumlu anlamda salladı.

"Bana dokunursan, seni öldürürüm. Elini sürmeye kalkarsan, seni öldürürüm. İstemediğim herhangi bir harekette bulunan tüm adamlarını da seni de öldürürüm." Hayranlıkla baktı yüzüme. Bu adam gerçekten

manyanın tekiydi. "Ben istemediğim sürece bahçedeki yaprak oynasın, ağacını kökünden keserim ve mabadınla akrabalık bağı geliştirmesine yardımcı olurum!"

Kahkahası odayı doldurdu. Alıcı gözüyle bakıldığında benim absürt iğrenmeme sebep olacak kadar tipsiz, çirkin bir adam olmadığını itiraf ediyordum ama yaptığı pis işlerden olsa gerek en ufacık hareketinden bile tiksiniyordum. Suç makinesi herifin tekiydi zaten, nesinden hoşlanacaktım Allah aşkına?

"Sözün benim için fermanıdır. Her şey istediğin gibi olacak, bunlar için yapman gereken tek şey yanımda durmak... Şimdilik bu yeterli..."

Hiddetle sözünü böldüm, "Şimdilik, derken?"

"Zamanla seversin belki beni, Beyza." Umduğu şey karşısında dehşete düştüm.

Bu tarz hayalleri olmasına şaşırmamak mümkün müydü? Gerçekten bende benim bile görmediğim neyi görmüştü? Onun o takıntısı yüzünden bu haldeydim ben, her şeyimi sırf bana karşı ilgisi var diye kaybetmiştim. Onun adına sevgi denmez saplantılı hislerine tav olmazdım ben çünkü bunun adına sevgi değil ancak elde etme arzusu denirdi!

O, hiç ulaşamayacağı yasak meyvenin ben olduğumu düşünüyordu ve her insanoğlu gibi onu arzuluyordu. Bu arzu, masumiyetten uzaktı. Sahip olma arzusunu barındırıyordu içinde. Salt bir sevgi değildi.

"Orasını zaman gösterecek, İskender."

Acınası bir halde sevgi bekliyor oluşu bana birini hatırlattı. Gözlerimin içine bakıyordu, o bakışı çok iyi biliyordum. Aynı şekilde Bahadır'ın gözlerinin içine baktığımı her anımsadığımda içim eziliyordu.

Bir insanın daha bu kadar sevgisiz olması içimi cız ettirdi elimde olmadan. İskender adına üzülebileceğim ilk ve tek şey sanırım buydu. O sevgisizliği yüzünden kötü biri olmuştu, ben sevgiyi vatanımda aramıştım. Bizim en büyük farklılığımız buydu!

"Hiç mi sevemezsin bu adamı be, Beyza?" Odanın farklı köşelerinde dolanan bakışlarım, o tanıdık aciziyeti hissettiği an ona döndü. "Layık değil miyim sevgine, sevmeye?"

Bir insandan sevgi esirgemenin cezası idam olmalıydı! Zamanında esirgenen her şey ileride böyle insanlar yaratıyordu. O sevgisizliği güç zehirlenmesi ile gizlemeye çalışıyorlardı. Kötülükleriyle onlar kadar gaddar insanlar yaratıyorlardı!

"İsmarlama sevgi mi olur, İskender? Ben sana bugün bunun sözünü nasıl verebilirim ki? Sevmek nasıl olur, kişi mi seçer yoksa kalp mi? Bunlar romantik duygular mıdır yoksa tümüyle hormonların oyunu mu?" O an karşımda kim olursa olsun, sevgisizlik ile yaralanmış ve sonradan kusurlu olmuş birini ben de incitmek istemedim. "Ben nasıl sevilir bilmiyorum..."

"Bu odadan içeri girdiğin ilk güne kadar bunun ne olduğunu ben de bilmiyordum."

"Neyimi sevdin, İskender? Sana tehditler savurup durdum, küfürden hakaretten zevk mi alıyorsun?"

Sorumu duyduğunda sıırttı. Komik bir şey söylemek için de konuşmuyordum oysaki ama adamın öyle bir kalkanı vardı ki onu incitmek için bile kullandığım tüm sözler sekiyordu resmen.

"Hiçbir güç, hiçbir kuvvet seni durduramaz. Sen savaşmak için doğmuşsun, Beyza. En çok bu yanını sevdim..."

"Neden, çok fazla bu alemde savaştığın için hoşuna mı gitti?" Sözünü kesmemi umursamadı.

"Hayır," dedi basit bir şekilde. "Daha önce hiç kimse benim için savaşmadığı için. Bir ihtimal bile insanı sana çeker çünkü sen sevdiğin her şey uğruna savaşmaya hazırsın."

Böyle bir cevap beklemediğim için suspus kesiliverdim. Gözlerim hayretle büyürken ona bakakaldım. Bu kadar derin bir cevabı ondan duymayı gerçekten beklemiyordum.

"Umarım bir gün benim için savaşılan ilk ve tek kişi sen olursun. Bende göğsümü gere gere, geberip gitmeden önce bu dünyada birisi de benim için savaştı, çabaladı, uğraştı diyebilirim..."

Onun için üzüldüm. Bu duyguyu ilk kez yaşadığını biliyordum ve artık bildiğim halde onu parçalamam gerekecekti. Benim yüzümden bir daha kimseye güvenmeyecekti. Gerçi onunla işim bittiğinde bir daha güneşi bile görebileceğinden şüpheliydim...

Onunla empati yapmayı derhal kestim. Bu bir operasyondur, kilit noktası da bendim. Duygusallığa yer yoktu. Olması gereken belliydi. O bir suçluydu ve boynunda bir ilmekle o taburenin üstündeydi artık. Bense o tabureyi itecek olurdum.

Beni meleği zannediyordu, ona gönderilmiş en saf şey. Aslında yanılmıyordu, ben bir melektim. **Onun Azrail'i bendim...**

Bahadır Sorgun

Öğrendiklerimi sindirmeme fırsat tanımadım. Herkes benim sessiz ve sakın bir şekilde bekleyeceğimi, olay çıkartmayacağımı zannededursun, benim hesabını düreceğim bir kişi vardı! Bundan mütevellit kendimi onun kapısının önünde buluverdim.

Öfkem beni öylesine hızlı ele geçirdi ki ben bile şaşır kaldım bu işe. Aslında durmam ve sakinleşene kadar beklemem gerektiğini biliyordum bu yüzleşme için. Sakinleşmez isem yakıp yıkacaktım, *Bal Belam* bunun olmasını asla istemezdi. Kızımı kurtarmak için bir sansarın ona kurduğu tuzağa bile düşmeye razı gelmişti. Benim için sahip olduğu her şeye sırt çevirmişti. Onun sayesinde hâlâ bir askerdim ve bu yüzden asla öfkeme yenilip onun çabasına ihanet etmemeliydim. Bu yüzden arkamı dönüp gitmenin daha akıllıca olurdu...

Derin bir nefes aldıktan sonra düşüncelerimin aksine hışımla önünde durduğum kapının kolunu kavradım. Aynı hışımla indirip kapıyı açarken tüm damarlarımın gerildiğini hissettim. Gözlerim aradığını buyduğu gibi

ona kitlendiğinde başını merak ve hayret karışımı bir duygu ile çevirip kapıya yani bana baktı. Göz göze geldiğimiz an suratında orada neden bulunduğumu anlayan bir ifade belirdi. Yediği boku bildiğimi hemen anladı.

"Sakın bir taşkınlık yapma, Yüzbaşı Kızılarslan. Hele de Beyza senin için..."

"Bu saatten sonra bana ne olacağının zerre önemi yok ama andım olsun ki o utanmadan adını andığın Beyza için senden yaptıklarının hesabını soracağım!"

Açtığım kapıyı hızla ittim, sertçe gidip çarptı ve kapandı. O esnada oturduğu masaya doğru öfkeyle adımladım. Tam önünde durduğumda avuç içlerimin ikisini de sertçe masaya vurdum. O an tüm kontrolümü, sağduyumu kaybettim, adeta gözüm döndü.

Onu elimden kimse alamayacaktı, alabilecek herhangi bir sebebin tam ortasına katater sokardım!

"Yerinde dur, tekrar uyarmayacağım!" Uyarı dolu sesi umurumda falan değildi. Onun bugün defterini dürecektim!

"Seni seçmedi diye değil mi?" Dehşetle yüzüme bakakaldı. "Sırf beni seçtiği için sevdiğim kadını aldın yanımdan ama yetmedi, seni tatmin etmedi de onu koydun o şeytanın inine!"

"Saçma sapan konuşup asabımı bozma, kes o sesini! Ben sen gibi duygularımı karıştırmam görevimin içine!"

"Benim yanımdan sevdiğimi kaçırman yetmedi..." O akşam zihnime dolduğunda sahip olduğum minicik akıl kırıntımı da kaybettim. "Beni kullanılmış kondom gibi bir kenara atıp, sevdiğimi kaçırman yetmedi!"

Oysa bunca yıllık hayatımın en güzel günüydü. Sevdiğim kadınla, sevdiğim insanla hayalimi gerçekleştirmiştım. Sonra da onu kollarımın arasından çekip almışlardı. Kendimi daha çaresiz hissettiğim bir an yoktu!

"Haddini aşma, bu sefer küçük bir disiplin cezasıyla kurtulamazsın!"

"Tulgar!" Haykırışım içten, acı doluydu. Sinemi yakmıştı bu şerefsiz, beni sevdiğimle sınavıp ciğerimi yakmıştı. Onu yakmayan onun bunun çocuğuydu! "Bir an bile tereddüt etmedin, şeref yoksunu. Yıllar önce içten içe sana hayran olan, masum bir şekilde seni seven kadını gözünü bile kırpmadan gözden çıkarttın ulan sen! Arkanda bırakman yetmedi mi yeni eziyetler mi eklemek istedin kötülüğüne?"

"O sesini kıs..." Oturduğu yerden hışımla kalktığında kolunu uzatıp yakamı tuttu. Beni öfkeyle aramızdaki masayı umursamadan kendine çekti. "Ben zevk mi aldım sanıyorsun?"

"Bir de alsaydın lan!" Yakamı tutan elini yakaladığımda damarlarımda akan deliliğin verdiği güçle sıktım. Bir süre sonra tutuşu yumuşadı. Tiksinircesine üstümden attım elini. "Nasıl kıyarsın ona? Sırf beni seçtiği için değil mi?"

Ekşi bir şey görmüş gibi buruşturdu yüzünü. Bu ona söyleyebileceğim en büyük hakaretmış gibiydi. Sabahtan beri onca şeye hiç tepki vermemişti ama bu lafı tekrarlamam canını sıktı.

"Vatan görevine şahsi hesaplarımızı bulaştırmayız biz, Bahadır."

"Bana Beyza'dan başkası Bahadır diyemez, belletmeden dilini adam gibi anlat! Ben zıvanadan çıkmadan anlat yoksa burasını birazdan kan götürecekt!"

"Haddini aşma ben senin üstünüm, Yüzbaşı Kızılarslan!" İçimden sabır çekerken avucumla yüzümü sıvazladım. Bu adam elimde kalmasın diye çok fazla çabalamam gerekiyordu ve benim kontrolü kaybetmem sadece an meselesiydi.

"Siz istihbaratçılar ne meraklısınız ulan üstte olmaya. Değil üstüm, dünyanın sahibi bile olsan Beyza'ya yaptığın her şeyin hesabını soracağım." Onu bu sefer ben yakaladım yakasından ve tuttum çektim dibime kadar. Şimdi yüzlerimiz aynı hizadaydı. Sıkıllı dişlerimin arasından konuşmaya devam ettim. "Ondan sahip olduğu tek şeyi neden aldığını öğrenmeden bırakmam peşini. Hak etmediği onca şeyi yaşarken bunların sebebi oluşunu göz ardı etmem, Beyza belki sormaz ama bana hesabını vereceksin!"

"Bu göreve en uygun kişi oydu!"

"Sebep?" Dilimin ucunda duran o şahsıma münhasır söz öbeklerini yutmak çok zordu. Biraz daha zorlarsa bugün dilim Taş Devrine kadar bozulacaktı. "Konuş yoksa benden günah gidecek. Nasıl kıydın ulan, gözünün önünde her gün eridi o kız. Nasıl acımadan yaktın canını, anlat anlat da bilelim."

"ncelikle bu yaptığının hesabını vereceksin."

"Hesap ağacının dallarını tek tek kırıp götüne sokmadan artık konuş yoksa benden günah gitti gidecek bak!"

"Beyza bu iş için biçilmiş kaftandı. O ruh hastası herifin de çoktan radarına girmişti. Onu daha önce indirmek için yaptığımız operasyon bir şekilde ifşa olmuştu malum senin ekibindeki köstebek yüzünden..."

Binbaşı olması umurumda değildi. şu anda asla bu şekilde davranamayacak olmak umurumda değildi. Artık bu andan itibaren askeriyede aldığım terbiyenin esamesi bile yoktu aklımda.

"Bir daha benim erime, *köstebek* , dersen köstebeğin dizdiği her taşı tek tek sana monte ederim!"

"Yüzbaşı Kızılarslan!" fkeyle elimin arasında çırpındı.

"Bugün beni ihraç etseniz dahi umurumda değil. Onu biz koruyamadık ulan, biz! Gerçekten yanında olmuş olabilseydik, o şerefsiz hainlerin tehditlerine boyun eğerler miydi? Dn önce o çok ycelttiğin kusursuz götüne bir bak bakayım, koruyabildik mi ulan onca eri?"

Suspus kesildi, haklı olduğumu biliyordu. şayet biz görevimizi hakkıyla yapabilmiş olsaydık Cengiz, onu tehdit edenlere boyun eğmek zorunda kalmayacaktı. şayet biz doğru olanı yapmış olabilseydik, Cengiz ifşa olduğunda utancından kendi canına kıymayacaktı. Tüm ruhum sıkıştı bu gerçekle bedenimin içinde.

"Haklısın..."

"Haklı olmak bir sike yaramıyor, Binbaşı Cesurtürk."

"Köstebeklerin, İskender ve masadaki diğer mafya babaları ile alakalı olduğunu düşünüyoruz."

Bakışlarım şaşkınlıkla ona döndü. Bu bilgi beni on bin yerimden bıçakladı. O adamı defalarca kez öldürebilecekken gitmesini seyretmiştim. Görev bilincim, konumumun hassasiyeti beni daima doğru olanı yapmaya itmişti. Keşke onu gördüğüm ilk yerde öldürseymişim, belki o zaman Cengiz köstebek olmak zorunda kalmanın utancıyla öldürmezdi kendini. Onu gördüğüm ilk an öldürsem, Ceyhun herkes için feda etmezdi kendini. Beyza ifşa olmazdı belki, ifşa olmadığı için de hâlâ yanımda dizimin dibinde olurdu!

Öfkem artık içime sığmaz oldu. Gözlerim yaşlarla dolarken kulaklarım uğuldamaya başladı ama Tulgar'ı yine de dinledim.

"Terör örgütlerine kaçak silah temin ettiklerini tespit ettik. Elbette resmi deliller elde edemedik. İş temiz yapıyorlar. Birinin içeri sızması gerekiyordu. Artık bu iş baştaki gibi sadece narkotik de değil. Toplu bir operasyon olacak, narkotik ve terörle mücadele gibi birçok birim operasyona eşlik ediyor. Çok büyük çaplı bir operasyon olacaktı ve birinin içeri sızması gerekiyordu."

"Nur zaten ifşa olmuştu, İskender zaten Beyza'nın bir asker olduğunu biliyordu ama buna rağmen onu yanında istiyordu..." Kendi kendime konuşur gibiydim.

"Aynen öyle. Birinin Truva Atı olması gerekiyordu." Çenemi öyle bir sıktım ki çıkan sestten birkaç dişim kırıldı bile zannedilebilirdi.

"Gönüllü aramıyordunuz..."

"Beyza'ya söylemiş olsam gönüllü de olurdu, Bahadır Sorgun."

Başımı olumlu anlamda salladım. "Olurdu, asla durmazdı."

"Ama inandırıcı olmalıydık. Beyza'nın bir şekilde İskender'e zorunlu kalmış görünmesi gerekiyordu. Onu Gökbörü Timine komutan olarak atadığımız sırada gerçekten köstebeği bulacağını biliyorduk ama..."

"Bir şekilde kahramanlık edeceğini de biliyordun."

"Zorunda kaldığı her an sevdiklerini seçer, hiç kendini seçtiğine şahit olmadım." Tabi onu bu kadar iyi tanıdığı içindi her şey. Onun akıl hocasıydı... "Bir oyun oluşturmali, onu ihraç olmaya itecek adımları atmasını sağlamalıydık ama işler tahmin ettiğimden de kolay oldu. İskender bir sebepten Beyza'yı istedi hem de ifşa olduğu, asker olduğu halde."

Gözlerimi yumduğum sırada burnumdan sert bir nefes çektim ciğerlerime. "Benim uğruma her şeyden vazgeçti..." Sesim titrese de kendime hâkim oldum ve mucizevi bir şekilde yıkılmamayı başardım.

Beyza'nın bu oyunda piyon olabilmesi için beni kullanmışlardı. Bu değil de Beyza'nın seve seve piyon oluşu yaktı yine içimi.

Ah benim *Bal Belam* ... Karşılaştığımız ilk günden beri her şeye razıymış gibi gözlerime bakması daima ödümü kopartmıştı. Çünkü o gün bile biliyordum ne olursa olsun beni seçecekti, aynen benim onu seçeceğim gibi ama maalesef fedakârlık yapması gereken o olmuştu ben değil. Bu deli kız, bu yüreğimin sahibi olan kadın benim için kendimin bile yapmaya cesaret edemeyeceği şeyleri yapıyordu. Ona delicesine âşık olmayacaktım da ne yapacaktım ben?

"Kendi rızasıyla kabul etmez zannediyordum ama onu kaçırdığımız gün öyle bir baktı ki gözümün içine, sormama bile gerek yokmuş meğer..."

"Onu vatan için ölüme göndersen seve seve giderdi zaten..."

"Aşk uğruna her şeyden vazgeçeceğini ben bile tahmin edemezdim. Senin için vazgeçti kendinden ve buna rağmen vatan için seni bile ardında bıraktı. İnanılmaz bir kadın..." Daha çok kendi kendine konuşur gibiydi.

"Konu vatansa, gerisi teferruattır. Aşta, aşkta..."

Ayliz

Davanın görüleceği mahkeme salonunun önündeki bankta otururken kolumdaki saate baktım. Geç kalan adamlardan nefret ederdim...

"Tam vaktinde buradayım." Bakışlarımı kaldırıp tepemde duran adama baktım.

"Birkaç saniyen kalmıştı."

"Sonuçta vaktinde geldim." Deyip omuz silkti. "Arkadaşının gelmeyeceğine emin misin? Elbette o olmadan da onu temsil edebilirim ama olsaydı hâkimin üstünde olumlu bir etki bırakabilirdik."

Haklıydı Aslan ama Beyza'ya mesaj attığım halde yanıt alamamıştım. Bahadır Sorgun, bu işi artık kurcalamamamız gerektiğini çok açık bir şekilde ifade etmişti. Beyza'nın kendi isteğiyle orada olmadığını biliyorduk, bir sebeple ki - *muhtemelen bir görevdi* - orada bulunmak ve bize bu şekilde davranmak zorundaydı. Ama yine de ondan haksız yere alınan her şeyi onun için geri alacaktım çünkü adım kadar emindim ki Beyza da bizim için aynısını yapardı.

Duruşmanın görüleceği vakit geldiğinde ayaklandık. Ben yalnızca seyirci olacaktım zaten başka bir vasfım yoktu. Teşkilatın savunma için gönderdiği avukatı merak etmiyor değildim. Bir an sırf eziyet olsun diye beni gönderecekler diye paranoya yapmıştım ama sonra bu düşüncem kendime bile saçma geldi.

Mahkeme salonuna girecekken işittiğim adım sesleriyle başımı gayriihtiyari arkama çevirdim umutla. Geleni gördüğümde ağzım şaşkınlıkla açıldı. Gerçekten oydu!

"Kapa ağzını, sinek kaçacak." Derken çenemi usulca alttan tutup yukarı itti büyük bir keyifle.

"Küçük yalancı!" diye tısladım adeta. "Tüm bunların hesabını vereceksin günü geldiğinde."

"Veririz veririz, şimdi çok oyalanmadan kurtarın şu kıcıımı." Aslan'ın önünde durup ona elini uzattı. Tokalaştıktan sonra mahkeme salonuna

girdik.

Duruşma çok uzun sürmedi zaten. Biz karşı argümanlarımızı, yapılanın haksızlık olduğuna dair Beyza'nın yönettiği timdeki askerlerden aldığımız ifadeleri sunduk mahkemeye. Beyza ise bizi şaşırtarak kendi için ayağa kalktı, olanı biteni dosdoğru bir şekilde hâkime aktardı ve yerine oturdu. Sonunda kendisi için çabaladığını görmek yüreğime su serpti. Hâkimde de kesinlikle olumlu bir etki bıraktığını düşünüyordum, bu çok mühimdi!

Mahkeme salonundan çıktığımız gibi önünü kestim. "Nereye Hanım Efendi, gazabımdan bu kadar kolay kurtulamayacaksın!"

"Canım beni kuaförde zannediyorlar da..." Sözlerine kahkaha atmadan edemedim. Beyza ve kuaför... Pek uyumlu ikili değillerdi doğrusu. "Gerçekten kuaföre gidip yalandan saçımı başımı yaptırayım. Size ulaşır zaten haberlerim ama daha fazla kurcalamayın çünkü böyle beni tehlikeye atarsınız ancak."

"Hiç atraksiyonu bitmiyor şu istihbaratçıların acaba istihbaratçı mı olsaydım?" Aslan, kendi kendine konuşmuştu ama onu ikimiz de duyduk. Garip garip baktığımızı görünce açıklama gereği hissetmiş olmalıydı. "Yani sürekli bir heyecan... Tam ihtiyacım olan şey."

"Bir tane akıllı arkadaşın yok, Ayliz." Bana kınayan bir bakış attı Beyza.

"Dinime söven de Müslüman olsa, haspam! Sanki senin var da..."

"Sen de haklısın, sanırım çevremi değiştirmem iyi olmuş ha?" Yanağımdan bir makas aldığı sırada elinin tersine bir tane geçirdim.

"Yolarım saçını başını, kuş yuvasına dönmüş saçını en iyi kuaför bile düzeltemez sonra yelloz!" Öfkeyle soluyordum, bir de şaka yapıyordu pislik!

"Tamam tamam, kızma hemen..."

Kısa bir ayaküstü sohbetten fazlası maalesef ki mümkün olmadı. Onu da zorlamak istemiyordum. Nihayet vedalaşma vakti geldiğinde onu hiç

göndermek istemesem de somurta somurta gidişini seyrettim.

"Yine de iyiyiz, davanın gidişatı biraz daha olumlu görünmeye başladı." Aslan'a döndüm aynı somurtan ifademle.

"Çünkü davayı bize kazandıracaklar." Kaşları hayretle havalandı, bana anlamamış bir ifadeyle baktı. Daha önceki söylediğimin zıttı sözlerdi bunlar ondan dolayı normaldi de şaşırması. "Beyza'ya istedikleri zaman unvanlarını da mesleğini de geri verecekler."

"Neden?"

Omuz silktim. "Şu anda bu şekildeyken işlerine yarıyor, vakti geldiğinde ona bir asker olarak ihtiyaçları olacak..."

Konuştüğüm sırada belimi kavrayan bir kol ile nevrime şaştı. Hayretle önce karnımı tamamen sarmış kola ardından da sahibine bakmak için acele ettim. Başımı arkama çevirmeme gerek kalmadı, vücudum temas ettiği vücudu çok iyi tanıyordu. Tüm kokusu sarmıştı bile dört bir yanı. Sahiplenici tutuşunun sebebini de çok iyi biliyordum kendince bir tehlike seziyordu.

"İyi günler?" Sorgularcasına söylediği sözlerle dirseğimi karnına geçirmem gerekti.

Aslan'ın dağılmış yüz ifadesinden de anlaşılıyordu zaten hali daha fazla ileri gitmesine gerek yoktu. Yapmıştı gövde gösterisini işte. Ah bu erkekler, asırlar geçmiş olsa da artık betondan ormanlar da yaşıyor olsalar da mağara dönemlerini unutamıyorlardı işte...

"Sonra görüşürüz, Ayliz. İyi günler, Sayın Savcım." Başıyla Alpay'ı selamladıktan sonra kaçarcasına uzaklaştı yanımızdan.

"Akıllı adam, gitmesi gereken vakti bilen adamları severim."

Derin bir nefes alıp belime mengene gibi yapışmış kolundan kendimi kurtardım ve kollarımı göğsümde birleştirirken ona döndüm. Tek kaşım sorgularcasına havalandı.

"Bitti mi gösterin?"

"Bitmedi, bitmeyecek de. O adam etrafında dolandığı sürece bitmez, *Ay Işığım* ." (*Ayliz isminin anlamıdır.*)

"Gerçekten bir mağara adamısın!"

Sözlerime karşılık kahkaha attı. "Bunu hiç inkâr etmedim ki, güzelim."

"İnanılmaz bir adamsınız, Sayın Savcım."

"Savın Savcım diyen dilini..." Gözlerini yumup derin bir nefes çekti ciğerlerine. "Öğle arası girecek, güzel bir yemek yiyelim."

"Belki bir başkasına sözüm vardır?" Kıkırtımı bastıramadım.

"Beni onunla kıskandırmaya çalışma, güzelim. Kanun adamıyım falan demem..."

"Tamam tamam, sakın ol. Hadi beni çok güzel bir yere götür, açım."

Manidar bakışları ile karşılaştığım an dudaklarımda arsız bir tebessüm oluştu. Yine ve yine ateşine odun edecekti beni, şimdiden biliyordum.

"Doyurayım seni, güzelim." Sırıttığı beni kalbimden vurdu.

"Doyur beni!"

"Adamı zıvanadan çıkartırsın sen..." Elimi tutup beni yanına çekti.

"Önümden yürü de endamını seyredip yeniden ve yeniden hayranın olayım."

"Ağzınız çok iyi laf yapıyor, Alpay Savcım. Mesleki deformasyon diyebilir miyiz?"

Sırıttığı çapkın bir eda aldı. "Ben ona *Ayliz Etkisi* diyorum."

"Gönül nasıl hoş tutulur çok iyi biliyorsun, Sayın Savcım!"

Adliyenin dış kapısına vardığımız esnada işitilen oldukça yüksek sesli bir patlamayla adeta savrulduğumu hissettim. Son anda beni yakalayan Alpay

olmasa gerçekten en yakın duvara fırlayacağıma emindim.

Etrafı bir toz bulutu kaplamıştı. Patlamanın şiddetiyle tüm camlar patlamıştı neyse ki camlardan uzakta duruyorduk ama biz kadar şanslı olmayan insanlar olduğuna emindim. Her yerden bir ıglık yükseliyordu, herkes yardım istiyordu. Korkunç bir manzaraydı hem de bulanık ve puslu görüyor olmama rağmen!

"Ayliz!" Endişeli sesi kulaklarımdaki çınlama yüzünden çok derinden işitiliyordu. "Ayliz, iyi misin?"

Yalnızca başımı olumlu anlamda sallamakla yetindim. Kulaklarımdaki çınlama yüzünden dengemi sağlayamaz olmuştum. Patlamanın şiddeti kulaklarımı, kulaklarım da maalesef k dengemi altüst etmişti. Şaşkınlıktan o an konuşamıyordum bile. Biraz kendime gelmeye başladığımda endişeyle Alpay'a baktım. Onun da iyi olduğunu anladığımda derin bir nefes aldım.

Çevreme bakarken etrafı sarmış birkaç asker, polis ve güvenlik görevlisi görmeyi başardım. Hali hazırda adliyede çalışanlara ek çok yakında bir karakolda vardı. Polislerin de olaya hızlıca müdahale edeceğinden emindim.

"Tüm birimlerin dikkatine, az önce adliye önünde beklemekte olan birkaç askerin yaralanmış olduğu bilgisini aldık, birçok yaralı var adliyeye acil ambulans!"

Olayın vahametiyle ilk an neler olduğunu anlayamadım. Neden adliyenin önünde birkaç asker bekliyordu ki, acaba hapisteki bir suçlunun duruşması vardı da onu mu bekliyorlardı diye düşünürken çok pis yanılacağımı nereden bilecektim?

"Tüm birimlerin dikkatine, yaralı olan askerlerin isimlerini paylaşıyorum."

"Ayağı kalkabilecek misin?" Alpay'ın sorusunu neredeyse duymadım.

"Ben hallederim..."

"Kıdemli Üsteğmen Ömer Türkoğlu, Kıdemli Üsteğmen Fırat Demir, Yüzbaşı Merih Akkurt..." Başımdan vurulmuşa döndüm, konuşan askerin söylediklerinin gerisini işitemedim bile.

Beyza için buradaydılar...

Dehşetle başımı kaldırdım ve Alpay'a baktım. "Merih Akkurt mu dedi o?"

"Yaralılar ve şehidimiz var!"

Bir çığlık yükseldi semaya, acısı benim de sinemi yaktı. Çünkü o acı dolu veryansının kime ait olduğunu çok iyi biliyordum.

Nur, buradaydı!

• ***Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.***

• ***Kim şehit oldu?***

İNSTAGRAM: dilanwrites (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmaynnnn.)

DREAME: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

Oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın ♥

Bir sonraki bölüm sınırlar geçilmeden gelmeyecektir :(

XXII C Yıldızların Söndüğü Gece

SINIR: 200 OY / 350 YORUM

**Bu sefer de yorum sınırının geçilmemesine inanamadım
gerçekteenennnn!!!!!! LÜTFEN BOL BOL YORUM YAPALIM
ARKADAŞLARRRRRRRR SATIRİÇİ SATIR ARASI NE VARSA
BEKLİYORUM ♥**

Ben geldimmm

**Yazarken hüngür şakır ağladığım bir bölümden selamlar, bazı yerlerde
benim sulu gözlülük arşa ulaştı gerçekten. Ayrıca şok edici gerçeklerle
iyiden iyiye şaşıracağınız bir bölümdü.**

Keyifli okumalar dilerim ♥

Öptüm XOXO

YİRMİ İKİ | Yıldızların Söndüğü Gece

Selin – Farkında Değilsin

***"Yıldızların söndüğü geceydi o gece... Sokak lambaları titreyerek
direnirken, şehrin kalbi atmayı reddederken, surlardan aşağı artık
sonsuz dek susturulmuş bir hayatın kanı sızıyordu."
(Dilan Aladağ Çetin)***

Nur

Bedenim patlamanın açığa çıkarttığı enerjiyle geriye doğru savrulduğunda zihnim hemen kontrolü ele aldı. Ben daha ne olduğunu bile anlayamadan bir elimle dengemi sağlayıp yere düşmeme mâni oldum. Etraftaki moloz tozundan gözlerim yanıyordu. Bulanık bakışlarım derhal etrafımda beraber geldiğim kişileri aramaya başladı.

"Komutanım!"

Ömer'in sesini duyduğumda başımı hemen o tarafa çevirdim. Ben telefonda Ayliz'e mesaj yazdığımından onlardan biraz daha geri kalmıştım ama onlar patlama noktasına aşırı yakındılar. Bu farkındalık göğsümün sıkışmasına neden oldu.

Çok yakındılar!

"Komutanım!" Ömer'in acı dolu sesini zihnim reddediyordu. Onun yalnızca bir kişiye, *komutanım* , dediğini bilmek hiçbir şey görmemişken bile beni kahrediyordu. Olanı öğrenmek bile istemiyordum. Bu acıyı kaldıramazdım, bu acıya katlanamazdım! Hayır, istemiyordum...

Ömer'i nihayet gördüğümde göğsüm sıkıştı. Üniforması şimdiden kanla lekelenmişti. Dehşet dolu bir korku yüreğimi sıkıştırmaya devam ederken nihayet doğruldum. Yanlarına gitmeli, gerekirse yardım etmeliydim. Şimdi şaşırmanın sırası değildi. Faydalı olmak zorundaydım en azından sağlık görevlileri gelene kadar!

"Fırat Komutanım... Lan Fırat, ses ver!" Başçavuş Vural'ın sesi net ulaşamadı bile kulağıma. Kimseye bir şey olmaması için yakarmaya başlamıştım bile.

"Nur Komutanım!" Hayretle bana seslenene döndüm. Ömer'i yeniden gördüğümde kendimi toparladım, artık durmadım ve koşarak yanına gittim. Bacağına sağlanmış bir cismi gördüğümde beklenecek vakit olmadığını düşündüm ve boynumdaki uzun şalı çıkarttım. Bacağına saplanmış cismin etrafını sıkıca sararken acıyla inledi. "Merih Komutanım... Hareket etmiyor!"

Gözlerime hücum eden yaşa bir çarem yoktu ama yine de o cümleyi duymayı reddettim, gerçeği bilmeyi reddettim. Ömer'in bacağıyla işim bittikten sonra gırtlığımda sıkışıp kalmış olan hıçkırıkla yürümeye devam ettim. Herkes yardım için çığlık atıyordu. Siren sesleri giderek daha yakın hale gelse de endişelerim bitmiyordu. Cehennemin ortasına uyanmış gibiydim. Bu çaresizlik bir insana fazlaydı!

Onu bulabilmek için dönüp durduğum bu cehennemin ortasında nihayet onu gördüğümde ciğerim oksijen kusmak için adeta tutuştu. Daha fazla ne dirayetli davranabilirdim ne de ayakta durabilirdim. Faydalı olabilmek için uğraşım buraya kadardı. Gördüğüm hareketsiz beden beni yıkmaya yeterdi, gerçekler bu kadar belirsizken bile...

Acı dolu bir çığlık yükseldi semaya. Çaresizliği benim içimi yaktı. Ona yardım etmek istedim, bu haldeyken bile bir başkasını düşündüm. Sonra bir baktım, meğer benmişim çığlık atan. Öyle bir şuarsuzluktu ki yaşadığım, ne yaptığımı bile bilmiyordum.

Merih'in yanına dizlerimin üstüne düştüğümde ruhum bedenime sığmaz oldu. Parmaklarım çaresizlikle bileğini kavrarken ufacık bir şans için dualar mırıldanmaya başladım. Endişem öylesine sarsıcıydı ki bana nefes aldırılmaz oldu. Gözlerimi yumdum ve minicik bir hareketlilik için yalvarmaya başladım.

Ellerimle ellerini sararken, "Nabız yok..." diye sayıklamaya başladım. Belki de yüzlerce kez aynı cümleyi söyledim, bilemiyordum. Farkındalık öylesine lanet bir uyuşturucuydu ki anında aklımı uyuşturup benden alıverdi.

"Komutanım!" Ömer'in acı dolu sesi bana ulaştı.

"Nabız yok..." Öne arkaya doğru sallamaya başladığımın farkındaydım, delirdiğimin farkındaydım ama kendime mâni olamıyordum. "Nabız yok..."

Mantığım da onunla beni terk etti...

"Uzaklaşın... Uzaklaşın..." Güvenlik güçleri nihayet içinde bulunduğumuz cehenneme giriş yapmıştı anlaşılan ama bu da endişelerimi ve korkularımı dindirmedi.

"Birçok yaralımız var, adliyeye acil ambulansları gönderin!"

"Şehidimiz var..."

"Hayır..." Çaresizliğim bir kelimeyle dudaklarımdan döküldü. "Nabız yok... Hayır..." Sallanmaya devam ediyordum. Gerçeklik etrafımdan kayıp gidiyordu sanki bense şiddetle bu anı yaşadığımı reddediyordum. Çünkü onun beni bırakıp gittiğine inanamazdım!

"Kenara çekilin..." Bir sağlık görevlisi yanıma geldiğinde ne kadar zaman geçmişti hiç bilmiyordum. "Ciddi uzuv yaralanması var!"

"Nabız yok..." dedim bilinçsiz bir biçimde.

"Sakin olun, biz elimizden geleni yapacağız."

Beni ondan uzaklaştırır uzaklaştırmaz kontrollerini yapıp kalp masajına başladıklarını hayal meyal hatırlıyordum. Yarasını sarıyorlardı kan kaybını durdurmak için. Gözümün önünde sarsılan beden, sevmek için yeterli zamanımın bile olmadığı adama aitti. Benimle vedalaşıyordu sanki...

"Nabız yok!" Haykırışım öylesine acınasıydı ki kendimden tiksindim, çaresizliğimden nefret ettim. Bu nasıl bir acıydı, ben bu acıyı hangi kefeme sığdıracaktım? Kime anlatacaktım, ben bu acıyı nasıl unutacaktım?

"Sakin olun..."

"Nabız yok!" Yeniden ona yaklaşıp bileğini kavradım. Beni ondan uzaklaştırmak isteyenlerin elleri arasında çırpınırken hâlâ çığlık atmaya devam ediyordum.

"Sakin olun, işimize engel olmayın."

"Hayır, hayır, hayır!" Şimdi dünyanın en iyi ressamına gidip çaresizliği resmetmesini söyleseniz tam olarak şu anki halimi çizerdi. "Beni bırakıp gitmez... Önce ben, önce ben gidecektim, hayır!"

Beni tutanların ellerinde çırpındığım sırada müthiş bir halsizlik tarafından ele geçirildim. Bedenim adeta bir pelte gibi oluverdi. Ayağımdaki, elimdeki

güç bir anda kesiliverdi.

"Nur..." Ayliz'i duydum ama ona dönemedim. Mecalim de dermanım da kalmamıştı. Acım öylesine büyüktü ki tarifini yapmaya kalksam onun da altında kalırdım.

"Hani önce ben gidip ölüsünü de ölmüşünü de belleyecektim, Ayliz. Hani önce ben ölecektim, Ayliz. Sen nereye gidiyorsun, Merih?" Ne kadar haykırırsam haykırayım bir faydası yoktu, Merih artık konuşmuyordu. "Beni bırakıp gidecek misin, Merih?" Beni artık duymuyordu.

"Nur, yapma. Bırak işlerini yapsınlar."

"Merih!" İsmi öylesine bir acıyla dudaklarımdan döküldü ki beni tutan ellerin arasından kayıp kalçamın üstüne düşüp yere oturdum. Avuç içlerimle beton zemini dövmeye başladım. "Beni bırakıp nereye gidiyorsun, Merih?"

Çırpınıyor, haykırıyor, çığlıklar atıyor, deli gibi ağlıyordum ama faydası yoktu. Merih bana bir cevap vermiyordu. Nabzı bile yoktu, kalbi bile atmıyordu.

"Nur, güzelim böyle yapma... Nur, bana bak güzelim." Odağını yakalayamayan bakışlarım Ayliz ile buluştuğunda kaybettiğim düşünme yetim hâlâ yerinde yoktu. Islak yanaklarımdan sıkıca tutup beni kendisine bakmaya zorlamıştı Ayliz. "İyi olacak, iyi olacak!"

"Nabzı yok!" Bir anda patladım bu gerçeği söylerken. Tüm organlarım sanki yanmaya başladı anında. Tutuşmuştum ben bu acıyla daha da sönmezdim. Hiçbir şifalı su benim yangıma deva olamazdı. "Beni bırakmasın..."

Sağlık görevlisi dakikalardır pes etmeksizin hunharca bir güç ile kalp masajı yapıyordu ama hâlâ olumlu hiçbir şey söylememişlerdi. Merih geri dönmüyordu...

"Nur..."

"Yalvarırım, gitmesin." Gözyaşlarım sanki önündeki surların tümünü yıkmış gibi olağanca akıyordu. İçimde çağlayan kaybın acısıyla bütünleşmiş benim toprağımı suluyordu. Bu acı Merih ile beni de o toprağın altına koyuyordu. "Beni bırakıp gitmesin, beni de götürsün..."

Bilincim de aklım ve gücüm gibi beni terk etmeye başladı. Ayliz'in kollarının arasında kendimden geçerken hatırladığım tek şey o acıydı.
Kaybın acısı...

"Nur!"

"Yalnız bırakmayın beni bu kör gecelerde..."

"Nur... Nur!"

Yıldızların söndüğü geceydi o gece... Sokak lambaları titreyerek direnirken, şehrin kalbi atmayı reddederken, surlardan aşağı artık sonsuza dek susturulmuş bir hayatın kanı sızıyordu.
Dilan Aladağ Çetin

Beyza

Hışımınla kapıyı açtığımda içeride kimlerin olduğu umurumda olmadı. Aldığım haberler ile kan beynime sıçramıştı. Benim başıma ne geleceğinin ya da onca eğitime rağmen öfkeme yenilmenin bir önemi yoktu. O çok mühim operasyonun da bir önemi yoktu, gerekirse İskender'in üstüne bir şarjör boşalttıktan sonra kendi kafama da sıkardım. Bunların artık hiçbir önemi yoktu.

Şu anda bastığım toplantının çok mühim olmasının, bu toplantıya ağır abilerin teşrif etmesinin, bu hareketimin ölümüne sebep olmasının da bir önemi yoktu! Ben bir silah arkadaşımı daha bu pisliklere kurban vermişim, artık hiçbir şeyin önemi yoktu!

"İskender Asılkefeli!" İsmi ağzımdan öyle bir döküldü ki rahat oturan birkaç kişi pozisyonunu düzeltti. Sessiz görünürdüm ama öfkem daima

korkutucu olmuştur. Hele de benim uğruma kendinden vazgeçmiş bir vatan evladı söz konusuysa işte o andan sonra ne olacağının bir önemi kalmazdı. Bunun hesabını soracaktım, diğer herkes için! "Sen ne yaptın?"

"İskender, bu hadsiz kadın kim?" Büyük abilerden birisi bana kayıtsız bir ifadeyle baktı.

Umurumda dahi değildi. Buraya hesap sormaya gelmiştim ve içeride olanlar zerre umurumda değildi. Durumun ciddiyetinin de bu adamların tehlikeli olduğunun da gayet farkındaydım ama demiştim ya beynime kan sıçramıştı. Bir vatan evladı daha bu şerefsizler yüzünden canından olmuştu. Bunun hesabını ailesine verebilmek için önce müsebbip olandan sormak zorundaydım.

"Benim kadını." Kelimeyi öyle vurgulu söyledi ki midem bulandı, yüzüm ekşidi. Dehşetle onun suratına bakakaldım. Bu durumda bile ruh hastası bir klinik vaka olduğunu kanıtlıyordu adeta!

"Tasmasını uzun bırakmışsın anlaşılan..." diye konuşacak olan adamın önünde durduğumda dönen gözümün verdiği cesaretle avuç içimi sertçe önündeki masaya vurdum.

Tepemde duran adamın belindeki tabancayı kılıfından hışım ile çekip çıkarttıktan sonra adama doğrulttum. Zerre korku yoktu gözümde. O sözü bu adama yedirirdim ben!

"İki cihanı bir araya getir yine de bir tane adam yoktur bana tasma takabilsin. Herkes önce haddini bilecek!"

"İskender!" Öfkeyle ayağa fırladı adam. "Haddini sen mi bildirirsin yoksa..."

"Herkes önce haddini bilecek, duymadın mı ne dediğini?" İskender'in rahatlığı karşısında öfkesi giderek arttı adamın.

"Ben senin köpeklerine madara olacak adam değilim, İskender."

Elimdeki tabancayı kaldırıp tavana doğrulttuktan sonra gözümü dahi kırpmadan tetiğine bastım. Şaşkın adam suratıma şaşkınlıkla baksa da öyle kolayca geri adım atmayacak gibi görünüyordu.

"Seni köpek maması yaparım!" Öfkeyle solurken geliş amacımın bu adam olmadığını hatırlayıp asıl pislığe döndüm.

İskender'in gözünün seğirmeye başladığını o an görmüş oldum. Birkaç büyük adımla yanımıza gelmesi beni açıkçası şaşırttı. Beklemeksizin adamı yakasından yakalayıp kendisine doğru hışımla çektiğinde bir şaşkınlık nidası döküldü dudaklarımdan. Onlardan bir iki adım uzaklaşmakta buldum çareyi.

"Onunla kimse bu şekilde konuşamaz, Şamil. O ağzını sen toplamıyorsan yüksek müsaadenle ben yaparım!" Tuttuğu yaka sayesinde adamı zorlanmadan yüzüstü bir şekilde masaya yatırmasıyla ortam buz kesti. "Hiç kimse benim olana saygısızlık edemez, Şamil. Değil sen, baban gelsin yine ettirmem!"

"Herkes bir kadın için bana yaptıklarını anlatacağım, seni yakacağım İskender!" Gururu incinmiş küçük enişte gibi İskender'in eli arasında çırpınırken bile hâlâ tehditler savurabiliyor oluşu inanılmazdı.

İskender özellikle babasına vurgu yapmıştı, anlaşılan babası mühim bir şahıstı. Kan beynime sıçramışken bile beynimin hâlâ bir ipucu yakalayabiliyor oluşu takdire şayandı!

"Selamımı iletmezsen çok darılırım, onu da ilet Şamil!" Ona tepeden çok bilmiş bir edayla bakarken yeni bir düşman edindiğimi anlamam gerekiyordu.

"İşte benim kızım!" Hayran hayran bana baktı arsız herif.

"Seninle görülecek bir hesabımız var, İskender Asılkefeli!"

Adamı adeta madara etmiştik. Ardından onu adamlarına teslim eden İskender üstüne bir de mekândan kovdurmuştu. Odayı boşalttıktan sonra da suratında en sahibi gülümsemesiyle bana dönmüştü. Karşıma geçerken bir

centilmen edasıyla takım elbisesini düzelterek ilikli tek düğmesini açmayı ihmal etmedi. Bu adam gerçekten zır delinin tekiydi!

"Ne yapmışım, Kıymetlim?"

Ne yaptığını yeniden anımsadığım an okkalı bir tokat İskender'in yanağına patlayıverdi. Başı adeta yana savrulurken elini kaldırıp çenesini tuttu. Sanki çenesini çıkartmışım gibi eliyle çenesini sağa sola hareket ettirdi.

"Elinde pek sertmiş," dedi pişmiş kelle gibi sırtırken.

"Benim arkadaşlarımın canına nasıl kastedersin?" Yumruğum karın boşluğuna çarpınca nefesi kesildi. "Söz vermiştin, onlara dokunmayacaktın! Lanet sözüne güvendim ulan, haysiyetsiz!"

Bir sonraki hamlele sırtışı nihayet dağıldı. Boynunu kırmak için hamle yaptığım sırada bana zarar vermeden beni durdurmaya çalışıyordu. Onu alenen öldürmek isterken bile bana asla zarar vermemesi inanılmazdı. Bu adamdaki takıntı türü psikoloji için yeni bir alan olmalıydı!

"Onlar sana sırtını döndü, ben sana inandım Kıymetlim..."

Karnına isabet eden dizimle iki büklüm oldu. Acımadan saçlarına yapışıp saçını kökünden kavradıktan sonra başını kaldırıp kendime çevirdim. Gıkı bile çıkmadı hatta bana karşı bile gelmedi. Tüm bunların aksine hayranlıkla baktı. Klinik bir vakaydı bu adam!

"Adliyedeki terör saldırısı senin işin değil mi?"

"İstesem hiçbirinin külünü bulamazsın, Kıymetlim..."

"Sıçarım kıymetline!" Çılgılık çılgılığa bağırırken karnına bu sefer sertçe tekme attım. "Senden böyle bir şey isteyen mi oldu, şerefsiz!"

Koskocaman adam yere düştüğünde de durmadım. Bir tekme daha attığımda acıyla inledi ve yan tarafına döndü ama umurumda bile değildi.

"Sen benim silah arkadaşımı nasıl şehit edersin, adi pislik!"

Kaşı, dudağı patlamıştı. Ağzı, yüzü kan revan içinde kalmıştı. Hiç karşı çıkmadığı gibi bana gülümsediğine inanamadım. Bu adamın gerçekten tek zaafı haline gelmiş olmam kendim için de büyük bir risk oluşturunuyordu. Düşmanları artık nereye saldıracaklarını daha iyi biliyordu. Şamil gibi...

"Ben yapmadım."

"Ne?" Dehşetle ona bakakaldım. Buna inanacak değildim herhalde!

"Seni üzme ihtimali olan hiçbir şeyi yapmam, Beyza."

Yerde yatan kocaman adama dehşetle bakakaldım. Bu nasıl bir hasta zihindi aklım bile almadı. Ona hakaret etmiş, onu küçük düşürmüş ve dövüştüm ve hâlâ hayran hayran suratıma bakıyordu akılsız herif. Tam hastaydı bu adam!

Gerçekten bir de böylesine hayranlık, sevgi besleyebilenler mi vardı? Bu tip adamların ekseriyetle tedavi olması gerekiyordu. Sevmek bu değildi, sevgi böylesine kötü şeylere sebep olmazdı.

"O zaman kim, kim yaptı?"

"Haberin devamını izleseydin eğer terör örgütünün büyük bir gururla üstlendiğini görürdün."

Yeni bir öfke dalgası tarafından sarmalandığımı hissettim. "Sizin gibi pisliklerin beslediği, silah temin ettiği, sattıkları uyuşturucuyu alıp kendi ülkesine sokan iğrenç insanlar yüzünden! Sizin yüzünüzden!"

Suratındaki gülümseme anbean söndü. Nihayet artık gülmüyordu. Ona karşı hissettiğim bu korkunç duygular tarafından incinmişti. Onun için böyle düşünüyor olduğum için üzgündü ama bu benim umurumda değildi. Zaten çok az kalmıştı. Onu parmaklıklar ardına tıkmamıza çok az kalmıştı. Tüm gardını indirmişti, her şey yavaş yavaş çözülüyordu. Son olarak iş birlikçilerinin ve içimize sızdırdıkları köstebeklerin isimlerini öğrenecektim.

Geçen gün kulak misafiri olduğum konuşması sayesinde birkaç mühim sevkiyatını baltalamayı başarmıştık zaten. En önemli sevkiyatlardı, neyse ki sınırda durdurulmayı başarmışlardı. Ona maddi zarar vermesinin yanı sıra koltuğunun da sallanmasına neden olmuştu. Şimdiden otoritesi sorgulanır olmuştu.

Arkamı dönüp odanın çıkışına doğru yürümeye başladığım sırada, "Nereye gidiyorsun, ben yapmadım Beyza!" diye seslendi peşimden salt bir çaresizlikle.

"Cenazeye." Öfkeden gözüme yeniden perde inmeden bu odadan çıkmam herkesin yararınaydı. "Son görevimi yapacağım."

Nur

İlk bilincim uyandı, ardından nefret ettiğim hastane kokusu doldurdu burnumu. Nerede olduğumu anlamak değil de son olanları anımsamak bomboş kalmış içimi iyice boşalttı. Gözlerimi bu gerçekliğe açmayı reddettim. Onun olmadığı bir dünyaya uyanmayı reddettim.

Yıldızların söndüğü geceydi gidişi... Bu koca şehir bir kurşun mermi gibi saplandı yüreğime ve ben kanayan bu yarayı hiçbir sabahın silemeyeceğini anladım. (Dilan Aladağ Çetin)

Artık hiçbir şeyin faydası yoktu. Ne sesini duyacaktım ne o güzel alaylı gülümseyişini görecektim. Yaptığı o espriler, ettiği inanılmaz yaratıcı küfürler... Kendiyle beraber koca bir ihtimaller zincirini de götürmüştü. Yaşanmamış onlarca güzelliği de alıp gitmişti. Beni bir başıma bu koca şehirde bırakmıştı...

Ölenle ölmüyordu... İnsan sevdiğinin ölümünden kaçamıyordu... Bir damla gözyaşı yanağıma doğru süzülürken acı dolu bir iç çektim.

"Nur?" Elimi tutan sıcak eli ilk kez o an fark ettim.

Ne daha fazla saklanabilirdim ne de kaçabilirdim. Bir anlamı da yoktu doğrusu, yüzleşmekten nasılsa kaçamayacaktım. Gözümü kapatmam hiçbir şeyi değiştirmeyecekti, artık çok geçti.

"Beyza..." Sesim titredi, beni hemen ele verdi. "Nasıl gelebildin buraya?"

Elimi dudaklarına bastırıp şefkatle öptü. "Bana ihtiyacın olduğu her an yanında olacağıma yemin ettim, ben sözümünden dönmem Deli Kızım."

Bir hıçkırık kaçtı dudaklarımdan. Merih'te hep böyle derdi. "Beyza..."

"İyiyiz, iyi olacağız Nur."

"Ben iyi olmak istemiyorum, Beyza. Ben bu gerçeği kabullenmek istemiyorum."

"Hangi gerçeği?" Haberi yok muydu? Bilmiyor muydu?

"Gitti... Beni bırakıp gitti, Beyza." Hıçkırıklarımla ağlamamla eş zamanlı şiddetlendi. "Beni arkasında bıraktı, Beyza."

Hayretle bana bakakaldı. Ne dediğimi anlayamamış görünüyordu. "Kim, Kemal mi?"

"Ne Kemal'i, Beyza." Öfkeyle çıktım ona. "Yakışıklımı diyorum, Merih... Merih, ellerimin arasında can verdi, Beyza!"

Dehşetle bana bakakaldı. Sözlerim onu hazırlıksız yakaladı. "Ne?"

"Ayliz söylemedi mi?"

"Hayır..."

Hemen sözünü kestim. "Hani önce ben gidecektim... Gözümün önünde, Beyza... Gözümün önünde!"

"Nur, sakın olur musun?" Onun bu sakın haline inanamadım.

"Nasıl sakın olayım, Beyza? Merih... Gitti!"

"Merih'e bir şey olmadı..."

"Beni bırakıp gitti, öldü ulan daha ne olsun?" Acıdan ne yaptığımı bilemiyordum, Beyza'nın neyi kastettiğini de anlayamıyordum haliyle.

"Yaşıyor! Nur, Merih yaşıyor!"

Kaskatı bir şekilde Beyza'ya bakakaldım. Böyle bir şeyi duymayı beklemediğim içindi elbette şaşkınlığım.

"Nabızı yoktu..." Şaşkınlıktan düzgün nefes bile alamaz oldum. "Gördüm, nabız yoktu..."

"Geri döndürüldü..." Sıkıca bana sarıldığında bu sefer de mutlulukla ağlamaya başladım. "İlk müdahalede geri döndürüldü, ardından hızlı bir şekilde hastaneye getirilip acil ameliyata alındı. Ömer'in de Merih'in de bacaklarına cisimler saplanmıştı. Merih'in damarını yırttığı için risk çok büyüktü ama şükürler olsun ki kurtuldu, seni bırakıp hiçbir yere gitmedi."

"Allah'ım... Allah'ım sana şükürler olsun!"

Beyza'ya sıkıca sarılmış ağlarken odanın kapısı açıldı. "Ay bensiz mi?" Ayliz'in neşeli sesi odayı doldurduğunda tamamlandığımızı hissettim. Koşarak yanımıza geldi ve ikimize de kocaman sarıldı.

İçimi oyan bu acı bir anda üstümden kalkınca müthiş hafiflemiş hissettim. "Yakışıklım beni bırakmadı..."

"Bırakmadı elbette, bırakmadı!"

"Onu görebilir miyim, nerede?"

Kızlar başta dinlenmem için ısrar etseler de doktorun son kontrol için gelip taburcu olabileceğimi iletmesiyle rahatça yanına gidebileceğimi düşündüm. Taburcu olma işlemlerim tamamlandıktan sonra büyük bir hevesle Merih'in yanına gitmek için bulunduğu yere gittiğimde yoğun bakımda müşade altında olduğunu öğrenince hayal kırıklığına uğradım.

"Beyza..." Sorgun'un ileride dümdüz duran bedeni hareketlenmedi.

Arkadaşımlın kaş göz işaretleriyle ona durması gerektiğini anlatmaya çalıştığını fark ettiğimde izlendiğimizi anladım.

"Burada olduğumu biliyor, Şehit Astsubay Kıdemli Başçavuş Kemal'in naaşını toprağa vermek için geldim."

Üstümden kalkan yük bir fil gibi tekrar oturduğunda gözlerimin dolmasına engel bile olmadım.

"Kemal..."

Beyza Komutanı için canını vereceğini söyleyen güzel, eğitimli er... Sungur Timinin bir üyesi daha şehit olmuştu...

"Allah rahmet eylesin, adliyedeki saldırıda şehit düştü Mehmetçik."

"Senin davan için gelmiştik..." Titreyen sesim acımın en salt haliydi.

"Davan lehine sonuçlanacak diye çok sevinmiştik. Kemal'le Vural birbirlerine sataşıyordu, senin Gökborü'yü mü yoksa Sungur'u mu seçeceğin konusunda iddialaşıyorlardı..."

Beyza'nın da ben gibi ağladığını gördüğümde içim cız etti. Birbirimize sarıldığımızda bu yaralarımızı nasıl saracağımızı bilemez haldeydik. Her şehidimiz yüreğimizde yaşardı, onların ne ismini ne de nasıl biri olduğunu bizler asla unutmazdık. Televizyonda, haberlerde bir sayıyla belirtilir ismi dahi telaffuz edilmezdi ama biz kazırdık zihnimize, hiç unutmamak üzere.

"Bunun hesabını soracağız..." Birbirimize söz verir gibi konuştuk. "Yemin ederim soracağım!"

Beyza

Günler birbirini kovaladı. Gecelerimin karanlığını hiçbir sabah aydınlatmadı. Ben canından geçmiş erlerimin hesabını sormadıkça o sabahlar hiçbir zaman aydınlanmayacaktı. O hesap görüldükten sonra da hiçbir sabahım karanlık kalmayacaktı.

Kemal'in naaşını toprağa verdiğimiz gün yemin etmiştim. İskender'in de ona yaltaklık eden, etmiş ver edecek olanların da sonunu getirecektim. Yoksa bu uğurda canından geçmiş kimseye ahirette hesap veremezdim. Suçlu olanlar cezasını çekmedikçe biz rahat etmezdik. Artık birilerinin bu gidişe, dur, demesi şarttı. Bu vatan hepimizin vatanıydı, ona sahip çıkmak zorundaydık. Onu parsel parsel düşmana satmak isteyenlere inat kanımızın son damlasına kadar savaşmalıydık. Kanla alınmış toprakların maddi bir bedeli olamazdı!

İşler tıkr tıkr işliyordu zaten. Benden şüphelenilmemesi için bir bir ellerinde patlayan pis işlerin çok üst üste denk gelmemesine özen gösteriyorduk. Sızdırdığım bilgilerin hepsine baskın düzenlenmiyordu hatta çoğunda keşif yapılması uygun bulunuyordu ki daha sonra rahatça baskın düzenlenebilsin.

Buradaki görevimin sonuna yaklaşıldığını hissediyordum. Ayliz'in açtığı görev ve unvanlarımın iade davası da neredeyse benim lehime görünüyordu. Her şey olması gerektiği şekilde ilerliyordu.

Şimdi de yakalanmadan İskender'in odasına girmeli, benim doğum tarihim olarak belirlediği şifreyi girip gizli kasasını açmalı ve içimize yerleştirdikleri hainlerin listesini almalıydım. O belgeyi orada sakladığına emindim. En mühim belgelerini hep oraya koyduğunu gözlenmemiştim ve aynı gözlemlerim sırasında şifrenin benim doğum tarihim olduğunu fark etmiştim.

"Geri zekâlı..." Kendi kendime mırıldandıktan sonra koridorda hiç kimsenin olmadığına kanaat getirip harekete geçtim.

İskender bu akşam geçen gün yediği halt yüzünden ağır abilere hesap vermeye gitmişti. Şamil sözünde durmuş ve hemen ispiyonlamıştı. Çoğu adamı da onunla gitmişti, malum bir çatışma çıkarsa güçlü durmalıydı. Bende bu akşam malikanesinde kalmanın daha uygun olacağına karar vermiştim, güvenliğim için diye de uydurmuştum ama asıl sebebinin oldukça belli olduğunu düşünüyordum...

Odanın kapısının bir kilidi vardı. Başta tüm plan iptal olacak diye ödüm kopmuştu ama geçen gece bir anda İskender'in odasına giderek onu gafil

avlamıştım. Başka çarem kalmamıştı, anahtarı farklı zamanlar da istediğim gibi kopyalayamamıştım maalesef.

Beni ansızın odasının ortasında bulan adamın şaftı kaymış, aklı anında onu terk etmiş o da ne yapsın gariban adam ikinci kafasıyla düşünmek zorunda kalmıştı. Bense onun bu aptallığını fırsat bilip odanın anahtarının kopyasını yapabilmek için baskı kalıbıyla şeklini çıkartmıştım. İlk sabun işe yarar diye düşünsem de sonra risk alıp odasına baskı kalıbı sokmak daha garanti olur diye düşünmüştüm. İskender elini yüzünü yıkamaya banyoya girdiğinde de kalıbını çıkarmış ve kaçarak orayı terk etmiştim. Odasına gelişimi utancımın ardına gizleyerek açıklamaktan kurtulmuş ve üstüme gelmemesini istemişim. İskender de salak, alıştığımı falan düşünüyor olacak ki gerçekten üstüme gelmemişti. Ardından gizlice malikaneden kaçıp anahtarın kopyasını yaptırmıştım. Bu sayede rahatça çalışma odasından içeri girebildim.

Kapıyı ardımdan sessizce kapattıktan sonra küçük el fenerimle odayı aydınlattım. Kasaya yaklaşıp şifreyi tekte doğru girdikten sonra kapağını açtım ve aramaya başladım. Önceden aldığım önlemler ve riskler sayesinde işim tereyağından kıl çekmek kadar kolaydı.

Dosyaları karıştırırken gördüğüm deste deste banknotu çalıp fakire fukaraya dağıtma fikri aklıma gelmişse de vazgeçtim. Bu pisliğin haram parasından kimseye hayır gelmezdi, o yüzden kendi işime odaklandım.

Bir dolu dosya vardı. Beni araştırdığını zaten biliyordum ama dosyayı bulunca tasdiklenmiş oldu. Onu derhal geçip diğer dosyaları aramaya başladım. Listelerin olduğunu tahmin ettiğim dosyayı çektiğimde onunla bir dosya daha geldi. Liste dosyasını kontrol edip doğrusu olduğuna kanaat getirdikten sonra diğerine de baktım.

Bahadır'ı da araştırmıştı ruh hastası. Hemen buradan çıkmam gerekiyordu ama merakım ağır bastı. Sen git onca eğitim al ama merakına yenil... İnsan evladı işte ne yaparsın, illa merakının esiri olurdu. Kısaca göz gezdireceğime kendimi ikna edip ilk sayfayı açtım.

***Bahadır Sorgun Kızılarslan 05.08.1988 Ankara
Gökbörü Timinin Komutanı***

Kod Adı: Pençe
Akademi çıkışlı.
Medeni Durumu: Evli

Aslında başta bildiğim şeyler olduğundan merakımın yersiz olduğunu düşünmeye başlamışken son satıra bir kez daha baktım. Yetmedi, yeniden baştım. Doğru mu okudum diye sayfayı burnuma kadar soktum, tekrar okudum sonra uzaklaştırdım bir daha baktım ama yazan değişmedi. Elimde Nüfus Kayıt Örneği belgesi vardı, yalan olmasının imkânı yoktu...

Bahadır Sorgun Kızılarslan, evliydi!

• ***Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.***

• ***Bahadır Sorgun evli mi, ne?***

İNSTAGRAM: dilanwrites (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayınnnn.)

DREAME: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

Oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın ♥
Bir sonraki bölüm sınırlar geçilmeden gelmeyecektir :(

XXIII Vatan İçin Ölmek

SINIR: 200 OY / 350 YORUM

BEENN GELLDDİİMM

Hadi yine iyisiniz, sizi fazla bekletmemek için sadece 4 gün içinde yeni bölümü paylaşıyorum. Bu ara ilhamlarım bana geri dönmüşken lütfen bol bol yorum yapın Allah aşkına :D♥

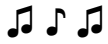
Bölüm yüzleşmesi bol bir bölüm, yine bomba koydum kucağınıza ama hadi hayırlısı. Seviliyorsunuzzzzz ♥

Keyifli okumalar dilerim ♥

ÖPTÜM XOXO

YİRMİ ÜÇ | *Vatan İçin Ölmek*

Suzan Hacigarip & Çağan Şengül – Sancı

Dosyayı elime aldığım an, sanki Pandora'nın Kutusu'nu açmış gibiydim. İçimdeki merak, yerini tarifsiz bir acıya bırakmıştı. *Bahadır Sorgun Kızılarslan...*

Evliymiş.

O kelime gözümün içine mih gibi çakılmıştı.

Gözlerim hâlâ o kelimedede asılı kalmıştı. Gözümle gördüm. Okudum. Defalarca okudum. Belki yazım hatasıdır diye, belki başka bir Bahadır Sorgun vardır diye, belki... *Saçmalama Beyza* .

Dosyadaki kimlik numarası, doğum tarihi, görev geçmişi... Hepsi birebir uyuşuyordu. Bu dosya, benim tim komutanlığını üstlendiğim, ağzı çok iyi laf yapan, gözü kara, *Kızıl* diye lakap taktığım Bahadır Sorgun Kızılarıslan'a aitti. Ve o dosyada net bir şekilde yazıyordu:

Medeni Hâli: Evli.

Boğazımda bir şey düğümlendi. Öfke mi, hayal kırıklığı mı yoksa sadece mide bulantısı mı bilmiyordum. Ama o an, içimdeki bütün taşlar yerinden oynadı.

Evliydi demek...

Peki neden hiç bahsetmedi? Neden parmağında yüzük yoktu? Neden her fırsatta bana çatarken, benimle uğraşırken henüz ben gönlümü ona kaptırmamışken bir başka kadına ait olduğunu gizlemişti?

Bir başkasına ait olup neden beni öpmüş, beni sevgisine inandırmıştı? Aklım almıyordu! Bu olamazdı, bu imkânsızdı!

Hadi o gözümün içine baka baka yalan söylemiş, beni kandırmış olsun... Peki ya Merih? O bilse susmazdı. Bu telafisi olabilecek bir yalan değildi. Onlar böyle insanlar değillerdi, beni bile bile kandırmış olamazdı!

Şaşkınlığım tüm disiplinimi yok etti. Çoktan çıkmam gereken odanın içinde kendimi riske atacağım kadar uzun süredir duruyordum. Artık gitmeliydim. Bu saçmalığın hesabını ise daha sonra soracaktım.

Kasayı kapatıp ihtiyacım olan dosyayı alıp içime sakladıktan sonra odadan çıkmak için hareketlendim. Bahadır'a ait dosyayı elimde tutarken kapıdan gelen ani sesle irkildim.

Tereddüt etmeden, sakince odanın ışığını açıp ardından bana döndü. Henüz odaya girmemişti. Dudaklarında donmuş bir tebessüm vardı sanki zaman

durmuş gibi.

"Aradığını bulabildin mi, Beyza?"

İskender: Ve gülümsemesi... buz gibi.

Kahretsin .

Tonundaki tedirginlik öyle aşıkârdı ki çok şey gizlediğimden emindi. Ben o dosyayı karıştırırken yakalanmamıştım sadece; onun maskesini indirmenin eşiğine gelmişim. Bunu artık hissediyordu. Düşündüğüm kadar aptal değildi. O an, içimdeki istihbaratçı ile kadını ayırmak zorundaydım. Yoksa yakalanacaktım!

Odaya ani bir şekilde giriş yaptı. Yutkunma arzum giderek katlanırken öylece adamın suratına baktım. Gözlerimin panikle büyüdüğünü fark ettim ama hemen toparlandım. Derin bir nefes aldım.

Bu haldeyken bile rol kesmek zorunda olmak başta ağır geldi ama operasyonu ele veremezdim. Hele de şahsi sebeplerle!

"Biliyordun..." dedim samimi şaşkınlık ve öfkemle. "Sen onun evli olduğunu biliyordun!"

Bir an yüz ifadesi dağılır gibi oldu. Kastının bu olmadığını biliyordum, onun işleriyle ilgili gizli bilgiler peşinde koştuğumu nihayet akıl edebilmişti anlaşılan. Benden ne zaman şüpheleneceğini merak ediyordum zaten ama bugün değildi. Yakalanacaksam bile bugün değildi.

"Senin haberin yok muydu?"

"İskender!" diye haykırdım, sesim öfke ve hayal kırıklığının keskin bir karışımıydı. "Bu... bu gerçek mi? Benimle oyun oynamıyorsun değil mi?"

İskender'in yüzündeki o anlık şaşkınlık, yerini hemen hesaplı bir soğukkanlılığa bıraktı. Bu adam, duygularını kontrol etmekte ustaydı. Ama ben de öyleydim.

"Ben de yeni öğrendim ama senin haberin vardır zannediyordum."

"Sen ne saçmalıyorsun, böyle bir şeyden haberim olsa..." O cümleyi tamamlasam kendime olan saygımdan geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Bu yüzden susmayı seçtim.

"Bağlı bulunduğunuz birimler gerek gördüklerinde kurduğunuz duygusal bağları veya sivil evliliklerinizi gizlermiş. Yalnızca bağlı bulunduğunuz kurumlar bilirmiş..."

Haklıydı. Bu kadar yüksek risk grubundaki kimselerin sivil evliliği bazen açıkça ilan edilmezdi. SİT ya da TSK bunu gerekli gördüğü takdirde saklı tutmayı seçerdi. Bahadır'ın evliliğini de saklamak için sağlam sebepleri olmalıydı.

"Nasıl geçti o belgeler eline?"

"Kuşlarım sızdırdı." ***Kale'deki köstebekler!***

Derin bir nefes alırken gözlerimi tavana diktim sanki kendimi sakinleştirmeye çalışır gibi.

"Bunu bana nasıl söylemez?" Öfkem tepemden taşıyordu. Bunlar tümüyle gerçek hislerimdi tam o anda aslında rol bile yapmıyordum. "Beni kandırdı!"

İskender, bana yaklaştı. Yavaş, ölçülü, dikkatli adımlarla. Beni teselli edecek gibi... ama ben çok iyi biliyordum; bu adamın tesellisinde yılan zehri vardı.

"Beyza..." dedi adımı yine yumuşak bir tonda söyleyerek. "Bu kadar sarsıldığını görmek beni gerçekten üzdü."

Üzgünmüş. *Neden?* Bahadır'ın evli olduğunu öğrendiğim için mi, yoksa yakında maskeni indireceğimi hissettiğin için mi?

Yüzüme yalan olmayan bir acı yerleşti. Bu sahnede gözyaşı yoktu, öfke vardı. Gerçekten. Damarlarıma kadar işlemişti.

"Beni kandırdı," dedim tekrar.

Bir başkasına aitmiş...

İçimde bir şey eziliyordu. Nefes almakta zorlanıyordum ama bunu onun gibi bir vatan haininin önünde belli edemezdim. Acımı maskeye, rolüme dönüştürmeliydim. Çünkü bu acı aynı zamanda onun yarattığı karanlığın bir parçasıydı.

"Bunu bana nasıl yapar?" diye tekrar ettim. Sesim çatladı. Bu sahneyi İskender'in yemesi gerekiyordu. Çünkü o beni hâlâ silinmiş, sistemden düşmüş bir asker sanıyordu. Masum. Tehdit değil. Ve kırılğan.

Tam da istediğim gibi.

İskender başını hafif eğdi. Gözleri gözlerimdeydi, ama dikkatini dosyaya kaydırmıyordu. Bu da bana zaman kazandırıyor.

"Beyza, bunu sana yapmaya hakkı yoktu. Yaşadığın hiçbir şeyi yaşamamalıydın. Onlar sana sırtını döndü, sen onlara her şeyini verdin ama senden her şeyini çaldılar."

Bana sırt dönmeleri dışında aslında gerçekten söylediği her şeyi yapmışlardı. Bugün burada olabilmem için tırnaklarımla kazıya kazıya, kendimi kanata kanata edindiğim her değeri benden söke söke almışlardı. Sırf bu karşımdaki adamın yanında durabilmem için. Burada oluşumun, çektiğim acıların sebebi karşımdaki bu adamdı.

İçimdeki acının, yangının sebebi de sevdiğim adamdı. Hayatımdaki tüm erkekler tarafından hayal kırıklığına uğratılmaktan yılmışım. Hayatımın kıyısından geçmiş dahi olsalar bir şekilde canımı yakmayı başarıyorlardı!

"Ben bile sana gerçekten değer verdiğini sanmışım. Onun aksine ben... ben seni önemsedim."

İşte beklediğim açık. **İlgisi, zaafı, yumuşak karnı.**

Gözlerimi onun gözlerinden kaçırdım. Yutkundum, sanki etkilenmiş gibi. Ama içimden sayıyordum: Bir. İki. Üç...

Ve şimdi, İskender... sana yaklaşma vakti.

"Teşekkür ederim," dedim alçak bir tonda. "Gerçekten... sen olmasaydın burada çıldırırdım herhalde. İyi ki geldin."

Bir adım attı. Sonra bir tane daha. Gözleri, ellerimi yakalayacakmış gibi sabitlendi. Ben istemiyormuşum gibi yapmalıydım ama izin de vermeliydim. Yaklaşıyordu. Tuzağa çekiliyordu. Eceline bir adım daha atıyordu ama farkında bile değildi.

"Bak, Beyza," dedi sesini alçaltarak. "Sana zarar gelmesini istemem. Ne Bahadır'dan ne başkasından. Eğer biri seni incitirse, karşısında beni bulur. Ben tüm sözlerimin arkasındayım, senin yanındayım."

"Karşılığında sana nasıl teşekkür edeceğimi bile bilmiyorum, İskender..." Kırılgan, her türlü manipülasyona açık bir kadın gibi görünüyordum gözünde.

"Bir gün beni sevebilme ihtimalin bile en büyük teşekkürdür bana, Beyza. Bana güveniyorsun, şimdilik bu yetiyor."

Küstah, hain. Ama beni kandıramayacak kadar zayıfsın.

Bir anda yakınımnda duruyordu. Parmakları, koluma hafifçe dokundu. Rol icabı bir titreme geçirdim. Zor olmadı, tiksintiden tüm vücudum ürperdi. Gözlerini yüzümde gezdirdi. Sözde koruyucuydu ama ben av değil, avcıydım.

"Bir şeye ihtiyacın olursa," dedi, "Her zaman bana gelebilirsin."

Gülümsedim. Tüm iğrençliğine rağmen. Bir kadının kırgın kalbinin ardına sığınan bir hainin gözlerinin içine baka baka...

"Geleceğim," dedim. "Söz."

Ve o anda içimden geçirdim:

Sana geleceğim, İskender. Ama gelişim kıyamet gibi olacak.

Geceyi sabah ettim. Koskoca gece sanki demir parmaklıklarla örölmüş bir hücreye dönüştü. İçine beni sıkıştırdı, kıştırdı, benimle alay etti güneş doğana kadar. Aklımı kaçırmanın kıyısında dolandım durdum. Bu gerçek, Bahadır'ın yalanı üstümden dümdüz geçti ve inkâr edilecek hiçbir yanı yoktu. İnkâr etmeye çalıştıkça daha da derine batıyordum.

Uykusuzluğun çürük kokusu sinmişti odama. Her yer sustu ama içim susmadı. Beynimde Bahadır'ın sesi, gözümde o dosyanın satırları, kalbimde ise o tek gerçek.

Ama önce onu dinlemeliydim. O yüzden güneş daha doğmaya başlamışken ayaklandım.

Buz gibi odada çıplak ayakla yürüdüm. Zeminin soğuğu tenime işledikçe daha da ayıldım. Kalbim hâlâ hızlı atıyordu ama artık bu kalp, kaçmak için değil, yürümek için çarpıyordu. Yüzleşmeye, hesap sormaya, gerçeği öğrenmeye...

Yavaşça lavaboya yöneldim. Aynaya baktım. Gözlerim çöküktü. Altı mor, üstü cam gibi donuktu. Ama içindeki ateşi hiç kaybetmemişti.

Yüzümü soğuk suyla yıkadım. Sanki geceyi tenimden kazımak istercesine. Sonra havluyu aldım, yüzümdeki damlaları sildim ama acıyı silemedim. O hâlâ oradaydı. Yanaklarımda değil, içimde kurumuş bir iz gibiydi.

Dolabımı açtım. Eski üniformama gözüm kaydı. Elbette yanımda taşıyordum ama onu giyemezdim. Maalesef ki...

Zaten bu bir sorgu değil, bir hesaplaşmaydı. Resmî ağırlık da gerektirmiyordu; daha sade, daha sessiz bir savaş kıyafeti lazımdı.

Siyah bir pantolon seçtim. Belime sıkıca oturdu. Gücümü belimde toplamak ister gibi kemerini çektim. Üstüme ince, koyu gri bir kazak geçirdim. Soğuk havada hem sıcak tutacak hem de duygularımı örtecekti. Omuzlarımda zırh gibi duruyordu. Saçlarımla aynanın karşısında topladım. Sıkı, tek bir tel bile kaçmayacak kadar disiplinli bir topuz. Elimden her şeyimi almışlardı ama alışkanlıklarım olduğu gibi duruyordu. Duvardaki saate baktım. Güneş yeni yeni yükseliyordu. Gökyüzü griydi. Tıpkı içimdeki hava gibi.

Ceketimi aldım. Çantama İskender'in almama izin verdiği dosyayı yerleştirdim. Çünkü kelimeler inkâr edilebilir ama belgeler hayır. Bu sabah ben sadece duymayacaktım. Gösterecektim de. Hesap soracağımı biliyordu. Zannediyordu ki sayesinde onlardan daha çok nefret edeceğim.

Belki de yanılmıyordur...

Son bir kez aynaya baktım. Gözlerimin içindeki Beyza'yla bakıştım. Onun için gülümsedim.

"Hazır mısın?" dedim sessizce. Cevap yoktu ama biliyordum.

Hazırdı .

Kırık, kızgın ama dimdikti. Kapıyı açtım. Ayaklarım koridorun taşlarına bastıkça daha da netleştim. Bugün hesap günüydü.

Sahilin gri çizgisi, gökyüzüyle birleştiğı yerde bir kararsızlık gibi duruyordu. Dalga sesi vardı, ama huzur yoktu. Denize karşı sırtım dimdik, kollarım göğsünde kavuşturulmuş halde bekliyordum. Gözlerim sabitti ama içim... içim kaynıyordu.

Ayak seslerini duymadan önce hissettim onu. O adımların yankısını tanıyordum. Bahadır gelmişti. Onu bu kadar erken saatte çağırmama şaşırsa da sorgulamadan gelmişti.

Bahadır önümde duruyordu.

Ona baktım. Tanıdık ama yabancıydı. Varlığına alışkındım ama şimdi nefesini bile üzerimde istemiyordum. Gözlerinin içi hâlâ aynıydı; karanlıkta yol bulmuş bir asker kadar dikkatli, ama o dikkat artık bana değıl, bir hayalete yönelmişti.

Sustum.

Çünkü içimde kelimeler birbirini boğuyordu. Hangisini önce söylesem, hangisi en çok canımı acıtacak, bilmiyordum. Ama sonunda biri, diğerklerinden sıyrılıp geldi.

"O kadının soyadı hâlâ seninle aynı, Bahadır..."

Söylediğimde kendimi bir yabancı gibi duydum. Ağzımdan çıkan cümle bana ait değilmiş gibi. Ama o sözler benden başka kimsenin de canını bu kadar yakamazdı.

Gözleri bana kilitlendi. Kımıldamadı. Kaşlarında küçücük bir gerilim oluştu ama hiçbir açıklama getirmedi.

Ben getirdim.

"Çünkü sen hâlâ..." Yutkundum. Tüm kelimeler boğazımda sıralanmış, beni geçmek için birbirini eziyordu. "Onun kocasısın."

Sözcük boğazımdan çıkar çıkmaz, mideme ağır bir taş gibi indi. Tüm iç organlarım birbirine dolanmış gibiydi. Sırtımdan aşağıya buz gibi bir gerçek aktı. Ve Bahadır, hâlâ susuyordu.

Gece yalnızca uykusuz geçmemişti, büyük araştırmalarla geçmişti. Bulduklarım beni on bin yerimden bıçaklamıştı ama yalnızca bir isim... O isim mih gibi çakılı kalmıştı zihnimde.

Lale Kızılarslan...

İçimden bir ses "Koş, kaç" diye bağıırıyordu ama ben kaçamazdım. Çünkü bu sefer kaçarsam bir daha dönemezdim. O yüzden dimdik durdum. Sadece yıkılmadığımı göstermek için değil, yıkıldığım yerden doğrulmayı kendime ispat etmek için.

Bahadır konuşmaya başladığında sesi beklediğimden yorgundu.

"Görevdi..." dedi. "O evlilik..."

Kahretsin. **Bir görev** . Onun için bu kadar mıydı?

Bu kadar mıydı yaşanan her şeyin değeri? Gerçek adı bile bilinmeyen, sahte bir kadınla kurulmuş bir hayat... Ve şimdi, benim gerçekliğime bile "gereksiz" muamelesi mi yapacaktı?

"Görev evliliğiymiş, öyle mi?" dedim. Sesim alayla karışık titrek bir tonla çıktı. "Operasyon uğruna evlenmişsin, sonra ne olmuş? Kadın seni terk etmiş, sen de arkasından yas tutmuşsun ama hâlâ onunla aynı soyadını taşımayı sürdürmüşsün. Ne âlâ!"

Sustu.

Bu adamın sessizliği bazen cümlelerden daha gürültülüydü. O an fark ettim bana söylemekten korktuğu bir şey yoktu, gözlerimden kaçırmıyordu gözlerini ya da utanmıyordu suskun kaldığı için. Korkmaktan ziyade hiç söylemeye değer görmemiş gibiydi. Sanki hiç anlamı yokmuş gibi, sırf görevden ibaret kalmış gibi...

Yoksa bunlar sadece benim inanmak istediklerim miydi?

"Peki ya ben? Ben neresindeyim bu denklemin, Bahadır Sorgun?" İkinci ismini duyduğu an irkildi. Ona ikinci ismiyle hitap etmemden nefret ederdi. "Sadece arada kalan biri miyim yoksa sana iyi gelen bir tesadüf müyüm? Benim de bir son kullanma tarihim var mı, Yüzbaşı Kızılarslan?"

Bahadır başını eğdi. Bu adamı defalarca ölümle burun buruna görmüştüm ama hiçbir zaman böyle yenilmiş gibi görünmemişti. Bir an için onun da yaralı olduğuna inanasım geldi. Ama o lüksüm yoktu artık. İnanmak bir zayıflıktı.

Gözlerim doldu. Ama gözyaşlarıma geçit vermedim. Bu acı, dışarı değil, içeri akmalıydı. Sızarak değil, yakarak geçmeliydi içimden. Ve ben, yanarken bile dimdik durmalıydım.

Arkamı döndüm. Deniz yine aynıydı. Gri. Sert. Sarsıcı. Ama bir şey değişmişti.

Ben artık bu rüzgârda savrulmuyordum.

Ayaklarımı toprağa bastım. Adımımı attım. Bahadır'ın yüzünü bir daha görmedim o an. Görmek istemedim. Çünkü bazı yüzler, bazı yaraları derinleştirirdi. Şu an bana lazım olan yara değil, kapanmaktı.

Yürürken içimde bir şey yavaş yavaş çözülüyordu. Ellerim üşümüş, dudaklarım kurumuştı ama içim sıcaktı. Yanıyordum çünkü. O ateş beni ya küle çevirecekti ya da yeniden doğuracaktı.

Henüz bilmiyordum hangisi. Ama biliyordum: Küllerimden bile savaşırdım ben.

Ama Bahadır...

Bahadır arkamdan seslendi. Ve o ses beni olduğum yere çiviledi.

"Beyza!"

Durmadım, duramazdım. Yürümeye devam ettim. Kalbim artık yolunu biliyordu. Ama o sustu sandığım adam, kelimeleriyle ardımdan yürümeye başladı.

"Seninle oyun oynamadım!"

Bir anda nefesim kesildi. Ama yürümeyi sürdürdüm. Her adımımınla onun sözleri daha yakından vuruyordu beni.

"O kadınla evlenmek zorundaydım. Bu işin içinde olduğun sürece ne demek istediğimi anlarsın! Ama ben o evlilikte hiç olmadım, Beyza! Sahteydi, kurguydu! Bir süreliğine bile gerçek olduysa da... çok kısa sürdü ve görev bitti."

Ayaklarım yavaşladı.

"Sonra terk etti beni. Hiçbir şey demeden. O kadına dair içimde ne varsa... o gün öldü. SİT resmî olarak '*öldü*' dediğinde, bende kalan ne varsa mezara gömdüm. Ama resmi olarak boşanamazsın bir ölüyle, değil mi?"

Arkama döndüm. Gözleri gözlerimdeydi. Bu kez saklanmıyordu. O gözlerde ilk kez utanma değil, **kayıp** vardı.

"Ben altı yıl öncesini sevgiyle ya da minnetle anmadım hiçbir zaman. Kısacık bir andı ama sonu bana göre ihanetti. Asıl sevda olanın, gerçek sevginin ne olduğunu öğrendiğim kadın bambaşka birisi!"

İçimde bir şey çatladı. Belki öfkem, belki kırgınlığım, belki de yavaş yavaş kabuk tutmaya başlamış güvenim...

Ama o devam etti. Adımları bana doğru kararlıydı.

"Sen benim için hiçbir zaman bir görevin parçası olmadın, Beyza. Hiçbir zaman. Ne zaman gözlerinin içine baksam, kendimi gördüm. Ne zaman bir seçimle karşı karşıya gelse, daima beni seçen bir kadın gördüm. Özbeöz ailemin benim için yapmadıklarını yapan cesur bir yürek gördüm. Hayata tutunma nedenimi seninle buldum. Yaşamak neymiş, ben seninle öğrendim."

"Bahadır..."

"Hayır, dinle." Dedi, sesi çatladı. "Ben sana yalan söylemedim. Bunu sakladım ama seni kandırmak için değil. Söylemediğim her an kendimi cezalandırdım. Geceleri uyku kaçtı. Sanki sessizlikle bir suça ortak olmuşum gibi. Ama korktum, Beyza. Hem seni kaybetmekten... hem de geçmişin seni benden alıp götürmesinden."

Yüzüme bir adım daha yaklaştı. Bu adamla yüz yüze olmak... birden, aylardır tanıdığım biriyle değil, ilk kez ruhumu gören biriyle karşılaşmak gibiydi.

"Sana âşık oldum. Aptalca, hazırlıksız, neye dönüşeceğini bilmeden. Sen bunu hak etmiyorsun, biliyorum. Daha doğru, daha dürüst bir hikâyeyi hak ediyorsun ama elimde o yok. Elimde sadece sana ait olan kalbim var."

Yutkundum. Gözlerim doldu. Bu kez kaçamadım. Kaçmak istemedim.

"Ben seni seçtim, Beyza. Geçmiş değil. Kimliğimi değil. Operasyonları, dosyaları, gizli evlilikleri değil. Seni. Ne olur, bunu alma benden. Seni alma benden..."

Bir sessizlik oldu. İkimizin arasında yankılanan bir sessizlik. Ne deniz sesi ne rüzgâr... sadece bakışlarımız.

"Eğer bana hâlâ inanabiliyorsan... eğer içinde ufacık bir yer kaldıysa bana dair... orayı bırakma. Çünkü ben geri dönmeyeceğim o eski karanlığa. Orası bensiz kalsın. Ben artık seninle aydınlığa çıkmak istiyorum."

Bir adım attı. Bir adım daha. Sonra durdu. Elleri yanlarında, gözleri gözlerimde.

Ve sadece bir cümle fısıldadı:

"Ben seni seviyorum, Beyza. Bu sefer her şeyin ötesinde. Her şeyin pahasına."

O cümleyi duyduğum an, bir rüzgâr gibi ürperdim. Bakışları aralık dudaklarıma kaydı. Tam o an öpsün istedim, bu soğuk havada beni kor bir yangına çevirene kadar öpsün istedim ama durdu. Böyle bir anda doğru olmadığını düşünmüş olmalı ki gözlerini kaçırdı.

Güneş, ufukta kan kırmızısı bir çizgiye dönüşmüştü. Denizin üzerinde yayılan o kızılık, sanki içimdeki yangının bir yansımasıydı. Rüzgâr saçlarımın arasından geçerken, tenimde bıraktığı soğukluğa rağmen, yanıyordum. Yanıyordum çünkü Bahadır'ın her kelimesi, içimde bir yerleri tutuşturuyordu.

O, karşımda duruyordu. Gözleri, her zamanki gibi karanlık değildi. İçinde bir şeyler kırılmıştı. Belki de ilk kez, gerçekten savunmasızdı. Elleri yanlarında sıkılıydı, parmakları hafifçe titriyordu. Sanki dokunursa, her şey yok olacakmış gibi.

Bahadır'ın sesi, içimde birden yankılandı.

"Ben seni seviyorum, Beyza. Bu sefer her şeyin ötesinde. Her şeyin pahasına."

Nefesimi tuttum. O cümle, bir şimşek gibi çaktı içimde. Ne yapacağımı bilemeden, gözlerimi yere indirdim. Ayaklarım sanki yere kök saldı, bir adım dahi atamadım.

Sanki kalbimle aklım iki ayrı uçurumun kenarındaydı, arada ben duruyordum, düşmeye en meyilli hâlimle.

Bir yanım, "Yeter," diyordu. "Geçmişin yükünü sırtlanma."

Ama bir yanım... bir yanım o sesin altına sığınmak istiyordu. Çünkü Bahadır'ın sesi, ilk defa bu kadar kırılmıştı. Kelimeleri bana zarar vermek için değil, beni iyileştirmek için dökülmüştü ağzından.

Kafamı kaldırdım yavaşça. Bakışlarım onun gözlerine değdiğinde, içimde bir şeyin titrediğini hissettim. Ne olduğunu bilmiyordum ama bu titreme tanıdıktı. Ona ilk âşık olduğumda, kalbimin attığı gibi.

"Beni sevdiğini söylüyorsun," dedim. Sözlerim kısık bir fısıltıydı, ama içinde bir dolunay saklıydı. "Peki, bunca gizlenmiş şeyden sonra... Ben de seni sevebilir miyim, Bahadır? Aynı saflıkla, aynı inanmışlıkla yeniden?"

Cevap vermedi. Sadece baktı. Ama o bakış...

O bakış, bana tüm kelimelerden daha fazla şey anlattı. Pişmanlığını, korkusunu, ama en çok da umudunu gördüm o gözlerde.

Ne zaman birini affetsem, önce kendimi affetmem gerektiğini öğrendim.

Ama Bahadır...

Yine de kalbim, ondan başka hiçbir yere doğru atmıyordu.

Bir adım attım. Bana doğru değil... kendime doğru. Kalbimdeki bu kaosu kabul etmeye doğru.

Elimi göğsüne koydum. Kalbinin hâlâ attığını, hâlâ benim adımla fısıldadığını hissettim.

"Bu senin kalbin," dedim. "Ve ben onu hâlâ duyabiliyorum."

Bu, affetmek değildi. Ama belki affetmeye giden yolun bir başlangıcıydı. Belki de sadece içimdeki o karmaşanın, bilinmezliğin bir nebze olsun huzur bulduğu andı.

"Sustuğun her şey için seni affedebilir miyim, bilmiyorum..."

"Yüreğindeki güveni bir kez inşa ettim, bir daha ederim *Bal Belam* ."

Sözlerinin ardından arkamızda duran, denize bakan banklardan birine yöneldim. Usulca banka oturdum. Hiçbir şey söylememe gerek yoktu, sessizce geldi ve yanıma oturdu.

Kafamı onun omzuna yasladım. Bir dağın yamacına dayanmak gibiydi. Soğuktu, yıpranmıştı, ama sağlandı.

Ve ben... yorgundum.

Arkada bırakılmaktan. Annesinin bile sevmediği insan olarak kalmaktan. Kimsesizliği kabullenmekten yorulmuştum. Artık bu sıfatların hiçbiri beni tanımlasın istemiyordum.

Ben ne kimsesizdim ne de yine arkada bırakılacak olan...

Sustu.

Ben de sustum.

Ama içimizde bir şey konuşmaya devam etti. Sessizce, ama derinlemesine. Gözlerimi kapattım. İlk defa yıllar sonra, kalbim yeniden bir şeylere inandı. Ve o inanç... Bahadır'ın bana sunduğu en gerçek şeydi belki de.

"Ben de seni seviyorum," dedim.

Korkarak.

Titreyerek.

Ama içten.

"Ve bu sefer, bizden başka hiç kimseyi anlamak zorunda kalmadan sevmek istiyorum seni."

Ve o an anladım...

Bazen aşk, bir daha asla demekten değil... Bir kez daha demeyi göze almaktan geçiyordu.

Nur

Hastanenin koridoru sessizdi ama içimdeki fırtına, duvarlara çarpıp yankılanacak kadar gürültülüydü. Her adımında yüreğim bir tuhaf atıyordu; hızlı, düzensiz, korkak... ve umut dolu. Bu kadar karışık duyguyu aynı anda hissedebileceğimi bilmezdim.

Merih...

Benim *Yakışıklım* yaşıyordu.

Odası koridorun en ucundaydı. Hâlâ nabzını tutabileceğim bir adamdı. Kapının önünde durduğumda ellerim buz kesmişti. Kapı kolunu tuttum. Derin bir nefes aldım.

Hazır değildim. Ama hasretin hazırlığı mı olurdu?

Hastane koridorunun steril kokusu burnumu yakıyordu ama umurumda değildi. Çünkü kapının ardında, o beyaz yatakta, Merih gözlerini açmıştı.

Ellerim titriyordu. Kahve bardağımın üzerinde parmak izlerim kalmıştı. İçimde bir şeyler uçuşuyordu; kelebekler değil, daha çok savaş uçakları gibiydi. Çünkü Merih ölümden dönmüştü ve ben... ben hâlâ nefes almayı unutuyordum.

Odadan girmeden önce kapının yanındaki çöp kutusuna elimdeki kahve bardağını attım. Kapıyı usulca ittim.

Oda loştu. Perdeler aralıktı ama bahar güneşini içeri buyur etmeye çekiniyor gibiydi. Loş odanın içinde ilk gördüğüm şey, onun gözleriydi. Yastığa yaslanmış, solgun ama hâlâ hayatla doluydu.

Merih'in yüzündeki yorgun gülümsemeyi görmek bile paha biçilemezdi. Gözleri, her zamanki gibi masmavi bir gökyüzünü andırıyordu ama sanki

bugün biraz sisliydi, daha soluktu. Sanki hayat, onları bir anlığına söndürmeye çalışmıştı.

"Uyanmışsın, Yüzbaşı Merih," dedim. Sesimdeki o titremeyi saklayabilmiş olsam belki de alayla konuştuğuma inanırdı ama içimde o geçmemiş acı buna müsaade etmedi.

Merih başını çevirdi. Dudaklarında ince bir çizgi belirdi. "Bu kadar resmi olma, *Deli Kızım* . Az kalsın tahtalı köye gidiyordum hâlâ rütbemle konuşuyorsun. Nerede o içten gelen, *Yakışıklım* ?"

Yatağın kenarına oturdum. Elim, onun koluna uzandı ve tereddüt etmeden dokundu. Sıcaktı. Yaşıyordu!

"Yakışıklım..." Gözlerime aniden hücum etti gözyaşları. Onu kaybetmenin kıyısına kadar geldiğimi bilmek yüreğimi paramparça etti. "Merih... seni kaybetmek istemiyorum."

Anında halimden anladığından olsa gerek usulca bana doğru uzanmasıyla içimdeki tüm korkular yavaş yavaş suyunu çekti. Onu zorlamamak için hemen uzandım ve kucaklamasını memnuniyet kabul ettim. Kollarında olmak birçok şeye bedeldi.

"Kaybetmedin ki." Hafifçe uzaklaştı, elini yanağıma uzattı ve usulca dokundu. Parmak uçları hâlâ biraz soğuktu. "Ben gitsem de sen bırakmazsın beni. Hem bu ilk kez ölümden dönüşüm değil, artık alışığım."

Gözlerimi devirdim. Elimin ucuyla canını yakmamaya özen göstererek hafifçe eline vurdum. "Alışılacak şey mi bu, Merih?"

"Senin yanında olmak için her seferinde geri geleceğim."

Bu cümle, içimde bir şeyleri yerinden oynattı. Belki de kalbimdi. Ya da belki... sadece nefesim.

Eğildim. Alnımı onunkine dayadım. "Bir daha böyle bir şey yaparsan..."

"Ne yapacaksın?"

"Seni kendime hapsederim," dedim. "Bir daha göre ve gitmene müsaade etmem. Evde oturur, iek yetiştirirsin."

Güldü. O gülüş, hastane odasının kasvetini dağıttı. "iek yetiştirmekten nefret ederim. Ne yaparsam yapayım hep kururlar..."

"Biliyorum. O yüzden önce sana iek yetiştirmeyi ğretirim."

Bir an sessiz kaldık. Sadece nefes alışverişlerimiz ve hastanenin monoton sesleri vardı. Ama o sessizlik bile bana yetiyordu. Çünkü o, buradaydı.

Sonra Merih, gözlerini dikti bana. "Bugün gitmen gerekiyor, değil mi? Kalamazsın..."

Evet. Gitmem gerekiyordu. Kale'ye dönmek zorundaydım çünkü mühim bir toplantı vardı.

İçimi ektim. "Evet. Ama seni bırakmak istemiyorum."

"Ben buradayım," dedi yumuşakça. "Ve sen... sen her zaman yanımdasın. Zaten Sorgun'um gelecek."

"Başlatma, Sorgun'una!" Kıskaç ıktı sesim.

"Başlasana."

Yüzüne baktım. Gözlerinde güven vardı. Bana olan güven.

"Tamam," dedim uzatmadan. Son bir kez elini sıktım. "Ama dönüşümde seni burada bulacağım, değil mi?"

"Tabii ki. Belki o zaman bu sargıları da çıkarmış olurlar da farklı şeyler deneriz."

"Sapık!" Bir tane daha geçirdim elime.

Elini okşarken somurttu. "Senin için fesat, için!"

Gülümsedim. Ama içimde bir şeyler hâlâ ağırlık yapıyordu. Sanki gitmemem gerektiğini söylüyordu. Arkamı dönmeden önce gözlerimle son kez yüzünü ezberledim. Hayatta kalmıştı. Benimdi.

Yolculuk kısa sürdü, askeri hastane buraya çok uzak değildi zaten. Bina gürültüsüzdü ama içinde kaynayan gündem insanın sinir uçlarına kadar sızıyordu. Toplantı odasının soğuk ışıkları altında, dosyaları karıştırıyordum. Ülkenin doğu sınırındaki son hareketlilikler, istihbarat raporları, operasyon planları... Hepsi önümdeydi. Ama aklım hâlâ Merih'teydi.

Toplantı salonunun oval masasının etrafı doluydu. Harita ekranları, uydu görüntüleri, kod çözümleri, sinyal kesici dosyalar arasında yine bir şeyler dönüyordu.

Gözlerim hâlâ Merih'in o canlı gülüşüne takılıydı ama suratım ciddiye. Konu ciddi olmalıydı çünkü bütün bir odadaki herkes fazla aksiydi.

"Durum kritik. Eğer bu sızıntıyı durduramazsak, daha büyük kayıplar yaşayacağız." Müdürümün sıkıntılı sesi duyuldu. "Köstebekleri bulmalıyız. Ve hızlı olmak zorundayız. Sahada gizli görevdeki ajandan henüz bir bilgi gelmedi ama listelere çok yakın olduğunu biliyoruz."

Not defterimi açtım. Kırmızı kalemi elime aldım ve önemli gördüğüm detayları yazmaya başladım.

"Doğu sınırındaki uyanışlar şimdilik kontrol altında. Ajanımızdan aldığımız bilgiler doğrultusunda hainlerden bir adım öne geçebildik ama bu yeterli değil. Sızıntı şüphesinden dolayı, protokol dosyalarına yeni güvenlik kilitleri eklenecek. Ayrıca davaya yeni bir danışman dâhil ediliyor."

Bu bilgiye kayıtsız kaldım, çok şaşıracağım bir olay da değildi doğrusu. Beyza'nın yakında o hainlerin iplerini çekeceğini bildiğimden içim rahattı. Yeni bir danışman en fazla biraz ayağıma bağ olurdu işi öğrenene kadar ama onu da idare ederdim.

"Hanımefendiler ve beyefendiler... Lale Kızılarslan."

Elimdeki kalem defterin üstüne düştüğünde doğru duyup duymadığımı anlamaya çalıştım. Daha geçen gün Beyza'nın gecenin bir körü beni araması aklıma geldi. Çıldırılmış gibiydi ve benden Bahadır'ın siciline bakmamı istemişti. Baş Kıdemli İstihbaratçı olduğum için en üst yetki gerektiren çoğu belgeye erişimim olduğundan pek zorlanmamıştık.

Lale Kızılarslan ... Lale, kadının kod adıydı, ona dair hiçbir gerçek bilgi kendi sistemlerimizde dahi bulunmuyordu.

Tam tamına altı sene önce bir görev için Sorgun ile evlenmişler ve bir sene boyunca evli kalmışlardı. Sonrasında bir gece ansızın kadının ortadan kaybolduğu bilgisi işlenmişti dosyasına. Kadının kaybından yaklaşık altı ay sonra görev esnasında kendisine uzun süre ulaşılamaması nedeniyle SİT tarafından ölü kabul edilmişti.

Şimdi ise buradaydı...

Kapı ağır ağır açıldı. İçeriye topuk sesiyle karışan bir sükûnet yayıldı. Kadın önce gölgesiyle girdi odaya, sonra kendisiyle. Omuzlarında koyu renkli bir ceket, içinde zarif bir gri elbise. Saçları muntazam toplanmış. Üzerinde teşkilat rozeti olan bir kimlik kartı. Gözlerinde savaşlardan sağ çıkanların sessizliği.

Yüzü...

Yüzü, ölüm ilanlarını gördüğüm kadının ta kendisiydi.

Ve adı, geçmişte ölmüş olarak bildiğimiz bir kadına aitti.

Lale Kızılarslan.

Bahadır'ın sadece görev icabı karısı.

Ya da biz öyle sanıyorduk.

Donup kaldım. Damarlarımdaki kan yön değiştirmiş gibiydi. İçimdeki her şey buz kesmişti. Tüm sıcaklık, sevgi, umut... bir anda dondu.

Olamazdı. Sorgun'un yıllar önce evlendiği ama sonra görevde "öldü" sayılan, adını yalnızca dosyalarda gördüğüm, kimliğini sadece bir kod adla tanıdığımız kadın... Karşımdaydı.

"Bahadır bunu bilmiyor mu?"

Ve şimdi, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

• ***Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.***

• ***Lale Kızılarslan... Hortlamış mı????!????!?!?!?!?***

İNSTAGRAM: dilanwrites (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayınnnn.)

DREAME: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

Oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın ♥

Bir sonraki bölüm sınırlar geçilmeden gelmeyecektir :(

XXIVÖ Ölüler Dirilmez

SINIR: 200 OY / 350 YORUM

ÖNEMLİ AÇIKLAMA: Beyza'nın İskender'in yanına ajan olarak sızması durumu çok fazla olumsuz yorum geldiği için kısa kesilmiştir. Normal şartlarda farklı işlenecekti ama maalesef ki kurguda aceleye gelmek durumunda kaldı. Ben farklı işlemeyi tercih ederdim ama gelen yorumların da nezdinde büyük bir önemi olmasından ötürü sizlerin istediği doğrultuda ilerletme kararı aldım. Aynı sebeple Beyza'nın gizli görevini bu bölümde sonlandırdım. Bu durum bazısına çok hızlı, karmaşık gelirse diye açıklamak istedim.

Been Geldimmm ♥

Siz bu bölümü okurken ben kuvvetle muhtemel İstanbul da olacağım. Bölümü erkenden hazırlayıp, gecikme yaşanmaması için planladım.

Ben geri dönene kadar siz bölümü yoruma boğarsınız ♥

Yüzleşmeli, gerilimin zirvede olduğu bir bölümdü şahsi fikrimce. Birçok konuyada açıklık getirdiğimi düşünüyorum bu bölümle birlikte.

Okurlarımdan beklentim biraz sabır göstermeniz olacak. Olaylar daha en başıdayken fazla agresif tepkilerle kendinizi üzüyorsunuz. Kalemimi tanıyan herkes iyi bilir, klişeleri bile kendime özgü işlemeyi severim.

Siz sakın olun, sırtınızı koltuğunuza yaslayın, kemerinizi bağlayın ve bekleyin. Ben sizi sarsmadan güzel bir maceraya yolculuk ettireceğim ♥

Keyifli okumalar dilerim ♥

ÖPTÜM XOXO

YİRMİ DÖRT | Ölümler Dirilmez

Dedublüman & Göksel – Karar Verdim

Nur

Toplantı odasının havası aniden buz kesti. Lale Kızıllarlan'ın gölgesi kapıda belirdiğinde, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Bu bir hayal miydi? Parmak uçlarımı avuç içime batırdım. Acı, gerçek olduğunu hatırlattı.

Siyah topuklu ayakkabılarıyla adım attı. Her hareketi ölçülü, her bakışı hesaplıydı. Gri elbisesinin üzerindeki SİT rozeti parlıyordu. Teşkilata gerçekten geri dönmüştü. Peki ya Bahadır? Bunu biliyor muydu?

"Lale Hanım, özel istihbarat biriminden. Operasyonumuzun yeni danışmanı. Kendisi vatan için ölmüş birisiydi," Başkanın sözlerine odaklanmak zor oldu. "Ancak kısa bir süre önce üst düzey yetkinlik gerektiren görevini tamamladı ve nihayet ülkesine döndü. Teşkilatımızın artık gizli görevler danışmanlığını yapacak."

"Yeni mi dirildi?" Münasebetsiz sorumla müdürüm hışımına bana döndü. Üst düzey bir toplantıda bu üslupla konuşmamdan kesinlikle memnun görünmüyordu.

"Yıllardır yurtdışında görevdeydim, o esnada güvenlik nedeniyle teşkilat ölümümü ilan etmişti. Şimdi geri döndüm ve evet," dudaklarında tüm sinir hücrelerimi harekete geçiren o gülümseme belirdi. "Yeni dirildim."

"Demek ki, dirilişiniz teşkilatımıza büyük fayda sağlayacak," dedim, sesimdeki alay tonunu gizlemeye çalışarak. "Özellikle köstebek avında deneyimli olmanız, paha biçilmez bir avantaj. Hayırlı olsun..." alaycı sırıtışım dudaklarıma yayıldı, "dirilişiniz."

"Teşekkür ederim, kiminle konuşma şerefine nail oldum?" Sahte saygısını dürüp bir tarafına sokabilirdi.

"Baş Kıdemli İstihbaratçı Nur Gökdeniz. Namı diğer Leydi Vipera." Kod adının hakkını verir gibi tıslarcasına çıktı sesim.

"Memnun oldum," gözleri tam aksini söylüyordu. Adımı biliyordu, o ekşitmemek için kastiği sıfatından belliydi. Sesindeki o tiz, kontrollü ton irkilmeme neden oluyordu.

Başkan devam etti: "Kıdemli Ajan Lale, özellikle doğu sınırındaki köstebek ağı konusunda uzman. Geçmişte... kayıp olduğu dönemde bile bize bilgi sızdırmayı başarmıştı."

Kayıp değilmiş...

Saklanıyormuş.

Beyza'ya söylemeliydim. Ya da... önce Sorgun'la mı konuşmalı mıydım?

Lale söz aldı: "Köstebeklerin çoğunun kimliğini tespit ettik. Ancak tam listeye ulaşmamız için son bir hamle gerekiyor." Haritaya uzandı, işaret parmağıyla bir noktayı gösterdi. "Burada, eski bir depoda buluşma var. Yarın gece. Baskın düzenlenebilir."

"Çok mantıklı, içerideki ajanımızı da bu sayede kolayca öldürtmüş oluruz." Hiç düşünmeden sözünü kestiğim için pişman falan değildim. "Sanırım operasyon planlamalarından uzun süre uzak kalmışsınız. Bırakın o kısmı biz halledelim."

Kadın bana hiçbir şey yapmamıştı, neydi bu kin gütme refleksi Allah aşkına?

Hem bana ne oluyordu?

Ama elimde değildi işte. Hem Beyza'yı hem de Sorgun'u yaralayacaktı bu geliş. İçten içe hissediyordum işte. Hem öldüğü düşünülüyordu, Sorgun'un yaşadığını öğrendiğinde nasıl şaşıracağını kestiremiyordum bile.

Ben çok kaotik, klişe şeyler beklemiyordum açıkçası. Olacaklara daha mantık çerçevesinden bakacak olursam Sorgun'un iki ateş arasında kalacağını ya da Lale'ye karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini falan düşünmüyordum.

Kimsenin geçmişi kimsenin meselesi değildi, bizim işimiz de kimseyi geçmişiyle yargılamak değildi. Hele Sorgun, benim tanıdığım o adam, kaypak birisi hiç değildi iki kadın arasında kalma klişesi yaşıyorsın.

Benim meselem tümüyle yaşayacakları hayal kırıklığıyla ilgiliydi. Çünkü kim olursa olsun böyle bir yalandan sonra şaşırır, kırılır ve üzüldü. Niyeyse Sorgun'u da benim kızlar kadar benimsemiş olduğumu o an fark ettim.

Zaten kimse yasını tuttuğu birinin hortlamasına sıradan bir tepki vermezdi.

Ve evet, kalbi olan insanlar çok yakın olmasalar bile ölmüş insanların yasını tutabilirdi. Bu saçmalıkları geçmeli ve asıl noktaya odaklanmalıydık.

Lale geri dönmüştü. Yeniden hortladığı için yıllar evvel düşmüş olan nikah maalesef ki artık düşmüş gözüküyordu. Bizde bu sebeple Sorgun'un medeni durumunu maalesef ki **evli** görmüş oluyorduk. Çünkü malum biz o belgeleri kontrol ederken Lale'yi teşkilat hortlatmıştı anlaşılan.

Konumu ne olursa olsun kimse durup dururken, hiçbir şüphe yokken hayatındaki insanın şeceresini çıkartmazdı. Beyza elbette daha önce Baş Kıdemli İstihbaratçı Yüzbaşı iken bile haklı sebep olmadan Sorgun'un siciline bakmamıştı. Bayram değil, seyran değil bir insan durup dururken neden birinin siciline bakardı ki zaten?

Lale, masadaki dosyasını bir çırpıda kapattı. Parmaklarının ucu dosyanın kapağında bir an oyalandı, sonra başını hafif yana eğerek baktı. Parmakları dosyanın üzerinde gezinirken, benim gözlerim onun yüzünün sol tarafında hafifçe kıvrılan bir yara izine takıldı. Görev mi bırakmıştı bu izi, yoksa kaçtığı geçmiş mi?

"Depodaki buluşma saat 23.00'te," dedi Lale, işaret parmağını bir koordinata bastırarak. "İskender'in adamlarının çoğu orada olacak. İçerideki ajanımızı riske atmadan baskın yapabiliriz."

"Ajanımız zaten risk altında," diye çıkıştım, kalemimi masaya vurarak. "Ajanın kimliği açığa çıkarsa, İskender onu ördürmekten beter eder. Planınızda bu detayı gözden kaçırmışsınız."

Lale'nin kaşları hafifçe kalktı. O an, ilk kez gerçek bir tepki vermişti.

"İçerideki ajanla aranızda duygusal bir yakınlık mı var?" Dudakları buruştu, sanki ekşi bir şey yemiş gibi. "Tepkiniz... ne kadar ilginç ama kesinlikle profesyonel değil."

O kelimeyi seçişi tüylerimi diken diken etti.

Gülümsedim.

Bana göre oyun yeni başlıyordu.

"Tecrübe bazen işe yarar evet. Ama maskeler o kadar uzun takılırsa, sonunda kimse kendi yüzünü tanımaz hale gelir. Umarım seninki hâlâ yerine oturuyordur Lale."

Bir anlık sessizlik oldu.

O sessizlik... işte tam orada savaş vardı.

Ben onun sinir ucuna dokunmuştum. Oysa sesi hâlâ sakindi.

"Başkanım, müdürüm... siz bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Sorgun kız kardeşimmiş gibi davranmaya son vermeliydim ama olmuyordu işte. Bu kadının gittiği, kaybolduğu sonra da öldüğü haberlerini peş peşe alışını hayal edince bile içimde öfke kabarıyordu. Biz kadınlar neden konu sevdiklerimiz olunca bu kadar saldırganlaşıyorduk?

"İçerideki ajanımızın sızdırdığı son koordinatların hiçbirine baskın düzenlenmedi. Şüphe uyandırmayacağını düşünüyorum. Hem belki suçüstü

yakalanabilirler."

Gözlerimi devirip kalemimi bu sefer daha sert bir şekilde kavradım.

"Başkanım, ajanımız köstebeklerle ilgili dosyayı aldığı sırada neredeyse yakalanıyordu... Böylesine ciddi bir hamle için fazlasıyla erken!" Müdürüm neyse ki akıllı bir adamdı.

O esnada toplantı odasının kapısı çalındı. Çok önemli bir durum olmadıkça kimse bu toplantıyı bölemezdi.

"Başkanım, çok mühim bir dosya elimize ulaştı."

"Getir."

Adam, elindeki dosyaları derhâl başkana teslim ettikten sonra odadan çıktı. Başkan, dosyayı çok kısa bir süre inceledikten sonra müdürüme döndü. Dudaklarında gizlediği bir ifadenin gölgesi dururken kısa bir an müdürüme baktı. Birkaç saniyelik duraksamanın ardından konuştu.

"Ajani sahadan çekebiliriz, köstebeklerle ilgili yeterli belgeye erişildi!"

Gözlerimi kaldırıp mutlulukla başkana diktim.

Nihayet...

Beyza, artık geri dönecekti!

Beyza

İki Gün Sonra

Güneş, Kale'nin pencerelerinden içeri sızarken başımı kaldırıp durduğum noktadan binayı inceledim. Beni göklere çıkartanlar da acımadan yerin dibine sokanlar da aynı binanın içindeydiler. Dudaklarımın kenarları usulca titrerken elimde tuttuğum karar kağıdını avucumun içinde sıktım. O

cehennem gibi günlerde geçen her saniye, içimde büyüyen bir hasret ve öfke yumağına dnmt.

Ne kadar zaman olmuştu ben ayrılalı? Belki yle çok uzun bir süre değildi, tahminlerin ötesinde bir hızla bitirmitım içi. Binbaşı Tulgar Bora haklı çıkmıştı, hain İkender'in bana olan zaafını lehime kullanmış ve operasyonu sonlandırmıtım.

Telefonum çaldığında ekrana bakmadım.

Çünkü zaten kim olduğunu biliyordum. O melodideki metalik tını, tıpkı sahibinin sesi gibi... Soğuk. Yzsz. Ve hâlâ kendinden emin.

Artık gerçekten kim olduğumu ve neden yanında durmak zorunda kaldığımı biliyordu.

Ekranda ismini görünce parmaklarım duraksadı. İçimden bir ses "açma" dedi. Ama ben... açtım.

"Yüzbaşı Karaaslan," dedi o tanídık, yumuatılmı ses tonu. "Göreve dnn kutlamak isterim."

Sesini duyduğum anda midemde hafıf bir gerilme oldu. Sözcükleri pamuk gibi sarardı ama altından çıkan iğneleri hissederdim. Tebrik ediyordu, ama bu ses... sırf tebrik etmek için aramamıtı.

"Benim uğruma savatığını görmek için feda edemeyeceğim şey yoktu, Beyza. Kader bizi karşı cephelerde görmek istiyor anlaşılan."

"Sana teşekkür borçluyum sanırım," dedim kuru bir tonla sanki alay edercesine. "Bazı evraklara ulamamı sağlayan kişi olduğun için."

Kahkahası kulaklarımda çınladı.

"Her şey devletin bekası için," dedi gerçek bir alayla ama gizleyemediği bir kırgınlık duyuluyordu. "Senin gibi değerli bir ajanın görevden çekilmesi... biraz aceleye geldi sanki."

Kalarımı attım. Sesindeki o sinsi gölge... hemen oradaydı.

Dün gece yarısına yakın düzenlenen operasyonda, onunla irtibat ve iltisaklı olduğunu bildiğimiz önemli adamları suçüstü yakalamış ve çoktan sorguya almıştık. Kıl payı kurtulmuştu elimizden. Ben de anında, herhangi bir sıkıntı yaşamadan tüymüştüm.

Kızlarla kaldığımız eve gecenin bir vakti gitmiştim. Nur, geleceğimi önceden bildiğinden Ayliz'i uyarmıştı.

Uyandığım gibi kapıma mahkeme karar tebliği gelmişti. Sanırım Teşkilat, benim gelişimi hızlandırmak için çok çabalamıştı. Her şeyin bittiğini düşünmüştük. Şimdi ise bu sözler...

"Başarıyla tamamlanan bir operasyonun ardından geri dönmem kadar doğal ne olabilir, İskender?"

"Sadece bir görev miydim, Beyza?" Sesinde hâlâ bir umut hissediliyordu, *hayır*, demem için canhıraş çırpınan bir umut. Ama ben sessiz kaldım. "Tabii, tabii... Yalnız bazı detaylar, çok sonradan netleşmeye başladı. Ne de olsa köstebeklerin bilgileri her zaman %100 güvenilir olmuyor."

Donup kaldım. İskender'in bu lafları boşuna etmediğini biliyordum.

Bir şey biliyordu.

Veya bilmediğimi düşündüğü bir şeye sahipti. Benden şüphelenip arkamdan iş mi çeviriyordu?

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben hiçbir şey demiyorum. Sadece... Benimle ilgili öğrendiğin her bilgiye körü körüne inanmamanda fayda var. Bazı evraklar... güncellenmemiş olabilir."

Cümlesi bittiğinde, içimde bir şey düştü. Soğuk, sert bir taş gibi. Güncellenmemiş evraklar mı?

Nefes alıp verdim. İçimdeki dalgayı bastırmaya çalıştım.

"Bu söylediklerinin amacı ne?" dedim. Artık savunma değil, sorguya geçmiş bir tonla.

"Hiç," dedi. "Bana ihanet etmiş dahi olsan sadece seni korumak istiyorum. Duygularınla değil, aklınla hareket et. Ben de geçmişte çok şey kaybettim..." Bu lafın altında ezici bir ima vardı. "Sen her şeyini kaybettiğinde yanında sadece ben vardım."

Beni hâlâ sahada değil, duygularımın altında ezilmiş biri olarak görüyordu. Sevdiklerimin bana hiçbir zaman sırtını dönmediklerini bilmiyordu, öğrenmesine de gerek görmedim.

Ama daha da kötüsü, bir şey biliyordu. Henüz öğrenmediğim bir şeyi biliyor gibi konuşuyordu.

"Senin şimdiki düşmanın kim, İskender?" dedim yavaşça. "Ben miyim?"

Bir kahkaha attı. Kısa. Sakin. Zehirli.

"Sen? Hayır. Sen... sadece yanlış bir tarafa yaslanıyorsun. Ama hâlâ geri dönebilirsin. İhanetini unutabilirim, Yüzbaşı Beyza."

"Ne söyleyeceksen açık açık söyle, İskender." Ben onun neyi kastettiğini tam bilmiyordum. Bu bilmeme durumu öfkemi perçinledi. "Yoksa başından beri yanında duruşumun sahte oluşunun kuyruk acısı mı bu?"

Bu konuşma... Zihnime ince bir sis gibi yayıldı. Tüm gerçekleri gölgeleyen, önümü kapatan bir sis. Ondan çaldığım ve teşkilata sızdırdığım belgelerle mi oynamıştı, bizi mi kandırmıştı?

Suskunluğu uzayınca konuşmayacağını anladım ve telefonu kapattım. Ekranı baktım. Numarası hâlâ oradaydı. Bu da neydi şimdi?

İçimde hâlâ yanmamış, konuşulmamış bir şey vardı.

Ve bu sessizlik...

Kısa sürede çok büyük bir yangına dönüşecekti.

Bahadır

Kaleye adımımı attığımda saat sabahı çoktan geçmişti ama içimdeki acele, sanki bir yangının ortasında yürüyormuşum gibi itiyordu beni. Beyza'nın geri döndüğünü duyar duymaz içimde tarif edilemez bir coşku filizlendi. Sanki uzun süredir kuruyan topraklara bahar yağmurları inmişti. Kale'nin taş koridorları, ayak seslerimi yankılarken, her köşede Beyza'nın silüetini arıyordum. Teşkilat binasına döndüğünü öğreneli henüz birkaç saat olmuştu. Onu görme arzusuyla kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Ona artık korkmadan yaklaşmak, gülümsemek, kavuşmak için içten içe kavruluyordum. Sabrım tükenmişti.

Onu ararken zihnimde bin bir türlü senaryo canlanıyordu. Ona nasıl sarılacaktım, ilk ne söyleyecektim? Belki de o da beni özlemişti... Son öğrendiklerinden sonra bana inanmayı seçmişse bile uzun süre sustuklarım için kendimi affettirmeliydim.

Malum, geçmiş onu benden almasın diye sustuğum için neredeyse kaybediyordum *Bal Belamı* .

Adımlarım hızlandıkça kalbim yavaşlıyordu. Sanki bu duvarların arasında... Onun sesi vardı. Gülüşü. Gözleri.

Tanıdık bir yüz gördüğüm gibi yanına gittim. Sormama gerek bile kalmadan, telaşımdan ne aradığımı anlamıştı.

"Üst kattaki brifing odasında," demişti.

Sesi aceleye gelmişti. Benim adımlarım da öyle. Kale'nin kıdemli görev alanına ilerlerken içimde bir tuhaflık hissettim.

Bir karıncalanma gibi değildi. Bir gölge gibi... Bir üşüme. Bir his, tanıdık ama yabancı. Sanki tenimde geçmişin soluk izleri yürümeye başlamıştı.

"Sorgun..."

Ses, bir yanılsamadan farksızdı. Adımı ilk kez bir hayaletin ağzından duyuyordum. Yıllar önce toprağın altına gömdüğüm bir sesti duyduğum. Soğuk... ve tanıdık.

Yavaşça döndüm. Karşımda duran siluet... imkansızdı. Gözlerim beni yanıltıyordu. Bu bir serap olmalıydı. Ama hayır... o oradaydı. Bütün gerçekliğiyle.

Lale.

Kalbimdeki o coşku bir anda yerini soğuk bir şaşkınlığa bıraktı. O... buradaydı. Nasıl olurdu?

Ölüm haberinden sonra, boş mezarının başında annesinin nasıl kendinden geçene kadar ağladığını anımsıyordum. Babasının o çaresizliği gözlerimin önündeydi. Sessizce çekip gidişinin ardından uzun süre teşkilatın dahi haber alamamasından dolayı gizli görevde öldüğü kabul edilmişti. Ölüm haberi ailesinin ve sevenlerinin yüreklerine bir kor gibi düşmüştü.

Şimdi ise karşımda, o gri elbisesi içinde, o ölçülü adımlarıyla duruyordu. Tanıdık ciddiyeti midemi bulandırdı. Sanki yalandan ölen o değil de bizdik! Yüzünde yine o her zamanki ifadesizlik vardı. Gözlerinde ise sanki buzdan bir deniz vardı.

Ölüler dirilmez!

Şimdi mezarından çıkmış olsa da beni ilgilendiren hiçbir kısım yoktu. Biz olmaya en yakın olduğumuz dönemde, tam aramızda gerçek bir şeyler mi var acaba diye düşünürken onun gidişiyle yüzleşmiştim ben. Gidişi değil de sessizliği idi ihanet saydığım.

Yaşıyor oluşunun bende bir karşılığı yoktu. Ne bir heyecan ne de bir kırgınlık. Kandırılmışlığın öfkesini bile hissetmiyordum artık.

"Sorgun..." diye fısıldadı tekrar. Sesinin tonu, eski bir radyodan gelen cızırtılı bir kayıt gibiydi. Tanıdık ama bir o kadar da yabancı.

"Ölmemişsin. Keşke haberimiz olsaydı, seneler önce boş mezarının başında kahrolmazdı ailen."

Duygusuz sesim onu şaşırttı. Kızmamı, öfkelenmemi belki de bağırmamı bekliyordu. Ama ben artık o noktada değildim. Ben o günlerden geçeli çok oluyordu.

Yüzündeki ifade değişti. Beklediği tepki kesinlikle bu değildi. Gözlerinde bir şeyler kıpırdadı pişmanlık mı, öfke mi, yoksa umut mu, anlayamadım. "Benim için... hiç mi üzülmedin?" diye sordu, sesi titrek.

"Üzıldüm... kaybettiğim her silah arkadaşıma üzıldüğüm gibi üzıldüm." Farklı anlamlar çıkarmasını istemediğimden kelimelerimi dikkatle seçmeye özen gösteriyordum.

"Ben... görevdeydim, Sorgun." Dedi. "Zorunluydu. Seçme şansım yoktu."

Beyza'nın yüzü gözlerimin önüne geldi. Onun sıcaklığı, onun gerçekliği. Her daim beni seçtiğini bilmek yeniden yüreğimi bir sevinçle doldurdu.

Lale bir adım attı. Parmakları, koluma dokunmak ister gibi uzandığı an bir adımla geri çekildim. O sırada aramızdaki mesafe bir adımdan çok daha büyüktü.

"Bir şey demeyecek misin? Onca yıl... bir açıklama bile istemeyecek misin?"

Başımı yana eğip bakışlarımı çevirdim. En büyük açıklama aslında bunu istemememdi. Onun anlatacağı hiçbir şeyi merak etmiyordum. Yıllar önce olsaydı, belki ilk zamanlar ama şimdi değil. Bende ondan geriye hiçbir şey kalmayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Gerek yok."

"Ben hâlâ senin karınım, Sorgun." Bu gerçeğe sığınan sesi giderek güçleniyordu. "Resmi kayıtlarda..."

"Basit bir hata, kolayca düzeltilir. Bu yanlış anlaşılma da son bulur."

O anda, koridordaki tüm sesler sustu. Sanki zaman donmuştu. Lale'nin gözlerindeki buzlar erimeye başladı, ama artık benim için yağmura dönüşemezdi. Çok geçti.

"Hoş geldin, Lale," dedim, sırtımı dönerek. Adımlarımı yeniden Beyza'nın içinde olduğunu bildiğim odaya doğru atarken, son sözlerim koridorda yankılandı: "Ama hoşça kal."

"Sorgun..." Hayal kırıklığı dolu sesi umurumda değildi.

Ben, en çok beni ardında bırakanları unutmazdım.

Ve yürüdüm. Geçmişin gölgesinden, gerçek aşkın aydınlığına doğru...

Beyza'ya doğru.

Beyza

"Sana çok önemli bir şeyi söylemedim."

Tek kaşım havalanırken Nur'a dikkatle baktım. Yine ne gibi işler çevirdiğini merak ettim doğrusu.

"Ne oldu, Nur? Yine başını ne tür bir belaya soktun kim bilir..." diye takıldım ona. Ama yüzündeki o ciddi ifade, bu sefer durumun farklı olduğunu gösteriyordu.

"Bu sefer konu pek benimle alakalı değil ama öncelikle canım arkadaşım hayırlı olsun." Nur'un o aniden gelen sıkı sarılışıyla bir an neye uğradığımı şaşırdım. Bu kızın ne zaman ne yapacağı hiç belli olmazdı. "Baş Kıdemli İstihbaratçı olmak hiç güzel değildi."

"Yeni unvanın hayırlı olsun, kardeşim. Sen de Operasyon Şefi oldun ya..." dedim tebrik dolu bir sesle. Onun bu başarısına en az kendiminki kadar sevinmiştim.

"Siktir..." dedi Nur, sanki büyük bir kayıp yaşamış gibi yüzünü buruşturarak. "Doğru! Yine işim başımdan aşkın olacak!" Bu kız gerçekten dünyanın en tatlı ve en deli insanıydı.

Bu tepkisine bir kahkaha attım.

Onu biraz daha sinir etmek için yeni rütbesinin getirdiği o cafcaflı ayrıcalıkları sıralamaya başladım. "Tüm bölgesel operasyon ekiplerinin koordinasyonu, benimle eş düzeyde karar alma yetkisi, doğrudan İstihbarat Daire Başkanı'na rapor verme, üç yıldızlı rozet..."

Her saydığım da Nur'un yüzündeki ifade biraz daha kararıyordu.

"Sus, Allah aşkına sus! Senin rütbeyi tutacağım, sen gelene kadar başkası kapmasın derken olay yine benim götümde patladı." O halleri o kadar komikti ki, kahkaham daha da yükseldi.

"Ne güzel işte kızım, sorumluluk alıp Albay Cemil ile mükemmel bir gizlilikte operasyon yönettin. Ben düşman bölgesinde, sen burada... Takdir ediliyorsun, dua et şükürsüz!" Diyerek koluna hafifçe vurdum.

Bana o kocaman gözlerini devirip kolunu ovalamaya başladı. Ama biliyordum, içten içe o da bu durumdan memnundu.

"Şimdi bana anlatmadığın şu şeyi dökül!"

O önemli bakışları, o gizemli tavrı içimi kemiriyordu. Nur'un sakladığı şey her neyse, eminim ki hayatımı derinden etkileyecekti. Gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan cevabını bekledim. Kalbimde belirsiz bir endişe filizleniyordu. Acaba bu *önemli şey*, o İskender denen adamın tuhaf sözleriyle mi ilgiliydi? Yoksa... yoksa daha da karmaşık bir durum mu vardı? Nur'un dudaklarından dökülecek her kelime, geleceğime yeni bir yön verecekti.

"Bunu duymak seni sarsabilir. Ama bilmen lazım."

"Senin ağzından böyle ciddi cümleler duyunca korkuyorum," dedim.

İç çekti. Ellerini kucağında birleştirdi, tıpkı beni yıllar önce teşkilata alıştırmaya çalıştığı ilk günlerimizde yaptığı gibi.

Tam o an...

Kapı hafif aralandı. Sanki zaman, içeri giren kişiye yer açmak için durdu.

Bahadır.

Adımını attığında bütün odanın havası değişti. Nur'un yüzü gerildi. Benim nefesim yutuldu.

Sadece varlığı... Bütün cümleleri susturdu.

Gözlerim ona kilitlendi. Üzerinde hâlâ koyu yeşil yeleği vardı. Saçları biraz dağınıktı, belli ki aceleyle çıkıp gelmişti.

Yüzü...

Yorgundu. Ama beni gördüğünde bir şey oldu. Gözlerinin rengi değişti sanki. Bir şey titredi içinde.

"Beyza," dedi.

Sadece ismim. O kadar sade, o kadar çıplaktı ki, içimde yankılandı. Adımı daha önce bin defa söylemişti, ama bu başka bir tondaydı.

Korku dört bir yanını sarmış gibiydi.

Nur, yerinden hafif doğruldu. Kısa bir an için Bahadır ile göz göze geldiler. Benim anlamadığım bir konuda anlaştıktan sonra Nur hafifçe başını eğdi, selam verir gibi. Ardından Nur, yerinden doğruldu.

"Ben çıkayım," dedi sakince.

Daha hiçbir cevap veremeden kapıya yöneldi. Ne olduğunu anlayamamak canımı bir kez daha sıktı. Nur kapıyı çektiğinde, odada bir sessizlik daha büyüdü.

Ne oluyordu? Bu gizem niyeydi?

Bahadır... Nefes almadan bir şey söylememeye yeminliymiş gibi... Yalnızca baktı. Ben de baktım. Gözlerimin içi hâlâ sıcak, ama içinde bin tane kırık vardı.

"Beni görmeye mi geldin?"

Sesim kırıldı ama kararlıydı. İçimdeki duvarın arkasında kalan yangını ona göstermemeye çalıştım. Suskunluğuna olan kırgınlığım ne zaman geçerdi hiç bilmiyordum. Ama elimden daha fazlası da gelmiyordu işte.

"Evet."

Bir kelime. Ama on yıl gibi uzundu. Gözümün içine baktı, gözümün ta dibine. Sanki içimde yananları görmek ister gibiydi. Ama belki de kendi yangınını göstermek istiyordu.

Gösteremedi.

"Kaleye geldiğini duydum. Dayanamadım."

Boğazıma bir şey oturdu. Söylemediği kelimeler daha ağırdı söylediklerinden.

"Acele etmeseydin keşke," dedim. "Ben hâlâ toparlanamadım."

Henüz hakkımdaki nihai kararı bilmiyordum. Kale'de mi kalacaktım, askeriye mi dönecektim? En son bu işler başımıza gelmeden önce kendi timimi kurmak üzereydim. Ki gönlümden geçen de buydu ama tüm unvanlarım gibi Baş Kıdemli İstihbaratçı unvanımda iade edilmişti.

Göz kapakları hafif titredi. Omuzları sanki düşecekti ama kendini toparladı. Bahadır, asla zayıf görünmek istemezdi. Ama şimdi karşımda duran adam...

Afallamıştı.

"Ben... birini gördüm," dedi birden. Sanki hortlak görmüş gibiydi açıkçası.

Kelimeleri öyle yavaştı ki, zihnim onları tam kavrayana kadar içime yayıldılar.

"Kimi, bir tanıdığını mı?"

"Bugünümde önemi olmayan, geçmişten bir hayaleti..."

Sözlerini anlamak için zihnimin içinde tekrar ettim ancak sanırım o açıklayana kadar neyden bahsettiğini bilemeyecektim.

"Lale."

İsmi... odanın ortasına bir bomba gibi düştü. Gözlerim ona dikildi. Dudaklarım aralandı ama kelime çıkmadı.

Ne diyecektim ki? Öldüğünü zannettiği biri yaşıyor diye suçlusu o muydu? Haksızlığı en hak etmeyene yapacak kadar şaşmamıştı adalet terazim.

"Yaşıyor."

Ama yine de o kelime... Sanki içimi delen bir hançerdi.

Gözlerimi ondan kaçırmadım. Ama içimdeki dünya çatladı.

Bahadır, başını eğdi. O kadının ne terk edişinde ne ölümünde ne de dirilişinde payı yoktu ama yine de utandı. İnsan olduğu için, sustuğu için...

"Medeni durumunun neden öyle görüldüğü açıklanmış oldu." Sesim beklediğimden daha duygusuzdu. "Araştırmayı düşünüyordum ama sanırım gerek yok."

"Beyza..." Yaralı ve çaresiz bir ceylan gibi baktı gözlerimin içine.

"Bir günde öldürdüklerini aynı şekilde diriltebiliyorlar demek ki..."

"Kalbine şüphe tohumları ekilsin istemem. Başlangıcında durduğum bir durumda terk edildim, daha ilerisi yok, hiç olmadı..."

"Bahadır..." İçim yanıyordu ama yine de onu suçlamamayı seçebiliyordum. "Hiçbir şeyi açıklamak zorunda değilsin. Geçmişinde ne yaşadığın seni ilgilendirir, koskoca insanlarız. Benim suskunluğun dışında hiçbir konuda sana kızmaya hakkım yok."

"Yine de bil, Beyza. İçinde ufacık bir şüphe kalmasın. Kâğıt üstünde bir evlilikti, hiç gerçek olmamıştı sadece gerçek olmaya yakın bir noktadayken o görevini seçti, beni değil."

Bir adım attı. Ama yaklaşmadı. Bana nefes mesafesinden daha fazla yaklaşmaya korkuyordu sanki. Ama ben durmadım, hiçbir şeyden de korkmuyordum. Geçmişin gölgesinde yaşayacak kadar korkak bir kadın değildim. Geçmiş, geçmiş i alakadar ederdi. Ben bugünüme bakmakla yükümlüydim!

"Bana açıklama yaptın, sebeplerini söyledin. Bense seni hemen affedemeyeceğimi ama ne olursa olsun deneyeceğimi söyledim. Bu sözler yeterli, Bahadır. Bu andan sonra beni ikna etmen gereken hiçbir şey yok! Ben sana da senin duygularına da inanıyorum."

Belki aramızda yanmakta olan bir yangın vardı ama bu sefer beraber söndürmek mümkündü.

Uzanıp tek hamlede beni kollarının arasına aldığında, hiç tereddütsüz o kolların arasında yerimi aldım.

Sırtımda hissettiğim ilk temas... Bir sığınak gibi. Bir yangının tam ortasında kurulmuş taş duvarlı bir kale gibi.

Ve ben...

Kendimi ilk defa gerçekten korunaklı hissediyordum.

Bahadır'ın kalbi göğsüme çarpıyordu. Yavaş, derin... ama kararlı. Sanki her vuruşuyla, "*buradayım*" diyordu. "*Seninleyim.*"

Burnumun ucuna teninin kokusu geldi. Barutla karışık ferahlatıcı bir nota gibi... Sert ama bir şekilde tanıdık. Ve güven verici.

Gözlerini gözlerime sabitledi. Bir şey söylemedi. Çünkü artık söze ihtiyaç yoktu. Söylenecek her şey... gözlerinin derinliğinde, ellerinin sıcaklığında gizliydi.

Nefesi yüzümdeydi artık. Dudaklarının kenarı titriyordu. Sanki benimle değil de içindeki o savrulan, çırpınan Bahadır'la savaşıyordu.

Ama sonunda... savaşı bırakmaya karar verdi.

Bir parmak ucu kadar yaklaştı dudaklarımız. Ve o mesafe, bir ömre bedeldi. Aramızdaki o son cümlemin yankıları odada çınlarken, Bahadır'ın gözlerinde bir fırtına koptu. Koyu kahve irislerinin içinde yanan o ateş, bedenimin her noktasını sarmalayan elektrik tellerine dokunmuş gibiydi.

Sonra...

Dokundu.

Önce usulca. Bir rüzgâr gibi. Sanki ne kadar özlediğini hatırlamak ister gibi. Sanki geçmişin tüm külleri altında kalan o kıvılcımı tekrar alevlendirmek ister gibi.

Ama ben...

O kıvılcımı zaten içimde taşıyordum. Ellerimi boynuna doladım.

O öpücük, sadece dudakların değil, ruhların da birbirine dokunuşuydu. Bahadır'ın dudakları benimkileri öyle bir hasretle, öyle bir tutkuyla ele geçirdi ki, sanki yıllardır süren bir ayrılığın acısı o an siliniyordu. Dudaklarıma uyguladığı o nazik baskı, içimde tarifsiz bir arzu dalgası yarattı. Benim dudaklarım da aynı özlemle onun dudaklarına karşılık verdi. Sanki iki mıknatısın birbirini çekmesi gibi, aramızdaki mesafe anında kapandı.

Nefeslerimiz birbirine karışırken, onun tanıdık kokusu burnuma doldu. O koku, bana güveni, huzuru ve ait olma hissini hatırlatıyordu. Gözlerim kapalı, sadece o anın büyüüne kendimi bırakmıştım. Dudaklarının üzerindeki her bir kıpırtı, içimde yeni bir heyecan yaratıyordu. O öpücükte sadece fiziksel bir yakınlık yoktu. Aynı zamanda ruhlarımızın derin bir anlaşması, kalplerimizin sessiz bir feryadı vardı.

Bir anda kapı açılabilir, birisi gelebilirdi ama umurumuzda bile değildi. Aksine bu durum şu ana heyecan bile katıyordu.

Bahadır'ın elleri yavaşça belimi buldu. Parmaklarının tenime dokunuşu, içimde sıcak bir ürperti yaydı. Beni kendine doğru çekerken, aramızdaki mesafe tamamen ortadan kalktı. Bedenlerimiz birbirine öyle sıkıca

kenetlendi ki, sanki tek bir bütün olmuştuk. O an, zaman durdu, dünya sustu. Sadece bizim o tutkulu öpücüğümüz vardı.

Dudaklarımızın değil, bastırılmış tüm duygularımızın birbirine kavuşmasıydı. Yaralarımızın dudaklarımıza aktığı, susturduğumuz *seni seviyorumların* sessizce haykırıldığı bir andı.

Aramızda hâlâ yanmakta olan yangın artık korkutucu değildi. O ateş... bizi yakmıyordu. Bizi arındırıyordu.

Onun saçlarına dokundum. Sert ve dağınıktı. Ama tıpkı içindeki adam gibi: *Gerçek* .

Öpüşme derinleşti. Dudaklarımız, geçmişin tüm tortularını siler gibi birbirine tutundu. Hiçbir söz yoktu aramızda. Sadece ten, nefes ve hâlâ titreyen kalplerimiz.

Arzunun içinde sevgi, sevginin içinde teslimiyet vardı.

O an, hiçbir şeyin açıklaması yoktu. Çünkü bu, sadece hislerle var olan bir andı. Ve ben o anda... İlk kez hem kadın hem savaşçı hem âşık hem de affeden bir kalp olabildim.

Kendimi çekmedim. O da beni bırakmadı.

Çünkü artık biliyorduk. Biz ayrı ayrı yanarak değil, birlikte kavrularak yeniden doğabilirdik.

Kapı usulca tıklatılmasa sanki sonsuza dek bu pozisyonda kalabilirmişiz gibiydi. Usulca birbirimizden ayrıldığımızda Bahadır'ın dudağının kenarındaki tebessümle saç tutamımı düzeltmesini seyrettim. Ardından odaya Nur gibi.

"Böldüğüm için özür dilerim ancak İstihbarat brifingi başlamak üzere ve Beyza buna katılmak zorunda."

Bahadır, Nur'a teşekkür edercesine baktı. Başıyla onu selamladı. O esnada durumu anlayabildim.

"Sen... biliyor muydun?"

"Uzun zamandır değil..." dedi gözlerini kaçırarak Nur.

"Bunu sonra konuşacağız seninle!"

"Tamam canım arkadaşım ama acilen gitmemiz gerekiyor!"

Bahadır ile vedalaştıktan sonra hızlıca odadan çıktık. Brifingin yapılacağı odaya doğru hızlı adımlarla ilerledik. Bu toplantıda hakkımdaki kararı da açıklayacaklarını düşünüyordum.

Kapıya geldiğimizde Nur'un aniden durmasıyla şaşkınlıkla ona döndüm.

"Girmiyor muyuz?"

"Orada!"

Kimden bahsettiğini hemen anlamadım. Bakışlarımı çevirip toplantı odasına baktığımda tanımadığım tek bir yüz gördüm. Ölüm haberini de görmüştüm...

"Danışman olarak atandı..."

Önemli değildi. Çok daha zor durumlarda profesyonel davranabiliyordum ki bu durumda bir rol yapmama gerek yoktu. Kimse damarıma basmadığı sürece sıkıntı yoktu.

Bana dokunmayan yılan bin yaşasın!

İçeri geçip, yerime oturdum. Daire Başkanı ve Müdürümüz geldiğinde nihayet toplantı başladı.

Gri duvarlı, kliması fazla çalışan bir brifing odasıydık. Oda gerçekten gereğinden fazla soğuktu ama bu soğukluğun asıl kaynağı kesinlikle klima değildi.

"Öncelikle, Baş Kıdemli İstihbaratçı Yüzbaşı Beyza Karaaslan... Tekrar hoş geldin."

"Teşekkür ederim, başkanım."

"Tüm rütbelerin ve unvanların tarafına iade edildi, elimizden geldiğince hızlı hallettik doğrusu. Detayları müdürünle konuşursun, ben şimdi toplantıyı başlatıyorum."

Herkesin tebriklerini kabul edip, başlayan toplantıya odaklandım. Yeni yakalanan kişilerin sorguları ve elde edilen deliller hakkında detaylı bir toplantı oldu.

Zaman çabuk geçti.

İstihbarat brifingi az önce sona ermişti. Son raporları çantama yerleştirirken, masada hâlâ oturmakta olan kadın da dosyalara dikkatle göz gezdiriyordu. Bir süre sonra bakışlarının üzerimde yarattığı o yoğunluğu hissetmeye başlamıştım bile.

"Ben çıkıyorum, Beyza." Nur'un sesini duyduğumda başımı salladım.

"Ben de müdürün yanına uğrayacağım."

Nur ile kısa bir vedalaşmanın ardından yaptığım işe döndüm. İçeride bulunan birkaç kişi daha o sırada odadan çıkıyorlardı. Bana bir kez daha tebriklerini iletmek için duraksamayı ihmal etmediler.

Eşyalarımı toplamış sandalyeden kalkacakken duydum sesini.

"İlginç... Psikoloji, dilbilimi, saha eğitimi... Sana hızlıca epey şey öğretilmişler Beyza. Ama bazıları sadece zamanla, kanla, suskunlukla kazanılır." Sakin bir ses tonuyla konuşuyordu.

Kendimi tuttum ve bu kontrol, öfkemin yükselmesine engel oldu. Benimle neden uğraşmak istediğini merak ettim. Derdi bile benimle değildi, gerek var mıydı gerçekten? Bahadır ile yüzleşmesinden sonra öfkesini bana mı kusmak istiyordu?

Gözümü dahi kaçırmadım konuştum, onun gibi kaçak dövüşmezdim ben. "Teoriyi senin gibi ölü taklidi yaparak öğrenmedim, merak etme. Benim eğitimim aktif operasyonlarla sürdü."

Dudaklarında beliren keskin gülümsemeyle bakışlarını kaldırdı ve beni tartarcasına baktı. Sesi sakindi ama kesinlikle iğneleyiciydi! "Tatlısın ama tatlı olanlar sahada çok çabuk acılaşır. Hele ki başka kadınların artıkalarına sarılırlarsa."

Gözlerimi devirdim. Gerçekten... benimle mi uğraşmak istiyordu? Bu neyi değiştirecekti acaba onun için? Ama ağzımı da tutamıyordum ki...

O bana laf sokarsa ben de duramazdım!

"Yalancı eski eş, güncel muamma... Sana hitap etmekte zorlanıyorum. Kod adınla mı seslenmeliyim, yoksa 'hain' mi daha yerinde olur?" Alaylı sesim sahte gülümsemesini anında sildirdi.

Bölüm 4500 küsur kelimedir. Kısa olmuş falan diyenler gelmeden açıklayalım da...

• *Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.*

• *Bahadır Sorgun, sizin düşündüğünüz gibi bir adam değil derken şaka yapmıyordum :D Adama demediğinizi bırakmadınız, bir özrünüzü bekliyor :/*

İNSTAGRAM: dilanwrites (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayınnnnn.)

DREAME: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

Oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın ♥

Bir sonraki bölüm sınırlar geçilmeden gelmeyecektir :(

XXVC Kırık Gurur

SINIR: 200 OY / 350 YORUM

BEEEN GELDİM

İstanbul'dan dün döndüm, hemen bölümü yazdım.

Sınırların hiçbir şekilde geçmediğini üzülererek belirtmek zorundayım. 1 yorumu geçtim, bedava ve enerji gerektirmeyen şu yıldıza basmak bu kadar zor değil be canlar :)))

Bölüm fazlasıyla uzundu, ben oldukça memnun kaldım. Anca yetişti o yüzden bu saatte gelebildik.

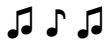
Bölüm hakkında fikrinizi ve yorumunuzu merak ediyorum.

Keyifli okumalar dilerim ♥

ÖPTÜM XOXO

YİRMİ BEŞ | *Kırık Gurur*

Çağan Şengül – Telifi

Beyza

Canım sıkılırsa durmaz, ben de can sıkardım. Ona sataşmak, ağız dalaşına girmek gibi basit dertlerim yoktu. Burada bulunma sebebimizin

büyüklüğüne bakıldığında şu anki konuşmanın basitliği beni fazlasıyla rahatsız ediyordu. Fakat o durmuyorsa neden ben duracaktım ki?

Öyle köşeye çekilip sinecek bir insan değildim. Bana bulaşmayan yılan bin yaşasın mottosuyla hareket etmeyi tercih ederdim ama o bulaşmıştı!

Yavaşça ayağa kalktı ve masanın köşesinden dolaşarak bana doğru yaklaştı. Dikkatli bakışları üzerimde geziniyor, sanki en ufak bir açığımı yakalamaya çalışıyordu.

"Hain mi?" Alaylı sesi sinir uçlarıma dokundu. "Güzel kelime. Kimin kime göre hain olduğu biraz da hangi dosyayı okuduğuna bağlı..." Bir adım bile geri çekilmedim. Başımı hafifçe yana doğru eğdim ve aynı alaycı ifadeyle gözlerinin içine baktım.

Dudaklarıma yerleşen alaycı gülümseme sabitti. "Öyle mi dersin, Kıdemli Ajan Lale?" Duraksadım ve baştan ayağa onu inceledim. "Sevdiğini arkada bırakana ben hain derim! Sahi, gerçek bir adın bile yok mu?"

Bir adım daha yaklaştı. Sesi daha kısıktı artık. Ama kelimeleri daha ağırdı.

"Gerekli mi?"

"Demek gölgeler de yaşamayı seviyorsun. Aramızdaki fark sanırım bu." Oturduğum yerden kalktım. Tepemde durup baskı kurmayı hedeflediye de bende pek işe yaramadı. Kendisinin de söylediği gibi beni epey iyi eğitmişlerdi. "Benimle uğraşıp boşa kürek çekmek yerine işine bakmanı tavsiye ederim. Derdin ben değil, vatanın olsun!"

"Beni yanlış anladın..." Sanki çok önemli bir şeyi düzelterek gibi usulca eğildi. "Derdin sen değilsin, komutanım. Bazıları geçmişte kalmaz..."

Bu basit içgüdüsel hareketleri karşısında gözlerimi devirdim. Geçmişin kavgasını şimdi benimle görmemeliydi. Çok komikti bu tarz hazımsızlık gösterileri. Hayal kırıklığına uğramıştım resmen!

"Ne bu, Lale? Savaş ilanı mı?" Bu konuşmadan sıkıldığım artık çok belli oluyordu. "Sanki savaşılabileceğin bir şey var da..." Yerimden kalktım.

Korkusuzca gözlerinin içine baktım.

"Açık konuştuğumu düşünüyorum!"

Sabırımın sınırına çoktan gelmiştim.

"Kıdemli Ajan Lale! Ben senin üstünüm, komutanınım. Bir kez daha benimle aynı laubali tonda, bu kadar basit bir dille konuşmaya cüret etmeden önce iki defa düşün. Bil diye söylüyorum, bir sonraki saygısızlığını affetmem, gider verirsin hesabını disiplin kuruluna!"

Kapı açıldığında bana korkuyla bakan kadınla aynı anda o tarafa döndük. Yavaş, kararlı bir adım sesi duyuldu. Bahadır, içeri girdi.

"Nur burada olduğunu söyledi, bekledim ama..." Gözleri an olsun benim gözlerimden ayrılmadı. Suratına o alışılmış soğuk ifade oturdu. Gözleri ise daha derindi, görerek değil de hissederek bana bakışı yüreğimi titretti. "Birinizin elinde silah yok ama ortam gövde gövdeye çatışma gibi. Ne oluyor burada?"

"Hiç. Beyza Komutanım, senin bıraktığın enkazla tanışıyordu." Sanki o değil de Bahadır gitmiş gibi konuşuyordu. İnanılmazdı!

Bahadır usulca yanıma gelirken yüzünü ekşitti. "Bu kişisel bir meseleye dönerse kaybedecek olan belli." Dudaklarında arsız bir sırıtış belirdi. "Ne de olsa gönülsüz seksten burunsuz çocuk doğar."

Kahkahamı yutmak zorunda kaldım. Normalde bu sözü çok daha açık seçik söylediği anları anımsamak bile gülümsememe neden olurdu. Eskiden bu hallerinden rahatsız olan biriydim ama sanırım beni de kendine benzetmişti. Artık ağzı bozuk hallerine alışkındım ve yadsımıyordum bile!

"Ben kişiselleştirmiyorum, Sorgun Yüzbaşım. Tabi Beyza Komutanıma da sormak gerek..."

Ben bu kadını az önce uyarmıştım, değil mi? Metanetimi korumaya devam ettim. Aksi halde tüm profesyonelliğimden olacaktım.

Sakindim.

Oldukça sakindim.

Bahadır ile kısa bir an göz göze geldiğimizde sırtışı genişledi.

"Seninle ilgili bir konuya kişisel bakmam mümkün değil. Sadece devletin yeniden yaşamasına izin verdiği bir hayaletin, sahayı karıştırmasına anlam vermeye çalışıyorum. Mesela benimle derdin nedir?"

Dilimi ısırdım. Onun istediği gibi bu anı kavgaya dönüştürmeyecektim, şu sivri dilimi bir şekilde tutacaktım, ona istediğini vermeyecektim!

"Derdim karıştırmak değil, sadece hatırlatmak." Bahadır'a olan bakışıyla kan beynime sıçradı. Bu kadar da olmazdı ama!

"Yeter!" Bahadır, sabahtan beri bakmayı ve görmeyi reddettiği kadına döndü. "Tüm yanlışlar düzeltilecek, sen hiçbir şeyi dert etme. Bundan sonra senin için artık tek öncelik, görev. Bize şu köstebekleri getir, senden başka beklentimiz yok. Haddini de hududunu da aşamazsın, karşında Baş Kıdemli İstihbaratçı Yüzbaşı Karaaslan var, hatırlaman gereken tek şey bu!"

Burası öyle kişisel hesaplaşmalarla düzen kurulacak yer değildi. Herkesin ilk önceliği vatandı, böyle basitleşmek ona da yakışmıyordu. Artık bunu görmeli ve hırslarını bir kenara bırakıp görevine odaklanmalıydı!

"Evlenirken bir söz verdin..." Kısık sesi kırılgın çıktı.

"Söz vermek, hayatta kalmayı gerektirir."

Beni tutup yanına çektiğinde şaşkınlıkla ona döndüm. Beni böylesine sahiplenerek ondan korumaya çalışması şaşırttı, bir an donakaldım.

Gözlerime aşkla baktı, iki kader arasına sıkışmış bir insan gibi utanmış değildi.

"Ben yanımda yürüyeni de savaşın ortasında dahi sırtıma yaslananı da çok iyi biliyorum." Bu sözleri gözlerimin içine bakarken söyledi. "Beni ardında bırakanları da unutmadım. Gölgede kalan, geçmişte kalır." Sıkıca elimi tuttu ve güneş kadar sıcak bir şekilde gülümsedi.

Lale'nin tepkisini görmedim ama nihayet cevabını aldığını biliyordum. Gerçekler ona ağır gelirdi. Gerçi giden her insan döndüğü vakit zannederdi ki bıraktıkları aynı yerde duracak ama döndükleri anda ilk yüzleştikleri bıraktıklarının orada olmayışlarıdır. En iyi arkada bırakılanlar bilirdi, kimse bırakıldığı yerde uzun süre kalmazdı. Hayat bile buna müsaade etmezdi.

Susmuştu, kapıya yönelmişti ama gözlerinde hâlâ bir umudun parıltısı görülüyordu.

"Çok değişmişsin gerçekten..." Kapıdan çıkmadan önce yeniden dönüp kedi yavrusu gibi Bahadır'a baktı.

"Hayat bana daima beni seçecek olanı verdi..."

"Sen de Beyza'yı seçtin!" Hışımınla Bahadır'ın sözünü böldü.

"Ben Beyza'yı seçmedim," derken yeniden ona döndü. "O daima beni seçti, benim için kendinden geçmeyi ve bana rağmen yine de benimle yürümeyi seçti. Savaşma ortak olmayı seçti."

"En doğru seçimimsin, *Kızıl* ." Uzanıp yanağını okşadığımda dudaklarımda şefkatli bir tebessüm belirdi.

"En güzel hediyeysin, *Bal Belam* ."

Ayliz

Kale'nin labirent gibi koridorlarında bir şeyler aramak, samanlıkta kaybolmuş bir iğneyi bulmaya çalışmaktan farksızdı. Zihnimde çözülmeyi bekleyen bireysel davaların ağırlığı omuzlarımdayken, önceliğim arkadaşına ulaşmaktı. Onu görmeden içimdeki merak girdabından kurtulamazdım, kendimi biliyordum. Beyza'nın iyi olduğuna dair işareti aldıktan sonra ancak işime odaklanabilirdim.

"İyi günler," diye seslendim, aceleyle yürürken önümü kesen birine. "Beyza Karaaslan'ı arıyorum. Kendisini gördünüz mü?"

"İstihbarat Brifingi vardı," diye yanıtladı. "Üst kattaki toplantı odalarında olmalı, Baş Kıdemli İstihbaratçı Yüzbaşı Karaaslan."

"Teşekkürler..." diye mırıldandım.

Onların o titizlikle riayet ettiği katı kurallara pek aldırılmazdım. Arkadaşımı sorarken sadece ad ve soyadını kullanırdım. Ama elbette onlar, her zaman rütbeleriyle hitap ederlerdi.

Üst kata çıktığımda, yine birinin yardımıyla toplantı odasının yerini tespit ettim ve o yöne doğru adımlarımı yönlendirdim. Tam o esnada, karşıdan gelen Nur'u gördüğümde dudaklarımda kocaman bir gülümseme açtı. Topuklarımin ritmini umursamadan koşar adımlarla yanına vardım ve hasretle sarıldım.

Bu acımasız dünyada ölüm vardı ve artık onları gördüğüm her an doyasıya kucaklayacaktım!

"Neredesin sen, eski Baş Kıdemli İstihbaratçı?" diye sordum, sözlerime muzip bir eda katarak ve Nur'un yanağından hafifçe çimdikleyerek.

"Çok şükür, tüm omuzlarımdaki yükü Beyza'ya devrettim, Çökeleğim." Nur'un o sevimsiz hitabıyla yüzümü buruşturdum. Onu *Bal Porsuğum* diye sevebilmek için bu katlanmam gereken bir zorunluluktuktu. "Operasyon Şefliğine atandım, hâlâ aynı sorumluluklara sahibim..."

"Ne güzel işte," diye alayla karşılık verdim. "İşkolik bir manyaksın buna üzüldüğüne inanmamı bekleme benden."

"Onu bunu geç de..." dedi Nur, konuyu değiştirerek. "Sorgun ve Beyza dedikodularının sende güncellenmesi gerekiyor."

Hayretle kaşlarım havalandı. "Ne oldu, hemen anlat bana!"

Beni bileğimden kavradığında, sesimi alçaltmam için beni uyardı. "Bir dur be kızım," diye fısıldadı. "Bugün bir tane hortlakla uğraştım zaten, hiç enerjim kalmadı."

"Kim hortladı, Nur?" diye sordum merakla, sabırsızlığım sesime yansımıştı.

Nur, beni kolumdan çekiştirerek kalabalığın uğultusundan uzaklaştırdı. "Gel şuraya, burada konuşulmaz," diye fısıldadı, sesi endişeyle titriyordu. Beni تنها bir köşeye sürüklediğinde, yüzündeki ciddiyet adeta havayı ağırlaştırdı. "Hortlayan kişi... Lale."

Adını duyunca kaşlarım çatıldı, zihnimde bir şimşek çaktı. "Lale mi? Yıllar önce hani bir operasyonda şehit düşmüştü?"

Nur başını usulca salladı, gözlerindeki endişe beni de sarstı. "Ölmemiş. Meğerse yıllardır vatan için uzak diyarlarda gizli bir görevdeymiş. Güvenliği için teşkilat onun ölümünü ilan etmiş."

"Bu... bu nasıl mümkün olur? Sorgun tüm bunları biliyor muydu?" diye sordum, şaşkınlığım sesime yansımıştı.

Nur omuz silkti, bilmezliğin çaresizliğiyle. "Sanırım o da yeni öğrendi."

O anda, koridorun sonunda tanıdık bir siluet belirdi. Sorgun... Yüzünde derin bir ciddiyet vardı ama gözlerinin ardında sanki bastırılmış duyguların karmaşası gizleniyordu. Nur'la birbirimize anlamlı bakışlar attık.

"Beyza içeride... Lale de!"

Dehşetle ona döndüm, kalbimde bir endişe kasırgası koptu. Bu karşılaşma hiç de kolay olmayacaktı.

Sorgun, yanımdan geçerken bize kısa bir selam verdi. Sesi kontrollü ve mesafeliydi. "Aylız, Nur. Nasılsınız?"

"İyiyiz, Sorgun," diye yanıtladım, içimde kopan merak fırtınasına rağmen. Sorgun'un Lale'nin dönüşüyle ilgili ne hissettiğini derinden öğrenmek istiyordum.

Sorgun, bir an duraksadı, sanki kelimeler boğazında düğümlenmişti. Bir şeyler söylemek ister gibiydi ama sonra vazgeçti. "Ben... Beyza içeride mi? Ben içeri gidiyorum," diyerek adımlarını odaya doğru yöneltti.

"Tahmin ettiğim gibi..." Nur'la birbirimize anlam dolu bakışlar yolladık. "Adamın gözlerinden okunuyor kararlılığı."

"Beyza, ondan hiç vazgeçmedi," dedim endişeyle, sesimdeki titrek ifadeyi gizleyemeden. "Sorgun da ondan vazgeçeceğini zannetmiyorum."

"Gereken cevabı vermiştir, eniştem. Ondan bir an bile şüphe etmem!" Nur, Bahadır Sorgun Takımı'nı kurmuş gibiydi adeta. Başkanlığı da elbette kimseye bırakacak değildi. "Geçmiş hakkında ketum davranması bir handikap ama o kadının dönüşüyle ilgili zerre şüphem yok aklımda."

"Merih bilmiyor muymuş tüm bunları?"

Nur'un dudaklarında kıvrılan o gülümseme, karanlık bir sır perdesini aralıyordu ve beni ürkütmeyi başarmıştı. Kim bilir Merih'e neler yaşatmıştı bu zamana kadar söylemedikleri için... "Bazen bilmek, insanı ipe götürürmüş gülüm."

Korkuyla ona döndüm, kalbimde beliren endişe dalgasıyla. "Merih'e ne oldu, Nur?"

Kıkırdadı, duygusuz bir psikopat gibiydi o an. "Yazık oldu."

Bu sözlerinin üzerine ne söyleyeceğimi bilemedim. Nur'la odaya doğru sessiz adımlarla yaklaştık. Kapı aralıktı ve içeriden gelen sesler, merakımızı keskin bir bıçak gibi biletti. Duraksadık ve dikkat kesildik.

Lale'nin basit, ucuz sözlerini işittiğim anda odaya dalmak isterken Nur tarafından engellendim. Eliyle dudaklarının üzerine bastırdı, susmam ve durmam için yalvarırcasına. Dediğini yapmak zorunda kaldım.

"Çok değişmişsin gerçekten..." Lale'nin aciz sesi midemi bulandırdı.

Bir kadının kendini böylesine küçük düşürmesi karşısında adeta kan beynime sıçradı. Gidip onu omuzlarından sarsmamak, kendine getirmemek için içimde büyük bir mücadele verdim. Bu kadar düşmemeliydi insan, hayır, asla!

Sorgun'u dinledikten hemen sonra yine kafamı duvarlara vurmak isteyeceğim sözler sarf etti. Adeta onun yerine ben utandım. O titrek ama

kararlı ses tonuna daha fazla tahammül edemiyordum. Kendimi tutamıyordum artık!

Şimşek gibi odaya daldım. Odanın içindeki gerilim, duvarlardan bile hissediliyordu sanki. Nur beni engellemeye çalıştıysa da artık çok geçti. Bu acizlik dolu konuşmaya dahil olmalı ve kendini bu kadar değersizleştiren o akılsız kadını durdurmalıydım.

"Sessiz sessiz daha fazla bekleyemem!" Nur'un beni ceketimden çekiştiren elini sertçe ittim. "Hiçbir kadın böylesine kendini alçaltmamalı, hele de geçmişin silik anıları için! Kalk kızım ayağa, sen vatanı için önce ölmüş sonra yeniden dirilmiş bir kadınsın. Ayakları yere sağlam basan, vatanı için ölmeyi göze almış bir kadınsın. Nasıl kendini bu kadar küçük düşürürsün, nasıl?"

Serzenişti aslında sözlerim. Kendini bu duruma düşüren her kadının karşısına geçip bu haykırışı yapmak istiyordum. Buna gerek yoktu, eğer biri seni istemiyorsa onurlu bir şekilde arkanı dönersin. İki kere iki dört ederdi, başka bir yolu yoktu. Bunu herkesin zihnine çivi gibi çakmak istiyordum!

"Tam olarak siz kimsiniz ve haddiniz olmadan bana nasıl ders vermeye cüret edersiniz?" Lale'nin gözlerindeki şaşkınlık, yerini hızla öfkeye bıraktı. Dudakları titredi, avuçları yumruk oldu. Sanki tüm hayatı boyunca biriktirdiği acılar, o anda patlamak üzereydi.

Lale'nin sözleri havada asılı kaldı. Sesindeki o sahte kibir, bana sadece acımasızca kaybolmuş bir gururun ığılığı gibi geliyordu. Yüzüne baktım, dikkatle inceledim. Bir zamanlar vatan için göze alınmış büyük fedakârlıkların taşıyıcısı olan bu kadın, şimdi kendi gururunun enkazı altında eziliyordu.

Yavaşça birkaç adım attım ona doğru. Kızların bakışları üzerimizdeydi ama umurumda değildi.

Burası bir savaş alanı değildi. **Bu artık bir onur dersi.**

"Benim kim olduğumun bir önemi mi var?" Nur, arka planda derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı. Belli ki bu patlamayı bekliyordu. "Asıl sen bu

musun? Kızım sen bu kadar mısın? Hiç mi gururun yok, aklım almıyor!"

"Sen benim ne yaşadığımı ne hissettiğimi bilemezsin!" diye hışım ile çıkıştı. "Gurur mu? Sizin olsun!" Lale, adım adım bana yaklaştı. "Yıllarca ölü gibi yaşadım! Görevdi, reddetme şansım yoktu. Hayatımda bir şeyler ilk kez yoluna giriyor zannederken sahip olduğum her şeyi, adımla bile gömdüm! Geri döndüğümde de her şey değişmişti. Her şey!"

"Evet, değişir. Bırakıp gittiğin zaman döndüğünde bunun olacağını zaten biliyordun." Diye kesip attım. "Vatan için ölmeyi göze almış, ölümle dans etmeyi tercih etmiş bir kadın nasıl olur da onuru ve gururu için aynı cesareti gösteremez aklım almıyor!"

Bir adım daha attım, aramızdaki mesafe neredeyse nefes alacak kadar kalmıştı. Lale'nin yüzündeki alaycı ifade silindi. Gözlerinde bir an için şaşkınlık belirdi.

"Bir adam seni seçmedi diye, geçmişte yaşadığın tüm zaferleri, verdiğin tüm mücadeleleri bir kenara atıyor ve burada, herkesin önünde kendini küçük düşürüyorsun." Aynı acizliği çok iyi bilen birisi bir başkasının bu hatayı yapmasına müsamaha gösteremezdi. "Oysa senin, alnında onurla taşıdığın bir geçmişin var, Lale. Şimdi gördüğüm şey... Ne yazık ki sadece gölgesi."

Sözlerim bıçak gibi kesmişti havayı. Kimse kımıldamıyordu. Ne Nur ne Beyza ne de Sorgun. Hepsi sessiz bir şahit gibi susuyordu.

Nur, hâlâ beni kolumdan tutuyordu. Ama bu sefer beni durdurmaya çalışmıyordu. Sanki o da benim haklı olduğumu biliyordu. Oda bir anda sessizleşti. Herkes nefesini tutmuş, olacakları bekliyordu. Geçmişin hayaletleri, o soğuk odanın duvarlarına yansımış gibiydi.

"Benimle... bu şekilde konuşmaya hakkınız yok!" Lale'nin çaresiz, titrek ve cılız sesini işittiğimde bakışlarımı yeniden ona çevirdim.

"Var," diye karşılık verdim, sesimdeki kararlılıkla. "Çünkü bir kadının kendi değerini böylesine düşürmesine izin vermeyeceğim, hayır! Benim

arkadaşımın canını yakmak pahasına olan bu çaresiz çırpınıışına rağmen yine de sana doğruyu söyleyeceğim. Hiçbir kadın bu duruma düşmemeli!"

Lale hafifçe geriye sendeledi. Bakışları kaçtı, yere düştü. Ayakta duruyordu ama sanki içinden bir parçası çöküyordu.

Ben ona acıyarak bakmadım. Çünkü acımak en büyük aşağılamaydı. Ben sadece, gerçekleri gösteren bir ayna tuttum.

"Sanırım biraz ileri gittim," diye mırıldandım. "Sana burada ders vermek için bulunmuyorum. Ben sadece bir kadının kendine olan saygısını ona hatırlatmak için didiniyorum." diye ekledim, sesimi daha da kısarak. "Bir adam seni seçmedi diye sende kendini reddedemezsin. Her seçim kişiseldir... Ama onur, onurun hepsinden mühim."

Derin bir nefes aldım. Artık söyleyecek hiçbir şeyim kalmamıştı.

Hiçbir aşk, bir kadının onurunun önüne geçmemeliydi.

Nur, sessizce yanıma sokuldu. Fısıltıyla kulağıma eğildi: "Çökeleğim... harbi devirdin ortalığı."

İstemsizce gülümsedim ama gözlerim hâlâ ciddiye.

Lale, bir an gözlerini kapadı. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama beden dili, onun bu sefer gerçekten anladığını gösteriyordu. Bu bir savaş değil, bir vedaydı. Ardını dönmeden önce Sorgun'a kısa bir bakış attı. İçinde kızgınlık yoktu. Sadece yorgun bir kabulleniş vardı.

Ardından odadan çıkıp gitti. Ne alkış vardı ne de uğurlama.

Sadece... Sessizlik. O çıkar çıkmaz birbirimize döndük.

"Sen hangi ara geldin, Aylız?" Beyza'nın gururla parlayan gözleri üzerimde gezindi. "Ben de içimden bu konuşmaya şahit olsan nasıl da delireceğini düşünüyordum."

"Neyse ki seni fazla düşündürmeden direkt dahil olup göstermeyi seçen bir dostun var." Az önce yaşananları umursamadan arkadaşşıma sıkıca sarıldım.

O anların artık bizim nezdimizde bir önemi yoktu. Ben yalnızca bir kadına sahip olduklarını hatırlatmak ve başarabilirsem onu ayağa kalkmaya ikna etmek istemiştim. Dileğim odur ki başarmışımdır...

"İyi ki geldin..."

"Kambersiz olmazdı."

Nur, daha fazla bu sarılmadan uzak durmamak için kollarıyla ikimizi birden sardı. Yine o yıllar önceki küçük, çaresiz küçük kızlar gibiydik. Bizi her şeyden korumasını umduğumuz kendi kollarımızdı, başka medet umacağımız bir şey bırakılmamıştı yanımıza.

"Ölene dek yanınızda olacağım!" Beyza, ikimizden de büyük olduğu için şimdi de olduğu gibi daima bizi kollayıp koruma görevini üstlenmişti. "Her zaman arkanızda beni bulacaksınız. Sizi hiç yalnız bırakmayacağım!"

"Hadi oradan," koluna bir tane geçiriverdim. "Gizli göreve çıkarken bozuk para gibi harcadın bizi!"

"Farklı bir durumdu o, abartma Ayliz!"

Kızların yanından adliyeye gitmek için ayrıldım. Artık işlerime odaklanabilirdim. Beyza'nın davası nihayet lehimize sonuçlanmıştı hatta bugüne kadar ki en hızlı sonuç aldığım davaların başında yerini alırdı. Böylesine güzel bir aklama daha önce görmemiştim.

Mahkeme kararının resmi olarak dosyaya işlenmesi ve gerekli evrakların tamamlanması gerekiyordu. Bu işlerin yanı sıra farklı müvekkillerimin de işleri mevcuttu.

Hızlı bir şekilde adliyeye geçtikten sonra hemen koşuşturmaya başladım. Önce gerekli evrak tamamlanma işini ardından kararın dosyaya işlenmesi gibi işleri hallettim. Son imzaları da attıktan sonra kararın bir örneğini almayı ihmal etmedim.

Bir başka müvekkilimin tahliye işlemleri, üstündeki kısıtlamaların kaldırılması ve ek başvurular için uğraştığım uzun süre boyunca neredeyse

kriz geçirecektim. Görevli memurla asla anlaşamamıştık resmen. Tüm taleplerim için izin beyan etmesi de ne kadar iş bilmez olduğunu kanıtlamış oldu.

"Hanımefendi, müvekkilimin tutuksuz yargılanmasına karar verildi. Bakın bu karar," diyerek elimdeki belgeyi, sanki kutsal bir emaneti sunar gibi, kadının önüne usulca ittim. "Resmi tahliye belgesini tanzim etmeniz için daha ne gerekiyor, anlamakta güçlük çekiyorum."

Kadın, omuzlarını umursamaz bir tavırla silkti. "Gerekli evraklar işleme alınacak. Biraz beklemeniz icap ediyor." Sesi, buzdan bir heykelin çatlaklarından sızan soğuk hava gibiydi; duygusuz ve mekanik.

"Biraz mı? Bakın, karar daha dn tebliğ edildi. Müvekkilim saatlerdir o kasvetli duvarların arasında, sizden gelecek o özgürlük fermanını bekliyor. Bu nasıl bir bürokrasi arkıdır ki, insan hayatına bu denli kayıtsız kalabiliyor?" Sesimdeki sabır, ince bir iplik gibi kopmak üzereydi.

Memur kadın, ojesinin kusursuzluğunu kontrol ederken bana tepeden bir bakış fırlattı. "Bana sesinizi ykseltemezsiniz. Her işlemin bir sırası var."

"Sesimi ykseltmiyorum, sadece anlamaya çalışıyorum. Burada bir insanın en temel hakkından, zgrlğinden bahsediyoruz, bir evrak parçasının keyfi muamelesinden değil!" Ellerimi masaya yasladım, içimdeki volkanın lavları yzeyeye çıkmak için sabırsızlanıyordu.

"Avukat Hanım, lütfen metanetinizi koruyun. Ben de vazifemi yapıyorum." Kadının sesi hala aynı tekdzelikteydi. Sanki karşısında bir avukat değil, rahatsız edici bir sinek vardı.

"Metanetimi mi koruyayım? Siz burada kahvenizi yudumlarken müvekkilim o rutubetli hücresinde çıkacağı anın dakikalarını sayıyor! Bu adalet midir?" Acı bir kakhaha dudaklarımdan firar etti. "Sizin 'vazifeniz' bu kadar ağır aksak olmak zorunda mı?"

Memur, sonunda ojesini bırakıp bana doğru döndü. Gözlerindeki ifade, alaycı bir kedi bakışıydı. "Avukat Hanım, siz bu koridorlara yabancısınız

galiba. Devlet dairelerinin işleri böyle yürür. Sabır, burada en kıymetli erdemdir."

"Sabrı öğreneceğim elbet, ama sizin gibi işini ağırdan alan memurlardan değil! Derhal o tahliye belgesini hazırlayın, yoksa bu kayıtsızlığınızın hesabını vermeniz gerekecek!" Artık tehdit, son çareydi.

Kadın, umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Şikâyet etmek en doğal hakkınız. Ama bu, o belgeyi hemen hazırlayacağımız anlamına gelmez. Her işin bir sırası var, ilk davanız mı?"

"Siz var ya, siz..." Derin bir nefes aldım, dilimin ucuna gelen zehirli kelimeleri yuttum. "Bu meseleyi burada ve şimdi çözeceğiz. O belgeyi almadan bu kapıdan çıkmayacağım."

"Elbette bekleyebilirsiniz." Kadın, alaycı bir gülümsemeyle bilgisayar ekranına döndü. Ama ben kararlılığın granitinden yontulmuştum. O belgeyi almadan o koridorun tozunu bile yutmayacaktım

"Aylız?"

Adımı işittiğimde hızlıca arkamı döndüm. Üstünde cübbesiyle Alpay'ı gördüğümde sanki sığınacak bir liman bulmuş gibiydim. Ya bir davadan çıkmıştı ya da bir davaya bakacaktı sanırım ama bunun benim için hiç önemi yoktu. Üstündeki cübbeyle beni her daim büyüleyen bir aurası vardı. Ona bakarken yaşadığım tatsız anı bile unutuverdim.

"Alpay..."

Ona doğru usulca ilerledim ve nerede olduğumuzu umursamadan sıkıca sarıldım.

"Ne oluyor, sesin koridorun başından duyuluyordu." Alpay'ın sesi endişeliydi ama aynı zamanda o tanıdık sıcaklığı da taşıyordu.

Ona sarılırken, o memurun yarattığı sinir fırtınası yavaş yavaş dinmeye başladı. Alpay'ın varlığı, sanki bir kalkan gibi beni o gergin atmosferden

uzaklaştırmıştı. Bütün yorgunluğum, bütün öfkem, bütün mücadelem... bir anda onun omzuna akıverdi.

"Bir şey yok... Küçük bir bürokrasi krizi."

"Sorun nedir?"

Sorusuyla arkamdaki kadına dönüp kötü kötü baktıktan sonra yeniden ona dönüp kısaca konuyu anlattım. Beni dinlerken kaşları çatıldı.

"Bir soralım bakalım," dedi onu durdurma fırsatı bırakmadan kadının masasına doğru ilerlerken. "İyi günler, kolay gelsin."

Başında savcıyı gören kadın anında oturuşunu dikleştirip dikkatle ona baktı. Az önce bana karşı kayıtsızlığıyla beni çileden çıkartan o değilmiş gibi şimdi hazır ol da beklemesine inanamadım.

"İyi günler, Sayın Savcım."

"Bir karar dosyası hakkında danışacağım. Dosya numarası..." Sakince konuşuyordu ama ben bile gerilmiştim.

"Sayın Savcım, savcılık onayı yok..." Bilgisayar ekranını döndürüp göstererek konuştu.

"Karar mahkeme tarafından onanmış. Savcılık onayı zaten dosyanın kendisinde mevcuttur. Sisteminizi iyice kontrol etmiyor musunuz?"

"Sayın Savcım..." Kekelemeye başlamasına üzülmedim. Herkese dış geçiremiyordu anlaşılan. "Ben sadece prosedürü takip ediyorum."

"Prosedür," diye tekrarladı, alaycı bir gülümsemeyle. "Evet, prosedür gereği mahkeme kararı var, dosya tamam, sisteminizde de açıkça gözüküyordur. Eğer siz 'prosedür' adına sanığı gereksiz yere bir saat bile bekletirseniz, bu artık prosedür değil, işkence olur. Bunun adı da adalet olamaz!"

Sonunda, memur kadın derin bir nefes aldı, bilgisayarın ekranını tekrar kendine çevirdi ve tuşlara hızlı hızlı bastı. "Tamam," dedi, sesi artık daha yumuşaktı. "Tahliye belgesini hazırlıyorum. Mührü basıp size vereceğim."

"Çok teşekkür ederim," dedi, buz gibi bir gülümsemeyle. "İşbirliğiniz için minnettarım."

Alpay, bana döndü ve göz kırptı. "Biraz sabır," diye fısıldadı. "Bu tür durumlarda resmiyet her zaman işe yarar."

"Senin resmiyetin işe yarıyor, Sayın Savcım" diye mırıldandım alayla, dudaklarıma küçük bir gülümseme yerleşti. "Ben bağırmaya başladığımda anca dinliyorlar."

Kadın, belgeyi çıkarıp mührü basarken, yanımdaki stajyer avukat gözlerini devirdi. "Her seferinde aynı şey," diye fısıldadı. "Önce direniyorlar, sonra korkutunca hemen yapıyorlar."

"Adliye bürokrasisi biraz böyle," diye karşılık verdi Alpay, stajyer avukata babacan bir tavırla gülümserken. "Bazen sert durman gerekir bazen kuralları hatırlatman..."

Stajyer avukat hemen saygıyla selam verip sessiz kalmaya devam etti. O esnada inatla istediğim belge nihayet hazırды. Usulca kadının yanına gidip hazırladığı belgeye uzandım. Tam o anda göz göze geldik.

"Tüm gün beklememe gerek kalmadığına sevindim. Yine de sizi şikâyet edeceğimden emin olabilirsiniz. Binlerce insan sizin yerinizde olmayı düşlerken, sizin işinizi layığıyla yapmaktan başka çareniz yok. Aksi durumlar için hesap verilmesini sağlarım!"

Kadın aynı umursamazlıkla bana bakmayı sürdürdü. Maalesef ki sözlerim ona sirayet edemedi ama ben başkaları gibi yalnızca tehdit etmiyordum. Karşılığını aldığı bir işin hakkını vermeliydi insan, öyle helal olurdu parası. Hakkını veremiyorsa çeker giderdi, onun yerinde olmak için yanıp tutuşan binler vardı. Gencecik üniversite mezunları iş bulamazken bu kendini bilmezliğe tahammül edemiyordum.

"İşiniz bitti sanırım, Ayliz Hanım. Vaktiniz varsa bir kahve içebilir miyiz?"

Kirpiklerimin arasından, o davetkar bakışlarına nazlı bir edayla süzüldüm. Alpay'ın güzel çehresi, yorgunluğumun üzerine serpilmiş bir serinlik

gibiydi.

"Kararı infaz bürosuna teslim etmeliyim. Tahliye hazırlıkları tamamlanana kadar vaktim olacaktır. Sonrasında cezaevine gitmem gerekecek." Yüzümün önüne düşen asi saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Beraber yürümeye başladık. O koridorun kalabalığında ilerlerken, insanların üzerimize düşen meraklı bakışlarının farkındaydım. Ancak o an, kimin ne düşündüğü, zihnimdeki önemsiz bir fısıltıdan ibaretti. Alpay'ın yanımda olması, sanki beni o kalabalığın gürültüsünden soyutlamıştı.

Adliye koridorunun kalabalığını ardımızda bırakıp, adliyenin hemen arkasında yer alan küçük, loş bir kafeye sığındık. Kapının üzerindeki eski pirinç çan, bizi selamlar gibi hafifçe şingirdadı.

İçeri adım attığımız anda sıcak kahve ve taze çekilmiş tarçın kokusu sarıverdi dört bir yanıma. Göğsümdeki sıkışıklık yavaş yavaş çözülürken, kendimi daha huzurlu hissettim.

Alpay, her zamanki gibi zarif ve düşünceliydi. Küçük bir masa seçti; pencere kenarında, dışarıdaki gri havayı izleyebileceğimiz bir köşe. Dışarıda şehrin telaşı akarken, içeride zaman yavaşlamış gibiydi.

Cübbemi masanın arkasına astığım sırada o da aynısını yaptı. Hızlıca çıktığımız için cübbesini odasına bile bırakamamıştı. Önce benim oturabilmem için sandalyeyi çekti ardından yanımdaki sandalyeye oturdu. Gömleğinin kollarını sıvadı, ellerini birbirine ovuşturdu hafifçe. Sanki burada, bu anda, sadece ikimiz vardık.

Garson siparişlerimizi aldığında, Alpay'ın gözleri merakla yüzümü taradı. Elbette kahvemi nasıl içtiğimi unutmamıştı ve sipariş verirken çapkın bir edayla gözlerimi süzmeyi ihmal etmedi.

Gözlerimi kırptım. Benim kahvemi nasıl içtiğimi hatırlaması... minik ama kalbimi ısıtan bir detaydı. Gerçi konu Alpay olduğunda niyeyse içimdeki cengâver Ayliz yerini narin bir prensese bırakıyordu. İçimden bir ses bu kadar katı, kontrollü olmamam gerektiğini haykırıyordu. Onun yanında güçlü olmama gerek yokmuş gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordu, bakışlarını benden kaçırmadan. "Neden böylesine güzel gülümsüyorsun? Bana zamanın aktığını bile unutturmak mı yoksa niyetin?"

Elimle ağzımı kapatırken kıkırdadım. Bu adam gerçekten inanılmazdı sanki bir hayaldi.

"Sen olmasaydın sanırım hâlâ o odada, kadın ile tartışıyor olacaktım." Gülümsedim. İtiraf etmekten çekinmedim bu kez. "Bazen... Sürekli tek başıma savaştıktan yoruluyorum. İnsan yanında biri varken yorulmuyormuş."

Sözlerim bir anlığına havada asılı kaldı. Alpay'ın gözlerinde, kelimelerimin bıraktığı yankıyı gördüm. Sessiz, sıcak bir bakışla karşılık verdi.

Alpay, elini masanın üzerinde benimkinin üzerine koydu. O sıcak temas, kalbimde hoş bir titreme yarattı. "Her savaşının müttefikiyim, Aylız."

Kahveler geldi. İkimiz de fincanlarımıza uzandık. O, ağır ağır bir yudum aldı, ben ise ellerimi fincanın etrafında ısıttım. Sessizlik vardı ama bu sessizlik rahatsız edici değildi. Aksine... huzurluydu. Sanki kelimelere gerek kalmadan konuşuyorduk.

Pencereden dışarı baktım. Hava griydi ama kafedeki sarı ışık, içimi aydınlatıyordu. Sonra usulca konuştum.

"Hayat bazen seni hiç bilmediğin yolların eşiğine bırakıyor, biliyor musun?" Sesim düşünceliydi. "Hiç hesapta olmayan insanlar giriyor hayatına... ve bir bakmışsın, o insanlar olmadan nefes almak bile eksik gelmeye başlamış."

Alpay kahvesini masaya bıraktı. Ellerini fincanın çevresinde birleştirdi. Ve sonra... o derin, kararlı bakışıyla gözlerimin içine baktı.

"İyi ki bu yollar kesişmiş o zaman," dedi. Sesi kısık ama kesin bir vurguyla. "Çünkü bazen hayat, doğru zamanda doğru insanı karşına çıkarır. Belki geç gelir, belki beklenmedik gelir. Ama geldiğinde... her şey anlam kazanmaya başlar."

İçim titredi. Kalbim, göğsümde ürkek bir kuş gibi çırpınmaya başladı. O bakışlar, o sözler...

Sanki içimdeki buzları eritiyordu. İkimiz de sustuk bir süre. Kahvelerimiz soğumaya başlamıştı ama biz hâlâ sıcaktık. Hâlâ birbirimize yakındık. Ve ilk defa, korkmadan, saklanmadan bakıyorduk birbirimizin içine.

O an fark ettim: *Belki de gerçek mutluluk, büyük fırtınaların sonunda gelen küçük sığınaklardaydı.*

Bir fincan kahve kadar basit ama bir ömür kadar değerli anlarda saklıydı. Alpay, sandalyesinden hafifçe öne eğildi. Sesi, içimde yankılanacak kadar derindi:

"Aylız... Bazen sessizlik, binlerce sözcükten daha gürültülüdür. Ve bazen bir bakış... bir hayattan daha fazlasını anlatır."

Sözleriyle gözlerimin ta içine işledi. Ben de hafifçe eğildim. Birbirimize o kadar yakındık ki, nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Ve o an, zaman durdu.

Kalbim usulca fısıldadı: *İşte burası... İşte olmak istediğin yer.*

Gözlerimi kapattım. Bir anlığına, sadece var olduğum için şükrettim. Ve Alpay'ın fısıltısıyla o büyü tamamlandı:

"Seninle her şey tamamlanıyor, Aylız."

Küçük kafenin penceresinden dışarıya yayılan gri ışığın altında, dünya yavaşlamış gibiydi.

Sanki zaman, yalnızca bizim için akıyordu; sadece bizim nefesimiz, bizim kalbimiz, bizim bakışlarımız vardı bu anın içinde.

Dışarıda hayat telaşla akmaya devam ederken, biz burada... birbirimizin gözlerinde durmuş gibiydik.

Alpay'ın bakışları, kahvesinden daha sıcak, sözlerinden daha derindi. Gözlerimin içine öyle bir bakıyordu ki, neredeyse ruhuma dokunuyordu. Parmak uçlarımda bir ürperti, kalbimde usulca büyüyen bir titreme

hissettim. İçimdeki her direnç eriyordu. Sanki yıllardır suskun kalan bir arkı nihayet dudaklarımdan dökülecek gibiydi.

Hiç konuşmadı. Bir kelime bile sarf etmeden, sandalyesinden hafifçe ne eğildi. İkimizin arasındaki o görünmez sınırı aşmak ister gibiydi.

Ben de ona doğru kaydım. Nefesimiz arasındaki mesafeyi kapattı; havadaki kahve kokusuna karışan bir başka koku vardı artık.

Yakınlık... sıcaklık... aıtlık kokusu.

Başını hafif yana eğdi. Gözleri gözlerimdeydi, ama bu defa farklı bir şey vardı bakışlarında.

Bir davet... bir soru... ve aynı zamanda bir yemin gibi. Ben de cevap verdim. Sözsüz, sessiz... sadece bakışlarımla.

İkimizin arasındaki son mesafe de kapandığında, dudakları nazikçe dudaklarıma dokundu. Sanki bir kuşun kanadı değmiş gibi hafifti önce. Nazikti. Sabırlıydı.

Beni korkutmadan, zorlamadan, sadece hissettirerek. İlk dokunuş, kalbimde bin yıldızın birden patlamasına sebep oldu. Sanki tüm evren, sadece o pücüğün içinde var olmuştu.

Gözlerimi kapadım.

Dünyanın geri kalanını, adliyeyi, belgeleri, dosyaları, kaygıları... her şeyi unuttum.

Sadece Alpay vardı.

Sadece onun dokunuşu.

Sadece içimde kaynayan tarifsiz bir sıcaklık.

Öpücük, zamanla biraz daha derinleşti. Yine de öyle nazikti ki...

Korkutmadan, ezmeden, incitmeden. İkimizin de içinde sakladığı duygular, usulca dudaklarımızdan akıyordu sanki.

Elini hafifçe saçlarıma götürdü. Parmakları, saçlarımin arasına usulca karıştı. Ben de ellerimi göğsüne koydum, kalbinin deli gibi attığını hissettim.

Kalbimiz birbirini tanıyor, birbirine tutunuyordu. Dakikalar mı geçti, yoksa sadece birkaç saniye mi bilmiyorum.

Ama o an...

İçimdeki tüm fırtınalar, onun dudaklarının ucunda durulmuştu. Öpücük sona erdiğinde, alnını nazikçe benim alnıma yasladı.

Gözlerimizi açmadık. Nefeslerimiz birbirine karışırken, ikimizin arasında sessizce, kimsenin bilmediği bir anlaşma imzalanmıştı. Konuşmadan anlaştık.

Benim gözlerim nemlenmişti. Ama bu gözyaşları, kaybetmenin değil... bulmanın gözyaşlarıydı.

Alpay fısıldadı:

"Ben seni hep böyle seveceğim, Ayliz. Hızsız, telaşsız... ama sonsuza kadar."

Ve ben de sadece başımı salladım. Başka hiçbir şeye gerek yoktu. Sadece burada, onun kollarında kalmaya ihtiyacım vardı.

Sonsuza dek.

Beyza

Müdürümün karşısında otururken, o tanıdık odanın duvarları bile üzerime üzerime geliyor gibiydi. Eskisi kadar rahat değildim. İskender'in o zehirli sözleri hâlâ zihnimde yankılanıyordu, bir gölge gibi beni takip ediyordu.

Ama artık bunları müdürüme açamazdım. Öğrendiklerimden sonra, aramızdaki o görünmez perde bir daha kalkmayacaktı...

"MSB (Millî Savunma Bakanlığı) onaylı bir yazı aldım bugün," dedi müdürüm, sesi hafifçe hüzünlüydü. Sanki hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi sessiz kaldım, içimde kopan fırtınaları bastırarak. "Albay Cemil, ihtiyaç duyulan kritik uzmanlık için senin görevlendirilmeni istemiş."

Evet, Nur bunu Albay Cemil'e söylediğinde tereddütsüz MSB'ye başvurduğunu biliyordum. Genelkurmay Başkanlığı'ndan da onay çıkmış olmalıydı. Ait olduğum yere yeniden dönmek istiyordum.

"Yeniden oraya dönmek istediğini bilmiyordum, Beyza," dedi müdürüm, sesi kırılgan bir melodi gibiydi. Bunca yıl bana babacan bir şefkatle yaklaşmıştı, arkasından iş çevirmem onu derinden üzmüş olmalıydı.

"Müdürüm, görevdeyken size bu durumu bildiremedim, affınıza sığınıyorum. Ama bilin ki, ben çok öncesinde zaten oraya dönmüştüm. Orada, vatanıma hizmet etmeye devam etmek en büyük arzum, müsaadenizi rica ediyorum."

Elindeki dosyayı önüme koydu. "Müsaademe hacet kalmamış, MSB ve Genelkurmay Başkanlığı zaten bu dönüşü onaylamış."

Evet, olması gereken de buydu. Bu operasyonun hassas dengelerini farklı yönetemezdik. Köstebeklerin tam listesini herkesle paylaşmamıştım. Çok daha yüksek makamlar tarafından gizlenen birtakım sırlar vardı. Zamanı geldiğinde herkes nedenini anlayacaktı. O hainlerin arasında öyle isimler vardı ki...

"Ben yine de gönlünüzü alarak gitmek isterim, Müdürüm. Bunca yıllık emeğinize saygım sonsuz."

"Yolun açık olsun, Beyza." Müdürümün sesi, içten bir vedanın hüznünü taşıyordu.

Ayağa kalkıp usulca müdürüme sarıldım. O sıcak kollar, bana her zaman güven vermişti. Ama içimde bir his, bunun son sarılışımız olduğunu

fısıldıyordu.

Müdürüm de bana aynı hislerle sarılmış olmalı ki, sarılışımızı biraz uzun tuttu. Ayrıldığımızda gözlerinde hafif bir nemlilik vardı.

"Kendine dikkat et, Beyza," dedi, sesi titrek çıkmıştı.

"Emriniz olur, müdürüm," diye yanıtladım, sesimdeki kararlılıkla.

Önce müdürümün odasından çıktım sonra Kale'den. Resmi görevlendirmem geldiği için tekrar askeriye dönmemde hiçbir sakınca yoktu artık. En hızlı şekilde Albay Cemil ile görüşmeliydim. Artık kendi timimi kurma zamanım gelmişti...

...

"Yüzbaşı Karaaslan, Genelkurmay Başkanlığı veya Özel Kuvvetler Komutanlığı (ÖKK) izni elimize ulaştı. Artık resmi olarak ekibini kurabilirsin."

Heyecanla ve gururla göğsüm kabardı. Gözümün önünden küçük Beyza'nın silueti geçti. Daima sevdiklerinin ardında kalmış o küçük, çaresiz kız çocuğu... Şimdi gözleri dolu dolu şu anıma bakıyordu.

Kendi ekibini kuracaktı artık o küçük kız. Anasına babasına yapamadığı evlatlığı yine vatanına yapacaktı. Şimdi en önemlisi de güvenilir ve yetenekli askerlerden oluşan bir ekipti. Aklımda birkaç isim vardı bile.

"Kıdemli Başçavuş Bülent'i ekibimde görmek isterim."

Cemil Albayın kaşları havalandı. Yakaladığım ilk köstebek olan Cengiz'in özbeöz kardeşini neden ekibimde istediğimi anlayamamış görünüyordu.

"Emin misin?"

"Patlayıcı uzmanı, disiplinli ve sadık bir er. İzniniz olursa ben eminim, komutanım." Cengiz, kendini yakmıştı, kardeşini kurtarmayı umuyordum.

"Hallolmuş bil. Başka isim var mı aklında?"

"Tim için düşündüğüm isimler bunlar, komutanım," diyerek listeyi ona uzattım.

Cemil Albayım, listeyi dikkatlice inceledi. Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. Sanki o isimlerin her birinin ardındaki hikâyeyi biliyormuş gibiydi.

"Güzel seçimler, Beyza. Bu askerlerin hepsi de görevlerinde başarılı ve sadakatleriyle tanınan isimler."

O gün, hayatımın en büyük dönüm noktalarından biri olabilirdi. Verdiğim isimlerin birçoğu, benim ekibimde olmayı tereddütsüz kabul etmişti. Gözlerindeki kararlılık ve vatan sevgisi, beni derinden etkilemişti. Hali hazırda zaten başka timde bulunan bir iki isim ise, özürlerini ileterek nazikçe reddetmişti. Zaten onların reddedeceklerinden emindim ama yine de günü geldiğinde onları da seçtiğimi bilmelerini istedim. Belki de bu, gelecekteki iş birlikleri için bir kapı aralayabilirdi.

Birkaç Gün Sonra

Nihayet beklenen gün gelmişti. Ekip kurulmuş, resmi tüm işlemler tamamlanmış ve onayların ardından ilk içtima günü gelip çatmıştı. Kalbim, heyecan ve gururla dolup taşıyordu. Bu tim, benim eserimdi, benim hayalimdi. Ve şimdi, o hayal gerçek oluyordu.

Rüzgâr, içtima alanında sertçe esiyordu. Sabahın ilk ışıkları, henüz ufukta kızışmaya başlamışken, çelik gibi duran askerlerimin üniformalarına vuruyor, kara berelerinin üzerinde hafifçe parlıyordu. Her biri, dimdik, kıpırtısız, gözlerini benden ayırmadan bekliyordu. Sanki zaman donmuş, her şey bu an için durmuştu.

En köşedeki esmer olan bir adım öne çıktı, derhal selam durdu. "Kıdemli Üsteğmen Salih Demir, Karakurt İstihbarat Timi'nden, görev için hazırız komutanım."

Salih'in sesi, çelikten bir bıçak gibi keskin ve netti. Onun sözleri bittiği anda her biri saygıyla selam durdu. O an, boğazıma bir yumru oturdu. Bu tim, artık benim timimdi.

Karakurt İstihbarat Timi.

Adını ben seçmiştim, her harfi titizlikle düşünülmüş, her anlamı özenle kurgulanmıştı. Karakurt, sessiz, ölümcül, ama asla pes etmeyen bir avcıydı. Tıpkı buradaki her bir asker gibi.

Gözlerimi tek tek dolaştırdım onların üzerinde. Salih'in sert bakışları, Üsteğmen Güneş'in sol yanağındaki hafif yara izi, Astsubay Çavuş Enes'in solgun ama kararlı duruşu. Hepsi, farklı hikayelerden gelmişti. Kimi dağlarda çatışmış, kimi siber savaşın görünmez cephesinde mücadele etmişti. Ama şimdi, hepsi bir bütün olmuştu. *Benim timim.*

"Asker," nöbetçiye işaret edip yanıma çağırdım. "Benim demir ayaklı sandalyeyi getir."

Dakikalar içinde sandalye geldiğinde onu alıp yine timin ortasında konumlandırımdım. Bu sefer oturmadım. İki elimle sırtını tutup dimdik ekibime baktım.

"Askerler!"

Sesim, alanda yankılandı. Her kelimeyi özenle seçiyordum. Bu, onlara hitap ettiğim ilk andı. İlk emirlerim, ilk sözlerim.

"Bugün, sadece bir içtima değil. Bugün, bir yemin günü."

Ellerimi arkamda kavuşturdum, adımlarımı yavaşça sürükleyerek önlerinde dolaşım. Her adımda, botlarımın çıkardığı ses, sessizliği paramparça ediyordu.

"Karakurt Timi, sıradan bir birlik değil. Biz, gölgelerde hareket edeceğiz. Düşman bizi görmeyecek, duymayacak ama her an ensesinde hissedecek."

Bir an durdum, Salih'in gözlerine baktım. Orada, sadece bir askerin itaati değil, bir kardeşin sadakati vardı.

"Her biriniz, bu tim için seçildiniz. En iyisi olduğunuz için değil, en iyi olmaya söz verdiğiniz için."

Göğsüm kabarıyordu. Bu tim, sadece bir operasyon birimi değildi. Bu, bir aileydi. Ve ben, onların lideriydim.

"Bundan sonra, tek yürek olacağız. Birimiz yaralanırsa, hepimiz kanarız. Birimiz düşerse, hepimiz kaldırırız."

Rüzgâr, bu kez daha sert esti. Sanki sözlerimi onaylıyor, bu yemini gökyüzüne taşıyordu.

"Şimdi, bana bakın!"

Tüm askerler, aynı anda gözlerini bana dikti. O an, nefesim kesildi. Bu gözlerde, ölümüne bir bağlılık vardı.

"Karakurt Timi, göreve hazır mı?"

"HAZIRIZ KOMUTANIM!"

Çılgılık gibi bir yanıt yükseldi. Sesleri, içimi titretti. Artık geri dönüş yoktu. Bu tim, benim emanetimdi. Ve ben, onları asla yarı yolda bırakmayacaktım.

İçtima bittikten sonra eğitime geçmeden önce her biriyle tek tek görüşme fırsatım oldu. İstedim ki hepsi bir aile olduğumuzu bilsin.

Astsubay Çavuş Enes'e: *"O solgun bakışların altında ne saklıyorsun, merak ediyorum,"* dedim gülümseyerek. O da bana, *"Sizi şaşırtacak kadar çok şey, komutanım,"* diye yanıt verdi.

Üsteğmen Güneş saçını yara izini gizleyecek şekilde toplamayı seçmişti. Bu hareketinden yara izini saklamaya çalıştığını anlamıştım.

"O iz, senin madalyan," dedim. *"Saklama onu."*

Ve Salih. O, her zaman olduğu gibi, dimdik duruyordu. *"Sen,"* dedim, *"benim sağ kolumsun. Unutma."*

O karar gecesi tek başıma evde oturmuştum. Timimi kuracağımı öğrendiğim an yanımda olmasını istediğim insanları titizlikle seçmek

istemiştim. Her birinin dosyasını özenle incelemiştim. Her birinin geçmişi, zaferleri, kayıpları...

"Karakurt Timi," diye fısıldadım. "Hikayemiz yeni başlıyor."

Saha eğitimi için alana geçmeden önce yeni nöbetçiler duyuruldu, nöbet değişimi yapıldı. Sonrasında eğitim için alana yöneldik. HALO paraşüt atlama provasına geçilecekti. İlk görev öncesi gerekliydi.

Yıllardır tim liderliği yapan Merih'in paraşütten atlama nefretini anımsadığında bunun çok gerekli olduğunu anımsamış ve hemen eğitim planına eklemiştim.

Ardından bu gece, gece taarruzu provası yapılacaktı.

Eğitim sırasında sahaya gelenleri gördüğümde sırtarak o tarafa döndüm. Sungur Timi erleri beni gördüklerinde havayı şaşkınlık nidaları kapladı.

"Komutanım!" Kıdemli Üsteğmen Ömer heyecanla olduğum yere yöneldi.

"Pie bak, bir kere şöyle içten *komutanım* dememiştir bana!" Merih'in homurdanmasını hemen duydum.

"Estağfurullah, komutanım. Siz daha önce hiç ihraç edilip dönmediğiniz içindir..."

"Tövbe de Ömer, seni öyle bir benzetirim ki kamuflajın bile delik deşik olur! Ulan şarjörsüz mermi gibi adamsın!"

Kahkahamı daha fazla tutamadım. Sandalyemde öne doğru eğilip gözümden yaş gelene kadar güldüm.

"Ayıp oluyor ama yeni yetmelerin yanında..." Ömer, kırgınlıkla gözlerini kaçırdı medet umarcasına bana döndü.

Onun için hemen ayağa kalktım. "Sabah sabah ne oldu, Merih Yüzbaşım? Mayına mı bastın ne bu gerginlik?"

Ömer kıkır kıkır gülünce, "O bombayı senin kafanda patlatırım, sık çobanı gibi sırtıp durma lan!"

Gözlerimi devirdim. Buna alıştığımı zannediyordum ama sanırım yanılmıştım. Kesinlikle alışamayacaktım!

"Cumhuru cibilliyetini sikeyim, sana Beyza'nın yanında küfretme demedim mi lan?"

Hayretle arkamı döndüğümde Bahadır'ı gördüğüm ve gününe güneşin doğduğunu hissettim. Kendine tezat cümlesini bile umursamadım. Nihayet yine burada, olmamız gereken yerdeydik ya gerisi yine halledilirdi.

"Yaşam sevincine sokayım ulan, sen niye küfrediyorsun?"

"Başladı sizin fantezi." İkinin birbirine laf sokmalarını izlerken yüzümde istemsiz bir gülümseme belirdi.

Merih Bahadır'a bakıp "Senin yüzünden Beyza bana kızacak yine!" diye söyleniyordu.

"Benim mi?" Bahadır, elini göğsüne bastırdı, sahte bir masumiyetle. "Puşt, sen küfretmesen ben de karışmazdım!"

"Yalan atma lan, senin yüzünden her şey karışıyor zaten!"

Bu atışmalar, hayatın hâlâ damarlarımızda aktığının kanıtı gibiydi. Ölümle burun buruna çalıştığımız bir işte, birbirimize böyle takılmadan yaşamak mümkün müydü zaten?

"Kesin artık şunu, çocuk gibisiniz!" diye ikisine de çıkıştım. Ama sesimde gerçek bir öfke değil, o tanıdık şefkat vardı.

Bahadır, omzunu silkerek bana döndü. Gözlerindeki parıltı, sabah güneşinin ilk ışığı gibi içimi ısıttı.

Sonra alayla, "Çocuk falan değilim, *Bal Belam* . İstersen hemen kanıtlarım," dedi, sesi o bildiğimiz alaylı tonuyla.

Merih anında yüzünü ekşitti. "Ben yokum bu fantezide!"

Arkasını dönüp yürür gibi yaptı ama kaçamadı tabii. Bahadır onun arkasına geçip enseye şaplağı yapıştırdı.

"Beyza!" diye bana sığındı Merih. "Bu Kızılıcık mıdır kuşburnu mudur nedir, bu herifi dizginleyemiyorum ben! Sen sahip çık artık!"

Başımı iki yana salladım.

Bu ekip...

Bu insanlar...

Burası benim evimdi.

Ne kadar kaotik olsalar da ne kadar kabına sığmayan ateşler taşısalar da başka hiçbir yere ait hissetmiyordum.

"Şikayetini yazılı iletebilirsin, Merih Yüzbaşım. Belki değerlendiririz." diye karşılık verdim, ona alayla göz kırparak.

Bahadır bir adım yaklaştı. Ellerini ceplerine sokmuştu, omuzları rahat, bakışları ise ciddiyetle karıştı.

"Bugün gece taarruz provası var, değil mi?"

Başımı salladım. Gözlerimiz buluştuğunda bir şey geçti aramızdan. O tanıdık şey... Adını koymaya bile gerek olmayan şey.

"İyi," dedi ve bir adım daha yaklaştı. "Karakurt Timi Komutanı Yüzbaşı Beyza Karaaslan..."

Karakurt...

Adını her andığımda içimde bir titreme oluyordu. Bu timin sadece bir operasyon ekibi değil, bir ruh olması için dua etmişim. Birbirine bağlı, birbirine yaslanan bir ruh.

Derin bir nefes aldım. "Akşamı bekleyin. Gökyüzü kararınca Karakurt doğacak."

Ömer, Merih ve Bahadır üçlüsü birbirlerine baktılar. O an fark ettim: Onlar da heyecanlıydı.

Sungur Timinden ve Gökbörü Timinden birkaç er daha yanıma geldi. Vural'ın o çocuksu heyecanla parlayan bakışları aklıma kazındı. Benim adıma mutlulardı, bu mutlulukları samimiydi. Bir aileydiler benim için.

Göz ucuyla Bahadır'a baktım. O da farkındaydı. Tim ruhu, sadece emirlerle kurulmazdı. Güvenle, sadakatle, omuz omuza düşmeden kurulurdu.

"Gece operasyonu için tüm timler hazırlanacak. Teçhizatlar tam olacak. Eksik mermi, gevşek kamuflaj, unutulmuş bir çakı bile kabul etmiyorum." Gür sesim alanda yankılandı.

Ömer hemen parmak kaldırdı, sırtarak: "Çakıyı unutsam, benim hanımın gönlünü kazanıp affettirsem sayılır mı, komutanım?"

Herkes güldü. Ben de hafifçe başımı salladım.

"Hanımın gönlünü kazanamazsın Ömer. Çünkü unutulmuş bir çakı, ölüm demektir sahada. Ölümün romantizmi yoktur."

Anında ortam ciddileşti. Bir anda kahkahalar, yerini ağır bir sessizliğe bıraktı.

İşte böyle... Biz böyleydik. Gülerdik. Dalga geçerdik. Ama gerektiği anda sırt sırta, can cana duracak kadar ciddi olmayı da bilirdik.

"Şimdi devam edin!"

Herkes hızla dağıldı. Bahadır biraz geride kaldı. Bir adım bana doğru attı, gözlerinde her zamanki gibi sessiz bir sığınak vardı.

"Hazır mısın, *Bal Belam* ?" diye sordu fısıltıyla.

İçimden bir volkan patladı. Buna rağmen gözlerimi kıstım, hafifçe başımı eğip: "Doğduğumdan beri," dedim.

Ve o an anladım: Bu gece sadece yeni bir tim doğmayacaktı. Ben de yeniden doğacaktım.

Karakurt , gecenin karanlığında ilk adımını atacaktı.

Ve biz...

Biz o karanlığın içinde kaybolmak için değil, karanlığa hükmetmek için orada olacaktık.

Bölüm 6000 kusura kelimedir. Kısa olmuş falan diyenler gelmeden açıklayalım da...

• *Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.*

İNSTAGRAM: dilanwrites (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayınnnnn.)

DREAME: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

Oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın ♥

Bir sonraki bölüm sınırlar geçilmeden gelmeyecektir :(

XXVİC Sadakat ve Kan

SINIR: 200 OY / 350 YORUM (Niyeyse oy sınırı asla geçmiyor :/)

Yine been geldiiimmm

Yine 6000 kelimedenden fazla, çok uzun bir bölüm oldu.

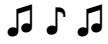
Bölüm açıkçası beni fazlasıyla tatmin etti, dilerim sizi de eder. Bol bol yorum yapmayı ve desteklerinizi esirgemeyin lütfen ♥

Keyifli okumalar dilerim ♥

ÖPTÜM XOXO

YİRMİ ALTI | *Sadakat ve Kan*

Pinhani – Sevmekten Usanmam

Beyza

Gece, Kale'nin üzerinde ağır bir battaniye gibi asılıydı. Soğuk rüzgâr taş duvarları dövüyor, gökyüzü ayazla çatlıyordu. Ama içerideki hava... içerisi çok daha soğuktu.

Ay, Kale'nin üzerinde bir göz gibi parlıyordu, her şeyi görüyordu, her şeyi biliyordu. Soğuk taş duvarlara dokunan gece rüzgârı, sanki benim içimden

geçiyordu. Omzumda yeleşin ağırlığını, sırtımda sorumluluğun yükünü hissettim.

Bugün yalnızca bir operasyon değildi. Bugün sadakatin, ihanetle burun buruna geldiğı gündü.

Kulaklığımdaki tiz sesle irkildim:

"Kuzgun'dan, Karaya, rapor ver." Sesi, alışık olduğum o sakın, otoriter tondaydı.

"Hazırız, komutanım."

Ne kadar hazırdım, tartışılırdı. **Kale, kendi ciğerinden düşman çıkarmaya hazırlanıyordu.**

Yan yana yürüdüğümüz, aynı kaptan yemek yediğimiz, emirlerine riayet ettiğimiz üstlerimiz, astlarımız...

Köşedeki dev ekranda, kırmızı noktalar parlıyordu. Kale'nin kalbi sayılan operasyon merkezi, gözlerimin önünde nefes alıyordu.

"Timler, hazır mısınız?"

Hemen arkamızdan Merih ve Bahadır yürüyordu, arka tarafta Ömer ve benim timin yeni çocukları vardı.

Çelik yeleşin altındaki kalp, bir makine gibi atıyordu.

"Tetikçiler, gözünüz bende," diye konuştum usulca mikrofona.

"Emredersiniz, Komutanım."

Bahadır ile göz göze geldiğimizde bu gece, o sesin içindeki çatlağı duydum. Kimse bilmesede ben biliyordum. Bildiğimi biliyordu.

Adımlarımı ağırlaştırdım, kalbimi hızlandırdım. O esnada Bahadır yanımda yürümeye başladı, Merih bir adım gerimizdeydi. Nur, operasyona içeriden katılacaktı.

Kale'nin taş duvarlarında yankılandı; botlarımızın yere her vuruşunda bir zamanlar kutsal olan bu binanın çelik damarlarında titreşimler oluştu. Sadece biz değil, geçmişte burada hizmet etmiş herkes yürüyordu yanımızda sanki. Omzumda Karakurt Timinin arması, kalbimde vatana sadakatin soğuk yeminini taşıyarak yürüyordum.

İlk adım: Güvenlik ofisi.

Kapısına geldiğimde elim, kısacık bir tereddütle havada asılı kaldı. Nefes aldım. Bir saniye... belki de son kez inanmak istedim. Belki hepsi bir yanıltı, belki hepsi düzelirdi.

Ama içimdeki ses acımasızdı: *"Hayır, Beyza. Artık yanılma lüksün yok."*

"Sungur Timi, kapı önüne mevzilensin."

Mikrofondan yankılanan sesim, kalbimin attığı ritimle uyumlandı. Bahadır, yan gözle bana baktı.

"Hazır mısın?" diye fısıldadı.

"Cevabı sen biliyorsun."

Kapıyı tek hareketle açtım. Güvenlik şefi, hâlâ masasındaki kameraları izliyordu. Bizi görünce gözlerindeki panik, her şeyin itirafıydı.

"Sedat Kaya," dedim, sesim buz gibiydi. "Vatana ihanetten tutuklusun."

O an, odadaki hava değişti. Sedat'ın elleri titremeye başladı, dudakları kıpırdadı. "Beyza... Komutanım... yanlış yapıyorsunuz."

"Yanlışsı sen yaptın," dedim. "Ben yalnızca bitiriyorum."

Güvenlik ofisinden Sedat Kaya çıkarıldığında sessizlik bir bıçak gibi havayı kesti. O an, Kale durdu. Nöbetçiler, memurlar, teknisyenler... herkes nefesini tuttu. Herkes göz ucuyla neyi devirip geçtiğimizi görmeye çalışıyordu.

Sedat götürülürken içimde bir düğüm çözüldü, ama hemen yerine bir başkası oturdu. Bitmedi. Bu sadece başlangıçtı.

Bahadır yine yanı başımdaydı. Merih, omuzlarımızda bir gölge gibiydi. Salih ve yeni çocuklar arkamızda, sanki eski-yeni tüm ruhlarımız birleşmişti. Nur, içeride bir yerlerde, bizimle bir vücut, bizimle bir can olmuştu.

Koridorlarda yankılanan ayak sesleri... her adımda bir yük daha bindiriyordu omuzlarıma.

B blok.

Veri merkezi.

Depo.

Her yerden bir isim, bir yüz, bir hayal kırıklığı...

B blokta, Hüseyin Teğmen.

Depoda, Suna Astsubay.

Veri merkezinde, Burak Yıldırım...

Hepsi, güvenimizi kemiren kurtçuklar.

"Bahadır, doğu kanadını sen al."

"Gökbörü, Doğu Kanadı!"

O an göz göze geldiğimizde bir şey vardı gözlerinde. Yalnızca iki kişi bilirdi o bakışı: Ben ve ölüm.

Kısa bir ayrılığın ardından benim için en zor kısma gelmiş bulunuyorduk.

"Yukarı," dedim. Sesim taş duvarlardan sekip kalbimin duvarlarına çarptı. "İstihbarat katı."

Bizim katta Nur ile karşılaştığımız anda göz göze geldik. Onun gözlerinde de bendekiyle aynı hayal kırıklığı ve hüznü vardı.

Son kapının önünde durduk.

Bahadır yanıma geldi, elini omzuma koydu. O kadar nazik, o kadar güçlüydü ki... Sanki o dokunuşla içimdeki bütün kabukları kırdı.

"Buradan sonra," dedi alçak bir sesle, "ne olursa olsun, yalnız değilsin."

Bahadır'ın eli omzumdayken gözlerimi kapadım, bir an sadece nefesimi dinledim. Göğsümde zırhın altında delice çarpan kalbim vardı; bir de çelik gibi sertleşmiş kararlılığım.

Önümdeki kapı, karşımızda koca bir duvar gibi duruyordu. Ama o yalnızca bir kapıydı. Asıl yıkılması gereken, bu kalenin içinde büyüyen ihanetin duvarlarıydı.

Gözlerimi açtım.

"Hazırız," dedim.

Kapıyı ittim.

Feridun Müdür'ün odası... O oda bana yıllarca öğretmişti: Disiplin, sadakat, hiyerarşi.

Şimdi o kapının ardında yalnızca bir hain oturuyordu. Bize daima babacan bir tavırla yaklaşan müdürümüz, her konuda ardımızda duran müdürümüz...

İhraç edilirken neden en azından Albay Cemil kadar çabalamadığını düşünüp hep içlerime girdi. Meğer kendisi de o ihanet ağının bir parçası olduğu için susmak zorundaydı. Teşkilat, bir amaç uğruna benden kurtulurken bunu bir şans olarak görmüştü. Ayaklarına dolanan bir dertten kurtulma şansı...

Feridun Müdür, masasının başında gözlüğünün üzerinden bize baktı.

Arkasındaki duvarda Türk Bayrağı asılıydı. Ay ışığında dalgalanan o bayrak, bir an kalbimi delip geçti. Bu binanın kanla, terle, ömürle yazılmış tarihine dokunmuştuk.

"Feridun Müdürüm," dedim, bir subayın tüm soğukkanlılığıyla. "Vatana ihanetten gözaltına alındınız."

Bir saniye, belki iki... Odaya bir sessizlik düştü. Bahadır'ın, Merih'in, Nur'un sessiz ama tetikte nefes alışları geliyordu.

Müdürüm hafifçe gülümsedi.

"Demek o gün geldi."

Ona hayretle bakakaldım. Boğazımda bir düğüm oluştu. Sesim titreyebilirdi... ama buna izin veremezdim. Yine de içimdeki çocuğun fısıltısını susturamadım.

"Feridun Müdürüm," dedim bir adım atarak, "neden?"

Sadece bu kelime döküldü dudaklarımdan. Neden? Neden ihanet? Neden biz?

Müdürüm gözlüğünü yavaşça çıkardı. Titreyen ellerine bakmamaya çalıştım ama gözüm kaydı. Yaşlı bir adam titriyordu orada, gözünde gururdan çok, yılların yorgunluğu vardı.

"Sen," dedi kısık bir sesle, "hep çok zekiydin Beyza. Bunu sormadan geçmeyeceğini biliyordum."

Merih ve Nur, bir adım geride durmuş bizi izliyordu. Nur'un Merih'ten destek almaya çalıştığını göz ucuyla görmüştüm. Bahadır'ın yüzü sertti, gözleri her zamanki gibi tetikte. Ama ben... ben sadece cevabı bekliyordum.

"Yıllar önce," dedi Feridun, başını hafif eğerek, "bu teşkilat bana bir aile verdi. Hiçbir zaman sahip olmadığım bir aile... Ama sonra, o ailenin gölgesinde... ihanet büyüdü."

Gözlerimin dolduğunu hissettim, çelik yeleşin ardında kalbim bir yumruya dönüşüyordu.

"Bize neden sırt döndünüz?" diye fısıldadım. "Bize, bu vatana, bu bayrağa... neden?"

Feridun Müdürüm gözlerini bana kaldırdı. İlk kez o bakışların ardındaki yorgunluğu, hayal kırıklığını, pişmanlığı net gördüm.

"Çünkü bazen," dedi, sesi çatlayarak, "sistem, insanı kendi çarklarının arasına sıkıştırır. İlk başta bir hatayı kapatırsın, sonra bir başka hataya göz yumarsın... Bir bakmışsın, o çarkların parçası olmuşsun. Dönmek istersin, ama dönemezsin."

Bir anda, gözlerimin önüne o yıllar geldi. Onun bana öğrettiği disiplin, bana verdiği şanslar, beni savunduğu günler... ve hepsinin altındaki çatlaklar.

"Neden yaptınız?" diye yineledim, bir çocuğun, bir askerin, bir evladın kırık kalbiyle.

Feridun bir hıçkırık gibi gülümsedi. "Sen... hep doğruyu seçtin, Beyza. Keşke ben de... o kadar cesur olabilseydim."

İçimde bir şey çatladı. O an gözlerimi kapatmak, bağırmak, yumruklarımı sıkıttığım gibi kalbimi de sıkmak istedim. Ama asker duruşu, yılların bana öğrettiği duruş, beni tutuyordu.

"İhanetin bahanesi olmaz," dedim, "affı da!"

Feridun Müdür'ün yüzündeki kırışıklıklar, o an bana bir harita gibi göründü. Yanlış yollara sapılmış, geri dönmeyen bir hayatın haritası. Dudakları titredi, gözlerinde bir anlığına bile olsa bir çocuk masumiyeti belirip kayboldu.

"İhanetin affı yok, doğru," dedi. "Ama bil ki Beyza... bazen insan kendine bile ihanet eder, sen de büyüdükçe anlayacaksın."

Gözlerimi yere indirdim bir an. Kalbimde sızı, midemde yumru, aklımda binlerce soru... ama dudaklarımda yalnızca asker disiplini vardı. "Gözaltına

alın," dedim, sesim kalbimdeki çatlaklara inat sarsılmadı.

O anda, koridorun başında bekleyen sivil giyimli iki kişi ilerledi. Adli kolluk görevlileri. Sessiz, dikkatli, profesyonel... Bizimle eşgüdümlü çalışmaları için çağrılmışlardı.

Feridun Müdür, başını kaldırıp kapıda beliren bu yeni yüzlere baktı. Bir an, gözlerinde bir kırılma oldu.

Nur bir an bana baktı. Gözlerimiz buluştu, o bakışta sadece görev değil, hüznün, yas ve dayanışma vardı.

Feridun Müdür ayağa kalktı, yavaş, sarsak... ama yine de omuzlarında o eski vakardan bir iz kalmıştı. Ellerini kaldırdı, bileklerine kelepçe vurulmasına izin verdi. "Sen doğru olanı yapıyorsun, Beyza," dedi kısık sesle. "Ve umarım bir gün... yükün hafifler."

Kelepçelerin şakırtısı odada yankılanırken içimde bir şey koptu. Yıllardır biriktirdiğim o baba figürüne dair ne varsa, kırıldı, döküldü. Kalbimin içinde sessiz bir cenaze kalktı o an bir kahramanın, bir ihanetin, bir öğrencinin yasını tuttum.

"Feridun Bey," dedi kolluk amiri yumuşak ama net bir sesle, "savcılık talimatıyla, vatana ihanet ve gizli bilgi sızdırma suçlamalarıyla gözaltına alınıyorsunuz."

Bahadır bir adım geri çekildi, Merih'in bakışları tetikteydi, ben ise nefesimi tuttum. Müdürüm, ellerini yavaşça kaldırdı. Hareketlerinde bir teslimiyet, bir kabulleniş vardı.

Kolluk görevlileri, dikkatli ve prosedüre uygun şekilde onu kelepçelediler. Nur'la tekrar göz göze geldiğimizde bir anlık boğazımız düğümlendi. O anın ağırlığı, omuzlarımıza çöken bütün yılların ağırlığı gibiydi.

Feridun Müdür'ün gözleri bir an bize döndü.

"Beni böyle hatırlamayın," dedi fısıltıyla.

Yıllar boyunca bize yol gösteren o adamı hatırlamayacak mıydım?
Hatırlayacaktım. Hem de hep.

Adli kolluk görevlileri Feridun Müdürü alıp odadan çıkardığında, bir an sadece sessizlik kaldı. Türk bayrağının gölgesi, o odada dalgalanmaya devam etti. Ve biz, geride kalanlar, yalnızca birbirimize yaslanarak ayakta kalabildik.

Feridun Müdürün adli kolluk eşliğinde götürülmesinin ardından operasyon hızla devam etti.

Telsizlerimizde birbiri ardına gelen "Temiz," "Kontrol sağlandı," "Direnc yok," gibi raporlar, işlerin yolunda gittiğinin sessiz yankıları gibiydi.

Bahadır yanımda yürürken kısa bir bakış attı, dudaklarının kenarında belli belirsiz bir rahatlama vardı. Merih, timi toparlarken Nur da brifing salonuna geçip anlık rapor akışını kontrol etmeye başlamıştı.

Kale'nin ana salonuna indiğimizde kapının hemen dışında bekleyen Binbaşı Ahmet Kürşat ve Binbaşı Menderes'in varlığı dikkatimi çekti. Her ikisi de alanın tecrübeli kurtlarındandı ve onların onayı, bu operasyonun resmî damgası olurdu.

"Yüzbaşı Karaaslan," dedi Binbaşı Ahmet Kürşat, hafif bir tebessümle. "İyi iş çıkardınız."

"Sizi dinlemekten, dürüst olmak gerekirse hep çekinirdik, malum sebeplerden," diye ekledi Menderes Binbaşı alaycı bir gülümsemeyle. "Ama görüyorum ki hem emir hem kalp hem vicdan işinde ustalaşmışsınız."

Gözlerim bir an Bahadır'a kayd, o da ifadesiz bir ciddiyetle bekliyordu ama gözlerinde az önceki yorgun bakışların yerini, dolaylı bir gurur almıştı.

"Teşekkür ederim komutanım," dedim, sesimde hem görev disiplini hem yorgunluğun izleri. "Ekiplerim olmasa bu kadar temiz ilerleyemezdik."

Binbaşı Ahmet Kürşat başını salladı. "Şimdi geri çekilin, raporlarınızı toparlayın. Birkaç saat sonra üst düzey bir brifing var. Ama şimdilik... iyi

dinlenin, Yüzbaşı."

"Emredersiniz."

Kısacık bir bakış alışverişı daha oldu; Bahadır, Merih, Nur ve ben... Gözlerimiz konuştu: Bu sadece bir ilk adımdı.

Ve Kale'nin taş koridorlarından geri yürürken içimde bir fısıltı yükseldi:

"Hikâyemiz yeni başlıyor."

...

Böyle büyük çaplı operasyonlardan sonra, özellikle ihanet ve sızıntı gibi hassas durumlarda, üst düzey brifinglere alan komutanlarının ve tim liderlerinin mutlaka katılması gerekir. Çünkü operasyonun sahadaki detaylarını, zorluklarını ve anlık kararlarını en iyi onlar bilir.

Bu sebeple tim komutanı olan ben, Bahadır ve Merih'te gecenin bir körü gerçekleşen bu brifinge katılacaktık.

Hem raporlarının üstünü dolduracak hem de üst düzey yetkililerin gözünde değerlendirilecektik.

Albay Cemil, Binbaşı Ahmet Kürşat ve Binbaşı Menderes burada bizi değerlendirecek olanlardı. Tim komutanlarının bu tür toplantılardaki varlığı, doğrudan bir "askeri onur" ve stratejik bir zorunluluktur.

Brifing odasının ağır kapısı kapandığında içerideki hava ağırlaştı.

Masa etrafında toplanan gözler üzerimize çevrilmişti: Albay Cemil, Binbaşı Ahmet Kürşat, Binbaşı Menderes... Ve köşede, sanki odaya ait değilmiş gibi duran biri daha: Lale.

Omuz omuza dizilmiştim Bahadır ve Merih'le. Üzerimizdeki kamuflaj hâlâ toz, çelik yeleklerimizin köşelerinde ter izleri... Ama duruşumuz dimdikti. Saha bize neyi öğrettiyse onu getirip bu masaya koymaya gelmiştik.

Albay Cemil gözlerini kısarak dosyalara bakıyordu. "Beyza," dedi sonunda, "raporunu özetle."

Bir adım öne çıktım, sesim net ve soğukkanlıydı.

"Operasyon 22:30 itibariyle başarıyla tamamlandı, Komutanım. Güvenlik ofisi, veri merkezi, doğu kanadı ve istihbarat katı koordineli şekilde temizlendi. On bir personel gözaltına alındı, sekizinde direkt suç delili tespit edildi. Üçü ise istihbarata aktarılmak üzere ayrıldı. Bölge kontrolü sağlandı. Zayiat ve sivil kaybı yok."

Kalem tıkırtısı duyuldu, Binbaşı Ahmet Kürşat not alıyordu.

Binbaşı Menderes kaşlarını kaldırıp sordu: "Sahada öngörülemeyen bir durum oldu mu?"

"Veri merkezinde Burak Yıldırım beklenenden daha fazla direnç gösterdi. Ancak silahsız etkisiz hale getirildi. Güvenlik şefi Sedat Kaya teslim oldu. Feridun Müdür, operasyona uyum sağladı. Çatışma ya da kanlı müdahale gerekmedi."

Tam sözlerimi bitirmişken, o tiz ve buz gibi ses araya girdi.

"Ne kadar... şanslısınız, Yüzbaşı Beyza."

Lale .

Yavaşça ona döndüm, gözlerim dalgalı deniz gibi sakindi.

"Buyurun, Lale Hanım?"

Sandalyesine yayılmış, parmak uçlarını masada gezdirirken bakışlarını bana kaldırdı.

"On bir gözaltı. Sekizi delilli. Üçü sorguda. Ne kadar temiz değil mi? Sahada bu kadar *pürüzsüz* operasyonlara pek rastlanmaz. Bence biraz fazla kolay geçti, sizce de öyle değil mi?"

Yanaklarında sinsice kıvrılan gülümseme, bir kurdun dişlerini gizlemesi gibiydi.

Bahadır'ın çenesinin kasıldığını gördüm. Merih ellerini arkasında kenetlemiş, nefesini sessizce veriyordu. Ama ben... ben sadece düz durdum.

"Kolay ya da zor," dedim sakince, "timlerin disiplini ve istihbaratın doğruluğu sayesinde başarı geldi. Bize verilen bilgi sağlam olmasa, bu masa burada değil morgda toplanırdı."

Bakışlarımız kilitlendi.

"Belki siz bunu unutmuşsunuzdur."

Odada bir uğultu oldu. Lale kaşlarını kaldırdı, dudaklarında belirsiz bir çizgi oluştu.

"Tabii... Cesaretle pervasızlık arasındaki çizgi çok incedir, Yüzbaşı Beyza. Umarım hep bu tarafında kalırsınız." Sesi yumuşak ama cümlesi keskin bir hançerdi.

Lale'nin o yılan gibi kıvrılan sesi kesilmeden önce dudaklarımın ucunda duran cümle, sadece sessizlikle gömülmedi. Gözüm hâlâ ondaydı. Beni iğneleyen bakışlarının altında bile ezilmiyordum ama bu toplantı bir çatışma arenası değildi. Bu briefing, görev analizi ve askeri değerlendirme için düzenlenmişti. Ve ben, her sözümle görevimi icra ediyordum.

Ama Lale, başka bir niyetle buradaydı. Onun ağzındaki cümleler değil, gözlerindeki hesaplaşma niyetiydi mesele.

Tam ona yeniden cevap vermeye hazırlanıyordum ki Albay Cemil'in sesi, keskin bir komutan tokadına dönüştü:

"Kıdemli Ajan Lale, yeter!"

Sesi odada bir kılıç gibi kesildi. Herkes dondu. Kalemler durdu. Gözler anında Albay'a çevrildi.

"Burası kişisel hesaplaşmaların yeri değil. Sahadaki başarıya gölge düşürmeye çalışmak, yalnızca operasyonu değil teşkilatın itibarını da sorgulamak olur. Buna izin veremem."

Lale'nin dudaklarında anlık bir gerilim oluştu. Ne diyeceğini şaşırmış gibiydi. O sinsî ifadeyi susturan bu çıkış, tam yerindeydi.

Albay bana döndü.

"Yüzbaşı Beyza, ekibinizle birlikte büyük bir disiplinle görev yaptınız. Bu tür geniş çaplı iç temizlik operasyonlarında sivil kayıp olmadan, dikkatli ve sistematik bir şekilde ilerlemek kolay değildir. Raporunuzu takdirle karşılıyoruz."

Sözleri sadece resmi bir takdir değildi, aynı zamanda arkamda durduğunun göstergesiydi. İçimdeki ağırlık bir nebze hafifledi. Bahadır'ın gözleri kısa bir süre bana döndü; gururla değil, güvenle baktı. Merih, kaskatı duruşunu bir nebze rahatlattı. O anda fark ettim, bu masa etrafında yalnız değildim. Benim arkamda görevine, disipline ve sadakate inanan gerçek insanlar vardı.

Lale, hafifçe başını eğdi. Gözlerinde hâlâ kaynamakta olan bir şeyler vardı, ama artık konuşamadı. Sırası geçmişti.

"Operasyon sonuçlanmıştır. Detaylı analiz ve sorgular önümüzdeki günlerde yapılacak." Albay Cemil toplantıyı bitirmek için dosyaların kapağını kapattı, "Toplantı sona ermiştir," dediğinde sandalyeler hafifçe çekildi, odadaki hava boşalan bir yay gibi gevşedi.

Tam Bahadır kapıya doğru yönelmişti ki bir anda durdu. Omuzlarının gerilimi, bir şeyin içinde birikmiş olduğunu hissettiriyordu. Yavaşça döndü, sesi ağır ama net bir yankı gibi çıktı:

"Komutanım..."

Albay Cemil başını kaldırdı. Kalın kaşlarının arasından Bahadır'a baktı, "Buyur, Yüzbaşı Kızılarıslan," dedi, sesi merakla ama kontrollü.

Bahadır, birkaç saniye nefes aldı, kelimeleri tartıyordu. Sonunda, bir görev adamına yakışır netlikte konuştu:

"Görev evlilikleriyle ilgili akitlerin... iptali ne aşamada? Resmî kayıtlarda hâlâ geçerli görünüyorlar. Bunun sahada yarattığı yankıları, bugün net bir şekilde gördük."

Odanın havası bir anda tekrar ağırlaştı. Lale'nin gözlerinde kısa bir donukluk, kısa bir kıpırtı oldu. Ellerini masanın kenarına sıkıca bastı ama hiçbir şey söylemedi.

Albay Cemil'in gözleri kısa bir süre Bahadır'dan Lale'ye kaydı, sonra geri döndü. Derin bir iç çekti.

"Bu tür akitler, yalnızca görev amaçlı yapılır ve görev biter bitmez, millî güvenlik gerekçesiyle iptal edilmesi gerekir. Bürokrasideki gecikmelerin farkındayım. Ben konuyu Savunma Bakanlığı ve İçişleri'yle birlikte bizzat gündeme alacağım."

Sonra bakışlarını Bahadır'a sabitledi, sesine bir ton daha yumuşaklık ekleyerek ekledi:

"Bu tip gölgelerin sahadaki kahramanların omzuna yük bindirmesine asla izin vermem, Yüzbaşı Kızılarslan."

Bahadır başını usulca eğdi, sadece bir kelime:

"Sağ olun, Komutanım."

Benim kalbim o anda hızla çarptı. Bahadır'ın bu soruyu soruşu, sadece resmi bir mesele değildi. Bu, geçmişle, görevle, bizimle ilgiliydi.

Bahadır kapıya yöneldiğinde bir anlık bakışlarımız çakıştı. Gözlerinde, artık kapanmaya başlayan bir defterin sayfaları vardı. Bir yük kalkmıştı omzundan ve bu yükün bir kısmını ben de taşıyordum.

Merih arkamızdan geldi, kapıya ulaştığımızda son bir bakış attım o brifing odasına. Lale'nin yüzünde o çözülemeyen ifade, Albay'ın önünde yığılı belgeler...

Ve biz, kapının eşiğinden geçerken, bir dönemin kapısını da ardımızdan kapatıyorduk.

Nur

Birkaç Gün Önce

Askeriyenin soğuk beton duvarlarına çarpan ayak sesleri, gece nöbetine çıkan askerlerin birbirine mırıltıyla selam verdiği o tanıdık uğultunun içinde kayboluyordu. Ama benim kulağımda yankılanan tek bir ses vardı: *Merih'in adı*.

Adımlarımı hızlandırdım. Merih'in her zamanki köşesine, cephanelik yanındaki loş bölmeye yürüdüm. Kalbim, kaburgalarımın arkasını bozkır atı gibi dövünüyordu.

Köşeyi döndüğümde onu gördüm. Telsizini ayarlıyor, tüfeğinin kayışını kontrol ediyordu. Omuzları, savaş yorgunu bir adamın omuzları gibiydi. Ne zaman görsem içim ısınırdı, ama bu gece... içimde sadece buz vardı.

"Merih," dedim, adını öyle bir tonda söyledim ki, yürüyen bir adamı ivileyen, kurşun gibi bir sestti.

Başını çevirdi. Gözlerinde önce şaşkınlık, sonra o sahte sakinlik ah, ne kadar da iyi saklardı duygularını. Ama bu gece saklayamayacaktı.

"Nur, bu saatte..."

Derin bir nefes aldım, ellerim yumruk gibi sıkılmıştı. Bir anda patlamamak için bir saniye sustum ama midemdeki öfke, bir zehir gibi yukarı tırmanıyordu.

"Hangi saatte olduğunun önemi yok." Adımımı öyle bir attım ki, aramızda neredeyse nefes mesafesi kaldı. Parmaklarım avuçlarımda yumruk olmuştu. "Bana cevap vereceksin."

Alnındaki çizgiler belirginleşti. "Ne hakkında?"

Bir kahkaha attım, ama sesimde ne neşe ne şefkat vardı.

"Sorgun'un evli olduğunu ne zamandır biliyorsun?"

Gözlerinde bir kıpırtı... İşte, tam da beklediğim o mikro saniyelik boşluk. Şaşkınlığın ve suçluluğun birbirine çarptığı an.

"Nur, bu... konuşulacak yer değil..."

Bir kahkaha daha patlattım ama öyle neşeli, öyle hafif bir kahkaha değil; öfkenin zehrini kusan, acıdan bükülen bir kahkahaydı.

"Ulan kadın dirildi ne yeri ne zamanı?"

Merih'in yüzünde bir gölge gibi beliren pişmanlık, karanlıkta bile gözlerime çarpıyordu. Ellerim hâlâ yumruk, kalbim hâlâ kudurmuş bir at gibi göğsümü dövüyordu. Bir adım daha attım, artık burnunun ucundaydım.

"Cevap ver, Merih," dedim, sesim çatladı. "Ne. Zamandır. Biliyorsun?"

Yutkundu. O sert, bıçak gibi keskin adam... bir anda boynunu inceltmiş, omuzlarını düşürmüş, gözlerini kaçırmaya başlamıştı.

"Başından beri."

O an dünya durdu.

Başından beri.

Kelime değil, yumruk gibiydi. Göğsümün tam ortasına saplanan, ciğerimi söküp atan bir yumruk.

Gözlerim bir an boşluğa daldı, dudaklarım aralandı ama kelime çıkmadı. Ellerim yanlarımda titredi.

"Başından beri," diye fısıldadım kendi kendime, tekrar ettim, sanki kelimeyi ağzımda çiğnersem acısı azalacakmış gibi. "Senin o cansız kafatasına sokayım, bunu bizden niye gizlediniz?"

Gözleri bana döndü, suçluluğun, pişmanlığın, söyleyemediği binlerce cümlelerin o kırık yansımaları gözlerinin köşesine oturmuştu.

"Çok uzun zaman önceydi, akıttığımın beyninde unutulmuş bir bilgiydi!" Bir kahkaha daha attım. "Ulan kadın ölmüştü, ölmüş!"

"Bok ölmüş!" diye patladım, sesim duvarlardan yankılandı. "Beyza'ya haksızlık değil mi bu?"

Merih'in yüzü bir anda gerildi. Dudaklarının kenarında titrek bir çizgi oluştu, gözleri parladı ama geri yutmaya çalıştığı bir cevabı vardı belli. Parmaklarını tüfeğinin kayışına gömdü, boğazı bir kez şişip indi.

"Nur..." diye fısıldadı, sesinde yılların yorgunluğu.

"Elini indir, Yüzbaşı!" dedim, parmağım onun göğsüne saplanır gibi uzandı. "Bugün sevgilim olarak değil, bir adam olarak hesap vereceksin bana. Ve biliyorsun, ben hiçbir raporda yalanı sevmem!"

Merih gözlerini kaçırdı. O an, sanki cephaneliğin loş lambası üstümüze bir projektör gibi düşmüş, sahnenin ortasında bırakmıştı bizi. Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu. Ama bu atış korkudan değil, hayal kırıklığından doğuyordu.

"Nur... Saklamak gibi bir amacım yoktu. Anasını satayım, gerçekten gündeme gelene kadar yaşandığını bile unuttuğum bir konu." Çaresizliği bana geçmedi. "Ulan Sorgun naneleri yiyor, kabak yine benim başıma patlıyor iyi mi?"

"Ya sabır, seni bana parayla mı verdiler acaba?"

"İçine süpüreyim, benim ne suçum var *Deli Kızım* ?"

Merih'in dudaklarının kenarı belli belirsiz kıvrıldı, o hep gördüğüm umursamaz gülümsemeyi takınmaya çalışıyordu ama gözlerindeki panik onu ele veriyordu.

"Elini indir, Yüzbaşı dedim!" Sesimdeki çatlağı fark ettim, ama ne gam... çatlasın! İçim çatlamıştı zaten.

" *Deli Kızım* ..." diye başladı, o meşhur ses tonuyla. "Bak, vallahi gündeme bile gelmiyordu bu mevzu. Kimse 'lan Sorgun evliydi' diye sabah akşam konuşmuyor ki. Sen de biliyorsun, Sorgun hep kendi kabuğunda. Biz de dedik, ölmüş gitmiş, neyi deşelim... Ee kadın dirildi, biz de kaldık ortada!"

"Dirildi mi?!" Gözlerimi öyle bir devirdim ki, neredeyse tavana saplanacaktı. "Yani sen bana, 'kadın hortladı, biz de unuttuk' mu diyorsun? Ne var lan bu işte, bu kadar mı ucuz sizin sadakatiniz?"

Merih kaşlarını kaldırdı, dudaklarında yarım bir gülümseme, ama sesi tatlı sitemliydi.

"Bak bak, ateş püskürüyor. Ulan Ruh Hastası, senin sinir katsayını atom fiziğine anlat, Nobel alırsın! Ben ne yapayım, Sorgun sormadı ki bana 'abla geri gelir mi' diye!"

Bir adım attım, işaret parmağımı kaldırıp burnunun ucuna dayadım.

"Bana bak Merih! Senin dilinin altındaki baklayı ben söker alırım! Sorgun'un vicdanını da senin gevşek sır saklama huyunu da sorgulamak benim hakkım!"

O anda ellerini havaya kaldırdı, hafif geriye çekildi.

"Tamam, tamam... Ama bak!" Parmağını havada salladı, gözlerinde kıvılcımlar. "Seni var ya, bende seni bana parayla mı verdiler acaba diye düşünmeden edemiyorum, *Deli Kızım* . Vallahi bak, diğerlerine böyle giydiren hepsi kaçardı, ben hâlâ buradayım, düşün yani!"

Yutkundum, omzumda biriken alevi biraz indirdim, ama pes edecek değildim.

"Sen buradasın, çünkü ben seni hâlâ adam yerine koyuyorum, Yüzbaşı. Ama bir daha benden sır saklarsan, yemin ederim seni mahkeme raporuna kalem kalem geçiririm. Öyle bir rapor yazarım ki, dilekçeyi okuyan general kalpten gider!"

Merih kıkırdadı, elini ense köküne attı.

"Yav sen bir tanesin *Deli Kızım* . Vallahi, seninle kavga etmek bile terapi gibi. Ama bak..." Ses tonu bir anda ciddileşti, gözlerini bana dikti. "Bunu yapmamın bir sebebi vardı. Sorgun, kendi iç savaşını versin diye karışmadım. Ama sana yemin ediyorum, bir daha böyle bir şey olursa... önce sana haber veririm, tamam mı?"

Bir an, kalbim göğüs kafesime yumruk gibi çarptı. Kaşlarımı çatıp ona baktım.

"Ant içiyor musun?"

"Yeminine Kur'an," dedi, elini kaldırıp kaşla göz arasında bir selam çakıp muzipçe gülümsedi. "Asker şerefim üstüne."

Ben, o an içimden geçen kahkahayı zor tuttum. Yumruklarımı yavaşça çözdüm, derin bir nefes aldım.

"Senin Allah cezanı vermesin, Merih," diye mırıldandım.

"İnşallah," diye fısıldadı, kahkahasını bastırarak.

Ah Merih... seni sevmek de seni boğmak da aynı nefese sığardı!

Ayliz

Brifing odasının havası, kahve ve metal karışımı o keskin kokuyla doluydu. Odanın dört bir yanına dağılan gözler, masanın başındaki isimlere kilitlenmişti. Karşımda duran dosyalar, operasyonun ağırlığını taşıyordu, ama asıl ağırlık içerideki sessizlikti.

Yanımda oturan Alpay'ın cübbesinin yakası bir anlığına elime dokundu. O kısacık temasta bile kalbimde tuhaf bir dalgalanma hissettim. Burası mahkeme değildi, ama bu odadaki bakışlar, bir jüriden farksızdı.

Alpay, sandalyesinden hafifçe doğruldu. O keskin, ölçülü savcı sesi odayı doldurdu:

"Değerli komutanlar, tim liderleri, sayın müdürler. Elimizdeki mevcut deliller ışığında, yapılan operasyonun hukuki sürecine dair kısa bir bilgilendirme yapacağım. Tutuklanan şahısların sekizi hakkında vatana ihanet ve örgüt üyeliği kapsamında kuvvetli şüphe bulunmakta. Üç kişi ise şu anda derinlemesine sorguda. Bu aşamada savcılık makamı olarak iş birliği ve detaylı ifade beklentisi içindeyiz."

Bir anlık duraksadı. Koyu mavi gözleri, önce Bahadır'a, sonra Beyza'ya ve Merih'e döndü.

"Sahadan alınan raporlar eksiksiz ve disiplinli bir çalışmaya işaret ediyor. Özellikle çatışmasız müdahale ve sivil zararının sıfır olması, adli süreçte elimizi güçlendirecek."

Bunu söylediği an gözüm kenardaki köşeye kaydı: Lale. Sandalyeye yaslanmış, o ince, hesapçı gülümsemesiyle dinliyordu. Parmağımın ucuyla dizimin üzerine hafifçe vurdum, içimden *"seninle de görüşeceğiz,"* diye geçirdim.

Alpay, sesini biraz yumuşatarak ekledi:

"Elbette avukatlar sürece dahil olacak, savunma hakları korunacak. Ancak şu aşamada kritik olan; tim raporları ve sahada gözlem yapan birimlerin ayrıntılı ifadelerinin eksiksiz toplanmasıdır."

Sıra bana geldiğinde, boğazımı temizledim. O mahkeme salonlarında alışık olduğum rahatlık burada yoktu.

"Avukat Ayliz Göktürk," dedim kendimi tanıtırken, sesim netti ama gözlerim hâlâ belgelerde dolaşıyordu. "Tutuklu şahısların savunma süreçleri için atanan avukat ekibindeyim. Şunu özellikle belirtmek isterim: Bu tip davalarda, savunma tarafının ilk talebi gözaltı şartlarının insan haklarına uygunluğu ve müvekkillerin sağlık durumudur. Gözaltı protokollerinin eksiksiz uygulanması, sürecin ilerleyen aşamalarında savcılığın elini de rahatlatır."

Bakışlar üzerime çevrildiğinde, ince bir gülümsemeyle devam ettim.

"Ayrıca belirtmek isterim ki... operasyonun pürüzsüz geçmesi, avukat tarafında da bir soru işareti yaratabilir. Çatışmasız müdahaleler savunma tarafınca, 'önceden belirlenmiş hedefler' iddiasıyla gündeme getirilebilir."

Lale'ye kısa bir bakış fırlattım. Bir an göz göze geldik. Gözlerinde o sinsice pırıltı vardı. Elimde olsa kalemi fırlatır, tam alnının ortasına saplardım.

"Bu nedenle," diye sürdürdüm, "tüm raporlarının ve kamera kayıtlarının eksiksiz sunulması hem savcılığın hem de savunmanın önünü açar. Gerçek, bir kez ortaya çıktığında, tüm taraflar susar."

Alpay'la göz göze geldik. O, gerginliğimi hissedip bana minik bir göz kırptı. İçimden derin bir nefes aldım. Her ne kadar yan yana dursak da savaşlarımız çok farklıydı.

Masadaki herkes düşüncelere gömülmüştü. Bir süre sessizlik hâkim oldu. Sonra Albay Cemil öksürdü ve sözü devrildi. O an Ayliz olarak değil, sadece bir insan olarak düşündüm:

Bu odada herkesin sırtında ayrı bir yük vardı. Ama gerçekler, eninde sonunda hepimizi bulurdu.

Brifing odasının ağır kapısı kapanırken içimdeki gerginlik bir anda bacaklarıma dolandı, sanki bütün ağırlık oraya çökmüştü. Kollarımı kavuşturdum, bir anlık sessizlikte Alpay'a baktım.

Cübbesinin yakasını düzeltirken bana göz ucuyla baktı. "Sen yine kıvılcım gibiydin içeride."

Yorgun bir kahkaha attım. "Ve sen de yine buz dağı... O yüzden yan yanayız işte."

Koridordan çıkarken topuklarımın sert sesi taş zeminde yankılandı. Alpay bir adım geriden, elleri cebinde yürüyordu. O mesafe... ah, o mesafe beni delirtirdi.

Sonunda, kimselerin olmadığı arka avluya çıktık. Gökyüzünde yıldızlar, şehir ışıklarının boğamadığı kadar canlıydı. Elimi saçlarımdan geçirdim,

rüzgârda savrulduklar.

"Biliyorsun değil mi, Alpay..." dedim, sesimde kısık bir öfke, "masada böyle sakın durduğunda, içimden o cübbeyi senin başına geçiresim geliyor."

Dönüp bana baktı. Dudaklarının kenarında o hafif eğimli, iç gıcıklayan gülümseme belirdi. "Ve sen biliyorsun değil mi, Ayliz... Sen o cübbeyi çekip alsan bile ben seni sinir etmeye devam ederim."

Yana döndüm, yüzüne tam bakabilmek için.

"Bazen keşke biraz daha tarafını belli etsen," diye fısıldadım. "Sadece masada değil, hayatın her yerinde."

Bir an durdu, gözlerinde yıldızların yansıması vardı sanki. Sonra yaklaştı, aramızda bir karış mesafe kaldı. Ellerini cebinden çıkarmadan, sadece sesiyle sardı beni.

"Ayliz, ben tarafımı senin yanında durarak çoktan seçtim."

Göğsümde bir düğüm çözülür gibi oldu. Ama hemen ardından o inatçı Ayliz çıktı ortaya.

"Elini cebinden çıkartırsan belki sana inanırım," dedim alayla.

O an, Alpay bir kahkaha attı. Düşük, derinden gelen bir kahkahaydı, tıpkı onun gibi sakın ama vurucu. Bir adım daha attı, ellerini yavaşça cebinden çıkarıp omuzlarıma koydu.

"İkna oldun mu?"

Kalbim birden hızlandı. Nefesim boğazıma düğümlendi.

"Belki," diye fısıldadım. "Ama hâlâ cezalısın."

Kaşları kalktı. "Neyle cezalandıracaksın beni, Avukat Hanım?"

Bir adım daha yaklaştı. Artık nefesi yanağımı ısıtıyordu. Parmak uçlarımla gömleğinin yakasına dokundum, gülümseyerek fısıldadım:

"Belki biraz... susarak." Bir bakıma susmak benim cezam, onun ise meydan okumasıydı.

Ama işte tam o anda, kolları belime dolanırken nefesim göğsümde sıkıştı. Yalnızca kelimeler susmamıştı... dünya da susmuştu.

"Bir bakayım... dayanabiliyor musun."

Alpay'ın elleri belimde, bedenimi kendine çekerken bir anda o tanıdık sıcaklık yayıldı tenime. Dudakları dudaklarıma dokunduğunda, önce bir tereddüt, bir aralık bıraktı. Ama ben nefesimi tuttuğum an, o aralık kapandı.

Ve öyle bir öptü ki hem savaş hem barış hem çatışma hem sığınma gibiydi. Bir avukat ve bir savcı değil, sadece bir kadın ve bir adamdık artık. Yıldızların altındaydık. Her şey susmuştu.

Önce nazikti...

Sonra, sanki içimdeki tüm sitemi, tüm yangını bilerek, öylece içime akıttı. Ellerim gömleğinin yakasında sıkıştı, önce çekmek ister gibi... sonra bırakmak.

Nefesimiz birbirine karıştı, tenimdeki her kılcal damar alev aldı. O an, yıldızlar biraz daha yaklaştı bize.

Alpay'ın bir eli belimde, diğer eli boynumun kıvrımına usulca dokunmuştu; parmak uçlarıyla tenimi yoklarken dudaklarının dokunuşu derinleşti. Öyle bir an ki ne ceza ne inat kalmıştı geriye. O sadece beni öpüyordu, ben ise o anın içinde yanıyordum.

Bedenim titrerken, parmak uçlarım usulca ensesine kaydı, saçlarına daldı. Alpay'ın bir fısıltısı kulaklarıma yayıldı; nefesinin, dudaklarının aralığında kaybolan bir fısıltıydı:

"İşte... hep burada kal, Aylız."

Bir an geri çekildiğinde gözlerimin içine baktı. Solukları ağır, gözleri hâlâ karanlığın içinden parlıyordu. Ben ise onun göğsüne başımı yasladım.

"Her yere seninle gelirim... ama kendime en çok burada geliyorum."

Bir anlık sessizlik. Sonra, dudakları yeniden yanağıma, şakaklarıma, boynumun kıvrımına dokundu. Öyle nazik, öyle çıldırtıcı bir sabırla...

Ve ben, Alpay'ın kollarında hem ağlamak hem gülmek arasındaki o ince çizgide, gözlerimi kapadım.

Dünya koca bir mahkeme salonu gibiydi. O an, sadece ikimiz beraat ediyorduk.

Beyza

Operasyon bitmişti, tutuklamalar yapılmış, brifingler tamamlanmıştı... Ama Nur'a göre asıl mesai şimdi başlıyordu.

"Nefes al artık Beyza! Allah aşkına, bir gece de insan ol," diye sızlanıyordu, dolabımdan rastgele kıyafetleri çıkarırken.

"Nur, yapma gözünü seveyim," dedim, koluma geçirdiği ince askılı bluzun ipini geriye doğru ittirirken. "Ben kamuflajla rahatım, ciddem."

"Kamuflajla mı çıkacaksın gaziye? Bir de elimize kalaşnikof mu alalım?" Nur'un kaşları havadaydı, dudaklarında o bildik muzır sırıtış. O sırada aynada kendime baktım. Saçlarım dağınık, gözlerimin altında mor halkalar, üstümde hâlâ askeri kargo pantolon.

"Bu pantolonun cebine on yedi tane şarjör sığıyor, Nur. Modanın şahikası bence," diye homurdandım.

"Evet, evet," dedi Nur, göz devirdi, "bir de çelik yelekle kombinle, tam 'ölüm meleği' look olur. Şunu giy." dedi, elime zarif bir elbise tutuştururken, "bunu giyiyorsun, başka da söz hakkın yok!"

Elbiseyi kaldırdım. Elimde tuttuğum şey... Tanrım.

İlk tepkim sadece gözlerimi kocaman açmak oldu. Siyah, saten dokulu, vücuda tam oturan, zarif bir elbiseydi bu. Göğüs kısmındaki ince kalp yaka, boynumu ve omuzlarımı açıkta bırakıyordu. İncecik askıları, bir tüy kadar hafifti, neredeyse görünmezdi. Kumaşı bedenime dökülüyor, her kıvrımına usulca dokunuyordu.

Bel kısmında zarifçe toplanıyor, kalçalarımın altına doğru süzülerek diz hizasında, tam kararında bitiyordu. Arkasında zarif, hafif bir yırtmaç vardı; yürürken kumaşın dalgalanmasına izin veriyor, her adımında hem güç hem de feminen bir hava yayıyordu.

"Yuh!" Daha kibar bir tepki veremedim.

"Rahaaat ol! İnsanlar senin brifing raporlarına bakmıyor bu akşam, azıcık kadın ol."

Nur, saçlarımı gevşek bir şekilde toplamaya kalktı. "Dağınık topuz yapıyoruz, asker kafası değil!" dediğinde biraz homurdansam da ses çıkarmadım. Boynumda incecik, minimal bir kolye... ve bileklerimde sade bir bileklik.

Son bir dokunuş: kırmızı ruj. "Bu," dedi Nur, dudaklarıma fırçayı sürerken, "bütün operasyonlardan daha ölümcül."

Aynanın karşısına geçtiğimde... aynadaki kadını bir an tanımadım.

Beyza Sena Karaaslan, tim lideri, saha kadını, kurşunların arasından yürüyen o kadın gitmişti; yerinde dimdik, kendinden emin bir kadın duruyordu. Savaş alanından çıkıp, bir başka meydanı fethetmeye gelen bir kadın.

Gecenin serinliği yüzüme vururken Nur'la yan yana gazinoya doğru yürüyorduk. Ayak seslerimiz, askeri kıışların taş döşeli yolunda yankılanıyordu. Gazinonun önünde ufak bir kalabalık vardı. Kimi sigarasını yakıyor, kimi kahkahalarla konuşuyordu. Ama o an ben... içimden "nereye gidiyorsun Beyza?" diye geçiriyordum.

(NOT: Subay gazinosu / askeri gazino → genelde şu yerlerde bulunur:

Kışla / birlik yerleşkesi içinde → En yaygın yerleşim şekli budur. Mesela tugay, tabur, alay, tümen, kolordu karargâhlarının içinde bir subay ve astsubay gazinosu bulunur.)

Kapıyı açtığımızda içerideki sıcaklık yüzüme çarptı. Loş ışıklar, içten gelen bir kahkaha tufanı ve masalarda dizilmiş askerler... Burası, operasyonların, eğitimlerin, yemin törenlerinin ardından nefes alınan o ender yerlerden biriydi.

Adımımı attım. Ve o an... Bahadır'ın bakışlarını omzumda hissettim.

Sanki oda bir anda sessizleşmiş, tüm sesler bir pamuk tarlasının arkasına gömülmüş gibi... Gözleri bana kilitlenmişti. O sert, ciddi Bahadır'ın bakışlarında bir kırılma, bir yumuşama gördüm. Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir kıvrım, gözlerinin kenarında yakalanmamaya çalışan bir gülüş... Ama göz bebekleri, işte orası... sadece bana bakıyordu.

Merih'in sesi bu büyüyü kesti:

"Ulan Sorgun! O çeneni kapat yoksa bir kova su getireceğim, ha!"

Masadakiler kahkahaya boğuldu. Bahadır, gözlerini kırıpıştırıp bakışını benden çekemedi Merih'e bir omuz attı.

"Kes sesini, Merih. Adam akıllı otur."

Ama Merih durur mu, o muzip sesiyle devam etti:

"Vay vay vay! Beyza gazinoya girer girmez senin kablosuz internet çekti Sorgun! Kız, ne yaptın adama?"

Nur'la birbirimize bakıp gülmemek için dudaklarımızı ısırdık. Nur alttan, "Gözünü bile kırıpamıyor. Sen ne yaptın bu adama, kızım?" diye fısıldadı.

Masadaki diğer askerler de hemen dahil oldu:

"Komutanım, gözümüz yok ama siz içeri bir girdiniz, Bahadır Yüzbaşım kaskını bile düşürdü!" Ömer saf saf konuştu.

"Hâlâ, komutanım, diyor ulan! Ömer, seni de gönderelim Karakurt'a, ne meraklısı çıktın, puşt!" Merih'in kıskanç sesi hemen duyuldu.

"Komutanım, gözlerinden kalp çıkıyor resmen!" Vural büyüklerinden bulduğu cesaretle hemen konuşmaya atladı.

Bahadır sonunda eliyle havaya sus işareti yaptı ama dudaklarının kenarındaki gülümsemeyi saklayamadı. O, susmaya çalışsa da masa susacak gibi değildi.

"Komutanım," dedi Ömer, elini çenesine dayayıp ciddi bir yüzle, "gerçekten bence bu konuyu bir masa toplantısına alalım. Operasyonlardan daha karışık bir durum var burada."

"Ömer, oğlum," dedi Merih, sırtını sandalyeye yaslayıp ayaklarını uzatırken, "sen fazla konuştun, bakıyorum da bir çuval inciri berbat edeceksin. Sorgun'un şu bakışlarını görmüyor musun? Adam bebeğini kundağında... hâlâ çenesini kapatmıyorsun!"

Bahadır derin bir nefes aldı, bir elini alnına götürdü. Ama o an bile bakışları bir an olsun benden sapmadı. Dudaklarının kenarındaki belli belirsiz gülümseme, hâlâ oradaydı.

"Komutanım," dedi Fırat, kıkır kıkır gülererek, ardından eğildi ve Zahit'in kulağına, "bizimle de paylaşsın bu sırları, taktikler işe yarar. Bize hır, Beyza Komutanıma mır..."

Bahadır gözlerini devirdi, bardağından bir yudum aldı, masaya geri dönerken başını hafifçe iki yana salladı.

"Yeter," dedi, sesi düşük ama belli ki gülerken boğazını kaşındıran bir adamın sabırsızlığıyla.

"Yeter, diyor ya!" Merih karnını tutarak güldü, "ulan yüzüne kan geldi, sen bile farkında değilsin! İnsan bir kez kızarır ya..."

"Senin altına yatıp gözüne bakanın belasını... seninle sonra ilgileneceğim," dedi Bahadır, kafasını yavaşça ona çevirip tehdit eder gibi ama gülümsemesini bastıramayarak.

"Abi," dedi Ömer, "yemin ediyorum, Sorgun Yüzbaşına bakınca aşkın operasyonel kısmını görüyorum. Bize de biraz eğitim verir misiniz, Komutanım?"

Bahadır, başını hafifçe eğip bana baktığında o bakış... sessiz bir anlaşma gibiydi. Masanın tüm uğultusu arka planda kalıyor, sadece ben ve o kalıyorduk. Gözlerimizin arasında dolaşan o ince, sessiz ip... bizi birbirimize çekiyordu.

Ve tam o an Merih yine patlattı bombayı:

"Sorgun! Ne bakıyorsun lan öyle! Kızdan gözlerini alamıyorsan biz çıkalım, siz baş başa takılın!"

"Oturduğun koltuğun minderini sikeyim, Merih," dedi gayet normal bir ses tonuyla.

Bahadır kadehini kaldırdı, gözlerini bana dikti ve sadece bir cümle mırıldandı, o karmaşanın ortasında, sadece bana:

"Sen bu akşam... benim savaş ateşimsin, *Bal Bela* ."

Gazinin kalabalığı yavaş yavaş arka planda bulanıklaştı. Kahkahalar, kadeh sesleri, arka planda çalan o cılız müzik... hepsi sanki pamukların arasına gömüldü.

Bahadır'la göz göze geldiğimiz o an, odadaki tüm uğultu kesilmiş gibiydi.

Bir şey söylemeden başıyla hafifçe işaret etti. Kalbim bir an düzensiz atladı. Nur, bana göz kırptı ve "hadi kızım, yol senin," der gibi bir bakış attı. Bahadır ağır adımlarla kalktı, ben de nefes bile almadan peşinden yürüdüm.

Kışlanın arka tarafına, gazinin arka kapısından taş döşeli bir avluya çıktık. Ay ışığı taş duvarlara vuruyor, serin gece rüzgârı saçlarımı usulca

okşuyordu. Bahadır birkaç adım önümde durdu, elleri cebinde, başını hafifçe yana eğdi.

Bahadır, dönüp bana baktığında o meşhur "Sorgun" bakışlarından biri yerleşmişti yüzüne. Dudaklarının kenarında o alaycı, köşeli gülümseme... gözlerinin kenarında ise biraz hayranlık, biraz belki de şaka yollu teslimiyet.

Elleri hâlâ cebindeydi, başını yana eğdi, gözleri beni şöyle bir süzdü. Sonra dudaklarının arasından o yavaş, biraz boğuk, biraz da muzip ses döküldü:

"Sen var ya..." diye mırıldandı, sesi alçak ve biraz pürüzlüydü. "Bu elbiseyle girdin ya içeri... yeminle, gazinonun kaloriferlerini kapatsalar bile donmazdım."

Ben kaşlarımı kaldırdım, kollarımı kavuşturdum. "Öyle mi?" dedim, dudaklarımda bastıramadığım bir gülümsemeyle.

"Böyle çıkıp geliyorsun ya yanıma... yakıyorsun beni anasını satayım, kışlanın klima faturasını düşürtürsün," dedi, sesi hafif bir kahkahayla çatladı.

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım, hafifçe dirseğimle dürttüm. Ama Bahadır hızını alamamıştı.

"Beyza, o kıyafet... anca senin üstünde böyle durur. Bak, başka biri giyse 'abartmış' derdim. Ama sen giyince... ulan sanki savaş meydanına çıkıyorsun gene. Öyle karizmatik, öyle... nasıl diyeyim..."

Başını kaşıdı, gözlerinde muzip bir ışıltı vardı.

"Vallahi, bir an gözüm kaydı da dedim 'Bizim Karakurt komutanını sahaya değil, defileye mi yollasak acaba?'"

Omzumdan tuttu, bir an ciddileşti, gözleri gözlerime kilitlendi.

"Şaka bir yana, Beyza... o elbiseyle... nefes yetmez, kalbi gider burada. Bunu giyip aramıza karışmak ne lan? Bildiğin, operasyona el bombasıyla gelmek gibi. Sana ben gibi bakanın evvelini bellerim, dünyanın eksenini

kayar!" Sonra gene o pis sırtış. "Ama bak, bir dahaki sefere gazinoya girerken uyar. Kalp dayanıklılık testi yaptırayım önceden!"

Göz devirdim. "Abartma."

Bahadır yavaşça başını iki yana salladı, dudaklarıyla dişlerinin arasından bir "tss" sesi çıktı.

"Abartma mı? Beyza, sen girdiğinde var ya... Kalp var bende, *Bal Belam* ! Ben nasıl dayanacağım? Bak, seninle savaş meydanında yan yana yürürüm, ama bu elbiseyle yanımda yürümen..." Bir an sustu, gözlerini kısıp alayla güldü: "Yeminle, sahaya silahsız çıktım sayılır. Sen bu akşam benim zırhımı delik deşik ettin, güzelim."

Kalbim o anda göğsümde bir takla attı. Bahadır, bir adım daha yaklaşp dudaklarını hafifçe kulağıma eğdi.

"Sen, *Bal Belam* ... benden fazla silah taşıyorsun bu gece. Ve hepsi... üstünde, teninde."

Aramızdaki mesafe öyle incelmişti ki, nefesim kesildi bir an. O an bütün dünyanın sesi, gazinodan gelen kahkahalar, rüzgârın uğultusu, her şey sustu. Sadece biz vardık. Ve Bahadır'ın dudaklarından dökülen, o yarı şaka yarı gerçek sözler.

Bahadır'ın nefesi, yanağımanın hemen ucunda geziniyordu. O an gözlerimi kapatsam bile, kokusunu, sesini, hatta kalbimin onun varlığına nasıl cevap verdiğini hissedebilirdim.

Bir an sustu. Parmak uçları, cebinden yavaşça çıkıp bileğıme dokundu. O dokunuş... sanki binlerce eğitimden, onlarca çatışmadan sağ çıkan kadını bir anda titrek, yumuşak bir kıza çevirdi. Kalbim göğsümde çırpınıyordu.

"Beyza," dedi, sesi neredeyse fısıltıydı. "Sen bu gece... bana savaşmayı unutturdun."

Sanki o an hava ağırlaştı, ay biraz daha parlaklaştı, dünya birkaç saniye yavaşladı. Ellerim, bilinçsizce göğsüne uzandı. O an, bakışlarımdan çok

ellerim konuştu. Parmaklarımın ucunda zırh değil, bir adamın nabzını, sıcaklığını, varlığını hissettim.

Bahadır'ın eli, parmakları bileğimi sararken, diğeri saçlarıma kaydı. Başımı hafifçe yana eğdi, alnıma bir an dokunup orada durdu. Bir nefes aldı, sanki kendini durdurmak ister gibi... ama o nefes, ikimizi de daha fazla yaklaştırdı.

"Sen... benim savaş ateşimsin, *Bal Belam* ," diye mırıldandı.

Ve o an... beklemek, susmak, düşünmek imkânsız hale geldi.

Bahadır, başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma kapattı. İlk dokunuş, şaşılacak kadar nazikti, bir çatışma değil, bir teslimiyetti sanki. Ama sonra... nefesini çektiğinde, dudaklarının kıvrımı, parmaklarının ensemdeki sıkılığı... her şey yoğunlaştı.

Göğsüm göğsüne değdiğinde kalbimin vuruşlarını hissettim. Dudaklarımız arasında, zamana karşı yarışan bir suskunluk vardı. Bir an, sadece bir an, bir asker değil, bir tim lideri değil, bir kadın ve bir adamdık.

Bahadır'ın dudakları ilk dokunuşta titrek ve yumuşaktı, ama bir an sonra... nefesi değişti. Sanki içinden bir sabır ipi kopmuştu. Dudakları, tereddütten sıyrılıp tutkuyla üzerime kapandı.

Elinin biri belime kayarken, diğeri ensemdeki saçlarımı avuçladı, başımı biraz daha kendine çekti. O an bedenim, kendi iradesini yitirmiş gibiydi; ellerim göğsünde, parmaklarım onun üstüne tutunmuş, nefesim karışmıştı.

Öptükçe... dudaklarının açısı, nefesinin sıcaklığı, parmaklarının bastırışı değişiyordu. Bir an dudak kenarıma kayıyor, sonra tekrar dönüp beni buluyordu; çenesindeki sertlik, tenime sürtünürken usulca çıldırtıyordu.

Belimdeki tutuşu sıkılaştığında, gövdesi gövdemi tamamen sarmaladığında, başımı bir an yana eğdi, boynumun kıvrımına dudaklarını bastırdı. Nefesi orada ısındı, dudaklarıyla bir çizgi bırakarak tekrar dudaklarıma döndü. Artık ne kışla ne gazino ne de gecenin serinliği umurumdaydı. Kalbim, kulaklarımda yankılanıyor, parmaklarım titriyordu. Dudaklarımız arasındaki

o mesafe kaybolmuştı, araya tek bir nefes bile sığmıyordu. Bir an geldi, Bahadır alnını alnıma yasladı, dudaklarımız birbirine hâlâ dokunuyordu. Nefesi kesikti, gözleri aralıktı, bakışları tam kalbime işliyordu.

"Beyza..." diye fısıldadı, sesi boğuk ve kısık, neredeyse yakarır gibiydi. "Bir gün bitecek her şey... ama bu, asla."

O cümleden sonra, bir an bile düşünmeden ellerimi ensesine doladım, onu tekrar dudaklarıma çektim. Ve o öpüşme artık sadece bir anın değil, bir zaferin, bir siperin, bir ateşin öpüşüydü.

• *Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.*

• *Müdürümüzün hain çıkması... Albay Cemil derken ters köşe olduk :/*

İNSTAGRAM: dilanwrites (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayınnnnn.)

DREAME: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

Oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın ♥

Bir sonraki bölüm sınırlar geçilmeden gelmeyecektir :(

XXVIIİ İçimizden Biri

SINIR: 200 OY / 300 YORUM (Nasılsa yine geçmez sınır.d)

Ben geldim

Son 2 haftadır yoğun bir şekilde yeni çıkan hastalığım ile ilgileniyorum. Tiroidlerimde sıkıntı var ve bununla ilgili sıklıkla hastanede bulunmam gerekti. Zaten zor ve yorucu bir dönemdi, üstüne geçmemiş sınırlar da ilhamlarımı katletti açıkçası. Geçen hafta hiç bölüm başına oturamadım, kitap yazamadım.

Arkadaşlarım, biraz tetiklenmek için fikirlerinize ve yorumlarınıza ihtiyacım var. Yanımda olursunuz umarım ♥

Her bölüm Ayliz ve Nur'un da ağzından yazılmayacağını daha önce de açıklamıştım. Tekrar belirtmiş olayım. Bu kitapta yan karakterlere de geniş bir şekilde yer vermeye özen gösteriyorum ancak her bölümde onların ağzından da sahne okuyamayız arkadaşlar. Ne kadar yazarsam yazayım zaten o eksik yook bu da eksik olmuş diye belirtiyorsunuz. Çikolata değilim maalesef herkesi mutlu edemiyorum slfalkfjlkjasdf

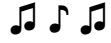
Konuyla ilgili güncel tüm paylaşımları, bilgilendirmeleri Instagramdan yapmaktayım, oradan da takip edebilirsiniz.

Keyifli okumalar dilerim ♥

ÖPTÜM XOXO

YİRMİ YEDİ | İçimizden Biri

Mor ve Ötesi – Sor

Beyza

Elini elimden çekmeden, bir süre daha sessizce avlunun serinliğinde kaldık. Dudaklarımız hâlâ birbirinin sıcaklığını anımsıyor, bakışlarımız hâlâ birbirine tutunuyordu. Kalbim... sanki biraz önce göğsümde değil, onun dudaklarının kenarındaydı.

Bahadır gözlerini kısmış, bana değil, içeriye bakıyordu şimdi. Gazinonun loş ışıkları, içeride hâlâ hayat olduğunu fısıldıyordu. Kahkahalar, bardakların tokuşması, Merih'in muhtemelen yine biriyle laf dalaşına girişi...

"Çok özlediysen Merih'i, dönelim mi?" diye sordum, alaylı ama yumuşak bir tonla.

Sırıltısı içime kadar işledi. O gülümsemesi nihai zaferimizin nişanesiydi. Artık bizden başka hiçbir sebep bu elleri birbirinden ayıramazdı!

"Dönelim, *Bal Belam*, " dedi Bahadır, gülümseyerek. Ve birlikte yeniden içeriye, kalabalığın içine yürüdük.

Gazinoya döner dönmez, içerideki sıcaklık yüzüme çarptı. Masamızdan kahkahalar yükseliyordu. Merih, Ömer'i bir şey için fena sıkıştırmış, çocuk kıpkırmızı olmuştu.

"Yemin ediyorum, komutanım," diyordu Ömer, ellerini savurarak, "ben içtim diyorum kahveyi! İçinden telvesi bile çıkmadı!"

"Ulan kahve değil ki bu," dedi Merih, gözlerini kısmış, bardağa bakıyordu, "bu bildiğin dere yatağı. Zaten tadı yok, şekeri yok, bir tek umut var içinde... o da senin aklında kalmamış!"

"Merih abi, bak, vallahi içtim diyorum..."

"Yalan söyleme lan, sen geçen gün çaya da limon sıkıydın!"

Herkes gülmekten kırılıyordu. Nur, karnını tutmuş, Vural'ın omzuna yaslanmış, gözleri yaşarırcasına gülüyordu.

Bahadır sandalyeye otururken, bana da hemen yanındaki yer açıldı. Oturur oturmaz Nur gözlerini devirdi.

"Ne kadar sürdü?"

"Ne?"

"Öpüşmeniz?"

Birden boğazımda bir öksürük patladı, Bahadır boğazını temizledi.

"Nur!" diye cırladım derhal.

"Ah pardon, konuşmanız diyecektim canım arkadaşım..." yalancı utancıyla gözlerini kırıştırdı Nur.

Merih, hemen atladı: "Ulan o kadar uzun sürdü ki, ben sanırım evlenip boşandım o arada. Beni nikâh şahidi bile yaptınız da haberim yok gibi hissettim."

"Ya siz ne ara askerliği bırakıp senaristliğe soyundunuz?" dedim, Nur'a iğneleyerek bakarken.

"Biz soyunmadık," dedi Nur, kadehini kaldırarak, "ama Sorgun'un bakışlarından zaten finali anlamıştık."

Bahadır başını sağa sola sallayıp masaya dirseklerini koydu. "Madem bu kadar boş vaktiniz var, burada oturacağınıza gidip rapor yazsanıza!"

Merih atladı: "O raporu da Beyza yazsın senin yerine, dilin tutulmuş madem."

"Elimde kalacaksın, Merih..." Tehditkâr sesimin hiç etkisi olmadı.

"Vallahi öyle bakıyor ki sana, ben etkilenmeye başladım Beyza Yüzbaşım." İçtikçe rahatlığı gevşekliğe evrilmiş gibi görünüyordu.

Ömer, gülerek araya girdi: "Siz böyle konuşuyorsunuz ya, insanın sevesi, âşık olası geliyor yeminle."

"Sen önce mangalda yumurta pişir, sonra gel bu masaya otur ve aşk meşkten bahset koçum," dedi Nur, dirseğiyle Ömer'i dürtüp kahkahasını bastı.

Bir an herkes sustu. Sadece kadehlerin şıkırtısı kaldı. Bahadır, bana dönüp göz ucuyla baktı. Ve bir süre sadece güldük. Kalabalıklar içinde yalnız kalabildiğimiz nadir anlardan biriydi bu. Herkesin sesi vardı ama en çok birbirimizin nefesini duyuyorduk.

Bir masa, bir ekip, birkaç kahkaha ve bir avuç huzur...

Savaşların arasına sıkıştırılmış, küçük ama bizim olan bir zaferdi bu gece.

Ve ben, Bahadır'ın gözlerinde o savaşı kazandığımızı gördüm.

Gözlerimi araladığımda oda hâlâ loştu ama pencerenin arasından sızan ilk ışık, gecenin bittiğini fısıldıyordu. Birkaç saniye hareketsiz yattım. Nefesim hâlâ onun kokusunu taşıyordu. Bahadır'ın dudaklarının izi, sanki hâlâ tenimdeydi.

Ama bu sabah, bir başka savaşa uyanıyordum.

Yatağımdan usulca doğruldum. Ayaklarımı yere indirdim, parke taşlar soğuktu ama alışkındım. Askeri disiplin, duygularını sıfırlamakla başlamazdı, kendine çeki düzen vermekle başladı.

Dolabımı açtım.

Üniformam...

Zeytin yeşili kumaş, omuzda armalı paça, katı ama tanıdık. Sanki bana "yine yürümeye hazırsın," diyordu. Pantolonu giyerken nefes verdim, gömleği çekip düğmelerini iliklerken aynada kendime baktım.

Dün gece... başka bir ben vardım orada. Bu sabah? Savaş yeminime sadık kalan, yine diken üstünde yürümeye hazır olan o kadın geri dönmüştü.

Botlarımı bağladım. Cırt cırtlara kapandı, bel kemeri çekildi. Saçlarımı sıkı bir topuzla topladım. Aynaya son kez baktım.

Şu yansımayı göremediğim kısacık dönemde bile hayatımın nasıl solduğunu anımsadım ve yine şükrettim. Tek dileğim olan yerde olduğum için binlerce kez şükretsem de az kalırdı.

Gözlerimin altındaki yorgunluk halkaları hâlâ oradaydı ama içinde kaybolduğum o kırılğan bakış gitmişti. Gözbebeklerim yine bildiğim gibi bakıyordu: kararlı, dik ve düşmana düşman.

Şu yansımayı göremediğim kısacık dönemde bile hayatımın nasıl solduğunu anımsadım ve yine şükrettim. Tek dileğim olan yerde olduğum için, direnişin ve yeniden doğuşun tam ortasında durduğum için... binlerce kez şükretsem de az kalırdı.

Yüzbaşı Beyza, hoş geldin...

Koridora adım attığımda sabahın serinliğini hissettim. Duvarlarda yankılanan ayak sesleri, kışlanın uyanmakta olduğunu haber veriyordu. Ve işte... koridorun ucunda, o tanıdık gövde beliriverdi.

Merih.

Üzerinde hâlâ kamuflajının izleri, saçları dağınık ama yüzünde o bildik muzip gülümseme... Sabahın köründe bile beni sinir edebilecek potansiyeliyle öylece dikiliyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu, kaşlarını hafifçe kaldırarak.

"Sabah kahvemi içmedim ama düşman görsem uyanırım." Gözlerimi kısmıştım. "Gerçi sen de düşman sayılırsın, Merih Yüzbaşım."

Yüz ifadesi o an dramatik biçimde değişti. Kaşları yukarı fırladı, dudaklarını büzüp göğsünü hafifçe kabarttı.

"Alındım... gücendim... ruhum incindi..."

Omzunun üstünden kaşlarımı kaldırdım.

"Ruhunu..." Hayretle büyüdü gözleri. "Bahadır'ın evli olduğunu gizlerken düşünecektin bunları."

Bu kez durdu. Birkaç saniye sustu. Gözleri yere kayd, sonra hızla bana döndü.

"Ulan..." diye iç geçirdi. "Naneleri yiyen Sorgun, pandiklenen göt benim ki! Bu ne adalet, bu ne dünya, Beyza? Vallahi adalet terazisini tutanın elini sikmişler!"

Kolunu abartılı bir hareketle kaldırdı, başını yan yatırdı. "Ben, sadece... ortamda bulunan ama olayla hiç ilgisi olmayan üçüncü şahısım. Sorgun çuvallıyor, ama pabucu ben yiyorum!"

"Ee?" dedim, kollarımı göğsümde birleştirerek. "Demek ki durumu saklayan da en az yapan kadar suçluymuş."

Merih başını bana çevirip eğildi, tiyatral bir şekilde parmağını kaldırarak fısıldadı:

"Bak şimdi... Ben öyle tehlikeli bilgilerle yaşayıp da mezara götüren adamlardanım. Ama bununla öyle mezara gidemedim. Çünkü Nur mezar taşımı söküp ruhumu bile sikti."

Kahkahayı bastım.

"Dua et bu kadarla kurtulmuşsun."

Omzunu silkti, bir yandan da telsizini düzelterip cebinden bir sakız çıkardı.

"Bari şu sabah bana bir kahve ısmarla. İçimdeki vicdan sesini susturmam lazım, çok bağılıyor."

"Hatayı bana yapıyorsun, yaptığın hata için vicdanın sızlıyor ama sana kahveyi ben mi ısmarlamalıyım?" Hayretle ona bakakaldım. "Vicdanın

varsa iyi... ama sesini kahveyle susturuyorsan demek ki hâlâ alışveriştesiniz."

"Alışverişteyiz ama taksitle, valla!" deyip göz kırptı. "Ben peşin konuşmaya kalksam Beyza Hanım, sen beni subayın not defterine '*kayıt dışı*' yazarsın!"

Ben de artık tebessümle başımı salladım.

"Yürü hadi, Bahadır'ı almaya gidelim. Bugün toplantı savaş alanı gibi olacak, Lale var yine. Nur'u mu yoksa beni mi delirtir emin olamıyorum."

Merih iç çekti. "Kadın var ya... Azrail'den daha sabit fikirli. Girelim bakalım cehenneme..."

Ve birlikte koridorun sonunda ilerlemeye başladık. Her adımda, askeri disiplinin ağırlığı omzumuza biniyor, aramızdaki o sivri ama sağlam dostluk da ayakta tutuyordu bizi.

Merih'e kahvesini ısmarlarken kendime de bir tane almayı ihmal etmedim. Biz kahvemiz eşliğinde sohbet ederken nihayet Bahadır'da bize katıldı.

"Uyanamadın mı, yiğidim? Ne oldu, gece gördüğün rüyalar sana eziyet mi etti?" Merih'in alaylı sözlerine karşılık elindeki kahve bardağını hışımla çekip aldı Bahadır.

Kahveyi yudumlarken, "Kes sesini, sabah sabah leylek çükü sesine tahammülüm yok."

"Lan... Beyza ısmarlamıştı o kahveyi..."

"Ben de tadı neden güzel diyordum..."

Ben kıkır kıkır hallerine gülmekle yetindim, yorum bile yapmadım. Hep birlikte Kale'ye doğru yola çıktık. Araçta kimse fazla konuşmadı. Neyse ki...

Arabadan indikten sonra Kale'ye doğru adımlamaya başladık. Kahve bardağımın içindeki son yudum, dilimde buruk bir tat bırakırken kalbimde çok daha keskin bir his taşıyordum: *huzursuzluk* .

Bahadır sol yanımda, Merih sağımdaydı. Omuz omuza yürüyorduk ama sanki omzuma gizlenmiş bir gölge vardı. Adını koyamasam da kalbim o gölgenin varlığını çoktan fark etmişti.

Kale'nin soğuk duvarlarına ayak seslerimiz tık tık tık diye çarpıyor, her adımda daha da ağırlaşıyordum.

Toplantı salonunun kapısı açıldığında içerideki hava yüzüme çarptı – sanki oksijen değil, metal kokusu soludum. Sert, soğuk, kupkuru bir hava. İçeriye adım attığımız anda gözler üzerimize çevrildi. Herkes yerini almıştı: Albay Cemil, Binbaşı Ahmet Kürşat, Binbaşı Menderes, birkaç istihbarat subayı... ve Lale.

Lale, köşede oturuyordu. Yine sade ama şık giyinmişti. Saçları arkaya düzgünce toplanmıştı. Masadaki not defterine hafif eğilmişti ama gözleri... o gözler, bizi gördüğü an parladı. Özellikle de Bahadır'ı.

Hem de o kadar lafa rağmen...

Nur, salonun karşı tarafında oturuyordu. Dizleri birbirine kenetli, dudakları ince bir çizgi. O kadar gergindi ki parmak boğumları bile bembeyazdı.

Masaya oturduk. Albay Cemil söz aldı, kısaca geceki operasyonun analizine girdi. Veriler, sonuçlar, gözaltılar. Tüm raporlar başarıyı işaret ediyordu. Ama ben o başarı tablosunun içinde bir çatlak hissediyordum...

Tam her şeyin sıradan geçeceğini sandığımız o an... Lale, sesini yükseltti.

"Komutanlarım, çok önemli bir konuyu gündeme almak istiyorum."

Başlar yavaşça ona döndü.

"Son operasyonda bilgi sızdıran isimlere dair yeni bir veri elimize ulaştı. Ancak..." durdu. Gözlerini Nur'a dikti. "Bu verinin kaynağı... içimizden biri olabilir."

Salon bir anda buz kesti.

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi Binbaşı Menderes, sesi gergin.

Lale yavaşça masaya eğildi. "Veriler, operasyon saatinden tam üç saat önce dışarıya düşmüş. Öyle bir bilgi ki sadece sınırlı kişilerde vardı. O kişilerden biri de... Kıdemli Operasyon Şefi Nur Gökdeniz'di. Kendisinin bu konudaki fikrini merak ediyorum."

Bir an... her şey durdu. Sonra...

"SEN NE DİYORSUN?" Nur, sandalyeyi fırlatacak gibi kalktı ayağa. "Ben mi sızdırmışım? SEN NE DİYORSUN!"

Lale, buz gibi bir ifadeyle Nur'un öfkesini izliyordu.

"Ben kimsenin suçlu olduğunu söylemedim, yalnızca olasılıkları konuşuyoruz ve sizin de fikrinizi merak ediyorum."

Nur'un gözleri bir anda kısıldı, çenesindeki kaslar gerildi. Yüzü öfkeyle kıpkırmızı kesilmişti. Tüm salonun içine patlamak üzere olan bir barut fıçısı gibiydi. Lale'nin karşısına bir fırtına gibi dikildi, sesi titremiyordu, ama içinde volkanlar vardı.

"Senin ağzından çıkan o zehri burnundan fitil fitil getiririm, Lale!" diye patladı. "Ne ima ettiğini çok iyi biliyorum! Beni hedef tahtası yaparak hangi hesaplarını görmeye çalışıyorsan, yanlış kişiye oynuyorsun!"

Merih, yerinden kalkmaya yeltendi ama Nur'un gözü dönmüştü. Sandalyeyi neredeyse devirerek ileri atıldı. Bahadır bir refleksle araya girdi.

"Nur, sakın ol!" dedi, elini onun omzuna koydu ama Nur elini hızla savurdu.

"Sakin mi olayım Sorgun? Bu kadın beni, yıllarını bu teşkilata vermiş birini, vatan haini olmakla mı suçluyor yoksa tüm bunları ben mi uyduruyorum?"

Lale hâlâ yerinde oturuyordu ama dudaklarında hafif bir kıpırtı, bir tür kurnaz zafer işareti belirmişti.

"Hiçbir şey söylemedim," dedi Lale, gözlerini devirerek. "Sadece gerçekleri gündeme taşıyorum. Soruşturmanın selameti için..."

Nur bu kez dosyaların üzerine eğildi. "Gerçek mi? Senin derdin gerçek değil ki!" Soluğu kesilmişti ama yine de kendini tutmayı başardı. "Kişisel çıkarlarına beni kurban edemezsin!"

Merih, Nur'un tam önünde durduğunda sakın mavi gözleri onu yakaladı. "Yeri değil, *Deli Kızım* . Şimdi değil ama sana söz, elbet hesabı sorulacak!"

"Mesnetsiz çıkarımlarla yıllarını vatan görevine adanmış insanları suçlamak... çok yersiz Lale Hanım!" Cemil Albayın olaya dahil olmasıyla herkes biraz daha sakinleşti. "Burada vatan için mühim meseleler konuşurken hiç olmadı bu yaptığınız..."

Elinde tuttuğu kalemi usulca masaya bıraktı Cemil Albay. Parmaklarının ucunda hafif bir titreşim vardı ama sesi... sesi çelik gibiydi.

"Devletin kalbinde, böylesi bir masanın etrafında toplanmışken, birbirimize sırt değil, omuz vermemiz gerekirken... bu ithamlar asla kabul edilemez."

Salonun içindeki hava artık buz değil, donmuş bir deniz gibi hareketsizdi. Kimse nefes almaya cesaret edemiyordu.

Nur, ayakta kalmaya devam etti. Ama artık öfkeden değil. Gözlerinin içine sessiz bir sarsıntı düşmüştü. Merih, yanından ayrılmamış, bir an bile gözünü ondan çekmemişti. Omzundaki eli, görünmeyen bir zırh gibi duruyordu.

Lale ise hâlâ o masum maskesini takınmış gibi, dosyalarına bakıyor, göz temasından özellikle kaçınıyordu. Cemil Albay devam etti.

"Eğer ki bilgi sızdırıldığına dair bir bulgu varsa – ve bu bulgu teknik verilerle doğrulanmışsa – o zaman görevimiz bunu adli yollarla, kurum içi disiplinle çözmektir. İftirayla, imayla değil."

Sözleri tokat gibi masaya çarpmıştı.

"Nur Gökdeniz... Bu teşkilatın yıllardır omzunda taşıdığı güven timsallerinden biridir. Onu yargılamadan önce... onun hangi sokakta kaç gün takip yaptığını, hangi operasyonda kaç kurşun yediğini, kaç cesedin başında sabaha kadar beklediğini hatırlayacaksınız."

Nur'un çenesi hafif titredi. Ama başını dik tuttu. Merih, bir adım geri çekildi. Duruşu şimdi daha korunaklı, daha saygılıydı. Artık Nur'un konuşmasına gerek kalmamıştı. Albay onun adına konuşmuştu.

Bahadır, gözlerini bir kez bana çevirdi. Sessizdi. Ama dudaklarının kenarında bir çizgi oluşmuştu. Sanki "*İşte bu,*" der gibiydi. O çizgi, bir teşekkür kadar sessiz, bir savaş yemini kadar keskindi.

Lale, çenesini hafif yukarı kaldırdı. Yüzünde ne mahcup ne pişman bir ifade vardı. Ama savunmaya geçmedi. Çünkü biliyordu. Bahadır'ın, Merih'in, benim ve özellikle Nur'un olduğu bir ortamda bu kadar kirli bir hamleyi bir daha kolay kolay oynayamayacaktı.

Ama sonra... sessizliği bozan bir şey oldu.

Binbaşı Ahmet Kürşat, masaya eğildi. Ses tonu yumuşaktı ama sözlerinin altında, çelikten bir düz hat geçiyordu.

"Lale Hanım," dedi. "Sizin elinizdeki bu verilerin teknik kaynağını ve bağlantı sürecini rapor halinde görmek isteriz. O raporu yarına kadar istihbarat merkezine iletin. Ve elbette... değerlendirme için disiplin kuruluna da kopyasını sunun."

Bu cümleyle birlikte, Lale'nin yüz ifadesi ilk defa net bir şekilde değişti. Kaşları çatıldı. Gözleri bir anlığına titredi. Belki buna hazırlıklı değildi. Belki de rapor elinde bile değildi.

"Anlaşıldı, komutanım," dedi kısa ve kuru bir sesle. "Raporu hazırlayacağım."

"Hazırlayın," dedi bu kez Menderes Binbaşı, gözlüklerini çıkarıp masaya bırakırken. "Çünkü bu masa şüpheyile değil, sadece kanıtlarla konuşur."

Toplantı artık yavaş yavaş çözülüyor gibiydi ama o çözülme... gevşek bir rahatlık değil, kasların hâlâ tetikte olduğu bir uyanıklık gibiydi. Herkesin gözleri birbiri üzerinde, bakışlar dolanıyor, sessizlik yeniden bir silah gibi odada geziniyordu.

Nur oturdu. Ama omuzları hâlâ gergindi. Merih eğilip onun elini tuttu. Kimse görmedi. Ama ben gördüm.

Bahadır'ın parmakları masaya hafifçe vuruyordu. Sessiz bir sabırsızlık... ya da sinirini bastırmak için geliştirdiği bir alışkanlık.

Ve ben... ben hâlâ o bakışların arasındaki en keskin bıçağı hissediyordum. Lale'nin gözleri bir an bana çevrildiğinde, içinde yalnızca bir şey vardı: **Öfke** .

Sessiz, diri, hesap gününü bekleyen bir öfke. Ama ben ona gülümsedim. Kendi iç savaşına rağmen, kendi acılarına rağmen dimdik durup gülümsedim.

Çünkü bu masa onun değildi.

Bu masa... bize aitti.

Ve biz, artık sadece savaşıyor değil, kazanan taraftık.

Kale'nin ağır kapısı arkamızda kapanırken içimde bir kıpırtı, anlatması güç bir huzursuzluk kıvılcımı çaktı. Beton zemine vuran adımlarımız yankılanıyor, her bir ses çevremizdeki taş duvarlara çarpıp geri dönüyordu. Ama yankılanan yalnızca botlarımızın sesi değildi. Sanki bir şey daha... bir varlık... bir sessizlik... adım adım peşimizden sürünüyordu.

Bahadır her zamanki gibi sol yanımdaydı, Merih sağımda. Onlarla omuz omuza yürüyordum. Üç kişinin yürüdüğü bir yolda, dördüncü bir gölge vardı sanki. Görünmeyen ama hissedilen...

Otoparka doğru yokuş aşağı ilerlerken bir anda duraksadım. Göz ucumda, kalenin yan bloğunun taş kemerli çıkışında biri belirdi. Önce sıradan bir silüet sandım. Ama sonra... elleri cebinde, başı hafif eğik, gövdesi karanlıkta yutulmuş bir adam... Sadece yüzü belli belirsiz güneş ışığında yanıyordu. Sigara dumanı, dudaklarının arasından yavaşça yükseliyordu.

Ona doğru bakmaya çalıştım ama göz göze gelmeye cesaret edemedim. Yine de zihnim... evet, zihnim onu tanıdı. Bu öyle bir his ki, adını anmadan

bile damarlarına sızan bir tedirginlikti.

İskender.

Onun gözleri... uzaktan bile üzerimdeydi. Göz göze gelmemiştik belki ama içimde öyle yanıyordu ki bakışları... Sanki sesini duymadan ne dediğini anlıyordum.

O bir gölgeydi. Ait olmadığı bir binanın duvarına sinmiş, izlenmemesi gereken bir sahneyi seyreden bir gölge.

Bahadır'la Merih hâlâ konuşuyordu. Merih, sabahki kahvesine dair bir espri yapıyor, Bahadır ise cevap vermeye bile tenezzül etmiyordu. Ama ben... ben artık o yürüyüşün içinde değil, o gözlerin kıyısındaydım.

Arkamı dönmek istedim. Bir bakış daha atmak... ama nedense dizlerim bunu istemedi. Sanki göz göze gelirim bir şey bozulacaktı. Sanki her şey, o adamlar göz göze gelince başka bir savaşa dönüşecekti.

Ve o an, hiç beklemeden, hiçbir ağız kıpırdamadan... rüzgarla gelen bir cümle gibi duydum:

"Benimle ilgili öğrendiğin her bilgiye körü körüne inanmamanda fayda var. Bazı evraklar... güncellenmemiş olabilir."

Kafamı aniden çevirdim.

Yoktu.

Orada, o taş kemerde hiç kimse kalmamıştı. Sadece bir sigara izmariti yerde yanıyordu, öylece, sessizce, bizi izlediğini belli eden o uyarı gibi.

Boğazım kurudu. Telsiz sesi duymak istedim. Bir komut, bir dikkat dağıtıcı ses... ama yalnızca rüzgâr vardı. İçime sinen tek gerçek şu oldu:

İskender hâlâ buradaydı.

Ve ne zaman beni izlediğini düşündüysem... yanılmamıştım.

Gök mavisi gökyüzü, kışlanın üstüne bir kalkan gibi serilmişti. Temiz hava ciğerime dolarken botlarımın toprakta bıraktığı iz, zihnimin gerisindeki endişeyle birleşiyor, içimde tuhaf bir uğultuya dönüşüyordu. Ama görev, her şeyden önce gelirdi.

Eğitim sahasına vardığımızda Karakurt Timi çoktan hazırlanmıştı. Parkur çizgileri belirlenmiş, ekipmanlar dizilmişti. Merih ve Sungur Timi bir yanda, Bahadır ve Gökbörü Timi diğer yanda pozisyon almışlardı. Karşılıklı atış pozisyonları, koşu çizgileri, çamura batmış çelik yelekler... Tam anlamıyla kara bereliye yakışır bir sabah.

Merih, megafonu eline almıştı. "Hazııır olun paşamlar, milletin damadı Gökbörü geliyor!" diye bağırarak kendi timini gaza getirdi.

"Yine başladı..." dedim alçak sesle.

Bahadır başını yana eğdi, gülümsedi. "Bırak coşsun. Biz çalışırken onların tek eğlencesi bu."

İlk etap koşuydu. Beyza'nın komutuyla tim harekete geçti. Diz hizasına kadar gelen lastikleri tek tek geçtiler, ardından çamur hendeklerinden sürünerek ilerlediler. Ömer'in ayakkabısı hendekte kaldı.

"Komutanııııııı, ayakkabımı çamur yedi!" diye bağırdı.

Merih hemen atladı: "Oğlum Ömer, ayakkabıyı değil aklını yitirmişsin sen! Nereye bastın lan, Kızılırmak mı orası? Düşman bombayı götünde patlatacak, koşsana ulan!"

Bahadır kahkaha attı, "Ayağını çıkar Ömer, çamur zaten senden soğumuştur, yedi düveline giydiriyordur!" dedi.

Ben istemsizce güldüm. Bu çocukların içinde olmak, bu dayanışmayı hissetmek... insana savaşın ortasında bile yaşamı hatırlatıyordu. Ama o kahkahaların içinde ben... hâlâ İskender'in varlığını hissediyordum. Gölgede saklanan, fırsat kollayan, karanlıkta yürüyen o silüeti.

"Komutanım," dedi Salih yanıma yaklaşıarak, "parkur tamamlandı. Bir sonraki talimat nedir?"

"El bombası simülasyonu. Herkes yerini alsın. Sol kulvardan Gökbörü, sağdan Karakurt. Merkezde Sungur Timi gözlemde."

Çocuklar pozisyon aldı. Gerçek el bombası değil, ama üzerlerinde baskı oluşturmaya yetecek kadar gerçek bir senaryo.

Tam o esnada, arkamdan bir ses geldi.

"Komutanım..." Bülent'ti. İlk yakaladığım köstebek Cengiz'in kardeşi...

Birkaç adım gerimde durmuş, ter içinde ama yüzünde bir karar vardı. Bakışları titremiyordu. Cengiz'in o zamanlar gözümde bir hile gibi duran ifadesinin aksine, Bülent'in gözleri... dürüsttü.

"Bülent?" dedim. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, komutanım... Sadece... bir şey söylemek istiyorum."

Omzunun üzerinden çamurla kaplı eğitim sahasına baktı, sonra gözlerini bana çevirdi. "Benim abim... yaptığıyla bütün ailemizi yıktı. Onun soyadını taşıdığım her gün, bir yük gibi hissettim. Ama siz... bana bir fırsat verdiniz."

Sustum.

"Bugün burada olabilmem, sizin bana güvenmenizle oldu. Bu güveni boşa çıkarmayacağım. Ne abim ne geçmişim... hiçbirisi benim kaderim değil. Ve bunu siz öğrettiniz bana."

Boğazıma bir şey oturdu. Onun yerinde başka biri olsa, bu kadar cesaretle konuşamazdı.

"Bülent," dedim sessizce, "tim olmak kan bağıyla değil, omuz omuza yürümekle olur. Senin alnın açık, gözün net. Bu timde yüreğiyle duran herkesin yeri bellidir."

Başını bir kez eğdi. Asker selamıyla uzaklaştı.

Arkamı döndüm, alana baktım. Kahkahalar, sesler, silah mekanizmalarının klik sesi... Her şey olması gerektiği gibiydi. Ama içimde bir yer hâlâ tedirgindi. Çünkü biliyordum...

İskender, bir sonraki hamlesini yapana kadar gölgede susacaktı. Ve ben... tetikte olmalıydım.

"Ulan Sorgun, senin damarına bastığımda patlayan sinir var ya... Ankara'dan duyuluyor be oğlum. O sinirle bir gün kışlayı haritadan sildirirsin diye korkuyorum. Ha bir de şu yüzüne yapışan surat ifadesini al da bir zahmet duvara yapıştır, benim motivasyonum düşüyor lan!"

Düşüncelerimi bölen Merih'in sözleri oldu.

"O yayı gevşemiş ağzına smaç basarım, Merih. Ağzını topla yoksa aklındaki son güzel anı, az sonra yiyeceğin tokat olacak. Benim sinirimle oynama yoksa hem seni hem de toprağını sikerim!"

"Sorgun, senin kafana balyozla vursam, çıkan sesle marş yazılır lan. Siktir git, bulaşma bana!"

"Yeminle sabrımı kemiren boklu fare gibisin Merih, ne zaman çıkacaksın şu delikten?"

"Göge merdiven dayayıp inadınla yıldız sikmeye kalkarsın sen! Ulan haksızsın, yanlışsın diyorum!"

Ne olduğunu anlayamayarak ikisine bakakaldım. Yine neyi paylaşamamıştı acaba bu iki deli komutan?

"Yalnız," dedi Merih, yüzünü buruşturup Bahadır'a dik dik bakarken, "şu suratla yanımda durma. Eğitim alanı burası, morg girişi gibi hissettiriyorsun!"

Bahadır elindeki silahı sırtına astı, bana kısa bir bakış atıp sonra Merih'e döndü. "Senin çene kemiğini kırarsam, kışla üç gün sessizliğe kavuşur. Vallahi tören yapılır lan, bayrak indirip kaldırılar şükür namazına."

"Sen var ya sen," dedi Merih, yanağına bastırarak konuşmaya başladı, "şu suratına bir empati mimarı dokunsa, vicdan yoksunu bir robot çıkar ortaya. Sanki Terminatör ama arka sokak versiyonu!"

"Oğlum," dedi Bahadır, sesi iyice alçaldı, "kafanı öyle bir duvara gömerim ki, yıllar sonra arkeologlar fosil diye seni çıkarır. Götünden delil toplanır ulan!"

Ben araya girmesem bu ikisi silahları bırakır, yumrukla dönerdi.

"Elinizde silah var, aklınızda beyin yok! Bir susun da şu çocuklara bir şey öğretilim," dedim gülererek. "Bana bakmayın öyle, şu an ikinizin konuşma şekli bile 'disiplin cezası' sebebi!"

Ama tim gülüyordu, çocuklar keyif alıyordu. Bu alan, onların hem nefes aldığı hem de terle sınındığı yerd.

Arkamı döndüm, alana baktım. Vural yerde sürünüyordu, Fırat barfiks çekiyordu, Zahit nişan hattında dürbünle sol gözünü kısmış bekliyordu. Takım, tam da olması gerektiği gibiydi: zinde, hazır, kararlı.

"Bana bakın ikiniz de," dedim Bahadır'la Merih'in arasına girip ellerimi kaldırarak. "Siz bu sahayı dövüş kulübüne çevirmeden önce çocuklara biraz eğitim verelim, olur mu?"

Merih elini alnına götürüp gölgeliğe selam çaktı. "Emredersin, Beyza Komutanım! Söz, bundan sonra sadece tatlı küfürlerle konuşacağım."

Bahadır gözlerini devirdi. "Senin ağzından çıkan en tatlı şey, geçen gün kazara ısırdığın sabundu."

Ben kahkahamı tutamayıp arkamı döndüm. "Hadi yürüyün, timlerinizin karşısına geçin. Vural çamura gömülmüş, Fırat barfiksle aşk yaşıyor, Zahit dürbünle başka evrenden tehdit arıyor!"

Tam o sırada saha kenarından hızlı adımlarla gelen birini fark ettim. Nur. Üzerinde hâkî rengi ince montu, belinde telsizi, adımlarında her zamanki o telaşlı kararlılık.

"Hey!" dedi bize yaklaşırken. "Cemil Albay'a uğrayacaktım ama sizi görünce... dedim ki şu üç kafadar bir de sahada göreyim."

"Biz sana üç kafadar değiliz," dedi Merih hemen, parmağını havaya kaldırarak, "üç element diyoruz: Ateş, Su, Hiddet!"

Nur kahkahasını patlattı. "Sen hangi element oluyorsun peki? *'Boş konuşan hava akımı'* olabilir misin?"

Bahadır çapraz durup gülümsedi. "Ben ateş kısmıyım, Beyza su... Merih ise 'yanıcı gaz' gibi. Her an patlamaya hazır ama içi bomboş."

Merih ellerini beline koyup "Ya sabır!" çekti. "Benimle uğraşmak bir meslek haline geldi! Vallahi maaş bağlatacağım, ezberinizde 'Merih' diye bir ünlem var artık."

Nur kahkahasını tutamayınca hafıfçe dizlerini kırdı, yüzünü ceket koluyla sildi. "Yemin ediyorum seninle uğraşmak var ya, terapi gibi! Bir gün seni konuşmadan izne yollasak, herkes huzura erer."

Bahadır, gözlüğünü düzeltir gibi başını eğdi, alaycı bir tonla devam etti:

"Ben Sungur Timi'ni tebrik ediyorum. Onca şeyden sonra hâlâ moral bulabiliyorlarsa, kesinlikle Merih sayesinde. Zaten komutanlarının çenesi mühimmat sayılıyor artık. NATO envanterine girecek."

"Evet," dedim kıkırdayarak, "karargâhta öyle konuşuluyor. Merih Yüzbaşı'nın ses seviyesiyle düşmana psikolojik taarruz başlatılabilir diye."

Merih gözlük camı siler gibi ceketini çekiştirdi, sonra Nur'a dönüp sırtıttı.

"Bakın bakın, Operasyon şefim yine bana çemkiriyor! Nur Hanım, siz benim gönül defterimde sitemli bir başlıksınız. Kalbime not düştüm, 'Her zaman sataşır ama yine de sever' diye!"

"Yok be Merih," dedi Nur kollarını kavuşturup, gözlerini kısıp başını eğerek. "Seviyorum tabii, ama seninle aynı ekipte çalışmadığım için. Gökbörü ya da Karakurt senin gibi birine tahammül edemezdi, Sungur Timi'ne sabırlar diliyorum."

Bahadır kısık bir sesle mırıldandı, "Karakurt'un arama defterinde Merih yazmaz zaten. Beyin filtresinden geçemez."

Ben hafif öne eğildim, takımımı izleyen gözlerimle sahayı tararken gülümsedim. Vural hâlâ sürünüyordu, Fırat ikinci set mekiklerine geçmişti, Zahit de hedef tahtasında dürbünle göz kırpyordu.

"Çocuklar sizi duymazsa iyi," dedim, "komutanlar arasında çatışma çıkarsa motivasyon gider."

O sırada Sungur Timi'nden iki er yaklaşıp saygıyla selam verdiler.

"Komutanım, istasyon B'deki atış talimi tamamlandı. Raporu sunabiliriz."

Merih anında ciddileşti. Omuzları dikleşti, ses tonu bıçak gibi netleşti.

"Güzel. Hedef sapması ne kadar?"

"Yüzde üç, komutanım."

"İki güne yüzde ikiye düşürün," dedi. "Eğer sahaya sürülürsek üç değil, tek kurşunla sonuç alacağız. Disiplinle değil, alışkanlıkla nişan alın. Alışkanlık, savaşın içgüdüsüdür."

Ellerini arkada kenetledi, başıyla onlara uzaklaşmaları için işaret etti.

"Dağılın, molaya on dakika."

Bahadır ona bakıp başını hafifçe salladı. "Yüzbaşı Merih, adamına laf söylettirmiyor ha."

"Şaşırdın mı?" dedim. "Komutanlığı kadar çenesini yönetebilseydi harika olurdu ama yine de sahada başka biri o."

Nur gülümsedi. "İşte bu yüzden saygım var. Yüzbaşı Merih sahada disiplinli, normalde ise baş belası."

"Sana her zaman baş belası olurum, *Deli Kızım* ama..." diye atıldı Merih, kaşlarını kaldırıp omuzlarını gevşetti, "kriz anında o belayı öyle bir siper

ederim ki, canımı alırsın ama timime laf ettirmem."

O an herkes sustu. Sözleri hâlâ şakacıydı ama içinde bir kararlılık, bir yemin gizliydi. Gözleri, söylemediği cümleleri çoktan bağıyordu.

Nur da başını ona çevirdi, içinden "İyi ki varsın," dediğine emindim.

Çünkü bazen, en çok güldüğün adam... savaş meydanında en çok sırtını yasladığın olur.

Ve biz... hepimiz, savaşın ortasında nefes alabileceğimiz tek yerin birbirimizin omuzu olduğunu çoktan öğrenmiştik.

Gece, sınır ötesine bir örtü gibi değil; bir urgan gibi dolanıyordu. Sessizdi. Ama o sessizlik, uysal değildi. İçine düştüğün anda seni yutan, seni senden alan bir tür karanlıktı. Hareketsiz ama tehditkâr. Tetikte olan herkes, o gece gökyüzünün bile namluyu kendisine çevirdiğini hissedebilirdi.

Helikopterin içi, *rotor** pervanelerinin dönerken çıkardığı ritmik homurtuyla yankılanıyordu. Ama asıl gürültü içeride değildi. İçimizdeydi. Sessizdi çünkü herkes zihnindeki savaşa odaklanmıştı. Kahkahaların yükseldiği kışla saatlerinden sadece birkaç saat sonraydı. Şimdi gülüşmelerin yerini keskin nişangahlar, sessiz dualar ve boğaza düğümlenen nefesler almıştı. (*Rotor kelimesi, makinelerin dönen bölümlerini tanımlamakta kullanılır.*)

Bahadır, solumda oturuyordu. Merih sağımda. **Gökbörü, Karakurt ve Sungur Timi**. Üç tim, tek amaç. Emir belliydi: Operasyon bölgesine iniş ve temas anında bağımsız harekât.

Elimdeki harita katlanmıştı, sınır hattının ötesinde yer alan geçiş koridorunun krokisini yeniden zihnime kazıdım. Burası yalnızca bir sızma noktası değildi; burası, ihtimalle yoğrulmuş bir mezarlık olabilirdi. Çünkü burada sadece mühimmat değil, bilinçli köstebeklerin de izi sürülüyordu.

Telsizden gelen kısık, tıslayan ses irkilmeme neden oldu:

"Saha inişine iki dakika. Göz teması riskli. Sessiz inisiyatif uygulansın."

Zihnimdeki tüm senaryoların üstü çizildi. Bu gece... bir şey farklıydı. Havada yalnızca barut kokusu değil, ihanetin o metalik, paslı tadı da vardı.

İniş gürültülü olmadı ama toprağın altı bizden önce uyanmış gibiydi. Ayak bastığımda yerin nabzını hissettim. Derin, yorgun ve öfkeliydi. Timler pozisyon aldı. Dronlar yedekleme modunda sessizce havalandı. Gökbörü kuzeydoğu perimetresine, Sungur güney yamaçlara kaydı.

Karanlıkta ilerlerken Salih, Enes ve Bülent tam hat üzerinde mevzilendi. Güneş, dürbünle gözcülük yapıyordu. Merih'in sesi kulaklıktan çınladı:

"Kuzey batı sırtlarını alın. Gökbörü, destek hattına geçin."

Her şey olması gerektiği, planlandığı gibi görünüyordu.

Ta ki...

Bir patlama sesi duyuluncaya kadar.

Patlama sesi, gecenin karın boşluğunu yırttı. Ardından gelen toz, çakıl ve çığlıklar... bir filmi değil, gerçeği yaşıyorduk.

Telsiz çığılığı karıştı: **"Yaralı var! Göğüs hizası, sol altta isabet!"**

"Zahit! Zahit vuruldu!"

Sesin sahibini hemen tanıdım. Fırat. Onun dizlerinin üzerine çöküp kanlar içindeki Zahit'in gövdesini siper etmesine tanık oldum.

Koştum. Her şeyi unutarak koştum. Dizlerimin üstünde durdum, Zahit'in nefesi boğazında hapsolmuştu. Kan, eldivenimin dokusuna sızarken, kalbim "şimdi değil" diye bağıyordu.

"Zahit... bakma öyle. Bu gece sen değil. Bu kez olmaz!" Bahadır'ın acı dolu sesi içimi dağladı.

Merih pozisyonu toparladı, bölge çevirmesini uygulattı.

O an... telsizden gelen ikinci bir uyarı daha oldu:

"Sırt hattında tekil bir figür tespit edildi. Silah tespiti yok. Yaklaşıyor ama kimlik doğrulanamıyor."

"Ne diyorsun?" dedim, bir anda kulaklığımı bastırdım. "Tanımlı mı?"

"Hayır. Yaklaşıyor. Ama dost sinyali yok."

Bahadır yanımda duruyordu. Duruşu hâlâ bir komutana yakışır biçimde dik ve sakindi ama... gözlerinde yankılanan o donuk parıltı, içindeki fırtınayı ele veriyordu. Timinden birini daha kaybetmeye tahammülü yoktu. Hepimiz için aynıydı bu. Bir kişi daha eksilmek... içimizden bir parçanın daha kopmasıydı. Artık hiçbirimize bu acı mübah değildi.

Kimseyi, hiçbir silah arkadaşımızı kaybetmeye artık tahammülümüz yoktu. Vatansız hainler için dökülecek bir damla kana bile artık müsamaha göstermek istemiyorduk. Bu vatanı tehdit eden her türlü unsuru kökünden kurutana kadar da durmaya niyetimiz yoktu!

"Siz burada kalın," dedim, sesim bıçak gibi netti. Bahadır ve Merih bana döndüğünde gözlerindeki tereddüt, bakışlarıma çarpıp yok oldu. "Karakurt, beni takip et!"

Telsizden verilen koordinatları aldık. Timim sessizce dizildi arkamdan. Adımlarımız karanlığın içine gömülürken bir patlama sesi daha geldi uzaktan. Kulaklarımız zonklasa da ilerlemeye devam ettik. Gözlerim, çevrenin her kıpırtısını tarıyor, ellerim silahın soğuk metaline daha sıkı tutunuyordu.

"Dikkatli olun," dedim, sadece bir komut gibi değil, içgüdüsel bir uyarıydı bu. Çünkü içimde bir şey... bir şey fazlasıyla yanlış hissediyordu.

Ve sonra...

Zaman, bir anlığına durdu.

Karanlığın içinden bir silüet yürüyordu. Siyahın içinde daha da kara... Sırt hattının kıvrımından adım adım bize yaklaşıyordu. Karanlık, onun etrafından çekiliyor gibiydi. Sanki gece, o adama yol açıyordu.

Adımları sessizdi ama varlığı, yankı gibi... boğuk, inatçı, kaçınılmaz.

Tetikteydim. Ama parmağım, tetiğe bastıramayacak kadar donmuştu.

İskender.

Elinde silah yoktu. Ama gözlerinde, bin silahın yapamayacağı bir tahribat vardı. O gözler... içimi delip geçiyordu. Gizli bir sızı gibi değil, açık bir yara gibi.

Yaklaştı. İki adım. Bir adım daha.

Burada ne işi vardı? Bu operasyona nasıl sızmıştı? Neden şimdi?

Nefesim göğsümde sıkıştı. Dizlerim boşalsa düşecektim ama... düşmedim. Çünkü düşmek, ona yenilmektir.

Gözlerime baktı. Sessizce. Ardından başını hafif eğdi, sesi neredeyse geceye fısıltıyla karıştı. Ama her kelimesi, beynimde yankılandı:

"Sana bir sır fısıldayayım mı, Beyza?"

Sustum. Cevap vermedim. Ama bakışlarım, hayırdan da çok daha kesin bir şey söyledi.

Ve o zaman... o kelimeleri söyledi. Dudaklarından dökülen cümleler, içime aktı. Yavaş yavaş. Sessizce. Zehir gibi. Kanımı yaktı.

Göz bebeklerim büyüdü. Nefesim... boğazımda koptu. İskender sırtını dönüp adım attı. Hiçbirimiz hareket edemedik.

Sadece o yürüdü.

"Bu gece senin timinden biri... aslında bana çalışıyor."

Ve gece... onunla birlikte daha da karardı.

• *Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.*

• *İskender'in son sözleri???????*

İNSTAGRAM: dilanwrites (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayınnnn.)

DREAME: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

Oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın ♥

Bir sonraki bölüm sınırlar geçilmeden gelmeyecektir :(

XXVIII Kuyu

SINIR: 200 OY / 300 YORUM

YİRMİ SEKİZ | *Kuyu*

Ben geldim

Kitaplarla ilgili güncel tüm paylaşımları, bilgilendirmeleri
İnstagramdan yapmaktayım, beni oradan da takip edebilirsiniz.

Keyifli okumalar dilerim ♥

ÖPTÜM XOXO

Cem Adrian & Sena Şener – Yine mi Yol

Beyza

Güneş henüz doğmamıştı ama karanlık artık siyah değil, küllü griydi. Toprağın üzerini çiy değil, gece boyu dökülen ter ve kanın buharı örtüyordu. Helikopter pervanesinin sesi çoktan kesilmişti; sessizlik, kulak tırmalayan bir yankıya dönüşmüştü.

Ben ayaktaydım. Ama bedenim, zihnimden çok daha ağırdı. Göğsümdeki çelik yelek değil, İskender'in kelimeleri bastırıyordu kalbimi:

"Bu gece senin timinden biri... aslında bana çalışıyor."

Bu cümle, başıma yemlik bir kurşun gibi saplanmıştı.

Bahadır biraz ilerideydi, yüzünde ifadesiz bir maske vardı... ama ben onu tanıyordum. Gözlerinin kenarında ince bir çatlak vardı, öfkenin değil, korkunun iziydi. Merih, sessizce Zahit'in yanına çömelmişti. Telsizler hâlâ tıkırdıyordu, ama kimse gerçekten konuşmuyordu.

Çünkü herkes bir şeyi sezmişti.

İhanet.

Ama kim? Kim bu timin içine sızmıştı? Kim, onca yemin etmiş adamın, onca savaşın içinden çıkıp İskender'in ipine bağlanmıştı?

Timin arkasına döndüm. Her biri yorgun ama dimdik. Salih, Enes, Güneş, Bülent, Fırat... Zahit hâlâ yerdeydi, sağlıkçılar başındaydı. Ama ben artık hepsine aynı gözle bakamıyordum.

İçlerinden biri... Bize değil, ona mı çalışıyordu gerçekten? Bu düşünce, içimde bir çığ gibi büyüyordu. Kurt gibi zihnimi kemiriyordu.

Zahit, ilk müdahalenin ardından helikoptere alınmıştı. Boynunda sabitleyici yastık, göğsüne bastırılmış gazlı bez, solgun teniyle bambaşka bir silüete bürünmüştü. Onu taşıyan sağlık personellerinin her adımı, içimizden bir parçayı uzaklaştırır gibiydi. Ve o helikopter havalanırken, gözlerim istemsizce gökyüzüne kaymıştı. Gri şafak çizgisinde bir canımız yükseliyordu.

Timin tamamı üsse döndüğümüzde sessizdi. Kimse göz teması kurmuyordu. Ne Salih ne Enes ne de Fırat... Herkes içindeki soruyu dışına taşırmadan yürüyordu. Telsiz sustu, ayak sesleri yankılandı, ama içimizdeki şüphe daha çok konuşuyordu.

Toplantı odası, kamuflajlı bedenlerle doluydu ama kimse yerinden kıpırdamıyordu. Sanki biri kalkarsa ipi çözülecek, herkes dağılacaktı.

Ekip dağıldıktan sonra sessizce yalnız kalabileceğim bir yere yürüdüm. Hâlâ üzerimde üniformam vardı, hâlâ komutandım... ama içimde, zırhımın

altına sızan bir şeyler vardı.

Toplantı odasında ayakta duruyordum. Timin tamamı sıralı şekilde karşımdaki banklarda oturmuştu. Gözleri önümdeydi ama hiçbiri doğrudan bakmıyordu. Parmaklar kaskların kenarına ilişmiş, bazıları telsiz kablolarıyla oynuyordu. Omuzlar düşüktü. Sadece yorgunluk değil... bir şey daha vardı. Kararsızlık? Utanç? Yoksa... suçluluk mu?

Bahadır, önümde duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yüzündeki ifade kasıtlı olarak nötrdü. O da bu geceyle ilgili çok fazla soru işareti taşıyordu ama timin önünde sergileyeceği her mimik, potansiyel bir suçlamaya dönüşebilirdi. Onun için, şimdi yalnızca duvar gibiydi. Katı ve sessiz.

Merih ise ayakta dolaşıyordu. Herkesin yüzüne ayrı ayrı baktı. Arada not defterine bir şeyler karaladı. Sonra sesini yükseltti:

"Operasyon saati 03:47'de başlatıldı. Temas anı 04:03. İlk patlama 04:12. Yaralı... Zahit. Göğüs hattı. Şu an GATA sevkinde."

Bir duraksama oldu. Hiçbirimiz Zahit'in adını telaffuz edene kadar içimizdeki gerçek ağırlığı tam anlamamıştık. Şimdi kulaklarımızda yankılanıyordu.

"İlk sorgum şu," dedi Merih, bir anda tetiğe basar gibi konuştu, "Patlama sesi öncesi bölgede hiçbir ısı tespiti alınmamış. Gözlemde olan kimdi?"

Güneş yerinden hafifçe doğruldu. "Benim, komutanım. Dürbünle kuzey hattını izliyordum. Isı değişimi almadık. Görsel temas yoktu."

"Nasıl?" Bahadır'ın sesi ilk kez keskinleşti. "Isı değişimi olmadan bir yerden patlayıcı mı çıktı? E peki bu zemin neydi? Boşluk analizi yapmadınız mı öncesinde?"

"Yaptık komutanım ama..." Güneş'in sesi kırıldı.

"Sahada 'ama' yok," dedim. "Zahit, o 'ama' yüzünden şu an ameliyathanede."

Salih başını öne eğdi. Enes yanındaki termosu sıkıca tuttu. Sanki biri sesli bir şey söylese oracıkta patlayacaktı.

Bahadır gözlerini hepsine bir kez süzdü. "Sadece sahadaki değil, kafanızdaki zaaflar da sorgulanmalı artık. Çünkü her zayıflık bir kurşundur. Bu gece kimseyi kaybetmedik, ama bir daha şansımıza güvenemeyiz."

Merih söz aldı, kalın ve net konuştu: "Gece boyunca bizim konuşmalarımıza ait parazitlenmeler var. Biri tim frekansına yakın bir yerden izliyordu bizi. Kimse konuşmasa bile kulak misafiri olmuş olabilir."

O an içimdeki sancı daha da büyüdü. Çünkü eğer içeriden biri... eğer o kişi hâlâ buradaysa... bizi dinlemişti. Her anı, her kelimeyi. Zahit'in vurulmasından sonra bunu düşünmek, bir komutan için intihar gibi bir düşünceydi ama ben o uçurumun kenarındaydım.

Odaya baktım. Bülent gözlerini kaçırıyordu. Fırat, dirseklerini dizlerine dayamış, yere bakıyordu. Güneş'in altında bir damla ter vardı. Ama içlerinden hangisiydi?

Hangisi...?

Bahadır sessizce dosyayı kapattı. "Bu gece herkes kendi vicdanıyla baş başa kalacak. Ama şunu bilin..." Gözleri karardı, sesi gövdeye oturan bir kurşun gibiydi. "İçimizdeki hain, dışarıdan gelen düşmandan daha tehlikelidir. O yüzden eğer varsa... bu timin vicdanı, onu eninde sonunda kusturur."

Başımı eğdim. Çünkü o timin lideri bendim ve bu cümle en çok benim kalbimi delip geçti.

Toplantı bittikten sonra tim dağılmış, herkes kendi sessizliğine gömülmüştü. Gözlerin suskunluğu, dudakların söyleyemediğini anlatırdı; o gün kışla, sadece bakışların yankılandığı bir savaş alanına dönmüştü. Zahit'in boş sedyesi hâlâ ambulansın içinde, kapısı aralıktı. Gören her bakış, o boşluğa çarpıp geri dönüyordu.

Ben, Bahadır ve Merih sessizce arka bloktaki cephaneliğin arka tarafına yürüdük. Orası, gündüz gözüyle bile loş kalabilen bir köşeydi. Beton

duvarların nemli yüzeyinden yankılanan ayak sesleriyle bir süre kimse konuşmadı. Herkesin ağzında aynı tat vardı: metalik, paslı, boğucu.

Bahadır sonunda sustuğumuz sessizliği deldi.

"İskender," dedi sadece. Tek kelime. Ama içinde tüm gecenin yükünü taşıyan bir ağırlık vardı.

Merih omuzlarını geriye attı, sırtını duvara yasladı. "Oradaydı. Bizzat gördüm. Gözümle. Sadece gölge değildi, karşımızdaydı."

"Ve sonra?" dedim. Sesimde titrek bir çelik vardı. "Ve sonra... yok oldu."

Bahadır başını eğdi, botunun ucuyla taş zemini ezdi. "Onu hedefe alabilecek bir mesafedeydim. Tetiğe bastım. Ama parmağım, tetikte kaldı. Sanki... sanki olması gereken bir şey değildi. Sanki oradaydı ama... dokunulmazdı."

Merih kollarını çaprazladı. "Yok oluşu... aklımı alıyor. Gecenin ortasında, çorak bir arazide... Ne bir iz ne bir ayak sesi. Sanki hava yutmuş gibi kayboldu."

"Ve söylediği cümle..." dedim, o an bile boğazıma saplanan bir taş gibi hissettirdi kendini.

Bahadır başını bana çevirdi. Gözleri ilk defa doğrudan gözlerime değdi. Orada bir suçlama yoktu. Ama korkunç bir soru vardı.

"Gerçek olabilir mi?" dedi. "İçimizden biri, gerçekten onun adamı olabilir mi?"

"Olmasa bunu bu kadar özgüvenle söylemezdi," dedim. "İskender oyun oynamaz. Satranç oynar. Ve hep birkaç hamle öndedir."

Merih sinirle duvara bir yumruk indirdi. "Ben onun dizlerinin üstüne çöktüğü günü görmek istiyorum! Ama bu sinsî hali... delirtici. Sanki her şeyin içinde ama hiçbir şeyin ucunda değil puşt."

Bahadır bakışlarını toprağa çevirdi. "Bir kez daha, düşmanı değil... kendi içimizi taramamız gerekiyor. Bir kez daha, dürbünü dışarı değil, içeri çevirmeliyiz."

"Ya Bülent..." dedi, kelimeyi bir zehir fısıldar gibi Merih.

Dehşetle Merih'e döndüm. "Hayır!" Gözlerimi kapadım. "Dedim ya, yanımızdaydı. Bizimle birlikteydi, an olsun tereddütte görmedim."

Merih gözlerini kıstı. "Bülent, Cengiz'in kardeşi. Unutma. O kan, bir kere ihanet gördü. Belki tekrar damara karıştı."

"Bugün burada olabilmem, sizin bana güvenmenizle oldu. Bu güveni boşa çıkarmayacağım. Ne abim ne geçmişim... hiçbirisi benim kaderim değil. Ve bunu siz öğrettiniz bana."

Zihnimde Bülent'in sözleri döndüğünde içim sızladı. Bu sözleri öylesine dürüstçe söylemişti ki bu ihtimali düşünmek bile istemedim.

"Suç, bireyseldir Merih. Abisinin ihanetini tüm ailesine yıkamayız!"

Merih hâlâ yumruğunu gevşetmemişti, parmak kemikleri beyazlamıştı. O kadar öfkeliydi ki sustuğu an bile duvar çatlar gibi gerilmişti. Bahadır, sırtını hafifçe duvara yasladı, kollarını kavuşturdu. Gözleri ufka değil, içindeki fırtınaya dalmış gibiydi.

"Beyza haklı," dedi sonunda, sesi daha derinden ve kontrollüydü. "Biz, bir timiz. Kan bağı değil, sadakat bağı ararız. Ama yine de..." Durdu. Gözlerini bana çevirdi. "Zihnimizin arka planında bu ihtimal hep durmalı. Çünkü bizi yakan, hep en çok güvenilen olur."

"İçimizde biri var mı bilmiyorum, belki de İskender suyu bulandırmak istemiştir ama..." dedim. "Ama varsa... onu bulana kadar bu timin başı yukarıda olamaz."

Bir süre kimse konuşmadı. Sadece loş duvarlara çarpan nefeslerimiz kaldı. Sonra Merih bir sigara yaktı, ateşi yüzüne yansıdı. "Yine de," dedi, "eğer bu

gece olanlar başka bir mesajsa... İskender'in asıl hamlesi hâlâ sahada demektir."

Bahadır başını eğdi. "O her zaman geride bir iz bırakır. Bilerek. Takip edilmek ister ama asla yakalanmak değil amacı." Sonra gözlerini bana dikti. "Bu tim, senin timin Beyza. Karakurt'un içinden biri onunla bağlantılıysa, senin içini delip geçecek."

Boğazım düğümlendi. "Geçiyor zaten," dedim. "Ama ben bu düğümü çözmeden bir adım daha atmam. Ne gerekirse yapacağım. Kimsenin gölgesi kalmayacak üzerimizde."

Merih son nefesini ciğerinden hırıltıyla saldı. "O zaman her şey şimdi başlıyor demektir. Gözümüzü dört açacağız."

"Hayır," dedim sessizce. "İçimizden biri ise... onu biz değil, timin vicdanı kusacak. O çocuklar, o yemin... sonunda hakikati söktürecek."

Ve işte o an, aramızda bir anlaşma doğdu. Sessiz, adı olmayan bir antlaşma. Karakurt artık sadece bir tim değil, bir soru haline gelmişti. Ve cevabı... içimizdeydi.

O gece... sessizlik yalnızlıktan değil, içimdeki yankıdan doğmuştu. Kışlanın duvarları soğuk, pencerem ise kapalıydı. Ama asıl üşüyen ne ellerimdi ne omuzlarıma çarpan o gece serinliği. İçimde... bir yer, derin ve karanlık bir yerde buz gibi bir çukur oluşmuştu. Ve ben o çukurun içinden kendime bakıyordum.

"Bu gece senin timinden biri... aslında bana çalışıyor."

O cümle, tetiğe dokunmamış bir mermi gibi kafamın içinde dönüp duruyordu. Kulağıma çivilenmişti. Her nefeste tekrar çalıyordu beynimde. Ve işin kötüsü, buna inanmamak imkânsızdı. Daha önce de olmuştu, neden yine olmasındı?

Çelik yeleğimi çıkaralı saatler olmuştu ama sırtımdaki yük hâlâ yerindeydi. O yük... *"timinden biri"* cümlesinin altında ezilen o korkuydu. En

güvendiğim, kendi seçtiğim, omuz omuza savaştığım adamlardan biri... belki de hainin ta kendisiydi.

Kafamı yastığa koyduğumda, gözlerimi kapattım. Ama karanlık daha da büyüdü. Ve işte orada, zihnimin kıvrımlarında annemin sesi yankılandı:

"Çok güçlüsün, bensiz de idare edeceksindir..."

Çocukluğumun o küçük, gölgeli odası geldi gözümün önüne. Duvarı çatlamış o köşede hep saklardım korkularımı.

Annemin sesi yükseldiğinde babam beni o köşeye iterdi, " *Sessiz kal,*" derdi. *"Büyüyünce geçecek."* Ama geçmemişti. O köşe şimdi de içimdeydi, hâlâ oradaydı, hâlâ sessizdim.

İlk görev gününe gittim sonra. O sabah... üniformam yepyeniydi ama ben ilk kez bu kadar eski hissediyordum. Ayaklarım titremişti. Kumandanın elini sıktığımda, içimden geçen tek cümle şuydu: *"Ben kimseyi yarı yolda bırakmayacağım."*

Ama şimdi... şimdi düşünüyordum.

Ya ben... o yolda yürüdüğüm insanları yanlış tanıdıysam?

Ya Cengiz'in kardeşi Bülent, o sıcak bakışı, o vatan sözü... yalandan ibaretse?

Ya ben, kendi ellerimle ihaneti kalbime soktuysam?

Ters döndüm yatağımda. Parmak uçlarım yastık kılıfını sıktı. Nefesim kısa kısa göğsümde sıkıştı.

Ben bir komutandım. Ama bu gece... aynı acıyla sürekli sınanan aciz bir insandım.

İçine ihanet kaçmış bir yeminli. Üzerine çamur sıçramış bir bayrak gibi kirli hissediyordum kendimi. Ve işin en acısı... bunu yapan kişi hâlâ yanı başımdaydı. Hâlâ bana *"komutanım"* diyordu.

Gözlerimi açtım. Oda karanlıktı. Dışarıda tek tük nöbet adımları. İçimde ise bir başka savaş.

İskender'in sesi yeniden yankılandı zihnimde.

"Bu gece senin timinden biri... aslında bana çalışıyor."

Bu cümleye bir cevap bulamazsam, sabah doğmayacaktı bana.

...

Berbat bir gecenin ardından, düzgün alamadığım uykumla güne gözlerimi araladım. Hızlıca hazırlandıktan sonra evden çıktım.

Kışla bu sabah sessizdi. Ama bu sessizlik, huzurun değil; yaklaşan fırtınanın habercisiydi. Askeri disiplinin bile üstünü örtemeyeceği bir şey vardı havada. Herkes konuşmuyordu ama herkesin içinde aynı kelime çınlıyordu:

İhanet.

O sabah, üst yönetim katındaki küçük toplantı odasına çağırıldık. Albay Cemil, bizi bizzat kendisi davet etmişti. Kapı kapandığında içeride sadece dört kişi kalmıştık: Ben, Bahadır, Merih ve Albay Cemil.

Albay'ın yüzü taş gibiydi. Gecenin bir vaktinde aldığı haberlerle memnun olmaması normaldi. Dosyaları önüne aldı, gözlüklerinin camından bize baktı. Ama ağzından ilk çıkan kelime yüreğimi sıktı:

"İç soruşturma başlatıldı."

Ne Merih konuştu ne de Bahadır. Ben ise sadece başımı hafifçe salladım. Evet, bekliyordum bunu. Hissediyordum. İskender'in o cümlesinden sonra başka türlü mümkün değildi.

"Bu operasyon sonrası..." dedi Albay Cemil, sesi soğuk ama kararlıydı. "Zahit'in vurulması, düşmanın sahaya İskender gibi bir figürle sızması ve nihayetinde... sizin, Beyza, şahsi ifadenizde yer alan bir detay... hepsi, içimizde bir zafiyet olabileceğini düşündürüyor."

Bahadır dişlerini sıktı. "Komutanım, herkes görevini layıkıyla..."

"Elbette," diye kesti Albay Cemil. "Ama savaş sahasında güven, yalnızca gözle kurulmaz. Göz aldanır. Bu yüzden istihbarat ve disiplin birimiyle birlikte teknik soruşturma başlatacağız."

Dosyayı çevirdi. "Ancak bu süreçte..." Gözlerini bana dikti. "Kimi bilgilere yalnızca sınırlı kişiler erişecek."

"Nur?" dedim sessizce.

Albay başını öne eğdi. "Hayır. Lale hâlâ onun üzerine gitmek için fırsat kolluyor. Ona bu bilgileri açmak, elimizdeki en hassas delikleri açık vermek olur. Nur'u korumamız gerek."

Merih dudaklarını sıktı, ama başını sallayarak onayladı.

Tam o anda kapı çalındı. İçeri usulca Ayliz girdi. Kısa bir bilgilendirmenin ardından bana döndü, gözlerinin içi dolu ama keskin bir netlik taşıyordu.

"Beyza," dedi. "Eğer kime dair şüphe taşıdığınızı belirtirsen, teknik takip izni çıkarabiliriz. Bu kişi timden biri mi, değil mi; doğrudan öğrenme şansımız olur. Aksi takdirde, bu soruşturma karanlıkta kalır. Ve her birinizin güveni biraz daha sarsılır."

O an... zaman dondu sanki. Bir isim söylesem... belki gerçeğe ulaşırdık. Ama ya yanlışsa? Ya o masumsa? Ya güveni, sadece bir bakışla infaz etmiş olursam?

Boğazımda düğümlenen kelimeyi yuttum.

"Söyleyemem," dedim. "Henüz kimseyi zan altında bırakamam. Belki... İskender sadece suyu bulandırmak istedi. Yaptığımız operasyona gölge düşürmek istedi, bilmiyoruz ki..."

Albay Cemil dosyayı yavaşça kapattı. Kimse bir şey söylemedi. Ama hepimiz biliyorduk... O isim ortaya çıkana kadar timin içindeki kurşun, kalbimizin tam ortasında dönüp duracaktı.

Albay Cemil'in sesi, odanın dört duvarına çarparken içimde yankılandı. "Beyza... Seni yıllar sonra buraya neden çağırdığımı hatırlıyor musun?" dediğinde, boğazıma oturan yumru bir anda daha da büyüdü. Sanki geçmişin tozlu raflarından bir dosya çekilmişti ve içindeki her kelime hâlâ canlıydı.

Başımı eğdim. Hafızamda o günün kokusu, sesi, yüreğime işleyen cümleleri hâlâ taptazeydi.

"Evet, Gökbörü Timindeki köstebeği bulmam için..."

"Çünkü," dedi Albay, dosyayı kapalı tutarken parmaklarını onun üzerine bastırarak, "sadakat, sadece bağlılık değil; gerektiğinde gözünü kırpmadan doğrunun yanında durmaktır."

Bahadır'la göz göze geldik. Merih, gözlerini yere dikmiş, dudaklarını sımsıkı büzmüştü.

"Daha önce oldu," diye devam etti Albay Cemil. "Tarih boyunca oldu. Ve olacak. Devlet, içindeki kurdu kendi elleriyle temizlemezse, o kurt vatani içten içe yer bitirir. O yüzden, içimizde bir hain varsa... onu derhal bulmalıyız. Yalnızca görev için değil, onurumuz, birbirimize duyduğumuz güven ve kanla yazdığımız yeminler için."

Ben hâlâ susuyordum. Çünkü içimde fırtınalar dönüyordu. O fırtınaların içinde bir isim yoktu henüz. Ama şüphe vardı. Güvenin sarsıntısı vardı. Ve her an düşmeye hazır bir masumiyet heykeli...

"Seninle daha önce de konuşmuştuk," dedi Albay, gözlerini gözlerime dikerek. "Eğer bir gün içindeki sezgi, emirden önce ses verirse... onu dinle. O sezgi, yılların sahada yoğrulmuş vicdanıdır. Seni bu kadar zamandır hayatta tutan da odur."

Yutkundum. Kalbimdeki kurşun sanki biraz daha ağırlaştı. Çünkü bu sözler, aynı anda hem omzuma bir sorumluluk yüklüyor hem de yüreğime bir yara açıyordu.

"Tim senin emanetin, Beyza. Karakurt'un ne demek olduğunu biz biliriz. Eğer içlerinde bir tanesi bile karanlığa hizmet ediyorsa... o karanlığa ilk ışığı sen yakacaksın. Gerekirse..." duraksadı, sesi kısıldı. "Gerekirse onu en çok inandığın yerden sökeceksin."

Ayağa kalktım, kollarımı arkamda kenetledim. "Emriniz olur, komutanım," dedim. Ama sesim... evet, sesim çatlamıştı. Çünkü bu ekip sahada kardeşti. Ve şimdi... birbirimize dönüp içimizi didiklemek zorundaydık.

Kışla bahçesinin serin sabahı, taş döşeli içtima alanına ağır ağır siniyordu. Botlarımın sert tabanı zemine vurdukça yankı yapıyordu. Her adımda içimdeki düğüm biraz daha sıkılaşıyor, ama yüzüme tek bir gölge yansımaya izin vermiyordum.

Karakurt, çoktan dizilmişti.

Salih, her zamanki gibi en başta, omuzları dik, bakışları uzak bir noktaya kilitlenmişti. Sağımda o vardiya, sırtımda duvar vardı demekti. Ama şimdi... arkamda gölgeler dolaşıyordu.

Güneş, gözlerini kısıp uzaktaki noktaya odaklanmış gibi duruyordu. Disiplinliydi ama fazla sessizdi. Fazla içe dönük. Onun sessizliğinin ardında ne vardı? Yorgunluk mu, korku mu, yoksa saklanan bir şey mi?

Bülent... işte en çok ona bakarken kalbim karışıyordu. Bir önceki gece, bana sarf ettiği o kelimeler hâlâ zihnimdeydi. Duru, net, inanç doluydu. Ama işte... hainlik zaten böyle değil midir? En çok inandığın yerden gelen darbe değil midir seni yıkan?

Enes, her zamanki gibi dikkatliydi. Ama parmakları kemerine asılıyken duraksıyordu. Minik bir tik mi? Yoksa sadece hava mı soğuktu?

Kadir, Tuna ve Cem... Üçü de sabahın serinliğinde dimdikti ama ben artık sadece duruşa değil, nefes ritmine, göz kırpmasına bile dikkat ediyordum.

"Günaydın, asker!" dedim. Sesim alana keskin bir bıçak gibi düştü.

"Günaydın, komutanım!" diye cevap verdiler hep bir ağızdan.

Ama o seslerin arasında bir tını... bir sızıntı... bir sahtekârlık var mıydı?

Bugün küçük görev dağılımları yapacaktım. Sözde rutin, ama gerçekte gözlem.

Salih ve Güneş, kışlanın kuzey cephesindeki kontrol noktasını yeniden gözden geçirecekti. "Yeni rota ihtimali var," dedim. Yalan değildi ama esas amaç başkaydı.

Bülent ve Kadir'i cephaneliğe yönlendirdim. "Envanterde eksik olabilir." Belki gözlemlerken bir şey yakalayabilirim. Belki...

Tuna, Enes ve Cem'i devriyeye çıkardım. "Telsiz parazitine dikkat edin," dedim. Asıl dikkat etmesi gereken benim gözlerimdi.

Timim dağılırken geriye çekilip onları izledim. Hareketlerini, jestlerini, birbirlerine bakışlarını... Tüm eğitimimi, içgüdümü, hafızamı bu anlara yoğunlaştırmıştım. Ama sorun şuydu:

İçlerinden biri... gerçekten benle göz göze gelmeyecek kadar mı korkak? Yoksa o kadar usta mıydı?

Ama bir gerçek vardı: Hiçbiri doğrudan gözüme batmıyordu. Ve bu, işte asıl tehlikeydi.

Çünkü hain... artık görünmezdi.

Nur

Geceydi. Ama bu gece diğerlerinden farklıydı. Karanlık sadece gökyüzünde değildi; içimizde, hücremdeydi. Kışla sessizdi. Duvarlar bile susuyordu sanki. Herkes kendi düşüncesine çekilmişti.

Beyza'nın yanına uğrayıp biraz sohbet etmiştim ama gözlerindeki o bulanık şüphe hâlâ gözümün önündeydi. Sanki bir şey söylemek istiyordu ama susuyordu. Ve bu... beni delirtiyordu.

Ben susamam. Susarsam... kırılıyorum.

Ayaklarım beni farkında olmadan cephaneliğin arka tarafına, o yarı aydınlık alana götürdü. Projektör ışığının bir yanı betonu yalarken, diğer taraf gölgede kayboluyordu. Gölgenin içinde bir silüet... Onu tanımamam imkânsızdı.

Merih.

Yalnızdı. Omuzlarına çöken yorgunluk dizlerinin içine işlemiş gibiydi. Duruşu hâlâ bir subaya aitti ama o bakışlar... çocukken kış camına çizdiği bir şeklin buğuda silinmiş hali gibi. Belirsiz, yorgun. Her zamanki alaycı, muzip Merih gitmiş, yerine kendinden kaçamayan bir adam gelmişti.

Yavaşça yanına yürüdüm. "Yalnızken pek havalı görünmüyorsun Yüzbaşım," dedim, sesimi hafifçe alaycı ama yumuşak tuttum.

Başını kaldırdı. Yüzünde zayıf bir gülümseme. "Ve sen," dedi, gözlerini bana dikerek, "her zaman böyle zamanda mı çıkarsın karşıma? Şu hâlimle bile yüreğimi ağzıma getiriyorsun."

"Yüreğin mi vardı senin?" dedim, bir adım daha yaklaştım. "Ben seni taş gibi erkek sanıyordum."

"Taşın da nabızı olurmuş be *Deli Kızım* ," dedi, yavaşça ayağa kalktı. "Sen yeter ki kulak ver."

Bir an sessizlik çöktü. Gözlerimi kaçırmak istemedim. Ama Merih'in bakışları, bakıştan çok daha fazlasını söylüyordu. Onunla konuşmadan bile, içindeki fırtınayı duyabiliyordum.

"Merih..." dedim, boğazım düğümlenmişti. "Ben sana ne olduğumuzu bile soramıyorum artık. Bazen öyle uzak, öyle başka bir yerde gibisin ki..."

Birden yüzüme doğru eğildi. "Ben seninle olduğum her saniyede, tam buradayım Nur. Ama yeminlerimiz, görevlerimiz... seni kırmamam için beni senden uzak tutuyor bazen. Korkuyorum. Seni kaybetmekten. Çünkü sen gittiğinde... ben eksiliyorum."

Ondan duyduğum en ciddi sözlerdi bunlar!

Sustuğu o an, Merih elimi tuttu. Soğuk parmakları, avucumda birden yumuşadı. Sonra bir kahkaha attı.

"Bak şimdi çok duygusal olduk, millet bizim için fon müziği açacak. O zaman ben de üstüme düşeni yapayım diyorum..."

Bir anda eğildi, beni belimden kavrayıp dizlerinin üstüne oturdu. Kendimi birden kucağında bulduğumda gözlerim büyüdü.

"Merih!" diye hırıltılı bir kahkahayla inledim.

"Otur kız, yeminle koltuktan daha rahat kucağım."

"İndir beni yoksa diz kapağını sıkarım," dedim ama o sırada gülüyordum. Kahkahamız geceyi deldi, yıldızları kışkandıracak bir sessizliğin ortasında yankılandı.

"Şikâyetin varsa," dedi, dudaklarını boynuma doğru yaklaştırarak, "komutana bildir. Ama önce... durdur beni."

Sözleri dudağımda kesildi. Parmakları saçlarımda dolaşırken, dudakları usulca dudaklarıma dokundu. Önce nazik, tereddütlü bir öpücüktü bu. Ama sonra... sonra gecenin o bastırılmış suskunluğu gibi derinleşti. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Gövdesine yaslanmış, bir savaşçının değil, sadece bana ait olan adamın kollarındaydım.

Ben, onun fırtınasında savrulmadım bu kez. O, benim gözlerimde sığındı. Ve biz, gecenin o en karanlık köşesinde... birbirimize tutunarak aydınlandık.

Merih'in kucağında oturuyordum. Nefesim... onun göğsüne her değdiğinde sanki bir şey çözülüyordu içimde. Gecenin ayazı tenime değmiyor, sadece onun elleri, onun sesi, onun bakışları... Tüm bedenimi sarmıştı.

"Nur," dedi, başını yana eğip gözlerini gözlerime kilitledi. "Beni bu kadar susturabilen tek kadın sensin. Yeminle sustum... ama içim bağıra bağıra seni çağırıyor."

Dudaklarım aralandı. Cevap veremedim. Belki de cevap değildi onun istediği... sadece kalmamdı.

Parmak uçları, üstümdeki montun fermuarına ilişti. Acele etmedi. Yavaşça, dikkatlice... Sanki bir düğmeyi değil, bir hatırayı açar gibi. Tenim, kumaşın altından geceye değdiği anda titredim.

Merih'in dudakları boynuma indiğinde içimden yükselen o sıcaklık, bir korku gibi değil, nihayet kavuşmuş bir yangın gibiydi. Sıcak. Aç. Sahiplenici. Ama aynı zamanda narin. Dudakları, köprücük kemiğime değdiğinde gözlerimi kapattım.

O an, dünya yoktu. Kışla, görev, disiplin, savaş, hepsi kapının dışında kalmıştı. İçeride sadece iki kişi... elleri birbirine karışan, tenleri kelimelere ihtiyaç duymayan iki insan...

Montumun omuzları kayarken Merih'in elleri titremedi. Hiç titremedi. Çünkü bu bir arzudan öteydi. Bu, bir ait oluştu. Dudaklarını tekrar dudaklarıma getirdiğinde, öpüşmemiz önceki hiçbir öpüşmeye benzemiyordu. Ağzında yılların suskunluğu, dilinde yeminleriyle harmanlanmış bir özlem vardı.

Ben... ben de susmadım. Ellerim, boynundan göğsüne, oradan kalbinin üstüne ilerledi. Kalbinin attığını hissettim. Sert, güçlü ama aynı zamanda... kırılğan.

"Bir gün bitecek her şey," dedim nefes nefese, alnımı onun alnına dayarken.

"Sakın," dedi. "Sakın o günü şimdi düşünme."

Ve sonra... zamanın durduğu, yalnızca bedenlerimizin birbirine cevap verdiği o ana geçtik. Yavaş, tutkulu ama sanki birbirimizi yitirmekten korkuyormuşuz gibi... dikkatliydik. Dudaklarımız, ellerimiz, tenimiz... her şey konuşuyordu. Ama en çok suskunluklarımız anlatıyordu her şeyi.

Gecenin duvarları sessizdi. Ama bizim inlemelerimizle sarsılıyordu sanki. Bu bir öpücük değildi sanki kıyametin kıyısıydı. Tenime dokunan

parmakları ateşten bir yumruk gibiydi. Böylesine yakabileceğini kim bilebilirdi ki?

Dudakları boynumdan köprücük kemiğime doğru inerken, her öpücüğü ruhumda derin bir iz bırakıyordu. İçimde uyanan bu ateş, bir korku değil, yıllardır beklediğim, nihayet kavuştuğum bir yangındı. Sıcak, aç, sahiplenici ama aynı zamanda narin. Gözlerimi kapattım, dünyanın tüm ağırlığından, görevlerin ve sorumlulukların yükünden sıyrılmışım. O an, sadece Merih vardı, onun dudakları, onun dokunuşları.

Kollarım, onun güçlü boynuna dolandı, parmaklarım saçlarının arasına karıştı. Kalbinin ritmi, benimkine karışıyor, aynı hızda atıyordu. Vücudunun her kası, bana olan arzusunu haykırıyordu. O savaşçı bedenin altında, sadece bana ait olan bir adam vardı. Her nefesi, tenime işleyen bir sıcaklık, her dokunuşu, ruhumu saran bir ateşti.

Merih'in elleri, belimi kavrarken, omuzlarımdan aşağıya doğru birer fısıltı gibi kaydı. Soğuk hava, onun dokunuşlarının bıraktığı izlerle birleşip tenimde tatlı bir ürperti yaratıyordu. Gömleğimin düğmeleri, birer birer kendi rızasıyla açılırken, ay ışığının cılız ışığı bile Merih'in gözlerindeki parıltıyı gölgeleyemiyordu. Onun nefesi, boynumda sıcak bir meltem gibi dolaşırken, içimde fırtınalar kopuyordu. Her öpücük, her dokunuş, birikmiş özlemi, bastırılmış arzuları yüzeye çıkarıyordu.

Cephaneliğin arkasındaki bu loş köşede, zamanın ve dünyanın ötesinde. Merih'in dudakları, tenimde iz bırakarak aşağıya doğru inmeye başladı. Her temas, içimdeki ateşi daha da körüklüyordu. Parmakları, narin bir şekilde bedenimde yol alırken, onun gücü ve benim inadım birleşiyordu. Birbirimize teslimiyetin sessiz yeminiydi bu.

Merih'in sesi çatallaşmıştı, boğazından çıkan o kısık titremeye birlikte içimdeki tüm direnç dağılıyordu. "Durdur beni," dedi ama parmakları hâlâ belimdeydi, dudaklarıysa boynumun en zayıf noktasında. "Yoksa şuracıkta tüm şuurumu kaybedeceğim..."

Ben sustum. Çünkü onun o halini görmek... aklımı yerinden oynatıyordu. Nefesim onun göğsüne çarpıp geri dönüyor, kalbim artık tek başıma

atmıyordu sanki. Gömleğimin açık düğmelerinden sızan gece, tenime değdikçe daha da yakıcıydı.

Parmak uçlarımla, boynunun arkasında dolanırken başımla hafifçe yana eğdim. Dudaklarım kulağına dokundu. "Kimse yok..." diye fısıldadım. "Sadece sen ve ben."

İşte o an... bir Şey   z ld . Zihnimizdeki yeminler, görev duvarları, üniformanın arkasına gizlenmiş tüm kurallar... hepsi bir anlığına silindi. Yerini sadece ten aldı. Sadece nefes, sadece nabız... ve aramızda yankılanan o delice güven.

Merih alnını benim alnıma dayadı. "Ne olur... bu anı unutma," dedi kısık bir sesle. "Ah *Vipera* ...  n nde diz   kt ğ m bu anı unutma."

Ben o an ona ait olduğumu anladım. Onunla yan yana düşmeye, onunla yan yana ölmeye, onunla yan yana yaşamaya... her Şeye razıydım.

Aramızda konuŐulan her Şey sustu artık. KonuŐmayan ama anlatan tek Şey vardı: *dokunuŐlarımız* . Ve o dokunuŐlarda bir kavuŐma değil, bir adak vardı. İkimizin arasına giren her karanlığı yakmak ister gibiydik.

Ay ışığı, cephaneliğin duvarında solgun bir gölge gibi dans ederken, biz g lgemizi bile geride bırakmıŐtık.

Ve sonra...

Hava yarıldı.

Kulakları sağır eden bir patlama sesiyle yer altımdan çekildi sanki. Gözümün önündeki yıldızlar karardı, zemin titredi, beton sarsıldı. Merih bir an bile düşünmeden refleksle beni kavradı, gövdesini benim üzerime siper etti. Vücudu benimkine tamamen kapaklandı, siper duvarı gibi. Aynı anda, cephaneliğe birkaç metre ötede başka bir patlama daha!

İkinci infilak!

Merih'in çığlığı değil, nefesi omzumda titredi. "Yat aşağı, Nur! Kımıldama!" diye bağırdı. Ama bağırışı rüzgârda boğuldu, çünkü patlama

ardı ardına yankılanıyordu. Her biri içimizdeki arzunun üzerine düşen bir kurşun gibiydi.

Projektörler sönüp tekrar yandı. Karanlık ve ışık arasındaki o sarsak geçişte sirenler yükseldi.

Kışla uyandı. Koşu sesleri, telsiz çığlıkları, komutlar, devrilen sandalyeler, açılan silah kapakları...

"Cephanelik arkası! Duman yükseliyor! Yangın var! Personel çıkarılsın!"

Telsizden gelen ses delip geçti içimizi. Merih hâlâ üzerimdeydi, yüzüme dönüp gözlerime baktı.

"İyi misin?" dedi, sesi çatallı, ama gözleri hâlâ beni yokluyordu. O bakış, bir sevgiliden çok, hayatı elleriyle tutmaya çalışan bir askerin bakışıydı.

"Beni dinle Nur. Şimdi burada kalamazsın. İçeri gir. Koruma alanına geç," dedi Merih, ayağa kalkıp beni de ayağa çekti.

"Ben de bir kolluk görevlisiyim, Merih. Gerektiğinde sahada çarpışıyorum!" Benim özel eğitilmiş istihbaratçı bir ajan olduğumu bazen unutuyordu kerata.

Merih bir an durdu. Gözlerinin kenarı seğirdi, parmakları hâlâ bileğimi kavırıyordu. Karanlıkta üzerimize çöken o ani kaosun ortasında, kalbiyle görevi arasında gidip geldiğini gördüm. Dudakları aralandı, ama ne söyleyeceğini bilemedi.

"Ben kıdemli bir ajanım, Merih," dedim daha net bir tonda. "Gerektiğinde sahada çarpışıyorum!"

Gözleri kısıldı. Birkaç saniye içinde içindeki komutan Merih devreye girmişti. Dudaklarındaki tedirginlik silinmişti ama beni bırakma konusunda hâlâ gönülsüzdü.

"Tamam," dedi dişlerinin arasından. "Ama gölgeye bile izin verme Nur. Bu iş... bu iş sıradan değil."

Cephaneliğin duvarlarının arkasından yükselen duman, geceyi mor bir çığlık gibi deldi. Alevin yansımaları gri betona kızılılıkla vuruyordu. Tekrar bir patlama sesi olmadı ama yer hâlâ titriyordu. Kışla sanki uykusundan çığlıkla uyanmıştı.

Koşan bot sesleri yankılandı. Sirenler çalmaya başladı.

Kırmızı ışıklar birer birer devreye girdi. Koridorlar, kuleler, içtima alanı... hepsi kızıl bir uyarı ışığıyla sarmalanmıştı. Gökyüzü bile bu ışığın altında tehditkâr bir parıltıya bürünmüştü. Cephaneliğe yakın bloklardan askerler çıkıyor, telsizlerden biri ötekine bağlanıyor, komutlar arka arkaya düşüyordu.

"Cephaneliğe yaklaşan herkes, koruma protokolüne geçsin! Patlama noktası sabit değil!"

"Yaralı var mı? Arama timi çıkıyor!"

"Yangın tüpleri doğu kanadına kaydırılsın!"

Merih, bileğimi bıraktı. Ama bir an tereddüt etti. Bakışlarıyla "Gidebilir miyiz?" diye sordu. Ben göz ucuyla kemerimdeki silahımı yokladım, montumun altındaki telsizimi düzelttim.

"Yanaşma bölgesinde devriyeye çıkıyorum," dedim. "Sen doğrudan bölge komutanına ulaş, bağlantı için Beyza'yı iste. Bilgi sızdırılmış olabilir!"

Birbirimize son bir bakış attık. Bu bakışın içinde, az önce yaşadığımız her şey gizliydi. Ama o an... o duygular artık ikinci plandaydı. Önce görev.

Koşmaya başladık. İkimiz farklı yöne. Cephaneliğin arkasındaki taş duvarı dönerken, yangının artık bacadan değil, yerden yükseldiğini gördüm. Bir patlama değil, sanki yerin altı delinmişti.

Yoldaki bir subay beni gördü. "Şefim! Dördüncü konteynerin orada bir şey vardı ama... patlamadan önce biri çıkmış olabilir!" dedi.

"Yüzü tanındı mı?" dedim. "Kameralar?"

"Yok!" dedi, nefes nefese. "Kamera hattı... patlamadan önce kesilmiş!"

İçimde bir şey buz gibi oldu. Bu rastlantı değildi. Bu teknik hata değildi. Bu... düpedüz içeri sızılmıştı.

Telsizden Bahadır'ın sesi çaldı. "Tüm timler dikkat! Kayıp silah ya da mühimmat bildirimi yapılmadı, ama cephaneliğe doğrudan saldırı riski yüksek! Karakurt, Sungur, Gökbörü, Ötüken... her timden bir destek kolu oluşturulacak!"

Cephaneliğin etrafı hâlâ alev alevdi. Ama asıl tehlike... dumanın ardında görünmeyen ellerdi.

Beyza

Patlama sesiyle birlikte kışlanın kalbine düşen o dehşet, içimde taş gibi bir ağırlık bıraktı. Sarsıntının ardından pencereye koştum. Cephanelik yönünden yükselen duman, geceyi yırtmıştı. Sirenler çalmaya başlamıştı, telsiz cızırtılı bir kaos kusuyordu:

"Cephanelik arkası! Duman yükseliyor! Yangın var! Personel çıkarılsın!"

Botlarımı ayağıma geçirirken ellerim titrediğini fark ettim. Titreme korkudan değil, öfkedendi. Bir şey olmuştu. Hem de içeriden. Ve ben hâlâ hiçbir şey bilmiyordum.

Evimin kapısını hızla açtım. Soğuk gece yüzüme çarptı, ama asıl çarpan... o bakıştı.

Bahadır.

Binanın birkaç metre ilerisindeydi, telsizi kulağında, alnı çatık. Beni görünce bir an dondu. Ben de donakaldım. Göz göze geldik. O gözlerde bin tane ihtimal, yüzlerce şüphe ve tek bir korku vardı: "Sana bir şey oldu mu?"

Hızlı adımlarla birbirimize yaklaştık.

"İyi misin?" dedi.

"İyiyim. Sen?"

Başımı salladım ama dudaklarımın kıpırdayacak hali yoktu. Bahadır'ın bakışları üzerimde dolaştı, sonra birden kafasını çevirip geriye baktı.

Merih.

Tişıörtünün yakası darmadağın, üstü toz içindeydi. Ama asıl dikkat çekici olan... dudağı. Alt dudağı şişmişti, belli ki son dakika biri ya ağzına yumruk geçirmişti... ya da...

Bahadır'la aynı anda fark ettik. İkimiz de bir an öylece Merih'e bakakaldık. Ben gözlerimi kırptım. Bahadır'ın kaşı hafifçe kalktı.

Merih bir an durdu, sonra dudaklarının kenarını silerken homurdandı:

"Allah belanızı versin, hayırdır lan? Dudak mı sayıyorsunuz? Patlama olmuş burada!"

Bahadır başını yana eğdi, bakışlarını kaçırdı. "Yok, bir şey demedik. İyi misin?"

Merih elinin tersiyle dudağını sildi. "Cephanelik arkasında ufak bir deprem yaşandı. Nur da sağ, merak etme." Bir şey daha söyleyecekti ama bakışım onu durdurdu.

Ben de sanki yüzümdeki şaşkınlığı gizleyebilmişim gibi başımı öne eğdim. Ama içimden tek bir şey geçiyordu:

Nur. Eminim bunun arkasında sen varsın!

Sirenler daha da yükseldiğinde, Merih ciddileşti. "Cephaneliğe geçiyoruz. Albay lokasyonu boşalttı. Yangın yayılmadan kontrol altına alınacak ama sabotaj şüphesi var."

"Sabotaj mı?" dedim.

"Evet," dedi Bahadır. "Bir ekip giriş noktasında kırılmış bir kilit bulmuş. İçeri biri girmiş olabilir."

O an içime düşen ağırlık, geceyle yarıştı. Bu sadece bir patlama değildi. Bu bir mesajdı. Ve o mesajın ucu... bize dayanıyordu.

"Yürüyün," dedim. "Cehennemin kapısıysa da yürüyerek gireceğiz."

Ve üçümüz, sirenlerin çığlığına karşı, aynı kararlılıkla yürüdük. Arkada alevlerin turuncu gölgesi yükselirken, kışlanın karanlık duvarları bir kez daha tanıklık edecekti. Bizim savaşımız, sadece dışarıyla değil... içeriden gelenlerleydi.

Telsizden gelen her anons, cephaneliğin biraz daha yaklaştığını fısıldıyordu. Yangın bastırılmıştı ama hala sönmemişti. Duman, geceyi yararak göğe uzanıyor, gökyüzünü paslı bir perde gibi sarıyordu. Ay, buharın arkasında puslu bir savaş tanığı gibiydi.

Biz üç kişi –ben, Bahadır, Merih– hızla yaklaştık. Nöbet noktalarında nöbetçiler dubalarla alanı kapatmıştı. Yangın söndürme ekibi çoktan ilk müdahaleyi yapmıştı ama içerideki sıcaklık hâlâ taş zeminden parmak uçlarımıza tırmanıyordu. Kışla tarihinin en tehlikeli çarpıntılarından birini yaşıyordu ve biz, o çarpıntının merkezine yürüyorduk.

O sırada biri yaklaştı. Omuzlarında hâkî montu, saçları rüzgârla dağılmıştı. Gözleri direkt bana çevrilmişti.

Nur.

"Allah aşkına siz iyi misiniz?" dedi. Nefesi kesikti, yüzü dumandan hafifçe islenmişti. Ama sesinde hâlâ görev refleksi vardı. "İçeride kimse kalmadı mı?" diye sordu ardından.

"Hayır," dedim. "Ama hâlâ sıcak. Metal ve barut karışımı bir koku var içeride. Temas eden biri olmuş olabilir."

"Giriş kapısı kilitlenmiş ama içeriden açılmış," dedi Nur, bana değil doğrudan Merih'e bakarak. Aralarındaki o bağ... bu savaşın ortasında bile

bir sığınak gibiydi.

Bahadır eğildi, eldivenlerini giydi. "Tulgar Binbaşı yolda," dedi. "Ötüken Timiyle çevre güvenliğini onlar alacak."

O an arkamdan gelen motor sesi ve kararlı adımlar... Birlikte yıllar geçirdiğimiz görevlerimiz olmuştu, bu adamın ayak sesini unutmamıştım.

Tulgar Bora Cesurtürk.

Sanki bir rüzgâr taşıyordu onu. Yüzü ciddi, gözleri tetikteydi ama bana baktığında... o dikkat, başka bir şeydi. Gözleri bir an Bahadır'a, sonra Merih'e, sonra Nur'a kaydı. Ve son olarak bana... biraz daha uzun baktı.

"Yüzbaşı Beyza," dedi, başını hafifçe eğerek. "İyi misiniz?" Soruyu hepimize sordu.

"İyiyiz komutanım. Sizi burada görmek..." Hafifçe gülümsedim. "Güvence veriyor."

Seversin sen arkada bırakmayı...

O bakışı... o bir saniyelik duraksama... işte o an Bahadır'ın sol kaşının hafifçe seğirdiğini gördüm. Sessiz bir kıskançlık, söze dökülmemiş bir alan çiziyordu aramızda. Ama bu Bahadır'dı. Onun öfkesi göz bebeklerine sızdı.

Tulgar, Bahadır'a döndü. "Dış çemberi alıyoruz. Ama içeri sizinle gireceğim. Bu patlamanın sıradan olmadığını hepimiz biliyoruz."

Merih başını salladı. "Sinyal karışması yok. Ama bu da hiçbir şey yok demek değil."

Nur telsiziyle anons geçti. "Cephanelik 3 ve 4 numaralı bölmeler kontrol ediliyor. Maddi hasar tespiti yapılacak. Birlik raporu yirmi dakika içinde teslim edilmeli."

"Nur'la ben birlikte kontrolü alırsak," dedi Merih. Nur'la göz göze geldiler. Merih'in dudağı hâlâ hafif şişti ama yüzünde bir zafer ifadesi vardı.

Bahadır'la göz göze gelmeden yürüdüler. Şayet gelselerdi Bahadır'a kırk yıllık malzeme çıkardı.

Geriye ben, Bahadır ve Tulgar kalmıştık.

Tulgar yaklaştı. Yüzüme çok hafif, neredeyse gözle görülemeyecek bir gülümseme yerleşti. "Buraları sizin gibi birine emanet etmek içimizi ferahlatıyor, Yüzbaşım."

"Sağ olun. Ama siz de burada olmasaydınız..." dedim ama cümleyi tamamlamadım.

Bahadır araya girdi. Sesi biraz daha sertti. "Karakurt, Gökbörü ve Sungur zaten alanı kontrol altında tutuyor. Sadece teknik destek gerekiyordu."

Tulgar bakışlarını Bahadır'a çevirdi. Gülümsemedi. "Eğer sizin için bir sakıncası yoksa, teknik desteği ben sağlayayım."

Aralarındaki elektrik gözle görülür hâle geldiğinde, ben ellerimi iki yana açtım. "Hadi beyler. Ego savaşı değil, sabotaj soruşturması yapıyoruz."

Tulgar geriye çekildi ama gözleri Bahadır'ın üzerinden kolay kolay kalkmadı. Bahadır da aynı şekilde. Ama hiçbir kelime geçmedi aralarında.

Dönüp cephaneliğin yıkık duvarına yaklaştım. Parmaklarım taşın üstündeki barut izlerine değdi. Ama parmak uçlarımin hatırladığı tek şey... bu gece patlayan sadece mühimmat değil, kalplerdi.

Ve Bahadır'ın ayak seslerini, Tulgar'ın nefesini ve Nur'un uzaklardan gelen anonsunu duyarken içimden tek bir cümle geçti:

"Bu savaş... yeni başlıyor."

Telsizler sustuğunda, cephanelik alanının üzerini bir tür uğultu örtmüştü. Sönmek bilmeyen duman, gri parmaklar gibi göğe uzanıyor, gecenin karanlığını içten içe boğuyordu. Sirenlerin çığlığı artık yankı değildi; uzak bir hatıranın solgun çanı gibiydi, zihnimin derinliklerinde çalıyor ama hiçbir şeye çarpmadan kayboluyordu.

Bahadır, Tulgar ve Merih çoktan kendi alanlarına yönelmişti. Her biri kendi görevine dağılmış, sessizliklerine karışmıştı.

Ben ise... tek başıma kalmıştım. Patlamış duvarın köşesine sırtımı dayamış, yanık taşın soğukluğunu omzumda hissediyordum. Zihnimde günün tüm kırıntıları dolanıyordu. Barut kokusu ciğerime sinmişti ama asıl zehir, dşncelerimdeydi. Sanki gecenin ortasında değil, içimde bir tünelin dibindeydim.

Tam o anda... cebimdeki görev hattına tanımlı telefon titredi.

Bir asker için o frekansta çalan bir telefon, normal bir çalar saat gibi değildir. Saniyeler içinde binlerce senaryo üretir insan zihni. Parmaklarım cihazı çıkarırken, ekranda beliren yazıya takıldım:

KİMLİKSİZ ARAMA

Görev hattı... Kimliksiz... Bu iki kelimenin yan yana gelmesi, başlı başına bir tehdit gibiydi. Bu hat üzerinden izinsiz arama yapılması neredeyse imkânsızdı. Yutkundum. İçimde aniden yükselen o ince rpertiye bastırarak telefonu açtım.

İlk birkaç saniye boyunca sadece bir uğultu geldi. Telsizden sızan bir frekans bozulması gibi. Sonra o uğultunun içinden, tiz ama tuhaf biçimde dingin bir erkek sesi süzüldü.

Tonlamasında fke yoktu. Telaş yoktu. Ama işte bu yokluk... asıl tehdidin kendisiydi.

" Herkese güvenemezsin, Beyza... Hele en çok inandıklarına asla. "

Cümle bittiği anda hat aniden kapandı. Sanki söylenmesi gereken tek şey oydu. Sanki bu cümle, bir kurşun gibi bırakılmıştı havaya, nereye saplanacağı bile umursanmadan.

Telefonu hâlâ avuçlarımda tutuyordum ama metal artık soğuktu. İimse... başka bir sıcaklıkla yanmaya başlamıştı. Kalbimin altında, içimi delip geçen

o sesin yankısı vardı. Hemen tanımıştım. Bedenim tanımişti onu. Her hücrem.

Adını anmadan bile varlığı zihnime sızıyordu. Çünkü kelimeleri sadece kulağıma değil, ruhuma dokunmuştu.

İskender...

• Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.

İNSTAGRAM: dilanwrites (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayınnnnn.)

DREAME: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

Oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın ♥

XXIXC Gölgenin Altında

SINIR: 200 OY / 300 YORUM

Arkadaşlar arkadaşlar, şu sınırları geçin artık gözünüzü seveyim
jflkjsdlkjf

Bu bölüm fazlasıyla hareketliydi. Sizi şoka sokacak detaylarıyla
karşınızdadır ♥ Bu bölüm çözülen onlarca gerçeği kucağınıza bırakıp
kaçıyorum.

Önden yazıyorum bu bölümleri, bayramda falan bölümsüz
kalmayasınız diye.

Bayram dönüşü ailemin yanına İzmir'e gideceğim İnşallah. Yazın çoğu
orada geçecek. Bölümlerin gelmeye devam edeceğini düşünüyorum
ancak gecikme olursa şimdiden affola ♥

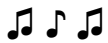
Keyifli okumalar dilerim ♥

Bol bol yorum yapın, tepkilerinizi çok merak ediyorum nihahaha

ÖPTÜM XOXO

YİRMİ Dokuz | Gölgenin Altında

Oğuzhan Koç & Merve Özbey – Geçsin Yıllar

Beyza

Sabahın ayazı, montumun içine kadar sızarken, gözüm adliye binasının buz grisi taşlarına takıldı. Sert ve ağır...

Bahadır'ın yanında yürürken, her adımda taşların altında ezilen bir geçmişin yankısı vardı sanki. Omzuna düşen rüzgâr değil, geçmişin yüküydü onu eğen. Ben onun bu haline alışkın değildim... ama bugün alışılmayacak çok şey vardı.

Adliye binasının önünde durduk. Beton basamaklara vuran sabah ışığı solgundu; gri bir gün doğmuştu bu şehre, kararlar gibi, kader gibi.

"Boşanıp bekar rütbesi takıyoruz bugün. Hadi hayırlı olsun demek yok mu, Beyza Yüzbaşım?"

Az önceki kasvetli adam bir anda yok oluverdi. Bahadır, yüzüne maskesini geçirdi ve acılarını benden gizleyebileceğini zannetti.

Gözlerimi kaçırmadım gözlerinden. Sözlerinin arkasında bir yorgunluk, bir bıkmışlık vardı. Sadece ben bilirdim o bakışı. Herkes onun gözlerinde alay arardı; ben suskunluklarını tanırdım.

İki adım yaklaştım. Gülümsemedim. Sadece dimdik karşısında durdum. Sesimi yumuşattım ama gözlerimi kısımadım.

"Hayırlı olsun, *Kızıl* . Bugün de başımızdaki bir musibetten kurtuluyoruz diyebiliriz."

Ona hitap şeklimle yüzünü buruşturduğunda sıırıtmadan edemedim. Onunla uğraşmaya bayılıyordum, ne yapabiliirdim?

"Bari bir alkışlasaydın be *Baş Belam* , boşanma töreni falan yapsaydın."

Gözlerimi kısıtım. Her zamanki gibi mevzuyu sulandırarak kendini korumaya çalışıyordu. Ama bu sabah, sırf kendini değil, beni de koruyordu aslında.

"Senin için düğün töreni bile yapmadılar, boşanma töreni mi yapacaktım bir de?" dedim. "Gerçi sen hangisine gönüllüsün, kestiremedim."

Sırıttı. O iğneleyici, munzur sırıtışla kıvrıldı dudakları.

"Ağzımdan laf mı almaya çalışıyorsun sen, Beyza Yüzbaşım?" derken bir adım yaklaştı. "Bil diye söylüyorum, seninle yapılacak tüm törenlere varım."

Kıkırdadım.

"Tabi tabi..."

"Boşanma törenini seçmezsem ruhumu bile kurşunlar gibi görünüyorsun," ve bir adım daha yaklaştı. "Bugün itibariyle özgürüm. Hem hukuken hem fiilen hem de ruhen..."

Bir an sustu. Ellerini cebine soktu. Başını öne eğdi. Sonra tekrar bana döndü.

"Ama işin kötüsü ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Sen hâlâ yanımda durmaya devam ediyorsun. Allah seviyor lan beni..."

Güldüm.

"Ben senin cezanım, Bahadır. Ömür boyu hapis."

Başını geriye doğru atıp kahkaha attığında hayranlıkla ona bakakaldım. Burnumun ucunu soğuk ısıırıyordu ama içim ısınmıştı.

"Yalnız bir ricam var *Sahip* ..."

Bu sefer ben kahkaha attım.

"Söyle bakalım, çok kıymetli mahkûm."

"Profesyonel takıl, bana ne istiyorsan yap ama erlerimin önünde karizmam çizilmesin."

Bir anda ciddileştiğinde hayretle değişen ruh hallerini çözümlemeye çalıştım.

"Devletin yaptığı planlar bazen insanın içini çürütüyor. Bu evlilik de öyleydi. Kâğıda dökülmeden bitmişti. Şimdi sadece mezar taşı dikiliyor."

Yutkundum. Yanında durmaktan hiç korkmadım, sözlerinden bir an bile şüphe etmedim. Belki gitmem gerekirdi ama ilk kez kalmak için böylesine direndim. Mükafatı tahminlerimin ötesindeydi.

"Yanımdayım," dedim sadece.

Bahadır kapıyı eliyle itip içeri girdiğinde, o tanıdık kamu binası kokusu çarptı yüzüme: toz, evrak ve kurum ciddiyetinin ağır havası. Her şey aynıydı, yerler parlatılmış ama içimiz paslı, duvarlar boyalı ama sözler eskiydi.

Güvenlikten geçerken kimliklerimizi göstermemize bile gerek kalmadı. Su yolu etmiştik iyice adliyenin yolunu. Artık bizi tanımayan yoktu; buradaki duvarlar bile hangi isimle hangi acının yan yana durduğunu ezberlemişti.

Koridorlar bomboştu. Henüz mesai başlamamıştı. Sessizlikte yalnız ayak seslerimiz yankılanıyordu; ikimizin geçmişi gibi. Sade, net ve gürültüsüz.

Savcı Alpay'ın kapısını çaldığımızda içeriden doğrudan sesi geldi:

"Girin..."

Odası sadeydi. Ne fazla büyük ne de abartılı... İçeriye girdiğimizde, sadece görevini yapan değil, neyin ne olduğunu bilen bir devlet adamının kokusu vardı odada.

Aylız pencerenin önünde duruyordu. Duruşu dik, yüzü hafif yorgundu ama içinde hâlâ o tanıdık kıvılcım vardı. Üzerindeki lacivert montu hâlâ çıkarılmamıştı; belli ki daha yeni gelmişti ama aklı o dosyada epeydir vardı.

Göz göze geldiklerinde Alpay'la, başını hafif eğdi. O küçük selamlaşmada hem alışkanlık hem de yarım kalmış bir bakış vardı.

Savcı Alpay masasının başındaydı. Elindeki dosyayı yavaşça kapatırken bize göz ucuyla baktı.

"Geçin oturun. Uzun süredir beklenen bir kapanış için buradayız anlaşılan."

Bahadır, sandalyesine geçerken derin bir nefes aldı.

"Kapanış mı? O biraz nazik kaçtı."

Savcı Alpay dudaklarını kenardan belli belirsiz kıvırdı. Her zamanki o kendine has alaycılığı, ağırlığının arkasına saklanmıştı.

"Ben artık bu tarz durumlara 'dosya kapanışı' demeye başladım. Evlilikmiş, görevmiş, kurşun geçirmez aşk falan... Hepsi hikâye. Günün sonunda belge konuşur."

Bir anda odadaki hava değişti. Aylız, bir dosya değilmişiz gibi, kelimelere sahip çıkmaya karar verdi. Gözlerini kısıp başını Savcı Alpay'a çevirdi.

"Hepsi hikâye derken tam olarak neyi kastettiniz, Sayın Savcım?" Sesi sakindi ama her harfi ölçülmüş, özenle yerleştirilmiş gibiydi. "Kurşun geçirmez aşk falan deyince... yanlış anlaşılmasın bazı şeyler."

Savcı Alpay gözlüklerini çıkarmış, eliyle hafifçe masaya vurmuştu. Ama yüzünde bir gerilim belirmişti. Aylız'ın son sözünden sonra kaşının kenarında bir çizgi beliriverdi. Cümleyi toparlamaya çalışıyordu, ama kelimelerle değil, bakışlarla...

"Savcım, ne oldu? Kalem mi düştü, dilin mi?" Bahadır yine çenesini tutamadı.

Savcı Alpay boğazını temizledi, kaşlarını toparladı.

"Yok, sadece... kelime seçimi önemli tabii. Yanlış anlaşılmasını istemedim."

Aylız, bir adım yaklaşıp dosyayı ondan alırken eğildi.

"Yanlış anlaşılmasın diye konuşan bir adam, genelde bir şeyi çok yanlış yapmış olur."

Bahadır hafifçe öksürdü; sesi gülüşünü gizlemek ister gibiydi. Savcı Alpay yutkundu. Göz ucuyla Ayliz'e baktı, sonra başını kaşır gibi yapıp gözlüklerini tekrar taktı.

"Ben sadece, herkesin hikâyesi kendine demek istedim. Kimi dosyada yaşar, kimi satır arasında..."

Ayliz sırtıttı.

"Sen kendini satır aralarına saklamayı seviyorsun zaten. Ama bazen dipnot olmak yetmez, Sayın Savcım."

Bu sefer Savcı Alpay bakışlarını kaçırmadı. Yavaşça başını eğdi, sonra o alıştığımız gülümsemeyi takındı.

"Ben senin cümlelerin içinde kaybolmaya razıyım."

Ayliz bir an donup kaldı. Bu kadar açık bir ifade beklemediği aşikârdı. Gözlerini kırpıştırarak sevdiği adama bakakaldı.

"Neyse... git artık şu Bahadır'la uğraş. Ben burada şahsi duygularımı toparlayacağım."

Savcı Alpay göz kırpmadı, ama sesi biraz hafifledi:

"Toparlama. Dağınık olan en güzel halin."

Ayliz bir anda kıpkırmızı kesiliverdi Bahadır koltuğundan kıpırdandı, gülüşünü saklamaya gerek duymadan başını pencereye çevirdi.

Ben de Ayliz'le göz göze geldim. Ve beni akşam paralayacağını bile bile sırtıtmamı saklayamadım.

"Aşk adliyede de yakıyor ha... Bu ikisi bir gün dosyayı yakar valla."

Bahadır'ın fısıltısının yalnızca bana ulaştığını zannettiği o an... Savcı Alpay'ın dudaklarındaki gülümseme, her şeyi çoktan duyduğunu kanıtlıyordu.

Ayliz artık konuyu değiştirmek için dosyayı eline aldı. Ciddiydi ama sesi öyle soğuk değildi. Yanakları hafiften kızarmıştı. Kendi kazdığı kuyuya düşmüş olmaktan mutlu görünmüyordu.

"Lale, sürecin hiçbir adımında geri çekilmedi. Boşanmayı reddetti. Gerekçesi görev evliliği, kamu faydası, teşkilat bağı... klasik savunmalar yani."

Kısa bir duraksama. Savcı Alpay onu başıyla onayladı.

"Ama yukarıdan gelen yazıyla birlikte onun ne dediğine bakılmaksızın süreç onaylandı. Evlilik bugünden itibaren resmen sona erdi. İtiraz hakkı yok. Tüm bağlar kesildi."

Bahadır sandalyesine yaslandı, gözlerini sabitlediği noktadan hiç ayırmadı.

"Bitti," diye mırıldanmadan edemedim.

Bahadır'ın bakışları o an bana döndü.

"O 'bazı şeyler' çoktan bitmişti. Bugün sadece resmiyete döküldü."

Ayliz gözlerini Bahadır'a dikti.

"Evli olduğunu devletten öğrenen tek adam sensin Bahadır. Onu da başarı sayar mıyız, bilemem."

Bahadır, sandalyesinde bir parça geriye yaslandı. Kaşını kaldırdı, gülümsemeden ama gülümseyecekmiş gibi bir yüz ifadesiyle cevap verdi:

"Devletin bildiği son şey ben olacağım zaten, Ayliz. Sağ olsunlar, önce evlendirdiler... sonra haber verdiler." Bir anlık sessizlik oldu. Ardından Bahadır başını yana eğdi, gözlerini bana çevirdi. "Ama neyse... Resmî yazışmaları kapattığımıza göre, artık kendi yolumuza bakabiliriz."

Göz göze geldik. Onun gözlerinde bir sayfa kapanmıştı, ben kendi kalemimi sımsıkı tutuyordum.

Bahadır ayağa kalktı. Gömleğinin düğmesinin ucunu düzeltti, ardından Ayliz'e başıyla kısa bir selam verdi.

"Emeğin için sağ ol. Umarım bir dahaki gelişimiz düğün davetiyesi içindir ama bu kez devlet eli değmeden."

Ayliz gülümsedi, "görmeye ömrümüz yeter mi?" der gibi omuz silkti.

Savcı Alpay hiçbir şey demedi. Ama dosyanın kapağını kapatırken içinden geçenlerin masaya vurduğunu ben hissettim. Gözleri Ayliz'e kaydı ama orada biraz fazla kaldı.

Bahadır herkesi son kez selamlayıp kapıya yöneldi. Ben de Savcı Alpay'a bir baş selamı verip Ayliz ile vedalaştıktan sonra arkasından yürüdüm.

Koridorda yürürken o bildiğimiz sessizlik geri geldi. Ayak sesleri yankılandı. Bahadır'ın eliyle açtığı kapı, arkamızdan yavaşça kapandı.

Dışarı çıktığımızda bana döndü.

"Bu kez gerçekten bitti, değil mi?"

"Bitti, *Kızıl* ... bitti."

Kışlaya döndüğümüzde güneş tepedeydi ama hava hâlâ sabahın soğukluğunu içinde taşıyordu. Eğitim sahasının üzeri puslu bir canlılıkla doluydu. Gökbörü, Sungur ve Karakurt Timleri çoktan sahaya çıkmıştı.

Toprak kuru, hava sertti. Koşan adımlar, komut sesleri ve ara sıra yükselen kahkahalar birbirine karışıyor, alanın enerjisini diri tutuyordu. Bahadır'ın adımları netti. Kışlanın zeminine bastıkça içindeki kasveti geri plana atıyor, tanıdığı toprağa döndüğünü her hareketiyle belli ediyordu.

Sahaya yaklaştığımızda G6kb6r6 Timinden birkaç asker selam verdi ve Bahadır da başıyla karşılık verdi. Y6r6rken omzundaki sertlik hen6z 66z6l6memişti ama adımları alışık olduğu zemini bulmuş bir adamın kendinden eminliğiyle atılıyordu. G6zl6đ6n6 alnına itti.

"Timi sıkmamışsınız, maşallah. Koşarken ninni mi s6ylediniz bunlara, yoksa pışpışladınız mı?" diye homurdandı.

Tam o sırada Merih'in sesi geldi arkamızdan.

"Adliye yollarında kuruyup sikine kabuk bağlayanlar gelmiş." D6n6p baktığında Merih, Sungur Timinden birkaç adım 6nde, g6zl6đ6n6 saçlarının 6zerine itmiş halde y6r6yordu. "Ulan siz yoksunuz diye 66 timin taşsağını ben topluyorum burada. Kolaysa gel sen uğraş, sik kafalı!"

Bahadır başını 6evirip onu s6z6d6.

"Senin yaptığın tek şey sabah ereksiyonuna istikamet vermek. Adamları koşturuyorum diye diye moral tatiline yollayacaksın, o da ancak senin gibi boş konuşan komutanın marifeti olur."

Merih durdu, sahaya baktı, sonra bana d6nd6.

"Allah aşkına Beyza, sen bu nemrut suratlıyla nasıl hayatta kalıyorsun? şunun tipe bak, sanki taşeron taşaklı. G6rd6đ6m anda kafasına kasketle değil, terlikle dalasım geliyor."

Bahadır kıkırdadı. G6zl6đ6n6 alnına biraz daha itti, ellerini beline koyarak Merih'e yaklaştı.

"Senin timini kendi haline bıraksak dağda kurt değil, eşek sikkemeye gelir. O timin başına sen ge6mişsin, doğa bile istifa eder."

"Senin suratını g6ren ağa6 kendini keser lan. Kuş falan u6maz buradan. Bildiğin ekolojik felaketsin."

"Sırtımda sabahın evrak y6k6 var, bir de senin taşak muhabbetini taşıyamam. Sikimi bokuna bulamadan siktir git!"

İtiraz dolu bir homurtu döküldü derhal dudaklarımdan.

"Tamam, yeter!"

"Zaten gülmeyi unutmuş bu. Bok gibi suratla geziniyor her yerde." Merih'in her daim Bahadır'ın surat ifadelerine söveceğini artık kabullenmeliydim.

"Ben güldüm. Senin terfi ettiğini duyunca götümle güldüm hem de! Şaka sandım, vallahi bak!"

Merih kahkaha attı. O an hem kendisiyle hem Bahadır'la dalga geçen bir edayla ellerini iki yana açtı.

"Demek kendini bokun üstüne konmuş yeşil sinek sanıyorsun, ha?" Benzetmesine, o yaratıcılığa bir an inanamadım. "Sungur hazır, Gökbörü özlemiş, Karakurt da bizimle mi?"

Kesinlikle Bahadır'ın damarına basmayı başardı. Bir anda öfkeyle kabarmaya başladığını fark ettim.

"Beyler, her gün aynı terane. Yemin ederim ben sıkıldım artık!" Sesim bıkkın çıktı. Gerçekten her gün her gün birbirleriyle uğraşabilmelerine inanamıyordum.

"Benim timimden birini senin gibi çok konuşan biriyle kıyas etsem moral kaybından tatbikat iptal olur."

"Bence korktun. Zaten yürek yerine tavuk yemi taşıyorsan, yarışamazsın. Hepimiz biliyoruz bunu."

"Bence sen biraz daha susmazsan moralin değil, bağırsağın patlayacak."

"İki cümlede biyolojik tehdit yarattın be. Bravo."

Artık gülmemek elde değildi. İkisinin de sesi yükseldikçe erler yavaş yavaş etraflarında toplanmış, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bahadır bana döndü.

Artık gülmemek elde değildi. İkisinin de sesi yükseldikçe erler yavaş yavaş etraflarında toplanmış, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bahadır bana döndü.

"Senin tim de burada mı Beyza Yüzbaşım?"

"Burada..." diye konuşacakken Merih araya girdi.

"Puşt, sen beni dinlemiyor musun? Üç timle uğraşıyorum diyorum ya sana!" Duraksadı ve aklına gelen fikri hiç beklemeden söyleyiverdi. "O zaman timler yarışsın. Gökbörü, Sungur ve Karakurt. Kim geçerse diğerine yemek ısmarlar."

Bahadır kolunu sıvarken göz kırptı.

"Ben kazanırsam yemeği bana değil, time ısmarlarsınız. Zaten sizin mutfaktan çıkan yemeği ben köpeğe vermem."

"Sen kazanırsan şefi değiştiririm, hatta mutfağı yakarım."

"Sen kaybedersen seni mutfağa yollarım, kazana sokar çıkarırım. Sonra seni yemek diye önümüze koyarlar."

Artık dayanamayıp ellerimi havaya kaldırdım.

"Yeter be! Yarışacaksanız yarışın. Ama bu fanteziniz beni germeye başladı!"

Bahadır göz ucuyla baktı.

"Bizim tarzımız bu. Sen alışamadın mı hâlâ Beyza Yüzbaşım?"

Merih atladı:

"Senin diline alışan var mı ki?"

"Seninkine alışan var mı? Gerçi... Nur alışmıştır."

O an Merih'in suratı değiştı. Bahadır gözlerini kaçırmadı. Bilerek söylediği belliydi. Merih gözlerini kıstı ama dudaklarının kıyısındaki sırıtış hâlâ

duruyordu.

"Nur'a dilini uzatırsan seni dilsiz ederim. Sonra da kışlayı değil, seni yakarım."

"Sen zaten yanıyorsun puşt, Nur'a söyleyelim de söndürsün seni."

"Beyza!" diye başlayacak olan Merih'i hemen durdurmam gerekiyordu.

"Yarışa geçin!" dedim gür bir sesle. "Yoksa ikinizi de çocuk yuvasına postalayacağım!"

Timlerin çizgiye dizilmesiyle birlikte eğitim sahasına yayılmış o dağınık enerji bir anda bıçak gibi kesildi. Herkesin yüzünde aynı ifade vardı: sertleşmiş çeneler, odaklanmış gözler, koşuya hazır vücutlar. Bahadır düdüğü çaldığı anda ilk adımlar patladı toprakta.

Gökbörü öne fırladı, Sungur arkasından bastırdı, Karakurt ise öne değil yana açıldı. Her timin stratejisi belliydi ama zeminde değişen şey çoktu.

"Lan ben size böyle mi öğrettim, hızlı çıksanıza! Ne bok yiyorsunuz? Koşmuyorsunuz ulan orada sürtünüyorsunuz!" diye bağırdı Bahadır, timinin geride kaldığını görünce siniri çatladı.

Merih bağırarak girdi araya.

"Seninkiler yerde cenin pozisyonunda sürünüyor, hâlâ höykürüyorsun! Oğlum bu kadar ağlamayla anca amele anası olunur, komutan değil!"

Bahadır geri dönmeden yanıtladı.

"Seninkiler önümden geçti, biri diz çöküp dua etti lan! Asker değil, Dilenci Taburu toplamışsın mübarek!"

Merih alttan kalmadı.

"Senin tim öyle yavaş ki, üstlerine bastım zannettim! Kurşun atsam selam verip yanlarından geçer, ayıptır!"

"Seninkiler hâlâ sağ-sol karıştırıyor, geçen gün biri gölgeyle kavga etti lan gölgeyle!"

"Senin time zekâ testi yapılmadığı belli. Koşmak yerine sağa sola selam veriyorlar."

Dayanamadım daha fazla. Bir saniye susmayan iki adama dönüp öfkeyle baktım. Kafayı mı yemişlerdi Allah aşkına, sabahtan beri derterleri neydi?

"Yeter, yarışın ortasında birbirinizi toprağa mı gömeceksiniz?" Sesimi duyduklarında aynı anda bana döndüler. "Nedir derdiniz sizin?"

Bahadır bana döndü, gözlüğünü alnına itti.

"Beyza, bu boklu ağızlı manyakla aynı sahada kalırsam IQ'm göte düşer. Vallahi bak, beni tedaviye alırlar artık."

Merih pis pis sırttı.

"Senin IQ dediğin zaten acil servislik. Beyninin sol lobuyla sağ lobun boşanmış, nafaka davasında buluşuyorlar!"

Bahadır tükürür gibi konuştu.

"Senin gibi beyni sikinden yönetilen bir adamdan akıl almam."

"Oğlum senin astronotluğun olsa olsa Bokçuk Galaksisinde olur. Yörüngesini siktiğim, hâlâ burada dolanıyorsun."

"Bak seni şimdi burada göt deliğinden tutar, komando eğitimiyle dürüm yaparım. Tim hatırına susuyorum!"

"Tut da görelim. Senin yumruğun havada savrulurken ben çayımı içerim."

Ben gülmemek için dudağımı ısırırken Gökbörü Timinden bir eri yere düşüp dizini tuttu. Bahadır refleksiyle ileri fırladı, ardından Merih de geldi. Dizini tutan er, acıyla yüzünü buruşturmuştu.

"Ne oldu lan?" dedi Bahadır, çöküp erin göz hizasına indi, sesi hâlâ emir gibi sertti ama içinde gerçek bir endişe vardı.

"Dizim kaydı komutanım," dedi er dişlerini sıkarak. "Çukur vardı, görmedim."

Merih hemen dizinin yanına çöktü, elini koydu, bastırmadan yokladı.

"Tam kopmamış ama zorlarsak diz kapağı komşu ülkenin sınırını geçer," dedi, sonra bana döndü. "Çeksin kıçını, revire yatsın."

Ben başımı salladım. "Hemen revire alın. Koşarak değil, sedyeyle. Yolda da şaka yapmayın, dizi gülmekten patlamasın."

Tam o sırada arkamızdan biri aniden sahaya daldı. Adam nefes nefeseydi. Üniforması toz içinde, alnından şıpır şıpır ter süzülüyordu ama gözleri canlıydı.

"Komutanım!"

Bahadır arkasını döndü, Merih de omzunun yanından süzüldü.

"Binbaşı Tulgar Bora Cesurtürk sizi Kale'de yapılacak toplantıya acil koduyla çağırıyor. Hepinizi."

Bahadır'ın sesi kasıtlı olarak duyulsun ister gibi alçak ama net geldi:

"Şu an mı? Cidden mi?"

"Evet komutanım. Kod kırmızı. Sadece Karakurt değil, Gökbörü ve Sungur komutanları da dahil."

O an tüm saha buz gibi oldu. Güneş vardı ama sıcaklığı yoktu artık. Koşan botlar durdu, kahkahalar kurudu. Tulgar'ın adı geçtiği anda sahadaki enerji, kafasına silah dayanan asker gibi çöktü yere.

Ben Bahadır'la göz göze geldim, o Merih'le. Laf sokmalar, yarışmalar, küfürler... Hepsi sanki sahada unutulmuş boş kovan gibiydi artık.

Bahadır derin bir nefes çekti.

"Haydi," dedi, sesi bu kez sessiz ama tehdit gibi. "Oyunu kapatıyoruz. Anlaşılan bu seferki gerçek kavga."

Ve biz, arkamızda çamura batmış ayak izleri değil, aniden kesilen kahkahaları, tamamlanamayan cümleleri ve içimize yayılan pis bir uğursuzluğu bırakarak yürüdük o sahadan. Gerçek savaşın gölgesi üzerimize düşmüştü.

...

Kale'nin taş duvarları her zamankinden daha soğuktu. Merdivenlerden çıkarken botlarımın bastığı her adım yankı yaptı koridorda. Sessizlik yalnızca askeri bir düzen değil, içgüdüsel bir hazırlıktı. Bahadır önümde, Merih arkamdaydı. Nur ise bir adım yanımda yürüyordu; gözleri duvara sabitlenmişti ama zihni çoktan toplantının içindeydi.

Toplantı salonunun kapısı açıldığında içerideki hava üzerimize çarptı. Sıcak değildi, gergindi. Masanın başında Albay Cemil oturuyordu, yanında Tulgar Bora Cesurtürk dimdik ayakta duruyordu. Üniforması kusursuzdu. Sol göğsünde taş gibi duran isimliği, sesi kadar net bir bildirimdi: *burada karar alınır, tereddüt değil.*

Binbaşı Ahmet Kürşat ve Binbaşı Menderes'te yerlerini almışlardı.

Bahadır kapıdan içeri girerken gözleri doğrudan Tulgar'a kaydı. Başını eğmeden, net bir şekilde selam verdi. Merih kısa bir baş hareketiyle selamladı. Nur gözlerini kaçırmadı. Ben göz ucuyla odayı tararken kapının hemen ardında, içeri girmeye çalışan bir gölge fark ettim.

Lale.

Gözleri içeriye odaklanmış, dudakları tek çizgiye çekilmişti. Bir şey söylemeden duruyordu ama girmekte kararlıydı.

Tam o anda Albay Cemil'in sesi odadaki tüm sessizliği böldü.

"Bu toplantı birim komutanlarıyla sınırlıdır. Lale Hanım, yetkiniz dışı bir oturuma giriş yapamazsınız."

Lale hiç istifini bozmadı.

"İlgili dosyada bilgim var, detayları biliyorum."

Albay Cemil, sandalyeden kalkmadan konuştu. Sesi daha da sertleşmişti.

"Bilgiye sahip olmakla karar masasına oturmak farklı şeylerdir. Kapıyı kapatın."

Söz ağızdan çıkarken askerlerden biri adım attı ve kapıyı Lale'nin yüzünün önünde kapattı. Parmaklarım istemsizce birleşti. O an Lale'nin gözlerindeki parıltıyı gördüm; hırs değildi. Kontrolsüz bir öfkeydi.

Tulgar masaya yaklaşarak dosyayı açtı. Kalem gibi dik duran vücudu, hiçbir duyguyu yansıtmıyordu. Ama gözleri, dosyanın üzerinde değil, doğrudan üzerimizdeydi.

"İskender Asılkefeli'ye dair çoğu istihbarat bu klasörde mevcut. **Kör Karga** kod adıyla son dört ayda üç ayrı ülkede aktif görüldü. Arnavutluk, Gürcistan ve Birleşik Arap Emirlikleri. Her ülkede sahte kimlik kullandığı tespit edildi. Luan Dervishi, Zurab Ivliani, Sami Al-Rashid... Üç farklı pasaport. Üç farklı sızıntı."

Bahadır'ın parmakları masaya gerildi. Gözlerini kırpmıyordu. Merih'in alnı hafif terlemişti. Nur dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı.

Tulgar konuşmaya devam etti.

"Karabağ silah kaçakçılığıyla bağlantısı nihayet doğrulandı. Balkan mafyasıyla ilişkili Dhurata Grubuyla ortak hareket ettiği saptandı. Ayrıca dijital sabotaj ve sosyal medya manipülasyonu yapan Dubai merkezli bir şirketle de bağı var: Optik Shadows."

Albay Cemil başını öne eğdi. Elindeki kalemi yavaşça çevirdi.

"Sadece lke dışı değil. İçeride de halen aktif bağı olan kişilerden şpheleniyoruz."

Bir saniyelik duraksama oldu. Bahadır'ın sesi sonunda duyuldu.

"Ne kadar içimizde?"

Tulgar dosyayı kapattı.

"Henüz sızma noktalarını netleştirmedik ama bu kez sadece bilgi toplamıyoruz. Bu kez sahaya iniyoruz. İşkender'i kısıtıracāęız."

Merih araya girdi.

"Operasyon detaylı mı planlandı, yoksa anlık bir baskın mı düşünülüyor?"

Tulgar gözlerini ona çevirdi.

"Planlama başlıyor. Tetik sizde değil. Bu sefer bizde. Ancak... siz harekete geçmeden önce içimizdeki potansiyel sızıntıyı temizlemek zorundayız. Gvenmeden yryemeyiz."

Bahadır başını çevirmeden, alçak bir tonda konuştu.

"O hâlde önce sırtımıza dönüp bakacağız."

Tulgar masaya doğru eğildi. Bize değil, sorumluluğa sesleniyordu sanki.

"Gölgede bekleyen biri var. Ama biz artık ışığı açıyoruz."

Ve o an toplantı salonunun duvarları daha da daralmış gibiydi. Sessizlik, bu defa bir huzur değil; savaşın ilk anıydı.

"İşkender Asılkefeli'ye yönelik yürütülen izleme süreci tamamlandı. şu an hem dışarıda hem içeride tehdit oluşturabilecek bir yapıyla birebir irtibat hlinde. Artık hedefe kilitleniyoruz."

Bahadır gözlerini kırpmadan onu izliyordu. Merih hafifçe ne eğilmişti, parmakları masaya kenetliydi. Nur ve ben nefesimi tutmuş dinliyorduk.

Karşımdaki haritaya göz atarken Tulgar devam etti.

"Operasyon üç kademeli olacak. Birinci aşama: sınır ötesi sızma. İkinci aşama: içeride bağlantıların kesilmesi. Üçüncü aşama: hedefin etkisiz hale getirilmesi. Bu operasyona katılacak aktif timler şunlardır."

Elini kaldırdı.

"Gökbörü Timi, Komutan Yüzbaşı Bahadır Sorgun Kızıllarslan. Sungur Timi, Komutan Yüzbaşı Merih Akkurt. Karakurt Timi, Komutan Yüzbaşı Beyza Sena Karaaslan."

O nefret ettiğim ikinci ismimi işittiğim an yüzüm ekşidi. O an bana dönen Bahadır da tepkimi görebildi. Masanın altından uzanıp elimi tuttuğunda minnetle ona döndüm.

"Ve Ötüken Timi, benim timim. Operasyon kontrol noktası bizzat tarafımdan yürütülecek."

Albay Cemil araya girdi. Eliyle masaya hafifçe dokundu.

"Operasyon sırasında istihbarat ve teknik destek için iki önemli isim daha görevlendirildi. Biri: Binbaşı Ahmet Kürşat Karayığit. Diğeri: Binbaşı Menderes Arman. Her ikisi de sahada, teknik izleme ve bağlantı takibi sağlayacak. Ahmet Kürşat iletişim akışını ve sınır hattı radar geçişlerini kontrol edecek. Menderes ise, İskender'in siber bağlantılarını takip etmekten sorumlu olacak."

Nur hafifçe başını eğdi. Not alıyordu ama dikkatini sürekli Tulgar'ın yüzünde tutuyordu. Tulgar devam etti.

"Operasyon: **Kör Karga** . Gerçek kimlik: İskender Asılkefeli. Bu kişi, ülke içinde hâlâ aktif bağlantılara sahip. Balkan mafyası, Karabağ hattı ve Orta Doğu siber merkezleriyle doğrudan irtibatı var. Son üç ayda Kosova'da bir mühimmat aktarımına, Tiflis'te diplomatik pasaport sahteciliğine ve Dubai'de veri manipölasyon sistemine doğrudan karıştığı kanıtlandı."

Bahadır kısık bir sesle konuştu.

"Ne zaman giriyoruz?"

Tulgar gözlerini ona çevirdi. O an herkes sustu.

"Otuz altı saat içinde. İlk harekât gece saat sıfır iki otuzda başlayacak. Gökbörü ve Sungur Timleri sızma hattına sevk edilecek. Karakurt Timi içerideki koordinasyonu sağlayacak. Ötüken Timi hedef yakalama ve çevre güvenliğinden sorumlu olacak."

Cemil Albay sessizliğin içinde net bir cümle kurdu.

"Bu görevde hata yok. Gecikme yok. Bahane yok."

Merih, elini alnına götürüp kısa bir iç çekti. Bahadır bir şey söylemedi. Gözlerini bana çevirdi. Ben bir saniyelik bakışla sadece başımı salladım.

Tulgar dosyayı kapattı.

"İçeride sızıntı ihtimali hâlâ yüksek. Bilgi, bu odanın dışında sadece kiminle paylaşılması gerekiyorsa onunla paylaşılacak. Hiç kimseye tam şema verilmeyecek. Bu masada oturan herkes, kendi timinden sorumludur."

Nur, sesi hafifçe titrese de konuştu.

"İçerideki bağlantılar hâlâ aktifse, biz nereye kadar güveneceğiz?"

Tulgar'ın yanıtı kısa ve netti.

"Kendimize kadar."

Bahadır ayağa kalktı.

"Biz görev yaparız. Gölgeyi de ihaneti de gerekirse göğsümüzde sökeriz."

Cemil Albay son kez söz aldı.

"Bu, bir operasyon değil sadece. Bu, sistemin en derin damarına yapılan bir neşter. Eliniz titremesin."

Ve o an, masanın üstündeki tüm haritalar susmuştu. Konuşacak olan artık biz değildik. Zaman ve hedef.

İskender'e doğru ilk adım atılmıştı.

Ve biz, artık sadece asker değil, gölgeyi kovalamaya ant içmiş birer izdik.

Nur

Kapıyı arkamdan çekip kapattığımda çıt sesi bile çıkmadı. Ama içimdeki gürültü öyle büyüktü ki, sessizlik daha çok uğuldayan bir boşluk gibi yayıldı odanın içine. Perdeler tam kapanmamıştı, dışarıdan süzülen loş ışık duvara yamalı bir gölge bırakıyordu. Bilgisayarı açarken içimdeki huzursuzluk bir şeyleri seziyormuş gibiydi, ama bunun ne olduğunu henüz tanımlayamıyordum. Yine de durmadım. Çünkü durursam, düşüncelerim bana saldıracaktı.

Ekran açıldığında dosyaların yerleştiği masaüstü, bir savaş haritası gibiydi gözümde. Parmaklarım otomatik bir refleksle arşiv klasörlerini açtı, kodlara, şifreli notlara, eskimiş görsellere ulaştım. Her biri, başka bir boşluğu dolduran karanlık parçalar gibiydi.

Tanıdık birine dair şüpheli kayıtlardan başladım.

Eylem Karaca ismine doğrudan ulaşamıyordum ama kod dizilimleri, yurtdışı koordinasyon ağı ve sahte şirket kayıtları beni aynı isimle örtüşen bir profile götürüyordu. Kadının yeri sabit değildi. Çekya, Gürcistan, Fransa... Son üç yıl içinde tam on üç farklı ülkeye giriş çıkış yapılmış ve neredeyse tamamı "temsilcilik altında" kayıt dışı protokollerle yürütülmüş. Bu bir tesadüf değildi. Bu, planlı bir sadakat zincirinin dış halkasıydı.

Sonra bir dosyada görsel veri buldum. Siyah beyaz, çözünürlüğü düşük bir görüntü. Diplomatik kuryelik geçmişli olan bir pasaport başvurusuna eklenmiş eski bir kimlik taramasıydı.

Görüntüyü büyüttüğümde yüzün netleşmesiyle beraber bir şey mideme yumruk gibi oturdu. Gözlerim dondu. Nefesim daraldı. Birkaç saniye boyunca sadece baktım. O kadını tanıyordum. Çenesi, alnının çizgisi, göz pınarlarında birikmiş o tanıdık sertlik... bu yüz yıllardır görmediğim biriydi.

Bu..., Beyza'nın annesiydi.

Bir anda sandalye sırtımda eğildi. Vücudumun tüm ağırlığı boşalmış gibiydi. Ekranı eğildim, o yüze biraz daha yaklaştım. Emin olmak istiyordum ama beynim zaten kabullenmişti.

Beyza'nın, her lafı açıldığında içine bir taş gibi oturan, eksikliğiyle büyüyen, yarım kalmış hikâyesi... meğer başka bir masalda daha canavarın kendisiymiş o kadın.

Mideme kramplar girerken, boğazıma kadar dolan cümleleri susturmaya çalıştım. Ama olmuyordu. Gözlerimi ellerimle ovaladım, sonra tekrar ekrana baktım. Hayır, bu bir hata olamazdı. O yüz, o kemikli hatlar, burnunun kenarındaki küçük ben... dosyada yazmasa bile ben onu tanırdım. Çünkü Beyza anlatmamış olsa da onu hep gözlerinde taşırdı.

Ve ben şimdi o gözlerin sahibini bir istihbarat suç dosyasında görüyordum.

Kalbim hızlı atmıyordu. Tam tersine. Zihnim çok netti, ama bedenim çok yorgundu. Gerçek bazen bağırarak değil, susarak vuruyordu insanı.

Ve ben o sükunluğun ortasında, Beyza'nın hayatına dair yepyeni bir yalanın uyanışına şahit oluyordum.

Gerçek buz gibi mideme indi. Ama o gece, sadece onun adıyla sarsılmadım.

Araştırmaya devam ederken arşivde bir PDF klasörü açtım. İçinde gri tonlarda taranmış, yıllanmış birkaç belge vardı. Sayfa ortasında, eski bir dosyadan alınmış belli olan bir grup fotoğrafı... Askerî eğitim kıyafetleri içinde genç yüzler, omuz omuza. Arka fonda dikenli teller, taş döşeli zemin ve yukarıda el yazısıyla eklenmiş silik bir tarih: **Mardin – 2011.**

Gözüm en sağdaki adamda takıldı kaldı. Diğerlerine göre daha dik duruyordu. Yüzü daha netti. Kaşlarının arasındaki derin çizgiyi seçebiliyordum. Bu yüzü tanıyordum.

İskender Asılkefeli.

Ama belge onun o bilindik adıyla kayıtlı değildi. Altında, açıkça yazıyordu: **"Teğmen İskender Duman"**

Kanım çekildi. Gözlerim yanmaya başladı. Bilgisayara daha da eğildim, dosyanın üst bilgilerini kontrol ettim. Bu, SİT arşivinden dijital ortama yeni aktarılan bir belgeydi.

Görsel verinin dijitalleştirilme tarihi yalnızca iki hafta öncesine aitti. Daha önce sisteme girilmemişti bile... O yüzden bugüne dek hiçbir aramada karşımıza çıkmamıştı. Ve o yüzden, İskender Asılkefeli'nin kimliğiyle bu adamın adı eşleşmemiş olmalıydı.

Ayrıca SİT mensuplarının çoğu, göreve girdikleri andan itibaren **şifreli personel kodlarıyla** kayıt altına alınırdı. Gerçek isimleri yalnızca belirli sınıf üstü erişim yetkisine sahip kişilerce görüntülenebilir.

"İskender Duman" ismi de yalnızca 2011 yılında Mardin'deki saha eğitiminde açık olarak geçmiş, ondan sonraki tüm belgelerde kod adıyla yer almış.

Bu belge ise yıllar önce "Gizli" değil, sadece "Arşivlik" olarak sınıflandırıldığı için gözden kaçmıştı. Yaptığım çapraz dosya eşleştirmesiyle gün yüzüne çıkmasına şaşırmamalıyım.

El yazısıyla eklenmiş notlarda "Sınır Ötesi Entegrasyon Eğitimi – Temel Kodlama ve Medya Manipülasyonu Modülü" yazıyordu.

SİT'in o meşhur eğitimlerinden biri. Üst düzey personelin kod adı almadan önce geçmesi gereken sınavlardan... ve tam da burada eğitilmişti işte.

Bugün *Kör Karga* diye aradığımız adam, yıllar önce bu ülkede yetişmişti. Bizim içimizden çıkmıştı. Bize benzeyerek büyümüş, bizim gibi görünüp

bizim dūřmanımız olmuřtu.

Fotoğrafın hemen altındaki kod satırına baktım. "İskender Duman" adı, 2015'te "pasif personel" olarak sistemden çıkarılmış görünüyordu.

2014'te sınırda kendi timinden iki askerin ölümüne yol açmış...

Suriye sınır hattında gerçekleştirilen gizli bir operasyonda, verilen emirlerin dışına çıkararak bir çatışmada kendi timinden 2 askerin ölümüne neden olmuş.

Olayın bir şekilde üstü kapatılmış. Ancak o gece... O gece başka bir güçle temasa geçmiş olmalıydı!

İşte o gece, sistem bu adamı gömmüş. Ama o sistemde değil, karanlıktan yeniden doğmuş gibi görünüyor.

Ona dair son bilgi 2015'teydi. Dosyayı dikkatlice okumaya başladım.

Olay: Devlet envanterinden çıkarılmış gibi gösterilen mühimmatların Karabağ'da yasa dışı satışa çıkarılması.

Ve İskender'in de bu işte parmağının olduğundan şüphelenilmiş. Ne hikmetse yine yakayı kurtarmışa benziyordu!

Çok yakın zamanda, Beyza sayesinde çökerttiğimiz devlet içindeki bazı karanlık figürlerce korunduğu, sonrasında **kayıp** ilan edildiği açıkça anlaşılıyordu!

Kör Karga ... bir başka isimle, bir başka suretle tekrar sahneye çıkmış. Bu yüzden şimdiye kadar hiçbir eşleşme yapılamamıştı. Çünkü devlet onun hâlâ " ölü " olduğunu sanıyordu.

Daha önce hiç hissetmediğim bir ürperti dolaştı bedenimde. *Kör Karga* , yalnızca bir kaçak, yalnızca bir suçlu değildi.

O, bu sistemin içinden doğmuştu.

Eğitilmişti.

Ve sonra... devletine sırtını dönmüştü.

Bizim gibi düşünmeyi öğrenmiş bir adam, bizim gibi hisseden insanlara zarar veriyordu. Bu, ihanetten de öteydi. Bu, bir ruh cinayeti idi.

Parmaklarım klavyeye döndü, ama tuşlara vuramadım. Nefesim içimde kilitlenmişti. Ne yazacağımı, nasıl toparlayacağımı bilemiyordum. Ama zihnim çılgılık çılgılığa bağırıyordu: Bu adam bir ajan değildi sadece. Bu adam bizim içimizde eğitilmiş bir ihanetti. Kod adı değil, geçmiş karartılmış bir gerçektir.

Araştırmaya devam ettim. Bilgileri dosyaladım. Kodladım. Şifreledim. Hepsini Beyza ile paylaştığımız ortak sunucuya yükledim. Bir yandan da notlarıma ek açıklamalar yazıyordum.

İskender'in dış bağlantı ağı, Balkan mafyasındaki yeri, Karabağ'daki mühimmat hattı ve Dubai merkezli Optik Shadows şirketiyle kurduğu siber manipölasyon ağı... Hepsi tek tek dökülüyordu önüme.

Araştırmamı son kez kontrol ederken, sistem günlüklerini de tarayıp dosyaya iliştmek istedim. Eski bir alışkanlık, verinin içine sadece sonuçları değil, izleri de eklemek... Çünkü bazen suçun kendisi değil, izi daha çok şey anlatırdı. Özellikle de izi silinmek istenmişse.

Sızdırılan bilgiyle ilgili dosyaya ulaşmam birkaç saniyemi aldı. Eski bir protokol. Haftalar önce yaşanmış, çokça tartışılmış ama bir türlü kaynağı bulunamamış bir iç sızıntı vakası.

Nasıl unutabilirdim ki...

Lale'nin üstü kapalı sızdırılmasından beni mesul tuttuğu o verilerin dosyasıydı bu! Şimdi elimde o dosya vardı. Ve Lale'nin lafı zihnimin içinde yankılanıyordu.

"Veriler, operasyon saatinden tam üç saat önce dışarıya düşmüş. Öyle bir bilgi ki sadece sınırlı kişilerde vardı. O kişilerden biri de... Kıdemli Operasyon Şefi Nur Gökdeniz'di. Kendisinin bu konudaki fikrini merak ediyorum."

Kayıt dosyasını açtım.

Sistem saati 22:53.

Veri, kapalı erişim saatinden tam üç saat önce sistemden çıkarılmış.

Yükleme noktası: Kale iç sunucu.

Kopyalama aracı: mobil port adaptörü.

Erişim şifresi: manuel tanımlı.

Manuel... Yani sabit kullanıcı değil.

Kullanıcı adı gizli.

Ama sistem, girişi yapan kişinin konum bilgisiyle birlikte bir detay daha bırakmış: "Bağlantı başlatıcısı son 14 günde tekil kullanım göstermemiştir."

Yani bu, sıradan kullanılan bir erişim değildi.

Ve en çarpıcısı, işlem sırasında sistem logunda kalan rastgele tanımlı tek karakterlik bir meta not: *lk_12p* .

Elim mouse'un üzerindeydi. Damarlarım hafifçe çekilmeye başladı.

L.K.

O an boğazıma kadar bir şey doldu. Başımı geriye yasladım. O dosyayı kapatmak istemedim ama içimde "kapatsam her şey kaybolacak" korkusu da vardı.

Lale Kızılarıslan.

Dosyada adı yoktu.

Ama nedense o gece Kale'de kalan kişilerden biriydi. Ve o gece nöbet çizelgesinde de adı yoktu. ***Yine de oradaydı.***

Çünkü ben o gece nöbetçiydim ve onu o gece merdivenlerde gördüğümü hatırlıyordum. Üzerinde gri eşofmanı vardı. Bahane üretmemişti. Sadece başını eğip geçip gitmişti yanımdan.

O zaman bir anlam verememiştim.

Ama şimdi... dosyanın kod satırında kalan bu tekil karakter... *lk_12p*.

Sisteme bile yazılmamış, ama sistemin kendisini kandıramamış bir iz. Ve bu iz bana bakıyordu.

Elimi klavyeden çektim. Kendimi şaşkın değil, düpedüz sersemlemiş hissediyordum. Lale beni günler önce hainlikle itham etmişti. Şimdi ise... o sızıntının kaynağına en yakın isim... bizzat o çıkıyordu.

Gözlerimi kapattım. Bir kadının yalanının, bir başka kadının hayatına ne kadar derin saplandığını ilk kez bu kadar yakından gördüm. Sadece kendimi değil, Beyza'yı, Merih'i, Bahadır'ı düşündüm.

Sistemin içine yerleşmiş bir karanlık daha vardı. Ve biz o karanlığı uzaktan seyretmek için değil, sökmek için buradaydık.

Gecenin o saatinde koridor sessizdi, tıpkı ölüm gibi. Havalandırma sisteminden gelen hafif bir uğultu dışında, binada yaşayan hiçbir şey kalmamış gibiydi.

İlk kez, belgelerde yazanlardan çok daha fazlasını hissettiğimin farkındayım. Sadece gözlerim değil, cildim bile bir şeylerin farkındaydı. Daha önce adını koyamadığım ama içten içe sezdiğim şeyle yüzleşmek yine de ağır geliyordu.

Tüylerimin neden diken diken olduğunu, neden ekranın ışığının bana her zamankinden daha soğuk geldiğini açıklayamıyordum ama... içimde bir şey, göğsümün tam ortasında, sanki bir parça buz gibi çatırdıyordu.

Belgeleri sisteme yüklemiştim. Beyza'ya not düştüğüm dosya hâlâ yükleniyordu ve gözüm onun tamamlanma yüzdesine takılıp kalmıştı. Ama

içimdeki huzursuzluk, o yüzde gibi ilerlemiyordu. Çoktan tamamlanmış, çoktan tehdit hâline gelmişti.

Perdenin ucunda kıpırdayan gölgeyi ilk o an fark ettim. Dışarıda rüzgâr yoktu. Binanın camları kalın, ses geçirmezdi. Ama perde kıpırdadı. Hafifçe.

Kulağımdan kalbime kadar bir uğultu yayıldı. Arkamdan biri bana doğru nefes alıyor gibiydi.

Sandalye gıcirtısı?

Hayır.

Zemin.

Kapının kolu.

Evet.

O ses... fısıltıdan daha yavaş, ama ölümden daha keskin. Çok yavaş döndüm. Nefes almadan. Göz ucumla kapıya baktım. Açılmıştı. Açılmıştı ama ben açmamıştım.

İçimden geçen ilk şey: *Yanlış görmüş olamam.*

İkinci şey: *Yanlış zamanda, doğru yerdeyim.*

Ve üçüncüsü: *Hazırım.*

Masamın altındaki çekmeceyi neredeyse görünmez bir hareketle açtım. Elim çakıma gitti. Parmaklarım, onun metal soğukluğuyla birleştğinde içimdeki panik biraz daha şekil aldı. Artık adını koyabiliyordum: **Korku değil bu. Sezgi.** Harekete geçmeden önce vücudun kendini koruma içgüdüğü.

Bir adım. Sonra bir adım daha. Sessiz. Ayakkabıyla değil de sanki nefretle atılmış gibi. Sonra gölge netleşti. İçeri giren ışıkla beraber yüz çizgileri belirdi.

Lale.

Kalbim bir an için durdu. Sonra öyle hızlı attı ki, sanki içimde bir yere çarpıyordu.

Lale burada ne arıyordu?

Onu görür görmez sormadım bunu. Çünkü cevabı gözlerinde taşıyordu zaten. Öyle bir bakış vardı ki suratında; cümle kurmasına gerek kalmıyordu.

Bileğindeki metal halkaya kaydı gözüm. İnce, parlayan, çelikten yapılmış bir tel sarkıyordu parmaklarının arasından.

Sadece baktım. O da sadece baktı.

Sustu.

Sonra bir adım daha attı. İşte o an, içimdeki sessizlik patladı.

Sandalye bir anda fırladı arkamdan. Çakıyı savurduğumu hatırlıyorum ama hedef almadım. Sadece mesafe koydum aramıza.

Boşluk. Zaman. Nefes.

"Ne yapmaya geldin, Lale?"

Sesim ne kadar net çıkmıştı bilmiyorum ama dudaklarımda acı bir tat vardı. O kadar sıkılmışım ki çenemi, neredeyse diş etlerim kanıyordu.

Lale hiç cevap vermedi. Sadece alaycı bir şekilde kafasını eğdi.

Sonra dedi ki: "Bu kadarını bileceğini tahmin etmeliydim."

İçimden "Neyi?" demek geçti ama sormadım. Çünkü biliyordum artık. Sadece sırtıttı.

Adımlarımı geri çekerken, odanın içi küçülüyor gibiydi. Sıcak hava üzerime çöküyordu ama ellerim buz gibiydi. Her refleksim bağıırıyordu. Kaçma. Savaş. Çökme. Vur.

"Ben seni yalnızca hırslı ve yüz­süz sanmış­ım. Ama sen zehrin kendisisin."

Ve o an hareket etti. Tam bileğimden yakalamaya çalışırken sağ omzumu geri aldım. Dirseğimle onu ittirdim. Duvara çarpan sesi yankılandı. Sonsuz bir an gibi duran birkaç saniye...

Yüzüme baktı. Dudağının kenarından akan bir damla kanı sildi.

"Sen kazandığını sanıyorsun."

Ve ben, elimi bileğime bastırdım. "Ben seni yendim sanmıyorum, Lale. Ama senin ne olduğunu artık biliyorum."

Bakışlarımız birbirine kilitlendiği anda, zamanın tüm iğneleri durdu sanki. Etrafta bir uğultu, kulak zarımı yırtar gibi değil... içime işleyen bir mutluluk hâli. Damarlarımda dolaşan kan değildi artık; harekete geçmeye hazır bekleyen bir yemin gibi titreşiyordu bedenimdeki her şey.

Lale'nin göz bebeklerinde gördüğüm şey öfke değildi. Soğuk bir emir gibi inmişti içine; görev bilinciyle zehirlenmiş bir sadakat. Ve ben... ben, artık hiçbir sözün bizi kurtaramayacağı noktadaydım.

Lale ilk hamlesini yaptı. Sağ omzuna gizlediği kısa menzilli çelik yayı çekip bana savurdu. Bileğimi döndürdüm, çapraz bir dönüşle sol elimin içinden çıkardığım parmak ucu bıçağıyla yayı havada kestim. Çelik havada dağılırken ben çoktan çömelmiş, diğer dizimin iç kısmındaki kılıfı açmış­ım. İkinci bıçağım elimdeydi.

"Dönüşlerin kusursuz," dedi Lale, nefesini saklamadan.

"Ve sen hâlâ kaç hareketle yere serileceğini bilmiyorsun," dedim ben de.

Birden atıldı. Sertti. Doğrudan çeneme yükselen bir tekme, ben havaya sıçrarken gelen omuz darbesi. Yere yuvarlandım ama düşmedim. Avuç içlerimle zemine bastım, dizimi kırmadan vücudumu döndürdüm. Sırt üstü kayıp arkasına geçerken dizime bağlı olan ipli bıçağı fırlattım.

O kadar hızlıydı ki... bir eğilişle kurtuldu. Ama bıçağın bıraktığı iz saçlarını sıyırdı. Yüzündeki gülümseme kayboldu.

Beni öldürmeye gelmişti. Ama ben kendimi kaybetmeyecektim.

Göğüs bandımın iç kısmına uzandım. En ince bıçağım oradaydı. Tırnak kadar minik ama zehir kadar keskin. Elleriyle boğazıma saldırırken, sağ ayağımla dizine bastım. Dengesi bozulunca omzuna çengel atıp onu duvara doğru ittim.

Ama o da boş değildi. Dirseği kaburgalarımın indi. Acıdan gözüm karardı. Sol kulağımın dibinde bir vızıltı başladı. Gözüm karardı ama zihnim hayır dedi. Dizimi çektim, yüzüne bastım. Geri sıçradı.

Odaya yayılan tek şey nefeslerimizdi artık. Ağzı kan doluydu ama konuştu.

"Sıradaki bıçağın nerede?"

Gülümsedim. "Senin göremediğin yerde."

Sol bileğimi çevirdiğimde kolumun iç kısmındaki gizli yuvadan kayan bıçak şak diye avcuma düştü. Parmaklarım ona sanki sevgiliye dokunur gibi sarıldı. Varlığı avuç içimi yaksa da içimi serinletiyordu.

Lale son bir hamleyle atıldı. Göğsümden omzuma doğru çapraz inen bıçağı savuşturmak isterken kılıç gibi kestiği kolumun içi sıcakla doldu. Kanım aktı, yere düştü. Ama bu beni durdurmadı.

Sol ayağım havaya kalktı, sertçe dizinin arkasına indirdim. O an vücudu çözüldü. Omuzlarını öne verdi. O an... Tüm gücümle sırtına bastım, onu yere yatırdım. Kendimi sırtına verdim. Kırık kaburgama rağmen bıçağımı boğazına dayadım.

Elini kaldırmaya çalıştı ama dizim kürek kemiğine bastı. Yüzü toza karışmıştı. Nefesi titriyordu.

Benimki ise... buz gibi akıyordu. Yıllardır eğitilmiş ellerimle boynuna dayadığım çelik bıçak, ölümle yaşam arasındaki o tek çizgiyi gösteriyordu şimdi.

Gözlerine baktım. Ve sadece dedim ki:

"İhanet senin tenine işledi, Lale. Şimdi o teni yırtacağım ki, içindeki çürümüş gerçeği herkes görsün."

Sessizlik...

Ve o sessizlikte çelik, kesilecek nefesin provasını yapar gibi titriyordu.

• *Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.*

• *İskender'in eski bir SİT ajanı ve asker olması şaka mı?!?!?!?!?!?!?!?!?*

• *Beyza'nın annesinin bile hain çıkması...*

• *Lale'ye şaşırdığınızı sanmıyorum slfjlkfjlsdjkf*

İNSTAGRAM: dilanwrites (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayinnnn.)

DREAME: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

Oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın ♥

Afişlerrrrr olayyy ♥♥

XXXÇ Bedenin Kılıf Olduğu Gece (+18)

SINIR: 150 OY / 300 YORUM

Sınırlar geçilsin lütfen ♥

Geçmiş bayramınız da kutlu olsun canlar.

**KENDİ REKORUMU KIRDIM 8000 KÜSUR BİR BÖLÜMDEN
SELAMLAR ♥♥**

Bölüm hazırđı ancak paylaşmak için bayram haftasının geçmesini beklemem gerekti. Sebebini bölüm başlığından da anlarsınız diye düşünüyorum ehe :D

Şu anda İzmir de tatildeyim ancak birkaç bölümümüz daha hazır. Yorum ve oy sınırları beni şaşırtırsa peş peşe bölümler gelmeye devam edecektir canlarım.

Final ne zaman? diye aldığım sorulara da cevap vermiş olayım. Kuvvetle muhtemel 35. bölüm final olacaktır çünkü şu anda bile kitap fazlasıyla uzun ancak tam olarak ne olur bilemiyorum. Zaman bize ne gösterecek hep beraber göreceğiz.

Bölümde hassas olanlar için cinsel içerik bölümü önceden belirtilmiştir. Okumayınız eğer hoşunuza gitmezse meleklerim, seviyorum sizi ♥♥

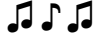
Keyifli okumalar dilerim ♥

ÖPTÜM XOXO

—

OTUZ | *Bedenin Kılıf Olduğu Gece*

Selin & Mabel Matiz – Yanılır Gibi

Beyza

Birkaç Saat Önce

Gökyüzü geceyi çoktan yutmuştu. Kale'nin koridorları, zift karası sessizliğin içine gömülmüş, yalnızca arada yankılanan tek tük ayak sesleriyle nefes alıyor gibiydi. Ansızın aynı gün içinde iki kız çağrılmak tuhaftı ancak sorgulamak bize düşmezdi.

Beklediğimiz odanın kapısı tıklatıldığında içimde yükselen şeyin ne olduğunu tarif edemezdim; bir tür iç sıkışmasıyla karışık yabancı bir sezgi, sanki gecenin kendisi içeriye sızmak istiyordu. Kapı açıldığında, karşımdaki erin gözleri karanlıkta bile panikle titriyordu.

"Yüzbaşım... acil emir. Hemen toplanmanız gerekiyor. Size özel."

Bir saniye duraksadım. "Kime özel?"

"Üç tim komutanına... Bahadır Yüzbaşı, Merih Yüzbaşı ve size."

Damarlarımda sertleşen bir şeyin içime doğru akmaya başladığını hissettim. Sözde emir kâğıdı elimdeydi. Damgası gerçektir, dili tanıdıktı, ama bu satırlarda öyle bir ton vardı ki... kâğıdın kendisi fısıldıyordu: *Bu gece bir şey olacak.*

Emirde sadece bir cümle vardı. **"Sınır dışı sızma eğitimi – sessiz ve gizli. Kılık değiştirilecek. Operasyon kodu: Kuzgun."**

Binbaşı Ahmet Kürşat'ın kod adını okuduğumda kaşlarım çatıldı. Neden operasyona bu ismi vermek istemişlerdi ki?

Merih ve Bahadır da aynı emri almıştı. O kâğıtların hepsi aynı elden çıkmıştı, aynı kurşun kadar soğuk kelimelerle, aynı metalik duygusuzlukla

yazılmıştı. Ancak kâğıttan taşan hisler, satır aralarında gezinen bir başka niyeti işaret ediyordu.

Bahadır'ın gözlerine baktığımda, o da benimle aynı farkındalığı taşıyordu ama ikimiz de susuyorduk. Merih, her zamanki gibi sessizliğiyle okkalı bir küfrün hazırlığında gibiydi. Henüz bir şey söylemeden geri dönüp karanlığa karıştılar.

Ben ise Nur'u bulmak için yukarı çıktım. Onun beni beklediğini biliyordum. Kapıyı tıklatmadan içeri girdiğimde, pencere kenarında durmuş sigara dumanının arasından dışarıyı izliyordu. Ne yıldız vardı o gece ne ay... yalnızca simsiyah bir perde gibi serilmişti gökyüzü.

"Görev çıktı," dedim. Sesim bana bile yabancı gelmişti.

Nur'un omzu gerildi, ama hemen dönmedi. Dumanı usulca savurdu. "Kod?"

"Kuzgun."

İşte o anda döndü. Gözleri, bana değil, içimdeki şeye bakıyordu sanki. Dışlanmışlığın acımtırak tadı resmedilmişti çehresinde.

"Beni almıyorlar," dedi. Bu, bir sitem değildi. Bu, işaretlenen bir yalnızlığın adını koymaktı.

"İkimize de oyun oynanıyor olabilir," dedim.

Onun alenen bilgi sızdırılmakla suçlanmasından sonra birtakım görevlerden uzak tutulması tuhaftı. Biz, onu korumak için bazı şeyleri saklamak zorundaydık hem bu bir emirdi aynı zamanda. Ancak başka bir şeyler dönüyor gibi görünüyordu.

"Olabilir değil, oynanıyor. Ve bunun yazarı, Lale."

"Nur..." Onu sakinleştirmeliydim yoksa her an Lale elinde kalacaktı.

Ona karşı öyle bir bilenmişti ki Lale'nin hakkındaki fikirleri de sapkınlaşmaya başlamıştı. Bir kaşık suda boğacak diye aklım çıkıyordu. Başına bela almasını istemiyordum.

"Onda bir bok var, tüm tenimi karıncalandıran bir hisle hissediyorum. O karıda bir sorun var!"

"Nur..." dedim tekrar, ama bu sefer sesimde onu tutan değil, onu anlayan bir ton vardı. İçinde fırtınalar büyütmüş bir kadının bakışlarına uzun uzun baktım.

Gözleri titremiyordu ama içindeki sarsıntı o kadar yüksekti ki sanki kalbinin atışını odanın duvarları duyuyordu. Bir an başını öne eğdi, parmakları titreyen bir sigarayı yere bastırırken zırhını tekrar kuşandı.

"Bu gece bir şey olacak," dedi, fısıltıyla ama buz gibi bir netlikle. "Hissediyorum. Bir tarafımızda görünmez hainin eli var, diğer tarafımızda onun gölgesi. O herifin..." Cümlesini tamamlamadı.

Ama ben tamamladım. "İskender."

Sanki adı geçince odadaki hava ağırlaştı. Gecenin karanlığı değil de onun gölgesi pencereyi kaplamış gibiydi. Derin bir iç geçirdim.

"Bu görev... sandığımızdan fazlası olabilir. Kod adının Binbaşı Ahmet Kürşat'a bağlanması tesadüf değil. Onunla bağlantı kurmaya çalışılmış olabilir. Ya da... onu gözden düşürmeye çalışıyor olabilirler."

Nur kaşlarını çatarken başını iki yana salladı.

"Ve sen de içindesin." Elini uzatıp bileğimi tuttu. "Sakın... ama sakın yalnız kalma. Bahadır'la ayrılma. Merih'i de bırakma. Her an bir şey olabilir."

Bir şey... Ama ne? Bu cümle, o gecenin en tehlikeli cümlesiydi.

"Bir şey olabilir."

Tanımsızlık kadar ölümcül bir ihtimal yoktu. Ve biz, tam da onun içine gidiyorduk.

Nur kalktı. Gidip çekmecedен siyah bir kutu çıkardı. Açtığında içinde küçük bir iğne, zarif bir şişe ve kulak içi telsiz vardı.

"Bu senin için," dedi. "Sıvı, kriz anında kas gücünü tetikler. Ama sadece bir kez kullanabilirsin. Telsiz, bizim şifre kanalına bağlı. Resmî hatlara sızmayan tek kanal bu. Yani o yılandan... Lale'den uzak." Gözlerinin içiyle konuşuyordu. "O karının karanlığı farklı. İnsanlara zifiri gibi bulaşıyor. Ve sen... onun görmek istemediği aynasın."

"Hiçbir halt yapamaz!"

Giyinmek için kalktım. Kıyafetlerim daha önceden hazırlanmıştı. Ve bir kez daha, zırhımı değil, aldatmacamı giyiyordum.

Siyah, derin yırtmaçlı bir elbise. Sırtı tamamen açık, gerdanı zarifçe saran ince bir ipten ibaret. Kumaşı kaygandı, yürürken tenimde gece gibi akıyordu.

Nur arkama geçti, saçlarımı boynuma dökülen gevşek bir topuzla sabitledi. "Artık sadece bakılacak değil," dedi, "kaçınılacak kadınsın."

Morali bozuktu ama yine de beni eğlendirmeye çalışmaktan vazgeçmiyordu. Dudaklarına yerleştirdiği sinsî gülümsemenin zoraki olduğunu biliyordum. Canının sıkkın olması normaldi.

"En yakın zaman da sen, ben ve Ayliz kız gecesi yapıp biraz kafamızı dağıtmalıyız."

"İşte kesinlikle buna ihtiyacım var!"

Gözlerimi aynaya diktiğimde, kendime benzemeyen ama içimde hep var olan başka bir kadını gördüm. Sözlerimin, bakışlarımın, yürüyüşümün silah olduğu bir geceye hazırlanıyordum.

"Bahadır seni bu halde görünce..." diye mırıldandı Nur ama sırtışı tüm yüzüne yayıldı.

İkimiz de biliyorduk: Bahadır'ın bana olan zaafı, sadece fiziksel bir yangın değildi. O, iç savaş gibiydi. Bakışıyla yakar, dokunmadan sahiplenirdi.

Kapı çalındığında ikimiz de derin bir nefes aldık. O nefesle vedalaştık. Nur'un sesi kısık ama netti.

"Hazır mısın?"

Göz göze geldik.

"Hiç olmadığım kadar," dedim. "Yeterince savaşçı mıyım?" dedim.

"Bu bir savaş elbisesi değil Beyza... bu, büyü. Sen dikkat dağıtırken, diğerleri sızacak. Her adımın hesaplı, her bakışın planlı olmalı."

Kapıyı açtığımda koridordaki ayak sesleri birer birer sustu. Işığın içinden çıkıp karanlığa doğru adım attım. Siyah elbise, tenime gecenin gölgesi gibi yapışmıştı. Her adımda kumaş, bacaklarımın kıvrımına usulca sürtünüyor, topuk seslerim zemin boyunca yankılanıyordu.

Bahadır bir adım ötede durmuş, Merih'le konuşurken bana döndü. Ve o an zamanı biri çekiçle durdurmuş gibi oldu.

Gözleri ilk olarak ayakkabılarımda durdu. Sonra elbiseye, o sırt dekoltesine, omuzlarıma, boynuma... en son yüzüme ulaştı bakışı. Ama o noktaya gelene kadar, gözlerinden geçen şeyleri ben kelimelere dökemezdim. Ağzı hafif aralandı. Kaşları çatıldı. Ve dudaklarından, kontrolsüz, içgüdüsel bir şey döküldü.

"Hassiktir..."

Bu, küfür değildi artık. Bu, tanrının yaratırken kendini aştığı bir kadına söylenmiş bir iltifat gibi çıktı ağzından.

Başını iki yana sallayıp gözlerini kaçırmaya çalıştı ama sonra tekrar döndü. Yutkundu. Gırtlığındaki adale bir ileri bir geri kaydı. Elini ense köküne götürdü, siniri çözülmemişti ama dizlerinin kilidi çözölmeye çok yakındı.

Merih, yanında durmuş hâlâ gözleri bana yapışmış Bahadır'a bakıp kısık sesle sırttı. "Sorgun, sıvı azot yuttun galiba. Nefes almayı da unuttun." Ama Bahadır'ın kulağındaki tek ses bendim artık.

Adım adım bana yaklaştı. Gövdesinin sıcaklığı, elbisemin açık sırtına dokunmadan önce çoktan üzerime yayılmıştı. Göz hizasına geldiğinde, yüzüme bakmadı. Boynuma, omzuma, ardından tam dudaklarıma kaydı

bakışları. Yutkundu. Eğildi. Kulağıma nefesini bırakarak öyle bir şey fısıldadı ki, kelimeleri iliklerime kadar saplandı:

"Bu gece görevi başarıyla tamamlayabilirsem... senin o bacağını... şu yırtmacın hizasından ısırarak ödüllendirmek gibi bir planım var."

Gözlerimi kaçırmadım. Sadece bir nefes alıp dudaklarımı hafif araladım. Ama o anda dudaklarım değil, tüm bedenim cevap veriyordu. Gecenin yarattığı kadın rolüyle değil, içimdeki asıl kadınla baktım ona. Bahadır bir adım geri çekildi ama gözlerini ayırmadan fısıldadı:

"Beni sınırın ötesine değil... aklın ötesine gönderiyorsun. Şu an görev falan umurumda değil. Sadece elini beline koy, bana emir ver. Hepsi bu."

Merih o sırada boğazını temizleyerek araya girdi. "Lan oğlum, görev değil miydi bu? Yoksa siz başka bir birlik kurdunuz da ben mi bilmiyorum?" diyerek güya ortamı dağıttı ama gözlerini Bahadır'ın elinin hareketinden kaçırmıyordu.

Bahadır bana yanaştı. Kalabalığın içinde, bir dansa davet eder gibi elini uzattı. Elini tuttuğumda, gecenin karanlığı içimizde değildi artık. Bize doğru akıyordu. Ve biz o karanlığı sırtımızda taşıyıp bilinmeze yürümeye hazırdık.

O gece, hedef sözde bir devlet davetiydi. Lüks bir otelin çatı katında düzenlenmiş bir **"Protokol Yemeği."**

İçeride sivillerden çok, bilindik olmayan diplomatlar, maskeli katılımcılar, kodlarla anılan isimler vardı. Yerli istihbaratın listesinde bile olmayan karanlık bağlantılar. Ve biz... onlardan biri gibi görünmeliydik.

Bahadır koyu lacivert bir takım giymişti. Kravatı siyah, saatini çıkarmıştı. Merih, daha rahat bir stildeydi ama cebindeki sahte kimlik her zamankinden daha ağırdı. Ben ise siyah elbisemle kalabalığın en görünür ama en tehlikesiz kadın olarak dolaşmalıydım. Çünkü beni görüp küçümseyen, en savunmasız olduğum anı bekleyen kişi, bu oyunun kaybedeni olacaktı.

Davete girdiğimiz an, bütün gürültü içime aktı. Işıklar göz kamaştırıcıydı ama en kör eden şey insanların üzerindeki sahte maskelerdi. Herkes şıktı. Herkes güzel. Herkes tehlikeli.

Bu görevle kimin neyi hedeflediğini bir kez daha merak ettim. Hali hazırda İskender ile ilgili operasyona hazırlanırken aniden bu görevin nereden estiğini, neden uzmanı olan Nur yerine benim seçildiğimi merak etmeden duramıyordum.

İçimde huzursuz bir kıpırtı vardı. Niye bilmiyorum ancak bir türlü bu görevin mantığına ikna olamıyordum.

Bu... gerçekten bir tuzak olabilir miydi?

Davetin olduğu çatı katına çıktığımızda, asansör kapısı açıldığında ilk dikkatimi çeken şey... kokuydu. Odaya yayılmış yoğun bir parfüm, pahalı kumaşların dokusundan yükselen sıcaklık ve ağır bir siyaset havası vardı. Sessizlik yoktu. Ama konuşanlar da susturmuyordu ortamı. Her şey, olması gerektiğinden fazla kontrollüydü.

Göz ucuyla Bahadır'a baktım. Yanağına düşen tek bir ışık, göz bebeklerinin neye odaklandığını ele veriyordu: çıkış kapıları, güvenlik kameraları, sahte gülüşlerin ardında gizlenmiş niyetler.

Merih, şampanya tepsisine uzandı ama kadehi almadı. Parmaklarını kısa bir süreyle bardağın ayağında gezdirdi. "Kapıların yönü ters," diye mırıldandı. "Yangın çıkışı yok. Planlı yapılmamış bu bina... ya da tam tersi, fazlasıyla planlı."

Ben ortama karıştım. Elbisemin yırtmacı bacağı her adımda usulca okşarken, sırtımdaki açıklık soğuk havayı değil, bakışları içeri davet ediyordu. Yavaşça ilerledim. Herkesin gözü üzerimdeydi, ama hiçbiri beni tanımıyordu. Bu bir avantajdı.

Bahadır yavaşça yanıma yaklaştı. Gözleri tavana kaydı. "Güvenlik kameraları gerçek ama kayıt alıyor gibi durmuyor. Sinyal yok, sadece caydırıcı. Bunu bilinçli yapmışlar."

Gecenin açılış konuşmasını yapan adamın sesi, yaldızlı mikrofonun içinden sanki duvardan süzülüyormuş gibi yankılandı. Diplomatik cümleler, yumuşak vurgular... ama her kelimesinde bir tehdit gizliydi.

Kod isimler geçiyordu. "Kuzeyli dostlar", "doğudaki yatırım", "çift kanatlı anlaşma"

Bahadır'ın parmakları cebinde yumruk olmuştu. Merih, çenesini hafif yukarı kaldırarak ortamın sesini dinliyordu, kelimeleri değil altındaki tınıyı çözüyordu.

Ve o sırada, bir garson yanaştı. Elinde gümüş tepsi. Üzerinde tek bir mektup zarfı.

"Madam Selin Esvera için," dedi adam, yüzüme bile bakmadan.

İsmimi kullanmamıştı. Bu, şifreydi.

Zarfı aldım. Beyazdı, ama içindeki kâğıt... nemliydi. Terliyordu. Okumadan önce parmak uçlarım, kâğıttaki korkuyu hissetmişti bile.

Sadece üç cümle yazıyordu.

"Dosya D katında. Süre üç dakikadan fazla olursa sistem sıfırlar. Arkanızdan geleni sakın içeri alma."

Merih ve Bahadır'a birer bakış yetti. Telsiz bile kullanmadan bir plan çizildi aramızda. Merih içeride kalıp ortamı gözleyecekti. Bahadır ve ben harekete geçecektik.

İndik.

Otelin D katı, planda görünmeyen bir seviyedeydi. Yangın merdiveninden saptık. Koridorlar, gösterişli olmaktan çıkıp betona dönüyordu. Halılar yerini çıplak zemine bırakmıştı. Lamba arızalıydı. Ve içerisi... garip bir şekilde nemliydi.

Kapıyı açtığımda, içeride bir bilgisayar, birkaç klasör ve yanan tek bir ekran vardı. Giriş kimlik istememişti. Bu, zaten tuzağın kokusuydu. Ama geri

dönüş yoktu artık.

Bahadır kapıyı tutuyordu. Ben içeri girdim. Elimdeki telsiz, Nur'un bana verdiği o özel hat, o anda cızırtıyla canlandı.

"Sana bir bilgi akışı yolluyorum," dedi Nur'un sesi. "Sistemde bazı erişim izleri var ama kime ait olduklarını tam çözemiyorum. Kayıtlar çok yeni, çok temiz... biri bilerek izi silmiş ya da çok içeriden biri bu."

Sesinde bir tedirginlik değil, buz gibi bir uyarı vardı.

"Bu bir eğitim değil Beyza. Bu, birilerinin gölgede yaptığı bir prova. Ne için olduğunu bilmiyorum ama... gerçek kurşunlar kullanılacak, eminim."

Tüylerim diken diken oldu. Ellerim titredi ama hızlanmadım. O an hata lüksümüz yoktu.

Bilgisayardaki dosyalar parolalıydı. Ancak, klavyenin başına geçtiğimde... ekran zaten açıktı.

Biri, bilerek açık bırakmış gibiydi.

Ve ben, tam da o bırakılan kırıntının peşinden gidiyordum. Bu bir tuzak mıydı, yoksa biri bana fısıltıyla yardım mı ediyordu... henüz anlayamıyordum. Ama içgüdüm, karanlıkta kıvranan bir şeyin olduğunu haykırıyordu.

Ekranda açılan ilk dosya başlığı şuydu:

"K.G. | Gölgeye Giden Hatlar"

Altında hiçbir isim yoktu. Sadece tarih aralıkları, sistem bağlantı noktaları ve çoktan silinmiş dosyaların kalıntıları vardı.

Kim yazmıştı bunu? Kimin için?

Ve en önemlisi, *Neden şimdi?*

Ve altında, dört fotoğraf.

Birincisi: Nur. İkincisi: Merih. Üçüncüsü: Bahadır. Dördüncüsü ise... ben.

Her birine yapıştırılmış zaman damgaları vardı. Geçmiş iki haftanın farklı noktalarından alınmış karelerdi. Toplantı odası. Eğitim sahası. Silah bakım alanı. Hatta Kale'nin iç avlusundaki o kameranın kör sanılan açısı bile...

"Bu bir hedef listesi değil," dedim yutkunarak. "Bu, izleme listesi. Bizi tarıyorlar. Kim, ne zaman, nerede... ne yapıyor?"

Bahadır yanımda sessizce öne eğildi. Gözleri, ekrandaki kendi fotoğrafına mih gibi saplanmıştı.

"Kim, sistemde uyumsuzluk çıkarabilir... onu belirlemeye çalışıyorlar. Yanlarına çekebileceklerini seçiyorlar!"

"Anlaşıldı," dedim Bahadır'a, gözlerimi ekrandan ayırmadan. "Bu, bizi izleyen bir sistem. Görev bahanesiyle kim ne kadar sorguluyor, kim emir alır gibi görünürken aslında şüpheleniyor... onu ölçmeye çalışıyorlar. Kimin içi dışına, kimin sadakati maskesinin altına gizlenmiş... onu çözmeye çalışıyorlar."

Bahadır bir adım yanaştı. Gözleri, gözlerimin ta içine kenetlendi.

"Yani bu görev... görüldüğü gibi değil. Bu bir yoklama değil sadece." Durdu. Sesi soğudu. "Bizi sınavanlar, aslında bizimle aynı tarafta olmayabilir. Bu sistem... sadık görünenlerin sessizliğinde asıl hainin kim olduğunu ölçüyor olabilir."

Zaman daralıyordu. Telsizden Merih'in sesi parazitli ama dikkatli bir fısıltıyla geldi.

"Çatı katında biri var. Davetli görünmüyor. Silah yok ama bakışı... keskin nişancı gibi. Vurmayacak. Ama her hareketi görüyor."

Bahadır eliyle beni yavaşça koridora çekti.

"Sırtım sende," dedi.

Yanından geçerken dudaklarımaya eğildi.

"Eğer seni koruyamazsam... sabahı hak edecek adam değilim," dedi, sesiyle tenime dokunarak.

"Böyle konuşma, buradan çıkacağız!"

Üst kata çıktığımızda hava değişmişti. Işıklar hâlâ yanıyor ama sesler yer altına çekilmiş gibiydi. Masalar arası bakışmalar daha kısa, daha gergin olmuştu. Protokol masasında oturan adam, elini şarap kadehine değil, garsonun bileğine götürdü. O an ikisi de bize baktı.

Bahadır fısıldadı.

"Hazırlan. şimdi bir şey olacak."

Ve oldu.

Kapalı bir kapının ardından yankılanan ilk ses... sessizlikti. Ardından gelen ise planın değil, tehlikenin mziğiydi.

Ve biz artık sadece sahte isimler taşımıyorduk.

Zaman, silahlı bir niyet gibi gerilmişti. Herkes hâlâ oturuyordu, ama kimse artık yemek yemiyordu. Masalar sanki kandan yapılmıştı; bıçaklar sadece et kesmiyor, bakışlar da ruh doğrultuyordu. Ve biz... orada fazla kalamazdık.

Bahadır'ın parmakları hafifçe elimdeydi, ama baskı yoktu. Sadece bir sinyaldi bu: "*Hazır ol.*"

Merih'le göz göze geldiğimizde o da anlamıştı. Başını hafifçe sağa yatırdı. "Arka servis koridoru açık. Garsonlar yemek takviyesi için gidip geliyor. Oradan sıyrılırız," dedi dudakları kıpırdamadan.

Bahadır elini cebine attı. Küçük bir metal disk çıkardı. O diski yan masanın altına doğru bıraktı. Sessiz ama titreşimli bir cihaz. Zamanlayıcı alıştı.

Otuz saniye.

"Yürüyoruz," dedi Bahadır.

İlk adımı ben attım. Ardında Bahadır, onun ardında Merih. Kalabalığın içinden kayar gibi geçtik. Müzik hâlâ çalıyordu ama melodinin altındaki tını değişmişti. Gergin bir yay gibi titreşiyordu hava.

Garsonun açık bıraktığı servis kapısından içeri girdik. Arkamızdan kimse gelmemişti. **Henüz.**

Koridor dar ve karanlıktı. Işıklar bozuktu, merdivenler metaldi. Ayak seslerimiz yankılanmıyordu; çünkü kimse yürümüyordu bizim gibi.

Kapıyı kapatmadan önce Merih döndü. "Biri bizi izliyordu. Davetli değildi. Sadece gözetliyordu. Vurmadı. Neden?"

Bahadır yanıtladı: "Çünkü bu bir infaz değil... bu bir izleme. Davetliler değil, biz test ediliyorduk."

Merih kaşlarını çattı. "Ne testi? Hangi sikimin testi bu? Bizim sistemin mi yoksa düşmanların mı?"

Bahadır ona dönüp bir an durdu. "İkisi de olabilir. Ama biri daha baskın. Biri... içeride. Bu görev, görünüşte sızma. Ama asıl amacı... kim ne kadar sorgular, kim ne kadar susar, onu görmek."

Merih başını eğdi. "Sadakat ölçümü?"

"Sadakat değil sadece. Tepki ölçümü. Kimin yüreği emir kadar soğuk, kimin kalbi hâlâ vicdanla çarpıyor."

Ben lafa girdim. "Ve sen... biz... seçildik. Çünkü bizi hâlâ tanımlayamadılar."

Merih gülümsedi ama gözleri gülmüyordu. "Yani... sikik birileri bizim içimize bakıyor. Hangimiz kırılır, hangimiz satar... onu izliyor. Bizi de kendileri gibi kansız mı zannetmişler?"

"Evet," dedim. "Ama fark etmedikleri bir şey var."

Bahadır başını çevirdi. "Ne?"

"Biz kırıldığımız yerden sızmayız. Biz hain değiliz!"

Koridorda yürürken, arkamızda kalan ışık tamamen söndü. Önümüzde sokağa açılan bir yangın kapısı belirdi.

Bahadır elini kapının koluna koydu. "Üçten sonra," dedi.

"Bir..."

"İki..."

"Üç."

Kapı açıldı. Gece, üstümüze çöktü.

Sokak sessizdi. Yağmur başlamamıştı ama hava, sanki birazdan gökyüzü yere inecekmiş gibi ağırdı.

Bahadır telsizi açtı. "Selin Esvera görev alanını terk etti."

Malum, ilk sahte kimliğim ifşa olduğu için yeni sahte isim seçmem gerekmişti. "**Es**" Türkçe de eski anlamda "ruh", "öz" gibi anlamlara gelirdi. "**Vera**" ise Latin kökenli bir isim olarak "gerçek", "hakikat" anlamına gelirdi.

Gerçeğin özü, Hakikatin ruhu...

Bir sahte isim için çok ideal, değil miydi ama?

Nur'un sesi geldi. "Tamamdır. Dönüş için iki rota açık. Rota Alfa temiz. Rota Bravo riskli ama daha hızlı."

Ben bakışımı ikisine çevirdim. "Bravo."

Bahadır sıırttı. "Seninle her yol tehlikeli zaten, *Bal Bela* . Hadi gidelim."

Ve biz... gecenin arkasından geçip, karanlığın kendisine yürüdük.

Lojman kapısına kadar, üzerimizdeki görev kıyafetleriyle, sahte bir çiftin artıkları gibi omuz omuza yürüdük. Benim siyah mini elbisem, gecenin içinde sönmeyen bir yangın, Bahadır içinse sabrını yudum yudum içtiği bir zehir şişesi gibiydi.

Bahadır'la lojmanın önünde durduğumuzda, ayın loş ışığı kaldırıma düşmüş, gecenin bütün sessizliği nefesime dolmuştu.

"İstersen bir kahve içelim," dedim, anahtarı çevirirken.

"Geç oldu," dedi. Ama sesi gitmek istemeyen birinin sesiydi.

"Senin saatin yoktu," dedim. Gülümsedi. Ve geldi.

Mini elbisem... üzerine kurulmuş bin yıllık sabrın sınavıydı artık onun için.

Kapıyı arkamdan yavaşça kapattım. Parmak uçlarım anahtarı çevirdiğinde, içerideki loşluk sessizlikten bir örtü gibi üzerimize serildi. Bahadır, duvara yaslanmış halde beni izliyordu. Gözlerinin karanlığı ne gecedendi ne de lambanın soluk ışığından... doğrudan içindeydi. Az önce başkasının adıyla girdiği görevden, şimdi bana bakan gerçek haliyle çıkmıştı.

"İyi oynadık," dedim, ayakkabılarımı çıkarırken. Topuk sesimin yankısı hâlâ kulaklarımızdaydı.

"Sen o elbiseyle değil görev, ülke yıktırırsın *Bal Bela* ," dedi. Sesi neşeli değildi, hafif boğuktu. Sınırdaki tutulan bir öfke gibi değil, geciktirilmiş bir iştah gibiydi. "Aklım bir ara senin değil de kendi kimliğimi unuttu."

Utançtan vücudumun ısındığını hissettim. Mutfak tezgâhına yöneldim. Kahve makinesine uzanırken omzumun üzerinden ona bir bakış attım.

"Bahadır... gözlerini üzerimden çekmeyi düşünmüyor musun artık?"

"Çekmeyi düşünmüyorum. Açık konuşayım, bu gece seni iç çamaşırınla sorguya almayı düşünüyorum," dedi.

Ve bunu söylerken gözünü bile kırpmadı. Bu, onun doğasıydı; sözleri bir komut gibi, tartışmaya kapalı. Onun için doğal olan bu cümle karşısında benim soluklarım heyecandan hızlandı.

İçimdeki ses durmaksızın yükseliyordu; "*Lütfen yap!*" diye bağıırıyordu arsız bir edayla.

Sertçe yutkunduktan sonra bir cevap veremeyeceğimi kabullendim. Kahve tıktısı başladığında o hâlâ olduğu yerdeydi. Ama gözleri artık tüm dairenin sıcaklık ayarını değiştirmişti.

Kupaları tezgâha koyarken ellerim titrese de çaktırmadım. Bu görev değildi, bu gerçektir. En riskli operasyonlardan bile daha tehlikeliydi. Çünkü bu sefer yalnızca hayatta kalmaya değil, birbirimize teslim olmaya çalışıyorduk.

İki fincanla salona geçtiğimde o hâlâ duvardaydı ama bakışlarında artık gölge kalmamıştı. Sanki bu gece bir şey olacaktı. Sanki bunu ikimiz de biliyorduk, ama ilk kim hareket edecek bilmiyorduk. Kahveleri önümdeki orta sehpaıa bıraktım ve tekli koltuğa oturdum.

O da yürümeye başladı. Sessiz, net, sağlam adımlarla. Tüm eğitimini, tüm savaşçılığını, tüm komutanlığını şu yürüyüşe yedirmiş gibiydi. Hiçbir zırh taşımıyordu ama çıplak gözleriyle beni delip geçiyordu.

Oturduğum koltuğun yanına geldi ve tam tepemde durdu. Bedeni hemen üzerime doğru eğildi. Gölgeın onun gövdesine karıştı. Burnunun ucundan dökülen nefesi, boynumun köküne değdi.

"Kahve?" dedim ve titreyen sesim heyecanımı ele verdi.

"Senin ağzından içersen, şekere gerek kalmayacak gibi."

İçimde bir tel daha koptu. Onun bakışı... artık geceyi de aşıyordu.

O hâlâ bekliyordu. Karar vermeye çalışan bir adam gibi değil nasıl harekete geçeceğini hesaplayan bir komutan gibiydi. Gözleri üzerimdeydi ama

bakmıyordu, hissediyordu. Elimdeki kupa çok sıcak değildi ama ben çoktan yanmaya başlamıştım.

"Bu koltuk taşır mı?" dedi.

"Neyi taşıyacak?" dedim nefes nefese.

"Beni. Sana çarpan her arzumu."

Suspus kesiliverdim. Yutkunurken kocaman açılmış sabırsızlıkla parlayan gözlerimle gözlerine bakakaldım.

"Bahadır..." Göğsüm hızlı soluklarımla şiddetle inip kalkarken sözümü yarıda kesti.

"O elbiseyle bu koltukta oturuyorsan, artık bunun bir görev olmadığını kabul ettiğini var sayıyorum," dedi. Sesindeki o çatlak... bir volkanın lavını tutan çatlak gibiydi.

Gözlerimi kaçırmadım. Geri çekilmedim. "Bu elbise, bu koltuk... bu gece hiçbiri görev değil Bahadır," dedim. "Ama sen ne yapmaya geldiğini çok iyi biliyor gibi görünüyor."

Kendimi tutmadım. İçimdeki yangının ikimizi de tutuşturmasına müsaade ettim.

Bedeni yavaşça öne kaydı. Bir dizini koltuğun yanına dayadı. Eli, koltuğun arkılığına yaslandı. Yüzü tam üzerime eğildi. Nefesi tenime değdiğinde, kalbim bir perde gibi gerildi. Dudaklarını eğdi, konuşmadı, fısıldamadı. Sadece sustu. Ama o sessizlik... ateşin rengi gibiydi.

Elimi tuttu. Avucumda parmaklarını gezdirdi. Sonra aniden durdu.

"Beyza," dedi, adımını öyle bir tonda söyledi ki... iç çamaşırımı değil, tüm sınırlarımı çözdü. "Senin sınırın nerede başlıyor, bilmiyorum ama benim sınırlarım bu elbisenin başladığı yerde bitti."

Kahve kupasını usulca elimden aldı ve sehpaye bıraktı. O an, koltuğun kumaşı bile nefes alıyor gibiydi.

Yüzü iyice yaklaştı. Tenimde gözleriyle yürüyordu. Elini saçlarıma götürdü. Parmaklarıyla ansızın ense kökümü kavradı. Yavaşça çekti. Başım geriye gitti. Boynum açıldı.

"Şimdi dilimi ağzının içine sokacağım ve senden özür dilemeyeceğim."

Bir şey söyleyemedim. Çünkü cümle kurulacak bir yer yoktu artık. Elimi tuttu, parmak uçlarıma öpücük kondurmadı, dişledi. Öyle narin değil, sahiplenilen bir hırsla. Elini tekrar boynuma attığında, tenimde bıraktığı iz bir damga gibiydi. Bu gece başka hiçbir sesin değmeyeceği bir yerdi orası.

Koltuğun kenarına çökmüş, bedeni bana doğru bir kavis çizmişti. Gölgem onun geniş omuzlarına karışırken, benim üzerimdeki o lanet olası siyah mini elbisenin askısı, tıpkı az önce olduğu gibi, omzumdan kayıp düşüyordu.

Bu kez Bahadır'ın gözleri kıpırdamadı bile. Sanki tenimi değil, içimi soyuyordu bakışlarıyla. Parmakları bacağımanın iç kısmına doğru ağır ağır ilerlediğinde, koltuğun kumaşı bile nefes alıyor gibiydi; içimdeki her kas, onun dokunuşuyla yankılanan bir davul sesi gibiydi. Sert değildi. Hızlı da değildi. Ama o kadar emin, o kadar bilerekti ki... ben bile nerede titrediğimi fark etmedim önce.

Başını eğdi. Saçlarım boynuma dökülürken, sadece soluyarak dokundu oraya. Dudaklarıyla değil nefesiyle. Ama nefesi, dudaklardan daha çıplaktı. Islak ve sıcaktı. Bedenimin en savunmasız, en mahrem noktasına usulca yayılırken, içimde bir yerlerde uyuyan her hücre uyanışa geçiyordu.

Gözlerini kaldırdı. Göz göze geldik. O an söylemediği her şeyi bedenime yükledi. Ve ben, öylece altında kaldım ne kaçacak bir yerim vardı ne de kaçmaya niyetim.

Daha fazla dayanacak takatim yoktu. Beklemeksizin onu kendime çektim. Aramızdaki santimlik mesafelere bile tahammülüm yoktu artık!

Yüzünü boynuma gömdü. Elini sırtıma attı. Dizini koltuğun kenarına koyduğunda, artık tek dayanağım oydu.

"Beyza..." dedi. Sadece adım. Ama sesindeki tını, yılların suskunluğuyla, bastırılmış arzularla yoğrulmuştu. Bu bir çağrıydı, bir teslimiyet, bir vaat... ve en önemlisi, her şeyin başlangıcıydı. "Bu gece bana hükmetmeni istiyorum! Bu, belki tamamen bencilce. Ve ben, hiç bu kadar bencil olmamıştım."

Cevap vermedim. Kelimeler boğazımda düğümlenmişti, çünkü artık bedenim cümle kurmaktan çok, onun varlığına, onun ritmine boyun eğiyordu. Kendimi, toprağın suya teslim olduğu gibi ona bırakıyordum.

Elimi göğsüne koydum. Kalbinin atışını hissettim. Oradaydı. Yavaş, derin, kararlı. Ama aynı zamanda bir yırtıcının sessizliği kadar ürkütücüydü. Bir an için durdu, bu yavaşlık o kadar keskin bir gerilim yaratıyordu ki, nefesimi tuttum.

Bir elim kalçasında, diğer elim saçlarında, parmaklarım saç diplerinde kayboldu. Kendimi çekmedim. Sadece açıldım. Ona değil. Bu ana. Çünkü Bahadır'ın üzerime eğilişi bir arzudan çok, bir teslimiyetti. **Ve ben de onu teslim aldım.**

Dudaklarımız buluştuğunda içimde bir şey kırıldı. Yıllardır askıya alınmış bir arzunun zinciri koptu. Onun öpücüğü nazik değildi. O bir saldırıydı. Ama ben savunmadım. Çünkü bunu bekliyordum.

Bu ağız, bu dil... bana cenneti değil, kıyameti vaat ediyordu. Yanaklarımı avuçlarına aldı. Gözlerini kapamadı. Beni öperken bana baktı. Çünkü neyi yuttuğumu, neyi verdiğimi, neye razı geldiğimi bilmek istiyordu. Ve ben... her şeyimle razıydım.

O an, kulağıma fısıldadı, sesi bir sır gibiydi, "Seni öyle bir tadacağım ki, başka hiçbir lezzet aklına gelmeyecek bir daha, söz."

Koltuğun kolu, sırtımın altına batan köşeler... fark etmezdi. Bahadır, gövdesiyle üstüme eğilmişti. Ama ağırlığı yoktu. Sanki ruhunu bırakmıştı üstüme.

Bacaklarımın arasında yerini bulduğunda... her şey sustu. Hiçbir söz, hiçbir emir, hiçbir yemin bu kadar içimize işlemiş olamazdı. O an, zaman durmuş,

dünya dönmeyi bırakmıştı sanki. Gözlerimiz birbirine kilitliydi, her bakışta tarifsiz bir açlık, uzun süredir bastırılmış bir özlem parlıyordu. Bahadır'ın nefesi, benimkinin içinde erirken, içimdeki ateşi körüklüyordu. Oraya aitti. Bacaklarımın arasına, kalbimin en derinlerine.

Birden, gözlerinde öyle bir parıltı gördüm ki, sanki kararını vermiş, tüm tereddütleri bir kenara bırakmıştı. Bir komutanın verdiği son emri gibi net, bir avcının hedefine kilitlenmesi gibi kararlıydı.

Bahadır bakışlarını gözlerime sabitleyip, hiçbir uyarı vermeden ellerini kalçamın altına yerleştirdi. "Artık ayakta durma zahmetine son," dedi ve tek hamlede beni kucağına aldı.

+18 Cinsel İçerik Uyarısı. Rahatsız olabilecek okurlar uyarılır!

Tek bir hamlede, beni oturduğum koltuktan, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kucağına aldı. Başım geriye düştü, kollarım refleks olarak boynuna sarıldı. Kalbim göğüs kafesimi dövüyordu, her atışı Bahadır'inkine bir cevap gibiydi. Gözlerinde yanan o ihtiras, artık benimkini de alev alev yakıyordu.

Kulağıma doğru sertçe nefes verdi, sesi kısık ve cüretkardı: "Bu gece sen benimsin Beyza. Her bir hücrenle, her bir iniltinle. İlk kez bana itaat edeceksin."

Beni kucağında tutarken, adımları sessiz, ama bir o kadar da sarsılmazdı. Salondan çıktı, koridorun loşluğunda yatak odasına doğru ilerledi. Her adımında, bedenlerimiz birbirine daha da yapışıyor, dokunduğu her yer alev alıyordu. Elbisemin askısı, çoktan omuzlarımdan sıyrılıp düşmüş, şimdi tenim Bahadır'ın ceketiyle temas ediyordu. Soğuk kumaşın sıcak tenimle buluşması, zıtlıkların yarattığı o baş döndürücü hissi doruklara taşıyordu.

Yatak odasının kapısını omuzuyla ittiğinde, içerideki hava bile farklıydı. Sanki o oda bu geceye hazırlanmıştı. Perdeler kıpırdamıyor, ışık gölgelerin arasından sakince sızıyordu. Bahadır beni yatağın kenarına kadar taşıdı.

Beni nazikçe, ama kararlı bir şekilde yatağa bıraktı. Yatakta hafifçe yaylandığımda, kumaşın hışırtısı, içimdeki çığlıkları bastırıyordu. Gözleri

hala bende, her zerremdeydi. Üzerimdeki mini elbise, şimdi tamamen bir engeldi.

Parmakları, elbisemin eteklerine gitti. Acele etmiyordu, sanki her dokunuşun tadını çıkarmak istiyordu. Kumaşın üzerimden sıyrılışı, her santimi tenimden ayrılırken, içimden yükselen bir nida gibiydi. Sanki her parçasını soyarken, ben de kendimi, tüm gizemimle ona sunuyordum.

Fısıltısı tenime bir alev gibi değdi: "Şimdi, içindeki her kıvılcımı söndüreceğim. Ve sadece benim için yanacaksın, *Bal Bela* ."

Elbise bir yığın gibi yatağın kenarına düştüğünde, üzerimde sadece tenim, ay ışığı ve Bahadır'ın bakışları kalmıştı. Gözlerinin ateşi, beni baştan aşağı kavuruyordu. Utanç diye bir şey kalmamıştı, sadece saf bir teslimiyet.

Onun da gözleri, benim üzerimde soyunuyordu. Ceketini, sonra gömleğini çıkardı. Her düğme açıldığında, kaslı bedeni ay ışığında daha da belirginleşiyordu. Görevde giydiği o sıkı, resmi kıyafetlerin altından çıkan bu vahşi, kontrolsüz adam... bu Bahadır, benim tanımadığım ama içten içe hep arzuladığım Bahadır'dı.

Hafifçe üzerime eğildi. Artık elleri konuşuyordu. Parmakları, sırtımdan belime doğru kaydı. Onun bakışları, dudaklarının arzusunu önden gönderiyordu. Saçlarımı yastığa yayarken alnımı öptü. Sonra burun ucumdan yanağıma doğru indi. Ve her dokunuşunda bir sınır daha silindi.

Elimi göğsüne koyduğumda, kalbi kudretli bir savaşçı gibi atıyordu. Ama o savaş artık dışarıda kalmıştı. İçimizde... sadece teslimiyet vardı. Bahadır ellerini saçlarıma dolarken yüzümü avuçladı.

"Artık sadece sen varsın. Sadece ben varım," dedi.

Dudakları tekrar dudaklarıma değdiğinde... bu sefer sustuğumuz her şey dilimizde buluştu.

Bahadır, öyle bir hırsıyla öptü ki beni, sanki yıllardır susup bu geceye sakladığı tüm ihtirası tek bir temasla aktarıyordu. Beni öperken bir an bile nefesini kesmeden fısıldadı:

"Senin tadın... lanet olsun, çıldırtıyor beni. Bu dilin bu gece neye değdiğini unutma, Beyza. Şimdi her yerini ezberleyecek."

Nefesim kesildi. Bu hırçınlığı, bu tutkusu başımı döndürüyordu. Kendimi kaybetmek istiyordum!

Ellerimiz birbirimizin bedeninde neyi arıyorsa, onu bulmakla kalmıyor, sahipleniyordu.

Göğsüme eğildiğinde nefesi tenimi değil, içimi yaktı. Dudakları göğüs kafesimin üzerinde dolaşırken kalbim hızını unuttu. Dili usulca göğüs ucuma bir fiske attığında sırtım gerginlikle havalandı, nefesim kesildi.

Tepkim kesinlikle hoşuna gitti. Sıcak nefesini göğüs ucuma üflerken içimde uyuyan ne varsa uyandırmış oldu. Bedenim hassasiyetle yanmaya başladı. Aynı işkenceyi diğer göğsüme de uyguladığında daha şimdiden çözüldüğümü hissediyordum. Göğüs ucumun çevresini kavrayan dudaklarıyla odamın duvarlarına şiddetli inlemem çarptı.

Saçlarını kökten kavramış elimi tutup geriye doğru bastırdı. Nefes almakta zorlanırken diliyle göğüs ucumun etrafında bir kavis çizdi. Altında adeta kıvrandım.

"Bahadır!" Bu resmen bir yardım çılgılığıydı!

"Şimdi burada, tam burada... adım unutturacağım sana. Sadece iç çekişlerin kalacak aklında."

Kelimeler artık ulaşamıyordu bize. Yalnızca nefesler vardı. Nefesler ve birbirine çarpan çıplak arzular.

"Beni içine yaz, *Bal Belam* . Bundan sonra gözlerini her kapattığında içinde hissedeceksin beni!"

O an, kelimelerin bittiği, yalnızca tenlerin konuştuğu bir andı. Bahadır'ın göğsümün üzerinde duran ağırlığı, bir zırh gibi tüm dünyanın gerçekliğini dışarıda bırakmıştı. Elleri kalçamı kavradığında, bacaklarım çoktan onu içeri davet etmişti.

İnce iç çamaşırımın kumaşı, vücudumdan sıyrılırken, aramızdaki son engel de ortadan kalktı. Çıplaklığımın ay ışığıyla bulunduğu o an, gözleri beni baştan aşağı, her zerremde alev alev gezdi. Artık utanma, saklanma yoktu. Sadece saf bir teslimiyet.

Parmağı ıslaklığım boyunca hareket ettiğinde öyle yüksek sesli bir inleme döküldü ki dudaklarımdan kendime inanamadım. Edepsiz dokunuşları en hassas noktamda benimle adeta alay ederken elleri altında kıvranmaya devam ettim ancak bu kıvranmam ona yetmedi.

Daha fazlası için hafifçe üstüme eğildiğinde nefesini tam oramda hissettim. Gayriihtiyari bacaklarım kapanmak için hareketlense de Bahadır buna derhal engel oldu. Parmağı ıslaklığım boyunca aşağı inerken dili en hassas noktama bir fiske atarak beni uzandığım yerden zıplattı.

"Kaçma Beyza," diye fısıldadı, sesi boğuk, şehvet doluydu. "Bu gece benim labirentimdesin, çıkış yok. Her köşe bucağını ezberleyene kadar bırakmam seni."

Derinden gelen ihtiras dolu bir nida döküldü dudaklarımdan. Ellerinin altında kıvranmamdan hoşlandığına emindim.

Dili, ısrarla o en hassas noktada dolaşırken, içimdeki ateşi adeta bir volkan gibi püskürtüyordu. Bacaklarımın titremesini durduramıyordum, yatağın çarşaflarını parmaklarımla sıkıca kavradım. Her dokunuşu, her yalama hissi, bedenimi elektrik çarpmış gibi titretirken, içimde biriken gerilim dayanılmaz bir noktaya ulaşıyordu. Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi, nefesim kesik kesik çıkıyordu.

"Şimdi... o dilini yutan sen gibisin, değil mi?" diye mırıldandı, zevkten kaskatı kesilmiş halime alaycı bir neşeyle gülümserken. "Hani o meydan okumaya bayılan kadın?"

"Senin de yanacağın gün... gelecek!" Nefes nefese zar zor cevap verebildim. Bu durumda bile iddialaştığımıza inanamıyordum!

Beynimi uyuşturan bu hisler karşısında, konuşmak bir yana, düşünmek bile imkansızdı resmen. Sadece onun dokunuşlarının, dilinin, nefesinin peşinden

sürükleniyordum.

Sanki bedenim onundu ve o, enstrümanı üzerinde bir virtüöz gibi çalışıyordu. Parmaklarını içeri doğru hafifçe bastırduğunda, içimden kopan inleme odanın duvarlarında yankılandı. Başımı geriye attım, sırtım yatakta bir kavis çizdi.

"Daha yeni başlıyoruz, *Bal Bela* ," dedi, sesi zaferle doluydu. "Bu inlemeler... benim müziğim. Ve ben bu gece orkestrayı yöneteceğim."

Dili daha da cesurlaştı, ritmik bir şekilde ilerlerken, içimde biriken basınç patlamak üzereydi. Tüm dünyam, o anki hislerime odaklanmış, dışarıdaki her şey silinip gitmişti. Saçlarımdan ayak parmaklarıma kadar her hücrem titriyor, sanki bedenim bir yay gibi gerilmiş, kopmak üzereydi. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu, ama bu acıdan değil, kontrol edilemez bir hazzın verdiği aşırı yüklenmeden kaynaklanıyordu.

Yalvarıyordum!

Rahatlamak için, bir an önce mutlu sona ulaşmak için resmen ona yalvarıyordum ama benim o mırıldanmalarım umurunda bile değildi. Dilinin ve parmaklarının tatlı eziyeti devam ediyordu.

Vücudumdaki her kas kasılıyordu, Bahadır'ın altında adeta kıvranıyordum. İçimdeki o yırtıcı arzu, onun her dokunuşuyla daha da büyüyordu. Bedenimin istemsizce ona doğru yükseldiğini hissettim, sanki yer çekimi tersine dönmüş gibiydi. Ayak parmaklarım kıvrıldı, ellerim yatak örtüsünü daha da sıkı kavradı.

"Bahadır!" diye çığlık attım daha fazla kendimi tutamayarak.

"Sakın tutma kendini, *güzelim* ," diye fısıldadı, dilini daha da içeriye doğru bastırırken. "Bırak aksın, Beyza. Benim için ak."

Ve tam o anda, bedenimdeki tüm gerilim bir yay gibi boşaldı. Onun adını haykırırken tüm kaslarım gevşedi, içimden yükselen o şiddetli titreme dalgası, beni tamamen ele geçirdi. Dudaklarımdan bir çığlık koptu, odanın duvarlarına çarpan, hazzın en saf haliyle dolu bir çığlık.

Bahadır, üzerime eğilmiş halde, başını hafifçe kaldırdı. Gözleri, zaferle ve arzuyla parlıyordu. Yüzündeki o arsız gülümseme, beni tamamen çılgına çevirmişti. Nefes nefese, kalbim hala göğüs kafesimi döverken, onun bana baktığını hissettim. Bu, sadece bir anlık rahatlama değildi; bu, bir kapının açılışıydı.

"İşte bu," diye mırıldandı, sesi hala derinden boğuktu. "Şimdi, gerçek dansımız başlıyor."

Ve o an, benim bedenim onun için yeniden hazırlanmaya başladı. İçimdeki ateş, küllenmek yerine daha da harlanmıştı. Şimdi sıra, onun içimde, tenimde, ruhumda yankılanan varlığında, o son teslimiyetteydi.

Bahadır, üstümde yükseldiğinde hayranlıkla adalelerini seyretmeye başladım. Üzerime doğru eğilişini, bedeninin kıvrılışını... Masalsı, epik bir kahraman gibiydi. Ay ışığı, kaslı göğsünde ve karın kaslarında dans ederken, nefesim kesiliyordu. Sanki bu bedenin her çizgisi, her oyuğu, sadece bu an için, benimle bütünleşmek için yaratılmıştı.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, içindeki yırtıcı arzu, benim de tüm benliğimi ele geçirdi. Konuşmadı. Sadece bakışlarıyla sordu, "*Hazır mısın?*"

Cevabı bedenim verdi; bacaklarım daha da aralandı, kalçam istemsizce ona doğru yükseldi. İçimdeki son direnç kırıntısı da eriyip gitmişti. Artık sadece bu anın, bu birleşmenin hazzına teslim olmaya hazırdım.

"Bunu mu istiyorsun?"

Göz ucuyla kaskatı, dimdik uzvunu işaret ettiğinde bakışlarım gayriihtiyari oraya döndü. Ona baktığımda an boğazımda kocaman bir yumru belirdi ancak yutkundum. Utanmadan, dudaklarımda arsız bir sırıtişla başımı sallayarak onayladım onu.

Derhal istiyordum hem de!

Usulca yaklaştı, nefesi boynumu yaktı. Sıcak ve nemliydi.

"Senin için deliye dönüyorum, Beyza. Her zerrenle..." diye fısıldadı, sesi boğuk, derin bir arzunun titreşimiyle doluydu.

Sonra, acele etmeden, ama kararlı bir şekilde, tenime değdi. İlk dokunuş, bir şok dalgası gibi tüm bedenimi sardı. Vücudumdaki her sinir ucu uyanmış, tüm duyu organlarım ona odaklanmıştı.

İçime doğru ilk hareketini yaptığında, dudaklarımdan bir inilti koptu. Bu, acıdan değil, beklentinin sona erişiyile gelen saf bir hazdı. Bahadır, yavaşça ilerledi, her milimetreyle içimdeki boşluğu doldururken, ben de onunla birlikte nefes alıp veriyordum. Gözleri hala bana kenetlenmişti, sanki bu anın her saniyesini ruhuma kazımak istiyordu. Tenimiz birbirine yapışmış, terimiz birbirine karışırken, artık tek bir beden gibiydik.

"Ah, *Bal Belası* ... İşte bu," diye inledi, sesi kısıktı, kontrolünü kaybetmeye başladığını hissettiriyordu.

Derin bir nefes aldı ve içime daha da yerleşti. O an, bir elektrik akımı gibi tüm bedenimi sardı. Gözlerim kapandı, başım yastığa gömüldü. Tüm dünyam, onun içimdeki varlığına odaklanmıştı. Kalbim, göğüs kafesimi döverek, sanki bu anı haykırmak istiyordu.

Ritmik hareketleri başladığında, içimdeki ateşi adeta bir fırtınaya dönüştürdü. Her ileri geri hareketiyle, bedenimdeki her kas kasılıyor, her sinir ucu çılgılık atıyordu. Onunla birlikte yükseliyor, onunla birlikte iniyordum. Benim inlemelerim, onun boğuk mırıltılarına karışıyor, yatak odasının havası tutkuyla doluyordu. Ellerim onun sırtını kavradı, tırnaklarım hafifçe derisine batarken, o da benim kalçamı daha sıkı tutarak hafifçe kaldırdı.

"Evet..." Kendimi kaybetmiş bir sesle mırıldandım.

"Daha derine... Daha derinlere gel benimle," diye hırladı, sesi bir yırtıcının açlık narası gibiydi.

Her bir hareketiyle, içimdeki arzuyu daha da körüklüyordu. Oraya aitti. Tamamen, eksiksizce. Dizlerim titriyordu, bacaklarım istemsizce onun

beline dolandı. Her darbesiyle, içimde biriken haz dayanılmaz bir noktaya ulaşıyordu.

Bedenim titremeye başladığında, o da benimle birlikte hızlandı. Nefeslerimiz kesik kesik, dudaklarımız birbirine kilitliydi. Artık düşünmek yoktu, sadece hissetmek vardı. Onunla birlikte bir girdabın içine çekilmiştim, kendimi tamamen ona bırakmışım. Her darbe, içimde yeni bir patlama yaratıyor, hazzın en saf haliyle bedenimi ele geçiriyordu.

"Bitir beni, Beyza... Bitir beni ve yeniden yarat," diye mırıldandı, sesi neredeyse bir yalvarış gibiydi.

Ve tam o anda, bedenim tekrar bir yay gibi boşaldı. Tüm kaslarım gevşedi. Gözlerimden yaşlar boşalıyordu, sanki ruhum bedenimi terk etmiş, sonsuz bir boşluğa yükselmişti. Bahadır da benimle aynı anda doruk noktasına ulaştı, son bir inlemeyle içime doğru kasıldı.

Üzerime yığıldığında, ağırlığı ezici değil, tamamlayıcıydı. Nefes nefese, kalplerimiz hala göğüs kafeslerimizi döverken, onun terli tenini tenimde hissettim.

"Şimdi sen benim damarlarımdasın, sonsuza dek."

Nefeslerimiz düzene girmeye çalışırken, Bahadır hafifçe geri çekildi. Gözleri, yorgun ama zaferle parlıyordu. Yüzündeki ter damlacıkları, ay ışığında birer inci gibi parlıyordu. Eli, yanağımı okşadı, parmağı dudaklarımda duraksadı.

"Deliye döndürdün beni, *Bal Bela* . Her bir zerremde hissediyorum seni."

"Deliye dönen sen misin yoksa ben mi? Gerçi... artık çıkış yok. İkimiz de kaybolduk."

"Doğru, ben sen de mahkûmum, *Bal Belam* ."

Gözlerim yarı aralıktı, onun yüzündeki her ifadeyi içime çekiyordum. Yatağın çarşafı birbirine karışmış, odadaki koku şehvetle, terle ve hazla

dolmuştu. Sanki bir savaş meydanından çıkmış gibiydik, ama bu savaşın galibi de mağlupları da bizdik. Ve ikimiz de bu yenilgiden zaferle çıkmıştık.

Parmakları saçlarıma dolandı, başımı göğsüne çekti. Kalbinin ritmi, kendi kalbimin atışlarıyla birleşiyordu. Orada, onun kollarında, tüm dünyanın gürültüsü dinmişti. Sadece biz vardık. İki yarım, nihayet bir bütün olmuştu.

O gece, ne tenimizin ısıısı bitti... ne de gözlerin ihtirası. Sadece saat, ne zaman geçtiğini unuttu. Ve biz, görevini unutmuş iki asker gibi, birbirimizin zaafını ezberleyip, bu sonsuz anın içinde kaybolduk. Artık sadece varoluşumuz, iç içe geçmiş ruhlarımız vardı. Ve bu, tüm görevlerden, tüm dünyadan daha gerçek, daha derin bir teslimiyetti.

Merih

Kalenin taş duvarlarında yankılanan ayak seslerim bana bile sert geliyordu. Nur, görev sonrası sessizce ortadan kaybolmuştu ve telsize bile çıkmamıştı. Onu tanıyordum bu, *olağan değildi* .

Bahadır, Beyza ve ben görevden dönmüştük ama içimde kıpır kıpır bir şeyler vardı. Bu görevle ilgili yanlış bir şeyler vardı.

Üstelik içerideki sessizlik... Kale normalde bu kadar sessiz olmazdı. Nur'un odasının önüne geldiğimde, içerden gelen uğultu beni olduğum yere çiviledi.

Kapı aralıktı.

Elimi yavaşça kapıya uzattım. Kolu çevirdim.

İçeride, loş ışıktaki gölgeler birbirine karışmıştı. Gördüğüm ilk şey, yere yığılmış bir beden oldu. Lale'ydi. Hareketsizdi. Sırtüstü yatıyordu, dudaklarında yarım kalmış bir cümle gibi kurumuş bir ifade. Yanında ise... Nur.

Ellerinde çelik bir bıçak, gözlerinde bitkin ama kararlı bir ifade. Başını bana çevirdiğinde, yüzü kireç gibi soluktu ama bakışları sapasağlamdı.

"Tam zamanında geldin," dedi. Sesi neredeyse fısıltıydı ama kelimeler cam gibi netti. "Hanımefendi foyasını ortaya çıkaracağımı anlamış, beni susturmaya çalıştı. Onu durdurdum."

Hemen diz çöktüm, Lale'nin nabzını yokladım. Nefes alıyordu. Sadece geçici olarak etkisiz hale getirilmişti. Nur'un göğsü hızla inip kalkıyordu. Parmaklarıyla ekranı işaret etti.

"Burada," dedi. "Bu sistem... Lale'nin kimlik bilgileriyle açılmış. Son iki haftadaki tüm hareketlerini çözdüm. Operasyonu sabote eden kişi oydu. Bu da ihanetinin kanıtı!"

Bilgisayara eğildim. Gözlerim ekranda kayarken gerçekler ağır ağır üzerime çöktü. Gönderildiğimiz görevin sahte olduğu... sahte ama birilerinin gerçekten canını alacak şekilde tasarlandığı belliydi. Bu, artık bir iç güvenlik meselesiydi.

Lale bizi ölüme mi göndermişti?

" *Deli Kızım ... İyi misin?* "

Soğukkanlılığına şaşırarak anlamsızdı. O tam olarak bu şekilde eğitilmiş bir makineydi.

"İyiyim."

"Derhal Albay'a bildirmeliyiz," dedim.

Nur başını salladı. Gözlerinden tek bir damla yaş süzüldü ama sesi dimdikti:

"Sırf beni hedef almadı Merih. O görev de sahteydi ve o görevde siz de vardınız."

Öfkeyle dudakları titredi. An bile düşünmeden uzanıp ona sarıldım. Burada hâlâ hayatta olduğu için var olan her şeye minnettardım. Ona bir şey olma fikri bile aklımı kaçtıracaktı bana. Ama şimdi soğukkanlı davranmalıydım, sakın olmalıydım, aklımı kaçıramazdım!

Onu sarılırken kollarımın altından hâlâ hafifçe titriyordu. Delirmemek için kendimi zorlamam gerekiyordu. Bu halde bile ses çıkarmıyordu. Tıpkı eski günlerdeki gibi... yaralanır ama sızlanmaz, canı yanar ama bakışını bile kaçırmazdı.

Önümüzde yatan kadını öldürmemek için derin derin nefesler çektim ciğerime. Nur'un canını yaktığı için lime lime etmek istiyordum!

Ben... Nur kadar güçlü değildim. Onun yüz yüze geldiği her tehdidi yok etmek istiyordum!

"Nur..." dedim. Boğazımda taş gibi bir şey vardı. "Bana böyle haber vermeden bir daha tek başına hareket edersen..."

Sözüm havada asılı kaldı. Gözüm yeniden yerdeki Lale'ye kaydı. Elimde olmadan yumruğum sıkıldı. O kadını orada, hâlâ nefes alıyor görmek bile sinirimi zorluyordu.

Oturup onu da üstüme çektim. Nur dizlerimin arasına oturdu gıkını bile çıkarmadan. Elini kalbime koydu, bastırmadan. Sadece durdu. Bu haldeyken bile çıldırmak üzere olduğumu anlamıştı.

"Şu an sadece sakın olmamız gerekiyor. Ben... iyiyim. Gerçekten."

Gözlerine baktım. Ve o an hiçbir şey demedim. Sadece alnımdan damlayan ter, elimdeki titreşim ve yutkundüğüm cümleler...

Ama yetmedi.

Çünkü korkum, ne zaman kaybedeceğime dair içten içe büyüttüğüm o sinsi panik... ağızımdan çıkacak kelimeleri bile yutmuştu.

Elimle omzunu kavradım.

"İyi değilsin," dedim. "Senin gözlerin böyle bakmaz. Ben seni tanıyorum, *Deli Kızım*. Biri sana bunu yapmışken... ben bunu sadece izleyemem. Delireceğim, Nur!"

Nur, iki elini yüzüme koydu. Yanağımı avuçladı. Sonra eğildi.

Dudakları dudaklarıma değdiğinde, bütün o baskı, endişe, acı, her şey... bir anda dağıldı. Bu bir tutku öpücüğü değildi. Bu, "*ben buradayım, hâlâ buradayım*" demesiydi. Ve ben de ona sadece gözlerimle cevap verdim.

Çünkü onu kaybetmeye bu kadar yaklaşmak... bir daha kaldıramayacağım bir yıkımdı.

Nur'un elleri yüzüme dokunduğu anda, içimde öyle bir şey koptu ki... o kopuşun sesi sadece kulağımda değil, tüm bedenimde yankılandı. Yüzümü avuçlarının arasına almıştı ama dokunuşu titrekti; kararlı olmaya çalışan ama hâlâ ince ince sarsılan bir yüreğin dışavurumuydu. Gözleri gözlerime kenetlendi. Sanki bana değil, içimde sakladığım bütün korkulara bakıyordu.

Başını bana doğru eğdiğinde, zaman yavaşladı. Gerçekten. Göz kapaklarının arasından süzülen karanlık, dudaklarının arasında titreyen nefes, burnunun ucunun alnıma değdiği o an... her biri bir başka hayat gibiydi. Sonra, teni tenime değdi. Dudakları, benimkine.

Ama bu, bir öpücükten fazlasıydı.

İlk değdiğinde... sanki ikimiz de geri çekilecektik. Ama çekilmedik. Dudaklarının sıcaklığı, ellerinin sıcaklığıyla birleşti. O temas bir kıvılcımdı. Ama hemen ardından, yangın başladı.

İçimde patlayan şey yalnızca özlem değildi. Korkuydu. Endişeydi. Onu bir daha böyle kanlı canlı görememe ihtimalinin korkunçluğu, öfkenin altına gizlenmiş kaybetme paniğiyle birlikte dudaklarıma vurdu. Onu kollarımın arasına çektim, tüm gücümle değil; sanki düşecekmiş gibi, sanki kayacakmış gibi... sanki hâlâ hayatta olduğunu hatırlamak istiyormuşum gibi. Öyle bir sarıldım.

Ve Nur, dudaklarını biraz daha bastırdı. Sanki "*bana güven*" diyordu. "*Hâlâ seninim*" diyordu. Dudakları açıldı, nefesi benim nefesime karıştı. Bir kelime söylemedi, ama o sessizlik her şeyi anlattı.

Ben de karşılık verdim. Dudaklarını yakaladım. Kendi nefesimle, kendi endişemle... onu öptüm. İçime çekmek ister gibi. Dudaklarımız arasında oluşan ıslaklığa aldırmadan, ellerim beline kaydı. O ise, dizlerimin arasında

oturuyordu hâlâ. Başını biraz yana eğdi, daha derine, daha derine indi. Artık nefes almıyorduk; birbirimizin nefesi olmuştuk.

Ardından bir an, geriye çekildi. Ama sadece bir saniyeliğine. Gözlerime baktı. Gözlerinin içi dolmuştu. Ama ağlamıyordu. Gözyaşıyla değil, varlığıyla konuşuyordu. Ve tekrar geldi. Bu kez daha sert, daha kararlı. Dudaklarıma çarptı. Dişleri hafifçe dudağımı ısırды. Öyle nazik ama öyle sahipleniciydi ki... sanki hâlâ hayatta olmamızın en büyük sebebini kutluyordu.

Ben ellerimi sırtına kaydırдыm. Bir parçam hâlâ onu sarmalarken, bir parçam onun saçlarında kayboldu. Saçlarının arasından ense köküne kadar uzandım. Orada, tam o noktada parmak uçlarımı bastırдыm. Nur'un bedeninden bir ürperti geçti. Dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan hırçın bir nefes verdi. Bu nefes, bir patlamaydı.

Ve sonra...

İkimiz de başımızı eğip alnımızı birbirimize yasladık. Nefes nefeseydik. Dudaklarımız hâlâ birbirine çok yakındı. Bir kelime daha söylesek, yeniden öpüşecektik. Ama bu sefer konuşmadık. Sadece orada, aynı anda, aynı korkuyla, aynı özlemle... kaldık.

"Bir daha..." dedim nefesim hâlâ onun dudağında. "Bir daha haber vermeden hiçbir şey yapma. Seni... bir daha böyle bulamamaktan korkuyorum."

Nur, sadece başını salladı. Sonra bir öpücük daha. Bu defa çok kısa, çok nazik ama her şeyin üstüne kapanan bir mühür gibi.

Nur'un elleri hâlâ titriyordu ama gözleri dimdikti. Benimse içim karmakarışıkty. Onu o halde görmek... ve sonra böyle bir öpücükle yeniden yaşamak. Yine de görev beklemeydi. Ve Nur, bütün parçalanmışlığına rağmen hâlâ bir askerdi.

Birlikte Lale'nin başına döndük. O hâlâ baygın, etkisizdi. Ama artık yalnızca bir ajan değil, içimizdeki ihaneti temsil eden bir hayaletti. Nur

cebinden kelepçeyi çıkardı. Soğuk metal çıt sesiyle Lale'nin bileğine geçtiğinde, geçmişin tüm ağırlığı o küçük sesle çarptı duvarlara.

"Kalk, vatan haini," dedi Nur. Sesi buz gibiydi. "İçimize sızdığın yetti."

O an içeriye gelen koruma ekibine göz kırptım. "Tıbbi kontrol sonrası hücreye alınacak. Ama önce Albay'ın önüne çıkacak," dedim. Başımı hafifçe Nur'a çevirdim. "Sen de geliyorsun, *Deli Kızım* . Bu senin ifaden."

Nur başını salladı. Az önce beni delicesine öpen o değildi de sanki başka bir Nur olmuştu artık. Kalbindeki sızı, omzuna emir gibi oturmuştu. Lale'yi koluna girmiş halde yürütmeye başladıklarında, koridorda çınlayan ayak sesleri bir mahkûmun değil, bir ihaneti sürükleyen yükün yankısıydı.

Toplantı odası her zamankinden daha kasvetliydi. Masanın ucunda Albay Cemil oturuyordu. Ceketinin önünü iliklemiş, ellerini dosyaların üzerinde birleştirmişti. Omzundaki rütbe işaretleri ışıktaki parlamıyordu; karanlığın kendine bir rütbe taktığı gündü bugün.

Lale, iki yanda birer koruma eşliğinde odaya sokuldu. Nur hemen arkasındaydı. Göz göze geldik. Ben biraz gerideydim. Konuşmayacaktım. Bu Nur'un savaşıydı.

Albay Cemil gözlerini Lale'nin yüzünde gezdirdi. "Bize söyleyeceğin bir şey var mı, Lale?" diye sordu. Sesi sakindi ama tonunda bir kıyamet saklıydı.

Lale önce sessiz kaldı. Sonra gözlerini Nur'a çevirdi. "Beni yok etmek istedin," diye tısladı. "Ama sen de yok olacaksın Nur. Çünkü bu oyunda kimse masum değil."

Albay Cemil, yüzünü buruşturdu. Önündeki dosyayı kaldırdı, içinden bir belge çıkardı. Sayfayı masaya yayarken bakışları Lale'ye saplandı. Sesi, taş gibi bir sertlikte yankılandı:

"Kod İ: Akrep. Sistem tarafından iç güvenlik alarmı olarak sınıflandırılan özel protokol."

Elini dosyanın üzerine koydu, sesi kısıldı ama tehditkârlığı artmıştı.

"İ harfi, 'İçsel Tehdit' anlamına gelir. Birliğin içinden biri ya görev protokolünü saptırmışsa ya da kasten bilgi sızdırmışsa devreye alınır. 'Akrep' ise içeride sinsice dolaşan, fark edilmeden zehirleyen ajan anlamına gelir."

Parmaklarını belgeye bastırdı. Kağıttaki verilerin kararlılıkla üzerine çöktü.

"Senin sistem erişim logların, görev protokollerindeki oynanmış satırlar, Kod İ: Akrep'le eşleşiyor. Daha doğrusu... bu protokol senin kullanıcı adın ve parmak izinle aktif edilmiş. Bahsettiğimiz görev... Beyza, Bahadır ve Merih'in gönderildiği operasyon... aslında sistemde böyle bir görev yok. Resmî kayıtlar silinmiş. Sadece seni ve İskender'i birbirine bağlayan özel ağ üzerinden oluşturulmuş. Şifreli, paralel bir görev gibi. Ama amacı istihbarat toplamak değil. Hedef yapmak. Ya da uygunsalar yanınıza çekmek..."

Bir adım yaklaştı. Sesini biraz daha kısıtı, ama masadaki herkesin duyacağı bir tonla devam etti:

"Bu protokol, zamanla değil, güvenle oynar. Bize sadakatle yaklaşan her tim mensubunu, içeriden vurmak üzere tasarlanmış. Ve şu anda elimizdeki tüm dijital izler, seni işaret ediyor."

Kâğıdı geri dosyaya koydu. Başını kaldırdı. Lale'ye son bir kez baktı.

"Eğer söyleyecek bir açıklaman varsa şimdi tam zamanı. Çünkü bundan sonrası... sadece mahkemenin konuşacağı bir süreç."

Lale dudaklarını sıktı. Ama konuşmadı.

Albay dosyayı kapattı. "Lale Gürsel, askerî mahkeme kararı çıkana dek görevden el çektirilmiş ve geçici tutuklama kararı uygulanmıştır. Hücreye götürülsün."

Koruma ekibi onu kolundan kavrayıp odadan çıkardı. O an odada sadece Lale'nin adımlarının hiddeti kaldı geriye. Ve onun ardından süzölen bir yalnızlık.

Nur hâlâ ayakta duruyordu. Elleri yumruk, çenesi dimdik. Yanına gittim. Koluna hafifçe dokundum. O an sadece gözlerini kapattı. Sanki bir savaş daha bitmişti.

Albay başını iki yana salladı. "Bahadır ve Beyza nerede?" diye sordu. "Bu toplantıda olmaları gerekiyordu."

Ben yutkundum. Gözlerim yere kaydı.

"Ulaşılamıyorlar komutanım," dedim. "Görevden döndüler ama şu an... iletişiminde değiller."

Albay gözlerini kıstı. "İletişim kesik değil, cevap vermiyorlar yani?"

"Evet, komutanım."

Neyse ki bu durum çok didiklenmeden toplantı sonlandı. Daha sonra detaylı bir şekilde konuşulacaktı.

İki adım ardımızdan kapanan toplantı odasının kapısı, sanki Sorgun'la Beyza'nın yokluğunu mühürlüyor gibiydi.

Kapandığı an içimde bir şeyin siniri çatladı. Nur önden yürüyordu, belli ki ne olup bittiğini kafasında kurmaya başlamıştı ama susuyordu. Eh, onu konuşturmak benim işim.

Dışarı çıktığımızda cebimden sigarayı çıkarırken dişlerimin arasından sızdı ilk kelime:

"Bunlar kesin siktir olup gittiler ha. Hem de beraber."

Ateşi çaktım, dumanı bir hışımla içime çekerken bir yandan da göz ucuyla Nur'a baktım. Düşmüş gibi görünmüyordu ama gözleri dikkatli, hesap yapıyordu. Her zamanki gibi.

Tam sigarayı dudağımın kenarına oturtmuşken, Nur öyle bir hareket yaptı ki beynim kısa devre yaptı. Hiç uyarı vermeden, usturuplu ya da cilveli falan da değil... direkt sigarayı dudaklarımın arasından kaptı.

Ağzıma bir kelime bile dolanmadan, gözüm o ani harekette takılı kaldı. Sanki dudağımda kalan sıcaklık hâlâ ondaydı. Sonra... o sigaradan bir nefes çekti. Yavaş, sakın, lanet olasıca çok seksiydi. Göğsü hafifçe kalktı, dumanı usul usul burnundan saldı.

Ve ben... orada bittim.

"Evvelimi belledin, *Ruh Hastası* ... Senin gibi bir hatun savaşın ortasında sigara çalsa, er meydanında devrim çıkar lan. Ben az önce tam orada öldüm galiba."

Sesim boğuk çıktı, gözüm hâlâ onun parmaklarında duran sigaradaydı. Elini kaldırmıştı, bileği zarifçe kıvrılmış, sanki dünyayı umurunda değilmiş gibi umarsız ama bana her şeyi unutturacak kadar etkileyiciydi.

"Böyle konuşunca çok hoşuma gidiyorsun, *Yakışıklı* ."

"Ya sen bunu bilerek yapıyorsun ha..." dedim, dilim damağım kurumuş, pantolonumda gerginlik hissetmişim, hâlâ ciddi kalmaya çalışıyorum.

"Dumanı içine değil, taşaklarıma çektirdin resmen."

Nur kaşını kaldırdı, gözleri pırıl pırıl bir eğlenceyle süzdü beni. Dudaklarının kenarında küçücük bir sırıtış, öldürmeyip delirten cinsten.

"Timsah gibi baktın, fark ettim zaten."

"Ben sana bakmadım Nur, ben sana... çarpıldım. Yemin ederim, başka bir şey. Böyle... göğsüme sinmişsin. Oradan içeri sızıyorsun. Nefes yerine senin adını çekiyorum lan. Ciğerime değil, kalbime duman bastın az önce."

Kendime sinir oldum. Ne zaman böyle şiirsel konuşsam içimdeki asker tokadıyla uyandırır beni. Ama bu kız... lan bu kız adamı dinden imandan çıkarır, şair yapardı.

Nur bana döndü, sigarayı parmaklarının ucunda çevirdi.

"Bak hâlâ bana bakıyorsun. Gözün içimden geçiyor gibi."

"Geçmiyorum ki *Deli Kızım* ," dedim, kısık sesle. "Oradayım ben. İçindeyim. Ruhuna kadar girip çöreklenesim var. Uzanıp tenine tabanca gibi yapışasım var."

"Oh, çok ayıp aslan parçası. Yapma, yanarız." O işveli tavrıyla beni delirtiyordu yemin ederim.

"Yanalım anasını satayım. Ayıp değil, hasret bu. Siktir et kuralları. Senin yanında kuralsızım ben. Komutanlığı unuturum, adımdan utanırım ama sana hissettiklerimden utanırsam namerdim."

Sigarayı yeniden bana uzattı. Elim titreyerek aldım, ucundaki ıslaklığı dudağımdan ayırmak istemiyordum. Sanki öptüğüm yer orasıydı.

Biri bana **"Sigaranı paylaşmak ister misin?"** diye sorsa, **"Hayır, ama Nur emerken izlemeyi isterim."** derdim.

Dudaklarıma değdirdim. Ve o an yemin ediyorum, duman değil Nur'un varlığı doldu ciğerlerime.

Ve içimden sadece şu geçti: **"Ulan Merih, bu kız için mermiye kafa atarsın sen. Gözünü kırpmadan."**

...

Güneş yamuk açıdan vuruyordu, sanki bilerek suratımı hedef alıyordu. Eğitim alanında askerler şınav, koşu, taktik çalışmalarıyla meşguldü ama ben onların başında durmuyordum. Ben, karargâhın en değerli eğlencesi olan **"baş belası Merih"** modundaydım.

Omzuma yasladığım kaskı bir o yana bir bu yana sallarken gözüm kışla avlusunun diğer ucundaki iki kişiye takıldı. *Aha. Lezzetli an geldi.*

Sorgun ve Beyza. Beraber yürüyorlar. Hani şu *yolda rastlaştık* denilen muazzam tesadüflerden biri daha. *Ulan, kışla değil de Kızılcahamam termal oteli mi burası?*

Bunlar yan yana gelince yeminle Türk sineması gibi oluyorlardı. Fakat benim içimden geçen şey kesinlikle nostalji değildi. Akşam onlara ulaşamamanın sinirini şimdi onlarla uğraşarak çıkaracaktım.

"Anaa... Günaydın Gökbörü'nün ve Karakurt'un dinamik komutanları!" diye bağırdım. Sesim alana zurna gibi yayıldı. Askerler bana değil ama o yöne dönüp bakmaya başladı.

Daha güzeli şu ki: Beyza'nın adımları hafif yavaşladı. ***Hedef bir yumuşadı.***

"Gönül birlikteliği mi bu? Ne tatlısınız ya! Sabah brifingi mi yoksa sabaha kadar brifing mi?"

Sorgun'un gözleri beni buldu. Bir damarı daha çatlamaya hazırdı. Beyza ise kaskının siperliğini indirip gözlerini kaçırma derdindeydi.

Ah canım ya. Utanmış mıydı o? *Üzgünüm, gölgede kalmak isteyenlerin üstüne spot yakmak gibi bir meziyetim var.*

Bunları gördüm ya, artık durmak bana haramdı zaten. Onlarla uğraşıp baş belası ruh halimi tatmin edecektim.

"Sorgun Bey, dün gecedен beri görevdeymişsiniz ha? Sırt sırta mıydı, üst üste mi?"

Sorgun olduğu yerde durdu. Sol kaşı, damardan çekildi resmen. Tanırım onu, o mimik geldi mi kıyamet yakındır.

"Merih..." dedi, sesi karanlık gibi soğuk.

"Sorgun..."

"Zevzekliği kes."

"Kesmem. Ama istersen sen gel bu geceki gibi kes."

Sessizlik. Bir anlık uçurum. Sonra Sorgun'dan o beklenen tepki, **"patlayıcı küfür bölümü"** açılışı:

"Senin o kıvrak beynini sikerim, Merih! Tamam, kes şaklabanlığı, dedim!"

Ben ellerimi açıp tiyatro sahnesi gibi davrandım.

"Lan ben seni sikerim de Beyza Yüzbaşımı sahipsiz bırakmak istemem şimdi, ayıp olur."

Beyza öfkeyle tek kaşını kaldırdı hesap sorarcasına. İşte tanıdığımız dik başlı komutan sahalardaydı!

"Yeter, Merih!"

"Senin aklına sığayım!" dedi Sorgun, bir adım daha attı.

O sırada yanıımızdan geçen bir er şaşkınlıkla kafasını çevirdi, Sorgun'u görünce hemen toparlandı ama ben tabii durmadım.

"Sorgun! Lan! Beni sinirlendirme! Senin soyadını eşeklere damga niyetine basarım."

"Senin o dişlerini tek tek sökerim," dedi Sorgun, tükürür gibi. "Her sabah ağzını daha kolay bellerim, İstiklal Marşı gibi ezberlersin zamanını!"

O esnada bir çavuş uzaktan alayla bize bağırdı:

"Komutanım, azıcık yavaş! Askerler panik oldu!" Kendi aralarında kıkırdadılar.

"Sana ne lan, eğitim değil terapi yapıyoruz burada!" dedim çat diye, sonra Sorgun'a döndüm:

"Ben senin gırtlığına zift döker, onu yol haritası diye karargâhta dağıtırım, gelen geçen ağzının yolunu beller!"

"Yeter, ikiniz de susun artık! Her gün aynı terane. Askerlerin dikkatini dağıtıyorsunuz! Nasıl komutansınız siz?" Beyza kısık ama bizim duyacağımız bir sesle adeta tısladı.

"Senin götüne dürbün dayar, seni hedefe kilitlenmiş sniper gibi gezdiririm, it!" Sorgun elbette durmadı. Bu hali beni oldukça eğlendiriyordu.

Resmen şevklenmişim. Günlük dozumu da almıştım artık rahat bir nefes alabilirdim.

"Vücut haritanda mayın taraması yaparken zevkten ağlatırım seni, serseri!" dedim en son. Tüm askerlerin bize dönmüş olması, tıpkı savaşta ateş altına alınmış bir birlik gibi. Herkes siper, ama gözler bizde.

Tam o sırada... Nur çıktı köşeden.

Durdu. Bize baktı. Yürüyen kâbus gibi. Güzel, yırtıcı hatunum be, yalnızca saatler geçmişti ama özlemiştim bile şimdiden onu.

Ellerini beline koydu. Kafasını hafif yana eğdi.

"Götünüzü toplayın da beni dinleyin!" dedi çat diye. "Kışlanın ortasında sokak serserisi gibi kudurdunuz lan!"

Sorgun tam dönüp bir şey söyleyecekken, Nur gözlerini dikti Beyza'ya.

"Seninle konuşmam lazım."

Beyza yutkundu.

"Şimdi mi?"

"Şimdi. Ve yalnız."

"Konu nedir, *Deli Kızım* ?" Merakıma yenik düştüm.

Kısaca bana baktı ama aslında gözlerini Beyza'dan kaçırmak istediğini anladım. Sadece bizim duyabileceğimiz şekilde konuşmaya başladı.

"Lale ile birlikte aslında en kilit noktada işler yapan birisini daha tespit ettim."

"İçimizden biri mi?" dedim ve bu kelimeler boğazımdan taş değil, bomba gibi çıktı.

Gözlerim Nur'a kilitlenmişti ama onun gözleri hâlâ Beyza'dan kaçıyordu. Bir anlığına sadece dudağının kenarındaki o sertliği gördüm. Yoksa... Karakurt'tan mıydı gerçekten?

Nur bu sefer başka bir şey taşıyordu sanki. Yüzündeki bakış, göz altlarına sinmiş o kırgın çizgi... Bu bambaşkaydı.

Sol elimin boşa düştüğünü hissettim. Elimdeki hayâ kırıntısı gibi sarktı. Hava ağırlaştı. Gözlerimiz Beyza'nın yüzünde toplandı. Ne oluyordu ulan, kimdi bu sikik hain?

Nur başını öne eğdi önce, sonra yavaşça kaldırdı. Bakışları netti artık. Deliciydi. Kurşun gibi. Ve sesi geldi. Titremeden. Vurgusunu tıpkı bir idam kararında olduğu gibi veren cinsten.

Yaranın kabuğunu usul usul soymadı...

Bildiğin jilet gibi çekti.

Sanki yıllardır kurumuş, sarılmış bir yaranın üstüne sertçe bastı ve bir cümleyle darmadağın etti Beyza'nın içini.

"Beyza'nın annesi."

Kelimeler, öyle bir tonla çıktı ki Nur'un ağzından... ***Ne bağırtıyordu ne fısıldıyordu.*** Sadece söylüyordu ama öyle bir söylüyordu ki, ***bir kadının çocukluğunu, gururunu ve gerçeğini aynı anda delip geçiyordu.***

Sessizlik...

Düşüş.

Beyza'nın yüzü, sanki kırılan bir aynanın tam ortasına düşen taş gibi çatladı.

"Ne dedin?" dedi kısık bir sesle. Ama biz duymuştuk. O da duymuştu...

Beyza'nın gözlerinden tek seferde tüm kan çekildi. Ben... küfrü bile unuttum. Sorgun bile o an susup bir adım geri attı.

Sahne artık sessizlikte kükrüyordu.

• Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.

İNSTAGRAM: *dilanwrites (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayınnnn.)*

DREAME: *Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)*

Oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın ♥

XXXI Ateşperest

SINIR: 150 OY / 300 YORUM

Sınırlar geçilsin lütfen ♥

Her bölümü uzun uzun, 6000 kelimenin üstünde olması için özen gösteriyorum. Fikirlerinizi bilmek dışında ne maddi ne de farklı bir beklentim yok. Bu sebeple sizlerden bölüm hakkında düşüncelerinizi vs yorum yapmanızı rica ediyorum canlar ♥

Beeenn Gellddiimmm

Nabızı yüksek bir bölümle daha sizinleyim canlarım. Sonraki bölüm bomba olacak bombaaa, bol bol yorum yapınnn ♥♥

Ayliz&Alpay fanları, bu bölüm bol bol güzel çiftimizi okuyabileceksiniz. Bu bölüm sizin ısrarlarınız üzerine yazılmıştır teşekkürler sadkjsahfkjhafhjk

Keyifli okumalar dilerim ♥

ÖPTÜM XOXO

OTUZ BİR | *Ateşperest*

Demet Özdemir – Aşıyan

Ayliz

Bazı geceler adalet, saraylarda değil parfüm kokan salonlarda aranır. Ve bazı yalanlar, gelin duvaklarından sarkan inci dizeleri kadar zarif görünür... ama iğrençtir.

Bu gece, elimde ne bir arama kararı vardı ne de bir müvekkil görüşme formu. Ama kalbimin içinde patlamaya hazır bir karar metni taşıyordum.

İçimden geçen tek şey; bu gece, bu duvarların ardında hak etmediği cezayı sırtında taşıyan o kadının sessiz ıııııına bir yanıt bulmaktı.

İlk defa bir dosya beni değil, ben dosyayı kovalamıştım. Çünkü bu iş, sadece kanunla değil, vicdanla da yürüyordu.

O da bende çatlamıştı bir süredir. Nihal Hanım'ın dosyası masama geldiğinde, ilk başta sıradan bir "*medya ilgisi çeken ceza davası*" gibi bakmıştım. İstihbarata yaptığım işlerden daha az önemli olduğunu düşünenecek kadar da küstahtım ama...

Ama okudukça... içine girdikçe... satır aralarında başka bir şey gördüm.

Kadının adı, lüks markaların bağış listelerinde, cemiyet davetiyelerinde, pahalı müzayede kataloglarında geçiyordu. İstanbul'un elit tabakasında "sakin ve zarif bir hanımefendi" olarak tanınıyordu.

Kocası, holding patronuydu. Arkadaşım dediği kadın da o cemiyetin gülüydü. Ve ikisi birlikte, müvekkilim Nihal'in hayatının altını oymuşlardı.

Onu akıl sağlığını yitirmiş gibi gösterip, finansal belgelerle oynayıp, bir cinayeti üstüne yıkmışlardı.

Cinayet...

Kocasının, şirketin kara para trafiğini çözmeye yaklaşan ortağını ortadan kaldırmasıyla başlamış her şey. Ardından da ortalığı toparlayacak bir "günah keçisine" ihtiyaç duyulmuş olmalıydı.

Nihal, o gece evdeymiş. Cinayet başka bir adreste işlenmiş. Ama kocası ve onun sevgilisi, yani Nihal'in yakın arkadaşı olan o kadın, ifadelerde öyle bir hikâye kurmuşlardı ki... kamera kayıtlarındaki boşluklar, uydurma telefon konuşmaları, düzmece bir e-posta zinciri...

Her şey bir araya getirildiğinde, Nihal'in "*delirmiş*", "*takıntılı*" bir eş olarak planlı bir cinayet işlediğine herkes ikna olmuştu.

Basın coşkuyla üzerine atlamıştı. Gazeteler onun adını başlıklarda, fotoğraflarını ise her gün başka bir rezil alt yazıyla paylaşmıştı. Bir kadını, bir sosyal figürü, bir anneyi, bir insanı gömmek bu kadar da kolaydı işte...

Ve o kadın... gözlerinin önünde her şeyini kaybetmişti...

Evini. Çocuklarının velayetini. Sosyal çevresini. Sonunda kendini bile. Şimdi dört yıldır cezaevindeydi.

Hâlâ kimseye bağırıyordu. Ama mektuplarında bir cümle vardı ki... içimi yakmıştı:

"Ben aslında içeride değilim Ayliz Hanım, sadece dışarı çıkmaya, çocuklarıma layık biri olamadım henüz. Siz adımı temizlediğinizde... işte o zaman çocuklarımın karşısında dimdik durabileceğim."

İşte o gün, o mektubu okurken karar verdim. Bu dava benim için değil, onun için yürütülecekti. Onun için konuşacaktım. Onun için kavga edecektim ve gerekiyorsa onun için bu akşam iğrenç bakışlı adamlardan, kokteylde tokalaşmaktan, pahalı parfüm kokan yalanlara katlanacaktım.

Çünkü bazı geceler adalet, saraylarda değil parfüm kokan salonlarda aranırmış...

Ve ben, bugün bu salona sadece adalet için gelmiştim. Bir kadın, bir adamın zaafına kurban gitmişti. Bir kadın, en yakın arkadaşının ihanetiyle harcanmıştı. Bir kadın, bir hikâyeye değil, bir tuzağa gömülmüştü ve ben o tuzağı sökü� çıkarmaya ant içtim. Evet, bu davayı fazlasıyla içselleştirmiştım!

İşte o yüzden bu gece elimde mahkeme kararı yoktu. Ama göğsümde delil gibi atan bir kalbim vardı. Ve onunla savaşmaya gelmişim.

İçeri adımımı attığım an, sanki sessizlikle görünmez bir antlaşma imzalamıştım. Kalabalık bir salonun ortasında, gözlerin hedefinden kaçan bir gölge olmaya çalışıyordum. Ama burada, bu kadar parıltının, bu kadar sahte gülümsemenin ve gösterişli maskelerin altında... gölgesiz kalmak imkânsızdı. Her şey, her nesne ve her insan göz kamaştırmak üzere tasarlanmış gibiydi. Ve ben, bu göz kamaştırıcılığın ortasında göz yoran tek gerçekliktim.

Altın detaylı masa örtüleri, gümüş çatal bıçak takımlarının titrek yansımaları, baş döndüren kristal avizelerin altında yankılanan yapay kahkahalar... Hepsi bana ait olmayan bir hayatın içinden kopup gelmiş bir kartpostala benziyordu. Üzerine pul yapışmamış, gönderilmemiş ama bir yerlerde kaybolmuş bir hikâyenin parçasıydım.

Üzerimdeki elbise kırmızıydı. Parlak, cesur, karanlıkta bile kendini unutturmayan cinsten. Dikkat çekmek istemeyen biri için baştan aşağı rezalet bir tercihti, farkındaydım! Belki başkasının seçimi olsaydı bunun bir anlamı olurdu ama ben bilerek giymiştim. İçimdeki sessiz öfkenin bedenime giydirdiği bir bayrak gibiydi adeta. Kırmızıydım çünkü öfkeliydim. Kırmızıydım çünkü adaletsizliğe karşı duruyordum. Ve kırmızıydım çünkü bu gece, görünmem gerekiyordu.

Ama yine de kendime gülümsememek için çaba sarf ettim. Bu kadar düşünerek seçtiğim bir kıyafetin içinde bile, görünmez olabileceğimi ummuştum belki. *Saçmalık*.

Her adımında topuklu ayakkabılarımın tabanı, mermer zeminde yankılanan sessiz çığlıklar gibi beni ele veriyordu. Ben bu ortama ait değildim. Daha da önemlisi, ait olmak istemiyordum zaten. Hiçbir zaman buraya ait olmamıştım. Ve hiçbir zaman aitmişim gibi davranmadım.

Gölgelerin arasından süzülerek ilerledim. Gözlerim ışıltılı masalarda değil, o masalarda birbirine yaklaşan, birbirinden uzaklaşan ellerdeydi. Notlar alınırken, bakışlar bir şey anlatırken, bazı cümleler dudaklardan fısıltıyla

düſerken... ben hepsine kulak kesilmiſtim. Çünkü aradığım ſey büyük bir itiraf ya da çığlık değildi.

Hayır.

Ben, o kadını ' *müvekkilimi* ' mahveden, onu dört yıldır özgürlüğünden eden ' *küçük bir detay* ' ın peşindeydim. Sessiz bir cümle. Önemsiz görünen bir jest. Belki yanlışlıkla düşen bir isim...

Yeterince dikkatli olursam, o 'incelikle yerleştirilmiş' yalanın içinde çatlayan bir hakikat bulacaktım. Belki bir bakış, belki bir unutkanlık, belki de bir suçlunun yanlış seçtiği kelimeyle... Nihal'in ipini çeken mekanizma burada, bu salonda, pahalı kolonyaların ardına saklanmış haldeydi.

Havada kırmızı şarap ve kararsız niyetlerin kokusu asılıydı. Birileri aldatıyor, birileri satın alıyor, birileri ise yalnızca susarak suç ortağı oluyordu. Benim gözümde her yüz, bir dava dosyasının kapağına dönuşmüştü. Yüzeyleri pürüzsüz, gülümsemeleri cilalıydı ama içlerinde... içlerinde kanayan satırlar, çarpık beyanlar, eksik tutanaklar vardı. Gözlerinde utanç değil, iyi ezberlenmiş rollerin soğuk ışıltısı okunuyordu.

Ve sonra...

O bakış.

Yüzümün sol yanına bir gölge düştü. Sanki gölgelerin bile sesi vardı bu gecede. Başımı çevirdiğimde, Alpay'ı gördüm. Siyah takım elbisesi içinde... fazla düzgün. Fazla sakin. Ve fazlasıyla *tehlikeli* .

O, hep yanlış anların doğru adamı olmuştu. Hiçbir zaman zamanında gelmezdi, ama her zaman tam gereken anda belirirdi. Ve bu gece... beni tam zamanında bulmuştu.

Yüzünde belli belirsiz bir tebessüm vardı. Dostça değildi. Daha çok, " *ne halt karıştıırıyorsun yine* " diyen bir gülümsemeydi bu. Dudaklarının kenarında bir sarkıntılık değil, sorgunun hafif eğlencesi vardı.

"Bir kadının bir düğüne ya davetli gelmesi gerekir..." dedi, sesine hafif alaycı bir ton yerleştirerek. "Ya da gelin olması."

Ardından gözlerini üzerime dikti. Gölge gibi değil, projektör gibi baktı. Hem yakıcı, hem açığa çıkarıcı. O bakışın altında saklanmak mümkün değildi.

"Sen hangisisin Ayliz?"

Kelimeleri özenle seçilmişti. Hafifti, ama içinde ağır bir sorgu gizliydi. Ve soruyu duyar duymaz, onun beni çözmeye çalışmadığını fark ettim. Çoktan çözmüştü. Bu sadece... dansın ilk adımıydı.

Sesinde dalga geçer gibi bir yumuşaklık, *ama gözlerinde sorgu yakan bir netlik* vardı. Gözlerimi kaçırmadım. Kaçırmak zayıflık olurdu. Sakin adımlarla ona doğru bir adım attım.

Ben üçüncüsüyüm." dedim. "Adaleti gelin arabasına sığdıramayanlardanım."

Yüz kası neredeyse görünmeyecek kadar hafif seğirdi. Kaşını kaldırdı ama sustu. Cevap vermemek, inkâr değil, kabullenmeydi. O beni çözmüştü artık. Ne için burada olduğumu bilmesede niyetimin masum olmadığını, hatta kimse kadar tehlikeli olabileceğimi çok iyi biliyordu. Bu, iki zırhın birbirine temas ettiği andı—parıltısız, ama şimşek taşıyan bir sürtünmeydi.

"Yine hangi kurdun kuyruğuna bastın, Ayliz?" dedi sonunda.

Elimi çantamın sapına attım, başımı hafifçe yana çevirdim. Salonda müzik hâlâ çalıyordu ama o an tempo yavaşlamış gibiydi. Sanki her şey beni dinliyordu. Ama benim içimde başka bir ritim çalıyordu. O ritim, dört yıldır haksız yere hapis yatan bir kadının çılgılığıydı. O çılgılık, sustukça kemiklerimi titretiyordu.

"Bir isim var," dedim, gözlerimi kaçırmadan. "Bu düğün onunla ilgili. Ya da onun susmasıyla..."

Alpay bir adım daha attı. Nefesi artık tenime çarpıyordu. Yüzüme düşen buharlı sıcaklıkla beraber bir ürperti geçti içimden. Bu adamın yakınlığı, her zaman bir tehdidi fısıldar gibi olurdu. Onunla mesafeyi korumak, yalnızca fiziksel bir savunma değil, içsel bir sınırdı. Ama şimdi, o sınır ince bir çizgiye dönüşmüştü.

"Bu düğünde bir şüpheli mi var?" diye sordu.

"Hayır," dedim, sesimi biraz daha alçaltarak. "Ama susturulan bir şahit, damadın yakını. İçeride bir sır var Alpay. Ve ben o sırla oynamaya değil, onu ortaya çıkarmaya geldim."

Alpay gözlerini devirdi, ellerini cebine soktu. O klasik kaçış refleksi... Vücudu geri çekilmişti ama zihni hâlâ benimle dövüşüyordu. Onunla böyle konuşmak her zaman ipe çekilen bir suçluyu sorgulamak gibiydi. Ama bu sefer suçlu olan ben değildim.

"Sana bir şey olacak diye korkuyorum," dedi birden. Sesi yumuşaktı ama içinde keskin bir gerilim saklıydı.

Korumak isteyen değil, kaybetmekten delice korkan bir adamın sesiydi bu. O cümle, kalbimin içine istemediğim bir yankı bıraktı. İçimdeki bütün savunmalar bir an sendeledi ama sonra yine kendimi hatırladım. Çünkü benim başıma gelen hiçbir şey, o kadının başına gelenlerden daha kötü olamazdı.

"Korkacak biri varsa burada, o ben değilim Alpay."

Bu söz, aramıza sessiz bir duvar ördü. Ama bu sessizlik, bir ayrılık değil, bir uzlaşmanın öncesiydi. Alpay'ın bakışlarında hem bir savaşçının saygısı vardı hem de bir adamın tedirginliği. İç çekti, sanki her şeyin içinden geçip beni anlamaya çalışıyordu.

Ben yavaşça döndüm. Gölgelelerin arasına karıştım. Gözlerim artık sadece hedefe odaklanmıştı. Adımlarım salondaki parıltılı figürlerin arasında dikkat çekmeden ilerliyordu. Ama tam o anda... arkamdan onun sesi geldi.

"Tek başına gitmeyeceksin."

Durdum. Omzumu çevirip ona baktım. Gözlerinde inatla karışık bir endişe vardı. O hâlâ beni dizginlemek isteyen bir adam değildi. O, birlikte yürümeye çalışıp her defasında duvarıma çarpan bir insandı.

"Yakında olacağım," dedi. "Seni gölge gibi izleyeceğim. Ama lütfen... bu sefer bana oyun oynama."

O cümle, kalbimde kısa bir boşluk açtı. Yalnızlığa alışkın biri olarak, güven bana her zaman yabancı kalmıştı. Ama bu gece... belki de tek başına yürünecek bir gece değildi. Belki, adaletin gölgesinde biriyle omuz omuza yürümek gerekiyordu. İlk defa.

Başımı hafifçe salladım. Kabul değil, teslimiyet de değil... sadece o anı paylaştığıma dair bir onaydı. Alpay sessizce gölgeler arasında kayboldu. Tıpkı bir koruma meleği gibi, varlığı duyulmadan ama inkâr edilmeden. Ben ise içimdeki kararlılığı kemiklerime taşıyarak yoluma devam ettim.

Ve birkaç dakika sonra, salondaki hareketlilikte bir boşluk yakaladım...

Gözlemlediğim kişi, şahit olduğuna inandığım kadın, bir süreliğine yalnız kalmıştı. Masadakiler dağılmış, kadehler değişmiş, kelimeler yerini suskunluklara bırakmıştı. Ben onun yanına yaklaşmadım. Onunla konuşmak için değil, onu izlemek için oradaydım. Çünkü bazı insanlar konuşurken değil, sessizliklerinde yakalanırdı.

Çantasına uzandığında, elinin kıvrımındaki bir telaş dikkatimi çekti. Bir zarfın ucunu düzeltti, sonra onu tekrar çantasının derinliğine itti. Beyaz zarfa sıkışmış bir dosya kenarı vardı, yalnızca bir kâğıt parçası gibi duruyordu ama benim için davul gibi çaldı. O kenar, bir kadının kaderini, bir başka kadının ihanetiyle taşıyordu.

O an içgüdüsel bir karar verdim. Yakındaki yan masa boştu. Elime bir kadeh aldım, telefonumu kulağıma götürüp sanki konuşuyormuş gibi yaparak o masaya geçtim. Arkası dönüktü ama hareketleri belirgindi. Zarfı çıkardı, hızlıca bir belgeyi açtı, göz gezdirdi ama sonra duraksadı. Belki bir cümle, belki bir tarih, belki bir isim... içini titreten bir şey okumuştı. Ardından dosyayı apar topar çantasına geri koydu. Dalgındı. Gözleri

birilerini arıyor gibiydi. Belki suç ortaklarını. Belki şantajcılarını. Belki yalnızca bir çıkış kapısını.

Tuvalet yolundaki aynalı sütuna yöneldiğinde ben de yerimden kalktım. Reflektör camından onun yansımasını izledim. Her hareketi bir iz bırakıyordu. Tuvaletin içine girmeden önce çantasını açtı, dosyayı tekrar çıkardı. Telefonuna eğildi. Belgeyi kameraya aldı. Sonra bir şey oldu. O anda çantasının içinde yanan telefon ekranı, karanlıkta bir uyarı fişegi gibi parladı. Araya sıkışmış bir "ping" sesi duyuldu. Yüzü gerildi. Omuzları büzüldü. Aceleyle telefonu geri koydu, dosyayı sıkıca kapattı.

Çıkarken telaşlıydı. Elindeki mendili düşürdüğüünün bile farkında değildi. Ama ben o mendilin havada salınışını izledim. Bir beyaz kuş gibi yere kondu. Yavaşça eğildim. Mendilin içine sıkıştırılmış küçük bir not vardı. Parmak uçlarımda açarken kalbim tekledi.

"Yarın 10.30 – D Blok Arşiv."

İmza yoktu. Harfler aceleyle ama titizlikle yazılmıştı. Bu notun kasıtlı bırakılmadığı belliydi. Aceleyle bir cebin köşesinden çekilmiş, mendile yapışmış, sonra da yere düşmüştü. Sanki kader bana bir ipucu uzatmıştı, sessiz ama sağlam.

Mendili avuçladım. Kumaşın kıvrımlarına sinmiş yazgı bana geçiyordu. Uzun zamandır ilk kez, bir şeyler yerli yerine oturuyor gibiydi. Bütün tablo hâlâ tamam değildi ama artık elimde bir ip vardı. Ve o ipin ucu, adaletin boğazına dolanmış yalanları çözmeye yetecek kadar keskindi.

Notun kenarlarını parmak uçlarımla sıvazlarken, içimde tanıdık bir huzur yükseldi. Ama bu huzur, yastığa baş koyma huzuru değil... savaşa giden bir savaşçının iç sesi gibiydi. Sessiz, derin ve katı.

Yarım kalan her şeyin ucundan bir iz, bir cevap daha elimdeydi artık.

Gölgeler arasından geçip Alpay'ı bulmam uzun sürmedi. Salonun girişine yakın, sessiz bir köşede durmuş, beni gözleriyle tarıyordu. Yalnızca bakmıyor, izliyordu. Koruyordu. Ve bunu öyle ustalıkla yapıyordu ki, bir

başkasının fark etmesi imkânsızdı. O her zaman oradaydı. Sadece gerektiğinde görünüyordu.

Yanına vardığımda başımı eğdim. Burnumdan kısa bir nefes aldım, yutkundum.

"İşim bitti," dedim. Sözlerim yumuşaktı ama içimde hâlâ çarpan kalbin gürültüsü susmamıştı. "Artık buradan gitmemiz gerek."

Alpay gözlerini gözlerime dikti. Sadece bakmadı; beni okudu. Ardından başını eğdi, cebinden anahtarları çıkardı. Elim tutmadı, koluma girmedi, hiçbir şey söylemedi. Ama birlikte yürürken... sanki omuzlarım biraz daha hafiflemişti.

Kimseye fark ettirmeden salondan ayrıldık. Dışarı çıktığımızda gece serinliğini yüzüme vurdu. Ama içimde hâlâ kıpkızıl bir yangın vardı. Her bulduğum cevap, başka bir sorunun kapısını açıyordu. Her yanıt, yeni bir mücadele demekti. Adalet dediğin şey; hiçbir zaman son bulmayan bir labirentti.

Siyah arabaya bindiğimizde, gecenin tenhası da bizimle birlikte içeri sızdı. Dışarının loş sokak lambaları, kırmızı elbisemin üzerine gölgeler serpiştiriyordu. Sanki bilinçli bir utangaçlıkla... beni görünmez kılmak istiyor gibiydiler. Kumaşın kıvrımları arasında salınan ışık oyunları, dış dünyadan koparılmış bir sahnenin tiyatral dekoru gibiydi. Ama biz o sahnede başrol değil, sadece kendimizi oynuyorduk.

Alpay motoru çalıştırdı. Direksiyonun etrafına yerleşen sessizlik, birkaç saniyeliğine bana huzur gibi geldi. O sessizlik, bir başkasına sıkıntı verebilirdi ama bana nefes gibiydi. Yine de biliyordum... bu tür sessizlikler Alpay'a fazla gelirdi. O, kelimelerin arasına sıkışmış anlamları susturamazdı. Ve nitekim susturmadı da.

"Neydi bu şimdi, Aylız?" dedi birden. Sesi derindi ama sabrın ucundaydı. Sanki o cümleyi kurmak için içindeki her taşı yerinden oynatmıştı. "Sen hâlâ bunu tek başına yapabileceğini mi sanıyorsun?"

Başımı yavaşça ona çevirdim. Gözlerim karanlığa alışmıştı ama onun bakışlarında daha koyu bir şey vardı. Kırılğan bir kızgınlık. Dışarıdan sert, içeriden parça parça olmuş bir kırgınlık. Ve ben o kırgınlığı ilk kez, bu kadar çıplak gördüm.

Başımı yavaşça ona çevirdim. Gözlerim dışarıdaki karanlığa alışmıştı ama onun gözlerinde daha koyu bir şey vardı. Kırılğan bir kızgınlık.

"Tek başıma mıydım sence? Sen de oradaydın." Sesim sakindi ama içinde diken vardı.

Alpay'ın parmakları direksiyona daha sert bastı. Damarları gerildi, bilekleri kaskatı kesildi. O hâlâ gözlerini yoldan ayırmamış gibi görünüyordu ama ben biliyordum zihni çoktan bana dönmüştü. Sözlerim kulaklarında değil, kalbinin içine saplanmıştı. Ve kalbinin içinden çıkan şey de sessizlik değil, bastırılmış bir sarsıntıydı.

"Bir gün sana bir şey olacak diye korkuyorum," dedi sonunda. Sesi, içi dolu bir fısıltıydı. Hani bir adamın yalnızken kendine itiraf edebileceği türden. Ama bu gece, o cümleyi bana kurmuştu. "Ve ben sadece bakıyor olacağım. İşe yaramaz bir biblo gibi! Bu düşünce beni mahvediyor."

Kalbimin duvarına çarpan bir yankıydı bu. Soğuk ama dürüst. Korkutucu ama gerçek. Bir an yutkundum. Cümleleri toparlayamadım. Ama sonunda içimden, boğazıma oturan sesi ittim dışarı.

"Korkmana gerek yok," dedim. "Ben korkmuyorum çünkü. Benim başıma gelen hiçbir şey, o kadının başına gelenlerden daha kötü olamaz."

O an yüzüme baktı. Gerçekten baktı. Sanki göz bebeklerime girip içeriden bir şeyleri söküp almak ister gibi. Sonra, kelimeler dudaklarından döküldü, keskin ve hızlı.

"Benim için olabilir."

Sadece üç kelime. Ama etkisi bir ömrü sarsacak kadar ağırdı. Sanki o an, arabayı değil, kalbini kullandığı bir frenle durdurmuştu. Karanlık içinde

boğuk bir sarsıntı yaşandı. Her şey, birkaç saniyeliğine dondu. Nefesim... ellerim... zaman.

Baktım ona. Ve ilk defa onun korkusunu kendimden daha gerçek buldum.

"Ben seni izlerken... bir şey olursa diye değil," dedi, bakışlarını yoldan ayırmadan. "Sen içinden çıkamayacağın bir acıya saplanırsan diye korkuyorum. Çünkü sen o yarayı taşırsın Ayliz. Taşırsın ama göstermezsın. Bu beni delirtiyor."

Bu cümle, içimdeki o eski taşı yerinden oynattı. Yıllardır dokunulmamış bir köşeye değdi. Sanki biri, kelimelerle çatlaklarımı fark etmişti. Sanki biri... gerçekten beni görmüştü.

Ama yine de sustum. Çünkü içimde her kelimenin arkasında dikilmiş bir nöbetçi vardı. Ve o nöbetçi, bu tür yakınlıkların sonunda hep terk edildiğimi hatırlatıyordu.

"Sen beni delirtmekten bahsediyorsun ya Alpay..." dedim. Sesim sakince yükseliyordu artık. "Ben her gün bir başkasının hayatı için deliriyorum. Her gün biri daha eksiliyor. Ben o insanları kurtarmak istiyorum. Bu yangını içinde taşıyan birini seviyorsan, yanacağını da en başta kabullenmen gerekiyordu."

"Seni seviyorum!" dedi aniden, sesi bir yankı gibi arabanın içine çarptı. "Ve kabullendim! Ama senin benimle hiçbir şeyi paylaşmadan yaşamayı kabullenmemi isteme benden!"

Yolu izliyordu ama gözlerinin önümde kapandığını hissediyordum. Duyguları ağır basıyordu, direksiyon ellerinde bir yük gibi duruyordu artık. Onun için arabayı kullanmak değil, içini taşımak zorlayıcıydı şu an. Sessizliği artık koruyamıyor, içine bastırıldığı her şey direksiyonun derisine sızıyordu.

"Sana ne zaman ulaşmaya çalışsam, duvar örüyorsun! Sanki her şeyi tek başına yüklenmek bir kahramanlık, bir meziyetmiş gibi yaşıyorsun," dedi. Sesindeki öfke, kelimeleri keskinleştirmiyor; aksine, onları daha da gerçek yapıyordu.

"Çünkü başka türlüünü bilmiyorum!" Artık bağırıyordum. Sesim yükselmiş, damarlarım gerilmişti. "Bunu bana hayat öğretti! Herkes bir gün çekip gider, Alpay. Herkes. Ben kendimi korumazsam, kimse beni korumaz. Bunu en iyi sen bilmelisin!"

O an yüzüme baktı. Bakışı yalnızca yüzümü değil, içimi de taradı. Gözleri... karanlık bir orman gibiydi. Derin, karmaşık ve içine girdiğinde çıkışı olmayan. Her şey içinde kaybolabilirdi.

"Ben gitmedim," dedi. Sesi ne savunmacıydı ne de mağrur. Sadece gerçektir. "Ben hiç gitmedim."

"Ama sen de tam olarak kalmadın!" dedim. Sözüm, yolda sıçrayan bir taş gibi sessizliği parçaladı. Nefesim kesilmişti. Gecenin içinde yalnızca ikimizin sesleri vardı ve şimdi onlar da bir fırtına gibi birbirine çarpıyordu.

"Sen beni hep gözledin, hep takip ettin, ama içime girmedin! Kalbimin içine hiçbir zaman tam olarak girmedin Alpay!"

"Çünkü girmeme izin vermedin!" Bu sefer o bağırdı. Bastırılmış ne varsa cümlesine yükledi. "Her yaklaştığımda kaçtın! Her dokunduğumda dikenlerini çıkardın!"

Sert bir sessizlik oldu. Ama bu sessizlik, bitmişlikten değil, birikmişlikten doğmuştu. İkimiz de susuyorduk çünkü artık kelimeler değil, biriken yıllar konuşuyordu. İçimizde taş gibi biriken her şey, sadece o anda değil, çok önceden başlıyordu anlatmaya.

Yüzümü çevirdim. Cama baktım. Dışarıda akan gece bile bu kadar karanlık değildi. Lambalar geçiyor, sokaklar sessizce arkamızda kalıyordu. Ama içimdeki gece, daha da yoğunlaşıyordu.

"İnsanlar zanneder ki ebeveynler daima çocuklarını sevecek, koruyacak ve hep yanında olacak. Ama öyle değilmiş. Benimkiler beni sevmedi, korumadı, yanımda durmadı. Bir gün beni yük olarak görüp bıraktılar. Ve ben o gece, öleceğim diye bütün gece sabahı bekledim," dedim. Kelimelerim düşmedi, adeta içimden sızdı. "İşte o sabah öğrendim: kimse

sana sonsuza kadar göz kulak olmaz. Bunu kabulleniyorsun. O yüzden ben de kimseye yük olmadan yaşamayı öğrendim."

Alpay bir şey demedi. Ama sustuğu her saniye, direksiyonun başında başka biri hâline geliyordu. Omuzlarına çöken bir yenilgi vardı, ama bu yenilgi bana değil, geçmişine aitti. Kendini savunmuyordu. Yalnızca yutuyordu. Kırılan bir adamın susuşu... göğe yükselen bir çığlık gibidir. Sessiz ama yırtıcı.

Sonunda sesi geldi. Ama bu kez yavaş, kontrollüydü. Neredeyse fısıltıya yakındı.

"Sen kimsenin sana göz kulak olmasına izin vermedin, Ayliz. Ben olmayı denedim. Ama sen... bana bile duvar ördün."

"Çünkü bir duvara yaslanmazsan, yıkılmazsın da Alpay..." dedim. "Ve ben yaslanamam, Alpay. Benim yaslandığım herkes, arkamdan çekildi."

Yüzüme baktı. Gözleri dolu doluydu. Ama ağlamıyordu. Alpay ağlamazdı. Ama ağlamamak, hissetmediği anlamına gelmezdi. Aksine, o susarak ağlayanlardandı. Göz kapaklarının altına gizlenmiş bir sızıyla devam etti yola. Gaza bastı. Araba ilerlemeye başladı ama sessizlik artık yakıcıydı. İçeride konuşulmayan her kelime, camlara buğu gibi sinmişti.

Bir sokağı dönerken ansızın... elini direksiyondan çekip başını iki yana salladı. Derin bir nefes aldı. Burnundan değil, ruhunun derininden.

"Yeter," dedi kendi kendine. "Bu konuşma arabada yapılmaz."

Direksiyonu sağa çevirdi. Sessizce bir çıkmaza girdi. Sokağın sonunda, yanık bir sokak lambası cılız bir ışık bırakıyordu. Altında arabayı durdurdu. Motoru susturdu. Arabanın içine düşen sessizlik, bu kez gürültü kadar baskındı. Yalnızca içimiz konuşuyordu artık.

Ceketiyle birlikte ağır hareketlerle dışarı çıktı. Gecenin serinliği ona çarptığında başını yukarı kaldırdı. Gökyüzüne değil, geçmişine bakar gibiydi. Derin, keskin ve ıssız.

Ben içerde kalakaldım. Bir yanım hâlâ hararetiydi. Bir yanım da kırılgan. Camın ardında kalan her saniye, beni onun omzundan uzaklaştırıyordu. Kapıyı açtım. Yavaşça dışarı çıktım. Topuklarım toprağa değdiğinde kendi kalbimi bastığım zeminden hissediyordum. Her adımda, içimde bir şey titriyordu. Yavaşça yanına yürüdüm.

Sırtı dönüktü. Ama omuzları gergindi. Konuşmamı bekliyordu. Belki de sadece susmamı. Belki dokunmamı. Ama ben yalnızca bir cümle söyledim:

"Beni korkutmuyorsun. Ama kendini uzaklaştırman beni yaralıyor."

O an sırtı dönüktü ama tüm vücudunda bir kasılma oldu. Ellerini cebinden çıkardı, başını hafifçe öne eğdi. Rüzgâr saçlarının arasına karışırken omuzları düşmedi daha çok, ağırlık taşıyan bir adam gibi derinleşti. Ardından yavaşça döndü.

Gözleri benim gözlerime kilitlendi. Bir süre hiçbir şey söylemedi. Ama bakışı konuşuyordu. Sanki gözleriyle bana *"bir adım daha atma, kendimi tutamam"* der gibiydi. Dudaklarının kenarındaki o çizgi, sabrın eşiğini çiziyordu.

Bir adım attı. Aramızdaki mesafeyi yavaş yavaş, sessizce kapattı. Ay ışığı kırmızı elbisemin kumaşında süzüldü. Siyaha çarpan alev gibi duruyordum önünde. Soğuk, kırılgan ve hazır.

Alpay bir şey söylemeden, usulca elini belime uzattı. Avucunun içi sıcaktı. Parmak uçları, tıpkı geçmişte söylediklerimin kıyısına dokunur gibi, önce yavaşça temas etti bedenime. Sonra diğer kolunu da kaldırdı. Bakışları yüzümdeydi. Dudaklarımda. Bir şey soracak gibiydi ama sormadı.

Bana bir şans verdi. Çekilmem için, kaçmam için. Ama kaçmadım.

Ve sonra...

Beni tek hamlede arabanın üzerine oturttu!

Ne olduğunu anlamadan, ayaklarım yerden kesildi. Bir anlığına gövdem havada, zihnim boşlukta kaldı. Sonra –sertçe değil ama kararlılıkla– kalçam

arabanın metal gövdesine değdi. Soğuk yüzey cildimi ürperttiği anda, avuçlarının sıcaklığı belime yerleşti.

Elleri... tuttuğu her yer alev gibiydi. Sıcaktı. Kor gibi. Hem yakıyor hem sarıyordu. Elbisemin ipeksi dokusu, arabanın siyah parıltılı kaportasında kayar gibi serildi. Kumaşın dalgaları, gecenin içinde bir alevin yansıması gibi titreşti. Saçlarım omzuma düştü, rüzgâr onları savurdu. Her tel, onun ellerinden kaçmak ister gibiydi ama ben... ilk kez kaçmak istemiyordum.

Nefesim boğazımda sıkıştı.

Şaşkındım. Hem de öyle böyle değil.

Hiçbir şey söylememişti. Gözlerimi yakaladı ve bedenimi, tek kelime etmeden, ama bütün o kelimeleri gözlerinden geçirerek, kendine çekti. Bir adamın sessizliği bu kadar mı buyurgan olurdu? Bu kadar mı yön gösterirdi?

Dudaklarım aralandı, ama kelime çıkmadı. İçimde bir kıpırtı vardı, tarif etmesi zor. Ne tam korku ne tam heyecan... ama kesinlikle bir teslimiyetin başlangıcıydı.

Ve ilk kez, kontrolün ellerimden gitmesine bu kadar sessizce razı oldum.

Elbisemin kumaşı, arabaya değdikçe hışırdadı. İncecikti. Sanki onun elleriyle birlikte yanıyordu. Bedenimle birlikte kumaş da kıvrıldı, gölgelerle oynadı. Saçlarım birden yüzüme düştü ama parmakları onları nazikçe yana çekti.

Alpay bana bakıyordu.

Ama öyle sıradan bir bakış değil bu sanki yıllardır kurduğu bir cümleyi nihayet sesli söylüyormuş gibi, sanki gözleriyle beni sahipleniyormuş gibi... Sanki " *kaçma* " demiyordu, " *artık geldim* " diyordu.

Boğazımda kelimeler kabardı ama ses çıkmadı. Sanki dilimle değil, tenimle konuşmam gerekiyordu artık. Kalbim gırtlığımdan çıkacak gibiydi. Ve yine de hiç kıpırdamadım.

Çünkü içim, daha o dudak değmeden evvel, çoktan dokunulmuştu.

Alpay başını bana eğdi. Gözleri gözlerimdeydi. Bakışıyla sanki içime bakıyor, tenimin değil, içimin haritasını çıkarıyordu. Burnu burnuma dokundu. Nefesini dudaklarımda hissettim. Ve sonra... dudaklarını dudağıma kondurdu. Hafifçe. Usulca. İlk temas bir özür gibiydi. Belki geçmişteki uzaklığın, belki o yılların telafisi...

Sanki hâlâ beni kaybetmekten korkuyordu. Ama ben geri çekilmedim. Çekilmek için hiçbir nedenim kalmamıştı. O an içimde yıllarca taş gibi duran ne varsa çatladı. Buzlar eridi. Duvarlar çöktü. Kaçışlar, savunmalar... hepsi, sadece bir tek öpüşle düştü.

Ellerim göğsüne dayandı. Ama itmek için değil. Güç almak için. Beni ayakta tutan savunma cümlelerim, yıllarca ördüğüm duvarlar, içimde yankılanan yargılarım... o an susmayı öğrendi. Dilim değil, tenim konuşmaya başladı.

Alpay, öpüşün dozunu artırdı. Artık o nazik temas yerini sahiplenene bir dokunuşa bıraktı. Dudakları kararlıydı. Yöneten. Hisseden. Unutmuş değil, hatırlatan bir adam gibi... Parmakları omzumdan sıyrıldı. Boynumdan geçti. Saç diplerime uzandı. Ellerini başımın iki yanına yerleştirdiğinde, sadece bedenimi değil, içimde taşıdığım tüm geçmişi tutuyordu.

Ben de bıraktım kendimi. Geriye yaslandım. O gece, o araba, o karanlık sokak, o suskunluk... artık hiçbirini yoktu.

Sadece biz vardık.

Yalnızca biz. İki yarım. Bir acının ortasında birbirine yaslanan iki eksik.

Kırgınlıklarımızın içinde sevgi saklıydı. Öfkemizin altında özlem vardı. Ve suskunluğumuzun kıyısında bir arzu duruyordu. Derin, tutkulu, biriken... Ve işte o arzuda, yılların susamışlığı saklıydı. Onu ilk kez böyle yakından hissettim. Sahiplenici, sarsıcı, ama güvenli bir fırtına gibiydi.

Arabanın gövdesi titriyordu. Nefeslerimizle. Her temas, içimde kıvılcımlar bırakıyordu. Tenim, onun dudaklarının izini alıyor, elleriyle yeniden şekilleniyordum sanki. Sıcaklığı, kalbimi bedenimden önce ele geçiriyordu.

Sonra beni hafifçe geri çekti. Gözlerime baktı. Nefesimiz birbirine karışmıştı. Sesi boğuktu. Ama o kırgınlıkla karışık sıcaklık, hâlâ dudaklarının kenarındaydı.

"Beni ittiğin her an, seni daha çok sevdim," dedi. "Ama şimdi ilk kez... korkmadan, kaçmadan dokunabiliyorum sana. Gerçekten."

Sesi titrek değildi, ama içinde titreyen bir itiraf vardı. Uzun zaman susmuş, içte büyümüş, kelime olmayı beklemiş bir sevgi kırıntısıydı bu. Öyle basit, öyle sade... ama içimi darmadağın etmeye yetti.

Gözlerim doldu. Ama ağlamadım.

Çünkü benim gözyaşlarım savaşlarda akardı. Kayıplarda. Direnirken. Ya da acıya dayanmak değil, susmaya mecbur kaldığımda.

Ama bu gece, bu sahne... bir savaş değil.

Bu gece yalnızca iki kişi vardı burada: biri ilk kez kendine yaklaşmasına izin veren ben, diğeri ise bunca zaman bekleyip hâlâ elini usulca uzatabilen o.

Ve bu savaşın kazananı yoktu. Sadece teslim olan iki taraf vardı.

Onun alnı alnıma yaslandığında, bütün sesler sustu. Ayaklarım yere basmıyordu artık. Ama düşmüyordum da. Sanki bütün hayatım boyunca hep bu anın etrafında dönüp durmuşum gibi, nihayet o çemberin ortasına gelmiş, orada duraklamıştım.

Gözlerimi kapattım. İçimde bir yer, ilk kez huzur gibi bir şeyle doldu. Ne garip... ne acı... ne güzel...

Ve o an anladım.

Ayliz olarak, kendimi bu kadar savunmamın sebebi bir gün böyle savunmasız kalmaktan korkmamış olmamdı.

Aksine, belki de hep bu anı beklemişim. Ama öyle bir an ki... Gelmesini hem çok istemişim hem de asla hazır olamayacağımı sanmışım.

Nefesim hâlâ tam yerine oturmamışken, Alpay başını alnımdan çekti. Parmakları belimdeki tutuşunu gevşetti ama hâlâ bırakmadı. Gözleri gözlerimdeydi. Yüzünde hafif, alaycı bir kıvrım belirmişti.

Ben o an, gözlerinin içine baka baka gülümsedim. Yavaşça kaportaya baktım, sonra tekrar ona döndüm.

"Arabayı mahvettik, farkındasın değil mi?" dedim. "El izlerimiz, nefesimiz, hatta gurur çatlaklarımız kaldı üzerinde... Bu artık bir araç değil, tutkulu bir suç mahalli."

"Bir fark var ama bu defa zanlı da maktul de gönüllüydü." Alpay çarpık gülümsemesiyle başını hafif yana eğdi. Gözlerini kısıp dudaklarının kenarını yukarı kıvrırdı. O kendine has, ölçülü ama baştan çıkarıcı gülümsemesiyle eğildi.

"Ayrıca senin o kırmızı elbisenin izini taşıyacaksa..." dedi alçak bir sesle, dudaklarını boynumun hemen kıyısına yaklaştırarak. "...ben kaportayı komple değiştiririm, yeter ki sen yine aynı zararla gel."

Tüm vücudumda bir karıncalanma yayıldı. İç organlarım sırayla devre dışı kaldı sanki. Kızarmamayı başaramadım. Gözlerimi kaçırdım ama dudaklarımdaki gülümsemeyi gizleyemedim.

Ama tabii ki, Ayliz olarak, bir cevabım olmalıydı.

"Zararın nerede olduğunu bilmiyorsan ben sana fotoğraflarla rapor da geçebilirim," dedim, başımı hafif yana yatırarak. "Ama uyarayım... sigorta kapsamıyor."

Alpay hafifçe güldü. "Seninle kriz bile keyifli oluyor, yazık bana," dedi. "Ama konuyu dağıtma. Sen hâlâ tek başına iş yapmanın hesabını

vermedin."

Gözlerimle yere baktım, sonra hızla göz temasına geri döndüm. Hafif bir burun kıvrmasıyla cevap verdim.

"İş birliği teklifinde bulunmak için önce güven yaratılır. O kısmı sen biraz geç anladın," dedim. "Ben de ilk kez içimdeki istihbaratçıyı susturup seni dâhil etmeyi seçtim. Fena da gitmedi hani."

"Yani bana iyilik mi yaptın?" dedi Alpay, kaşlarını kaldırarak.

"Yani kendini şanslı say. Ben genelde krizleri tek başıma çözerim ama bu kez... çözüm ortaklığı fena hissettirmedi."

Alpay yavaşça başını iki yana salladı, sonra gözlerini benimkilerden ayırmadan, dudaklarının köşesinden fısıltı gibi bir söz sızdırdı.

"Seninle yan yana durmak hep krize benziyor Ayliz. Ama galiba... ben bunu sevdim."

"Sen baştan alış," dedim göz kırparak. "Ben her zaman bir yangınla gelirim."

Alpay dudağının kenarına o kendine özgü, alayla karışık o tehditkâr gülümsemeyi yerleştirdi. Sonra usulca yana eğilip sesini düşürdü, sanki kelimeleri bile tenime dokunsun istiyordu:

"Sen yangınla gelirim diyorsun ya... ***Sen Ateşsen, ben Ateşperestim.*** Yakacağına bildiğim hâlde sana bakan, sana inanan, seni her seferinde yeniden isteyenim. Nasıl gelirsen gel, ben daima seni bekleyenim."

Beyza

"Beyza'nın annesi."

İki kelime.

Ama sanki beynimin ortasında susturulmuş bir silah patladı. Ne yankı vardı ne kan. Sadece kesintisiz bir sessizlik... ve onun içinde büyüyen, yer altından yukarı çıkan uğultu gibi ağır bir titreşim.

Dünya dönmeyi bırakmadı, ben ayakta kalmayı başardım ama her şey bir milim kaymış gibiydi. Sol tarafımdan içeri çöken bir karanlık vardı, adı annemle gelen. Nur'un gözlerinde öfke yoktu, sadece gerçeği bilip söylemenin soğukluğu vardı. Bu daha beterd. Çünkü kimse beni korumaya çalışmıyordu artık. Artık ben sadece gerçekliğin ortasında, çıplak bir isimle baş başaydım.

Annem.

Bu kelimeyi yıllardır dudaklarımda taşımamıştım. Yalnızca çocukluğumun paslı salıncağında gıcırdayan, yarım kalmış bir şarkıydı o. Ama şimdi bir başka dosyanın içinde, kırmızı mühürlü bir ihanetin orta yerinde karşıma çıkmıştı. Yüzü yoktu, sesi yoktu, ama adını duymak yetti. Yıllar önce bir gün sessizce çıkıp gitmişti. Ve ben, o günden sonra bir daha hiçbir kapı sesiyle irkilmemiştim...

Ama şimdi... bir kez daha gitmişti. Bu sefer benden değil, vatandan. Ve bu, sadece kişisel bir kayıp değil, parçalanmakla eş değerd.

Kimse fark etmesin diye başımı eğdim. Yüzümdeki damarların nasıl çekildiğini hissediyordum. Çenemden yukarısı soğuktu, aşağısı suskunlukla tutuşuyordu. Nur bana bakmayı sürdürüyordu ama göz temasından kaçmadım. Kaçamazdım. O artık biliyordu. Ve bu, utancın değil, mücadele hazırlığının sessizliğıydi.

Bu gece konuşmayacaktım. Ne Nur'a ne Ayliz'e, hatta Bahadır'a bile. Bu benim içime gömdüğüm bir savaş olacaktı. Annemin bana bıraktığı son hatıra neyse, şimdi onunla yüzleşmeye hazırlanacaktım. Ama tek kelime etmeden.

Ona ne zaman konuşacağımı bilmiyordum. Ama gözlerinin içine bakıp soracağım tek bir soru vardı: *"Sattın mı bizi, benliğini, ülkeni?"*

O gün bugün değildi.

Bugün sadece yutkunma g n y d . Dudaklarımı içeriden ısırıp ayakta kalma g n y d . Kendi içimde parçalanıp, dışarıdan duvar gibi görünme g n y d .

Ben Yüzbaşı Beyza Sena Karaaslan'dım. İhaneti çocukluğunda  ęrenmiŗ kadındım. Ve artık annemle değil, onun bıraktığı boŗlukla savaŗma zamanım geldi. Bir kadının ihanetinin bıraktığı gölgeyle. Ve o gölgeyi içimden kazımaya niyetliydim.

Kimse bilmeyecekti. Kimse görmeyecekti.

Ama ben o kapıyı artık a acaktım. Ve sonra sonsuza dek kapatacaktım!

Nur'un sesi boğuk bir yankı gibi zihnimde çınlarken çevremdeki dünya bulanıklaŗtı. Ayakta dikiliyor olmam, içinde bulunduğum sarsıntıyı gizlemeye yetmiyordu. İçimdeki denge çoktan yerinden oynamıŗ, her Şey sessizce devrilmeye baŗlamıŗtı. Annemin ismi bir kurŗun gibi ge miŗti içimden. Sanki yıllardır pas tutmuŗ bir acının tetiği  ekilmiŗti.

Nur bana yaklaŗmıŗtı. Ellerini usulca kaldırdı. Dokunmak, yanımda olduğunu hissettirmek istediği belliydi. Ama o hareketi gördüğümde, sanki tenime bir utanç bulaŗacakmıŗ gibi geri çekildim. G z göze geldik. Onun bakıŗında Şefkat vardı, anlayıŗ vardı. Ama ben... ben o sıcaklığa layık olmadığımı d ŗ nd m o an. Ellerim, annemin gölgesiyle kararmıŗ gibiydi.

O an Bahadır da bir Şey söylemeden adım attı. Sessizdi. Gözlerinde bin kelimenin ağırlığı vardı. Beni anlamaya  alıŗan bir bakıŗtı bu. Yarama dokunmadan sarmaya  alıŗan. Elini bana uzattığında, baŗımı hafifçe ona çevirdim. Gözlerinin içine baktım, uzun uzun. Ne kadar çok Şey söylemek istedim. Ama tek bir kelime bile çıkmadı ağzımdan. Gözlerimle  z r diledim. Dudaklarım titredi ama sustum. Elini tutmak istedim, çok istedim. Ama yapamadım.

Ve sonra, hiçbir Şey söylemeden döndüm.

Arkama bile bakmadan yürümeye baŗladım.

Kışladan çıktım, nereye gittiğimi bilmeden dolaştım saatlerce. Ayaklarım beni nereye sürüklediye oraya gittim. Merdivenlere oturdum bir süre, sonra boş koridorlarda yürüdüm. Parkta yürüdüm. Sırtımı bir çam ağacına yasladım.

Gökyüzüne baktım ama hiçbir yıldız göremedim. Her biri üzerime düşüp içimde yeni yarıklar açıyormuş gibiydi. (Dilan Aladağ Çetin)

Telefonum çaldı birkaç kez. Açmadım. Kimseye mesaj atmadım. Ses duymaya da birinin sesimi duymasına da dayanamazdım. Sadece sessizliğe ihtiyacım vardı. Sessizliğe ve kendimle baş başa kalmaya.

Öğle vakti güneş biraz ısınmıştı ama içim hâlâ donuktu. Sıcaklık bedenime değişiyordu ama ruhumun etrafında görünmez bir buz tabakası vardı. Zaman geçtikçe insanlar bana bakmayı bıraktı. Herkes beni kendi halime bıraktı. Belki fark ettiler ama ben kimseyle göz göze gelmedim.

Gün boyu boşlukta dolandım. Hiçbir adımın amacı yoktu. Her şey rastlantıydı. Ama akşam çöktüğünde, kendimi Ayliz ve Nur'un kaldığı evin sokağında buldum.

Kapının önünde durdum. Neden geldiğimi bilmiyordum. Ne diyeceğimi de.

Ama bir yerim, birilerinin yanında durmaya ihtiyaç duyuyordu. Sığınmak, konuşmak için değil... sadece var olmak için.

Zili çaldım. İçeriden gelen ayak seslerini bekledim. Kapı açıldığında başımı kaldırdım. Karşımda Ayliz vardı. Gözlerim doldu, ama ağlamadım. Dudaklarımın kenarında yarım bir ifade vardı. Belki mahcubiyet, belki sadece yorgunluk.

Hiçbir şey söylemeden boynuma sarılan canım arkadaşım yüreğimin üstüne çöreklenmiş acıyı bir çırpıda koparıp aldı sanki. Hemen sonra koridorun başında görünen Nur da hiç vakit kaybetmeden yanımıza geldi.

"Bensiz mi sarılıyorsunuz hainler!"

Bize kocaman sarıldığında dudaklarımda acı bir tebessüm belirdi. İçimi oyan o acı, o ihanetin sancısı az önceki kadar acıtamıyordu artık canımı.

İçeri girdiğimde onların sıcaklığı, ilk kez kırılmadan kalmayı başarabildiğim tek yer oldu o gün.

"Önce üstünü değiştir, güzelim. Kaynanan seviyormuş, tam yemeğin üstüne geldin."

Gülümsemeden edemedim. Bugün yaşananlar sanki hiç olmamış gibi davranarak incinmiş beni korumaya çalışıyorlardı elbette. Özbeöz annem bile bu kadar düşünmemişti beni...

Odaya geçtiğimde ayaklarımın altındaki zemin, içimde kırılmış bir şeyin yankısını taşıyordu sanki. Sırtımdan kıyafetimi çıkarırken, bedenimde dolaşan soğuklukla beraber içimdeki bütün günün ağırlığını da çıkarmaya çalıştım. Su, tenime değdiği ilk anda içimdeki sessiz çığlıkları bastıran bir örtü gibi aktı üzerimden.

Yanlarına geçtiğimde, evin içi sıcaktı. Gerçek anlamda değil yalnızca; sessizliğime karışan o seslerin tonu, kokular, birbirlerine sataşan kelimeler bile içimi ilk defa o gün biraz ısıtmıştı. Üzerimde bol bir gri tişört, saçlarım gelişigüzel toplanmıştı. Aynaya bakmadan inmiştim ama onların yüzlerindeki ifadeyle hâlâ hayatta olduğumu anımsadım.a

Nur, hemen sandalyesini çekti. "Hadi geç, otur. Zaten yemek sen gelince anlam kazanıyor," dedi. Ardından göz kırptı. "Şanslısın, bugün Ayliz'in gurme gecesiymiş. Kuru fasulye var."

Ayliz, fırının kapağını kapatırken eliyle beni işaret etti. "Yanında da turşu, soğan, pişmanlık ve biraz da gizem," dedi. Sonra bana baktı, gözlerinde muzip bir parıltıyla. "Tatlı olarak da... sırrı birazdan açıklanacak."

"Yalnızca çay istiyorum şimdilik," dedim hafifçe, ama sesim bile sanki o sofraya oturmak istemişti.

Oturduğumda Nur hemen yanıma geldi, dizini dizime çarpacak kadar yakındı. "Ne oldu? Bu kadar sessiz kalınca iyice korkutuyorsun," dedi.

Sadece başımı iki yana salladım. "Bana biraz zaman... biraz da çay verin yeter."

Ayliz çay bardağını önüme bırakırken mırıldandı: "Zaman da bardakla servis edilir bu evde. Sıcaklığı içinde, sabrı kenarında."

Sonra kısa bir sessizlik oldu. Çatal kaşık sesleri eşliğinde her biri, varlığını sesle değil, susarak kabul etti. Bu benim için çok fazlaydı zaten.

Derken Ayliz arkasına yaslandı. O meşhur göz devirmesiyle, içindeki tiyatroyu başlattı:

"Yalnız ben hâlâ düğünü atlatamadım," dedi. "Basılmış bir senaryo gibiydi. Ve ben, senaryonun başrolünde tamamen doğaçlama oynayan kişi..."

Nur hemen diklendi. "Alpay mıydı yanında?"

Ayliz kaşlarını kaldırdı. "Yok canım, ben tek başıma düğüne sızıp kaderime kırmızı halı serdim," dedi. "Tabii ki Alpay. Ama önce çok sinirlendi. Sonra çok... başka şeyler oldu."

"Başka şeyler derken?" Nur sabırsızca. "Yani ne kadar başka?"

Ayliz omzunu silkerek bir yudum su içti. "Yani... güzelim arabasının kaportasını çizdik diyelim."

Nur kahkahaya boğuldu. "Allah'ım! Bu evin yandığını niye kimse bana söylemedi?!"

Ben çayımdan bir yudum aldım. Dudaklarımın kenarında belli belirsiz bir tebessüm vardı. Ama o sırada biraz öne eğildim. Ve işte o anda... olan oldu.

Tişıörtümün yakası hafifçe kaydı. O kadar ufak bir an ki, belki dikkat bile çekmeyecekti ama Nur'un bakışı bir radar gibi hemen oraya kilitlendi.

"...Beyza?" dedi. Sesi ince ama duraksızdı. "O morluk ne?"

Ayliz elindeki kaşığı havada unuttu. İkisi de bana dönmüştü. Ben ise elimle hemen tişıörtümün yakasını düzeltmeye çalıştım ama çok geçti.

Nur gözlerini kısıp sandalyesine yaslandı. "O morluk... Sorgun mu?!"

Birkaç saniye boyunca cevap vermedim. O anın içinde, kaçacak delik yoktu. Sessizlik büyüdü. Çay buharı bile savunmasızdı.

Ben sessizliğimi korumaya çalışırken Nur sandalyesini gıcırtyla masaya çekti, tam karşımda pozisyon aldı. Sanki gözleriyle "itiraf alınacak şahıs tam önümde" diyordu. Kaşlarını kaldırdı, dudaklarında o meşhur 'ben her şeyi anladım' gülümsemesi.

"Bak," dedi. "Biz şu an üç kişiyiz. Üçümüzde de göz var, beyin var. Bu morluk... sevgiyle konmuş gibi. Yani bu... travmaya değil, temasla gelen bir iz. Kaza değil, naz bu."

Ayliz kıkırdadı. "Ve eğer yanlış görmediysem... bu aşk yarası hafif sağa yakın. Eh, teknik olarak... Sorgun'un dominant eliyle örtüşüyor."

Kaşlarım çatıldı, ama cevap vermedim. Elimdeki çay bardağına öyle bir odaklandım ki, sanki içinde bir delil saklı.

"Üstelik," dedi Nur, bir parmak havada, "birkaç gün önce buz gibi havada evin içinde tüy gibi şeylerle dolaşıyordun. O gün fark etmemiştim ama şimdi taşlar yerine oturuyor. Gizlemiştin. Ve ben yemin ederim ki... senin vücut dili, yalan makinesinden bile kaçamaz!"

Ayliz'in gözleri parlıyordu. "Aynen! Bak şu an sağ elini boğazına götürüp duruyorsun. Ve sol omzunu hafif içeri çekiyorsun. Bu ne demek biliyor musun?"

Başımı eğdim, içimden "susun artık" diye mırıldandım ama dışımdan sadece çayımdan bir yudum aldım.

"Demek ki," diye devam etti Ayliz, "o gece senin de kaporta çizilmiş. Ama bizden gizlenmiş. Vay be! Demek Sorgun'un mini elbiseye tepkisi... sadece bakışta kalmamış."

Nur gözlerini kısıp dramatik bir şekilde geriye yaslandı. "Ulan neredeyse eski karısı tarafından öldürüldüğüm gece mi? Biz Merih'le Albay Cemil'e

istihbarat dosyası okurken... siz başka bir dosya açmışsınız. Bu kabul edilemez!"

Artık dayanamayıp dudaklarımı büzdüm. "Siz cidden kafayı mı yediniz?"

Nur hemen atladı. "Hayır. Ama görünen o ki, sen çoktan yedirilmişsin!"

Ayliz kahkahaya boğuldu. "Sorgun'un rütbesini düşüreceğim, artık sadece 'Yüzbaşı Romantika' diyeceğim!"

Elimi kaldırıp susturmaya çalıştım ama gözlerimden akan utanç ve hafif bir kahkaha hepsine itiraf gibi geldi zaten.

"Tamam." dedim. "Bir şey söylemeyeceğim. Hiçbir şey söylemeyeceğim. Çünkü ne söylense... sizin hayal gücünüzle başa çıkamaz."

Nur eğildi, çenesini yumruğuna yasladı. "Bize detay vermene gerek. Biz zaten editörüz, sahneyi kurguladık bile. Gerçi ben sana o siyah elbiseyi giydirirken tahmin etmiştim..."

Ayliz göz kırptı. "Siyah mini elbise. Siyah takım elbise. Ve... sabaha kadar sinyal alınamayan bir koordinat. Film bitti. Alkış!"

Ben sadece başımı iki yana salladım ama gülümsüyordum. İlk kez, o kırgın günün ardından, bir kahkahanın içinde kendime yer bulabilmişim.

Bu iki deli kadın sayesinde, içimde ilk kez o morluğa dokunan parmaklardan başka bir şeyin izi vardı artık.

Ve o iz, dostluktu.

...

Nefes almadan yürüyordum.

Otelin beşinci katındaki koridor, ışıkların sarı titreyişiyle birlikte sinir uçlarımda gezinen bir bıçağa dönüşmüştü. Her adımım, zihnimde yankılanan tek bir hedefin izinden ilerliyordu. Bu gece sadece bir yüzleşme

değildi bu. Bu, benim çocukluğuma, terk edilişime, suskunlukla örülmüş geçmişime sığıtığım bir mermiydi.

Annemin nerede kaldığını bulmam kolay olmamıştı. Dosyalarla, belgelerle, bağlantılarla ördüğüm sessiz bir operasyon yürütmüştüm. Ama sonunda, gerçeğin kokusu beni buraya kadar getirmişti.

Beşinci katta, odanın önündeki koridora vardığımda gözüm ilk olarak kapının iki yanındaki adamlara takıldı. Siyah giyimli, kulaklarında mikrofon. Disiplinli ama gevşemişlerdi. Odaya fazla güveniyorlardı.

Ben onların gözünde yalnızca bir kadındım. Bir konuk, bir yanlışlık belki. Ama bir kadını yanlış hesaba almak... her zaman son yanlışır.

Koridora girmeden nefesimi tuttum. Saçımı sıkıca toplamıştım. Deri montumun içindeki sabitleyici askıdan küçük bıçağı çıkardım. Silah taşımak gereksizdi. Bu bir suikast değil, yüzleşmeydi. Sessiz ve hızlı olmalıydım.

Birincisine yaklaşırken, koridora yönelen aynalı konsolda kendi yansımanımı gördüm. Gözlerimdeki kararlılığı. Ölüm kadar sessizdim.

Adam dönmeden, omzuna sert bir baskıyla yasladım. Dengesini kaybettiğinde bıçağın sapını boynunun arkasına indirdim, tam sinire. Uyuşturucu değil, şok etkisi. Bedenini yere serdiğimde henüz anlayamamıştı ne olduğunu.

İkincisi dönmeye yeltenmişti ama geç kalmıştı. Onu diz kapağına tekmeyle yere indirdim. Başı kaldırım taşını bulmadan önce yakalayıp duvara yasladım. Elimi ağzına kapayıp gözlerine baktım.

"Bu gece annemin misafiri ben olacağım."

Sersemlemiş gözleriyle bana baktı, sonra kendinden geçti. İkisini de koridorun yanındaki temizlik arabasının arkasına çektim. Gürültü olmamıştı. Bu sadece birkaç saniyelik bir sessizlik antrenmanıydı.

Şimdi sıra bendeydi.

Annemin kaldığı odanın önüne geldiğimde parmak uçlarım titremedi. Gövdemdeki her kas, yıllardır bu ana hazırlanmış gibiydi.

Kapının önünde durdum. Derin bir nefes almadım. Çünkü bu an için zaten nefes almamayı öğrenmiştim.

Elimi kapıya koydum. Bastırdım.

Kapı ağır bir çarpışla açıldı.

Tok ses, içerideki duvara çarpan kapıyla birlikte yükseldi. Gecenin tam ortasında yankılanan bir meydan okumaydı bu.

İçeriye adım attığımda, oradaydı.

O.

O kadın.

Annem...

Oturma grubunun önünde durmuş, kahvesini karıştırırken donmuştu. Kaşğın ucundaki hareket yarım kalmış, bileği havada asılı kalmıştı. Başını yavaşça bana çevirdi.

Ve göz göze geldik.

Zaman o an durdu. Onun gözlerinde bir geçmiş vardı. Benimkinde ise gömülmüş bir çocukluk, sarsılmış bir sadakat ve artık susmaya tahammülü kalmamış bir öfke...

Ben gülümsedim.

O, ölümün bile kıskanacağı kadar keskin bir gülümsemeydi.

"Merhaba, anne. Kızını özledin mi?"

• Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.

• Beyza'nın sonunda annesiyle yüzleşmesini okuyabileceğiz ha?? Sizce neler olacak? Bizi bir sonraki bölüm neler bekliyor?

İNSTAGRAM: dilanwrites (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayınnnn.)

DREAME: Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)

Oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın ♥

XXXII Kalp, Vezir Olmaz (+18)

SINIR: 150 OY / 300 YORUM

Sınırlar geçilsin lütfen ♥

Uzun zamandır evimde değildim, konu hakkında bilgilendirmeleri her zaman sosyal medya hesaplarımdan yapıyorum. Panomdan sorarsanız da cevap veriyorum canlar ♥

Oldukça açıklayıcı ve detaylı bir bölüm oldu ve 7500 kelime!

SON 3...

Keyifli okumalar dilerim ♥

ÖPTÜM XOXO

OTUZ İKİ | Vezir, Kalp Olmaz.

Çağan Şengül & Cem Yenel – Kâğıttan Gemi

Beyza

Kapının çarpıp duvara toslayan sesi odanın içindeki zamanı bıçak gibi ikiye kesti. Bir tarafında yıllar, öbür tarafında yalnızca ben vardım. **Ayakta.**

Annem kahve fincanını havada unutmuş gibiydi. Gümüş kaşık, parmaklarının arasında öylece sallanıyordu; dönmüyor, durmuyordu. Zihni

ne kadarını yakalayabilmişti bilmiyorum ama bakışları bana değil, geçmişe takılmıştı sanki.

Bense... Bir yabancı gibi duruyordum karşısında. Ama bu yabancılık onun gözünde idi. Benimkinde yalnızca hesaplaşmanın kristal berraklığı vardı.

Adımlarımı içeri attım. Zemine bastıkça halı kıvrılıyor, içimde bastıramadığım öfke gibi yüzeye çıkıyordu. Perdeler tam kapanmamıştı. Gecenin titrek ışığı, kadının yüzüne yama gibi düşüyor, yılların üzerine örttüğü tüm sırları bir bir ortaya seriyordu.

Her şey donuktu.

Sadece içimdeki öfke değil, sesim de kristal gibiydi:

"İyi görünüyorsun... Hainlik sana yaramış demek."

Gözleri o an bana odaklandı. Ama o tanıdık bakış yoktu. Bir anneye ait olabilecek en sönük, en yitlik bakış. Boş bir sayfa gibi gözlerimin içine baktı.

Ve sonra, dudakları aralandı:

"Sena..."

Sadece ikinci adım... Bir zamanlar ninni niyetine söylediği şimdiyse ihanetin yankısı gibi kulaklarımda çınlayan o ikinci ismim...

Adımı son kez böyle duyduğumda küçücük bir kızdım. İsmimden her zaman nefret edecektim belki ama en çok bu kadının dudaklarından işitmek midemi bulandıracaktı. Bana koyduğu bu isim her daim celladım gibi duracaktı geçmiş sayfalarımın başında.

"Hiç değişmemişsin," dedim. "Sadece daha iyi yalan söylüyorsun artık."

Dudakları aralandı. Ama konuşmadı. Başını azıcık eğdi. Bir kadının evladına söyleyecek tek bir cümle dahi bulamaması, benden değil, ondan eksiltti aslında.

"Ne oldu?" dedim, adımlarımı ağır ağır ona yaklaştırarak. "Yıllar sonra karşında duran kızını görünce dilin mi tutuldu? Yoksa hangi yalanı önce söyleyeceğine mi karar veremiyorsun?"

Bir an için başını kaldırdı. Gözlerinde yaş yoktu. O hiçbir zaman ağlamazdı. Onun gözyaşları bile hesaplıydı. Ama çenesi titrediğinde anladım... Ne diyeceğini bilmiyordu. Ve bilmemesi acizlikten değildi. O an, hayatında ilk kez beni hesaba katmamış olmanın pişmanlığı vardı yüzünde.

Yanağımda bir şeyin sızladığını hissettim. Belki gözyaşıydı, belki de sıkıttığım dişlerimin yan etkisi. Anneme bakarken, çocukluğumun boğazıma tıkanıldığını hissettim. Orada duruyordu işte. Saçları hâlâ düzgün taranmış, üzerindeki bluz bile ütülüydü. İçindeki kargaşayı dışına yansıtmamayı iyi bilen bir kadındı. Ama göz altları... İşte oraya dikkatlice bakınca anlardınız. Uykusuzluk değil, kendinden bile kaçan bir yorgunluk vardı orada.

"Ben seni yıllar önce öldürmüştüm zihnimde," dedim. "Sadece cenazene gelmek bugüne kısmet oldu."

Gözleri nemlendi. Ağlamaya niyetliydi belli ki ama ben izin vermeyecektim. Çünkü o gözyaşları geç kalmıştı. Benim çocukluğumla birlikte gömülmeleri gerekiyordu.

"Beni bırakıp gittiğinde daha çocuktum. Yalınayak, korkmuş, ama güçlüydüm. Çünkü seni tanımadan büyümek, tanıyıp hayal kırıklığına uğramaktan iyiydi."

Kendimi kaybetmiyordum. Öfkemi dizginlemiyordum da. Sadece yıllarca içimde birikenleri, sabırla damıttığım cümlelere döküyordum şimdi. Ne susmak istiyordum ne bağırarak. Ama her sözümle biraz daha geriye gittiğimi hissediyordum. O kapı kapanmadan önceki geceye, yatağımanın ucunda beklediğim sabaha... ve gelmeyen bir anneye.

"Bunca yıldır neredeydin?" Sesim yükseldi artık. "Saklandığın her delikte, hangi pasaportu kullandın? Hangi adamın yatağıında vatanını sattın? Hangi çocuğa ana oldun da benim adımı unuttun? Çünkü benim adım Beyza!"

Kelimelerim acımasızdı. Ama merhamet, annelik yapamamış bir kadının lüksü olamazdı. Ve o an...

Ağzından çıkan cümle odayı delip geçti:

"Seni korumak için gittim."

Birkaç saniye ne dediğini anlayamadım. Sonra beynim cümleyi çözdü. Ama içim, kabul etmeyi reddetti. Şuh kahkaham odayı doldurdu.

"Beni mi?" Gülümsedim. Ama bu gülümseme bir ölüm ilanı gibiydi. "Beni korumak için... vatanını mı sattın?"

Annem başını öne eğdi. İlk kez titredi. Ellerini kucağında birleştirdi, ama o ellerde ne dua vardı ne de tövbe.

"Ben sana annelik yapamazdım, Se... Beyza. Eğer kalsaydım, ya seni kaybedecektim... ya kendimi. İkisini de seçemedim."

Bir kahkaha daha koptu benden. Keskin, soğuk ve zehirli.

"Harika. Ne şahane bir satranç hamlesi. Ama biliyorsun... Kalp, vezir olmaz."

Kafasını kaldırdı. Bana baktı.

"Sen hâlâ aynı çocuksun," dedi.

"Hayır." Sertçe adım attım. Hiddetle karşı çıktım. Artık aramızda bir masa bile kalmamıştı. "Ben artık senin kızın değilim. Ben artık Yüzbaşı Karaaslan'ım. Ve karşımda sadece bir anne değil... Bir vatan haini var!"

Tam ağzını açmış, içindeki o gecikmiş, geç kalmış açıklamayı dökmeye niyetlenmişti ki...

Arkamda bir şey hareket etti. Ses yoktu. Ama odaya bir gölge düştü. Tavan lambasının hafifçe titremesiyle birlikte, sanki hava bile yön değiştirdi.

Bir iç çekiş gibi... ama nefes değil, varlık. Bir gölge değil, bir tehdit. Arkamı dönmedim. Dönmeme gerek yoktu. Çünkü zaten o anda, onun adım adım yaklaşan ayak sesleri, yüreğimin kıyısına bir alarm gibi çalıyordu. Annemin gözleri birden büyüdü. Dudakları açık kaldı. O an anladım.

O buradaydı.

"Gerçekten," dedi arkamdan gelen o tanıdık ama hâlâ tanımlanamayan ses, "bir annenin çocuğuna doğruları anlatması bu kadar zor olmamalıydı. Ama tabii... Eylem Hanım söz konusuysa işler her zaman biraz... karmaşıktır."

Dönmedim.

O döndü.

Geldi.

Loş ışığın içinden, sanki yirmi yıl boyunca hiç solmamış bir gölgeden sıyrılır gibi yürüdü. Siyah gömleği geceden daha koyuydu, ama gözleri... gözleri bambaşka bir karanlık taşıyordu. İçinde her şeyi bilen bir adamın kayıtsız özgüveni vardı.

İskender Asılkefeli. Namı Diğer *Kör Karga* ...

Karşımda duran adam, yalnızca o takma ismi taşımıyor, ona yakışacak bütün karanlığı da sırtında taşıyordu.

İstihbaratın karanlık sicili. Ve şimdi... kendi karanlığına saplanmış bir adamdı.

"Biz de annenle seni nasıl bizim saflarımızda görebileceğimizi tartışıyorduk. Onca çabama rağmen yüreğindeki vatan aşkını söküp alamadım, hepsi sana sırtını döndüğünde bile benim yanımda durmak yerine ölmek pahasına içime sızmıştın..."

Sözünü hışımla kesip söze atladım.

"O aşk yalnızca ben öldüğümde biter hâlâ anlamadın mı, İskender?"

İskender gülümsedi. O gülümseme bir zaferin değil, yıllar süren bir oyunun sonunda perdeyi kendi eliyle çekmenin verdiği o tuhaf yorgunlukla karıştı. Adımlarını biraz daha yaklaştırdı, ama aramızdaki mesafeyi hiç kapatmadı. Çünkü o mesafe, artık yalnızca fiziksel değildi. Kendi kurduğu labirentin tam ortasında, yolu bana çıkan bir adamdı o şimdi.

"Biliyorum," dedi. "Ve senin bunu söyleyişini izlemek için yıllarımı verdim."

Gözlerim daraldı. Sustum. Çünkü anlatacaklarını duymam gerekiyordu.

"Ben ipleri o kadar uzun süredir elimde tutuyorum ki... çoğu zaman kimin kukla olduğunu bile unutuyorum."

Bir adım daha attı. Annemin yanında durmadı, çaprazımda konumlandı. Yüzünü bana döndü. Ama öyle bir bakışla ki, orada yalnızca bir istihbaratçı değil; kırılmış bir hayal, belki de çökmüş bir takıntı vardı.

"Senin sadakatinin sınırlarını yıkmak için, en başından beri çok dikkatli davrandım. Sana asla doğrudan yaklaşmadım. Önce çevrendekileri izledim. Merih... cesaretle aptallık arasında bir çizgide yürüyordu. Bahadır Sorgun... eski düzenin son onurlu kalıntısı. Ve ben... ikisini de ya çökertecek ya da kendi saflarıma çekecektim."

Omzunu hafifçe silkti. Gömleğinin kolunu düzeltti.

"Yüzbaşı Bahadır Sorgun..." Söylerken dudaklarının kenarı sertleşti. "Bahadır'ı görev ihlaliyle askeriyeden attırmak üzereydim. Adamın kalbinde yeterince öfke vardı. Tek bir kırılma... tek bir yanlış karar onu bizim çizgimize kaydırmaya yeterdi. Ve her şey hazırды. Her şey... ince hesaplanmıştı."

Gözlerinde bir kıvılcım çaktı.

"Ta ki... o avukat bozuntusu Ayliz işin içine burnunu sokana kadar." O an dudaklarımda bir seğirme oldu. "Yine de ben, planın yeniden yazılamayacak bir yerinde hiç durmadım."

Anlatırken tüyleri ürpertecek kadar rahatt .

"Bahadır'ın davasına dahil olması, senin onunla olan bağını tetikledi. Ayliz yalnızca yasal sistemi değil, duygusal çatıyı da oynattı. Her Şey karmaŐaya dönüştü. O kadar iyi kurguladığım oyunun içine... gerçek duygular karıştı."

Karanlık bir i   ekiŐ.

"Merih'in bile adımlarını saydım. Her lafını, her esprisini, her kahrolası mayın gibi yerleştirdiği kelimesini takip ettim. O  ocuğun zek sı tehlikeli ama dağınık. Kontrol edilebilirdi. Tıpkı Nur gibi... Ah, Nur. O küçük sinsi tilki..." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "En az benim i inize yerleştirdiğim ajanlar kadar fena biri. Ama ben onun bile önüne geçmiş, yolunu çoktan çizmiŐtim. içinizdeki köstebekler sağ olsun barımdan içeri adım attığı gün kim olduğunu biliyordum."

 skender başını eğdi. Sonra tekrar doğruldu. Gözlerini bana dikti. Derin, ağır ve teslim olmuş bir bakış.

"Senin kim olduğunu da... ta en başından beri biliyordum, Beyza. Sizse saf gibi içime sızdığınızı zannettiniz."

Sessizlik boğazımı sıktı. Derin bir nefes aldı. Hava hâlâ ağırdı. Ama bu kez sesinde hafif bir çatlak vardı. Kırılmadı. Ama esnedi.

"Her Şeyi... en başından biliyordum. Kim kimdir, kim kimin içinde uyur, kim kimin arkasından bıçağı saklar... Hepiniz elimdeydiniz, benim piyonum olmanıza çok az kalmıştı."

Yana döndü. Bakışı doğrudan gözlerime kilitlendi. Sesi ilk kez bir insan sesi gibi geldi. Zeki bir katilin değil... yanılığısını geç fark etmiş bir adamın.

"Her Şeyi hesapladım. Her ihtimali. Her adımı. Her ihaneti." Kısa bir duraksama. Sonra kelimeler, boğazına takılmadan düştü. "Yalnızca tek bir Şeyi... atladım. Asıl mesele sendin. Sen... Yüzbaşı Beyza Sena Karaaslan. Sana asla emir veremezdim. Seni satın alamazdım. Seni tehdit de edemezdim."

Yavaşça bir adım attı. Nefesi sesini titretti.

"O yüzden sana yaklaştım."

Yutkundum.

"Öyle bir yaklaştım ki... her şeyin içinde, seninle aynı yerden bakmak istedim. Beni yakalamamı engellemek istedim. O soğuk duvarlarının önünde kamp kurdum. Ve düşündüm... *Bu kadını beni yakalamadan yok etmek zorundayım .*"

Derin, tok, dolgun bir sessizlik çöktü aramıza.

"Kalbim benim planlarımın dışında kaldı. Ve bu... en ölümcül hatam oldu."

O cümle havada asılı kaldı. Ne yere düştü ne içime geçti. Ama zaman... o an durdu.

"Annesi hain birinin böylesine sadık olabilmesi miydi ilgimi çeken yoksa çelik gibi iraden mi, bilmiyorum..."

Bir süre hiçbir şey demedim. Sadece yüzüne baktım. O itiraf... o "*kalbim seninle savaştı*" edebiyatı... Belki başka bir kadına söyleseydi yıkılırdı, etkilenirdi, affederdi. Ama ben, bu tip cümlelerin arkasındaki taktiği ezberlemiştim.

Kalp, onun gözünde bir silahın emniyet kilidinden farksızdı. Açıldığında ölüm getiren, kapandığında hiçbir şey hissettirmeyen bir parça. O, duygu gibi görünmeyi bir operasyon maskesi olarak kullanan adamdı.

Gözümdeki donukluk, yerini yalnızca tiksintinin soğuk parıltısına bıraktı. İçimde büyüyen öfke bile artık ona lütuf gibi geliyordu. Ağzımda acı bir tat vardı. Adını "*aşk*" koyduğu şeyin aslında yalnızca kendi zekâsına ve kontrol arzusuna duyduğu hayranlık olduğunu görebiliyordum. Yıllarca düşman tanımıştım ama hiçbiri kendini bu kadar maharetle saklamamıştı.

"Yazık," dedim. Sakin, soğuk ve net bir tonla.

İskender'in kaşları hafifçe çatıldı. Çünkü o, karşısındakinden duygu dilenmeye alışkındı. Ben ise gözlerinin içine baka baka nefret kusuyordum. Ne bağırmaya ihtiyaç duydum ne ağlamaya. Çünkü bazı kelimeler, sesini yükseltmeden de vururdu.

"Senin kalbin yok, İskender. Sen yalnızca kendine âşıksın. Plan yaparken her ihtimali düşündün ama bir kadının gözlerine baktığında orada seni görememenin ihtimalini hesaba katmadın." Sözlerim onun gövdesine değil, doğrudan zihninin merkezine isabet ediyordu. Her biri dikkatlice seçilmiş, hedefi önceden belirlenmiş mermiler gibiydi.

Bir adım attım. Ama geri değil, ileri. "Bana duyduğunu sandığın şey bir duygu değil. Bu, yalnızca bir hâkimiyet arzusu. Kontrol etmek, fethetmek, diz çöktürmek... Sen beni asla sevmek istemedin. Sen beni yönetmek istedin. Ve başaramadın."

Sesim biraz daha düştü ama içeriği daha da sertleşti. "Ben senin en baştan beri ulaşamayacağın tek hedeftim. Ve sen, bana sahip olamayacağını anladığın an... âşık olduğunu sandın."

Başını çevirdi ama konuşmadı. İlk kez kelimesizdi. Gözlerindeki soğukkanlılıkla birlikte, tüm o planların ve zekâ oyunlarının içi boş bir gurura dönüşmesini izliyordum. O an, kimsenin tanımadığı bir zaaf taşıyordu suratında. Ama ben zaten onun gözlerinde ilk kez insan görüyordum. İlk ve son kez.

Bir nefeslik mesafe kalmıştı aramızda. Geri çekilmeden önce, gözlerimi ondan ayırmadan fısıldadım: "Senin kalbin, benim silahıma kurşun bile olamazdı. Ve ben, tetikte duygularla savaşmam. Silerim."

O cümleyi söylediğimde oda ağırlaştı. Aramızdaki havadan önce gururu boğuldu. Birbirimize artık hiçbir şey söylemesek de olurdu çünkü en keskin hakikat çoktan yüzüne çarpılmıştı. Bazı adamlar kalplerini geç keşfederdi. Ama benim için... geç kalınan hiçbir şeyin adı *aşk* olamazdı.

"İhanetin ne sebebi ne de affı olmaz, vatanına bile ihanet eden adamdan ben bana sadık kalmasını beklemem!"

İskender'in çenesi gerildi. Gözlerinde hâlâ söndürmediği bir karanlık vardı ama artık sadece karanlık değildi. Kıskançlık, adamın ses tellerine kadar ulaşmıştı.

O başkasının ismini ağzına alırken bile kelimeyi tükürür gibi söyledi.

"Ve sen... Sadakati, Bahadır Sorgun'da mı buldun? Sana evli olduğunu bile söyleyememiş adamda mı?"

Kelimelerinin ucuna sinsi bir gülümseme yerleştirdi. Ama bu kez sadece kırık değil, aşağılanmış bir adam vardı karşımda.

"Onca yıl sana uzaktan bakan, seni izleyen, senin gibi düşünen bir adamı değil de... Seni kıran, yok sayan, emirlerine karşı gelen birini seçmen... Gerçek bir hayal kırıklığı."

Durdu. Gözlerini benden çekmeden ekledi: "Sen uğruna savaş verilecek kadınlardansın Beyza... ama Bahadır Sorgun gibi adamlar, senin için savaşmaz. Onlar yalnızca senin önünde durur, yolunu kapatır, gölgenle bile baş edemez. Ve sen... sen bunu görmeyecek kadar içine kapanık bir gururun ardına saklandın."

Bir an durdu. Sesi biraz daha düştü. Ama bu düşüş, yumuşaklık değil, gölge gibiydi. Karanlık yayıldıkça yayılıyordu.

"Ben seninle yürümek istedim. O ise senin arkanda sürüklenen bir savaş artığı... Ama sen buna âşık oldun. Çünkü sen de acıyı sevmeyi öğrendin, değil mi Beyza?"

Bir gülümseme belirdi dudaklarımda. Ama bu, sevinçten doğan bir gülümseme değildi. Tıpkı İskender'in sevgisinin gerçek olmaması gibi... benim gülümsemem de onun sözlerine bir karşılık değildi.

Bu sadece tiksintinin yüzüme giydirdiği bir maskeydi.

"Bahadır," dedim, adını telaffuz ederken ses tonumda en küçük bir tereddüt bile yoktu. "Benim için savaşmadı çünkü ben onun önüne düşecek bir kadın değilim. Ben onunla yan yana savaşan kadınımdı."

Gözlerim İskender'e kilitlenmişti. Şu an karşımdaki adamın gözlerine değil, içindeki çürümüş hesaplara bakıyordum. O çarpık zekânın içinde kendine kurduğu aşk senaryosuna, yazdığı rolü benim oynamamı bekleyen çocuksu kibre...

"Sana göre sevmek, sahip olmaktır. Bana göre öyle değil!"

İskender'in hangi ara kapattığını hatırlamadığım kapının ardında bir tıkırtı duyuldu. Ardından menteşeler çatırdadı ve odanın havası bir anda değişti. Üç gölge, sırtlarında gecenin sertliğiyle içeriye doldu. Önde Nur, yanında Merih, arkada... Bahadır.

Omuzlarının sertliğinden içeriye girerken bastığı her adımda zemin çatlayacak gibiydi. Odaya girer girmez gözleri İskender'e kilitlendi. Ve sesi, mermi gibi havayı yırttı.

"Dimağını siker, göt cidarlarını gevşetirim pezevenk!"

Bahadır'ın sesi duvarlardan sekip içime çarptı. Kalbim değil, ciğerim titreşti. Bu sesi bir çatışmada değil de içimde taşıdığım o yarı gerçek, yarı umutlu bir adam olarak duymak... başka bir şeydi. Yumruklarını öyle sıkımişti ki parmakları beyazlamış, gözleri cehennemin kıyısında gibi parlıyordu. Bir adım daha attı, gölgesi İskender'in ayaklarına kadar uzandı.

"Aylardır içimizde oynadın, kime güvenip sırt döneceğimizi şaşırttın. Ama senin o kara suratını ilk gördüğümde içime bir şey oturmuştu. Demek boşuna değilmiş."

İskender'in yüzü taş kesilmişti. O, insanları kelimelerle susturmayı severdi ama şimdi kelimeler onun ciğerine saplanıyordu. Merih gülümsedi. Her zaman yaptığı gibi, kaosun ortasına serpiştirilmiş bir alay gibi konuştu.

"Ne demişler? Çakal plan yapar, tilki uygular ama ben çakalı da tilkiyi de domaltır sikerim!"

"Ama tilkinin haberi yoksa... devreye Nur girer."

Nur başını hafifçe yana eğdi. Elindeki tableti yavaşça kaldırdı, ekranında parlayan verileri gösterdi. Bakışları İskender'in üzerinde gezinse de ses tonunda hedef Eylem vardı. Soğuk, keskin ve tehlikeli bir netlikle konuştu.

"Beyza'nın peşine düştüğünü biliyordum. Çünkü senin gibi biri, asla bitmeyen hikâyelere meraklı olur. O yüzden takip ettim. Ama içeri girmemize sebep olan şey... yalnızca Beyza'nın gecikmesi değildi."

Sözlerine kısa bir duraksama verdi. Tableti Merih'e uzattı. Adam sadece kaşlarını çatıp ekrana baktı, sonra gözleri Eylem'e döndü. Merih'in ifadesi ciddileşti. Nur, sessizce devam etti.

"Eylem Hanım, sizin *Kör Karga* 'ya ne kadar bilgi sızdırdığınız zaten sorgu dosyalarına yansdı. Ama ben küçük bir şey daha buldum. Belgelerde çift yönlü aktarım var. Siz... sadece İskender'e değil, onun düşmanlarına da çalışmışsınız."

Eylem'in yüzü gerildi. Dudakları hafifçe aralandı ama çıkacak bir kelime bulamadı. İskender başını Eylem'e çevirdi, ilk kez ne diyeceğini bilemeyen bir ifade yüzüne yerleşti. Sessizlik, şimdi yalnızca sarsıcı değil; gülünçtü.

Nur'un dudaklarında bir tebessüm belirdi. Gözlerini İskender'e kilitledi, tok bir cümleyle noktayı koydu:

"Ne ironik değil mi? Sen zekânla herkesin önündeydin, planın her detayı senin kontrolündeydi... ama yanındaki kadın bile senden daha fazla yalan söylemiş. Bu defa seni, kalbin değil... hain bir kadına duyduğun kör güven yaktı."

Üstümdeki dinleme cihazı sayesinde tüm konuşma kaydedilmişti.

Eylem'in yüzü bembeyaz kesilmişti. Dudakları aralıktı ama konuşamıyordu. İskender ise ona dönmüş, sanki ilk kez gerçek yüzünü görüyormuş gibi bakıyordu. Yıllarca plan kuran, her ihtimali hesaba katan bir adam... şimdi en büyük hatasını, en yakınına güvendiği kadınla birlikte yaptığını anlamıştı.

Odaya kesif bir sessizlik çöktü. Bu sessizlikte sadece geçmişin yankısı vardı. İhanet, artık bir isim değil; bir sahneydi.

Ve o sahnenin ortasında, annemle göz göze geldim. Onun gözlerindeki panik bana yetmişti.

Eylem, yıllarca plan yapmış, insanları satmış, kurumları delik deşik etmişti. Ama hesap etmediği tek şey, bir evladın yalnızca duygularıyla değil, zekâsıyla da annesinin karşısına çıkabileceğiydi.

Ben onun karşısına kızımı diye değil, bir asker, bir yüzbaşı ve bir tuzak kurucusu olarak çıkmıştım.

Onun gözlerinin içine baktım. Bir şey söylemedim. Çünkü bazı zaferler, sessizlikle ilan edilirdi.

İskender, hâlâ Eylem'e bakıyordu. Gözlerinin içindeki her şey yanıyordu. Alev alev bir gurur yangınıydı bu.

Ve ben o an anladım. Bu adam artık bitmişti.

Ne yapacağını bilemeyen bir bakışla bana döndü. Ama ben konuşmadım. Çünkü sözler çoktan söylenmişti. Ve hepsi, çoktan bir yerlere kaydedilmişti. Annemi yakalamak için geldiğim bu akşam tek taşla iki kuş vurmuştuk.

Şimdi her adımımı zekice planlamalı, binlerce kez düşünerek hareket etmeliydik. Topraklarımızı sarmış bu zehirli sarmaşık ağından kurtulmanın zamanı gelmişti!

Eylem'in rengi bir an soldu. Gözleri ekranda donmuş kalmış gibiydi. O küçücük tablet ekranında, hayatının tüm planlarının çatırdayışını izliyordu.

Ama sonra... Yıllardır nasıl yaşadıysa öyle yaptı. Yalan söyledi.

"Hayır," dedi, sesi aniden yükselmişti. "Bu bir çarpıtma. Bu belgeler uydurma. Böyle bir aktarım yapmadım. Ben sadece İskender'le çalıştım. Diğer taraflar... onların adı bile geçmez benim kayıtlarımda!"

İskender, hâlâ yüzüne bakıyordu. Ama bakmaktan çok... izliyordu. Yalan söylediğini bilir bir vaziyette duruyordu.

Eylem devam etti. Paniklemişti artık.

"Beni kim bu işe çekmeye çalışıyor bilmiyorum ama kesinlikle bir kurgu bu. Kör Karga olarak seni, seni korumak için, istihbaratı ayakta tutmak için... ben..."

Birden kelimeleri dağıldı. Boğazı kurudu. Cümlelerinin sonu gelemiyordu.

Nur, usulca yana döndü. Başını azıcık eğdi ve sanki Eylem'in üzerinden süzülen bir bakışla, usulca fısıldadı:

"Yalancının mumu yatsıya kadar yanarmış, hain!"

Eylem'in sadakati yoktu. Ne İskender'e ne devlete ne de ailesine. O sadece kendi planlarına sadıktı. Ve o planlar artık yere serilmişti.

Konuşmaları inkâr ederken sesinin tonuna hâkim olamıyor, panikle savrulan cümleleri bir mantığa oturtamıyordu. Ne kadar çabalasa da dosyadaki veriler karşısında söyledikleri yalnızca zaman kazanmaya yönelik bir çırpınıştan ibaretti. O, suçluluğunu bildiğimiz ama hâlâ mahkeme karşısında "masum" sayılan türdendi.

Ve maalesef bu ülkede birini içeri tıkmak için doğruyu bilmek yetmiyordu, onun kâğıt üzerinde de yanlışını ispat etmek gerekiyordu.

Nur, gözlerini ekrandan ayırmadan kulağıma fısıldadı.

"Bunlar şimdilik ön bulgu niteliğinde. Takip kayıtları, sunucu logları ve içerik bağlantıları daha yüksek makamlarda incelenecek. Şu an burada yapılacak her adım, prosedür dışında kalır."

Bahadır başını çevirip Nur'a baktı. Yüzünde öfkeyle karışık bir sabır vardı. O da istiyordu şimdi, burada, her şeyin bitmesini. Ama emir-komuta zincirini bilen bir adam, sabretmeyi de bilmek zorundaydı. Yumruğunu sıktı, ama durdu.

Merih gözlerini Eylem'e dikti. Gülmedi. Bu kez alaycı bir söz söylemedi. Çünkü bazı yıkımların üzerine espri yapılmazdı.

Ama gözlerinde net bir şey vardı:

"Yakalandın. Ama seni çiğnemedен yutmayacağız."

Ben bir adım geri çekildim. Gözlerimi Nur'la buluşturdum. O, bana başıyla belli belirsiz bir onay verdi. Planın bu ilk aşaması tamamlanmıştı. Ama bu yalnızca bir başlangıçtı. Önümüzde hâlâ ifade tutanakları, veri analizleri ve üst düzey operasyon onayı gibi aşamalar vardı. Yani savaşın psikolojik kısmı tamamlanmıştı, ama hukuk savaşı daha yeni başlıyordu.

O an orada kimse zafer kazanmış gibi görünmüyordu. Çünkü gerçek savaş, bazen bir kurşunla değil, bir cümleyle başlardı. Ve o cümle çoktan kaydedilmişti.

Deliller kaydedilmiş, yüzler deşifre edilmiş, hakikat ise odanın zeminine bir tabut gibi serilmişti.

Bahadır yanıma geldi. Eli, sırtıma çok az dokundu. Dokunuşu güç vermek için değildi; zaten ayakta kalabildiğimi bilerek, sadece birlikte yürümemizi hatırlatmak içindi.

Başını İskender'e çevirdi. Uzun uzun bakmadı. Ama ağzından çıkan kelimeler, odaya sıkılmış soğuk bir kurşun gibi yankılandı.

"Bir dahaki görüşmemizde... seninle parmaklıkların ardından konuşacağız."

İskender gözünü kaçırmadı. Ama gözlerinde cevap yoktu. Sadece, artık tüm hesapların kendi içinde dönüp duran bir çaresizlik vardı.

Nur, tableti çantasına koydu, hiçbir şey demeden kapıya yöneldi. Merih bir adım geride kaldı, göz ucuyla Eylem'e baktı.

Başını yana eğip kısık sesle, neredeyse acıyarak fısıldadı.

"İhanet yalnızca vatanına değilmiş... kendinden başka kimseye sadık değilmişsin, evladına da vatanına da..."

Ondan sonra döndü ve hiçbirine bakmadan arkamızdan çıktı. Ben kapının eşiğinde bir kez daha içeriye baktım.

İkisi de konuşmuyordu. Birbirlerine yabancı, kendilerine mahkûm iki gölge gibi durmuşlardı. Bu, bizim değil... onların mahvolmuş planlarının sessizliği idi artık.

Kapıyı kapattım. Ama kapattığım şey sadece bir oda değildi. Bir geçmişti. Bir yara. Ve sonsuza dek içeride kalacak iki ismin üstüne çekilmiş ağır bir perdeydi bu.

Bir Süre Sonra

03:47 – Merkez Komuta Birimi

Saat geceye karşı değil, bizden yana işliyordu. Yorgunluk vardı ama tükenmişlik değil. Oda, bir operasyondan sağ çıkan insanların taşıdığı ağır ama onurlu bir sessizlikle doluydu. Masadaki herkes artık yalnızca bir tim komutanı değildi; hepimiz bu ülkenin damarlarında dolaşan tehlikeli bir sırrın ortasında, kendi yükümüzle oturuyorduk.

Bahadır, solumda bir kaya gibi susuyordu. Gözleri masa üstündeki klasörde sabit, yüzü gergin ama kontrollüydü.

Merih, sağımda alışılmadık bir sükûnet içindeydi. Her zaman söze atılan, alaylı cümleleriyle havayı dağıtan o adam gitmiş; yerine karanlıkta bir harita çizen bir akıl gelmişti sanki.

Tulgar Bora çaprazımdaydı, gözleri dijital ekrana çakılı, dudaklarında ne bir onay ne bir itiraz vardı. O sadece bilgi toplayan, zamanı geldiğinde vuracak adamlardandı.

Ve Nur. Karşımdaydı. Ama o sadece bir teşkilat mensubu ya da dostum değil, artık bu operasyonun başındaki isimdi. *Teşkilat Operasyon Şefi Nur Gökdeniz...* Biz yıllar önce demir ranzaların gölgesinde aynı sessizliği paylaşıırken, bir gün böyle bir masanın karşısında oturacağımızı bilmiyorduk. Ama o gece, yıllar sonra, geçmişin bizi nereye taşıdığını tüm ağırlığıyla hissettim.

Nur konuşmaya başladığında sesi ne sertti ne yumuşak. Sadece doğrulardan oluşuyordu. "Eylem Karaca ve İskender Asılkefeli hakkında bu gece elde ettiğimiz ses kayıtları, bağlantı şemaları ve davranış örüntüleri elimizde. Ancak şu an için savcılık izni olmadan resmî tutuklama süreci başlatılamaz," dedi.

Bu cümle havada asılı kaldı. Herkesin bildiği, ama yüksek sesle söylenince acı veren türden bir gerçektir bu.

Bahadır başını kaldırdı. Sesi net ve soğuktu: "Peki biz neyi bekliyoruz?"

Cevabı yine Nur verdi, gözünü kırpmadan. "İkinci faza geçmeden önce daha fazla doğrulama gerekiyor. İkincil sunucu kayıtları, içerik çözümlemeleri ve bağlantı haritaları hâlâ inceleniyor. Hata payı sıfır olmak zorunda."

Merih sırtını hafifçe sandalyeye yasladı, sesi alışıldık ironiden uzak ama yine kendine özgüydü.

"Yani Eylem de Kör Karga da şu an ellerini kollarını sallayarak dolaşabiliyor."

Nur başını çevirmeden, ekrana dönük halde cevapladı: "Evet. Ama artık takip altındalar. Ve onlar henüz bilmese de biz ikinci aşamayı başlattık."

Binbaşı Ahmet Kürşat'ın görüntüsü ekranda belirdiğinde, ortamın ciddiyeti neredeyse fiziksel bir ağırlığa dönüştü.

"Bu tip operasyonlarda sabır, savaşın parçası değil; en keskin silahıdır," dedi. "Kör Karga düşmedi ama dengesini kaybetti. Karaca zayıf. Bu gece kaleyi yıkmadık ama temelini sarstık."

Annemin soyadı yeniden odaya düştü. *Karaca*. Boğazıma sert bir şey oturdu ama yutmadım. Sadece sırtımı dik tuttum, gözlerimi dijital haritanın bir noktasına sabitledim. Bu artık bir soyadı değil, devlete karşı işlenmiş bir suçun kod adıydı.

Nur, Gökbörü ve Sungur timlerine dair görev dağılımını verdi. Kör Karga'nın dış irtibatlarına onlar yaklaşıacaktı. Bahadır ve Merih bunu çoktan kabul etmiş gibiydiler.

Ardından Tulgar'a döndü. "Ötüken Timi bu fazda çok kritik. Eylem Karaca'nın yıllardır çeşitli kurumlara sızdırdığı belgelerin arkasında bir mali iz var. Ama daha önemlisi, İskender'in Kör Karga kimliğiyle yürüttüğü operasyonların neredeyse tamamı kayıt dışı kaynaklardan besleniyor. Kripto hareketleri, arka hesap zincirleri, tanımsız para akışları... hepsi sizde."

Tulgar başını bir kez salladı. Nur sözlerine devam etti. "İki farklı ajan. İki ayrı kanal. Ama ortak iz birimi: para. Ve bu sistemde para, ihanetin ayak izidir. Onları bu izden bulacağız."

Sonra bana döndü. Bir an sustu. Ne diyeceğini düşündüğü için değil, kelimelerin bana nasıl dokunacağını bildiği için.

"Karakurt Timi bu aşamada merkezde kalacak," dedi. İçimde bir şey kıpırdadı ama sustum. "Beyza, seni sahadan çekmek sıradan bir karar değil, farkındayım. Ama bu operasyonun ilk halkasında doğrudan yer aldın. Eylem Karaca'yla birebir temas kuran, İskender'in itiraflarına şahit olan ve o dosyayı sahada açan kişisin. Elimizdeki içeriklerin ilk değerlendirmesi sende olduğu sürece merkezde daha sağlam ilerleyebiliriz. Bu yüzden Karakurt Timi ikinci fazda koordinasyon merkezine çekilecek. Bu aşamada koordinasyonun gözü kulağı olacak."

Bu tip operasyonlarda vurucu timin beyni merkeze çekilirdi. Kabul ettim. Çünkü mesele artık benim hislerim değil, bu ülkenin çıkarlarıydı. Sahada olmamak beni eksiltmiyordu. Bu kez silah yerine sezgiyle savaşıacaktım.

Nur son cümlesini söyledikten sonra odada bir süre kimse konuşmadı. Dijital haritanın ışıkları duvarda titrek gölgeler oluşturuyor, zamanın akışı sanki yavaşlıyordu. Hepimiz bir sonraki adıma hazırдық ama hiçbirimiz kolay bir yolculuğa çıkmadığımızı bilmiyor değildik.

Bahadır sandalyeden kalkarken masasını toplamadı. Onun adımıyla Merih'in sandalyesi hafifçe gıcırdadı. Tulgar sessizce başını salladı, gözleri

hâlâ ekranda takılıydı. Kimse vedalaşmadı. Çünkü bu bir veda değil, sadece başka bir cepheye yürüyüşü.

Ben yerimden kalkmaya niyetlendiğimde Nur bir adım yaklaştı. Göz göze geldik.

Bakışında yargılama yoktu, beklenti de. Sadece tanıdık bir sessizlik vardı. Yıllar önce aynı battaniyeye sarınıp aynı tavanı izlediğimiz gecelerdeki gibi. Sadece susarak anlaşılabildiğimiz o çocukluk gecelerinden bir parçayı, şimdi burada yeniden bulmuştum.

"Sadece görev değil bu," dedi fısıltıyla. "Biliyorum senin için daha fazlası. Ama biz... birlikte her şeyi aştık Beyza. Bu yükü de birlikte taşıyacağız."

Dizlerimdeki gücü kaybeder gibi olduğum o anda Nur bana sarıldı. Omuzlarıma değil, geçmişime. Kırık hatıralarıma. Hayal kırıklıklarına. Ve ben... belki ilk kez, bir brifingin sonunda gözlerimi kapattım. Çünkü bu sarılma, görev tanımına sığmayacak kadar insandı.

"Buradayım," dedi.

"Her zaman."

Nur

Toplantının ardından koridorlar sessizdi. Elektronik kapılar arada bir tıs diye açılıyor, sonra tekrar sessizliğe gömülüyordu. Herkes dağılmıştı. Ama o sessizlikte, başka bir ritim daha vardı. Ayak seslerinin arasında tanıdık bir tını, hafif bir düzensizlik, bir türlü taklit edilemeyen o rahat yürüyüş...

Yakışıklım... Merih .

Gözlerim onu daha adını geçirmeden buldu. Elini cebine sokmuş, omzunu hafif eğerek yürüyordu. Kendine has o gevşek, serseri rahatlığı vardı ama her adımı hedefe gider gibi netti. Üstünde geceye yakışır koyu renkler, içinde ise sönmek bilmeyen o delici bakış.

"Ne o Nur Hanım, gece nöbetine mi kaldın yoksa?" diye sordu karşıma geçerek. Dudaklarında tanıdık o yarım gülümseme, gözlerinde yine laf sokuşturacak bir alay hazır bekliyordu.

Başımı hafifçe yana eğdim. "Yakışıklı... sen hâlâ buralardayım demeye mi geldin, yoksa başka bir bahanen mi var?" dedim. Ses tonumu değiştirmedim ama vurgularında o tanıdık oyun vardı. Onunla konuşurken kelimelerimin şekli bile değişirdi sanki.

"Yok be," dedi. "Bahanem bitti ama merakım kaldı. Senin ses tonun ne zaman emir verirken bile baştan çıkarıcı oldu? Yeni bir teknik mi bu, yoksa bana özel mi uyguluyorsun?"

Gülmedim ama dudağımın kenarı kıvrıldı. Bir adım attım ona doğru. "Senin için ayrı bir eğitimi tamamladım tabii. Devlet sırrı sayılır."

Başını yana sallayıp iç geçirdi. "Beni baştan çıkaracak kadar bilgili, vuracak kadar da eğitimsin... Korkmalıyım mı, etkilenmeli miyim, bir türlü karar veremiyorum."

"Etkilendiğin kesin. Karar vermen gerekmiyor," dedim. Göz göze geldiğimizde aramızdaki mesafe gözle görülemeyecek kadar incelmışti. Nefes alışverişimiz bile senkronize olmuş gibiydi.

"Yalnız bir şey soracağım," dedi, sesi düşmüştü ama hâlâ o eğlenceli tonundaydı. "Bu gece seni kaçırırsam, bunu rapora geçiriyor musun yoksa kendi iç istihbaratına mı yazıyorsun?"

Gözlerimi devirdim ama içim gülüyordu. Bu adamın saçmalıkları bile bende bir yankı buluyordu. "Sadece senin bileceğin bir yere yazıyorum. Şimdi konuşmayı bırak da beni nereye götüreceğini söyle."

"Bilmiyorum," dedi. "Henüz seçmedim. Ama boş bir oda bulursam, ismini 'gizli görev alanı' koyarım demiştim..."

Kafamı iki yana sallayarak güldüm. Ayaklarım onu izlemeye çoktan karar vermişti. Peşinden yürümeye başladım. Koridordaki ışıklar Merih'in

gölgesini duvarlara çizerken, o bir kapıyı araladı. İçeri göz attım. Boştu. Ama içinde daha şimdiden başka bir şey vardı. Gerilim değil, beklenmişlik.

"İçeri giren çıkamıyor ama haberin olsun," dedi. Sesi daha alçak, daha derindendi.

Bir an durdum. Gözlerim gözlerine sabitlendi. "O zaman kimse şikâyet etmeyecek demektir," dedim.

Kapı arkamızdan kapanırken, içeri sadece biz değil, konuşulmamış kelimelerimiz de girdi.

Boş odanın içi griydi. Ne bir masa ne bir sandalye. Sadece sessizlik vardı. Ama Merih odaya adımını attığında, bu boşluk bir anda başka bir renge büründü. Onun varlığı, en sıradan alanlara bile bir tehdit, bir davet ya da bir karmaşa getirebiliyordu. Şimdi, o boşlukta sadece biz vardık ve bu bile fazlasıyla gergin bir dengeydi.

Arkamı kapıya yasladım. O birkaç adım ötede durmuş, beni baştan aşağı süzüyordu. Gözleriyle bedenimi değil, ruhumu tartıyordu sanki. Ama her bakışı, içime çekilen bir nefes gibi ağırdı.

"Biliyor musun," dedi. "İşin en ironik tarafı şu; seni ne zaman alıkoymak istesem, bir görev çıkıyor. Sanki her seferinde devlet bizden bir şeyler alıyor ha?"

İçimden geçenleri gizleyemedim. "Belki de o yüzden bu anlara bu kadar aç kalıyoruz," dedim. "Devletin gölgesinde büyüyenler için duygular hep karartma saatine denk gelir."

Bir adım attı bana doğru. Sözlerimiz boşlukta asılı kalmadan, bir başka sessizlikle yer değıştirdi. Artık konuşmuyorduk. Sadece bakıyorduk. Ve o bakışların içinde, geceden daha karanlık, daha dürüst bir şey vardı: Beklemekten yorulmuş iki yürek.

Elini kaldırdı. Omzumun hemen yanındaki duvara yasladı parmaklarını. Başını eğdi, yüzü yüzüme çok yakındı artık. Nefesi tenime çarpıyordu.

" *Deli Kızım* ," dedi. "Seninle ilk çatışmamızda... kurşun değil, bir bakış atmıştın bana. O an anladım. Hiçbir savaş alanı, seninle aynı tarafta olmaktan daha zor olamazdı."

Gözlerimi kapatmadım. Çünkü bu, bir teslimiyet değildi. Tam tersine, bir meydan okumaydı. Dudaklarımı araladım ama konuşmadım. Sadece bakışlarımı onun gözlerinden ayırmadım.

Sonunda, elini omzuma koydu. Hafifçe. Sanki dokunduğu yer değil de o anın tamamı yanıyordu. Oysa ben hep güçlü dururdum. Ama bu, güçle baş edilecek bir şey değildi. Bu... başka türden bir yanmaktı.

Yavaşça bana yaklaştı. Dudaklarımız arasındaki mesafe bir kelimenin nefesi kadardı. Ama o an öyle uzun sürdü ki, zamanı bile unuttuk. Belki biz hiçbir zaman kelimelere inanmadık. Belki bu yakınlık... sustuklarımızın bedeliydi.

"Bile bile yanmayı sen seçtin, Yakışıklım..." deyip göz kırptım.

"Tüm hayatımı da bellesen hep seni seçerim... Çünkü daima buna değeceğini bilirim!"

Ve sonra... dokundu. Dudaklarıma değil, kalbime. Ama önce gözlerimin içine bakarak.

"Seni ezberledim, *Deli Kızım* ," dedi. "Ama hâlâ her bakışında yeniden öğreniyorum."

Ben de gülümsedim. Hafif, ama tam kalbinden gelen bir gülümsemeydi bu.

"Ezberleri unutturmayı severim, *Yakışıklı* ."

Gülümsemenin dudaklarımda donduğunu hissettim. Ezberleri unutturmayı severim, evet. Ama o, sadece ezberimi değil, tüm bildiklerimi unutturmaya hazır gibiydi. Gözlerinde yanan o şey, bana ait, yalnızca benim için tutuşturulmuş bir ateşti.

Elini yavaşça yanağıma getirdi. Parmakları, tenimde bir iz gibi gezindi. Gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Gözlerimi kapatsaydım, bu anın

tüm büyüklüğünü kaybedeceğimi biliyordum. Onun bakışlarında, bir yemin, bir teslimiyet ve tüm o savaşın ortasında bulduğumuz huzur vardı.

"Ezberleri unutturmayı sevdiğini biliyorum," dedi, sesi odayı değil, sanki sadece benim içimi dolduruyordu. "Ama sana başka şeyler ezberleteceğim, *Deli Kızım* ."

Sözleri, bir anda tüm gardımı düşürdü. Güçlü duruşum, o sarsılmaz maskem, bir anda eriyip gitti. Sadece bir kadındım, onun bakışlarının ve dokunuşunun ateşiyle yanmaya hazır bir kadın.

Vücudumdaki her hücre, onun bana dokunmasını bekliyordu. Her dokunuş bir elektrik gibi yayılacaktı, bunu biliyordum. Merih'in eli yanağıma okşarken, diğer eli belime sarıldı ve beni yavaşça kendine çekti. Aramızdaki mesafe tamamen eridi. Bedenlerimiz, sanki birbirine ait iki parça gibi tam oturdu.

Nefesi, artık benim nefesim gibiydi. Gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan, parmaklarımı boynuna doladım. Derin bir nefes aldı ve hafifçe gülümsedi. "Bu kadar beklemişken, acelemiz yok."

O an, tüm bu tehlikeli oyun, tüm görevler, devlet sırları ve koridorlardaki sessizlikler kayboldu. Sadece o ve ben ve aramızda cayır cayır yanan bu tutku ateşi vardı.

Merih, dudaklarını benimkilerin üzerine yasladığında, alevler bedenimi sardı. Bu bir öpücükten fazlasıydı. Bu, tüm o zamanın, tüm o çatışmaların ve tüm o anların bedeliydi. Sanki ilk kez nefes alıyormuşum gibiydi. O, sadece dudaklarıma değil, ruhuma dokunuyordu. Ve ben, tüm gücümle ona karşılık verdim. Kaybetmeye hazır olduğum tek savaş, oydu. Ve bu savaşta kazanan, kaybetmeyi göze alanlardı.

Öpüşü, bir fırtına gibiydi. Önce yavaşça başlayan ve sonra tüm benliğimi içine çeken, beni nefessiz bırakan bir fırtına. Ellerim onun ensesinde, parmaklarım saçlarının arasına karışmış, ona daha çok yaklaşmak için çaresizce çekiyordum. O ise belimden sıkıca tutmuş, beni kendine doğru bastırıyordu. Aramızda en ufak bir boşluk bile kalmamıştı. Tenlerimiz, giysilerin altından bile alev alev yanıyordu.

Merih, öpüşün ortasında dudaklarını ayırıp alnını alnıma yasladı. Hırıltılı, derin bir nefes alıp verdi. Gözleri, benimkileri bulduğunda bir yangının ortasındaki sükuneti görüyordum. Dudaklarının kenarı yavaşça kıvrıldı, o tanıdık muzip gülüşü yerini buldu.

"Ne o Nur Hanım?" diye fısıldadı, sesi odayı değil, sanki sadece benim içimi dolduruyordu. "Şimdi bu anı da bir operasyon raporuna mı yazıyorsun, yoksa '*Gizli Görev: Yakışıklımı Etkisiz Hale Getirme*' başlığı altında mı işliyorsun?"

Bu sözler, beni tüm gücümle etkiledi. Şimdi bir de bu adamın muzip diliyle uğraşmak zorundaydım. Gözlerimi devirdim ama dudaklarımda kontrol edemediğim bir gülümseme belirmişti.

"*Yakışıklı*," dedim, sesim benim de sandığımdan daha nefessiz çıkmıştı. "Seninle ilgili her şey, '*Devlet Sırrı*' adı altında ayrı bir dosyada saklanıyor. Kimsenin erişimine açık değil."

Merih kahkahayı bastırır gibi dudaklarını büktü, yüzünü tekrar yüzüme yaklaştırdı. "Biliyorum," dedi. "İçinde bolca 'tehlikeli, yakışıklı ve karşı konulamaz' gibi başlıklar olduğuna eminim."

Bakışlarında, bir yemin, bir teslimiyet ve tüm o savaşın ortasında bulduğumuz huzur vardı. Vücudumdaki her hücre, onun bana dokunmasını bekliyordu. Her dokunuş bir elektrik gibi yayılacaktı, bunu biliyordum. Merih'in eli yanağımı okşarken, diğer eli belime sarıldı ve beni yavaşça kendine çekti. Aramızdaki mesafe tamamen eridi. Bedenlerimiz, sanki birbirine ait iki parça gibi tam oturdu.

Merih, beni kapıdan yavaşça ayırıp boş odanın ortasına doğru yönlendirdi. Adımlarımız uyumlu, içimizdeki ateşin ritminde atılıyordu. Odanın gri duvarları, bizim yanan tenlerimizin sıcaklığıyla başka bir renge bürünmüştü sanki.

Beni durdurdu ve gözlerimin içine baktı. Elini usulca saçlarıma daldırdı. "Ezber bozanım," dedi. "Bu gece sadece biz varız. Ve bu boş oda, bizim sırrımız olacak."

Başımı onaylayarak salladım. Tutkumuzun, bekleyişimizin ve tüm o gizli duygularımızın ateşiyle yanmaya hazırдық. Merih'in eli belimde dolaşırken, bir kez daha ona doğru çekildim. Bu kez, dudaklarımız buluştuğunda, konuşulacak hiçbir söz kalmamıştı. Sadece iki bedenin dilinde yazılan bir hikâye vardı ve o hikâye, şimdi başlıyordu.

Sözcükler yavaş yavaş anlamsızlaşırken, yalnızca onun dokunuşları, nefesi ve varlığı vardı. Ellerini saçlarımdan usulca boynuma indirdi, sonra omuzlarıma... Her dokunuşu, tenimde küçük bir yangın başlatıyordu. Kendimi daha fazla tutamadım, ellerim onun sırtına kayd. Tırnaklarımın hafifçe tenine batması, bir teslimiyetten çok bir davetti. Bu, bir yakarıştı.

Merih, beni duvara doğru hafifçe ittiğinde, sırtım soğuk duvara dayandı. Ama bu soğukluk, içimdeki ateşi daha da alevlendiriyordu. Öpüşü şimdi daha tutkulu, daha derin ve daha arzuluydu. Artık aramızda hiçbir engel yoktu. Bu öpüş, sadece fiziksel bir birleşme değil, ruhlarımızın birbirine kenetlenmesiydi. Kendimi onun kollarına tamamen bıraktım, dünyanın durduğunu hissettim. Sadece Merih ve ben ve bu boş odayı alevleriyle dolduran tutkumuz vardı.

Dudakları boynuma doğru indiğinde titrek bir nefes verdim. Odanın sessizliği, sadece benim sesimle bozuluyordu. Adını fısıldadım, bir yakarış gibi...

"Merih..."

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı, sesi derin ve erkeksiydi. "Biliyorum *Deli Kızım* ," diye fısıldadı. "Biliyorum."

Ve sonra, odadaki tüm sözler, yerini dokunuşlara, nefeslere ve tutkunun sesine bıraktı. Artık konuşmuyor, sadece hissediyorduk. Bedenlerimiz, birbirinde kaybolan iki aşığın hikâyesini anlatıyordu. Merih'in elleri, tenimde bir iz gibi dolaşırken dudaklarımdan hafif bir inilti döküldü. Bu, bir yakarış ve bir davetti.

Merih, aniden öpüşünü kesip alnını alnıma yasladı. Gözleri, tutkunun ve arzunun ateşiyle parlıyordu. "Bu oda bizim için yeterli değil," dedi, sesi

boğuk ve derindi. "Bizim yüzümüzden tüm bina ateş alacak... Çünkü ben kendimi artık durduramıyorum!"

Onun bu sözleri, içimdeki ateşi daha da alevlendirdi. Kendimi durduramıyordum, çünkü ben de aynı şeyi hissediyordum. Elini sımsıkı tuttum. "O zaman gel," dedim, sesim benim de sandığımdan daha kararlı çıkmıştı.

Elimi tuttuğu gibi peşimden gelmeye başladı. Adımlarımız, içimizdeki tutkunun ritminde atılıyordu. Koridorlar, sanki bizden başka kimse yokmuş gibi sessizdi. Merih'in şaşkın bakışları altında onu, kimsenin bilmediği, sadece bana ait olan o odaya götürdüm: Kaledeki odama. Kapının şifresini girdiğimde, kapı açıldı ve içerideki loş ışık, içerisinin ne kadar mahrem olduğunu ortaya koydu.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, Merih'e döndüm. O da bana döndü. Artık konuşacak hiçbir şey kalmamıştı. Sadece tenlerimiz, birbirine kenetlenmek için sabırsızlanıyordu. Merih'in gözlerine baktım ve yavaşça tişörtümü çıkarmaya başladım. Gözlerinde yanan bir ateşle beni izledi, sonra kendi tişörtünü aynı hızla çıkardı. Giyesilerimiz yere yığılırken, bu oda, bizim tutkumuzun ve sevgimizin alevleriyle dolmaya başladı.

Giyesilerimiz yere yığılırken, bu oda, bizim tutkumuzun ve sevgimizin alevleriyle dolmaya başladı. O anda hiçbir şeyin ne zamanın ne de mekânın, bir önemi kalmamıştı. Yalnızca o ve ben vardım. Gözlerimiz, her şeyi anlatan, kelimelere sığmayan bir dil konuşuyordu. Gözlerinin içinde kendi yansımamı gördüğümde ne kadar çılgın ve ne kadar ona ait olduğumu bir kez daha anladım.

+18 Cinsel İçerik Uyarısı. Rahatsız olabilecek okurlar uyarılır!

Bir an bile düşünmeden, içimdeki tüm coşkuyla ona doğru atıldım. Merih, sanki bu anı bekliyormuş gibi kollarını açtı ve beni havada yakaladı. Bacaklarımı beline doladım, o da beni kucağına aldı. Bedenlerimiz, bir bütün haline gelmişti. Yüzüme, boynuma, omuzlarıma bıraktığı tutkulu öpücükler, içimde bir lav akıntısı gibi yayılıyordu. Her bir dokunuşu, her bir nefesi, benliğimin en derinliklerine işliyordu.

Merih'in adımları beni odanın merkezine doğru taşıdı. Kendimi onun kucağında, onun koruması altında, dünyanın en güvenli yerinde hissediyordum. Dudaklarım dudaklarına kilitlendiğinde, etrafımızdaki her şeyin, sanki bir sis perdesinin arkasında kalmış gibi soluklaştığını hissettim. O, benim için bir denizdi, ben de o denizin içinde kaybolmaya gönüllü bir damla.

Merih, beni bir sandalyeye oturttu, ama bacaklarım hala onun beline sarılıydı. Dudaklarımız, adeta bir yemin ediyormuşçasına birbirini arıyordu. Bizi bu sandalyeye getiren şey, sadece fiziksel bir arzu değildi; bu, iki ruhun, uzun zaman sonra birbirine kavuşmasının verdiği sonsuz bir coşkuydu. Ellerim onun saçlarında geziniyor, parmak uçlarım saç derisinin sıcaklığıyla yanıyordu. Kalbim, göğüs kafesimi zorlayarak deli gibi atıyor, onun kalbinin ritmiyle birleşiyordu.

Odanın loş ışığı, bedenlerimizin her kıvrımında dans ediyor, gölgelerimiz birleşerek tek bir silüet oluşturuyordu. Merih'in elleri, sırtımda, belimde, tenimin her bir santiminde geziniyor, sanki beni ilk defa keşfediyormuş gibiydi. Her dokunuşu, her öpüşü, bir öncekinden daha derin, daha anlamlıydı. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Dakikalar, saatler, günler... Belki de bir ömür... Zaman kavramı, o an için bizim dünyamızdan tamamen silinmişti.

Sandalye, tutkumuzun altında gıcırdıyordu. Gözlerimi kapattım ve sadece hissetmeye odaklandım. Merih'in kokusu, teninin sıcaklığı, dudaklarının tadı... Her bir duyu, beni ele geçirmişti. Bedenlerimiz, birbirinin dilini konuşuyor, her hareketimiz, her iniltimiz, bu aşkın ne kadar büyük olduğunu haykırıyordu. O an, Merih'in gözlerine baktım ve onun da benimle aynı derinlikte hissettiğini anladım. Gözlerindeki o yoğun ateş, sadece bir arzu değil, aynı zamanda sonsuz bir sevginin de ifadesiydi.

"Nur," diye fısıldadı, sesi titrek ve duygu yüklüydü. "Sonsuza kadar seninle kaybolmak istiyorum." Bu sözler, benim için bir andan çok daha fazlasını ifade ediyordu. Bu, bir yemin, bir söz, bir geleceğin başlangıcıydı. Ona sıkıca sarıldım, başımı boynuna gömdüm ve kokusunu içime çektim. O, benim sığınağımdı, benim limanımdı.

Merih'in parmakları, sırtımdan aşağıya doğru yavaşça süzülüyor, her dokunuşuyla tüylerimi diken diken ediyordu. Sanki bir ressamın fırçasıydı, tenimde aşkın resmini çiziyordu. Sandalye yetersiz kalmaya başlamış, bedenlerimizin ağırlığı altında neredeyse eziliyordu. Merih, beni tekrar kucağına alarak ayağa kalktı. Bu kez, adımları daha kararlı ve daha hızlıydı. Yatağa doğru yürüdü.

Yataktaki yumuşak yorgana düşerken, gülerek birbirimizin gözlerinin içine baktık. O an, tüm dünyanın en mutlu insanı bendim. Merih'in gülüşü, en sevdiğim melodi gibiydi. Yüzüme eğildi ve bu kez, öpüşü daha nazık, daha sevgi doluydu. Artık sadece bir tutku değil, aynı zamanda derin bir bağlılık da vardı aramızda. O, benim ruh eşimdi.

Merih'in dudakları, yüzümün her bir santiminde dolaşıyor, yanaklarımdan, çeneme, oradan boynuma iniyordu. Her bir öpüş, beni benden alıyordu. Elleri, vücudumun kıvrımlarında geziniyor, her dokunuşunda beni daha çok istiyordu. Ben de ona aynı tutkuyla karşılık veriyor, ellerimle sırtını okşuyordum. Kaslı sırtının sıcaklığı, beni daha da heyecanlandırıyordu.

Yorgan, altımızda bir yığın olmuş, biz ise birbirimizde kaybolan iki âşık gibiydik. Merih, kulağıma fısıldadı: "Bu oda, şimdi aşkın en derin sırlarına şahitlik ediyor."

Gözlerimi açtım ve ona gülümsedim. Dudaklarım, onun dudaklarına doğru yolculuğa çıktı ve birbirimize kenetlendik. Bu, bir öpücükten çok daha fazlasıydı; bu, iki yarımın birleşmesiydi.

Merih, beni sıkıca kendine çekerek, yorganın içine daha da gömdü. Şimdi, her şeyin sadece bir başlangıç olduğunu biliyordum. Onunla birlikte, sonsuzluğa doğru bir yolculuğa çıkıyordum ve bu yolculuk, hayatımın en güzel macerası olacaktı. Gözlerimi kapattım, onun kokusunu içime çektim ve bu anın hiç bitmemesini diledim. Bedenlerimiz, artık iki ayrı varlık değil, tek bir ruhtan ibaretti. Onun kalbi, benim kalbim olmuştu.

Merih'in üstümdeki son kumaş parçalarından da kurtulmasıyla birlikte nefesimi tuttum. Bir Yunan tanrısı gibi üstümde yükseldiğinde nutkum tutuldu. Büyük bir hayranlıkla vücudumun her kıvrımını incelemiş, her bir noktamın hakkını verircesine bir tebessümle gülümsemişti.

"Bu gece ilk kez sen bana teslim olacaksın, *Deli Kızım* ..."

Uzulca üstüme doğrul eğilmeye başladığında nefes nefese kaldım. "Ben teslim olmam, *Yakışıklı* ."

Dizimin altından bacağımı tutup beni tek hamlede kendine doğru çektiği anda sözümü yutacağımı anladım. Kalçam hafifçe havalandırken ne yapacağını anladığım anda ufak bir itiraz cıgılgı koptu dudaklarımdan. "Merih!"

"Seni son damlana kadar tüketeyeğime söz veriyorum..."

Dudakları klitorisimin dudaklarına değdiği an başım geriye düştü, oldukça kuvvetli bir inleme döküldü dudaklarımdan. Merih'in sıcak nefesi, o en hassas noktamda bir kor gibi beni yakarken, tüm bedenim titredi. Bir anda, tüm kontrolümün elimden kayıp gittiğini hissettim. Bacaklarım istemsizce açıldı, ona daha fazla erişim sağlamak istercesine. Merih'in dili, ustaca ve sabırla o küçük cennet tepesinin etrafında daireler çiziyor, her dokunuşuyla içimdeki fırtınayı daha da şiddetlendiriyordu. Gözlerim kapalıydı ama zihnimde patlayan havai fişekleri net bir şekilde görebiliyordum.

O, sadece fiziksel bir eylemde bulunmuyordu; bu bir ayindi, bir ibadetti. Her hareketi, beni ne kadar arzuladığını ve bu anı ne kadar önemseydiğini fısıldıyordu. Parmakları, iç bacaklarımda hafifçe gezinirken, dudakları dur durak bilmiyordu. Bedenim, onun yarattığı bu hazzın etkisiyle geriliyor, titriyor ve adeta bir yay gibi geriliyordu. Ne bir söz söyleyebiliyor ne de bir hareket edebiliyordum. Tek yapabildiğim, bu yoğun haz dalgasının beni alıp götürmesine izin vermektir.

Merih, ritmini hızlandırdı. Dudakları, beni bir çiçek gibi açıyor, dili her dokunuşunda beni yeniden yaratıyordu. "Merih," diye fısıldadım, bu bir isimden çok bir yakarıştı. Sesim boğuk ve hırıltılı çıkıyordu. Bedenimin her hücresi, her bir sinir ucum, onun dokunuşuna odaklanmıştı.

Nefeslerim kesik kesik, göğüs kafesim hızla inip kalkıyordu. O, beni tamamen tüketeyeğine söz vermişti ve ben, o sözün her bir saniyesini yaşayarak, son damlama kadar tükenmek istiyordum. Merih'in elleri, kalçalarımı sıkıca kavradı ve beni kendine doğru daha da çekti. Bu hareket,

beni hazzın en derin uçurumuna itmişti. Artık dayanacak gücüm kalmamıştı. Bacaklarım istemsizce titriyor, vücudumun içinden gelen o tanıdık, ama bu kez daha güçlü dalgayı hissediyordum.

Gözlerimi açtığımda, Merih'in bana baktığını gördüm. Gözlerindeki o ateş, beni yakıp kül etmeye yetecek kadar yoğunlu. Dudaklarında bana ait olan bir parıltı vardı.

"Seni seviyorum, Deli Kızım," diye fısıldadı.

Bu sözler, hazzın zirvesinde patlayan bir bomba gibiydi. Tüm bedenim sarsıldı, ruhum onun sözlerine tutunarak serbest kaldı. Düşüncelerim, kelimelerim, kontrolüm... Hepsi buharlaşmıştı. Sadece o ve ben kalmıştık. Gözlerimden birkaç damla yaş süzülürken, bu yaşların hazzın mı yoksa aşkın mı olduğunu ayırt edemiyordum.

Hazzın şiddetli dalgası tüm bedenimi bir elektrik akımı gibi sardığında, kendimi kontrol edemez oldum. Bedenim, havaya doğru hafifçe kalktı, bir an sonra ise Merih'in üstünde adeta bir bütün haline geldim. O, bu anı ustalıklı yönetiyor, her bir dokunuşuyla beni yeniden şekillendiriyordu. Bacaklarımı onun beline doladığımda, tıpkı az önceki gibi, bu kez durum daha farklıydı. O, beni tek bir hareketle havaya kaldırdı ve yatağın kenarına doğru çekti.

Merih, beni yatağın kenarında oturttu ve yavaşça bacaklarımı ayırdı. Karşımda diz çökmüş, gözleri yine o tutkulu ateşle parlıyordu. Her hareketinde bana duyduğu derin saygı ve hayranlık vardı. Hayatımda hiç bu kadar arzu edilmiş, hiç bu kadar değerli hissetmemiştim. Ellerini, bacaklarımın arasına yerleştirdi ve beni kendine doğru çekti.

"Seni bende hissetmek istiyorum," diye fısıldadı, sesi bu kez daha boğuk ve daha derindi. O an, kelimelerin anlamı kalmamıştı. Sadece hissetmek, sadece o anda var olmak vardı.

Önce bir parmağı, nemli içime doğru usulca kaydığında, başımı geriye doğru attım ve içimde patlayan bir çığlıkla sertçe inledim. Yetinmedi, ikinci parmağını da ekleyerek gelgitlerine devam etti. Avuçlarımı yatağa dayamış,

bu fırtınanın içinde dik durmaya çalışıyordum ama tüm gücüm adeta suyunu çekiyordu.

"Merih..." diye inledim, bu bir isyan değil, tamamen teslim olmaya hazır bir mızımızlanmaydı.

"Biraz daha sabret güzelim," diye fısıldadı, sesi bana ait olan tüm gücü toplayıp geri verecek gibiydi. "Birazdan tüm heybetimle içini fethedeceğim."

Sözünde durdu.

İçimin, o heybetli uzvunun girişini kolaylaştıracak kadar sıırıslıklam olduğunu anladığında, beni usulca yatağa uzandırdı. Yatağın kenarında durup beni belimden kavradı, belimi yukarı doğru kaldırarak o anı kolaylaştırdı. Ve sonra, hiç acıması olmayan bir sertlikle, kendini bana adeta mıhladı.

Boğuk çığlığım, neyse ki ses geçirmez duvarları dövdü. Bedenimde hissettiğim o inanılmaz doluluk, bir anlık acıyı unutturmuş, yerini sonsuz bir haz dalgasına bırakmıştı. Merih, üzerime kapanarak boynuma tutkulu öpücükler bırakıyor, bir yandan da tenimin her santimini adeta keşfediyordu. Kaslı kolları, bedenimi sıkıca sararken, içimde yanan ateşi daha da alevlendiriyordu. O an, o sert girişin yarattığı sarsıntıdan sonra, bedenlerimiz nihayet birbirine alışıyor, tek bir ritimde atmaya başlıyordu.

Merih, nefesini kulağıma doğru bıraktı. "*Benim Deli Kızım,*" diye fısıldadı. Bu sözler, kalbimi yerinden söküp alacak kadar güçlüydü. Kendimi ona ait, tamamen onun bir parçası gibi hissediyordum. Dudakları boynumdan omuzlarıma doğru iniyor, her öpüşüyle tenime bir imza atıyordu. Ellerim onun sırtında geziniyor, kaslarının gerginliğini hissediyordum. O, bir Yunan tanrısıydı ve ben, onun tapınağında ibadet eden bir rahibeydim.

Ritmi yavaşça, ama kararlılıkla artırdı. Bedenlerimizin birleşmesi, adeta bir müzik aleti gibiydi; her hareket, bir nota, her nefes, bir melodiydi. Yatağın gıcırtiları, tutkumuzun ritmine eşlik ediyordu. Merih, beni kendine doğru çekti ve bacaklarımı beline doladı. Artık bedenlerimiz arasında hiçbir

boşluk kalmamıştı. Onunla birlikte, bir girdabın içine çekiliyordum ve bu girdap, beni hazzın en derin noktalarına doğru sürüklüyordu.

Gözlerimi açtığımda, Merih'in gözlerinin içine baktım. O gözlerdeki tutku, artık sadece bir ateş değil, aynı zamanda derin bir sevginin, sonsuz bir bağlılığın da ifadesiydi. Bedenlerimizin birleşmesi, ruhlarımızın da birleşmesi anlamına geliyordu. İkimiz de aynı dili konuşuyor, aynı şeyleri hissediyorduk. O an, Merih'in dudakları benimkileri buldu ve bu kez, öpüşümüz daha anlamlı, daha derin, daha birleştiriciydi. Bu, sadece bir öpücük değil, iki ruhun birbirine ettiği bir yemindi.

Merih, beni yatağın üzerinde yavaşça döndürdü ve şimdi ben onun üstündeydim. Bu hareket, bana daha fazla kontrol verdi. O, bir an bile tereddüt etmeden, bana bıraktı kendini. Gözlerindeki o güven, içimde daha önce hiç hissetmediğim bir güç uyandırdı. Yavaşça hareket etmeye başladım. Merih'in elleri, belimi sıkıca kavrarken, o da benim ritmime uyuyordu. Bu kez, dansın lideri bendim.

Odaya yayılan iniltiler, artık sadece benim iniltilerim değildi. Merih de bu dansa eşlik ediyor, her nefesiyle bana ne kadar çok arzuladığını haykırıyordu. Kendim ona, o bana aitti. Bu an, sonsuza dek sürmesini dilediğim, bir ömre bedel bir andı.

Merih'in dudakları, bacaklarımdan başlayarak yukarı doğru çıkıyor, her bir dokunuşuyla beni daha çok deli ediyordu. Başımı geriye doğru attım ve içimde patlayan hazzın etkisiyle kendimi onun kollarına bıraktım.

O an, tüm dünyanın durduğunu hissettim. Sadece biz vardık. O oda, o yatak... Hepsi bizim aşkımızın ve tutkumuzun birer şahidiydi. Merih, beni sıkıca kendine çekerek, tekrar yatağa yatırdı. Yüzüme eğildi ve bu kez, öpüşü daha nazik, daha sevgi doluydu. "Seni seviyorum, *Deli Kızım*, " diye fısıldadı. "Her şeyimle."

Bu sözler, bu odadaki en değerli şeydi. Bedenlerimiz, yorgun düşmüş, ama ruhlarımız huzur bulmuştu. Gecenin geri kalanında, birbirimize sarılarak uyuduk. O oda, artık sadece bizim için bir sığınak değil, aynı zamanda aşkımızın ve sonsuzluğumuzun bir simgesiydi.

Ancak bir anda Merih'in gözlerindeki o sevgi dolu ifade, yerini saf, ilkel bir arzuya bıraktı. Kontrolünü kaybettiğini, kendini tamamen bu ana bıraktığını hissettim. Bedenindeki her kas gerilmiş, yüz ifadesi bir fırtınanın habercisi gibiydi.

Kalçamı daha sıkı kavradı ve ritmini ani bir sertlikle hızlandırdı. Odanın içini dolduran inlemeler, artık hem benim hem de onun ağzından dökülen birer yakarıştı.

Onun bu kontrolsüz gücü, beni daha çok hazzın içine çekiyordu. Bedenim, onun her hamlesine uyum sağlıyor, kendiliğinden ona karşılık veriyordu. Sanki bu bir dans değil, bir mücadeleleydi. Ve bu mücadelede, kazanan da kaybeden de bizdik. Merih'in her hamlesi, bir öncekinden daha sert, daha derindi. Artık dayanacak gücüm kalmamıştı. Her şeyin sonuna geldiğimizi hissediyordum. Bedenlerimizin içindeki tüm enerji, bir volkan gibi patlamaya hazırды.

Sonunda, o kaçınılmaz an geldi. Merih'in son bir sert hamlesiyle, tüm benliğimde bir elektrik akımı yarattı. Gözlerimden yaşlar süzülürken, onun da benimle birlikte bu zirveye ulaştığını hissettim. Bedenlerimiz, sarsılarak birbirine kenetlendi. O oda, o an için sadece bizim nefesimizle doluydu. Kutsal bir sessizlik, tüm o tutkulu seslerin yerini almıştı.

Merih, yorgun düşmüş bir şekilde üzerime kapandı. Terli alnını alnıma dayadı ve derin bir nefes aldı. Bedenlerimiz, bir fırtınanın ardından gelen huzurlu liman gibiydi. Yüzüme eğildi ve bu kez, öpüşü daha nazik, daha sevgi doluydu.

"Ben de deli bir adamım ki her zerremle sana vurulmuşum, *Deli Kızım* ..."

"İkimiz de gerçek bir ruh hastasıyız, *Yakışıklı* ."

"Ruhum bile sana hasta..."

Bu sözler, bu odadaki en değerli şeydi. Bedenlerimiz, yorgun düşmüş, ama ruhlarımız huzur bulmuştu. Gecenin geri kalanında, birbirimize sarılarak uyuduk. O oda, artık sadece bizim için bir sığınak değil, aynı zamanda aşkımızın ve sonsuzluğumuzun bir simgesiydi.

• Bölümü nasıl buldunuz? Bölüm hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.

İNSTAGRAM: *dilanwrites (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayınnnnn.)*

DREAME: *Dilan Aladağ Çetin (KİTAP ÜCRETSİZDİR)*

Oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın ♥

XXXIII Saat Sıfır [FİNAL]

Bu kitap için son kez, Ben Geldim...

Daha uzun soluklu bir kitap olmasını umuyordum ancak 10.09.2025 itibariyle bu kitaba son noktasını da koymak nasipmiş... Maalesef ki düşen yorumlar, okunma sayısına oranla verilmeyen oylar, benim hamileliğim derken daha fazla uzatmanın anlamsız olduğuna karar verdim.

Öncesinde Instagram hesabımdan da duyurdum, hamileyim ve doğumla birlikte bir süre buralarda olamayacağım. Öncesinde Görev Sıfır Saatini bir finale kavuşturmam gerekiyordu.

Umarım herkes için güzel bir final olur. Farklı bir zamanda, bambaşka kurgularda görüşmek üzere ♥

Yanımda olan, olmayan herkese sonsuz teşekkürler ♥

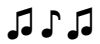
Allah'a emanetsiniz, kendinize iyi bakın ♥

ÖPTÜM XOXO

OTUZ ÜÇ

FİNAL | Saat Sıfır

Suzan Hacigarip – Kayıbım Hâlâ

İki Ay Sonra

İki ay...

Evladım gibi büyüttüğüm operasyonunun merkezine yaklaşmadan geçen, dışarıdan her şeyi izlemek zorunda kaldığım koskoca iki ay.

Kimseye isyan etme hakkına sahip değildim. Kim güvenirdi annesi hain olan birine? Ama yine de bu zaman aşılması imkânsız bir dağı aşmak gibi geçti. Kalenin koridorlarında yankılanan her adım, ruhumuzun derinliklerine gömülen bir fırtınayı taşıyordu.

Nur, bu fırtınanın merkezindeydi. Operasyonlar Şefi olarak işin başında, beni her ne kadar resmi olarak dışta bırakmış gibi görünse de baş başa kaldığımız anlar da kaidelere aykırı olmasına rağmen detaylarının bir kısmını bana da aktarıyordu. Bana olan güveni, içimizde çocukluğumuzdan beri büyüttüğümüz kardeşlik bağına uzanıyordu.

Onu daima masasının başında, gözleri dijital haritalar üzerinde yanan bir volkan gibi çalışırken yakalıyordum. Eylem Karaca'nın bu süreçte iki kez sorgulanmak üzere yakalanmasını sağlamıştık. Sorgusundan sızan her yeni bilgi, bir yılanın derisi gibi sıyrılıp, İskender'in karanlık ağını gözler önüne seriyordu. Kurduğu ve dahil olduğu düzen öylesine derindeydi ki içine girdikçe bataklığa saplanıyorduk.

Her veri, her kod satırı, her delil bir başka ihanetin hikayesiydi ve biz, bu hikâyenin her harfinde yeminlerimizi yeniden hatırlıyorduk.

Aylız ise adaletin taş duvarlı kalesinde, bir hukuk savaşçısına dönüşmüştü. Biz arka planda, saha da ne kadar çalışıyorsak o da şahsi davalarını minimize etmiş ve sadece teşkilat için bu davaya odaklanmıştı. Her duruşmada, Eylem'in düzmece ifadelerini çürütüyor, İskender'in kirli geçmişini deşifre eden delilleri bir bir masaya koyuyordu. Savcı Alpay'ın desteği, onun için sadece hukuki bir iş birliği değil, aynı zamanda, yorgun ruhuna fısıldayan bir güç kaynağıydı.

Bahadır, Merih ve ben ise, bu iki ayı, birer kılıç gibi bilenerек geçirmiştik. Sadece fiziksel değil, psikolojik olarak da İskender'in zihnine girmeye

alışıyorduk. Onun manip lasyon taktikleri, stratejileri ve saha hareketleri üzerine saatlerimizi harcıyor, bir daha kimsenin hayatının bir piyon gibi harcanmasına izin vermeyeceğimize dair kendi iimize bir yemin ediyorduk.

Bizden de canımız, kardeşimiz bildiğimiz onlarca insanı almıştı...

Bir  ğleden sonra, Albay Cemil'in odasında buluştuk. Hava ağırdı. Albay, önündeki dosyaları yavaşça çevirirken, gözleri bir an bize takıldı.

"Artık son aşamaya getiğimizin farkındasınızdır." Her birimize dikkatle baktı. "İskender'in yakalanması için gerekli tüm kanıtlar toplandı. Nur ve ekibi, onun dijital izlerini, yurt dışı bağlantılarını ve mali ağını deşifre etti. Aylız, hukuki süreçte onu köşeye sıkıştıracak delilleri hazırladı. şimdi sıra bizde. Bu operasyon için gün doğumu beklenmeyecek. Bu kez, avcı, avı bile olmadan içeri sızacak."

G ğ slerimiz kabardı. Nihayet onlarca acının, harcanan emeğin, uğruna verilen canın bir anlamı olacağı o gün gelmişti. Toprağa g md ğ m z her can için intikam alınacaktı!

Bahadır, Merih ve ben, bu emirle bir kez daha omuz omuza durduk. İçimizdeki her şey hazırdı. İntikam ateşi, sadakat yeminimizle birleşiyo, bizi bilinmeyene doğru sürüklüyordu. İskender'in yakalanması, yalnızca bir görevden ibaret değildi. Bu, kaybettiklerimiz, suskunluklarımız ve yeminlerimiz için verilecek bir savaştı.

"Emredersin, komutanım!"

Albay, son komutunu verdiğinde Bahadır, Merih ve ben odadan ayrıldık. Koridorda yürürken adımlarımızın ritmi bile değişmişti. Her birimiz, kendi içimizdeki fırtınanın sesini dinliyorduk. Bahadır'ın yüzü bir taş gibiydi ama gözlerinde, artık kaçamadığı o derin, sahiplenici bakış vardı. Merih ise dudaklarını kemiriyor, her zamanki alaycı maskesi düşmüştü.

"Gerçek oluyor ha?" Merih'in sesini işittiğimde kendi iç d nyamdan sıyrıldım.

"Saatler içinde operasyon başlayacak," dedim, sesim koridorun soğuk duvarlarında yankılandı. "Hedefimiz, İskender'in Karabağ silah kaçakçılığı hattını yönettiği ana üs. Burası, Balkan Mafyası ve Orta Doğu siber ağlarıyla olan bağlantılarının kesileceği tek nokta."

Bahadır'ın eli, omuzumda bir an durdu. "Nur ve Menderes Binbaşidan gelen son raporlara göre, içerideki koruma ağı çok sıkı. Sadece fiziksel değil, siber güvenlik de en üst düzeyde."

Merih sinirle homurdandı. "Yani, sahadaki her adımımızı piçler izliyor olacak. Bu bir sızma operasyonundan çok, düşmanla son bir dansa benziyor."

"Evet, Merih," dedim. "Öyle bir dans ki, bir yanlış adımda sonu ölüm. Bu yüzden koordinasyon çok önemli. Nur, içeriden teknik destek sağlayacak. O, bu işin beyni."

Bahadır'ın gözleri bir an benimkine takıldı, sonra Merih'e döndü. "Öğrenilene göre, İskender'in o üsse, dışarıdan kimse tarafından bilinmeyen bir gizli geçidi var. Planımız bu geçitten sızmak üzerine kurulu."

"Bunu sen nereden öğrendin tam olarak, Bahadır Yüzbaşım?" Bu bilgiyi Nur'un benden başkasına söylemeyeceğini düşünüyordum.

Ancak, mahcup bir edayla elini kaldırıp kaçamak bakışlarla etrafını tararken ensesini kaşıyan adamdan da anlaşılan o ki yanıliyordum...

"Şey... Kuşlar?"

Homurdandıktan sonra ona ters ters baktım. "Demek en yakın arkadaşımı benden çalmak gibi planlarınız var, Bahadır Yüzbaşım..."

"Estağfurullah, Beyza Yüzbaşım. Sizin aranıza girmek kimin haddine?" Yanağımdan arsız bir sırıtışla bana bakarken bir makas alıverdi.

Eline sertçe vurup ona somurttuğum sırada Merih'te sırıtiyordu.

"Benim zır deli hatunum hiçbir konuda paylaşılamıyor, öyle bir mücevher."

Ben de sırtımdan edemedim.

İçtima alanına doğru ilerlerken yine sessizleşmiştik. Hepimizin aklına dönen onlarca soru olduğuna emindim. Yanılmadığımı da Merih'in sözleriyle anladım.

"Peki ya içimizde hâlâ bir hain varsa?" diye sordu Merih, sesi buz gibiydi. "O zaman bu gizli geçit, bizi doğrudan tuzağın ortasına atmaz mı?"

"O yüzden Merih," dedim, sesimdeki kararlılıkla. "Bu gece, sadece İskender'i değil, içimizdeki gölgeyi de yakalayacağız. Her birimiz, birbirimizin sırtını kontrol edecek. Güven, bu gece en keskin silahımız olacak."

Bahadır'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Merih'in haklı olduğunu sanmıyorum," dedi. "İçimizde bir hain olsaydı, bu operasyonun detayları çoktan dışarı sızardı."

"İskender, kendini ve hainlerini deşifre etme riskini alamazdı. Bizi tuzağa düşürmesi için başka bir planı olmalı."

Merih, cebinden bir sigara çıkardı, ama yakmadı. Sadece parmaklarının arasında çevirdi. "O zaman, içeriden bir hamle bekleyeceğiz. İskender'in o çok güvendiği ağını, kendi elimizle parçalayacağız."

Bu konuşmanın ardından, üçümüz de kendi timlerimize dağıldık. Operasyonun başlamasına sadece saatler kalmıştı. Herkes son hazırlıklarını yapıyor, mühimmatları kontrol ediyor, yeleklerini sıkıyordu. Benim timim Karakurt, sessiz ve kararlıydı. Salih'in gözlerindeki sadakat, Enes'in parmaklarındaki soğukkanlılık, her birinin bu görev için nasıl yanıp tutuştuğunu gösteriyordu.

Bir an, kendi başıma kaldım. Odamın penceresinden dışarı baktım. Gece, çoktan kışlanın üzerine çökmüştü. Yıldızlar yoktu. Sadece ayın soluk ışığı, yerde biriken çiyin üzerinde titrek bir yansıma bırakıyordu. Zihnimde, İskender'in yüzü beliriyordu.

Kör Karga.

O adam, sadece bir suçlu değil, benim de geçmişimden gelen bir gölgeydi. Ve şimdi, o gölgeyle yüzleşme vakti gelmişti.

Yer koordinatları ekranda belirdiğinde, nefesim hızlandı. şehir, geceyi içine gömmüştü usulca günü doğuruyordu. Ama o loşluğun altında başka bir şehir daha vardı: tüneller, gizlenmiş odalar, karanlıkta yaşayan ihanetin damarları. İşte biz, o damarlara sızmak üzereydik.

Kulaklığımdan Nur'un sesi çınladı. Soğuk, ama bir buz gibi değil; elik gibi.

"Karakurt, giriş hattı sende. Gökbörü kuzey cephesinde, Sungur batıdan, Ötüken dış halkada. İçeride üç katmanlı koruma var. İlk bariyer sessiz alınmalı. İkinci hattı geçerken çatışma kaçınılmaz. Üçüncü hattın sonunda hedef: **Kör Karga** ."

Nefesim düzensizleşmedi. Çünkü bir asker nefesini değil, kalbini eğitirdi. Ama parmaklarımda tetikte o ince titreşim vardı.

Bahadır'ın sesi devreye girdi. "Karakurt, her adımını duyuyorum. Biz kuzeyden baskıyı kuracağız. Ama ilk kurşunu senin sıkman gerekiyor. Bu işin şeref atışı sende."

Dudaklarımı sıktım. "Anlaşıldı, Gökbörü."

Yanımda Salih, kararlı bir sessizlik içindeydi. Enes'in parmakları susturuculu tabancasında hazır bekliyordu. Timim, benimle aynı kararlılığı soluyordu. Onlara baktığımda gözlerimdeki gölgeyi göremiyorlardı belki ama ben onların içindeki ışığı görüyordum.

ömeldik. Eski bir sanayi kompleksinin yan cephesinde, paslı bir kapının önünde idik. Bahadır kuzeyden susturuculu atışlarla iki nöbetçiyi düşürmüştü bile. Merih'in sesi telsizden geldi, alaylı bir tonla bile gerilimi kırıyordu:

"Girişteki iki yakışıklı akal gitti. Ama asıl tilkiler aşağıda bekliyor. Dikkatli olun, yine götünüzü kurtarmak zorunda bırakmayın beni."

Gözlerimi devirdim. "Bir kere diline düştük tabi..."

"Dimağını sikeyim, *Pusula* . Bir kere iyilik ettin ya, yüz sene konuşursun artık." Bahadır'ın sözlerine kıkırdamadan edemedim.

"Bilemeyeceğim, *Pençe* ... aptal gibi yine birbirimizi kurtaracağız diye herkesi tehlikeye atmayın da siz..."

"Puşt!" diyen Bahadır'ın sesi bu sefer öfkeli geliyordu. "Götümüzü kurtaracakmış... onu da beceremezsin."

"Neleri becerdiğimi bilsen bunu söylemeye utanırdın, *Pençe* !" Merih'in alaylı sesi hiç değişmemişti.

"Kan emici çük Drakula'sı..."

"Yeter!" Daha fazla bu fantezilerini dinleyemeyecektim.

Nihayet sessizlik...

Harekete geçtik. Kapı sessizce açıldığında içeriden gelen nemli, paslı hava ciğerlerime doldu. Eski demirlerin, mazotun ve rutubetin kokusu... ihanetin bile kendine özgü bir kokusu vardı sanki.

İçeri süzüldük. İlk kat boş gibiydi ama boşluk, her zaman bir yanılsamaydı. Gözlerim termal gözlükle taradı. Sağ köşede iki adam, görünmez gibi kıvrılmış bekliyordu. El işaretleriyle timime yön gösterdim. Enes soldan dolandı. Sessiz, gölge gibi. Tek atış. İki hedef de yere yığıldı.

İlk bariyer aşılmıştı.

Ama ikinci kata indiğimizde, asıl fırtına oradaydı. Dar tüneller, diz hizasında su birikintileri, duvarlarda kablolar. Ve kabloların ışığı titreşiyordu. İskender'in ağı, sadece insanlardan değil, makinelerden de örülmüştü.

Tam o an... ilk kurşun patladı.

Susturucuların sessizliği bitti. Şehir uykudaydı ama bu yeraltı artık cehennemdi.

Kadir diz çöktü, tüfeğini omzuna yasladı, sağdaki hedefi düşürdü. Tuna sol duvarın gölgesine yaslandı, otomatik atışla koridoru süpürdü. Ben öne atıldım, sol gözüm dürbünde, sağ gözüm karanlıkta. Mermiler duvarlara çarpıp kıvılcım saçtı. Beton parçaları yüzümü çizdi ama geri adım atmadım.

Bahadır'ın sesi kulaklığımdan gürledi:

" *Kara* , batıya yaslan! Biz kuzeyde çatışmayı ağırlaştırıyoruz, sen doğrudan iniş hattına yönel!"

"Anlaşıldı, *Pençe* ."

Merih kahkaha attı. "Yok mu biraz aksiyon? Burada iki kişiyle mi uğraşıyorum ben?"

Nur'un sesi, sert ve net bir komut gibi girdi araya:

"Őov yapmayı bırak *Pusula* . İkinci hattı düşürmeden üçüncüye geçmek yok. Kır Karga'yı görmek isteyen varsa disipline uysun."

Merih homurdandı ama sustu.

Tünelin içinden aşığı indiğimizde çatışma daha da sertleşti. Mermiler artık sağımızdan solumuzdan ıslık gibi geçiyor, tünelin nemli duvarlarını paramparça ediyordu. Gözümdeki gece görüş titredi, kısa süreliğine karardı. Ama o karanlığın içinden bile bir yüz gördüm.

İskender .

Onu görmemiştim, ama zihnim bana oyun oynuyordu. O gölgeyi hissediyordum.

Enes'in bağırışıyla irkildim. "Temizlendi!"

İkinci hat düşmüştü. Ama sessizlik olmadı.

Çünkü üçüncü hatta indiğimizde, karşımızda bir kale vardı. Yeraltında kurulmuş bir komuta odası. Monitörler, kırmızı ışıklar, ağır silahlı adamlar. Ve tam ortasında...

İskender. *Kör Karga*.

Göz göze geldik. O an silah sesleri sustu. Zaman da sustu.

O, dudaklarında bir gülümseme ile bana baktı. Sanki bunca ayın, bunca savaşın sonunda karşımda duran adam bir düşman değil, kaderin bana bıraktığı lanetli bir mirastı.

Ama bu kez... yalnız değildim.

Bahadır kuzeyden girdi, Merih batıdan. Nur'un sesi kulaklıkta çınladı:

"Son hat başladı. Düşman bastırıldıktan sonra hedef alınacak. Tekrar ediyorum: Hedef sağ ele geçirilecek."

Ve cehennem yeniden koptu.

Mermiler havada çarpışıyor, flaşlar gözlerimizi kör ediyordu. Adamlar otomatik tüfeklerle üzerimize yürürken biz milimlik hareketlerle duvar köşelerine yaslanıyor, karşılık veriyorduk. Bir patlama oldu, tünelin tavanından beton parçaları yağdı. Toz, gözlerimizi kör etti. Ama biz, gözlerimiz kapalı bile yolumuzu biliyorduk.

Çünkü yolumuz intikamdı.

İskender, arkasında kalan adamlara emir yağıdırıyordu. Ama sesi ilk kez titriyordu. Onun titremesi bana yetti. Çünkü o an anladım: *Kör Karga* , artık bir avcı değil, köşeye sıkışmış bir yaratıktı.

Ben, nefesimi tuttum. Silahımı kaldırdım.

"Bitti İskender!"

Silahı kavradığım anda, kulaklarımda patlayan her kurşun, kalbimin atışıyla aynı ritme bürünmüştü. Toz bulutu arasında göz göze geldiğim tek şey,

İskender'in koyu bakışlarıydı. O bakışlarda korku yoktu, meydan okuma da yoktu artık... yalnızca yakalanacağını bilen bir adamın son çırpınışları vardı.

Bahadır, kuzey hattını yarıp önümdeki iki silahlıyı yere indirdiğinde, adımlarım bana ait değilmiş gibi ağır çekimde ilerledi. Onun omzu benim omzumdaydı, nefesi benim nefesimdi. Her mermi kovanı yere düştüğünde, sanki aramızdaki yılların, acıların, gölgelerin yükü de düşüyordu.

Merih'in sesi, çatışmanın ortasında bile o alaycı tonu kaybetmemişti:

"Sağa kay, deli kadın! Sana kurşun gelirse Bahadır hepsini daha sonra bana sokmak için saklar!"

Dudaklarımın kenarında kan vardı ama istemsiz bir gülüş belirdi. Bahadır'ın kükremesi o an havayı yarıdı:

"Önüme çıkan herkes düşer! Yolumu açın!"

Ve açıldı... Merih'in bastırıcı ateşi, Bahadır'ın kalkan gibi ilerleyişiyle birleşti. Ben, önümdeki koridoru kan ve toz içinde temizlenmiş buldum.

İskender geri çekiliyordu. Arkasında yanıp sönen kırmızı ekranlar, sistemin çöküşünün işaretiydi. Nur'un sesi kulaklığımdan geldi, bir mühür gibi:

"Beyza, o hat çöktü. Tüm dijital ağ susturuldu. İskender artık **kör** . Şimdi tek hedef var."

Ayağımı ileri attım. Beton zeminde yankılanan her adımım, sanki toprağa gömülmüş canlarımızın sesiyle birleşiyordu.

İskender, silahını kaldırdı. Dudakları titriyordu. "Ben kolay lokma değilim, Beyza."

Tetiğe bastı.

Kurşun kulağımın yanından geçti, duvara saplandı. Bahadır anında önümdeydi, kalkan oldu. Merminin sesi kulaklarımı uğuldatırken onun nefesini duydum.

"Ben varken sana kimse dokunamaz."

İçimde bir şey koptu. Öfke, hırs, acı, hepsi tek bir noktada birleşti. Silahımı kaldırdım, adımlarımı hızlandırdım. Artık koşuyordum. Aramızdaki mesafe birkaç metreye inmişti.

İskender arkasına yaslandı, gözleri kısılmıştı. "Sen... annene benziyorsun. Onun sonunu da gördüm, seninkini de göreceğim."

Sözleri göğsüme bıçak gibi saplandı. Ama o bıçağı sapladığı anda ben de hedefime varmıştım. Sözlerinin anlamını düşünemezdim şimdi. Silahımın namlusunu onun alnına dayadım.

"Ben annesinin ihaneti değil," dişlerim arasından tısladım. "Bu devletin sadakatiyim."

Bahadır sağdan iki adamı indirdi, Merih sola duvarı siper alarak destek verdi. O an, bütün tünel bize ait gibiydi. Zaman donmuştu.

İskender son kez tetiğe davrandı. Ama geç kaldı.

Benim elimin titremesi bile olmadı. Onu sağ ele geçirmek için tetiği düşürmedim, ama alnındaki soğuk namluya bastırdım. Enes ve Salih yetişip onu yere yatırdı. Kelepçenin şakırtısı, bu yeraltı cehenneminin kapanış müziği oldu.

İskender'in yüzü, betona bastırıldığında bana bakmaya çalıştı. O gülüş yok olmuştu. Yerine, kırık bir adamın yüzü kalmıştı.

O an derin bir nefes aldım. İçimdeki gölge, yıllar sonra ilk kez dağılıyordu.

Bahadır omzumdan tuttu, sesi çatlak ama gururluydu.

"Bitti, Beyza. Sözümüzü tuttuk."

Merih, kan ter içinde, duvara yaslanıp sigarasını çıkarıp çiğnedi.

"Bu kadar tantana için... vallahi değmezmiş. Ama iyi işti. Helal olsun, *Kara*."

Gözlerim hâlâ İskender'deydi.

" *Kör Karga* artık uçamaz. Kanatlarını kestik."

Ve ilk kez, yeraltındaki o loşlukta gökyüzünü hissettim. Bir hafifleme yaşadım, sanki dünyanın yükü bir anda omuzlarımdan alındı. Uğruna söz verdiğim herkes için bugün bu ihanet zincirine bir son verdim!

Kelepçelerin şakırtısı hâlâ kulaklarımızda çınlarken, tünelin üzerimize çöken ağır havası yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı. İskender yerde kıvranıyor, ama gözlerindeki o lanetli ışık ilk kez sönüyordu. Bahadır onu kolundan kaldırıp sertçe duvara yasladı. Merih yanıımızdan geçerken dudaklarını büzüp tükürdü.

"Yıllardır devletin damarına çöreklenmiş bir parazitsin. Şimdi kanalizasyona geri dönüyorsun," dedi.

Güneş ve Cem, içerideki son silahlıları da etkisiz hale getirmişti. Çatışma bittiğinde kulaklarımızda yalnızca nefes alışlarımızın uğultusu kaldı. O sessizlik, yılların yükünden sonra bize armağan edilmiş bir zafer sessizliğiydi.

Nur'un sesi kulaklığımdan geldi. Artık emir değil, gururla titreyen bir nefes gibiydi:

"Son kat temiz. *Kör Karga* gözaltında. Tüm timler, çıkış güzergâhına yönelin. Şafak, bu kez bizimle doğacak."

Yavaş adımlarla tünelin yukarısına doğru çıktık. Basamaklardan her yükselişimiz, sanki geçmişin gölgelerinden kurtuluştı. Paslı kapı aralandığında, güne dönen alacakaranlık gece bizi soğuk havasıyla karşıladı. Ama artık o gece bizimdi.

Dışarıda bekleyen konvoyun ışıkları patladığında, devletin kalbi bir kez daha attı. Zırhlı araçların kapıları açıldı, İskender'in adamları sırayla içeri tıkıldı. O anlarda bile küfür savuranlar oldu ama sesleri gökyüzünün altında boğuldu.

İskender'i arabaya bindirirken başını bana çevirdi. Çatlak bir sesle, neredeyse fısıldayarak, "Sen de aslında bizdensin, Beyza. Kanın aynı, gölgen aynı..." dedi.

Yüzüne bakmadım bile. Sadece omuz silktim. "Kan değil, seçim belirler kim olduğunu. Ben seçtim. Sen de kaybettin."

Kapı kapanınca bir daha konuşamadı.

Operasyonun hemen ardından Ankara'da olağanüstü bir hareketlilik başladı. Nur günlerdir topladığı dijital kanıtları teslim ettiğinde, devletin içinde gizlenmiş çürüklerin isimleri tek tek gün yüzüne çıkıyordu. Bazıları yıllardır makamlarının arkasına saklanmış, bazıları görünürde en vatansever nutukları atmıştı.

Ama belgeler masaya konduğunda, kaçacak delik kalmamıştı. Cemil Albay'ın sesi Genelkurmay'ın salonunda tokat gibi yankılandı:

"Neşter, yarayı derin kesse de iltihabı temizler. Bu kurum, bugün kendini yeniden doğuruyor."

O gece onlarca kişi gözaltına alındı. Bazılarının kelepçelenişini haberlerden izledik. Artık saklandıkları derin kuyularda değil, adaletin ışığında hesap vereceklerdi.

Ve biz... Kalenin avlusunda bir araya geldiğimizde, gökyüzü şafakla boyanıyordu. Nefeslerimiz tükenmişti ama ruhlarımız hiç olmadığı kadar diri görünüyordu.

Bahadır yanıma geldi. Yüzü kan, toz, ter içinde ama gözleri bambaşka bir ışıkla parlıyordu. Ellerim titreyerek onun ellerine uzandı. İlk kez, hiçbir şey söylemeden sadece birbirimize baktık. O bakış, yıllardır söylenmemiş her cümlenin yerine geçti.

Merih, Nur'un yanına gidip kollarını açtı. "Yakışıklın geri döndü, deli kızım," dedi gülerek. Nur gözyaşlarını saklamaya çalıştı ama başaramadı. Onlar birbirine sarıldığında, sanki bu ülkenin en derin yaralarından biri kapanmış gibiydi.

Ayliz ve Alpay da işlerini bitirip yanımıza geldiler. Ayliz'in elinde dosyalar vardı, ama yüzünde ilk kez yalnızca huzur okunuyordu. Alpay'ın sessiz desteği, onun yanında bir kaya gibi duruyordu.

Hepimiz kalenin taş avlusunda omuz omuza durduk. Arkada sabahın ilk ışıkları doğarken, önümüzde geleceğin temiz sayfaları açılıyordu.

Hiçbirimiz bu görevi bırakacak değildik. Tehditler bir gün yeniden doğacaktı belki. Ama o an biliyorduk: Biz, birlikte olduğumuz sürece, her gölgeyi yenerdik.

Ve ben, içimden geçenleri yüksek sesle söyledim:

"Bu bizim son savaşımız değil. Ama ilk kez, içimizdeki savaşı kazandık."

Bir sessizlik oldu. Sonra Bahadır, kısık bir sesle, bana doğru eğildi:

"Ve bundan sonra... yalnız olmayacaksın."

Gözlerimden süzülen yaşları saklamadım. Çünkü artık saklamamız gereken hiçbir şey kalmamıştı.

Günler sonra, Ankara'nın göbeğinde sade bir tören düzenlenmişti. Kalabalık meydanı doldurmuştu; ellerinde bayraklar dalgalanıyor, ağızlardan aynı anda tek bir söz çıkıyordu:

"Vatan size minnettar!"

Biz ön safta duruyorduk. Üniformalarımız tozdan arınmış, ama ruhlarımız hâlâ savaşın izlerini taşıyordu. Cemil Albay kürsüye çıkıp konuştuğunda, sesi bir milletin kalbiyle birleşmiş gibiydi:

"Bu topraklar, ihanetin gölgesine asla teslim olmadı. Bugün burada duranlar, yalnızca düşmanı değil, karanlığın kendisini yendiler. Halkımız, evlatlarının alınındaki teri, yüreğindeki cesareti unutmayacak."

Alkışlar, sloganlar, gözyaşları... Hepsi birbirine karışıyordu. Ama bizim için en anlamlı olan şey, halkın gözünde kahraman olmamız değil, göz göze geldiğimizde birbirimizin içindeki insana hâlâ dokunabiliyor olmamızdı.

Nur'un yanında Merih vardı. Gözlerinde yine o muzip ışık, ama Nur'un elini tutuşunda ciddiyet vardı. Onların hikâyesi savaşla başlamıştı, aşkla mühürleniyordu.

Aylız, törenden sonra Alpay'ın yanında yürüyordu. İkisi de kelimelere ihtiyaç duymuyordu. Onların adımları, adaletin yolunu simgeliyordu artık.

Ve Bahadır... Omzumun hemen yanındaydı. Bana baktığında, gözlerinde artık sadece görev değil, sonsuz bir bağlılık vardı. O an anladım: Biz savaşın ortasında sevdik, yangının ortasında inandık, ama şimdi ilk kez huzurun kapısından geçiyorduk.

Meydanın gürültüsü içimizdeki sessizliğe karışırken, gökyüzüne baktım. Güneş yükseliyordu. Bunca yıl karanlıkla boğuşan bizler için bu yeni bir günün değil, yeni bir hayatın başlangıcıydı.

Kalabalığın uğultusundan uzak, taş duvarın gölgesinde sadece Bahadır ve ben kaldık. Bu adamın artık çok iyi bildiğim muzip edası çehresine yayılmış, savaşın ağırlığı hafiflemişti. Beklemediğim anda uzanıp hışımla beremi yakaladı ve sımsıkı topladığım saçlarımı dağıtmayı umursamadan çekip aldı.

"Bunun içinde nasıl bu kadar çok inat sığıyor, anlamıyorum," derken dikkatle bereme bakıyordu gerçekten inat arar gibi. "Aslında ben biliyorum, çünkü inat değil, yürek bu. O yüzden benim gözü kara hatunum savaş meydanlarında bile kazanıyor,"

Beklenmedik, biraz arsız, biraz ciddi bir laf sokuşturdu. Önce bozulmuş gibi suratımı astım, gözlerimi devirdim. "Öyle mi, iyice bak içine belki biraz sana da akıl bulursun Sorgun Yüzbaşım..."

"Sorgun'unun ceddini..."

Kıkırdamamak için kendimi zor tuttum.

"Bu özgüvenin kaynağı nedir acaba?"

Bahadır'ın çarpık gülümsemesi dudaklarına oturdu. İçinde yangın başlamış gözleriyle önce dikkatle etrafa baktı. Ardından ürpertici bir sakinlikle bana döndü.

Ağır adımlarla bana yaklaşmaya başladığında nefeslerim sıklaştı. Tam tepemde durdu, usulca üstüme doğru eğilirken göz göze geldik. "Belki de artık yüreğinin kime ait olduğunu bilmenin rahatlığıdır ha, ne dersin Beyza Yüzbaşım?"

Önce yüzümü çevirip dudak kenarlarımdaki belli belirsiz gülümsemeyle kaçmaya çalıştım ancak ondan kaçılmayacağını çok iyi öğrenmiştim. "Allah Allah, öyle mi?"

"Bana ait, *Bal Bela* !" Alayım onu hemen rahatsız etti. "Benimkinin sana olduğu gibi."

"Allah Allah, öyle mi?"

Burnundan öfkeyle bir soluk çekerken hiç düşünmeden beni kucaklayıp arkamdaki taş duvara yasladığında hayretle gözlerine bakakaldım. Nefes nefese kalmıştım.

"Öyle!" Öfkeyle tam dudaklarımın üstüne soludu. "Ben sana teklif etsem, sen hayır mı diyeceksin? Senin inadın bile benim soyadıyla güzel duruyor, *Bal Bela* !" diyerek iyice köşeye sıkıştırdı beni.

"Sana bir şey söyleyeyim mi, Bahadır? Benim inadım, seni deli eden şey değil. Seni ayakta tutan şey!"

Bir sessizlik oluştu.

Bahadır bu kez daha ciddi, daha yumuşak bir tonla fısıldadı: "Ve sen benim hayatta kalma sebebimsin, *Bal Belam* ."

Gözlerime kadar ulaşan parlak bir gülümseme dudaklarıma oturdu. "Hadi yakışıklı, çok uzatma da... öp artık o zaman beni."

Bahadır gülerek "Emredersin, komutanım," diyerek beni hiç bekletmeden dudaklarıma uzandı.

İşte o andan sonra tüm savaşların gürültüsü arka planda kaldı.

Nur & Merih

Nur için her şey disiplin, görev ve ciddiyetti. Ta ki Merih'in varlığı, o disiplinin içine bir kahkaha, bir anarşi bırakana kadar.

Operasyon biteli günler olmuş, kalenin taş duvarları bile nihayet sükûnete bürünmüştü. Bir akşamüstü, gün batımının kıızıla boyadığı odada, Nur yine masasında dosyalara gömülmüştü. Sayfalar, raporlar, stratejiler... O, bu hayatın düzenli kısımlarıydı. Merih ise kapının pervazına yaslanmış, o her zamanki rahat ve umursamaz tavrıyla onu izliyordu. Merih, Nur'un en düzgün dosyasında açtığı bir virüstü.

"Biliyor musun, *Deli Kızım* ?" dedi. Sesi, odanın ciddiyetini bozan bir melodi gibiydi. "Senin yüzünden ölümü bile unutuyorum bazen. Çünkü sen yaşamak için yeterince sebep veriyorsun."

Nur başını kaldırdı. Kaşları her zamanki gibi çatık, yüzü bir buz heykeli kadar ifadesizdi. "Merih, saçmalamayı bırak. Bu dosyalar bitmek zorunda, yarın..."

Merih, Nur'un cümlesinin bitmesine izin vermedi. Onun hayatının o bilindik, sıkıcı döngüsünü kırmak istiyordu. "Dosyaları siktir et," diye kesti. Kapı pervazından ayrıldı ve adım adım, sanki bir mayın tarlasında yürüyormuşçasına dikkatli ama kararlı bir şekilde Nur'a yaklaştı. "Ben senin dosyan değilim. Ben senin Yakışıklıyım. Senin hayatının o sıkıcı ajandasına sığmayan, istesen de istemesen de orada olan o beklenmedik paragrafım."

Nur, ilk kez bir şey söyleyemedi. O an, sert yüzü çözüldü, demirden maskesi eridi. Dudakları hafifçe titredi. Gözlerindeki o kararlı, soğuk ifade yerini kırılğan bir aydınlığa bıraktı. "Merih... ben bu hayatı sadece görev için yaşadım. Her nefesim, her hareketim bir amaca hizmet etti. Hiç... kendim olmayı denemedim." Bu itiraf, o kadar çıplak ve savunmasızdı ki, Merih'in kalbine dokundu.

Merih, Nur'a iyice yaklaştı. Eğildi, alnını onun alnına yasladı. Gözleri, Nur'un o anki savunmasızlığına karşı bir yemin ediyordu sanki. "O zaman gel, birlikte deneyelim." Sesi fısıltı gibiydi, bir sırrı paylaşıyorlardı. "Sen bana hayatı öğretme, ben sana gülmeyi öğretirim. Sen bana savaşmayı öğretme, ben sana sevmeyi öğretirim. İkisinin ortasını buluruz. O zaman ne sen sadece bir görevden ibaret olursun, ne de ben sadece bir kahkahadan."

Nur gülümsedi. O an, bir daha asla eski haline dönemeyeceğini anladı. Belki hayatında ilk kez, öyle içten, öyle maskesiz gülümsüyordu. O gülüş, kalenin taş duvarlarından çok daha güçlü bir şey inşa ediyordu. O anda ikisinin arasında, bütün savaşlardan, bütün görevlerden daha güçlü, daha gerçek bir bağ kuruldu. Ve Nur, hayatında ilk defa, bir dosya yerine bir insana ait olduğunu hissetti.

"Seninle tanıştığımız gün bir kâbus gibiydi ama aslında hayatımın en güzel hediyesiymiş, *Yakışıklı* ."

"Ben de hep hayatımı belleyecek o kadını beklemekten yorulmuştum, *Deli Kızım* . Hoş geldin, hayatıma."

Ayliz & Alpay

Mahkeme günü, salonun koridorları bile tıklım tıklım doluydu. Herkes, bu davanın sonucunu merakla bekliyordu. İçeride, Eylem Karaca ve İskender'in dosyaları, masanın üzerinde birer yük gibi duruyordu. Ayliz, siyah cübbesi içinde ayağa kalktı. Yüzünde, davanın getirdiğı yorgunluk değil, adaletin verdiği keskin bir kararlılık vardı. Gözlerinde öfke değil, vatanının intikamını almanın getirdiğı soğuk bir aydınlık parlıyordu.

"Sayın hâkim," dedi. Sesi, mahkeme salonunun sessizliğini yırtarak yankılandı. "Bu insanlar sadece suç işlemedi. Bir milleti, en zayıf anında sırtından hançerledi. Masumların umutlarını çaldılar, hayatlarını hiçe saydılar. Ve bugün, bu mahkeme salonu, onların son sığınağıdır. Bu insanlar adaletten kaçmak için her şeyi yaptı, ancak bugün geldikleri nokta, kaçışlarının sonudur."

Ayliz'in her kelimesi, salonun duvarlarına çarpıp geri dönüyor, dinleyenlerin kalbinde birer yankı bırakıyordu. Eylem Karaca'nın yüzünde,

o her zamanki kibirli ifadenin yerini solgun bir korku almıştı. İskender'in gözleri ise artık bomboştu, içindeki bütün ışıklar sönmüştü.

Alpay, salonda seyirci olarak oturuyordu. Sessizdi, ama o sessizlik, bir dağ gibi arkasındaydı. Gözleri sadece Ayliz'deydi. O duruşu, o bakışı bile Ayliz'e güç veriyordu. Sanki bütün salonun gürültüsü bir anda sönmüş, sadece ikisi kalmıştı. Ayliz, cümlesini bitirdiğinde göz göze geldiler. Alpay'ın bakışı şunu söylüyordu: *"Ben senin yanındayım. Her zaman, her koşulda."*

Mahkeme kararı açıklandığında, salonun içinde sessiz bir nefes tutma anı yaşandı. Hâkimin sesi gür bir şekilde, ***"Eylem Karaca ve İskender, ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırılmıştır,"*** dediğinde, salon ayağa kalktı. Alkışlar, sevinç çılgınlıkları birbirine karıştı. Ayliz'in kalbi, ilk kez bir nebze olsun hafifledi.

Karar açıklandıktan sonra, Alpay yavaşça Ayliz'in yanına geldi. Yüzünde derin bir huzur vardı. Ayliz'in omuzuna elini koydu ve fısıldadı: "Artık yalnız değilsin."

Ayliz, gözyaşlarını silerken gülümsedi. "Hiç olmadım ki," dedi. O an, bütün yorgunluğu, bütün acısı uçup gitti. "Sen hep vardın. Sen, en karanlık gecelerimde bile benim ışığımdın."

Alpay, onun yanağındaki eli nazıkçe tuttu ve "Benim de güneşim sendin," diye fısıldadı.

Salonun gürültüsü, alkışlar, tezahüratlar hepsi bir anda anlamsızlaştı. Onlar için, o an sadece ikisi vardı. Bütün kargaşanın içinde, iki kalp birbirini bulmuş ve nihayet huzur bulmuştu. Bu, sadece bir davanın sonu değil, aynı zamanda yeni bir hayatın başlangıcıydı.

SON SÖZ

Bazen, bütün savaşların sonunda tek bir an kalır. Bir teğmenin omzuna konan yıldız, bir kalenin kapısının son kez kapanışı, ya da bir vedanın sessizliği...

Savaşın, acının ve intikamın izleri, geride kalan bir hatıra olarak duruyordu. Ama onlar, bu izleri birer yara izi olarak değil, hayata tutunmanın, sevginin ve umudun sembolü olarak taşıdılar. Çünkü bazen, en büyük zafer, düşmanı yenmek değil, içinde taşıdığın savaşı bitirmektir.

Yazardan...

Bu kitabın adı, sanki üç farklı dünyanın çarpışması gibi.

Görev kelimesi karakterlerimizin hayatını özetliyor. . Disiplin, kurallar, emirler... Onlar için her şey, duygulardan arınmış, sadece yerine getirilmesi gereken bir görevden ibaretti. Hayatları, kimlikleri, hatta sevdikleri bile... Hepsi bu büyük "görevin" bir parçasıydı.

"Sıfır Saati" ise askeri dilde bir operasyonun tam olarak başlayacağı, geri dönüşün olmadığı o an. Ama bizim hikayemizde bu, sadece bir operasyon değil, bir uyanış anıydı.

Karakterlerimizin o soğuk, katı dünyalarının umutla, sevgiyle, sadakatle nasıl da paramparça olduğunu anlatıyor aslında.

Beyza için askeriyeye geri döndüğünde Bahadır'ın hayatına girmesi...

Nur için Merih'in gelmesi...

Ayliz için onun katı duvarlarından geçebilen Alpay'ın gelişi...

Bunlar onların "Sıfır Saatleriydi" . Hayatlarının sadece görevden ibaret olan kısmının sona erdiği, onları hayatları boyunca eksikliğini hissettikleri sıcak yuvalarına götüren... Yani bu kitap, hayatları sadece görevden ibaret olan karakterlerin, kalplerindeki ve ruhlarındaki "sıfır saatinde" yeniden doğuşunun hikayesiydi.

Her kahramanın yuvasını bulması için geçmesi gereken zorlu yollar, aşması gereken büyük engeller olur.

Yuvanızı bulmanız dileğiyle...

Dilan Aladağ Çetin

• *Finali nasıl buldunuz? Final hakkında düşüncelerinizi merak ediyorum doğrusu.*

İNSTAGRAM: dilanwrites (Aktif olarak tüm alıntılar, spoilerlar bu hesapta yer almakta. Takip etmeyi unutmayınnnn.)

Oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın ♥